ГАРРІ ПОТТЕР

і

ОРДЕН ФЕНІКСА

5

ДЖ. К. РОЛІНҐ

ГАРРІ ПОТТЕР

і

ОРДЕН ФЕНІКСА

ДЖ. К. РОЛІНҐ

Pottermore
PUBLISHING

PUBLISHING

Нейлові, Джесіці та Дейвіду,
які роблять мій світ чарівним

— РОЗДІЛ ПЕРШИЙ —

Дадлі Демонтований

Завершувався найспекотніший день літа, і над великими квадратними будинками на Прівіт-драйв зависла дрімотна тиша. Зазвичай блискучі машини припадали пилюкою у дворах, а колись смарагдово-зелені газони поблякли й пожовкли, — через посуху поливати їх зі шлангів було заборонено. Позбавлені можливості звично мити машини й поливати газони, мешканці вулички Прівіт-драйв поховалися в затінках своїх прохолодних будиночків і порозчиняли навстіж вікна, сподіваючись заманити туди омріяний вітерець. Надворі залишався лише один підліток, що лежав горілиць на клумбі біля будинку номер чотири.

Цей худющий чорнявий хлопець в окулярах мав трохи нездоровий вигляд людини, що занадто швидко виросла. Джинси на ньому були брудні й подерті, футболка вилиняла й обвисла, а кросівки давно вже просили їсти. Вигляд Гаррі Поттера не надто тішив сусідів, які вважали, що за неохайність треба віддавати під суд, однак того вечора він ховався за великим кущем гортензії, і сусіди його не бачили. Власне, побачити його могли хіба що дядько Вернон чи тітка Петунія — якби повистромляли голови з вікна вітальні й поглянули вниз, на клумбу.

Гаррі радів, що додумався так вдало сховатися. Лежалося на гарячій твердій землі не дуже зручно, зате ніхто на нього не витріщався, скрегочучи зубами так голосно, що не чути було теленовин, і ніхто не мучив гидкими питаннячками — як бувало щоразу, коли він намагався лишитися у вітальні, щоб разом з дядьком і тіткою подивитися телевізор.

Його думки ніби впурхнули крізь розчинене вікно до вітальні, бо Гаррін дядько Вернон Дурслі раптом заговорив:

— Добре, хоч хлопець перестав до нас лізти. Де він, до речі?

— А я звідки знаю? — байдуже озвалася тітка Петунія. — В будинку немає.

Дядько Вернон хрюкнув.

— *Подивитися новини...* — в'їдливо скривився він. — Хотів би я знати, що він задумав. Ніби нормальним хлопцям не однаково, що там показують у новинах, — Дадлі таке й у голову не стукне! Сумніваюся, що він навіть прізвище прем'єр-міністра знає! Та й що можуть показати в *наших* новинах про *їхнє* кодло...

— Верноне, *цс-с!* — урвала його тітка Петунія. — Вікно ж відчинене!

— А... так... вибач, люба.

Дурслі замовкли. Здалеку чулася рекламна пісенька про вівсянку "Фрут енд Брен", а повз Гаррі помаленьку дибала напівбожевільна котолюбка місіс Фіґ з сусіднього провулка Гліциній. Вона щось сердито бурмотіла собі під ніс. Гаррі зрадів, що за кущем його не видно, бо останнім часом місіс Фіґ заповзялася при кожній зустрічі запрошувати його на чай. Щойно вона завернула за ріг і зникла з його поля зору, як з вікна знову долинув голос дядька Вернона:

— Дадік пішов до когось на чай?

— До Полкісів, — з ніжністю мовила тітка Петунія. — У нього стільки друзів, і всі його так люблять...

Гаррі ледве стримався, щоб не пирснути. Дурслі були на диво короткозорі у всьому, що стосувалося їхнього сина. Вони довірливо ковтали його тупі вигадки про те, що він під час літніх канікул щовечора ходить на чайок до своїх дружків. Гаррі добре знав, що Дадлі й не думав пити якийсь там чай. Щовечора він зі своїми головорізами громив дитячий парк, курив на перехресті і жбурляв камінці в дітей та проїжджі машини. Гаррі усе це бачив, коли блукав вечорами Літл-Вінґіном. Усі свої канікули він переважно блукав вуличками, витягуючи зі смітників газети.

До Гарріних вух долинула вступна мелодія новин, що починалися о сьомій вечора, і в нього завмерло серце. Може, сьогодні... після місячного чекання... це станеться.

"Рекордна кількість відпочивальників застрягла в іспанських аеропортах, де вже другий тиждень триває страйк вантажників багажу..."

— Я б їх відправив на довічну сієсту, — прогарчав дядько Вернон, не дослухавши диктора, та це вже не мало значення: Гаррі на клумбі перевів подих. Якби щось сталося, про це б повідомили у першу чергу. Смерть і руйнування важливіші за туристів, що десь там застрягли.

Він поволі видихнув повітря і задивився у яскраво-синє небо. Цього літа щодня все повторювалося: напруження, чекання, тимчасова полегкість, а тоді нове наростання напруги... і завжди чимраз наполегливіше запитання: *чому* й досі нічого не сталося.

Гаррі й далі прислухався — ану ж почує щось таке, чому не нададуть значення маґли — чиєсь несподіване зникнення, скажімо, або дивний випадок... але повідомлення про страйк вантажників змінилося новинами про посуху на південному сході ("Сподіваюся, наш сусід чує! — заревів дядько Вернон. — Отой, що о третій ночі вмикає поливалку!"), про вертоліт, що мало не впав на поле в Сурреї, а також про розлучення відомої актриси з її не менш відомим чоловіком ("Ніби нас цікавлять їхні брудні шуримури", — пирхнула тітка Петунія, котра завзято стежила за ходом розлучення, переглядаючи кожнісінький журнал, що траплявся їй на очі).

Гаррі замружив очі від палаючого вечірнього неба, а диктор провадив далі:

"... і на завершення. Папужка Банґі вигадав цього літа новий спосіб прохолоджуватися. Банґі, що живе в "П'яти перах" у Барнслі, навчився їздити на водних лижах! Про це вам розповість Мері Доркінз".

Гаррі розплющив очі. Якщо вже дійшли до папужок на водних лижах, то годі чекати чогось важливішого. Він обережно перевернувся на живіт, зіп'явся навкарачки й почав відповзати з-під вікна. Не проповз він і п'яти сантиметрів, як блискавично сталося кілька подій.

Сонну тишу, мов пострілом, розірвав гучний і лункий ляскіт; з-під машини, що стояла при тротуарі, прожогом вилетів і зник якийсь кіт; з вітальні Дурслів долинув вереск, голосний прокляття і дзвін розбитої порцеляни. Гаррі, ніби чекаючи саме цього сигналу, скочив на ноги і, наче меча з піхов, висмикнув з-за пояса тоненьку дерев'яну паличку.

Та не встиг він звестися на повен зріст, як грюкнувся тім'ям об відчинене вікно, через що тітка Петунія заверещала ще голосніше.

Гаррі здалося, ніби його голова репнула навпіл. З очей бризнули сльози, і він захитався, намагаючись збагнути, звідки почувся той ляскіт. Та не встиг він розігнутися, як з вікна висунулися дві великі червоні руки і міцно вхопили його за горло.

— *Ану сховай!* — прогарчав йому у вухо дядько Вернон. — *Негайно! Поки... ніхто... не побачив!*

— Пустіть... мене! — задихався Гаррі. Кілька секунд вони борюкалися. Лівою рукою Гаррі намагався вивільнитися з дядькових пальців-сардельок, а в правій міцно стискав чарівну паличку. Голова в Гаррі, здавалося, зараз вибухне від болю, та раптом дядько Вернон зойкнув, наче його вдарило струмом, і відпустив Гаррі. Ніби якась невидима сила з'явилася в хлопця, і його неможливо було втримати.

Задихаючись, Гаррі впав долілиць на кущ гортензії, тоді випростався і роззирнувся. Було незрозуміло, звідки долинув той голосний ляскіт, однак з деяких сусідських вікон вже почали вигулькувати обличчя.

Гаррі миттю запхнув паличку за пояс і зробив невинний вигляд.

— Добрий вечір! — гукнув дядько Вернон, махаючи господині будинку номер сім, що визирала з-за мереживних фіранок. — Чули, як чмихнула машина? Ми з Петунією аж підстрибнули!

Він і далі жахливо вишкірявся, наче маніяк, аж доки у вікнах позникали сусідські голови, а тоді його обличчя перекосила люта гримаса, і він підкликав Гаррі до себе.

Гаррі підійшов на кілька кроків, зупинившись віддалік, щоб дядько не міг до нього дотягтися.

— Хлопче, що це все *до біса* мало означати? — прохрипів дядько Вернон тремтячим від люті голосом.

— Що саме? — холодно озвався Гаррі. Він і далі позирав то ліворуч, то праворуч уздовж вулиці, сподіваючись побачити, хто ж був причиною того гучного ляскоту.

— Отой постріл, наче зі стартового пістолета під нашим...

— То не я, — рішуче заперечив Гаррі.

Тієї миті біля широкого бурякового обличчя дядька Вернона вигулькнуло худе кобиляче лице тітки Петунії. Вона кипіла гнівом.

— Чого ти шастав під нашим вікном?

— Так!.. Отож бо!.. *Що ти робив під нашим вікном?*

— Слухав новини, — чемно пояснив Гаррі.

Тітка й дядько обмінялися обуреними поглядами.

— Слухав новини! *Знову?*

— Ну... новини щодня міняються, — сказав Гаррі.

— Не розумуй, хлопче! Кажи, що задумав насправді! І не треба брехати про *слухання новин!* Ти добре знаєш, що про *ваше кодло...*

— Тихіше, Верноне! — видихнула тітка Петунія, і дядько Вернон заговорив так тихо, що Гаррі ледве його чув: — ...що про *ваше кодло* не говорять у *наших* новинах!

— Це ви так гадаєте, — сказав Гаррі.

Дурслі якусь мить витріщалися на нього, а тоді тітка Петунія сказала: — Ти паскудний малий брехун. А що ж тоді роблять усі ці... — вона теж стишила голос, і Гаррі тільки по губах зміг розібрати наступне слово, — *сови*, якщо не приносять тобі новини?

— Ага! — переможно прошепотів дядько Вернон. — Що ти на це скажеш? Ніби ми не знаємо, що ти всі новини отримуєш від тих смердючих птахів!

Гаррі на мить завагався. Нелегко було сказати правду, хоч тітка з дядьком і гадки не мали, як йому важко було зізнаватися.

— Сови... не приносять мені новин, — невиразно мовив він.

— Не вірю, — відразу заперечила тітка Петунія.

— А я тим паче! — переконливо додав дядько Вернон.

— Ми знаємо, що ти замислив щось нечисте, — сказала тітка Петунія.

— Ми ж не дурні, — додав дядько Вернон.

— О, *це* для мене новина, — гмикнув Гаррі, починаючи дратуватись, і не встигли Дурслі промовити й слова, як він повернувся, перетнув газон, переступив через низенький мур і подався вулицею геть.

Він знав, що тепер матиме неприємності. Згодом йому однак доведеться стати перед тіткою й дядьком і поплатитися за свою нечемність, але зараз йому це було байдуже: його діймали значно нагальніші тривоги.

Гаррі не сумнівався — голосно ляснуло тому, що хтось явився або роз'явився. Точнісінько з таким звуком зникав у повітрі ельф-домовик Добі. Чи не міг Добі бути тут, на Привіт-драйв? Може, Добі саме цієї миті скрадається за його спиною?

Про всяк випадок Гаррі озирнувся й оглянув Привіт-драйв, але вуличка була цілком порожня. До того ж він знав, що Добі не вміє ставати невидимим.

Він ішов далі, не задумуючись куди йде, бо так часто блукав цими вуличками, що ноги вже автоматично вели його до улюблених місць. Щокілька кроків Гаррі озирався. Коли він лежав серед зів'ялих бегоній тітки Петунії, неподалік мусили бути якісь чарівники — у цьому він не сумнівався. Чому ж вони з ним не заговорили, чому не пішли на контакт, чому й досі ховаються?

Його розчаруванню не було меж, а впевненість зникла.

А може, то й не був чарівний звук. Може, то він так розпачливо чекав найменшого сигналу зі свого світу, що просто надав завеликого значення звичайнісінькому тріску? Може, то просто в сусідів щось зламалося?

Гаррі відчув у грудях млосну порожнечу, і зненацька на

нього знову накотилося відчуття безнадії, що переслідувало його цілісіньке літо.

Завтра о п'ятій ранку його розбудить будильник, щоб він розрахувався з совою, яка приносить "Щоденний вісник", — та чи варто й надалі його отримувати? Останнім часом Гаррі лише кидав оком на першу сторінку газети і відразу її викидав. Тоді, коли ті ідіоти з редакції нарешті збагнуть, що повернувся Волдеморт, це стане найголовнішою новиною. А ні про що інше Гаррі зараз думати не міг.

Якщо пощастить, прилетять ще й сови з листами від його найкращих друзів Рона та Герміони, хоч він давно вже втратив надію, що в тих листах будуть бодай якісь новини.

"Зрозуміло, ми не можемо написати про відомо-що... Нам звеліли не писати нічого важливого, бо листи можуть загубитися... У нас зараз багато справ, але я не можу описати все в деталях... Багато чого діється, розкажемо все при зустрічі..."

Але коли вони з ним зустрінуться? Ніхто не називав точної дати. Герміона написала у вітальній листівці на день народження: "Сподіваюся, ми скоро побачимось"; але як скоро буде це "скоро"? Судячи з невиразних натяків, Герміона перебувала, мабуть, у Ронових батьків. Скніючи тут, на Прівіт-драйв, нестерпно було уявляти, як весело їм там, у "Барлозі". Гаррі був такий на них сердитий, що викинув, не розгорнувши, дві коробки шоколадних цукерок з "Медових руць", які вони прислали йому на день народження. Пізніше він пошкодував, бо того дня на вечерю тітка Петунія почастувала його зів'ялим салатом.

Але ж якими такими справами заклопотані Рон з Герміоною? Чому в нього, Гаррі, не було ніяких справ? Невже він не довів, що здатен зробити значно більше за них? Невже всі забули, чого він досяг? Хіба це не *він* потрапив на той цвинтар і бачив, як убили Седрика, невже не його самого прив'язали потім до надмогильного каменя і теж мало не вбили?

"Не думай про це", — чи не всоте суворо наказав собі Гаррі. Досить і того, що той цвинтар постійно снився йому вночі — нічого блукати по ньому й серед білого дня.

Він завернув за ріг на алею Магнолій; проминув вузенький прохід біля гаража, де вперше побачив свого хрещеного батька. Добре, хоч Сіріус розумів, як почувається Гаррі. Авжеж, у його листах, як і в Ронових чи в Герміониних, теж не було відповідних новин, зате в них замість дратівливих натяків були заспокійливі слова: *"Я знаю, як тобі нестерпно... Не встрявай у халепи — і все буде гаразд... Будь обачний і не роби нічого на гарячу голову..."*

"Ну, — подумав Гаррі, перетнувши алею Магнолій і звернувши на дорогу Магнолій, що вела до затемненого дитячого парку, — Сіріусових порад я переважно дотримуюсь. Принаймні утримався від спокуси прив'язати валізу до мітли і гайнути до Рона". Власне, Гаррі вважав, що поводився дуже добре — зважаючи на роздратування й лють від цього нескінченного стирчання на Привіт-драйв, де все, що він міг, це ховатися між клумбами в надії почути хоч якийсь натяк на дії Лорда Волдеморта. Що не кажіть, але неприємно, коли вас застерігає від необачних вчинків той, хто відсидів дванадцять років у магічній в'язниці Азкабан, утік з неї, намагався скоїти вбивство, за яке, власне, і був засуджений, а тоді чкурнув на викраденому гіпогрифі.

Гаррі переліз через замкнені паркові ворота і пішов по вигорілій траві. Парк був порожній, як і навколишні вулиці. Підійшовши до гойдалок, він умостився на тій єдиній, що її ще не встиг зламати Дадлі з дружками, обвив рукою ланцюг і похмуро втупився в землю. Він більше не зможе ховатися на Дурслівській клумбі. Завтра доведеться вигадати щось нове, щоб і далі стежити за новинами. А поки що йому нічого сподіватися, окрім чергової тривожної ночі, бо навіть якщо його не мучили кошмари, пов'язані з Седриком, то снилися довжелезні чорні коридори, що завершувалися глухими кутами й замкненими

дверима. Це, мабуть, якось пов'язувалося з відчуттям безвиході, яке його не покидало. Давній шрам на чолі частенько неприємно поколював, але він знав, що Рона, Герміону чи Сіріуса це не зацікавить. Колись біль у шрамі застерігав, що Волдеморт знову вбирається в силу, але тепер, коли Волдеморт повернувся, друзі, мабуть, лише нагадають йому, що цього болю слід було сподіватися... нема чого хвилюватися... нічого нового...

Його охопило таке відчуття несправедливості, що він ледь не заверещав з люті. Якби не він, то ніхто б і не знав, що Волдеморт повернувся! І як нагорода за це — він уже місяць стирчить у Літл-Вінґіні, абсолютно відірваний від магічного світу, змушений сидіти навпочіпки серед зів'ялих бегоній, щоб почути про папужок на водних лижах! Як Дамблдор міг так легко про нього забути? Чому Рон з Герміоною не запросили його до себе? Скільки йому ще терпіти Сіріусові поради сидіти тихенько й бути чемним хлопчиком, або утримуватися від спокуси написати в ідіотський "Щоденний віщун" листа про те, що Волдеморт повернувся? Такі сердиті думки вирували у Гарріній голові, всередині все стискалося від гніву, а на місто тим часом спадала гаряча оксамитова ніч, повітря насичували пахощі теплої сухої трави, і не чулося нічого, окрім приглушеного гулу машин на дорозі за огорожею парку.

Він не знав, чи довго сидів на гойдалці, коли його роздуми перервали голоси, і він підвів очі. Ліхтарі з сусідніх вуличок кидали імлисте сяйво, достатнє, щоб освітити силуети кількох хлопців, що рухалися парком. Один голосно співав якусь непристойну пісеньку. Інші реготали. М'яко шелестіли шини дорогих спортивних велосипедів, що їх вони котили біля себе.

Гаррі знав, хто це такі. Попереду, безперечно, крокував його двоюрідний братик Дадлі Дурслі. У супроводі своєї вірної зграї він повертався додому.

Дадлі був дебелий, як і завжди, одначе рік суворої дієти і відкриття його нового таланту призвели до серйозних

змін статури. Дядько Вернон захоплено розповідав кожному, хто мав охоту слухати, що недавно на першості шкіл південно-східної дільниці Дадлі став чемпіоном з боксу серед юніорів у важкій вазі. Цей, за словами дядька Вернона, "шляхетний вид спорту" зробив Дадлі ще страшнішим, ніж він був у початковій школі, коли Гаррі служив для Дадлі тренувальною грушею. Гаррі тепер анітрохи не боявся двоюрідного брата, однак і досі не вважав, що вміння Дадлі бити дедалі сильніше й дедалі точніше — причина для радості. Сусідські діти боялися Дадлі — навіть більше, ніж "отого Поттера", котрий, як їх застерігали, був невиправним хуліганом і навчався у Центрі святого Брута для патологічно злочинних підлітків.

Гаррі стежив за темними постатями, що чимчикували по траві, і думав, кого це сьогодні вони віддубасили. *"Погляньте сюди,* — несподівано подумав Гаррі, дивлячись на них. — *Ну погляньте... я тут сиджу сам-один... підійдіть..."*

Якби Дадлеві дружки його помітили, то неодмінно б накинулись. А що б тоді зробив сам Дадлі? Він не захотів би осоромитися перед своїми і водночас боявся б розсердити Гаррі... смішно було б дивитися, як Дадлі викручується з такої халепи, дражнитися й бачити, що той безсилий відповісти... а якби хтось інший спробував зачепити Гаррі, то він був напоготові — мав при собі чарівну паличку. Нехай тільки спробують... він з радістю вилив би хоч частину свого роздратування на хлопців, які колись отруювали йому життя.

Проте вони не повернулися і не помітили його. Вони були майже біля огорожі. Гаррі стримав раптове бажання гукнути їм услід... нариватися на бійку було необачно... йому не можна вдаватися до чарів... за це можуть вигнати зі школи.

Голоси Дадлевих дружків стихли; вони віддалялися алеєю Магнолій.

"Ось, маєш, Сіріусе, — тупо подумав Гаррі. — *Ніякої необачності. Не встряв у халепу. А ти ж чинив якраз навпаки".*

Він звівся на ноги й потягся. Тітка Петунія і дядько Вернон вважали, що Дадлі завжди повертається додому вчасно — незважаючи на час. А ось прийти після Дадлі вважалося великим запізненням. Дядько Вернон погрожував замкнути Гаррі в сарайчику, якщо той іще хоч раз прийде додому після Дадлі. Отож і досі сердитий, Гаррі, позіхаючи, рушив до паркових воріт.

Дорога Магнолій, як і Прівіт-драйв, була оточена великими квадратними будинками з рівнесенько підстриженими газонами. Володіли ними великі квадратні господарі, що їздили чистесенькими машинами, такими, як у дядька Вернона. Гаррі більше любив Літл-Вінґін уночі, коли заслонені вікна світилися в темряві барвистими латками, і коли вслід йому не лунало несхвальне бурмотіння тих господарів з приводу його "злочинного" вигляду. Гаррі йшов швидко, тож, подолавши половину алеї Магнолій, наздогнав Дадлеву зграю. Дружки прощалися на розі алеї. Гаррі сховався у затінку великого бузкового куща і причаївся.

— ...верещав як свиня, правда? — сказав Малкольм, і всі зареготали.

— Гарний хук правою, Великий Дад, — похвалив Пірс.

— Завтра в той самий час? — спитав Дадлі.

— У мене вдома, батьків якраз не буде, — відповів Ґордон.

— Тоді до зустрічі, — сказав Дадлі.

— Тримайся, Дад!

— Бувай, Великий Дад!

Гаррі зачекав, поки розійдуться всі, а тоді рушив далі. Коли голоси знову стихли, він завернув на алею Магнолій і так наддав ходи, що незабаром наздогнав Дадлі. Той ішов не поспішаючи й мугикав щось собі під ніс.

— Гей, Великий Дад!

Дадлі озирнувся.

— А-а, — буркнув він, — це ти.

— Коли це ти став Великим Дадом? — поцікавився Гаррі.

— Заткнися, — огризнувся Дадлі, відвертаючись.

— Класна кличка, — гмикнув Гаррі, намагаючись іти з двоюрідним братом у ногу. — Та для мене ти назавжди залишишся "Маленьким Дідічком".

— Я сказав, ЗАТКНИСЯ! — крикнув Дадлі, а його шинкоподібні долоні стислися в кулаки.

— А що, твої хлопці не знають, як тебе називає мама?

— Замовкни.

— А їй ти не радиш заткнути пельку. Ну, може, тоді "Попульчик" або "Гарнюній Дадасик"? Так можна називати?

Дадлі промовчав. Він насилу стримувався, щоб не лупнути Гаррі.

— То кого ви сьогодні побили? — поцікавився Гаррі вже без посмішки. — Знову якогось десятирічного хлопчика? Я чув, що позавчора перепало Маркові Евансу...

— Він сам напросився, — гаркнув Дадлі.

— Та невже?

— Він мені грубіянив.

— Он як? Може, він сказав, що ти схожий на свиню, яку навчили ходити на задніх ногах? Але ж це не образа, Дад, це правда.

Щелепа в Дадлі засмикалася. Гаррі страшенно подобалося спостерігати, як шаліє Дадлі. Він мовби переливав у двоюрідного брата своє роздратування. Це була єдина полегкість.

Вони завернули у вузенький перехід, де Гаррі вперше бачив Сіріуса, і яким можна було швидше перейти з алеї Магнолій у провулок Гліциній. Через брак ліхтарів там було безлюдно і значно темніше, ніж на вуличках, що він їх поєднував. Кроки хлопців приглушували стіни гаража з одного боку і високий паркан — з другого.

— Гадаєш, ти такий крутий з тією штукою? — озвався Дадлі за кілька секунд.

— З якою штукою?

— Та тією... яку ти ховаєш.

Гаррі знов усміхнувся.

— Ти не такий уже й дурний, як здаєшся, Дад. Зрештою,

інакше ти б не зміг одночасно ходити й розмовляти. — Гаррі вийняв чарівну паличку.

Дадлі скоса зиркнув.

— Тобі не можна, — відразу бовкнув Дадлі. — Я знаю. Тебе виженуть з тієї школи для прибацаних.

— А чому ти думаєш, що правила не змінилися, Великий Зад?

— Не змінилися, — не надто впевнено відповів Дадлі.

Гаррі тихенько засміявся.

— А що — страшно поборотися зі мною без тієї штуки? — озвався Дадлі.

— Звичайно, тобі достатньо чотирьох ґевалів за спиною, щоб побити десятилітнього. А той боксерський титул, що ти ним не нахвалишся? Скільки було твоєму суперникові? Років сім? Вісім?

— Щоб ти знав, йому було шістнадцять, — крикнув Дадлі, — і після бою він вирубався на двадцять хвилин, хоч був удвоє важчий за тебе. Почекай, от я скажу татові про цю твою штучку...

— Що, вже побіг до татуся? Невже наш чемпіончик з боксу злякався страшної Гарріної палички?

— Уночі ти не такий сміливий, га? — глузливо осміхнувся Дадлі.

— А це і є ніч, Дадасику. Так називають ту пору, коли довкола темрява.

— Я маю на увазі в ліжку! — гукнув Дадлі.

Він став. Гаррі також зупинився, дивлячись на брата. Навіть у пітьмі було видно, що велике Дадлове обличчя світилося дивним тріумфом.

— Ти маєш на увазі, що в ліжку я боягузливий? — спантеличився Гаррі. — А чого я маю там боятися — подушок?

— Я чув, як ти спав учора, — видихнув Дадлі. — Як ти розмовляв уві сні. І як *стогнав.*

— Що ти маєш на увазі? — ще раз перепитав Гаррі, але в грудях у нього з'явилася холодна порожнеча. Уночі йому знову наснився цвинтар.

Дадлі реготнув, а тоді пропищав пронизливим голосом:

— "Не вбивайте Седрика! Не вбивайте Седрика!" Хто такий той Седрик — твій хлопець?

— Я... ти брешеш, — механічно пробелькотів Гаррі. Але в роті у нього пересохло. Він знав, що Дадлі не бреше — він не міг знати про Седрика.

— *"Тату! Допоможи мені, тату! Він хоче мене вбити, тату! Ой-йо-йой!"*

— Заткни пельку, — тихо мовив Гаррі. — Замовкни, Дадлі, я попереджаю!

— "Рятуй мене, тату! Мамо, допоможи мені! Він убив Седрика! Тату, допоможи! Він хоче..." *Не наставляй на мене ту штуку!*

Дадлі позадкував до стіни. Гаррі націлився чарівною паличкою просто в Дадлове серце. Він відчував, як у його жилах пульсує чотирнадцятирічна ненависть до Дадлі — він усе віддав би за можливість вистрілити зараз, зачаклувати Дадлі так потужно, щоб той приповз додому якоюсь напівживою комахою з настовбурченими вусиками...

— Більше ніколи про це не говори, — прошипів Гаррі. — Ти мене розумієш?

— Відверни ту штуку!

— Я спитав, *ти мене розумієш?*

— *Відверни її вбік!*

— ТИ МЕНЕ РОЗУМІЄШ?

— СХОВАЙ ТУ ШТУКУ..

Дадлі якось чудернацько хапнув ротом повітря і затремтів, ніби його занурили у крижану воду.

Щось сталося з цією ніччю. Всіяне зірками темно-синє небо зненацька стало чорне і темне — зникли зірки, місяць, навіть імлисті вуличні ліхтарі. Затих далекий гуркіт машин і шелестіння дерев. Теплий духмяний вечір раптово став пронизливо холодним. Їх оточила цілковита, непроникна, мовчазна пітьма, немовби якась велетенська рука накрила вулицю товстим крижаним покривалом, засліпивши хлопців.

На частку секунди Гаррі подумав, що це він мимоволі вдався до чарів, хоч щосили цьому опирався — але тоді розум узяв гору над емоціями — він не зміг би загасити зірки. Гаррі роззирнувся довкола, намагаючись побачити бодай щось, але пітьма тисла на очі невагомою вуаллю.

У Гарріних вухах пролунав нажаханий Дадлів голос:

— Щ-що т-ти робиш? П-перестань!

— Я нічого не роблю! Заткнись і не рухайся!

— Я н-нічого не бачу! Я осліп! Я...

— Я сказав — заткнись!

Гаррі стояв нерухомо, поглядаючи то ліворуч, то праворуч невидющими очима. Від пронизливого холоду він тремтів з голови до ніг. Руки вкрилися мурашками, волосся стало дибки — він широко розплющив очі, наосліп роззираючись.

Це неможливо... їх тут не може бути... тільки не в Літл-Вінґіні... він нашорошив вуха... він їх почує раніше, ніж побачить...

— Я с-скажу татові! — скімлив Дадлі. — Д-де ти? Що т-ти ро?..

— Ти можеш замовкнути? — зашипів Гаррі. — Я хочу щось почу...

І тут він замовк. Бо почув саме те, чого боявся.

У переході, крім них, було ще щось. Дихало воно важко і хрипко. Гаррі, тремтячи в цьому крижаному повітрі, відчув неймовірний жах.

— П-припини! П-перестань! Бо вдарю, к-клянуся!

— Дадлі, заткн...

БАХ!

Гаррі, отримавши удар кулаком по голові, аж заточився. З очей мовби посипались іскри. Уже вдруге за годину Гаррі відчув, ніби його голова розколюється навпіл. Він гепнувся на землю, а чарівна паличка вилетіла йому з рук.

— Ти дебіл, Дадлі! — закричав Гаррі. Від болю сльозилися очі. Він став на коліна і наосліп почав обмацувати землю.

Почув, як Дадлі бреде кудись навпомацки, спотикаючись і наштовхуючись на паркан.

— ДАДЛІ, ВЕРНИСЯ! ТИ ЙДЕШ ПРЯМО НА НЬОГО!

Почувся страхітливий зойк, і Дадлі спинився. Тієї ж миті Гаррі відчув, як його спину обвіяло холодом, а це могло означати лише одне — їх тут кілька.

— ДАДЛІ, НЕ ВІДКРИВАЙ РОТА! ХОЧ БИ ТАМ ЩО, МОВЧИ!.. Паличка! — бурмотів Гаррі, а його пальці снували по землі, мов павуки. — Де ж та... паличка... скоріше... *лумос!*

Він вимовив це механічно, відчайдушно прагнучи світла, щоб легше було шукати, — аж тут біля правої руки спалахнув вогник — це засвітився кінчик чарівної палички. Гаррі, відчуваючи невимовну полегкість, схопив її, зіп'явся на ноги й озирнувся.

У грудях йому все обірвалося.

На нього плавно насувалася височезна постать у каптурі. Вона нависала над землею, засмоктуючи в себе ніч, а з-під плаща не видно було ні ніг, ні лиця.

Спотикаючись, Гаррі позадкував і підняв чарівну паличку.

— *Експекто патронум!*

З кінчика палички вилетів сріблястий струмінь пари, і дементор сповільнив ходу, проте чари поки що не подіяли. Дементор наближався до Гаррі, що, плутаючись у власних ногах, відступав, а панічний страх затуманював йому мозок — *зосередься...*

З-під дементорового плаща висунулися сірі, вкриті слизом і струпами, руки і потяглися до Гаррі. У вухах зашуміло.

— *Експекто патронум!*

Його голос звучав невиразно й віддалено. Ще одна хмарка сріблястого диму, слабша, ніж перша, вилетіла з чарівної палички — у нього нічого не виходило, він уже не міг виконати чарів.

У Гарріній голові пролунав сміх, пронизливий, високий... Він відчував смердюче й холодне, мов смерть, дихання дементора, що заповнювало йому легені, накривало його з головою — *думай... про щось радісне...*

Але Гаррі не відчував радості... крижані пальці дементора хапали його за горло... пронизливий сміх перейшов у регіт, він дедалі гучнішав, і Гаррі почув у себе в голові голос: — *Вклонися смерті, Гаррі... можливо, це буде навіть безболісно... не знаю... я ще ніколи не помирав...*

Він більше ніколи не побачить Рона й Герміону...

Задихаючись, він раптом чітко побачив їхні обличчя.

— ЕКСПЕКТО ПАТРОНУМ!

З кінчика Гарріної палички вистрибнув величезний сріблястий олень. Він штрикнув рогами дементора там, де мало бути його серце. Дементор відлетів назад, невагомий, наче темрява, і шугнув побитим кажаном, не витримавши натиску оленя.

— СЮДИ! — гукнув Гаррі оленю. Розвернувся й помчав переходом, піднявши вгору запалену чарівну паличку. — ДАДЛІ? ДАДЛІ!

Не встиг він пробігти й десяти кроків, як побачив Дадлі, що скорчився на землі, затуливши обличчя руками. Другий дементор схопив його слизькими пальцями за руки й неспішно, з насолодою, відтягував їх від обличчя, нахиляючись до нього, ніби збирався от-от поцілувати.

— НА НЬОГО! — закричав Гаррі, і вичаклуваний сріблястий олень стрімко й грізно промчав повз нього. Сріблясті роги вдарили дементора в ту мить, коли його сліпе обличчя вже майже торкнулося Дадлі. Почвару підкинуло в повітря, і вона, як і перший дементор, відлетіла, поглинута пітьмою. Олень добіг до кінця переходу й розчинився у срібній мряці.

Знову з'явилися місяць, зорі і ліхтарі. В переході війнув теплий вітерець. Зашелестіли дерева в сусідніх подвір'ях, і повітря знову задвигтіло звичним гуркотом машин на алеї Магнолій.

Гаррі стояв нерухомо, в його тілі все пульсувало, вбираючи це раптове повернення до нормального світу. За мить він відчув, що його футболка прилипла до тіла; він був мокрий від поту.

Гаррі не міг повірити у те, що сталося. Дементори *тут*, у Літл-Вінґіні.

Дадлі лежав скоцюрбившись на землі, скімлив і тремтів. Гаррі нахилився, щоб подивитися, чи зможе той звестися на ноги, аж тут почув за спиною швидкі кроки. Інстинктивно піднявши вгору чарівну паличку, крутнувся назад, зустрічаючи незнайомця.

То бігла захекана місіс Фіґ, їхня стара напівбожевільна сусідка. З-під сітки для волосся вибивалися сірі пасма, на руці гойдалася й побрязкувала господарська сумка, а з її кімнатних капців з картатого сукна стирчали босі ноги. Гаррі поспіхом почав ховати чарівну паличку, але...

— Не ховай її, дурню! — заверещала вона. — А якщо їх тут більше? Ох, я його *прикандичу*, того Манданґуса Флечера!

— РОЗДІЛ ДРУГИЙ —

Совине нашестя

— Що? — тупо перепитав Гаррі.

— Він пішов! — вигукнула місіс Фіґ, заламуючи руки. — Пішов через якусь коробку з казанами, що зірвалася з мітли! Я ж казала, що здеру з нього три шкури, якщо він піде, — і от маєш! Дементори! На щастя, хоч містер Тиблз мені допомагав! Але нам забракло часу! Скоріше, треба відвести тебе додому! Ох, яка халепа! Я його *прикандичу!*

— Але ж... — те, що його стара напівбожевільна сусідка-котолюбка знала, хто такі дементори, вразило Гаррі не менше, ніж сама зустріч з ними у переході. — То ви... ви *чаклунка?*

— Я сквибка, і Манданґус це чудово знає! Ну як я могла допомогти тобі відігнати дементорів? Він покинув тебе без прикриття, а я ж його *застерігала...*

— То цей Манданґус мене пильнував? Чекайте... то це був *він!* То він роз'явився перед моїм будинком!

— Так, так, так! Але, на щастя, я про всяк випадок залишила під машиною містера Тиблза. Ось він і прибіг мене попередити. Та коли я примчала до твого будинку, тебе вже не було... а тепер... ой, *що* скаже Дамблдор?.. Ти! — крикнула вона на Дадлі, що й досі лежав на землі. — Піднімай свій жирний зад, швидко!

— Ви знаєте Дамблдора? — вступився в неї Гаррі.

— Звичайно, знаю. А хто ж його не знає? Та *ворушися,* — якщо вони повернуться, я нічим не допоможу, я й чайного пакетика не трансфігурую.

Вона нахилилася, кістлявими пальцями вхопила Дадлі за ручище й потягла.

— Уставай, нездаро, *піднімайся!*

Та Дадлі не міг чи не хотів поворухнутися. Мертвотно-блідий, з міцно стуленими вустами, він лежав на землі і тремтів.

— Давайте я. — Гаррі схопив Дадлі за руку. Неймовірним

зусиллям йому таки вдалося поставити його на ноги. Дадлі, здавалося, от-от зомліє. Його очиці закотилися, а обличчя стікало потом. Щойно Гаррі його відпустив, як Дадлі небезпечно захитався.

— Швидше! — істерично вереснула місіс Фіґ.

Гаррі закинув Дадлеву важенну руку собі на плечі й поволік брата, згинаючись під його вагою. Місіс Фіґ дріботіла попереду, стурбовано роззираючись.

— Не ховай чарівної палички, — попередила вона Гаррі, коли вони вийшли в провулок Гліциній. — Не переймайся Статутом про секретність, однаково доведеться за все розплачуватись. Яка різниця, за що нас повісять — за дракона чи за його яйце? А той указ про обмеження неповнолітнього чаклунства... Дамблдор саме *цього* й боявся... А що це там в кінці провулка? Ага, то містер Прентіс... та не ховай ти ту паличку, кажу тобі, — з мене користі як з цапа молока!

Нелегко було тримати напоготові паличку і водночас тягти Дадлі. Гаррі роздратовано заїхав йому під ребра, але двоюрідний брат, здавалося, втратив бажання рухатися самостійно. Він висів у Гаррі на плечі, а його величезні ноги волочилися по землі.

— Чому я досі не знав, що ви сквибка, місіс Фіґ? — захекано спитав Гаррі. — Стільки разів до вас приходив — чому ви нічого не казали?

— Дамблдор так велів. Я мала пильнувати тебе таємно, ти був ще надто малий. Вибач, Гаррі, що тобі в мене було так паскудно, але ж Дурслі нізащо не відпустили б тебе до мене, якби подумали, що тобі сподобається. Це було нелегко, сам знаєш... та що ж це таке! — трагічним голосом завела вона знову, заламуючи руки. — Коли Дамблдор дізнається... ну як Манданґус міг піти, він же мав чергувати до півночі — *де він?* Як повідомити Дамблдорові про те, що сталося? Я ж не вмію являтися.

— У мене є сова, я вам позичу. — Гаррі застогнав, дивуючись, як йому досі не тріснув хребет під вагою Дадлі.

— Гаррі, ти не розумієш! Дамблдорові треба діяти негайно,

у міністерстві вміють виявляти неповнолітнє чаклунство, там уже, мабуть, про все дізналися, — згадаєш мої слова.

— Але ж я рятувався від дементорів, я мусив застосувати чари — у міністерстві, напевне, більше перейматимуться тим, що робили дементори тут, на алеї Гліциній.

— Ох, мій любий, якби ж так і було, та, боюся... МАНДАНҐУС ФЛЕЧЕР, Я ТЕБЕ ПРИКАНДИЧУ!

Щось гучно ляснуло, в повітрі запахло міцною сумішшю спиртного й тютюну, і просто перед ними явився присадкуватий неголений дядько в подертому плащі. Коротконогий, з довгими рудими патлами й мішками під червоними очима та з по-собачому сумним поглядом. У руках він стискав сріблястий клунок, у якому Гаррі впізнав плащ-невидимку.

— Шо таке, Фіґі? — здивувався він, позираючи то на місіс Фіґ, то на Гаррі й Дадлі. — А чо' ти не маскуєшся?

— Я тебе зараз *замаскую!* — закричала місіс Фіґ. — *Дементори,* сачок ти клятий, негіднику, злодюжко!

— Дементори? — перепитав приголомшений Манданґус. — Дементори, тута?

— Тут, лайно ти кажаняче, тут! — верещала місіс Фіґ. — Дементори напали на хлопця під час твого чергування!

— Овва, — ледь чутно протягнув Манданґус, позираючи то на місіс Фіґ, то на Гаррі. — Оце так, я ж...

— А ти поперся скуповувати крадені казани! Чи ж я тобі не забороняла? *Так чи ні?*

— Я... ну, я... — Манданґус знітився. — Той... трапилася така гарна нагода, ну, знаєш...

Місіс Фіґ підняла руку, на якій висіла господарська сумка, і вперіщила нею Манданґуса по лицю й шиї. Судячи з брязкоту, в сумці було повно бляшанок з котячою їжею.

— Ой!.. Іди... йди геть, стара дурна кажанихо! Треба сповістити Дамблдора!

— Ага... треба! — верещала місіс Фіґ, гамселячи Манданґуса сумкою з котячою їжею куди попало. — І... краще... щоб... ти... зробив... це... сам... і... пояснив... чому.. тебе... тут... не... було!

— Не казися, бо сказишся! — кричав Манданґус, зіщулившись і затуляючи голову руками. — Вже біжу, вже біжу!

Знову щось гучно ляснуло — і він щез.

— Сподіваюся, Дамблдор його *закатрупить!* — розлючено гаркнула місіс Фіґ. — Ну, пішли, Гаррі, чого ти чекаєш?

Гаррі вирішив не марнувати останніх сил на пояснення, чому він ледве пересувається під таким тягарем. Поправивши на плечі напівпритомного Дадлі, він поплентався далі.

— Я проведу вас до дверей, — сказала місіс Фіґ, коли вони вийшли на Прівіт-драйв. — Про всяк випадок, якщо їх тут більше... ой, яке лихо... і ти мусив прогнати їх сам... а Дамблдор наказував будь-що утримувати тебе від чарів... ну, та нема чого плакати над розлитою настоянкою... кота запустили до гномів, отаке-то...

— То Дамблдор, — видихнув Гаррі, — за мною... постійно... стежив?

— Ну аякже, — нетерпляче відказала місіс Фіґ. — А ти думав, що він дозволить тобі тинятися без нагляду після того, що сталося у червні? Боже мій, хлопче, а ще казали, що ти кмітливий... ну все, йди... і не потикай нікуди носа, — звеліла місіс Фіґ, коли вони підійшли до будинку номер чотири. — Сподіваюся, скоро з тобою хтось зв'яжеться.

— А що ви збираєтесь робити? — швидко спитав Гаррі.

— Піду додому, — відповіла місіс Фіґ, оглянувши темну вуличку і здригнувшись. — Чекатиму вказівок. А ти сиди вдома. На добраніч.

— Зачекайте, не йдіть! Я хотів би знати...

Та місіс Фіґ уже подріботіла геть, шльопаючи капцями й подзенькуючи господарською сумкою.

— Зачекайте! — гукнув їй услід Гаррі. В нього зібралася купа запитань, які він хотів поставити тому, хто мав зв'язок з Дамблдором, однак за кілька секунд пітьма поглинула місіс Фіґ. Спохмурнівши, Гаррі поправив на плечі Дадлі, а тоді поволі й важко подався до будинку номер чотири.

У коридорі горіло світло. Запхнувши чарівну паличку

за пояс, Гаррі натиснув на дзвінок і почав спостерігати, як наближається постать тітки Петунії, чудернацько спотворена хвилястим склом вхідних дверей.

— Діді! Нарешті, бо я вже було... почала... *Дідіку, що сталося?*

Гаррі скоса глянув на Дадлі і якраз вчасно вислизнув з-під його руки. Дадлі захитався, його лице позеленіло... а тоді він роззявив рота й виблював прямо на килимок.

— ДІДІ! Діді, що з тобою? Верноне? ВЕРНОНЕ!

Гаррін дядько підстрибом примчав з вітальні, а його моржеві вуса відстовбурчилися врізнобіч, як завжди, коли він хвилювався. Він підбіг до тітки Петунії і допоміг їй перетягти ослаблого Дадлі через поріг, намагаючись не ступити в калюжу блювотиння.

— Йому погано, Верноне!

— Що таке, сину? Що сталося? Місіс Полкіс дала тобі щось несвіже до чаю?

— Чого ти такий брудний, золотко? Ти що, лежав на землі?

— Стривай... синку, на тебе, бува, ніхто не нападав?

Тітка Петунія вереснула.

— Дзвони в поліцію, Верноне! Дзвони!.. Дідіку, золотце, розкажи все мамусі! Що тобі зробили?

У цій метушні ніхто й не помічав Гаррі, а йому тільки цього було й треба. Він устиг прослизнути у двері перед тим, як дядько Вернон їх зачинив, і доки Дурслі галасливо просувалися до кухні, Гаррі тихенько й обережно рушив у напрямку сходів.

— Хто це зробив, сину? Скажи. Ми їх упіймаємо, не турбуйся.

— Цсс! Він хоче щось сказати, Верноне! Що таке, Діді? Розкажи мамусі!

Гаррі вже поставив ногу на нижню сходинку, коли Дадлі спромігся видушити з себе:

— *Він.*

Завмерши з ногою на сходинці, Гаррі скривився й приготувався до скандалу.

— ХЛОПЧЕ! СЮДИ!

Охоплений люттю і страхом, Гаррі поволі забрав ногу зі сходинки й поплентався до Дурслів.

Чиста, немов вилизана, кухня виблискувала якось нереально після темряви, що панувала надворі. Тітка Петунія вмостила Дадлі на стільці. Він і досі був дуже зелений і липкий. Дядько Вернон стояв біля сушарки, втупившись у Гаррі крихітними примруженими очицями.

— Що ти зробив моєму синові? — загрозливо прогарчав він.

— Нічого, — відповів Гаррі, чудово розуміючи, що дядько Вернон йому не повірить.

— Що він тобі зробив, Дідіку? — спитала тремтячим голосом тітка Петунія, витираючи губкою блювотиння з синової шкіряної куртки. — Це було... було, ти знаєш, про що я, золотко? Він скористався... *тією штукою?*

Поволі й боязко Дадлі кивнув.

— Брехня! — різко заперечив Гаррі. Тітка Петунія зойкнула, а дядько Вернон стиснув кулаки. — Я йому нічого не робив, то був не я, то...

Однак саме тієї миті у кухонне вікно залетіла сова-сипуха. Мало не черкнувши по голові дядька Вернона, вона перетнула кухню, кинула Гаррі під ноги великий пергаментний конверт, що його тримала в дзьобі, елегантно розвернулася, зачепивши кінчиками крил холодильник, і вилетіла геть.

— СОВИ! — заревів дядько Вернон і притьмом зачинив кухонне вікно, а на його скроні сердито запульсувала жилка. — ЗНОВУ ТІ СОВИ! Я НЕ ПОТЕРПЛЮ У СВОЇЙ ХАТІ СОВ!

Та Гаррі вже роздер конверт і витяг листа. Серце йому гупало десь аж наче під горлом.

Дорогий містере Поттере!

Ми довідалися, що Ви виконали заклляття "Патронус" сьогодні о 21:23 у заселеному маґлами районі і в присутності маґла.

За таке серйозне порушення Указу про обмеження неповнолітнього чаклунства Вас відраховано з Ґоґвортської школи чарів і чаклунства.

Представники міністерства невдовзі прибудуть до місця Вашого проживання задля знищення Вашої чарівної палички.

У зв'язку з тим, що Ви вже отримували офіційне попередження за попереднє правопорушення, згідно з 13-ою статтею Статуту про секретність Міжнародної конфедерації чаклунів, з прикрістю повідомляємо, що Ви маєте бути присутні на дисциплінарному слуханні справи у Міністерстві магії о 9:00 дванадцятого серпня.

Сподіваюся, у Вас усе гаразд.

Щиро Ваша

Мафальда Гопкірк,

відділ боротьби з надуживання чарами,

Міністерство магії

Гаррі двічі перечитав листа. Він не чув, про що говорять дядько Вернон і тітка Петунія. Всередині в нього все завмерло й похололо. Лише одна думка отруйним жалом пронизувала свідомість: *його відрахували з Гоґвортсу.* Кінець усьому. Він ніколи туди не повернеться.

Глянув на Дурслів. Дядько Вернон з буряковим від обурення лицем кричав, піднявши вгору кулаки. Тітка Петунія підтримувала Дадлі, що знову блював.

Тимчасово паралізований мозок Гаррі почав оживати. *"Представники міністерства невдовзі прибудуть до місця Вашого проживання задля знищення Вашої чарівної палички".* Залишався єдиний вихід. Тікати. Негайно. Куди йому податися, Гаррі не знав, але був упевнений: у Гоґвортсі чи поза ним йому буде потрібна чарівна паличка. Немов уві сні, він витяг свою паличку і рушив з кухні геть.

— Ти куди?! — заволав дядько Вернон.

Гаррі не відповів.

Дядько перетнув кухню і заступив вихід.

— Я ще не все сказав, хлопче!

— Геть з дороги, — спокійно промовив Гаррі.

— Ти залишишся тут і поясниш, чому мій син...

— Якщо ви не відійдете, я нашлю на вас закляття, — попередив Гаррі, піднімаючи чарівну паличку.

— Не треба мене дурити! — огризнувся дядько Вернон. — Я знаю, що тобі не можна користуватися цим за межами того дурдому, який ти називаєш школою!

— Мене викинули з того дурдому, — сказав Гаррі. — Тому я можу робити все, що заманеться. Даю вам три секунди. Раз... два...

У кухні щось дзенькнуло. Тітка Петунія заверещала, дядько Вернон зойкнув і пригнувся, і ось уже втретє за вечір Гаррі почав роззиратися, шукаючи джерело викликаного не ним безладу. І одразу побачив: знадвору на підвіконні сиділа приголомшена й розкуйовджена сова, яка щойно врізалася в зачинене вікно.

Не звертаючи уваги на стражденний дядьків зойк "СОВИ!", Гаррі кинувся до вікна і відчинив його навстіж. Сова простягла лапку, до якої був прив'язаний сувійчик пергаменту, і коли Гаррі забрав листа, струснула пір'ям і полетіла. Тремтячими руками Гаррі розгорнув уже другу цидулку, поспіхом нашкрябану чорним чорнилом.

Гаррі!

Дамблдор уже в міністерстві, намагається усе владнати. НЕ ПОКИДАЙ БУДИНКУ ТІТКИ Й ДЯДЬКА. НЕ ВДАВАЙСЯ ДО ЧАРІВ. НЕ ВІДДАВАЙ ЧАРІВНОЇ ПАЛИЧКИ.

Артур Візлі

Дамблдор намагається все владнати... Що це означає? Чи Дамблдор настільки могутній, щоб протистояти Міністерству магії? Може, є надія повернутися у Гоґвортс? У Гаррі в грудях проклюнувся маленький паросток надії, та його зразу придушив панічний страх — як же він збереже паличку, не вдаючись до чарів? Йому доведеться боротися з представниками міністерства, і його щастя, якщо він уникне Азкабану, не кажучи вже про відрахування.

Думки мінялися блискавично... Можна втекти, ризикуючи бути впійманим працівниками міністерства, або ж лишитися й чекати, доки його тут знайдуть. Гаррі більше

приваблював перший варіант, але він знав, що містер Візлі дбає насамперед про його інтереси... та й, зрештою, Дамблдор залагоджував і не такі справи.

— Гаразд, — повідомив Гаррі, — я передумав, я залишаюся.

Він усівся за кухонним столом і глянув на Дадлі й тітку Петунію. Дурслів, здається, спантеличила ця несподівана зміна. Тітка Петунія у відчаї зиркнула на дядька Вернона. Жилка на його фіолетовій скроні запульсувала ще частіше.

— Від кого всі ці кляті сови? — прогарчав він.

— Перша була з Міністерства магії, про моє відрахування, — спокійно пояснив Гаррі. Він уважно прислухався, чи не чути нічого знадвору, тобто, чи не наближаються представники міністерства, тому простіше й надійніше було відповідати на дядькові запитання, ніж провокувати його на лютий крик. — Другу прислав батько мого друга Рона. Він працює у міністерстві.

— *Міністерство магії?!* — заревів дядько Вернон. — То такі, як ти, є і в *уряді?* Тепер мені все ясно! Не дивно, що країна сходить на пси.

Гаррі нічого не відповів, тож дядько Вернон втупився в нього, а тоді гаркнув: — А чого тебе відрахували?

— Бо я застосував чари.

— АГА! — заволав дядько Вернон і гупнув по холодильнику кулаком так, що той відчинився і з нього повилітали Дадлеві харчі з низьким вмістом жиру. — Ти це визнав! *То що ти зробив Дадлі?*

— Нічого, — трохи роздратовано відповів Гаррі. — То був не я...

— *Ти,* — несподівано пробелькотів Дадлі, і дядько Вернон з тіткою Петунією відразу замахали на Гаррі руками, щоб він замовк, а тоді низенько нахилилися над Дадлі.

— Ну, сину, — мовив дядько Вернон, — що він зробив?

— Скажи нам, золотко, — прошепотіла тітка Петунія.

— Націлився на мене паличкою, — пробурмотів Дадлі.

— Так, але я нею не скористався... — сердито перебив Гаррі...

— ПОМОВЧ! — закричали в один голос дядько Вернон і тітка Петунія.

— Ну, сину, — повторив дядько Вернон, а його вуса зловісно настовбурчилися.

— Стало темно, — хрипко вимовив Дадлі й здригнувся. — Абсолютно темно. А тоді я п-почув... *щось*. Прямо в голові.

Дядько Вернон і тітка Петунія обмінялися нажаханими поглядами. Найгіршим злом у світі вони вважали чари, на наступному місці були сусіди, котрі нехтували забороною користуватися шлангами — а люди, яким причувалися голоси, були, звісно, десь у самому кінці цього чорного списку. Вони подумали, що Дадлі божеволіє.

— Що саме ти почув, Попульчику? — ледь чутно спитала тітка Петунія зі сльозами на очах.

Одначе Дадлі не міг видушити з себе й слова. Він знову здригнувся і потрусив великою білявою головою, аж Гаррі, незважаючи на жах і заціпеніння, що охопили його з часу прибуття першої сови, — відчув певну цікавість. Дементори змушували людину переживати найгірші моменти в її житті. Що ж таке почув розбещений і зіпсований розбишака Дадлі?

— Як сталося, синку, що ти впав? — напрочуд м'яко спитав дядько Вернон, мовби сидів біля ліжка невиліковно хворого.

— Сп-п-піткнувся, — тремтячим голосом пояснив Дадлі. — А потім...

Він показав на свої широкі груди.

Гаррі зрозумів: Дадлі пригадував липкий холод, що заповнив йому легені, коли з нього висмоктували всю радість і надію.

— Жахіття, — прохрипів Дадлі. — Холод. Лютий холод.

— Ясно, — дядько Вернон намагався говорити якомога спокійніше, а тітка Петунія стурбовано поклала на синове чоло долоню, щоб перевірити температуру. — І що було далі, Дадасику?

— Я відчув... відчув... відчув... ніби... ніби...

— Ніби вже ніколи не будеш щасливий, — похмуро підказав Гаррі.

— Так, — прошепотів Дадлі, здригаючись.

— Он як! — сказав дядько Вернон уже голосно й випростався. — Ти наклав на мого сина якесь ідіотське закляття, щоб йому вчувалися голоси, і він повірив, що йому... що йому судилося страждати?

— Скільки мені повторювати! — роздратовано вигукнув Гаррі. — *Це не я!* Це дементори!

— Де-ме... що ти плетеш?

— Де-мен-то-ри, — чітко і по складах повторив Гаррі. — Їх було двоє.

— Хто такі в біса ті дементори?

— Вартові Азкабану, в'язниці для чарівників, — пояснила тітка Петунія.

Після цих слів на кілька секунд запала тиша, а тоді тітка Петунія затулила долонями рота, ніби в неї вирвалася якась гидка лайка. Дядько Вернон витріщився на дружину. У Гаррі запаморочилася голова. Ну нехай місіс Фіґ — *але тітка Петунія?*

— Звідки ви це знаєте? — здивовано спитав він.

Тітка Петунія й сама була вражена. Винними очима вона боязко зиркнула на дядька Вернона, а тоді опустила руку, відкриваючи свою кобилячу щелепу.

— Я чула... як той поганець... розповідав *їй* про них... дуже давно, — забелькотіла вона.

— Якщо ви говорите про маму з татом, то, може б, називали їх на ім'я? — голосно сказав Гаррі, проте тітка Петунія не звернула на нього уваги. Відчувалося, що вона неймовірно схвильована.

Гаррі був приголомшений. Якщо не брати до уваги однієї давньої істерики, коли тітка Петунія обізвала Гарріну маму потворою, вона ніколи не згадувала при ньому про сестру. Його вразило, що вона так довго зберігала в пам'яті цю інформацію про чарівницький світ, бо переважно всі її зусилля були спрямовані на те, щоб удавати, ніби того світу не існує.

Дядько Вернон роззявив було рота, але мовчки його закрив, ще раз роззявив і знову закрив, а тоді, ніби згадуючи як воно — промовляти слова, — роззявив його втретє і прохрипів: — То... то... вони... е-е... вони... е-е... справді існують... е-е... ті дубентори-чи-як-їх-там?

Тітка Петунія ствердно кивнула.

Дядько Вернон переводив погляд з тітки Петунії на Дадлі, а потім на Гаррі, ніби сподівався, що зараз хтось вигукне "Перше квітня — брехня всесвітня!". Однак усі мовчали, тож він знову роззявив рота, але цього разу йому не довелося в муках видобувати з себе слова, бо тієї миті з'явилася вже третя за цей вечір сова. Вона шугнула крізь відчинене вікно, як пернате гарматне ядро, і гучно гепнулася на кухонний стіл. Дурслі аж підскочили з переляку. Гаррі вихопив з совиного дзьоба вже другий за сьогодні урядовий конверт і розірвав його, а сова тим часом вилетіла геть.

— Годі з мене... цих триклятих... сов, — розгублено процідив дядько Вернон, потупав до вікна і знову його зачинив.

"Дорогий містере Поттере!

На додаток до нашого листа, відправленого приблизно двадцять дві хвилини тому, повідомляємо, що Міністерство магії переглянуло своє рішення щодо негайного знищення Вашої чарівної палички. Ви можете зберегти свою паличку до дисциплінарного слухання справи дванадцятого серпня, коли й буде ухвалено відповідне рішення.

Обговоривши ситуацію з директором Гоґвортської школи чарів і чаклунства, міністерство погодилося вирішити питання про Ваше відрахування того ж самого дня. А поки що Ваше перебування у школі припинено до остаточного розгляду справи.

З найкращими побажаннями,
щиро Ваша
Мафальда Гопкірк,
відділ боротьби з надуживання чарами,
Міністерство магії"

Гаррі тричі перечитав листа. Він відчув величезну полегкість, коли довідався, що його не вигнали остаточно, хоч

це й не означало, що боятися більше нічого. Тепер усе залежало від слухання, призначеного на дванадцяте серпня.

— Ну? — повернув Гаррі до реальності дядько Вернон. — І що? Тобі призначили кару? А може, ваше кодло визнає смертний вирок? — додав він з надією.

— Мене викликають на слухання справи, — відповів Гаррі.

— І там тебе засудять?

— Мабуть, що так.

— То я не втрачатиму надії, — гидко вишкірився дядько Вернон.

— Якщо це все... — підвівся Гаррі. Йому страшенно хотілося побути на самоті, обміркувати ситуацію, можливо, написати Ронові, Герміоні або Сіріусу.

— НІ, ЦЕ ЩЕ ДАЛЕКО НЕ ВСЕ! — заревів дядько Вернон. — АНУ СЯДЬ!

— Ну *що ще?* — Гаррі вривався терпець.

— ДАДЛІ! — рявкнув дядько Вернон. — Я хочу знати, що саме сталося з моїм сином!

— ЧУДОВО! — заволав Гаррі так голосно, що з кінчика його чарівної палички, котру він і досі стискав у руці, аж вистрілили золотисто-червоні іскри. Усі троє Дурслів нажахано зіщулились.

— Ми з Дадлі йшли переходом між алеєю Магнолій і провулком Гліциній, — швидко проказав Гаррі, ледве стримуючи роздратування. — Дадлі почав мене діставати, тож я витяг чарівну паличку, але не скористався нею. А тоді з'явилися два дементори...

— А що ТАКЕ ці дубентори? — люто перепитав дядько Вернон. — Що вони РОБЛЯТЬ?

— Я ж вам казав — висмоктують з людей радість, — пояснив Гаррі, — а якщо трапиться нагода, цілують їх...

— Цілують? — перепитав дядько Вернон, вирячивши очі. — *Цілують?*

— Так вони називають висмоктування душі через рот.

Тітка Петунія тихенько зойкнула.

— *Душі?* Вони ж її не забрали... його душа в ньому...

Вона схопила Дадлі за плечі й потрусила, мовби намагалася почути, як його душа тарахкотить десь там усередині.

— Авжеж не забрали, бо це було б одразу видно, — сердито кинув Гаррі.

— Ти відігнав їх, синку? — голосно спитав дядько Вернон, явно прагнучи перевести розмову на доступний йому рівень. — Уперіщив подвійним аперкотом, так?

— Дементорів *подвійним аперкотом* не проженеш, — процідив Гаррі.

— Тоді чому з ним усе гаразд? — наполягав дядько Вернон. — Чому ж його не висмоктали, га?

— Бо я викликав патронуса...

ШУРХ! З шумом і свистом, із запорошеними крильми, з каміна вилетіла четверта сова.

— ЗАРАДИ ГОСПОДА! — заревів дядько Вернон, жмутками видираючи волоски з вусів, чого він уже давненько не робив. — Я ТУТ НЕ ПОТЕРПЛЮ СОВ! НЕ ДОЗВОЛЮ, КАЖУ ТОБІ!

Але Гаррі вже знімав з совиної лапки сувій пергаменту. Він був настільки впевнений, що цього листа прислав Дамблдор, щоб пояснити все — і про дементорів, і про місіс Фіґ, і про те, що задумало міністерство, і як саме він, Дамблдор, збирається це владнати, — що вперше в житті відчув розчарування, побачивши Сіріусів почерк. Гаррі примружив очі, щоб у них не потрапив порох, коли остання сова пурхнула назад у димар і, не зважаючи на дядькові прокльони, прочитав записку від Сіріуса.

"Артур розповів нам, що сталося. Не виходь з будинку, хоч би там що".

Ці слова, як здалося Гаррі, настільки не відповідали ситуації, що він навіть глянув на зворотний бік пергаменту, але там нічого не було.

Його знов охопило роздратування. Невже *ніхто* не похвалить його за те, що він самотужки відігнав двох дементорів? І містер Візлі, і Сіріус сприйняли це так, мовби він

утнув якусь дурничку, і не докоряли йому лише тому, що досі не з'ясували рівня завданої шкоди.

— ... пришестя, тобто нашестя, сови зграями шугають по хаті. Я цього не потерплю, я...

— Я не можу їх зупинити, — буркнув Гаррі, зіжмакавши Сіріусового листа.

— Я хочу знати правду про те, що сталося! — гримнув дядько Вернон. — Якщо на Дадлі напали дементори, то чому вигнали тебе? Ти зробив своє *оте*, ти ж сам зізнався!

Гаррі набрав у груди повітря, щоб заспокоїтись. Йому знову розболілася голова. Страшенно хотілося забратися з кухні, якнайдалі від Дурслів.

— Я виконав закляття "Патронус", щоб відігнати дементорів, — пояснив він, намагаючись не хвилюватися. — Це єдине, що на них діє.

— Але що ті дементоїди *робили* у Літл-Вінґіні? — обурено поцікавився дядько Вернон.

— Не можу сказати, — втомлено відповів Гаррі. — Поняття не маю.

Голова тріщала від болю і від сліпучого кухонного світла. Роздратування вщухало. Він був цілком вичерпаний. Дурслі не відводили від нього очей.

— Це ти, — переконано мовив дядько Вернон. — Це пов'язано з тобою, я знаю. Бо чого б вони сюди приперлися? Чого б опинилися у тому переході? Ти тут єдиний... єдиний... — він явно не міг змусити себе вимовити слово "чарівник". — Єдиний, *ну-ти-знаєш-хто*.

— Я не знаю, чому вони тут опинилися.

Але дядькові слова спонукали виснажений Гаррін мозок до праці. Справді, *чому* дементори з'явилися у Літл-Вінґіні? *Невже* вони випадково опинились у тому самому переході, що й Гаррі? Їх хтось прислав? Може, Міністерство магії вже не має влади над дементорами? Може, вони втекли з Азкабану і приєдналися до Волдеморта, як і передбачав Дамблдор?

— Ці дементори охороняють якусь дурнувату в'язницю? — поцікавився дядько Вернон, уриваючи хід Гарріних думок.

— Так, — підтвердив Гаррі.

Якби ж голова перестала боліти, якби ж він міг піти з кухні до своєї спальні й *усе обдумати...*

— Ага! То вони прийшли, щоб тебе заарештувати! — переможно вигукнув дядько Вернон з виглядом людини, що дійшла неспростовного висновку. — Так, хлопче? Ти ховаєшся від правосуддя?

— Та ні! — заперечив Гаррі й потрусив головою, ніби відганяючи муху.

— Тоді чому?..

— Мабуть, це він їх прислав, — тихо відповів Гаррі, не стільки дядькові Вернону, скільки сам собі.

— Що таке? Хто прислав?

— Лорд Волдеморт, — відповів Гаррі.

Йому здалося дивним, що Дурслі, котрі щулилися, здригалися й протестували, почувши слова "чаклун", "магія" або "чарівна паличка", ніяк не відреагували на ім'я найлихішого чаклуна всіх часів.

— Лорд... чекай, чекай, — наморщив лоба дядько Вернон, а в його свинячих очицях з'явився проблиск якоїсь думки. — Я вже десь чув це ім'я... це той, хто...

— Убив моїх батьків, — невиразно підтвердив Гаррі.

— Але ж він пропав, — нетерпляче заперечив дядько Вернон, анітрохи не переймаючись тим, що вбивство Гаррінних батьків могло бути для хлопця болючою темою. — Так нам сказав той велетенський бурмило. Він десь зник.

— А тепер повернувся, — важко зітхнув Гаррі.

Було дуже дивно стояти у бездоганно чистій кухні тітки Петунії, обладнаній найновішими моделями холодильника й широкоекранного телевізора, і спокійно розповідати дядькові Вернону про Лорда Волдеморта. Поява дементорів у Літл-Вінґіні ніби зруйнувала велику невидиму стіну, що відділяла цілком немагічний світ Прівіт-драйву від решти світу. Обидві сторони життя Гаррі перемішалися між собою і все перевернулося догори дриґом. Дурслі розпитували про магічний світ, а місіс Фіґ знала Албуса Дамблдора. Демен-

тори нишпорили у Літл-Вінґіні, а Гаррі, можливо, вже ніколи не повернеться у Гоґвортс. Біль у голові посилився.

— Повернувся? — прошепотіла тітка Петунія.

Вона подивилася на Гаррі так, як ніколи досі. Зненацька вперше в житті Гаррі усвідомив, що тітка Петунія — сестра його матері. Він не знав, чому ця думка так вразила його саме цієї миті. Він лише збагнув, що в цій кімнаті не він один розуміє, що може означати повернення Лорда Волдеморта. Тітка Петунія ще ніколи так на нього не дивилася. Її великі прозорі очі (зовсім інакші, ніж у сестри) не звузилися неприязно чи сердито, а були широко розплющені, і з них проглядав страх. Усе Гарріне життя тітка Петунія вперто вдавала, що не існує ні чарів, ні іншого світу, крім того, в якому жила вона з дядьком Верноном, а тепер усе це валилося на очах.

— Так, — відповів Гаррі, звертаючись лише до тітки Петунії. — Він повернувся місяць тому. Я його бачив.

Її руки намацали тілисті плечі Дадлі, досі вбраного у шкіряну куртку, й ухопилися за них.

— Чекай, — мовив дядько Вернон, поглядаючи то на Гаррі, то на свою дружину. Його приголомшило і стурбувало нечуване порозуміння, що раптом виникло між ними. — Чекай. Ти кажеш, що цей Лорд Вол-як-його-там повернувся.

— Так.

— Той, що вбив твоїх батьків.

— Так.

— І тепер він насилає на тебе дуренторів?

— Та наче так, — підтвердив Гаррі.

— Ясно, — сказав дядько Вернон, переводячи погляд з поблідлої дружини на Гаррі й підтягуючи штани. Здавалося, він надувався, а його велике бурякове обличчя пухло просто у Гаррі на очах. — Що ж, хай буде, як буде, — рішуче заявив він, а його сорочка мало не луснула, так він роздувся, — *геть з мого дому!*

— Що? — перепитав Гаррі.

— Ти ж чув — ГЕТЬ! — заревів дядько Вернон так, що

Дадлі й тітка Петунія аж підстрибнули. — ГЕТЬ! ГЕТЬ! Давно треба було тебе вигнати! Сови літають сюди, мов на курорт, пудинги вибухають, піввітальні зруйновано, у Дадлі виріс хвіст, Мардж під стелею, та ще той летючий "Форд-Англія" — ГЕТЬ! ГЕТЬ! Кінець! Годі з нас! Ти тут не сидітимеш, якщо тебе шукає якийсь маніяк, не піддаватимеш небезпеці моїх дружину й сина, і не будеш втягувати нас у біду. Якщо ти такий, як твої нікчемні батьки, то з мене досить! ГЕТЬ!

Гаррі закляк на місці. Лівою рукою він стискав зіжмакані листи з міністерства, від містера Візлі та від Сіріуса. *"Не виходь з будинку, хоч би там що. НЕ ПОКИДАЙ БУДИНКУ ТІТКИ Й ДЯДЬКА".*

— Ти мене чув! — кричав дядько Вернон, схилившись і наблизивши своє огрядне бурякове лице так близько до Гарріного, що на того аж бризкала слина. — Вимітайся! Ти ж сам хотів піти півгодини тому! Цілком тебе підтримую! Забирайся і ніколи більше не брудни нашого порога! Я взагалі не розумію, нащо ми тебе утримували, Мардж мала рацію — тобі дорога в сиротинець. Ми були занадто м'які з тобою, гадали, що вичавимо усе це з тебе, гадали, що зробимо тебе нормальним, але ти прогнив наскрізь, і з мене вже досить... *сови!*

П'ята сова стрімко вилетіла з димоходу, бухнулась об підлогу і, голосно ухкаючи, знову злетіла в повітря. Гаррі підняв руку, щоб схопити листа в червоному конверті, проте сова шугонула над його головою просто на тітку Петунію, яка, затуливши лице руками, закричала й відступила назад. Сова жбурнула їй на голову червоний конверт, розвернулась і зникла в димоході.

Гаррі кинувся, щоб підняти листа, але тітка Петунія його випередила.

— Беріть, якщо хочете, — сказав Гаррі, — я однак почую, що там. Бо це ревун.

— Викинь листа, Петуніє! — заволав дядько Вернон. — Не торкайся, це може бути небезпечно!

— Листа прислали мені, — тремтячим голосом витиснула з себе тітка Петунія. — *Мені*, Верноне, дивись! *"Місіс Петунії Дурслі, кухня, будинок номер чотири, Привітдрайв..."*

Вона перелякано затамувала подих. З червоного конверта заклубився дим.

— Відкрийте листа! — крикнув Гаррі. — Негайно! Це все одно станеться!

— Ні.

Рука тітки Петунії тремтіла. Вона перелякано роззирнулася по кухні, ніби шукала шляху до втечі, але було пізно — конверт спалахнув. Тітка Петунія заверещала й випустила його з рук.

Пронизливий голос, що лунав з палаючого листа, заполонив кухню, відлунюючи від стін:

— *Петуніє, пам'ятай моє останнє...*

Здавалося, тітка Петунія зараз зомліє. Вона впала в крісло біля Дадлі, затуливши лице руками.

Рештки листа безшумно зотлівали на попіл.

— Що це таке? — захрипло спитав дядько Вернон. — Що?.. Я не... Петуніє?

Тітка Петунія не відповіла. Дадлі, роззявивши рота, дурнувато втупився очима в маму. Тиша ставала нестерпною. Розгублений Гаррі дивився на тітку, а його голова розколювалася від болю.

— Петуніє, люба? — боязко мовив дядько Вернон. — П-пепе-туніє?

Петунія підвела голову. Вона досі тремтіла. Ковтнула слину.

— Хлопець... хлопець повинен залишитися, Верноне, — ледь чутно проказала вона.

— Щ-що?

— Він залишиться, — повторила вона, не дивлячись на Гаррі. Потім знову встала.

— Він... але ж, Петуніє...

— Якщо ми його виженемо, сусіди почнуть пліткувати, — сказала вона. Тітка, хоч і досі бліда, знову заговорила так,

як завжди — жваво і різко. — Задаватимуть дурні питання, захочуть знати, де він дівся. Мусимо його залишити.

Дядько Вернон здувався, мов стара шина.

— Але Петуніє, люба...

Тітка Петунія не звертала на нього уваги. Вона повернулася до Гаррі.

— Сидітимеш у своїй кімнаті, — звеліла вона. — З будинку — ні на крок. А тепер — спати.

Гаррі не поворухнувся.

— Від кого був той ревун?

— Нічого не питай, — відрізала тітка Петунія.

— Ви підтримуєте зв'язок з чарівниками?

— Я сказала — спати!

— Що це означало? Про що треба пам'ятати?

— Спати!

— А як?..

— ТИ ЧУВ, ЩО СКАЗАЛА ТІТКА?! НЕГАЙНО СПАТИ!!!

— РОЗДІЛ ТРЕТІЙ —

Передовий загін

"На мене напали дементори, і ще мене можуть вигнати з Ґоґвортсу. Я хочу знати, що відбувається, і коли я звідси виберуся".

Гаррі написав ці фрази на трьох окремих шматках пергаменту, тільки-но дістався до письмового столу у своїй темній спальні. Перший адресувався Сіріусові, другий — Ронові, а третій — Герміоні. Гарріна сова Гедвіґа була на полюванні; її порожня клітка стояла на столі. Гаррі ходив по спальні, чекаючи на її повернення; у голові гупало, думки не давали заснути, хоч очі від утоми свербіли й пекли. Спина, після того, як він доволік додому Дадлі, також поболювала, а дві ґулі на голові — одна від Дадлі, а друга від вікна — боляче пульсували.

Розгніваний і злий, Гаррі ходив туди-сюди, скреготав зубами і стискав кулаки, а коли проходив повз вікно, кидав сердитий погляд на порожнє, всіяне зірками небо. На нього наслали дементорів; місіс Фіґ і Манданґус Флечер таємно наглядали за ним; його тимчасово виключили з Ґоґвортсу і призначили слухання справи у Міністерстві магії — проте ніхто досі так і не пояснив йому, що діється!

А що, *що* означав той ревун? Чий голос так страхітливо, так загрозливо відлунював у кухні?

Чому він і досі стирчав тут і нічого не знав? Чому всі поводяться з ним, немов з якоюсь неслухняною дитиною? *"Не вдавайся до чарів... Не покидай будинку..."*

Проходячи повз шкільну валізу, він копнув її ногою, та це не принесло очікуваного полегшення. Навпаки, тепер у нього боліла не лише голова, а й нога.

Коли він шкутильгав повз вікно, туди якраз влетіла Гедвіґа, ледь чутно шурхочучи крильми, наче маленький привид.

— Давно пора! — пробурчав Гаррі, а сова легенько сіла на дашок своєї клітки. — Кидай усе, я маю для тебе роботу!

Гедвіґа тримала в дзьобі мертву жабу і з докором диви-

лася на нього великими круглими бурштиновими очима.

— Йди сюди, — звелів Гаррі, взяв три сувійчики пергаменту, шкіряний ремінець і прив'язав згортки до її лускатої лапки. — Віднеси це негайно Сіріусові, Ронові й Герміоні, але не повертайся без довгих детальних відповідей. Як буде треба, дзьобай їх, поки не напишуть мені нормальних листів. Зрозуміла?

Гедвіґа глухо ухнула, не випускаючи з дзьоба жабу.

— Ну то вперед, — сказав Гаррі.

Сова негайно злетіла. Коли вона зникла, Гаррі впав, не роздягаючись, на ліжко і втупився в темну стелю. На душі йому стало ще гірше, бо тепер він іще й почувався винним за те, що так роздратовано розмовляв з Гедвіґою, своїм єдиним другом у будинку номер чотири на вулиці Привітдрайв. Але він попросить у неї вибачення, коли вона повернеться з відповідями від Сіріуса, Рона й Герміони.

Вони мали б відповісти негайно, вони не знехтують нападом дементорів. Мабуть, коли він завтра прокинеться, його вже чекатимуть три великі співчутливі листи, в яких будуть плани його якнайскорішого прибуття в "Барліг". Ця заспокійлива думка заглушила всі тривоги, і він поринув у сон.

*

Та вранці Гедвіґа не повернулася. Гаррі цілісінький день просидів у спальні, виходячи тільки в туалет. Тричі тітка Петунія запихала йому їжу через котячі дверцята, змайстровані дядьком Верноном три роки тому. Коли тітка підходила, Гаррі питав її про ревуна, але з таким самим успіхом він міг звертатися до дверної ручки. Дурслі оминали його кімнату. А Гаррі не нав'язував їм свого товариства. Новою сваркою він би нічого не досяг, а розлютившись, міг би знову вдатися до незаконних чарів.

Так минули три дні. Гаррі то переповнювала невгамовна енергія, що не давала йому спокою, і тоді він міряв кроками спальню, сердитий на всіх, хто покинув його тут напризволяще; а то його охоплювала така байдужість, що він

міг годинами лежати в ліжку, заціпеніло втупившись у стелю, і з жахом думати про міністерське слухання.

А якщо справу вирішать не на його користь? Якщо його *справді* виженуть, а чарівну паличку поламають? Що він тоді робитиме, куди подасться? Він не міг назавжди повернутися до Дурслів після того, як пізнав інший світ, той, до якого справді належав. Чи міг би він оселитися в Сіріуса, як Сіріус і пропонував йому торік, перш ніж був змушений ховатися від міністерства? Чи дозволили б неповнолітньому Гаррі жити в Сіріусовім будинку самому? А може, те, де йому тепер жити, вирішать за нього інші? Чи його порушення Міжнародного статуту про секретність достатньо серйозне для того, щоб запроторити його в камеру Азкабану? Коли Гаррі доходив до цієї думки, він зривався з ліжка й починав крокувати кімнатою.

На четвертий день після відльоту Гедвіґи — Гаррі саме лежав, байдужий до всього, і розглядав стелю, а в його спустошеному мозку не було жодної думки — до спальні зайшов дядько Вернон. Гаррі неквапом перевів на нього погляд. Дядько був одягнений у свій найкращий костюм і мав дуже самовдоволений вигляд.

— Ми йдемо з дому, — повідомив він.

— Тобто?..

— Ми... тобто твоя тітка, Дадлі і я... йдемо з дому.

— Добре, — байдуже кинув Гаррі, знову втупившись у стелю.

— Доки нас не буде, ти маєш сидіти тут.

— Добре.

— Не торкайся ні до телевізора, ні до магнітофона, взагалі ні до чого.

— Ясно.

— І щоб нічого не крав з холодильника.

— Гаразд.

— Я замкну тебе на ключ.

— Як завгодно.

Дядько Вернон підозріливо поглянув на Гаррі, який і не думав сперечатися, а тоді вийшов з кімнати, зачинивши

за собою двері. Гаррі чув, як у замку повернувся ключ, а потім зі сходів долинули важкі кроки дядька Вернона. За кілька хвилин затраснулися дверцята машини, загуркотів мотор, і машина викотилася з подвір'я.

Від'їзд Дурслів не викликав у Гаррі жодних емоцій. Йому було байдуже, вдома вони чи ні. Він навіть не мав сили піднятися й увімкнути світло. У кімнаті сутеніло, а Гаррі лежав і прислухався до нічних звуків, що долинали у вікно, яке він не зачиняв, чекаючи блаженної миті Гедвіжиного повернення.

У порожньому будинку щось потріскувало. Дзюрчало у водогоні. Гаррі лежав непорушно, ні про що не думаючи, в якомусь похмурому напівпідвішеному стані.

І тут він виразно почув, як унизу, на кухні, щось брязнуло.

Він сів на ліжку й уважно прислухався. Дурслі повернутися ще не могли, вони лише недавно поїхали, до того ж, він би почув гул мотора.

Кілька секунд було тихо, а тоді з'явилися голоси.

"Грабіжники", — подумав Гаррі, зіскакуючи з ліжка, та за мить збагнув, що грабіжники говорили б пошепки, а ті типи в кухні зовсім не дбали про тишу.

Він схопив з тумбочки чарівну паличку і став коло дверей, уважно прислухаючись. Коли наступної миті в замку щось клацнуло і двері відчинилися навстіж, Гаррі аж підстрибнув.

Гаррі стояв нерухомо, вдивляючись у темряву на сходовому майданчику й нашорошивши вуха, проте більше нічого не почув. Якусь мить повагався, а тоді швидко й безшелесно вислизнув на сходи.

Серце аж підскочило йому в грудях. Внизу, в напівтемряві коридору, стояли люди, чиї силуети вимальовувались у світлі ліхтарів, що проникало крізь скляні двері. Їх було восьмеро чи дев'ятеро, наскільки він бачив, і всі вони дивилися на нього.

— Опусти паличку, хлопче, бо ще виколеш комусь око, — сказав хтось низьким і гаркавим голосом.

Гарріне серце несамовито закалатало. Він упізнав цей голос, та палички не опустив.

— Професор Муді? — спитав невпевнено.

— Не знаю, який там з мене "професор", — прогарчав голос, — у мене ж так і не було змоги вас навчати, правда? Йди сюди, ми хочемо добре тебе роздивитися.

Гаррі трохи опустив чарівну паличку, й далі міцно стискаючи її в руках, але з місця не зрушив. Він не дарма був такий підозріливий. Гаррі дев'ять місяців вважав Дикозора Муді своїм викладачем, поки не з'ясувалося, що то був ніякий не Муді, а самозванець; і цей самозванець, перш ніж його викрили, намагався вбити Гаррі. Та не встиг він вирішити, що робити далі, як знизу озвався приглушений голос:

— Усе гаразд, Гаррі. Ми прийшли тебе забрати.

У Гаррі тьохнуло серце. Він знав і цей голос, хоч не чув його вже понад рік.

— П-професор Люпин? — недовірливо перепитав він. — Це ви?

— Чому ми стоїмо тут у пітьмі? — прозвучав третій, незнайомий жіночий голос. — *Лумос.*

Спалахнув кінчик чиєїсь чарівної палички, осявши коридор магічним світлом. Гаррі кліпав очима. Люди юрмилися внизу біля сходів, напружено в нього вдивляючись, а дехто навіть повитягував шиї, щоб краще бачити.

Ремус Люпин стояв найближче до Гаррі. Люпин був іще доволі молодий, але вигляд мав стомлений і хворобливий. У нього побільшало сивини, відколи Гаррі востаннє з ним попрощався, а мантія була страшенно зношена й полатана. Одначе він широко всміхався Гаррі, котрий у відповідь силувано осміхнувся, незважаючи на шоковий стан.

— Овва, то він саме такий, як я собі й уявляла, — вигукнула відьма, що тримала вгорі свою запалену чарівну паличку. Вона здавалася наймолодшою; мала бліде серцеподібне обличчя, темні мерехтливі очі й коротке їжакувате волосся дикого фіолетового відтінку. — Здоров, Гаррі!

— Тепер я бачу, що ти мав на увазі, Ремусе, — низьким голосом неквапливо сказав лисий чорнобровий чарівник з золотою сережкою у вусі, що стояв десь позаду. — Хлопець — викапаний Джеймс.

— Крім очей, — хрипко додав якийсь чаклун зі сріблястим волоссям. — Очі Ліліні.

Дикозор Муді, що мав довге сиве волосся і дуже покалічений ніс, скоса, з підозрою зиркнув на Гаррі своїми різнокаліберними очима. Одне око в нього було маленьке чорне й блискуче, мов намистина, а друге — велике кругле й синьо-голубе: магічне око, що бачило крізь стіни, двері і навіть Дикозорову потилицю.

— Люпине, а ти впевнений, що це він? — прохрипів Муді. — Гарно ж буде, якщо ми приведемо з собою якогось смертежера, що видає себе за Гаррі. Треба спитати в нього щось таке, що знає тільки справжній Поттер. Хіба що у когось із вас є трохи сироватки правди.

— Гаррі, якої форми набирає твій патронус? — запитав Люпин.

— Оленя, — нервово відповів Гаррі.

— Це він, Дикозоре, — підтвердив Люпин.

Прекрасно усвідомлюючи, що всі на нього дивляться, Гаррі заховав чарівну паличку в задню кишеню джинсів і зійшов униз.

— Не ховай туди палички, хлопче! — загорлав Муді. — Ану ж вона спалахне? Бережися, бо й кращі за тебе чаклуни залишалися без сідниць!

— Ой, а хто саме залишився без сідниць? — жваво поцікавилась у Дикозора дівчина з фіолетовим волоссям.

— Немає значення, просто не носіть паличок у задніх кишенях! — прогарчав Дикозор. — Елементарні заходи безпеки. Тепер ніхто про це не дбає. — Він пошкандибав до кухні. — Я все бачу, — додав він роздратовано, коли дівчина закотила очі до стелі.

Люпин подав Гаррі руку і привітався.

— Як ти? — поцікавився він, пильно дивлячись на Гаррі.

— Д-добре...

Гаррі не міг повірити, що все відбувається насправді. Місяць він марно чекав хоч натяку, що його планують забрати з Прівіт-драйв, і раптом цілий натовп чаклунів любісінько ввалюється в будинок, ніби про це заздалегідь було домовлено. Він подивився на людей, що оточували Люпина. Ті й досі жадібно його розглядали. Гаррі раптом усвідомив, що за чотири дні він жодного разу не розчісувався.

— Я... вам пощастило, що немає Дурслів... — проказав він.

— Аякже, пощастило! — скривилася фіолетововолоса. — Це я їх виманила з дому. Відправила маґлівською поштою листа з повідомленням, що їх внесено до списку переможців всеанглійського конкурсу на кращий газон. От вони й поїхали на вручення нагород... принаймні вони так гадають.

Гаррі на мить уявив собі пику дядька Вернона, коли той з'ясує, що не існує ніяких конкурсів на кращий газон.

— То ми звідси заберемося, так? — запитав він. — Скоро?

— Зараз, — пояснив Люпин, — лише чекаємо сигналу.

— А куди? В "Барліг"? — з надією спитав Гаррі.

— Ні, не в "Барліг", — заперечив Люпин, підштовхуючи Гаррі до кухні. Решта чаклунів рушили слідом, і далі зацікавлено поглядаючи на Гаррі. — Надто ризиковано. Штаб-квартиру ми розмістили в місці, яке дуже нелегко виявити. На це пішла купа часу..

Дикозор Муді сидів тепер за кухонним столом, цмулячи щось зі своєї баклажки, а його магічне око крутилося навсібіч, розглядаючи різноманітні пристрої, що полегшували Дурслям побут.

— Це Аластор Муді, — відрекомендував його Люпин.

— Та я знаю, — ніяково озвався Гаррі. Було якось дивно знайомитися з тим, з ким начебто бачився цілий рік.

— А це Німфадора...

— Не називай мене Німфадорою, Ремусе, — скривилася молода чаклунка, — я просто Тонкс.

— Німфадора Тонкс, яка воліє, щоб її називали тільки на прізвище, — підсумував Люпин.

— Кожна б так воліла, якби хвора на голову мама назвала її *Німфадорою,* — буркнула Тонкс.

— А це Кінґслі Шеклболт. — Він вказав на високого чорнобрового чарівника, і той уклонився. — Елфаєс Додж. — Хриплоголосий чаклун кивнув головою. — Дідалус Діґл...

— Ми вже бачились, — пискнув схвильований Діґл, випустивши з рук фіолетового циліндра.

— Емеліна Венс. — Величава відьма у смарагдово-зеленій шалі з гідністю схилила голову. — Стержис Подмор. — Чаклун з квадратною щелепою й густим солом'яним волоссям у відповідь підморгнув. — І Гестія Джонс. — Рожевощока чорнява чарівниця, що стояла біля тостера, помахала рукою.

Гаррі незграбно кланявся кожному. Краще б вони замість нього розглядали щось інше. Було таке враження, ніби його несподівано випхали на сцену. Та й дивно, чому їх аж стільки навалило.

— На диво багато людей викликалось добровольцями, щоб прийти по тебе, — сказав Люпин, мовби прочитавши Гарріні думки. Кутики його вуст легенько сіпнулися.

— Ну так, але що більше, то краще, — похмуро додав Муді. — Ми, Поттере, — твоя охорона.

— Чекаємо лише на сигнал, що вже безпечно вирушати, — пояснив Люпин, визираючи з кухонного вікна. — Це буде хвилин за п'ятнадцять.

— Такі *чистюлі* ці маґли, правда? — зацікавлено оглядала кухню чаклунка на прізвище Тонкс. — Мій тато маґлівського роду, але він страшенний нехлюй. Мабуть, маґли теж усі різні, як і чарівники?

— Е-е... ну, так, — озвався Гаррі. — Послухайте... — звернувся він знову до Люпина, — що відбувається, я досі не знаю, чи Вол...

Кілька чаклунів і чарівниць химерно засичали. Дідалус Діґл знову впустив циліндра, а Муді гаркнув: — *Цить!*

— Чому? — здивувався Гаррі.

— Ми тут нічого не обговорюємо, це надто ризиковано, — поглянув на Гаррі своїм нормальним оком Муді. Його ма-

гічне око досі було втуплене у стелю. — *Зараза!* — сердито вилаявся він, піднявши руку до магічного ока, — весь час застрягає... відколи той мерзотник його носив.

І він вийняв око з бридким чваканням, мовби прочищав забитий унітаз.

— Дикозоре, ти що, не розумієш, як це бридко? — озвалася Тонкс.

— Гаррі, подай-но скляночку води, — попросив Муді.

Гаррі підійшов до мийки, взяв чисту склянку і наповнив її водою з крана, а натовп чаклунів усе ще невідривно стежив за ним. Це розглядання почало вже його дратувати.

— Чудово, — зрадів Муді, коли Гаррі подав йому склянку. Він кинув магічне око у воду і притопив пальцем. Око закрутилося, позираючи на всіх по черзі. — Щоб як будемо вертатись, я бачив усе навкруги на триста шістдесят градусів.

— А як ми виберемося звідси... куди нам потрібно? — поцікавився Гаррі.

— На мітлах, — відповів Люпин. — Єдиний варіант. Ти ще замолодий, щоб являтися; за мережею порошку флу будуть стежити; а недозволене встановлення летиключа може коштувати нам життя.

— Ремус казав, що ти добре літаєш, — низьким голосом промовив Кінґслі Шеклболт.

— Він чудовий літун, — додав Люпин, зиркаючи на годинника. — Гаррі, ти краще йди збирайся, щоб був готовий, коли дадуть сигнал.

— Я тобі допоможу, — жваво запропонувала Тонкс.

Вона пішла слідом за Гаррі в коридор і, піднімаючись по сходах, з цікавістю роззиралася довкола.

— Тут кумедно, — мовила Тонкс. — Аж *надто* чисто, правда? Якось неприродно. О, тут уже ліпше, — додала вона, коли Гаррі увімкнув у своїй кімнаті світло.

Тут, на відміну від усього будинку, панував безлад. Гаррі чотири дні перебував у кепському настрої, і йому зовсім не хотілося прибирати. Щоб забутися, він намагався читати, але це не допомагало, і тепер книжки валялися на підлозі.

Давно не чищена Гедвіжина клітка вже посмерджувала, а з відкритої валізи повивалювався маґлівський одяг і чаклунські мантії.

Гаррі почав збирати книжки й поспіхом кидав їх у валізу. Тонкс зупинилася біля відчиненої шафи й критично глянула на своє відображення у дзеркалі з внутрішнього боку дверцят.

— Знаєш, мені, мабуть, не дуже личить фіолетовий колір, — замислено сказала вона, смикнувши себе за наїжачене волосся. — Тобі не здається, що він робить мене надто блідою?

— Е-е... — Гаррі визирнув з-за книги "Квідичні команди Британії та Ірландії".

— Робить, — рішуче сказала Тонкс. Вона міцно заплющила очі, ніби силкуючись щось згадати. За мить її волосся стало рожеве, мов жувальна гумка.

— Як ти це зробила? — здивовано спитав Гаррі, коли вона розплющила очі.

— Я — метаморфомаг, — пояснила вона, розглядаючи своє відображення і крутячи головою, щоб роздивитися волосся. — Тобто за бажанням можу змінювати свій вигляд, — додала, побачивши спантеличений вираз Гаррі. — Така вже вродилася. Коли готувалася стати аврором, завжди без зусиль отримувала найвищі оцінки з маскування й чатування. Це було супер.

— То ти — аврор? — вражено перепитав Гаррі. Він давно мріяв стати ловцем чорних чаклунів після закінчення Гоґвортсу.

— Так, — гордо відповіла Тонкс. — Як і Кінґслі, але в нього вища категорія. Я лише торік склала іспити. Ледь не завалила стеження й підкрадання. Я страшенно незграбна. Чув, як я розбила тарілку, коли ми зайшли в будинок?

— А можна навчитися бути метаморфомагом? — поцікавився Гаррі, що випростався і геть забув про пакування.

Тонкс захихотіла.

— Тобі, мабуть, іноді хочеться сховати свій шрам?

Її погляд зупинився на шрамі у формі блискавки в Гаррі на чолі.

— Та хочеться, — промимрив Гаррі й відвернувся. Йому не подобалося, коли люди розглядали цей шрам.

— Боюся, що тобі доведеться вчитися на власному досвіді. Метаморфомаги трапляються вкрай рідко, причому це вміння вроджене, а не набуте. Більшість чарівників для зміни свого вигляду використовують чарівну паличку або зілля. Та нам уже треба йти, а речей ми не поскладали, — винувато додала вона, дивлячись на розкидані речі.

— А... ну так, — погодився Гаррі, хапаючи ще якісь книжки.

— Чекай, буде швидше, якщо я... *пакуйтеся!* — крикнула Тонкс, провівши над підлогою чарівною паличкою.

Книжки, одяг, телескоп і терези злетіли в повітря й попадали на купу у валізу.

— Як неакуратно, — зітхнула Тонкс, підходячи до валізи й дивлячись на безладно накидані речі. — Моя мама вміє пакувати все дуже охайно... навіть шкарпетки й ті самі складаються... У мене так ніколи не виходить... треба так якось легесенько провести... — Вона з надією махнула паличкою.

Одна Гарріна шкарпетка ліниво хитнулася й знов опала на весь той рейвах у валізі.

— А, нехай, — скривилася Тонкс і притисла віко валізи, — принаймні все вмістилося. Це теж треба почистити. — Вона скерувала чарівну паличку на Гедвіжину клітку. — *Брудозникс.* — Пір'я і послід одразу щезли. — Це вже краще... хоч я так до ладу й не освоїла всі ці господарські закляття. Ну що, нічого не забув? Казанець є? Мітла? Ого! Це ж *"Вогнеблискавка"?*

Її очі округлилися, коли вона побачила мітлу в Гарріній руці. Це була його гордість і втіха, Сіріусів дарунок, мітла міжнародного стандарту.

— А я й досі літаю на "Кометі—260", — заздрісно простогнала Тонкс. — Ну, гаразд... паличка у джинсах? Сідниці на місці? То йдемо. *Локомотор валіза.*

Валіза ледь припіднялася в повітря. Тримаючи чарівну паличку немов диригентську, Тонкс скерувала валізу до дверей, а в лівій руці понесла Гедвіжину клітку. Гаррі взяв мітлу і спустився слідом.

Унизу в кухні Муді вже вставив око на місце, і тепер воно вертілося так швидко, що Гаррі аж почало нудити. Кінґслі Шеклболт і Стержис Подмор оглядали мікрохвильову піч, а Гестія Джонс реготала, знайшовши в шухляді картоплечистку. Люпин запечатував листа для Дурслів.

— Прекрасно, — сказав Люпин, глянувши на Тонкс і Гаррі. — У нас лишилося не більше хвилини. Думаю, можна вже вийти надвір і приготуватися. Гаррі, я написав листа твоїм тітці і дядькові, щоб не турбувалися...

— Та вони й не будуть, — запевнив Гаррі.

— ...що ти в безпеці.

— Це їх лише засмутить.

— ...і що наступного літа ти повернешся.

— А навіщо?

Люпин усміхнувся, проте змовчав.

— Йди сюди, хлопче, — хрипко покликав Гаррі Дикозор. — Треба тебе розілюзнити.

— Що зробити? — знервовано перепитав Гаррі.

— Виконати розілюзнювальне закляття, — пояснив Муді, піднімаючи чарівну паличку. — Люпин казав, що в тебе є плащ-невидимка, але під час польоту він на тобі не втримається. Це тебе краще замаскує. Ось тобі...

Муді стукнув його паличкою по голові, і в Гаррі склалося чудне враження, ніби Муді розбив там яйце. Здавалося, ніби з того місця по тілу заструменіли якісь холодні цівочки.

— Непогано, Дикозоре, — похвалила Тонкс, глянувши на Гаррі.

Гаррі подивився на своє тіло, тобто на те, що було його тілом, адже тепер воно мало геть інший вигляд. Воно не стало невидиме, а просто набрало того ж кольору і фактури, що й кухонна шафа за спиною. Він перетворився на людину-хамелеона.

— Ходімо, — звелів Муді, відмикаючи чарівною паличкою задні двері.

Усі вийшли на чудовий дядьків газон.

— Безхмарна ніч, — прохрипів Муді, озираючи небеса магічним оком. — А нам би хмари не завадили. Тепер слухай, — звернувся він до Гаррі, — ми будемо летіти однією групою. Тонкс перед тобою, сиди в неї на хвості. Люпин прикриватиме тебе знизу. Я — ззаду. Решта летітиме довкола нас. Цей порядок порушувати не можна, зрозумів? Якщо когось з нас уб'ють...

— А що, і таке може статися? — боязко спитав Гаррі, та Муді його наче не чув.

— ...решта летить далі, не зупиняючись і не міняючи розташування. Якщо повбивають нас усіх, а ти, Гаррі, виживеш, нас замінить група прикриття. Головне — лети на схід, вони до тебе приєднаються.

— Ти малюєш таку життєрадісну перспективу, Дикозоре, що Гаррі подумає, ніби ми жартуємо, — скривилася Тонкс, прикріплюючи Гарріну валізу й Гедвіжину клітку до ремінців, що звисали з її мітли.

— Я просто ознайомлюю хлопця з планом, — прогарчав Муді. — Наше завдання — безпечно допровадити його до штаб-квартири, а якщо по дорозі ми загинемо...

— Ніхто не загине, — сказав своїм глибоким заспокійливим голосом Кінґслі Шеклболт.

— Сідайте на мітли! Є перший сигнал! — вигукнув Люпин, показуючи на небо.

Високо над ними поміж зірок вибухла ціла злива яскраво-червоних іскор. Гаррі зразу впізнав, що це іскри з чарівної палички. Він закинув праву ногу на "Вогнеблискавку", міцно вхопився за держак і відчув, як той легесенько вібрує, наче мітлі самій кортіло скоріше здійнятися в повітря.

— Другий сигнал! Летімо! — голосно наказав Люпин, коли в небі над ними вибухнув сніп зелених іскор.

Гаррі щосили відштовхнувся від землі. Прохолодне нічне повітря розкуйовдило йому волосся, а охайні квадратні са-

диби на Прівіт-драйв залишилися внизу, швидко перетворившись на невеличкі темно-зелені й чорні латки. Всі думки про слухання справи в міністерстві мов вітром вимело. Гаррі здалося, ніби його серце вибухає від насолоди. Він знову летів, покидаючи Прівіт-драйв; здійснювалося те, про що він мріяв цілісіньке літо; він вертався додому... на кілька солодких хвилин усі його біди забулися, змізерніли серед цього безмежного зоряного неба.

— Ліворуч, ліворуч, там якийсь маґл! — гукнув ззаду Муді. Тонкс крутнулась убік, Гаррі за нею, спостерігаючи, як розхитується під мітлою його валіза. — Треба піднятися вище... десь на чверть милі!

Вони рвонули вгору, аж Гарріні очі засльозились од вітру, внизу він не бачив уже нічого, крім цяточок світла від автомобільних фар і вуличних ліхтарів. Дві з цих цяточок могли належати машині дядька Вернона... Дурслі якраз мали б уже вертатися до свого порожнього будинку, злі, що ніякого конкурсу газонів не існує... ця думка змусила Гаррі розреготатися, хоч його сміх і заглушили тріпотіння мантій, порипування ремінців, що підтримували його валізу й клітку, а також свист вітру у вухах. Він уже цілий місяць не почувався таким бадьорим і щасливим.

— Напрям на південь! — вигукнув Дикозор. — Попереду містечко!

Усі звернули праворуч, щоб обминути сяюче павутиння світла.

— Летіть на південний схід і піднімайтеся вгору, попереду низька хмара, можна в неї зануритися! — крикнув Муді.

— Нащо нам летіти крізь хмару? — сердито запротестувала Тонкс, — ми ж змокнемо, Дикозоре!

Гаррі був радий, що вона це сказала, бо його пальці вже заніміли на держаку "Вогнеблискавки". Шкода, що він не вдягнув плаща, від холоду його почали проймати дрижаки.

Вони постійно змінювали курс, відповідно до Дикозорових вказівок. Гаррі мружив очі від крижаного вітру, вуха змерзли й боліли. Він так не мерз відтоді, як у третьому

класі довелося грати у квідич з Гафелпафом під час страшенної бурі. Довкола нього величезними хижими птахами кружляли його охоронці. Гаррі втратив відчуття часу. Цікаво, як довго вони летять, здавалося, що вже не менш як годину.

— Повертаємо на південний захід! — заволав Муді. — Тримаємося збоку від автомагістралі!

Гаррі так задубів, що тепер заздрісно уявляв, як затишно й сухо в тих машинах, що мчали внизу, а потім з іще більшою заздрістю подумав про мандрівки за допомогою порошку флу. Може, вертітися дзиґою в камінах і не дуже зручно, зате в полум'ї принаймні тепло... Кінґслі Шеклболт промчав над ним, і його лиса макітра й сережка у вусі зблиснули під місячним сяйвом... тоді праворуч з чарівною паличкою в руці з'явилася Емеліна Венс, крутячи навсібіч головою... коли й вона шугонула над Гаррі, замість неї з'явився Стержис Подмор...

— Треба повернутися трохи назад, перевірити, чи ніхто нас не переслідує! — крикнув Муді.

— ЧИ ТИ ЗДУРІВ, ДИКОЗОРЕ? — заверещала Тонкс. — Ми вже примерзли до мітел! Якщо зіб'ємося з курсу, не долетимо й за тиждень! Крім того, ми вже майже на місці!

— Пора знижуватись! — почувся голос Люпина. — Гаррі, не відставай від Тонкс!

Гаррі пірнув донизу слідом за Тонкс. Вони наближалися до найбільшого скупчення вогнів. Він іще ніколи не бачив такої маси світла, що перехрещувалося й простягалося в усі боки, виблискуючи нитками й мережами, вперемішз латками суцільної темряви. Вони опускалися дедалі нижче, і Гаррі зміг уже розрізняти окремі фари й ліхтарі, комини й телеантени. Він страшенно хотів опинитися на землі, хоч був переконаний, що комусь доведеться його розморожувати й відривати від мітли.

— Сюди! — гукнула Тонкс і за кілька секунд приземлилася.

Гаррі торкнувся ґрунту якраз біля неї, опинившись на латці нескошеної трави посеред якогось майданчика. Тонкс

уже відв'язувала його валізу. Здригаючись, Гаррі роззирнувся. Бруднюці фасади будинків здавалися не надто привітними. Розбиті шибки тьмяно поблискували у світлі ліхтарів, з дверей позлущувалася фарба, а біля сходів лежали купи сміття.

— Де ми? — спитав Гаррі, але Люпин тихенько відповів: — Зачекай.

Муді нишпорив у своєму плащі закоцюблими від холоду пальцями.

— Знайшов, — пробурмотів він, тоді підняв угору щось схоже на срібну запальничку і клацнув.

Сусідній ліхтар з тріском погас. Дикозор знову клацнув світлогасником. Згас наступний ліхтар. Він клацав, аж доки погасив усі ліхтарі на майдані. Залишилося тільки світло з заслонених вікон та від місячного серпика вгорі.

— Позичив у Дамблдора, — прохрипів Муді, ховаючи в кишеню світлогасник. — Тепер можна не перейматися маґлами, що визирають з вікон, розумієш? Ну все, ходімо, і то швидко.

Він узяв Гаррі за руку і повів через дорогу до тротуару.

Люпин і Тонкс ішли ззаду з Гарріною валізою, а решта охоронців оточила їх з боків, тримаючи напоготові чарівні палички.

З верхнього вікна найближчого будинку долинало глухе гупання магнітофона. Від розбухлих мішків для сміття, покиданих біля поламаних воріт, різко відгонило гнилизною.

— Ось, — буркнув Муді, підсовуючи шматок пергаменту до Гарріної розілюзненої руки й тримаючи поблизу запалену чарівну паличку, щоб освітити написане. — Швиденько прочитай і запам'ятай.

Гаррі глянув на аркуш. Цей акуратний почерк, здається, був йому знайомий. Там було написано:

"Штаб-квартиру Ордену Фенікса можна знайти в Лондоні на площі Ґримо, дванадцять".

— РОЗДІЛ ЧЕТВЕРТИЙ —

Площа Ґримо, дванадцять

— А що таке Орден?.. — почав Гаррі.

— Не тут! — урвав його Муді. — Спершу зайдемо в дім!

Він висмикнув пергамент з Гарріних рук і підпалив його кінчиком чарівної палички. Аркуш спалахнув, скрутився й полетів на землю, а Гаррі ще раз поглянув на будинки. Вони стояли біля одинадцятого номера. Ліворуч був десятий номер, а праворуч — тринадцятий.

— А де ж?..

— Пригадай, що ти прочитав, — спокійно підказав Люпин.

Гаррі почав згадувати і не встиг він дійти до площі Ґримо, дванадцять, як просто з повітря між одинадцятим і тринадцятим номерами з'явилися пошарпані двері, а згодом брудні стіни й закіптюжені вікна. Здавалося, хтось надув цей додатковий будинок, немов повітряну кульку, розштовхуючи ним сусідні кам'яниці. В будинку номер одинадцять і далі гриміла музика. Отже, маґли так нічого й не відчули.

— Ходім, швиденько, — гаркнув Муді, підштовхуючи Гаррі в спину.

Гаррі піднявся вичовганими кам'яними сходами і глянув на новоявлені двері. Чорна фарба на них була потріскана й подряпана. На дверях висів срібний молоточок у формі звивистої змії, однак ні шпарини для ключа, ані поштової скриньки Гаррі не побачив.

Люпин витяг чарівну паличку й легенько стукнув по дверях. Гаррі почув гучне металеве клацання, а тоді начебто брязкання ланцюга. Двері зі скрипом відчинилися.

— Швиденько заходь, Гаррі, — прошепотів Люпин, — але далеко не йди і ні до чого не торкайся.

Гаррі переступив поріг і опинився у майже непроникній пітьмі. У коридорі пахло вологою, пилом і ще якимось солодкавим, гнилуватим запахом, як у давно покинутому будинку. Гаррі озирнувся й побачив, що інші чарівники теж

зайшли, а Люпин і Тонкс занесли його валізу й Гедвіжину клітку. Муді стояв на ґанку і випускав кульки світла, вкрадені у ліхтарів світлогасником. Кульки майнули до своїх ламп, і майдан ураз залило оранжеве світло, а Муді, накульгуючи, зайшов у будинок, зачинив двері, і коридор поглинула суцільна темрява.

— Ось...

Він стукнув Гаррі по голові чарівною паличкою. Цього разу Гаррі відчув, ніби в нього по спині заструменіло щось гаряче, і зрозумів, що розілюзнювальне закляття перестало діяти.

— Стійте спокійно, я зараз присвічу, — прошепотів Муді.

Приглушені голоси викликали в Гаррі якесь дивно-тривожне передчуття. Так, наче вони зайшли в будинок до помираючого. Він почув м'яке шипіння, а тоді на стінах ожили старомодні гасові лампи, кидаючи мерехтливе примарне світло на обдерті шпалери й потертий килим у довгому похмурому коридорі, де вгорі поблискувала затягнута павутинням люстра, а на стінах покосилися чорні старезні портрети. І люстра, й свічники на розхитаному столі були зроблені у формі змій. За плінтусом щось зашаруділо.

Почулися швидкі кроки і в дальньому кінці коридору з'явилася Ронова мама, місіс Візлі. Вона поспішала до них, привітно всміхаючись, однак Гаррі помітив, що місіс Візлі схудла й змарніла.

— Ой, Гаррі, я така рада тебе бачити! — прошепотіла вона, пригортаючи його до себе, аж йому захрустіли ребра, а тоді, трошки відсторонивши, критично його оглянула. — Ти такий бліденький, тебе треба відгодувати, але, боюся, доведеться тобі почекати до вечері.

Вона повернулася до чаклунів за його спиною і пошепки доповіла: "Він щойно прибув, збори вже почалися".

Чарівники схвильовано й зацікавлено загомоніли, проходячи повз Гаррі до дверей, у які перед тим зайшла місіс Візлі. Гаррі хотів було піти за Люпином, але місіс Візлі його затримала.

— Ні, Гаррі, це збори тільки членів Ордену. Рон і Ґерміона нагорі, зачекай разом з ними закінчення зборів, а тоді буде вечеря. І розмовляй у коридорі тихенько, — додала вона стурбованим шепотом.

— А чому?

— Щоб не розбудити.

— А що?..

— Потім поясню, мушу бігти на збори... тільки покажу, де ти спатимеш.

Приклавши пальця до вуст, вона навшпиньки повела Гаррі повз довгі, поточені міллю портьєри, за якими, як припускав Гаррі, мали бути ще одні двері. Проминувши велику підставку для парасоль, зроблену мовби з відрізаної тролевої лапи, вони піднялися темними сходами, прикрашеними рядом зморщених голів, розташованих уздовж стін на декоративних тарелях. Придивившись, Гаррі побачив, що то голови ельфів-домовиків. Усі вони мали довгі, наче хоботи, носи.

З кожним кроком у його душі наростало збентеження. Навіщо вони прилетіли в цей будинок, що, здавалося, належав найтемнішому з чаклунів?

— Місіс Візлі, а чому?..

— Рон з Ґерміоною все тобі пояснять, любий, а я мушу бігти, — стривожено зашепотіла місіс Візлі. — Отут... — вони дісталися третього поверху, — твоя кімната праворуч. Коли збори закінчаться, я тебе покличу.

І вона збігла сходами донизу.

Гаррі перетнув запорошений сходовий майданчик, узявся за ручку у формі зміїної голови й відчинив двері.

Він устиг лише помітити, що це тьмяна кімната з високою стелею й двома ліжками, як почулося гучне щебетання, а тоді ще гучніший вереск, а далі він уже нічого не бачив за густющим водоспадом кучерів. Ґерміона кинулася обіймати Гаррі, мало не зваливши його на підлогу, а Ронова манюня сова Левконія схвильовано кружляла в них над головами.

— ГАРРІ! Роне, він тут, Гаррі тут! Ми й не чули, як ти прибув! Ой, ну як ти? Усе гаразд? Ти на нас сердився? Знаю, сердився. Бо ми тобі казна-що понаписували... але ми не могли написати нічого путнього, Дамблдор примусив нас поклястися, що ми нічого не скажемо... ох, нам стільки треба тобі розповісти, а ти мусиш розказати нам... дементори! Коли ми почули... та ще те міністерське слухання... це просто обурливо, я все переглянула, тебе не можуть вигнати, ніяк не можуть, в Указі про обмеження неповнолітнього чаклунства є пункт про застосування чарів у загрозливих для життя ситуаціях...

— Герміоно, та дай йому віддихатися, — сказав Рон, усміхаючись і зачиняючи за Гаррі двері. За той місяць, що вони не бачилися, Рон, здається, виріс іще на кілька сантиметрів і став ще цибатіший і незграбніший, ніж досі, проте довгий ніс, яскраво-рудий чуб і ластовиння не змінилися.

Сяюча Герміона відпустила Гаррі, та не встигла вона вимовити й слова, як почулося м'яке шелестіння і щось біле спурхнуло з темної шафи, лагідно сівши Гаррі на плече.

— Гедвіґа!

Біла полярна сова клацнула дзьобом і доброзичливо вщипнула його за вухо, а Гаррі її погладив.

— Вона тут таке виробляла, — поскаржився Рон. — Задзьобала нас мало не до смерті, коли принесла твої останні листи, дивися...

Він показав Гаррі вказівний палець правої руки, на якому було видно напівзагоєну, проте й досі глибоку ранку.

— Ну так, — згадав Гаррі. — Вибачте, але я так чекав відповідей...

— Ми хотіли тобі відповісти, старий, — пояснив Рон. — Герміона аж казилася. Вона постійно повторювала, що ти можеш утнути якусь дурницю, якщо сидітимеш без новин, але Дамблдор нас присилував...

— ...поклястися, що ви мені нічого не скажете, — урвав його Гаррі. — Герміона вже розповіла.

Тепло, що розлилося було в його душі, коли він побачив двох своїх найкращих друзів, раптом зникло, заглушене якимсь холодом, що проникав у груди. Зненацька, — а він же цілий місяць так прагнув їх побачити! — йому захотілося, щоб Рон і Ґерміона залишили його на самоті.

Запала напружена тиша. Ґаррі автоматично гладив Ґедвіґу, не дивлячись на друзів.

— Він вважав, що так буде краще, — ледь чутно мовила Ґерміона. — Тобто Дамблдор вважав.

— Ясно, — буркнув Ґаррі. Він помітив і на її руках сліди Ґедвіжиного дзьоба, але зовсім не відчув жалю.

— По-моєму, він думав, що з маґлами тобі буде безпечніше... — почав було Рон.

— Невже? — звів брови Ґаррі. — Може, *на вас* цього літа теж нападали дементори?

— Ну, ні... але саме тому його люди з Ордену Фенікса постійно за тобою наглядали...

Ґаррі відчув, як у нього щось обірвалось усередині, неначе він пропустив щабель, спускаючись по драбині. Отже, всі, крім нього, знали, що за ним постійно стежать.

— Але це не дуже допомогло, га? — насилу стримуючись сказав Ґаррі. — Довелося самому себе припильнувати, еге ж?

— Він був такий лютий, — майже благоговійно сказала Ґерміона. — Дамблдор. Ми його бачили. Тоді, коли він дізнався, що Манданґус покинув свій пост. Він був страшнючий.

— А я радий, що пост покинули, — холодно промовив Ґаррі. — Інакше я б не вдався до чарів, і Дамблдор, мабуть, тримав би мене на Прівіт-драйв до кінця літа.

— А тебе... тебе не тривожить слухання в Міністерстві магії? — тихо спитала Ґерміона.

— Ні, — задерикувато збрехав Ґаррі й пішов роздивлятися кімнату. Ґедвіґа вдоволено вмостилася в Ґаррі на плечі. Огляд кімнати не поліпшив йому настрою. Тут було тьмяно й волого. Порожнє полотно в оздобленій рамці єдине виділялося на цих голих обшарпаних стінах, а коли Ґаррі

його проминав, йому здалося, ніби хтось, хто там зачаївся, захихотів.

— То чому ж Дамблдорові так хотілося, щоб я нічого не знав? — спитав Гаррі якомога недбаліше. — Ви... е-е... хоч потурбувалися його спитати?

Він глипнув на них якраз вчасно, щоб помітити, як вони обмінялися виразними поглядами, мовляв: він поводиться саме так, як ми й боялися. І це теж не поліпшило йому настрою.

— Ми казали Дамблдорові, що хочемо розповісти тобі, що відбувається, — пояснив Рон. — Казали, повір. Але він тепер такий заклопотаний... ми самі бачили його тут лише двічі; у нього було не дуже багато часу, і він просто змусив нас поклястися, що ми не будемо писати тобі нічого важливого, бо, як він сказав, сов можуть перехопити.

— Він зумів би якось мені повідомити, якби захотів, — наполягав Гаррі. — І не переконуйте мене, що він не знає, як посилати повідомлення без сов.

Герміона глянула на Рона й сказала: — Я теж про це думала. Але він волів, щоб ти не знав *нічого*.

— Може, він вважає, що мені не можна довіряти, — пильно подивився на них Гаррі.

— Не будь дурний, — Рон зовсім скис.

— Або що я не можу про себе подбати?

— Він так зовсім не думає! — схвильовано заперечила Герміона.

— То чому я маю стирчати у Дурслів, а ви берете участь у всьому, що тут відбувається? — підвищуючи голос і плутаючись у словах, спитав Гаррі. — Чому вам дозволено знати про все, що тут діється?

— Та ні!.. — втрутився Рон. — Мама не пускає нас на збори, каже, що ми ще замалі...

Та не встиг він договорити, як Гаррі зірвався на крик.

— ТО ВАС, БІДНЕНЬКИХ, НЕ ПУСКАЮТЬ НА ЗБОРИ, ЯКИЙ ЖАХ! АЛЕ Ж ВИ ТУТ, ПРАВДА? ВСЕ ОДНО РАЗОМ! А Я ЦІЛИЙ МІСЯЦЬ СТИРЧАВ У ДУРСЛІВ! А Я Ж РОБИВ

ТАКЕ, ЩО ВАМ І НЕ СНИЛОСЯ, І ДАМБЛДОР ЦЕ ЗНАЄ! ХТО ЗДОБУВ ФІЛОСОФСЬКИЙ КАМІНЬ? ХТО ПОЗБУВСЯ РЕДЛА? ХТО ВРЯТУВАВ ВАШІ ШКУРИ ВІД ДЕМЕНТОРІВ?

Усе, через що Гаррі так страждав, уся та кривда й обурення, що накопичувалися в душі цілий місяць: його розчарування через брак новин; образа, що друзі були разом без нього; лють через те, що за ним таємно стежили, — всі ті емоції, що їх він і сам трохи соромився, зрештою вихлюпнулися назовні. Гедвіґа, налякана криком, знову перелетіла на шафу. Левконія стривожено цвенькала, дедалі швидше кружляючи над їхніми головами.

— ХТО МУСИВ ТОРІК ПРОХОДИТИ ПОВЗ ДРАКОНІВ, СФІНКСІВ ТА ІНШУ НЕЧИСТЬ? ХТО БАЧИВ, ЯК ПОВЕРНУВСЯ *ВІН?* ХТО МУСИВ *ВІД НЬОГО* РЯТУВАТИСЯ?.. Я!

Приголомшений Рон завмер з відкритим ротом, нездатний вимовити й слова, а Ґерміона, здавалося, от-от розридається.

— ТО НАВІЩО МЕНІ ЗНАТИ, ЩО ДІЄТЬСЯ? ЧОМУ Б ЦЕ ХТОСЬ МАВ БУТИ ТАКИЙ ЛАСКАВИЙ ПОЯСНИТИ МЕНІ, ЩО ВІДБУВАЄТЬСЯ?

— Гаррі, ми хотіли розповісти, справді... — почала Ґерміона.

— МАБУТЬ, НЕ ДУЖЕ ХОТІЛИ, БО ІНАКШЕ ВИСЛАЛИ Б МЕНІ СОВУ, АЛЕ ДАМБЛДОР ПРИМУСИВ ВАС ПОКЛЯСТИСЯ...

— Він справді примусив...

— МІСЯЦЬ Я СТИРЧАВ НА ПРІВІТ-ДРАЙВ, НИШПОРИВ ПО СМІТНИКАХ — ШУКАВ ГАЗЕТ, ЩОБ З'ЯСУВАТИ, ЩО ВІДБУВАЄТЬСЯ...

— Ми хотіли...

— МАЮ НАДІЮ, ЩО ВИ ТУТ ДОБРЯЧЕ ПОВЕСЕЛИЛИСЯ...

— Ні, чесно...

— Гаррі, нам страшенно прикро! — від розпачу в Ґерміони на очах зблиснули сльози. — Твоя правда, Гаррі... на твоєму місці я б іще й не так лютувала!

Гаррі зиркнув на неї важко дихаючи, знову відвернувся й почав ходити по кімнаті. Гедвіґа на шафі похмуро ухнула. Запала довга мовчанка, яку переривало лише скрушне порипування підлоги у Гаррі під ногами.

— До речі, *де* це ми? — випалив він.

— У штаб-квартирі Ордену Фенікса, — негайно озвався Рон.

— Чи хтось мені пояснить, нарешті, що то за Орден Фенікса?..

— Це таємне товариство, — заторохкотіла Герміона. — Дамблдор — його голова і засновник. До нього входять люди, що колись боролися з Відомо-Ким.

— Це ж хто? — зупинився Гаррі, тримаючи руки в кишенях.

— Та чимало людей...

— Ми бачили душ із двадцять, — додав Рон, — але, гадаю, їх більше.

Гаррі прискіпливо подивився на них.

— *Ну?* — його вимогливий погляд зупинявся то на Роновi, то на Герміоні.

— Е-е, — розгубився Рон. — Що ну?

— *Волдеморт!* — зірвався Гаррі так, що Рон і Герміона аж здригнулися. — Що діється? Що він задумав? Де він? Що робиться для того, щоб його зупинити?

— Ми ж тобі *казали:* нас не пускають на збори Ордену, — нервово пояснила Герміона. — Тому деталей ми не знаємо... хоч загалом у курсі, — поспішно додала вона, побачивши вираз Гарріного обличчя.

— Розумієш, Фред і Джордж винайшли видовжені вуха, — сказав Рон. — Дуже корисна штука.

— Видовжені?..

— Так, вуха. Щоправда, ми їх останнім часом не використовували, бо мама пронюхала про це і мало не ошаліла. Довелося Фредові й Джорджеві їх сховати, щоб мама не викинула. Але вони нам добре послужили до того, як мама довідалася. Ми знаємо, що дехто з членів Ордену стежить

за відомими смертежерами, тримаючи їх, так би мовити, на гачку...

— Дехто вербує нових членів Ордену... — додала Ґерміона.

— А інші щось охороняють, — вів далі Рон. — Вони постійно згадують про вартову службу.

— Може, то йшлося про мене? — саркастично скривився Ґаррі.

— А й справді, — дійшло раптом до Рона.

Ґаррі пирхнув. Він знову почав міряти кроками кімнату, дивлячись куди завгодно, тільки не на Рона з Ґерміоною. — То що ж ви тут робили, якщо вас не пускали на збори? — спитав він. — Ви ж казали, що були дуже заклопотані.

— Були, — швидко підтвердила Ґерміона. — Дезінфікували цей будинок, він хтозна-скільки простояв порожній, і тут розвелося повно всякої погані. Ми вже почистили кухню, більшість спалень, а завтра приведемо до ладу віта... ОЙ!

Щось двічі гучно ляснуло, і прямо з повітря посеред кімнати виникли Ронові старші брати-близнюки Фред і Джордж. Левконія зацвірінькала ще несамовитіше й кулею шугонула на шафу, до Ґедвіґи.

— Більше так *не робіть!* — дорікнула Ґерміона близнюкам, яскраво-рудим, як і Рон, але кремезнішим і трохи нижчим.

— Привіт, Ґаррі, — сяючи мовив Джордж. — Нам здалося, що ми чули твій ніжний голосочок.

— Нащо аж так стримувати свій гнів, Ґаррі, краще випустити пару, — додав Фред, також широко всміхаючись. — Кілька людей за п'ятдесят миль звідси могли тебе й не розчути.

— Ви що, нарешті склали іспити з явлення? — сердито буркнув Ґаррі.

— З відзнакою, — похвалився Фред, тримаючи в руках щось подібне на довжелезну струну тілесного кольору.

— Сходами ви опинилися б тут на цілих тридцять секунд пізніше, — сказав Рон.

— Час — це ґалеони, любий братику, — відповів йому

Фред. — Гаррі, однак, заважав приймати інформацію. Видовжені вуха, — пояснив він у відповідь на Гаррін здивований погляд і показав струну, що волочилася аж до сходового майданчика. — Хочемо почути, що діється внизу.

— Будьте обережні, — попередив Рон, дивлячись на "вуха", — бо якщо мама знову побачить...

— Варто ризикнути, це дуже важливі збори, — відповів Фред.

Відчинилися двері, і там з'явилася довжелезна руда грива.

— Ой, Гаррі, привіт! — зраділа менша Ронова сестра Джіні. — Мені здалося, що я чула твій голос.

Повернувшись до Фреда й Джорджа, вона сказала:

— З видовженими вухами нічого не вийде, мама наклала на кухонні двері закляття-нетурбуватття.

— А ти як знаєш? — зажурився Джордж.

— Тонкс розтлумачила, як його виявляти, — пояснила Джіні. — Треба шпурнути щось у двері, і якщо воно не долетить — двері занетурбовані. Я кидала зверху зі сходів какобомби, і вони просто відскакували, а отже, й видовжені вуха не зможуть пролізти у шпарину.

Фред тяжко зітхнув.

— Прикро. Я так хотів знати, що скаже старенький Снейп.

— Снейп?! — вигукнув Гаррі. — Він тут?

— Так, — підтвердив Джордж, обережно зачиняючи двері й сідаючи на ліжко. Фред і Джіні сіли біля нього. — Звітує. Страшенна таємниця.

— Лайно, — ліниво докинув Фред.

— Але тепер він на нашому боці, — докірливо заперечила Герміона.

Рон пирхнув. — Горбатого могила виправить. Згадай, як він на нас дивиться.

— Біллові він теж не подобається, — ніби підсумувала Джіні.

Гаррі не був певний, що його гнів ущух, але цікавість узяла гору над бажанням викричатися. Він опустився на вільне ліжко.

— Що, і Білл тут? — поцікавився він. — Я думав, він працює в Єгипті.

— Він перейшов на канцелярську роботу, щоб мати змогу повернутися додому і працювати для Ордену, — пояснив Фред. — Каже, що скучає за пірамідами, але... — Фред задоволено вишкірився, — він має певну компенсацію.

— Тобто?

— Пам'ятаєш Флер Делякур? — спитав Джордж. — Вона отримала роботу в "Ґрінґотсі", щоб *"поглибшити свій вімова..."*

— А Білл дав їй уже чимало приватних уроків, — захихотів Фред.

— Чарлі також член Ордену, — додав Джордж, — але він досі в Румунії. Дамблдор хоче залучити якомога більше чужоземних чарівників, тож Чарлі у вільний час зав'язує контакти.

— А чому не Персі? — здивувався Гаррі, адже він знав, що третій син Візлів працює у відділі міжнародної магічної співпраці Міністерства магії.

Почувши це, всі Візлі й Ґерміона обмінялися похмурими багатозначними поглядами.

— Ти тільки нізащо не згадуй при мамі й татові про Персі, — напруженим голосом попередив Рон.

— Чому?

— Бо щоразу, коли звучить ім'я Персі, тато щось розбиває, а мама починає ридати, — пояснив Фред.

— Це такий жах, — сумно зітхнула Джіні.

— Ми з ним тепер не маємо нічого спільного, — сказав Джордж з несподівано гидливим виразом обличчя.

— А що сталося? — допитувався Гаррі.

— Тато й Персі посварилися, — відповів Фред. — Я ще не бачив, щоб тато так кричав. Завжди галасує мама.

— Це сталося через тиждень після початку канікул, — пояснив Рон. — Ми саме мали перебратися до Ордену. Персі прийшов додому і повідомив, що його підвищили на посаді.

— Жартуєш? — здивувався Гаррі.

Хоч він чудово знав, що Персі був неймовірно честолюбний, у Гаррі склалося враження, що Персі не досяг великих

успіхів на своїй першій посаді в Міністерстві магії. Персі серйозно провинився, не помітивши, що його начальником керував безпосередньо сам Лорд Волдеморт (хоч у міністерстві в це й не повірили — там усі вважали, що містер Кравч просто збожеволів).

— Ми теж були здивовані, — погодився Джордж, — адже Персі мав купу неприємностей через Кравча, було розслідування... Казали, що Персі мав би помітити, як Кравч з'їжджає з глузду, і повідомити керівництво. Але ти ж знаєш Персі: Кравч зробив його своїм заступником, от він і тішився.

— То як же його підвищили на посаді?

— Саме це нас і здивувало, — підтвердив Рон, охоче підтримуючи розмову, щоб Гаррі знов не зірвався на крик. — Він прийшов додому страшенно собою задоволений... навіть більше, ніж завжди, якщо таке можна уявити... і сказав татові, що йому запропонували посаду в самого Фаджа. Справді дуже гарна посада як для того, хто лише торік закінчив Гоґвортс: молодший помічник міністра. Він сподівався, що тато буде в захопленні.

— Та сталося навпаки, — похмуро додав Фред.

— А чому? — спитав Гаррі.

— Та тому, що Фадж тоді гасав міністерством і перевіряв, чи ніхто не контактує з Дамблдором, — пояснив Джордж.

— У міністерстві зараз намагаються не згадувати про Дамблдора, — додав Фред. — Буцімто він лише завдає зайвого клопоту, заявляючи, що повернувся Відомо-Хто.

— Тато каже — Фадж усім дав зрозуміти, що той, хто підтримує зв'язки з Дамблдором, може відразу звільнятися з роботи, — додав Джордж.

— Біда в тому, що Фадж підозрює тата. Він знає, що тато приятелює з Дамблдором, окрім того, він вважає тата диваком через його захоплення маґлами.

— А до чого тут Персі? — розгубився Гаррі.

— Зараз поясню. Тато вважає, що Фадж бере Персі до себе лише для того, щоб той шпигував за власною родиною... і за Дамблдором.

Гаррі аж свиснув.

— А Персі й радий.

Рон невесело всміхнувся.

— Персі просто ошалів. Він сказав... а, він наговорив такої гидоти. Сказав, що відколи почав працювати в міністерстві, мусив постійно відмиватися від паскудної татової репутації; що в тата нема жодних амбіцій, і тому ми завжди були... ну, розумієш... не мали багато грошей...

— *Що?* — недовірливо перепитав Гаррі, а Джіні зашипіла, мов сердита кицька.

— Я знаю, — ледь чутно промовив Рон. — Далі було ще гірше. Він сказав, що тато носиться з тим Дамблдором як дурень з писаною торбою; що Дамблдора чекають великі неприємності, і тато влізе в халепу разом з ним; і що він — Персі — знає, кому вірно служити, і зберігатиме вірність міністерству. А якщо мама з татом збираються зрадити міністерство, то він готовий заявити, що більше не належить до нашої родини. Спакував валізи й поїхав. Тепер живе в Лондоні.

Гаррі тихенько вилаявся. З усіх Ронових братів Персі подобався йому найменше, але Гаррі й уявити не міг, що той посміє так розмовляти з містером Візлі.

— Мама була в розпачі, — понуро мовив Рон. — Сам знаєш... сльози... Поїхала в Лондон, щоб поговорити з Персі, а він затраснув двері перед її носом. Не знаю, що він робить, коли зустрічає на роботі тата... мабуть, удає, що не бачить.

— Але ж Персі *мусить* знати, що Волдеморт повернувся, — замислився Гаррі. — Він же не дурний і повинен розуміти, що ваші батьки не ризикуватимуть усім без серйозних підстав.

— До речі, у сварці згадували й тебе, — сказав Рон, крадькома зиркаючи на Гаррі. — Персі сказав, що єдиний доказ — це твоя розповідь, і... не знаю... він не вважає, що цього достатньо.

— Персі дуже довіряє "Щоденному віщуну", — в'їдливо зауважила Герміона, і всі ствердно кивнули.

— Про що ви говорите? — здивовано подивився на них Гаррі. Вони всі були якісь аж надміру обережні.

— Ти що... не отримував "Щоденного віщуна"? — нервово спитала Герміона.

— Отримував! — відповів Гаррі.

— А ти... уважно його читав? — стурбовано спитала Герміона.

— Ну, не все, — почав виправдовуватися Гаррі. — Адже про Волдеморта мали б писати на першій шпальті, правда?

Усі здригнулися при згадці цього імені, і Герміона квапливо повела далі:

— Мабуть, варто було читати ретельніше, бо там... е-е... твоє ім'я згадувалося по кілька разів на тиждень.

— Я мав би побачити...

— Якщо ти читав лише першу сторінку, то ні, — похитала головою Герміона. — Я не маю на увазі великі статті. Про тебе просто іноді згадували, немов про якийсь ходячий анекдот.

— Що?..

— Гиденько, правду кажучи, — ледве стримувалася Герміона. — Обсмоктування Ритиних нісенітниць.

— Але ж вона для них уже начебто не пише?

— Не пише, вона свого слова дотримала... щоправда, вибору в неї не було, — вдоволено додала Герміона. — Але вона дала поштовх тому, що там зараз діється.

— І *що ж* діється? — нетерпляче спитав Гаррі.

— Пам'ятаєш, вона написала, що ти постійно непритомнієш і жалієшся, що тобі болить шрам?

— Так, — відповів Гаррі. Він не міг так швидко забути писанину Ріти Скітер.

— Ну, а тепер про тебе пишуть як про особу, що сама себе дурить, прагне уваги і корчить великого трагічного героя, — скоромовкою випалила Герміона, ніби вважала, що Гаррі буде не так прикро, якщо все це сказати поспіхом. — З тебе так єхидненько кепкують. Якщо йдеться про якусь надуману історію, пишуть: "Баєчка в стилі Гаррі Пот-

тера", а якщо з кимось стається кумедна пригода, то додають: "Сподіваємось, у цієї особи не з'явиться шрам на лобі, бо тоді нас примусять її боготворити"...

— Я не хочу, щоб мене хтось боготворив... — із запалом почав Гаррі.

— Я знаю, — швиденько погодилася налякана Герміона. — *Знаю,* Гаррі. Бачиш, що вони роблять? Подають усе так, щоб тобі вже ніхто не вірив. Я можу закластися, що за цим стоїть Фадж. Вони хочуть, щоб прості чарівники вважали тебе дурненьким хлопчаком, таким собі посміховиськом, що вигадує різні безглузді історії, бо йому подобається бути відомим і він хоче, щоб так було завжди.

— Я цього не просив... і не хотів... *Волдеморт убив моїх батьків!* — аж захлинався Гаррі. — Я став відомий, бо він замордував мою родину, але не зміг убити мене! Кому потрібна така слава? Невже не зрозуміло, що краще б я...

— Ми *знаємо,* Гаррі, — запевнила його Джіні.

— І ще, звісно, там навіть не згадується про те, що на тебе напали дементори, — вела далі Герміона. — Їм порадили не наголошувати на цьому. А це була б сенсація: некеровані дементори. Не повідомили навіть, що ти порушив Міжнародний статут про секретність. Ми думали, обов'язково напишуть: це б так гарно вписалося в образ дурника, що прагне слави. Мабуть, чекають, коли тебе виженуть, щоб потім перемити тобі кісточки... тобто, звісно, *якщо* тебе виженуть, — уточнила вона. — Насправді ж, якщо вони дотримуватимуться власних законів, тобі нічого не зроблять, бо тебе ні в чому не можна звинуватити.

Розмова знову повернулася до слухання справи, але Гаррі не хотів про це й згадувати. Він гарячково шукав іншої теми, але його врятували кроки: хтось піднімався по сходах.

— Овва.

Фред щосили потягнув за видовжене вухо. Знову щось гучно ляснуло, і вони разом з Джорджем зникли. За мить у дверях з'явилася місіс Візлі.

— Збори закінчилися, можете йти на вечерю. Гаррі, усі

аж вмирають, так хочуть тебе побачити. А хто підкинув під кухонні двері какобомби?

— Криволапик, — не змигнувши й оком відповіла Джіні. — Він завжди ними бавиться.

— Ага, — сказала місіс Візлі, — бо я вже було подумала на Крічера, він любить щось таке утнути. Не забувайте, в коридорі не можна галасувати. Джіні, що ти робила? У тебе брудні руки. Помий перед вечерею.

Джіні скривилася й пішла за мамою, залишивши Гаррі в кімнаті з Роном та Герміоною. Вони боязко поглядали на Гаррі, побоюючись, що тепер, коли всі пішли, він знову закотить істерику. Але Гаррі почувався присоромленим.

— Слухайте... — ніяково мовив він, але Рон захитав головою, а Герміона тихенько сказала: — Ми знали, Гаррі, що ти розгніваєшся, і зовсім на тебе не ображаємось, але зрозумій нас — ми *справді* намагалися переконати Дамблдора...

— Я знаю, — коротко мовив Гаррі.

Він вирішив перевести розмову на щось інше, щоб не говорити про директора, бо від самої згадки про Дамблдора все Гарріне нутро знову закипало від люті.

— Хто такий Крічер? — поцікавився він.

— Ельф-домовик, він тут мешкає, — відповів Рон. — Псих. Я ще такого не бачив.

Герміона відразу спохмурніла.

— Ніякий він не *псих*, Роне.

— Він мріє про одне: щоб його дурну голову відрізали й почепили на тарілку, як було з його матір'ю, — роздратовано випалив Рон. — Це що, нормально, Герміоно?

— Ну... це ж не його провина, що він трохи дивакуватий.

— Герміона ще й досі носиться зі своєю "сечею", — закотив очі Рон.

— Це не *сеча*, а ССЕЧА! — обурилася Герміона. — Спілка Сприяння Ельфам-Чорноробам Англії. І не я одна така, Дамблдор теж каже, що до Крічера треба ставитися поблажливо.

— Так, так, — скривився Рон. — Ходім, бо я голодний як вовк.

Він перший вийшов на сходи, та щойно вони почали спускатися донизу...

— Чекайте! — видихнув Рон, зупиняючи рукою Гаррі й Герміону. — Вони й досі в коридорі, може, щось почуємо...

Друзі обережно визирнули через бильця. Тьмяний коридор унизу був заповнений чаклунами й чарівницями, включно з Гарріною охороною. Всі вони схвильовано перешіптувались. У самому центрі юрби Гаррі побачив масну чорну голову й гачкуватий ніс його найнеулюбленішого ґоґвортського вчителя професора Снейпа. Гаррі ще дужче перехилився через бильця. Йому було дуже цікаво, що ж робить Снейп для Ордену Фенікса...

Раптом перед Гаррініми очима з'явилася тонесенька струна тілесного кольору. Поглянувши вгору, він побачив на верхньому майданчику Фреда й Джорджа, котрі обережно опускали вниз видовжене вухо. Проте наступної миті усі чарівники попрямували до дверей і зникли з виду.

— Западло, — почулося Фредове шепотіння, і видовжене вухо поповзло вгору.

Вхідні двері відчинились і знову зачинилися.

— Снейп ніколи тут не вечеряє, — тихенько повідомив Рон. — І слава Богу. Ходімо.

— І не забудь, Гаррі, що в коридорі не можна кричати, — прошепотіла Герміона.

Проминаючи ряд ельфівських голів, вони побачили біля вхідних дверей Люпина, місіс Візлі й Тонкс. Усі троє магічно замикали безліч замків і засувів за тими, хто вийшов.

— Будемо їсти в кухні, — прошепотіла місіс Візлі, зустрівши їх біля сходів. — Гаррі, любий, треба тільки пройти навшпиньки до тих дверей...

ТОРОХ!

— *Тонкс!* — роздратовано вигукнула місіс Візлі, озираючись через плече.

— Вибачте! — простогнала Тонкс, простягшись на підлозі. — Це та дурна підставка для парасоль, я вже вдруге через неї перечепилася...

Її заглушив жахливий пронизливий вереск, від якого у жилах холола кров. Поїдені міллю оксамитові портьєри, повз які Гаррі уже проходив, відхилилися, але за ними не виявилося дверей. На мить Гаррі здалося, що він дивиться у вікно, за яким верещить стара жінка в чорному капелюшку, верещить так, наче її катують... та потім він зрозумів, що це просто натуральної величини портрет, але такого реалістичного й бридкого портрета він іще ніколи не бачив.

Стара жінка бризкала слиною, закочувала очі, пожовкла шкіра на її обличчі розтягувалася від крику; а в коридорі прокидалися інші портрети і також починали кричати так, що Гаррі аж зіщулився й затулив долонями вуха.

Люпин і місіс Візлі кинулися туди, намагаючись закрити стару жінку портьєрами, але портьєри не рухалися, а жінка репетувала як навіжена, розмахуючи кігтистими пальцями, ніби хотіла роздряпати їм обличчя.

— Бруд! Лайно! Гібриди калу й ницості! Покручі, мутанти, почвари, геть звідси, геть! Як ви посміли осквернити дім моїх батьків...

Тонкс вибачалася знову і знову, піднімаючи з підлоги величезну важку тролеву лапу. Місіс Візлі облишила спроби затулити жінку і побігла коридором, приголомшуючи інші портрети чарівною паличкою, а з дверей навпроти Гаррі вискочив чоловік з довгим чорним волоссям.

— Ану заткнися, стара карго, ЗАТКНИСЯ! — заревів він, ухопившись за портьєру, яку облишила місіс Візлі.

— Ти-и-и-и! — завила жінка, вирячивши очі. *— Кривавий зрадник, мерзотник, ганьба моєї плоті!*

— Я сказав... ЗАТКНИСЯ! — гаркнув чоловік, і разом з Люпином вони неймовірними зусиллями таки затягли портьєри.

Крик старої ущух, і запала лунка тиша.

Втомлено відкидаючи з чола своє довге чорне волосся, Гаррін хрещений батько Сіріус обернувся до нього.

— Здоров, Гаррі, — похмуро привітався він, — бачу, ти вже познайомився з моєю матір'ю.

— РОЗДІЛ П'ЯТИЙ —

Орден Фенікса

— З твоєю?..

— Так, з моєю любою матусею, — підтвердив Сіріус. — Ми вже з місяць намагаємося забрати її звідси, але вона, мабуть, зачаклувала полотно закляттям-приклеяттям. Ходімо скоріше донизу, поки вони знову не прокинулись.

— Але що тут робить портрет твоєї матері? — ошелешено спитав Гаррі, коли вони вийшли з коридору й почали спускатися вузькими кам'яними сходами.

— О, тобі ніхто не сказав? Це будинок моїх батьків, — пояснив Сіріус. — А я — останній з роду Блеків, тож тепер він мій. Я запропонував Дамблдорові влаштувати тут штаб-квартиру — це, мабуть, єдине, що я можу зробити корисного.

Гаррі сподівався привітнішої зустрічі, тож його вразила гіркота й суворість Сіріусового голосу.

Він спустився сходами слідом за хрещеним батьком і опинився в розташованій у підвалі кухні. Там було не набагато світліше, ніж у коридорі. Нетиньковані кам'яні стіни навіювали думки про печеру. В її дальньому кінці, освітлюючи приміщення, палав великий камін. Дим з люльок клубочився, мов на полі бою, і крізь нього проглядали загрозливі обриси підвішених до темної стелі важких залізних баняків та сковорідок. Кухня була заставлена стільцями, що лишилися після зборів, а в центрі стояв довгий дерев'яний стіл, захаращений сувоями пергаменту, келихами, порожніми пляшками з-під вина та ще купою якогось лахміття.

В кінці столу, притулившись головами, тихенько розмовляли містер Візлі та його найстарший син Білл. Місіс Візлі прокашлялася. Її чоловік — худий лисуватий рудий чаклун у рогових окулярах — озирнувся й зірвався на ноги.

— Гаррі! — вигукнув містер Візлі, підбігаючи до нього й енергійно тиснучи руку. — Радий тебе бачити!

Краєм ока Гаррі помітив як Білл, з довгим волоссям, зі-

браним у хвостик на потилиці, поспіхом згортає якийсь пергамент.

— Нормально долетів, Гаррі? — поцікавився Білл, намагаючись ухопити дванадцять сувоїв одночасно. — Дикозор не примусив вас летіти через Ґренландію?

— Намагався, — відповіла Тонкс, підійшовши, щоб допомогти Біллові, й відразу перекинула на пергамент свічку. — Ой... *вибач...*

— Почекай, люба, — роздратовано звеліла місіс Візлі і врятувала пергамент помахом чарівної палички. У світлі сяйва, викликаного чарами місіс Візлі, Гаррі помітив, що на пергаменті наче був план якоїсь будівлі.

Місіс Візлі, зауваживши, куди він дивиться, схопила план і упхнула його Біллові поверх інших сувоїв.

— Після зборів треба одразу прибирати все зі столу, — буркнула вона й кинулася до старезного буфета, звідки почала діставати тарілки.

Білл витяг чарівну паличку, пробурмотів *"Еванеско!"* — і всі сувої щезли.

— Сідай, Гаррі, — запросив його Сіріус. — Ти вже знаєш Манданґуса?

Те, що Гаррі сприйняв за купу лахміття, протяжно захропіло й здригнулося.

— Шо таке, хто мене кликав? — сонно пробелькотів Манданґус. — Я згоден з Сіріусом... — Він підняв угору брудну руку, ніби голосуючи, а його мішкуваті запалені очі ніяк не могли сфокусуватися.

Джіні захихотіла.

— Данґ, збори вже закінчилися, — сказав Сіріус, а всі тим часом розмістилися за столом. — Приїхав Гаррі.

— Га? — Манданґус сумно поглянув на Гаррі крізь свої розкуйовджені руді патли. — Шоб я луснув, це ж він. Так... Ну, шо там, Гаррі, все нормально?

— Так, — відповів Гаррі.

Манданґус нервово понишпорив у кишенях, не відводячи погляду від Гаррі, і витяг брудну чорну люльку. Запхав у рот,

запалив чарівною паличкою і глибоко затягся. За мить його огорнула хмара зеленкуватого диму.

— То я вибачаюся, — прохрипів голос з тієї смердючої хмари.

— Востаннє попереджаю, Манданґусе, — крикнула місіс Візлі, — може, ти *перестанеш* нарешті смалити в кухні, а надто, коли ми сідаємо їсти!

— Шо? — перепитав Манданґус. — Ага. Вибачаюся, Молі.

Манданґус запхав люльку в кишеню, і димова хмара розвіялась, але їдкий запах горілих шкарпеток залишився.

— Якщо хочете повечеряти ще до півночі, то прошу мені допомогти, — звернулася до присутніх місіс Візлі. — Ні, любий Гаррі, не вставай, ти мав довгеньку подорож.

— Що робити, Молі? — з готовністю поцікавилася Тонкс.

Місіс Візлі завагалася, з недовірою поглядаючи на неї.

— Е-е... ні... Тонкс, ти теж відпочинь, ти й так натомилася.

— Ні-ні, я хочу допомогти! — радісно вигукнула Тонкс, кинувшись до буфета, з якого Джіні витягала начиння, і тут-таки перевернула стільця.

Невдовзі кілька важких ножів самі різали м'ясо й овочі під наглядом містера Візлі. Місіс Візлі щось помішувала в казані, що висів над вогнем, а інші чарівники виймали з буфета тарілки, келихи й харчі. Гаррі сидів за столом разом з Сіріусом і Манданґусом, що й далі скорботно поглипував на нього.

— Бачив після того стару Фіґґі? — поцікавився він.

— Ні, — відповів Гаррі, — нікого не бачив.

— Я, знаєш, нікуди не пішов би, — запобігливо почав Манданґус, нахиляючись до Гаррі, — але така комерційна нагода...

Гаррі здригнувся, відчувши, як щось треться біля його колін, але то був Криволапик, рудий Герміонин кіт. Він, муркочучи, обійшов Гаррі, а тоді стрибнув Сіріусові на коліна й скрутився там клубочком. Сіріус неуважно почухав його за вухами і перевів на Гаррі важкий погляд.

— Гарно провів літо?

— Та ні, жахливо, — заперечив Гаррі.

Чи не вперше на Сіріусовім обличчі промайнула тінь усмішки.

— Не розумію, на що тобі жалітися.

— *Що?* — Гаррі не повірив власним вухам.

— Я особисто лише радів би нападові дементорів. Смертельна боротьба за власну душу — непогана розвага після монотонного скніння. Ти нарікаєш, але, принаймні, хоч міг гуляти, розминати ноги, битися... А я вже цілий місяць звідси ні на крок.

— Чому це? — спохмурнів Гаррі.

— Бо Міністерство магії досі на мене полює, а Червохвіст уже, мабуть, розповів Волдемортові, що я анімаг, тому я більше не можу маскуватися. Та й для Ордену Фенікса користі з мене небагато... принаймні так вважає Дамблдор.

Сіріус так сухо вимовив Дамблдорове прізвище, що Гаррі зрозумів — не він один має певні претензії до директора. Гаррі відчув приплив ніжності до хрещеного батька.

— Ти хоч знав, що діється, — сказав він підбадьорливо.

— Знав, — озвався Сіріус саркастично. — Вислуховував Снейпові звіти і терпів його дошкульні натяки на те, що він ризикує життям, а я сиджу собі тут і б'ю байдики... та ще ці розпитування про чистку...

— Про яку чистку? — не зрозумів Гаррі.

— Намагання зробити цей будинок придатним для людського перебування, — Сіріус показав рукою на похмуру кухню. — Десять років тут ніхто не мешкав, — маю на увазі, після смерті моєї любої матінки, — якщо не брати до уваги її старого ельфа-домовика, але він давно вже розгубив останні клепки... він тут жодного разу не прибирав, не вдарив пальцем об палець.

— Сіріусе, — озвався Манданґус. Він спокійно пропускав повз вуха розмову, проте з цікавістю розглядав порожній келих. — Щире срібло, друже?

— Так, — підтвердив Сіріус, з відразою роздивляючись келиха. — Чистісіньке срібло, п'ятнадцяте століття, ручна ґоблінська робота, там викарбуваний герб родини Блеків.

— Ну й шо, його можна вишкрябати, — пробурмотів собі під ніс Манданґус, поліруючи келих вилогою рукава.

— Фред... Джордж... ТА НІ, ПРОСТО ЗАНЕСІТЬ! — закричала місіс Візлі.

Гаррі, Сіріус і Манданґус озирнулися й пірнули під стіл. Фред і Джордж зачаклували величезний казан з тушкованим м'ясом, залізну баклагу з маслопивом і важку дерев'яну дошку для нарізання хліба разом з ножем, — і все це полетіло в напрямку столу. Казан проїхався по столі й зупинився на самому його краєчку, залишивши на дерев'яній поверхні довгий чорний обпалений слід. Баклага з розгону гепнулася на стіл, заляпавши все маслопивом, а ніж зірвався з дошки й застряг, зловісно вібруючи, точнісінько там, де щойно була права рука Сіріуса.

— ЗАРАДИ ВСЬОГО СВЯТОГО! — заверещала місіс Візлі. — НУ НАВІЩО... З МЕНЕ ВЖЕ ГОДІ... ТЕ, ЩО ВАМ ЗАРАЗ ДОЗВОЛЯЄТЬСЯ ВДАВАТИСЯ ДО ЧАРІВ, НЕ ОЗНАЧАЄ, ЩО ВИ МАЄТЕ РОЗМАХУВАТИ ЧАРІВНИМИ ПАЛИЧКАМИ ЧЕРЕЗ КОЖНУ ДРІБНИЧКУ!

— Ми просто хотіли, щоб швидше! — пояснив Фред, витягуючи зі стола ніж. — Сіріусе, вибач... ми не зумисне...

Гаррі й Сіріус розреготалися. Манданґус, що беркицьнувся зі стільця на спину, тепер з прокльонами зводився на ноги. Криволапик люто засичав і сховався під буфетом, блискаючи звідти великими жовтими очима.

— Хлопці, — почав містер Візлі, переставляючи казан з м'ясом на середину стола, — мама слушно каже: у вашому віці ви маєте бути відповідальнішими...

— Жоден з ваших братів не завдавав стільки клопоту! — лютувала на близнюків місіс Візлі, швиргонувши на стіл нову баклагу з маслопивом, від чого її вміст знову майже весь вихлюпнувся. — Білл ніколи не являвся через кожні два метри! Чарлі не зачаровував усе, що бачив! Персі...

Вона замовкла на півслові, затамувавши подих, і зі страхом поглянула на враз скам'яніле обличчя свого чоловіка.

— Будемо їсти, — швиденько запропонував Білл.

— Усе таке апетитне, Молі, — похвалив Люпин, наклав їй на тарілку тушкованого м'яса й подав через стіл.

Кілька хвилин панувала тиша, якщо не брати до уваги побрязкування столових приборів та рипіння стільців. Потім місіс Візлі звернулася до Сіріуса.

— Хотіла тобі сказати, Сіріусе, що в письмовому столі у вітальні щось постійно тарахкотить і здригається. Може, то звичайний ховчик, але хай би Аластор глянув на нього, перш ніж його випустити.

— Як хочеш, — байдуже відповів Сіріус.

— А в портьєрах повно доксі, — вела далі місіс Візлі. — Думаю, треба завтра за них узятися.

— З великим задоволенням, — погодився Сіріус. Гаррі відчув у його голосі сарказм, але не був певен, чи помітив це іще хтось.

Навпроти Гаррі Тонкс розважала Ґерміону й Джіні, міняючи собі носа. Щоразу вона мружила очі з тим самим страдницьким виразом, як тоді у Гаррініній кімнаті, і ніс у неї ставав то довгий і гачкуватий, як у Снейпа, то робився завбільшки з грибочок, то з ніздрів раптом вилазило волосся. Очевидно, це була їхня традиційна розвага, бо невдовзі дівчата попросили Тонкс зробити їхній улюблений ніс.

— Тонкс, ану покажи свиняче рильце.

Тонкс підкорилася. Ґаррі глянув на неї і йому раптом здалося, що до нього вишкірився Дадлі у жіночому тілі.

Містер Візлі, Білл і Люпин гаряче дискутували про ґоблінів.

— Поки що по них нічого не видно, — сказав Білл. — Досі не збагну, повірили вони в те, що він повернувся, чи ні. Хоч, може, ґобліни вирішили не підтримувати жодну зі сторін. Триматися збоку.

— Я певний, що вони не перейдуть до Відомо-Кого, — похитав головою містер Візлі. — Вони також постраждали; пам'ятаєте родину ґоблінів, замордовану ним біля Нотінґема?

— Це залежатиме від того, що їм запропонують, — засумнівався Люпин. — І я кажу не про золото. Якщо їм пообіцяють привілеї, яких не давали сотні років, вони можуть спокуситися. Біллі, а що там з Раґноком, є якісь успіхи?

— Він зараз дуже сердитий на чаклунів, — відповів Білл, —

досі злиться через ту Беґменову махінацію, вважає, що в міністерстві справу просто зам'яли, бо ж ґобліни так і не отримали від нього золота...

Решту Біллових слів заглушив вибух реготу. Рон, Фред, Джордж і Манданґус мало не падали зі стільців.

— ...а тоді, — аж захлинався сміхом Манданґус, по обличчю якого стікали сльози, — а тоді, ви не повірите, він мені каже, каже мені: "Данґ, а шо то за жаби, де ти їх узяв? Бо якийсь сничів син поцупив моїх!" А я кажу: "Поцупив твоїх жаб, Віллі, і шо? Ти хочеш нових?" І ви не повірите, хлопці, але те тупе ґарґуйлисько купило в мене за три ціни своїх власних жаб...

— Нам уже набридло слухати байки про твої оборудки, Манданґусе, красненько тобі дякуємо, — урвала його місіс Візлі, а Рон повалився на стіл, аж кувікаючи від реготу.

— Вибачаюся, Молі, — озвався Манданґус, витираючи очі й підморгуючи Ґаррі. — Але ж той Вілл і сам їх поцупив у Ворті Ґарріса, тож я нічого поганого не зробив.

— Не знаю, Манданґусе, хто тебе навчав відрізняти добро від зла, але ти, мабуть, усі ті уроки прогуляв, — холодно відповіла місіс Візлі.

Фред із Джорджем сховали обличчя за келихами з маслопивом. На Джорджа напала гикавка. Місіс Візлі чомусь обурено зиркнула на Сіріуса, вискочила з-за столу й пішла по великий ревеневий пиріг. Ґаррі озирнувся на хрещеного батька.

— Молі не любить Манданґуса, — упівголоса пояснив Сіріус.

— А як він став членом Ордену? — тихенько спитав Ґаррі.

— Він корисний, — пробурмотів Сіріус. — Знає всіх пройдисвітів... та це й не дивно, він сам такий. А ще він вірно служить Дамблдорові, бо той колись витяг його з халепи. Іноді вигідно мати у своїх лавах такого, як Данґ, бо він може довідатися таке, про що ми б і не знали. Але Молі вважає, що запрошувати його на вечерю — це вже занадто. Вона не може вибачити йому, що він покинув тоді свій пост.

Три порції ревеневого пирога, а тоді ще заварний крем, і джинси на Ґаррі почали тріщати в поясі (а це вже було не абищо, бо ці джинси колись належали Дадлі). Коли він від-

клав ложку, ніхто вже не мав сили розмовляти: містер Візлі лініво й пересичено розвалився на стільці; Тонкс позіхала від вуха до вуха, ніс у неї знову став нормальний; а Джіні, виманивши Криволапика з-під буфета, сиділа по-турецьки на підлозі й гралася, кидаючи йому корки з-під маслопива.

— Пора й спати, — позіхнула місіс Візлі.

— Ще ні, Молі, — заперечив Сіріус, відсовуючи порожню тарілку й повертаючись до Гаррі. — Ти мене, до речі, дуже здивував. Я думав, опинившись тут, ти зразу почнеш розпитувати про Волдеморта.

Атмосфера в кімнаті змінилася так блискавично, як бувало при появі дементорів. Ще секунду тому сонна й лінива, тепер вона стала незатишна й напружена. При згадці про Волдеморта майже всі за столом боязко зіщулились. Люпин, який збирався було ковтнути вина, зі стурбованим виглядом поволі відставив келих.

— Я й питав! — обурився Гаррі. — І в Рона, і в Герміони, але вони сказали, що нас не беруть до Ордена, бо...

— І правду казали, — втрутилася місіс Візлі. — Ви ще малі.

Вона випросталася у кріслі, вчепившись у поруччя, а на обличчі вже не було й сліду сонливості.

— Відколи це треба належати до Ордену Фенікса, щоб мати право задавати питання? — здивувався Сіріус. — Гаррі цілий місяць пронидів у маґлів. Він має право знати, що відбува...

— Чекайте! — втрутився Джордж.

— Чому це тільки Гаррі має право на запитання? — сердито додав Фред.

— Ми вже місяць намагаємося щось вивідати, але маємо пшик! — вів далі Джордж.

— *"Ви ще малі, ви не належите до Ордену"*, — Фред відверто перекривив материн пронизливий голос. — А Гаррі ж досі неповнолітній!

— Я не винен, що вам не розповідають про діяльність Ордену, — незворушно відповів Сіріус, — це рішення ваших батьків. Гаррі, якщо вже на те пішло...

— Не тобі вирішувати, що добре для Гаррі! — урвала його місіс Візлі. Її зазвичай лагідне лице набрало загрозливого вигляду. — Сподіваюся, ти не забув Дамблдорові слова?

— Які саме? — ввічливо уточнив Сіріус, проте відчувалося, що терпець йому уривається.

— Що Гаррі не можна говорити більше, *ніж йому потрібно,* — місіс Візлі виразно наголосила на останніх словах.

Рон, Герміона, Фред і Джордж одночасно повертали голови то до Сіріуса, то до місіс Візлі, мовби спостерігали за тенісним м'ячиком. Джіні так і завмерла навколішки серед розкиданих корків від маслопива. Люпин не зводив погляду з Сіріуса.

— Молі, я й не збираюся говорити більше, *ніж йому потрібно,* — відповів Сіріус. — Але ж він — єдиний свідок повернення Волдеморта... — (і знову за столом усі здригнулися) — тож він має повне право...

— Він не належить до Ордену Фенікса! — вигукнула місіс Візлі. — Йому лише п'ятнадцять років і...

— І йому довелося мати справу з тим, що й решті членів Ордену, — заперечив Сіріус, — якщо не більше.

— Ніхто й не заперечує! — майже кричала місіс Візлі, а її стиснуті в кулаки руки тремтіли. — Але він іще...

— Він — не дитина! — сердився Сіріус.

— Але й не дорослий! — аж розпашілася місіс Візлі. — Він — *не Джеймс,* Сіріусе!

— Дякую, Молі, але я прекрасно усвідомлюю, хто він, — холодно відрізав Сіріус.

— Сумніваюся! — відрізала вона. — Іноді ти говориш про нього так, ніби це повернувся твій найкращий давній друг!

— А що в цьому поганого? — здивувався Гаррі.

— А те, Гаррі, що ти — *не* твій батько, хоч і дуже на нього схожий! — відповіла місіс Візлі, свердлячи поглядом Сіріуса. — Ти ще учень, і дорослі, які несуть за тебе відповідальність, не повинні про це забувати!

— Ти хочеш сказати, що я безвідповідальний хрещений батько? — Сіріус ледь не кричав.

— Я хочу сказати, що інколи ти чиниш нерозсудливо, Сіріусе, і саме тому Дамблдор постійно нагадує, щоб ти сидів удома...

— Ми тут не будемо обговорювати Дамблдорові вказівки, якщо твоя ласка! — вигукнув Сіріус.

— Артуре! — обернулася до чоловіка місіс Візлі. — Артуре, ну, допоможи мені!

Містер Візлі озвався не відразу. Він зняв окуляри і поволі протер їх мантією, не дивлячись на дружину. Тоді ретельно припасував їх на носі й нарешті заговорив.

— Молі, Дамблдор усвідомлює, що ситуація змінилася. Він розуміє, що Гаррі повинен знати принаймні дещо, якщо він уже опинився в штаб-квартирі.

— Але це не означає, що треба спонукати його, щоб він запитував про все, що заманеться!

— Як на мене, — неголосно втрутився Люпин, відводячи нарешті погляд від Сіріуса, і місіс Візлі одразу повернулася до нього, сподіваючись знайти спільника, — то буде краще, якщо Гаррі довідається про ці факти — не всі, Молі, але хоч би про основні — від нас, а не почує якусь викривлену версію від... від когось іншого.

І незважаючи на Люпинів незворушний вираз обличчя, Гаррі зрозумів: він підозрює, що під час зачисток місіс Візлі знайшла не всі видовжені вуха.

— Що ж, — важко дихаючи, місіс Візлі оглянула присутніх, але сподіваної підтримки так і не отримала, — бачу, що до моїх слів ніхто не дослухається. Але я скажу так: Дамблдор недарма не хотів, щоб Гаррі забагато знав, і я, як особа, що бере близько до серця все, пов'язане з Гаррі...

— Це ж не твій син, — стиха мовив Сіріус.

— Він мені як рідний, — випалила місіс Візлі. — Кого ще він має?

— Мене!

— Ну так, — процідила місіс Візлі, — проте, погодься, тобі нелегко було пильнувати за ним, коли ти сидів у Азкабані?

Сіріус почав підніматися з крісла.

— Молі, ти тут не єдина дбаєш про Гаррі, — втрутився Люпин. — Сіріусе, *сядь*.

Нижня губа місіс Візлі затремтіла. Зблідлий Сіріус поволі опустився в крісло.

— Думаю, Гаррі теж повинен висловитися, — вів далі Люпин, — він достатньо дорослий, щоб приймати рішення.

— Я хочу знати, що відбувається, — миттєво сказав Гаррі.

Він не дивився на місіс Візлі. Його зворушили її слова про те, що він для неї майже як син, але надмірна опіка його втомила. Сіріус має рацію: він уже *не* дитина.

— Чудово, — надтріснутим голосом сказала місіс Візлі. — Джіні... Рон... Герміоно... Фред... Джордж... прошу вас негайно вийти з кухні, негайно.

Здійнялася буча.

— Ми — повнолітні! — заволали Фред із Джорджем.

— Чому Гаррі можна, а мені — ні? — обурювався Рон.

— Мамо, я *теж* хочу чути! — залементувала Джіні.

— НІ! — місіс Візлі підвелася, метаючи очима блискавки. — Категорично забороняю...

— Молі, Фредові з Джорджем ти не можеш заборонити, — втомлено втрутився містер Візлі. — Вони вже повнолітні.

— Вони ще школярі.

— Але за законом вважаються дорослими, — так само втомлено пояснив містер Візлі.

Обличчя місіс Візлі спалахнуло:

— Я... що ж, Фред і Джордж можуть залишитися, але Рон...

— Гаррі все одно розповість нам з Герміоною! — заперечив Рон. — Правда?.. Ти ж розкажеш? — додав він невпевнено, перехопивши погляд Гаррі.

Якусь мить Гаррі хотілося сказати Ронові, що він не розкаже йому ані слова, щоб Рон відчув, як то приємно — коли ти ні сном ні духом не знаєш про те, що відбувається. Та це гидке бажання щезло, коли він поглянув Ронові у вічі.

— Звичайно, розкажу, — підтвердив Гаррі.

Рон і Герміона засяяли.

— Чудово! — крикнула місіс Візлі. — Чудово! Джіні... СПАТИ!

Джіні нелегко було впокорити. Вона обурено кричала й сперечалася з матір'ю, піднімаючись по сходах, а коли вони опинилися в коридорі, до їхнього галасу додався ще й пронизливий вереск місіс Блек. Люпин побіг утихомирювати портрет. Лише коли він повернувся і, зачинивши за собою двері, вмостився за столом, Сіріус заговорив знову.

— Ну, Гаррі... то що ти хочеш знати?

Гаррі набрав повні легені повітря й задав питання, що мучило його цілий місяць.

— Де Волдеморт? — спитав він, незважаючи на те, що всі знову здригалися або зіщулювалися, почувши це ім'я. — Що він робить? Я намагався стежити за маґлівськими новинами, але там не було жодного натяку, жодних химерних убивств, нічого.

— Бо досі й не було жодних химерних убивств, — відповів Сіріус, — принаймні ми ні про що таке не чули, а нам відомо дуже багато.

— Принаймні більше, ніж він припускає, — додав Люпин.

— А чому він більше нікого не вбиває? — спитав Гаррі. Він знав, що лише за минулий рік на совісті Волдеморта було чимало смертей.

— Щоб не привертати до себе уваги, — пояснив Сіріус. — Це для нього небезпечно. Його повернення відбулося не зовсім так, як він хотів, розумієш? Він усе собі зіпсував.

— Точніше, *ти* йому зіпсував, — задоволено всміхнувся Люпин.

— Як? — здивувався Гаррі.

— Ти не повинен був вижити! — відповів Сіріус. — Ніхто, крім смертежерів, не мав знати про його повернення. Але ти вижив і став свідком.

— Для нього було найважливіше, щоб про його повернення не довідався Дамблдор, — сказав Люпин. — А ти його відразу попередив.

— І що це дало? — поцікавився Гаррі.

— Жартуєш? — недовірливо перепитав Білл. — Якщо Відомо-Хто когось і боїться, то лише Дамблдора!

— Завдяки тобі Дамблдор відновив Орден Фенікса вже через годину після Волдемортового повернення, — пояснив Сіріус.

— А що робить цей Орден? — спитав Гаррі, дивлячись на них.

— Наполегливо працює над тим, щоб Волдемортові не вдалося здійснити його плани, — відповів Сіріус.

— А звідки ви знаєте про його плани? — випалив Гаррі.

— Дамблдорові сяйнула одна проникліва думка, — сказав Люпин, — а його проникливі думки зазвичай попадають у десятку.

— І що ж, на Дамблдорову думку, він замислив?

— Перш за все він хоче знову зібрати своє військо, — пояснив Сіріус. — Колись він командував цілими полчищами: відьмами й чаклунами, яких страхом або чарами примушував коритися, вірними своїми смертежерами, всілякими темними створіннями. Ти чув, що він має намір завербувати велетнів, але не тільки їх. Звісно, він не збирається воювати з Міністерством магії, маючи на своєму боці всього з десяток смертежерів.

— То ви намагаєтеся завадити йому залучати нових прихильників?

— Робимо, що можемо, — підтвердив Люпин.

— Але як?

— Найголовніше — переконати якомога більше людей, що Відомо-Хто справді повернувся, щоб це не заскочило їх зненацька, — пояснив Білл. — А це нелегко.

— Чому?

— Через позицію міністерства, — сказала Тонкс. — Ти ж бачив, як Корнеліус Фадж поставився до звістки про повернення Відомо-Кого. Він уперся на своєму. Категорично відмовляється вірити, що це справді сталося.

— Чому? — розпачливо спитав Гаррі. — Чому він такий дурний? Якби Дамблдор...

— Ага, отут якраз і заковика, — криво усміхнувся містер Візлі. — *Дамблдор.*

— Розумієш, Фадж його боїться, — сумно сказала Тонкс.

— Боїться Дамблдора? — недовірливо перепитав Гаррі.

— Боїться його планів, — пояснив містер Візлі. — Фадж вважає, що Дамблдор задумав його скинути. Він гадає, що Дамблдор хоче стати міністром магії.

— Але ж Дамблдор не хоче...

— Авжеж, ні, — погодився містер Візлі. — Він ніколи не прагнув міністерської посади, хоч багато хто волів би, щоб Дамблдор став міністром ще після відставки Мілісент Бегнольд. Але до влади прийшов Фадж, і він не забув, яку велику підтримку мав Дамблдор, хоч той цієї посади ніколи й не домагався.

— Глибоко в душі Фадж усвідомлює, що Дамблдор значно розумніший і могутніший за нього, і, починаючи працювати на цій посаді, він постійно звертався до Дамблдора за допомогою й порадами, — сказав Люпин. — Але, видно, Фадж надто полюбив владу і тепер почувається набагато впевненіше. Йому подобається бути міністром магії, і він переконав сам себе, що він найрозумніший, а Дамблдор просто вигадує собі проблеми заради проблем.

— Як він може так думати? — розгнівався Гаррі. — Як він може думати, що Дамблдор усе просто вигадує... і що я все вигадав?

— Визнати, що Волдеморт повернувся, для міністерства означає отримати таку велику проблему, з якою воно не стикалося уже майже чотирнадцять років, — гірко пояснив Сіріус. — Фадж просто боїться. Йому вигідніше переконувати себе, що Дамблдор бреше, щоб підірвати його авторитет.

— Бачиш, у чому біда, — додав Люпин. — Доки міністерство наполягає, що немає підстав остерігатися Волдеморта, важко переконати людей, що він повернувся, тим паче, що люди й самі воліють у це не вірити. Ба навіть більше — міністерство постійно тисне на "Щоденний віщун", забороняючи публікувати те, що там називають "поширенням Дамблдорових чуток", тому більшість чаклунської громади й гадки не має, що відбувається, і стає легкою мішенню

для смертежерів, коли ті накладають закляття "Імперіус".

— Але ж ви їм розповідаєте? — Гаррі по черзі поглянув на містера Візлі, Сіріуса, Білла, Манданґуса, Тонкс і Люпина. — Ви даєте людям знати, що він повернувся?

Усі вони невесело всміхнулися.

— Ну, беручи до уваги, що мене вважають божевільним серійним убивцею, а міністерство оцінило мою голову в десять тисяч ґалеонів, навряд чи я міг би ходити вулицями і роздавати листівки, — похмуро зіронізував Сіріус.

— Мене теж ніхто не запрошує на обіди, — додав Люпин. — Вовкулаки — не надто популярні.

— Тонкс і Артур втратять роботу в міністерстві, якщо почнуть забагато плескати язиками, — підхопив Сіріус, — а нам дуже важливо мати своїх людей у міністерстві, бо Волдемортові шпигуни там є напевно.

— Але декого нам вдалося переконати, — мовив містер Візлі. — Наприклад, Тонкс... раніше вона була замолода, щоб належати до Ордену Фенікса, а мати у своїх лавах авроріе — то величезна перевага... Кінґслі Шеклболт — теж справжня знахідка; він керує пошуками Сіріуса, тож зараз годує міністерство вигадками про те, що Сіріус у Тибеті.

— Але якщо ви не повідомляєте про повернення Волдеморта... — почав Гаррі.

— Хто тобі таке сказав? — урвав його Сіріус. — А чому ж тоді у Дамблдора стільки неприємностей?

— Що ти маєш на увазі? — здивувався Гаррі.

— Його намагаються дискредитувати, — пояснив Люпин. — Ти що, не читав "Щоденного віщуна" за минулий тиждень? Там повідомили, що його зняли з посади голови Міжнародної конфедерації чаклунів, бо він уже старий і втратив хватку. Але це неправда; міністерські чаклуни проголосували проти нього після промови, в якій він оголосив про повернення Волдеморта. Його зняли з посади головного мага "Чарверсуду" — тобто Чарівницького Верховного суду, а ще подейкують, що в нього збираються відібрати орден Мерліна першого ступеня.

— Хоч Дамблдор каже, що йому це байдуже, головне, щоб його ім'я залишалося на картках у шоколадних жабках, — посміхнувся Білл.

— Нам не до жартів, — різко обірвав його містер Візлі. — Якщо він і надалі так відверто кидатиме виклик міністерству, то може опинитися в Азкабані, а нам іще бракувало, щоб Дамблдора ув'язнили. Доки Відомо-Хто знатиме, що Дамблдор на своєму місці і пильно стежить за його діями, він буде максимально обережний. Якщо ж Дамблдора усунуть з дороги... тоді вже Відомо-Кому всі карти в руки.

— Але якщо Волдеморт намагається вербувати нових смертежерів, то рано чи пізно всі однаково довідаються, що він повернувся, — розпачливо сказав Гаррі.

— Волдеморт не ходить вулицями й не гупає в двері, щоб йому відчинили, — пояснив Сіріус. — Він діє хитрощами, чарами, шантажем. У нього величезний досвід таємних операцій. Та й вербування прихильників — не єдина його мета. Він має й інші плани, які може здійснювати без зайвого галасу, і саме це він поки що й робить.

— А що йому потрібно, крім прихильників? — поквапливо спитав Гаррі. Йому здалося, що Сіріус і Люпин блискавично обмінялися поглядами, перш ніж Сіріус йому відповів.

— Те, що можна здобути тільки таємно.

Гаррі нічого не зрозумів, тож Сіріус додав: — Це така зброя. Те, чого в нього не було раніше.

— Тоді, коли він іще був могутній?

— Так.

— І що ж то за зброя? — не вгавав Гаррі. — Щось гірше, ніж "Авада Кедавра"?..

— Годі! — урвала їх місіс Візлі з темного кутка коло дверей. Гаррі й не помітив, коли вона, відвівши Джіні нагору, повернулася. Місіс Візлі стояла, склавши руки на грудях, а її очі палали гнівом.

— Негайно по ліжках. Усі, — додала вона, дивлячись на Фреда, Джорджа, Рона й Герміону.

— Не командуй... — почав було Фред.

— Помовч! — гарикнула місіс Візлі. Вона аж тремтіла, дивлячись на Сіріуса. — Ти вже достатньо розказав Гаррі. Ще трохи — і його можна приймати у члени Ордену без зайвих церемоній.

— А що? — втрутився Гаррі. — Я вступлю, я хочу вступити, хочу боротися.

— Ні.

Цього разу пролунав голос не місіс Візлі, а Люпина.

— Членами Ордену можуть бути лише повнолітні чарівники, — пояснив він. — Причому ті, що закінчили школу, — додав Люпин, бо Фред з Джорджем уже відкрили було роти. — Це пов'язано з небезпеками, про які ніхто з вас і гадки не має... Сіріусе, я згоден з Молі. Ми вже достатньо розповіли.

Сіріус знизав плечима, але сперечатися не став. Місіс Візлі владно махнула рукою своїм синам і Герміоні. Одне за одним вони підводилися, і Гаррі, визнавши поразку, подався за ними.

— РОЗДІЛ ШОСТИЙ —

Шляхетний і давній рід Блеків

Місіс Візлі похмуро супроводжувала їх нагору.

— Негайно лягайте спати, і жодних балачок, — звеліла вона, коли всі піднялися на другий поверх, — завтра буде багато роботи. Сподіваюся, Джіні вже спить, — звернулася вона до Герміони, — тож прошу її не будити.

— Ага, спить, якраз, — сказав Фред упівголоса, коли Герміона попрощалася з ними, і вони піднялися поверхом вище. — Якщо Джіні не чекає на Герміону, щоб та їй переповіла всю нашу розмову, то я флоберв'як...

— Роне, Гаррі, — показала місіс Візлі на двері їхньої спальні. — Лягайте спати.

— На добраніч, — попрощалися Гаррі й Рон з близнюками.

— Спіть міцненько, — підморгнув їм Фред.

Місіс Візлі затраснула за Гаррі дверима. Кімната була ще вологіша й похмуріша, ніж здалася на перший погляд. Порожня картина на стіні дихала повільно й глибоко, так, наче то спав її невидимий персонаж. Гаррі вбрався в піжаму, зняв окуляри і заліз у холодну постіль, а Рон тим часом кинув на шафу совлодощів, щоб заспокоїти Гедвіґу й Левконію, які тупцяли й тривожно шурхотіли крильми.

— Не можна випускати їх на полювання щоночі, — пояснив Рон, одягаючи свою темно-бордову піжаму. — Дамблдор не хоче, щоб над майданом кружляло забагато сов, бо це викличе підозру. А, так... я геть забув...

Він підійшов до дверей і замкнув їх на засув.

— Навіщо?

— Крічер, — пояснив Рон, вимикаючи світло. — Коли я ночував тут уперше, він припхався сюди о третій ночі. Повір, не надто приємно прокинутися й побачити, як він шастає по кімнаті. Та й узагалі... — Рон заліз у ліжко, вмостився під ковдрою, а тоді повернувся в темряві до Гаррі. Гаррі бачив його силует під місячним світлом, що

просочувалося крізь брудне вікно, — *то що ти думаєш?*

Гаррі не мусив уточнювати, що мав на увазі Рон.

— Не так багато нам розповіли такого, про що ми й самі не здогадувалися, — відповів Гаррі, згадуючи розмову. — Тобто, по суті, нам лише сказали, що Орден намагається не давати людям приєднуватися до Вол...

Гаррі почув, як Ронові перехопило подих.

— *деморта,* — рішуче закінчив Гаррі. — Коли ти вже почнеш називати його на ім'я? Сіріус з Люпином називають.

Рон зігнорував зауваження.

— Твоя правда, — сказав він, — ми майже все знали завдяки видовженим вухам. Окрім, хіба...

Лясь.

— ОЙ!

— Тихо, Роне, бо зараз прибіжить мама.

— Ви явилися мені прямо на коліна!

— Бо це ж у темряві.

Гаррі бачив розмиті силуети Фреда і Джорджа, що зістрибнули з Ронового ліжка. Зарипіли пружини, і Гаррін матрац опустився на кілька сантиметрів, коли у нього в ногах умостився Джордж.

— То як, уже розкусив? — нетерпляче поцікавився Джордж.

— Ти про ту зброю, що згадував Сіріус?

— Проговорився, — задоволено уточнив Фред, сідаючи біля Рона. — Про це ми на старих "вухах" нічого не чули, правда?

— Що ж воно таке? — спитав Гаррі.

— Та що завгодно, — відповів Фред.

— Але ж нема нічого гіршого, ніж закляття "Авада Кедавра", — здивувався Рон. — Що може бути гірше за смерть?

— Можливо, те, що вбиває водночас цілу купу людей? — припустив Джордж.

— Або якийсь дуже болючий спосіб убивства? — перелякано додав Рон.

— Для цього існує закляття "Круціатус", — заперечив Гаррі, — навіщо йому ще якийсь болючий засіб?

Запала мовчанка. Гаррі знав, що всі, як і він сам, намагаються уявити, які саме жахіття могла б чинити ця зброя.

— А кому, на вашу думку, вона належить зараз? — запитав Джордж.

— Сподіваюся, комусь із наших, — нервово припустив Рон.

— Якщо так, то її, мабуть, зберігає Дамблдор, — додав Фред.

— Де? — підхопив думку Рон. — У Гоґвортсі?

— Напевно, що так! — вигукнув Джордж. — Там він ховав і Філософський камінь.

— Але зброя, мабуть, значно більша за камінь! — засумнівався Рон.

— Не обов'язково, — знизав плечима Фред.

— Так, розмір — це ще не ознака могутності, — погодився Джордж. — Погляньте на Джіні.

— Тобто? — здивувався Гаррі.

— Ти ще ніколи не потрапляв під дію її закляття "Кажанячі шмарки"?

— Цс-с! — підвівся з ліжка Фред. — Слухайте!

Вони принишкли. Сходами наближалися кроки.

— Мама, — прошепотів Джордж, миттєво пролунало гучне "лясь", і Гаррі відчув, як його ліжко позбулося зайвої ваги. За кілька секунд за дверима зарипіла підлога. Місіс Візлі прислухалася, чи вони, бува, не розмовляють.

Гедвіґа і Левконія меланхолійно ухнули. Знову рипнула підлога — то місіс Візлі пішла нагору перевіряти Фреда й Джорджа.

— Знаєш, вона нам зовсім не довіряє, — засмутився Рон.

Гаррі був упевнений, що не зможе заснути після такого насиченого подіями вечора. Він гадав, що пролежить не одну годину, обмірковуючи все. Хотів знову заговорити з Роном, але місіс Візлі вже спускалася сходами, а щойно вона пішла, як він виразно почув інші кроки — хтось піднімався нагору... і взагалі, за дверима м'яко тупотіли то вгору, то вниз якісь багатоногі істоти, а Геґрід, учитель догляду за магічними істотами, промовляв: *"Гаррі, які вони файні, га? Сего року ми будемо вивчати зброю..."* — і Гаррі поба-

чив, що у створінь замість голів гармати, і вони цілять ся в нього... він ухилився...

І тут Гаррі усвідомив, що скрутився в клубок під ковдрою, а Джордж щось кричить на всю кімнату.

— Мама каже, щоб ви вставали, сніданок уже чекає, а потім треба йти до вітальні, там набагато більше доксь, ніж вона припускала, а ще вона знайшла під диваном гніздо з мертвими пухканцями.

За півгодини Гаррі з Роном, швиденько вдягнувшись і поснідавши, зайшли до вітальні, розташованої на другому поверсі довгої кімнати з високою стелею, оливково-зелені стіни якої були завішені брудними гобеленами. Коли чиясь нога ступала на килим, з нього здіймалася хмара пилюки, а довгі оксамитові портьєри кольору зеленого лишайнику гули, наче там роїлися невидимі бджоли. Саме біля них зібралися місіс Візлі, Герміона, Джіні, Фред і Джордж. Їхні носи й роти були прикриті ганчірками, що надавало їм доволі чудного вигляду. У кожного була велика пляшка чорної рідини з розпилювачем на шийці.

— Прикрийте обличчя і беріть обприскувачі, — звеліла місіс Візлі, коли побачила Гаррі й Рона, і показала на дві пляшки з чорною рідиною, що стояли на високому тонконогому столику. — Це доксид. Я ще ніколи не бачила такої навали доксь... і *що* робив той ельф-домовик ці десять років...

Герміонине обличчя було закрите рушничком, але Гаррі помітив, яким докірливим поглядом вона подивилася на місіс Візлі.

— Крічер уже старенький, може, він не мав сили...

— Герміоно, ти не повіриш, який він сильний, коли йому треба, — сказав Сіріус, зайшовши до кімнати з закривавленим мішком у руках, у якому були, здається, мертві щури. — Я годував Бакбика, — відповів він на допитливий погляд Гаррі. — Він там, нагорі, у спальні моєї матері. Ну... а тепер візьмемося за письмовий стіл...

Він кинув мішок на крісло і нахилився над столом із зачиненими шухлядами, що, як помітив Гаррі, легенько тремтів.

— Молі, я майже впевнений, що це ховчик, — сказав Сіріус, зазираючи у шпарку для ключа, — але перш ніж його випускати, нехай з ним попрацює Дикозор... Знаючи мою матір, можна сподіватися й чогось значно гіршого.

— Твоя правда, Сіріусе, — погодилася місіс Візлі.

Вони розмовляли підкреслено ввічливо, тож Гаррі зрозумів, що ніхто з них не забув учорашньої сварки.

Унизу голосно задзеленчав дзвінок, і відразу вибухла справжня какофонія вереску й завивання, як учора, коли Тонкс перекинула підставку для парасоль.

— Я ж усім нагадую, щоб не користувалися дзвінком! — роздратовано вигукнув Сіріус, вибіг з кімнати й потупотів сходами вниз, звідки долинав вереск місіс Блек.

— *Ганебні плями, покручі, зрадники роду, нечестивці...*

— Гаррі, зачини, будь ласка, двері, — попросила місіс Візлі.

Гаррі постарався зачиняти двері якомога повільніше, щоб почути, що діється внизу. Очевидно, Сіріусові вдалося затулити портьєрами материн портрет, бо крик ущух. Він чув, як Сіріус пройшов коридором, тоді брязнув ланцюжок на вхідних дверях, і нарешті пролунав низький голос, що належав Кінґслі Шеклболту:

— Гестія мене замінила, тож тепер Дикозорів плащ у неї, а я, мабуть, залишу Дамблдорові звіт...

Відчуваючи потилицею погляд місіс Візлі, Гаррі неохоче зачинив двері й повернувся до забави з доксями.

Місіс Візлі нахилилася над посібником Ґільдероя Локарта "Як боротися з домашніми шкідниками", що лежав на дивані, і переглянула сторінку, присвячену доксям.

— Дітки, будьте обережні, бо доксі кусаються, а зуби в них отруйні. У мене є пляшечка протиотрути, але краще, щоб вона нікому не знадобилася.

Місіс Візлі випросталася, повернулася лицем до портьєр і покликала всіх до себе.

— Тільки-но я дам сигнал, негайно починайте обприскувати. Вони, мабуть, полетять на нас, але на обприскувачі написано, що достатньо однієї цівки, щоб їх паралізувати.

Знерухомлених кидайте у відерце. — Вона обережно виступила наперед з їхніх бойових лав і приготувала обприскувач.

— Увага... *прискайте!*

Щойно Гаррі почав прискати, як зі складок тканини на нього вилетіла величезна докся. Застрекотіли її лискучі, мов у жука, крила, й вишкірилися маленькі гострющі зубки. Її феєподібне тіло було вкрите густою чорною шерстю, а чотири крихітні лапки люто стискалися в кулачки. Гаррі приснув їй прямо в писочок струменем доксиду. Вона застигла в повітрі, а тоді голосно хряпнулася об потертий килим. Гаррі підняв її і шпурнув у відерце.

— Фред, що ти там робиш? — вигукнула місіс Візлі. — Присни на неї негайно і викидай геть!

Гаррі озирнувся. Фред тримав доксю двома пальцями, а та відчайдушно виривалася.

— А на тобі! — весело озвався Фред, миттєво приснувши в писочок доксі, і та відразу зомліла, однак щойно місіс Візлі відвернулася, він підморгнув друзям і поклав її в кишеню.

— Ми хочемо використати доксину отруту в нашому новому продукті "Спецхарчування для спецсачкування", — тихесенько пояснив Гаррі Джордж.

Спритно приснувши відразу на двох доксь, що атакували його ніс, Гаррі підсунувся до Джорджа й прошепотів:

— А що то за спецхарчування?

— Лаєощі, від яких починаєш хворіти, — зашепотів Джордж, сторожко позираючи на материну спину. — Але не серйозно, а так, щоб при потребі сачконути з уроків. Ми з Фредом якраз працюємо над цими цукерками. Вони будуть з двох різнокольорових половинок. Якщо, скажімо, з'їси помаранчеву частинку батончиків-блювончиків, починаєш блювати. Тобі кажуть іти до шкільної лікарні, ти виходиш з класу, ковтаєш фіолетову половинку...

— "...і ваше здоров'я повністю відновлюється, даючи вам змогу присвятити цілу годину активному відпочинку на власний вибір, замість того щоб марнувати ваш безцінний час на нудьгування". Так ми збираємося рекламувати то-

вар, — пошепки додав Фред, нахиляючись, щоб його не бачила місіс Візлі, а тоді швиденько підібрав з підлоги кількох заблукалих доксі і сховав у кишеню. — Але над цим ще треба попрацювати. Поки що нашим випробувачам нелегко, бо вони так потужно блюють, що не встигають проковтнути фіолетову половинку.

— А хто випробувачі?

— Ми самі, — пояснив Фред. — По черзі. Джордж випробовував завиванці-зомліванці... тоді ми вдвох перевіряли дію пампушечки-зносаюшечки...

— Мама думала, що ми побилися, — додав Джордж.

— А як там крамничка жартів? — пробурмотів Гаррі, вдаючи, що поправляє насадку обприскувача.

— Ще не було нагоди пошукати приміщення, — ледь чутно прошепотів Фред, а місіс Візлі тим часом витерла хустинкою чоло й знову кинулася в атаку, — тому ми тимчасово приймаємо замовлення поштою. Минулого тижня надрукували рекламне оголошення в "Щоденному віщуні".

— Завдяки тобі, — зізнався Джордж, — не хвилюйся... мама нічого не підозрює. Вона більше не читає "Віщуна", бо там постійно обббріхують тебе і Дамблдора.

Гаррі всміхнувся. Він примусив близнюків Візлі взяти тисячу ґалеонів, отриманих ним за перемогу в Тричаклунському турнірі, щоб допомогти їм здійснити честолюбну мрію про крамничку жартів, і радів, що про це його сприяння планам близнюків не довідалася місіс Візлі. Вона не вважала роботу в крамниці жартів гідною кар'єрою для своїх синів.

Дедоксикація портьєр тривала цілісінький ранок. Аж опівдні місіс Візлі нарешті скинула захисну хустинку, впала у прогнуте крісло і миттю з нього підскочила з обуреним криком — вона сіла на мішок з мертвими щурами. Портьєри — обвислі й вологі після інтенсивного обприскування — більше не гули. Під ними у відерці лежала купка непритомних доксі, а поруч стояла миска з їхніми чорними яйцями, яку обнюхував Криволапик і на яку кидали пожадливі погляди Фред із Джорджем.

— Гадаю, за це ми візьмемося після обіду. — Місіс Візлі показала на засклені й запорошені шафки з шухлядами, що стояли по обидва боки каміна. Там було напхано безліч дивних речей: колекція іржавих кинджалів, кігті, скручена зміїна шкура, кілька потьмянілих срібних коробок з написами невідомими Гаррі мовами і, що найгидкіше — різьблена кришталева пляшка з великим опалом у затичці, наповнена, як видавалося, кров'ю.

Знову задзвонив дзвінок. Усі подивилися на місіс Візлі.

— Стійте тут, — рішуче сказала вона, схопивши мішок зі щурами (внизу знову залементувала місіс Блек). — Я принесу бутерброди.

Місіс Візлі вийшла з кімнати, ретельно зачинивши за собою двері. Всі дружно кинулися до вікна й побачили розкуйовджену руду потилицю та хитких стос казанів.

— Манданґус! — вигукнула Ґерміона. — Навіщо він притарабанив усі ті казани?

— Мабуть, шукає безпечне місце для схову, — припустив Гаррі. — Здається, саме по них він побіг того вечора, коли мав пильнувати мене. Збирав крадені казани?

— Аякже! — погодився Фред. Тим часом вхідні двері відчинилися, Манданґус зайшов разом зі своїми казанами і зник з очей. — Клянуся, мамі це не дуже сподобається...

Разом з Джорджем вони підійшли до дверей і уважно прислухалися. Місіс Блек уже не кричала.

— Манданґус розмовляє з Сіріусом і Кінґслі, — пробурмотів Фред, зосереджено насупившись. — Погано чути... може, спробуємо з видовженими вухами?

— Ризикнемо, — погодився Джордж. — Зараз піду по них...

Та саме тієї миті внизу зчинився такий галас, що видовжені вуха були вже зайві. Усім було прекрасно чути, що кричить, аж надривається, місіс Візлі.

— ТУТ ТОБІ НЕ СХОВАНКА КРАДЕНОГО!

— Я так люблю, коли мама кричить на когось іншого, — задоволено всміхнувся Фред, легенько прочиняючи двері, щоб краще чути, — це сприймається цілком інакше.

— ...ЦЕ БЕЗВІДПОВІДАЛЬНІСТЬ! НІБИ НАМ МАЛО СВОГО КЛОПОТУ, А ТИ ЩЕ ПРИТАРАБАНИВ СЮДИ КРАДЕНІ КАЗАНИ...

— Ідіоти, вона ж зараз сяде на свого коника, — похитав головою Джордж. — Якщо її вчасно не зупинити, вона так розійдеться, що кричатиме годинами. Їй же до смерті хотілося поскандалити з Манданґусом, відколи він не допильнував тебе, Гаррі... а це вже знову Сіріусова мама.

Голос місіс Візлі заглушили несамовиті верески і лемент портретів у коридорі.

Джордж уже зачиняв двері, щоб притишити галас, та тієї миті в кімнату прослизнув ельф-домовик.

Якщо не брати до уваги брудної ганчірки на стегнах, він був зовсім голий і видавався дуже старим. Його шкіра звисала складками, наче зайва. Він був лисий, як усі ельфи-домовики, а з його великих кажанячих вух стирчало густе біле волосся. Мав запалені водянисто-сірі очі і довжелезний, мов хобот, м'ясистий ніс.

Ельф ніби й не бачив ні Гаррі, ні інших. Згорбившись, він поволі почвалав у дальній кут кімнати, бурмочучи собі під ніс хрипким і гортанним, мов у жаби, голосом:

— ...смердить, як стічна канава, та ще й карний злочинець, але й вона не краща, гидка стара зрадниця роду зі своїми виродками, що занечищують дім моєї хазяйки, ой, бідненька моя хазяєчка, якби ж вона знала, якби знала, яких покидьків пустили в її будинок, що б вона тоді сказала старенькому Крічерові, ой, яка ганьба, бруднокровці, вовкулаки, зрадники, злодюжки, бідний старий Крічер, *що* він може вдіяти...

— Здоров був, Крічере, — підкреслено голосно привітався з ним Фред, зачинивши двері.

Ельф-домовик завмер напівдорозі, перестав бурмотіти, а тоді перебільшено й дуже непереконливо скорчив здивовану міну.

— Крічер не помітив панича, — ельф озирнувся і вклонився Фредові. І не підводячи очей, виразно додав: "Малий бридкий виплодок зрадниці роду".

— Що, вибач? — урвав його Джордж. — Я щось не дочув останніх слів.

— Крічер нічого не казав, — відповів ельф, уклонившись цього разу Джорджеві й цілком виразно прошепотів: "...а це його брат-близнюк, малі огидні тварюки".

Гаррі не знав, сміятися йому чи ні. Ельф випростався, глянув на них недоброзичливо і знову забурмотів, явно переконаний, що вони його не чують.

— ...та ще й бруднокровка, стоїть тут безсоромно, ох, якби ж то знала моя хазяєчка, ой, як би вона ридала... та ще якийсь новий хлопець, Крічер не знає його імені. Що йому тут треба? Крічер не знає...

— Це Гаррі, Крічер, — підказала Герміона. — Гаррі Поттер.

Вицвілі Крічерові очі округлилися, і він забурмотів ще швидше й сердитіше.

— Бруднокровка говорить з Крічером, ніби вона моя приятелька, якби Крічерова хазяєчка побачила його в такій компанії, ох, що б вона тоді сказала...

— Не називай її бруднокровкою! — обурилися в один голос Рон і Джіні.

— Не зважайте, — прошепотіла Герміона, — він з'їхав з глузду, навіть не розуміє, що...

— Не треба себе дурити, Герміоно, він *чудово* все розуміє, — зміряв Крічера роздратованим поглядом Фред.

Крічер і далі бурмотів, не відводячи очей від Гаррі.

— Це правда? Це Гаррі Поттер? Крічер бачить шрам, отже, це справді той хлопець, що зупинив Темного Лорда. Крічер хотів би знати, як він це зробив...

— Ми б усі хотіли, Крічере, — урвав його Фред.

— До речі, що тобі треба? — поцікавився Джордж.

Величезні Крічерові очі метнули погляд на Джорджа.

— Крічер прибирає, — ухильно відповів він.

— Розкажеш комусь іншому, — почувся голос за Гарріною спиною.

То повернувся Сіріус; він сердито дивився на ельфа. У коридорі вже не чулося галасу. Можливо, місіс Візлі і Манда-

нґус пішли сваритися на кухню. Побачивши Сіріуса, Кричер схилився так неприродно низько, що аж притис свого хоботоподібного носа до підлоги.

— Стань рівно, — нетерпляче звелів йому Сіріус. — То що ти тут робиш?

— Кричер прибирає, — повторив ельф. — Кричер усе життя обслуговує шляхетний рід і будинок Блеків...

— ...що з кожним днем стає дедалі блекотніший. Тут повно бруду, — скривився Сіріус.

— Хазяїн любить пожартувати, — вклонився знову Кричер і тихо додав: — Хазяїн був гидким невдячним підсвинком і розбив матері серце...

— У моєї матері не було серця, Кричере, — відрізав Сіріус. — Її життя трималося тільки на злі.

Кричер знов уклонився.

— Як скажете, хазяїне, — бурмотів він обурено. — Хазяїн не достойний витирати пилюку з материних черевиків. Ох, моя бідна хазяєчка, що б вона сказала, якби побачила, що Кричер мусить йому служити, як вона його ненавиділа, як він її розчарував...

— Я тебе спитав, що ти тут робиш? — холодно урвав його Сіріус. — Ти завжди вдаєш, що прибираєш, а насправді дивишся, що б такого потягти до своєї кімнати, щоб ми не могли його викинути.

— Кричер ніколи не зрушить нічого з належного місця в хазяїновім будинку, — заперечив ельф і швидко пробелькотів, — хазяєчка ніколи б не вибачила Кричерові, якби звідси викинули гобелен, що сім століть належав родині, Кричер повинен його врятувати, Кричер не дозволить хазяїнові, зрадникам роду і виродкам знищити його...

— Я так і думав, — сказав Сіріус, зневажливо зиркнувши на протилежну стіну. — Вона й гобелен зачарувала закляттям-приклеяттям, я впевнений, але якщо я матиму змогу його позбутися, то так і зроблю. А тепер шуруй звідси, Кричере.

Кричер не посмів знехтувати прямим наказом, але погляд, який він кинув на Сіріуса, човгаючи повз нього, був

сповнений глибокої ненависті, і, виходячи з кімнати, він ні на мить не припиняв буркотіти:

— ...повертається з Азкабану, щоб командувати Кричером, ой, моя біднесенька хазяєчка, що б вона сказала, якби побачила зараз будинок, у ньому мешкають покидьки, її скарби викидають, вона зреклася свого сина, а він повернувся, і кажуть, він — убивця...

— Ще трохи побуркочи, і я таки стану вбивцею! — роздратовано крикнув Сіріус, з силою зачинивши за ельфом двері.

— Сіріусе, він збожеволів, — почала виправдовувати його Герміона, — він, мабуть, не розуміє, що ми його чуємо.

— Він надто довго жив тут сам, — сказав Сіріус, — виконував божевільні накази материного портрета і розмовляв сам з собою, але він завжди був малою бридотою...

— Якби ви його відпустили, — з надією почала Герміона, — можливо...

— Його не можна відпускати: він забагато знає про Орден, — урвав її Сіріус. — До того ж, така різка зміна його вб'є. Запропонуй йому покинути будинок, і побачиш, якої він заспіває.

Сіріус перетнув кімнату і підійшов до стіни, на якій висів гобелен, що його намагався захистити Кричер. Усі подалися слідом.

Гобелен видавався неймовірно старим — вилинялий і подекуди погризений доксями. Проте золотиста нитка, якою він був розшитий, і досі яскраво виблискувала, даючи змогу помилуватися розлогим деревом роду, корені якого (наскільки міг бачити Гаррі) сягали середньовіччя. Зверху на гобелені великими літерами було виведено:

ШЛЯХЕТНИЙ І ДАВНІЙ РІД БЛЕКІВ
"Toujours pur"*

— Тебе тут немає! — вигукнув Гаррі, пильно вивчаючи дерево.

* Завжди чистий — *(французькою)*.

— Колись я був отут, — показав Сіріус на маленьку круглу дірочку, немовби залишену цигаркою. — Моя люба матуся випалила мене після того, як я втік з дому... Крічер дуже любить переповідати цю історію.

— Ти втік з дому?

— У шістнадцять років, — підтвердив Сіріус. — Не витримав.

— І куди ж ти подався? — поцікавився Гаррі.

— До твого тата, — відповів Сіріус. — Твої дідусь з бабусею дуже добре до мене поставились: прийняли, наче другого сина. Я приїжджав до твого тата на канікули, але з сімнадцяти років мав уже власне житло. Мій дядько Елферд залишив мені пристойну суму... мабуть, тому і його звідси видалили... а потім я вже сам про себе дбав. Проте мене завжди гостинно запрошували на недільні обіди до містера і місіс Поттерів.

— А... чому ти?..

— Втік? — Сіріус гірко всміхнувся й пригладив довгі розкуйовджені патли. — Бо ненавидів їх усіх: моїх батьків з їхньою манією чистокровності й переконанням, що рід Блеків мало не королівський... мого ідіотського брата, котрий у все це вірив... оце він.

Сіріус тицьнув пальцем в ім'я "Регулус Блек" біля самого підніжжя дерева. Після дати народження стояла дата смерті (років п'ятнадцять тому).

— Він був молодший, — сказав Сіріус, — однак значно кращий, нагадували мені постійно.

— Але він помер, — мовив Гаррі.

— Так, — підтвердив Сіріус. — Ідіот нещасний... прилучився до смертежерів.

— Та ти жартуєш!

— Гаррі, невже ти не бачиш по цьому будинку, до яких чаклунів належала моя родина? — роздратовано кинув Сіріус.

— А твої... твої батьки також були смертежерами?

— Ні, ні, але, повір мені, їм подобався Волдемортів задум, вони підтримували ідею очищення раси чаклунів, позбавлення її від тих, у чиїх жилах є маґлівська кров і приходу

до влади чистокровних чарівників. І вони були такі не одні, багато людей до того як Волдеморт показав свою суть, вважали його думки гідними уваги... хоч потім жахнулися, побачивши, на що він здатен заради влади. Та я впевнений, що мої батьки вважали Реґулуса справжнім героєм за той його початковий вибір.

— Його вбив аврор? — спробував здогадатися Гаррі.

— О, ні, — заперечив Сіріус. — Ні, його вбив Волдеморт. Або, радше, вбили за Волдемортовим наказом, бо сумніваюся, що Реґулус був настільки важливою персоною, щоб Волдеморт убивав його власноручно. Після братової смерті я з'ясував, що він прилучився до смертежерів, але побоявся виконувати їхні вимоги і спробував їх покинути. Але Волдеморт не приймає заяв про звільнення. Тут або служба до скону, або смерть.

— Обід, — почувся голос місіс Візлі.

На чарівній паличці, що її вона тримала вертикально перед собою, стояла величезна таця з бутербродами й пирогом. Обличчя місіс Візлі ще й досі пашіло від злості. Всі потяглися до неї по їжу, але Гаррі залишився з Сіріусом, що низько схилився перед гобеленом.

— Я вже роками його не розглядав. Це Фінеас Ніґелус... мій пра-прадід, бачиш? ... гіршого директора у Ґоґвортсі зроду не було... а це Арамінта Меліфлуа... мамина двоюрідна сестра... намагалася пропхати через міністерство указ про узаконення полювання на маґлів... це люба тітонька Еладора... започаткувала родинну традицію стинати голови ельфам-домовикам, коли вони ставали надто старі й не могли подавати чай... звісно, коли в сім'ї з'являвся хтось хоч напівпорядний, його відразу зрікалися. Бачу, Тонкс тут немає. Мабуть, тому Крічер не виконує її наказів, хоч зобов'язаний виконувати найменшу вимогу кожнісінького члена родини...

— То ви з Тонкс — рідня? — здивувався Гаррі.

— Так, її мама Андромеда — моя улюблена двоюрідна сестра, — підтвердив Сіріус, пильно вивчаючи гобелен. — Ні, Андромеди тут також немає, дивися...

Він показав на ще один маленький круглий випалений отвір між іменами Белатриса й Нарциса.

— Андромедині сестри є, бо обидві взяли гарний і поважний чистокровний шлюб, а ось Андромеда вийшла заміж за особу маґлівського роду, Теда Тонкса, тому...

Сіріус зобразив пропалювання гобелена чарівною паличкою і кисло всміхнувся. Але Гаррі не відповів на усмішку — він уважно придивлявся до імен праворуч від обпаленої дірки, де колись була Андромеда. Подвійна, вишита золотом лінія з'єднувала Нарцису Блек і Луціуса Мелфоя, і одна золотиста лінія вела вертикально від них до імені Драко.

— То ти споріднений з Мелфоями!

— Усі чистокровні родини взаємопов'язані, — пояснив Сіріус. — Якщо дозволяти синам і дочкам одружуватися лише з чистокровками, то вибір буде вельми обмежений, бо нас залишилося не так і багато. Ми з Молі теж двоюрідні брат і сестра, Артур доводиться мені троюрідним братом. Але тут їх можеш не шукати... Візлі вважаються найбільшими зрадниками роду.

Але Гаррі вже дивився на ім'я ліворуч від отвору по Андромеді: Белатриса Блек була поєднана подвійною лінією з Родольфусом Лестранжем.

— Лестранж... — промовив Гаррі. Це прізвище було йому знайоме. Він його десь чув, і хоч ніяк не міг пригадати, у зв'язку з чим, усередині йому стало якось холоднувато.

— Вони в Азкабані, — коротко пояснив Сіріус.

Гаррі запитливо глянув на нього.

— Белатрису та її чоловіка Родольфуса посадили разом з молодшим Барті Кравчем, — так само різко додав Сіріус. — З ними ще був Родольфусів брат Рабастан.

Тепер Гаррі пригадав. Він бачив Белатрису Лестранж у ситі спогадів — чудернацькому пристрої, що зберігав думки і спогади. То була висока чорнява жінка з важкими повіками, що на власному суді встала і заявила про свою незламну відданість Лордові Волдеморту. Вона була горда, що на-

магалася розшукати його після занепаду, і переконана, що колись буде винагороджена за свою вірність.

— Ти не казав, що вона твоя...

— Хіба так важливо, що вона моя двоюрідна сестра? — відрізав Сіріус. — Якщо хочеш знати, я не вважаю їх за рідню. Тим паче її. Я з нею не бачився, відколи був у твоєму віці, хіба що мигцем, коли її привезли в Азкабан. Чи ти гадаєш, що я пишаюся такими родичами?

— Вибач, — зніяковів Гаррі, — я не хотів... я просто здивувався...

— Та ні, не треба вибачатися, — пробурмотів Сіріус. Він відвернувся від гобелена, тримаючи руки в кишенях. — Я не хотів сюди вертатися, — зізнався він, обводячи поглядом вітальню. — Не думав, що знов опинюся в цьому домі.

Гаррі чудово його розумів. Він знав, які б його охопили емоції, якби йому довелося знову мешкати в будинку номер чотири на Прівіт-драйв після того як він виріс би і вважав, що вже ніколи туди не повернеться.

— Та це найкраще місце для штаб-квартири, — сказав Сіріус. — Мій батько, коли тут жив, обладнав його всіма відомими чаклунам засобами безпеки. Він знекартлений, отже, маґли його не знайдуть і не прийдуть сюди... хоч їм це й не потрібно... а тепер ще й Дамблдор додав захисних чарів, тому безпечнішого місця годі й шукати. Дамблдор Тайнохоронець Ордену... ніхто не знайде штаб-квартири, якщо він особисто не повідомить, де вона розташована... та записка, що тобі її показував Муді, була від Дамблдора... — Сіріус коротко реготнув. — Якби ж мої батьки могли побачити, що зараз діється в їхньому будинку... хоч дещо можна уявити з реакції материного портрета...

Він на мить насупився, а тоді зітхнув.

— Я був би не проти іноді вириватися звідси, щоб робити щось корисне. Я вже питав Дамблдора, чи не міг би я супроводжувати тебе на слухання твоєї справи... звісно, як Сопун... щоб ти мав хоч моральну підтримку...

Гаррі здалося, ніби він провалюється крізь запорошений

килим. Відучора він жодного разу не згадав про слухання. Його так захопила зустріч з друзями й обговорення останніх подій, що слухання геть випало йому з голови. Та після Сіріусових слів на нього знову накотився жах. Він глянув на Герміону і Візлів, що наминали бутерброди, і уявив, як почуватиметься, якщо вони поїдуть у Гоґвортс без нього.

— Не сумуй, — підбадьорив його Сіріус. Гаррі поглянув угору і наткнувся на уважний Сіріусів погляд. — Я впевнений, що тебе виправдають, у Міжнародному статуті про секретність, безумовно, є щось про дозвіл вдаватися до чарів у загрозливих для життя ситуаціях.

— Але якщо мене таки виженуть, — тихенько почав Гаррі, — чи міг би я повернутися сюди й жити в тебе?

Сіріус сумно всміхнувся.

— Побачимо.

— Мене б набагато менше лякало слухання, якби я знав, що не муситиму повертатися до Дурслів, — наполягав Гаррі.

— Мабуть, вони таки справді погані, якщо ти волієш жити тут, — вичавив з себе Сіріус.

— Гей ви, ворушіться, бо скоро вже нічого не залишиться, — покликала їх місіс Візлі.

Сіріус іще раз тяжко зітхнув, понуро зиркнув на гобелен, і разом з Гаррі приєднався до гурту.

Коли по обіді вони виймали все зайве із засклених шафок та шухляд, Гаррі щосили намагався не думати про слухання своєї справи. На щастя, робота вимагала зосередження, бо деякі предмети чомусь ніяк не хотіли покидати вкритих пилюкою поличок. Сіріуса боляче вкусила срібна тютюнниця: за кілька секунд його рука вкрилася гидкою твердою кіркою, ніби він надів жорстку брунатну рукавичку.

— Не хвилюйтеся, — сказав він, зацікавлено оглядаючи руку, а тоді легенько стукнув по ній чарівною паличкою — і шкіра знову стала нормальною. — Мабуть, там був порошок для бородавок.

Він шпурнув тютюнницю в мішок, куди вони складали весь непотріб. За мить Гаррі помітив, як Джордж, ретельно

обгорнувши руку ганчіркою, непомітно переклав тютюнницю собі в кишеню, до доксь.

Вони знайшли якийсь гидкуватий срібний інструмент, що нагадував пінцет з багатьма ніжками, і коли Гаррі його підняв, той побіг по руці, мов павук, намагаючись проколоти Гаррі шкіру. Сіріус схопив його і роздушив важкою книгою, що мала назву "Шляхетність природи: чаклунська генеалогія". Була там ще й катеринка: коли її накрутили, вона почала видавати з себе тихеньке зловісне дзенькання, від якого всі враз знесиліли й запозіхали, аж доки Джіні здогадалася защикнути накривку. Був важкий медальйон, який нікому не вдалося відкрити, кілька давніх печаток, а в запорошеній коробочці лежав орден Мерліна першого ступеня, що ним колись нагородили Сіріусового діда за "заслуги перед міністерством".

— За те, що дав їм купу золота, — зневажливо пояснив Сіріус, жбурляючи нагороду в мішок зі сміттям.

Кілька разів у кімнату прокрадався Крічер, намагаючись сховати деякі речі під пов'язкою, що була на його стегнах, і бурмочучи жахливі прокляття тому, хто його на цьому ловив. Коли Сіріус вирвав йому з рук великий золотий перстень з Блеківським гербом, Крічер розридався від безсилої люті й вибіг з кімнати, голосячи й проклинаючи Сіріуса такими словами, що їх Гаррі досі й не чув.

— Це був батьків перстень, — пояснив Сіріус, кидаючи його в мішок. — Крічер не був йому аж *так* відданий, як матері, проте минулого тижня я застав його за тим, що він обціловував старі батькові штани.

*

Наступні кілька днів місіс Візлі примушувала їх тяжко працювати. Три дні тривала дезінфекція вітальні. Врешті-решт небажаними там лишилися тільки гобелен з деревом роду Блеків, що чинив шалений спротив спробам віддерти його від стіни, і торохкотливий письмовий стіл. Муді досі не з'являвся, тож ніхто не був певен, що там усередині столу.

З вітальні вони перейшли до їдальні на першому поверсі, де в буфеті на них чигали величезні, завбільшки з тарілку, павуки (Рон поспіхом вибіг з кімнати нібито по чай і не вертався години з півтори). Сіріус безцеремонно вкинув у мішок порцеляновий сервіз з Блеківським гербом і гаслом. Така сама доля спіткала й колекцію фотографій у потьмянілих срібних рамках, зображення на яких пронизливо верещали, коли розбивалося скло, що їх оберігало.

Снейп міг називати їхню роботу "чисткою", але, на думку Гаррі, вони вели справжнісіньку війну з будинком, що затято їм опирався з допомогою і за сприяння Крічера. Ельф-домовик ходив за ними як тінь, бурмочучи щось дедалі образливіше й намагаючись урятувати хоч щось з мішків для сміття. Сіріус не витримав і почав погрожувати йому одягом, але Крічер зміряв його водянистим поглядом і процідив: "Як забажаєте, хазяїне. — А тоді відвернувся й дуже голосно пробурчав: — Але хазяїн не вижене Крічера, бо Крічер знає, що вони затіяли, так, так, хазяїн замислив змову проти Темного Лорда, так, з усіма цими бруднокровцями, зрадниками й виродками..."

Отут уже Сіріус, незважаючи на Герміонин протест, схопив Крічера за його пов'язку і щосили пожбурив з кімнати.

Кілька разів на день у дверях лунав дзвінок, що для Сіріусової матері було сигналом здіймати галас, а для Гаррі з друзями — нагодою підслухати відвідувача, хоч вони й небагато встигали довідатися з тих уривків розмов, що долітали до них, перш ніж місіс Візлі наказувала їм вертатися до роботи. Іноді в дім заскакував Снейп, але, на Гаррі-не щастя, він жодного разу з ним не зіткнувся. Якось Гаррі помітив професорку Макґонеґел, що мала вкрай чудернацький вигляд у маґлівській сукні й плащі, була заклопотана і теж надовго не затрималася. Та зрідка відвідувачі залишалися, щоб їм допомогти. Якогось пам'ятного вечора, коли виявилося, що в туалеті нагорі зачаївся старий кровожерливий упир, до них приєдналася Тонкс; а Люпин, що

мешкав разом з Сіріусом у цьому будинку й покидав його надовго лише для того, щоб виконати таємні завдання Ордену, допоміг полагодити дідів годинник, що виробив погану звичку шпурлятися важкими шурупами. Манданґус трохи поліпшив свою репутацію в очах місіс Візлі: він врятував Рона від нападу старовинних бузкових мантій, що намагалися його задушити, коли Рон витягав їх із шафи.

І хоч Гаррі й досі погано спав, а вночі його переслідували марення про коридори й зачинені двері, після чого він завжди відчував поколювання в шрамі, хлопець уперше за літо мав гарний настрій. Він був щасливий, поки був при ділі. Коли ж робота закінчувалася, і він, виснажений, лежав у ліжку, спостерігаючи за розмитими тінями, що рухалися на стелі, його знову гризли думки про слухання в міністерстві, що невблаганно наближалося. Тоді в його нутрощі голками впивався страх, і він думав, що з ним буде, якщо його виженуть. Ця думка так лякала, що він не наважувався висловити її вголос навіть перед Роном і Герміоною, котрі теж про це не згадували, хоч він нерідко бачив, як вони перешіптуються й кидають на нього стурбовані погляди. Іноді він не міг чинити опору власній уяві, в якій виникав якийсь безликий міністерський службовець, що переламував його чарівну паличку і відсилав його назад до Дурслів... але він туди не вернеться. Це він твердо вирішив. Він повернеться на площу Ґримо й житиме з Сіріусом.

Він відчув, як на груди йому мовби ліг важкий камінь, коли місіс Візлі обернулася до нього в середу за вечерею й тихенько сказала:

— Гаррі, я випрасувала тобі назавтра твій найкращий одяг. І ще було б добре, якби ти сьогодні помив голову. Гарне перше враження іноді творить чудеса.

Рон, Герміона, Фред, Джордж і Джіні припинили розмови й подивилися на нього. Гаррі кивнув і хотів було доїсти відбивну, але в роті так пересохло, що він навіть не міг жувати.

— А як я туди доберуся? — запитав він місіс Візлі силувано безтурботним голосом.

— Артур візьме тебе з собою на роботу, — м'яко відповіла місіс Візлі.

Містер Візлі підбадьорливо всміхнувся.

— Почекаєш у моїм кабінеті початку слухання, — додав він.

Гаррі поглянув на Сіріуса, та не встиг ще розкрити рота, як місіс Візлі його випередила:

— Професор Дамблдор не схвалює Сіріусів намір іти разом з тобою, і я мушу сказати, що...

— ... він *цілком має рацію,* — процідив крізь зуби Сіріус.

Місіс Візлі стисла вуста.

— Коли це він таке сказав? — глянув Гаррі на Сіріуса.

— Дамблдор був тут уночі, коли ти вже спав, — пояснив містер Візлі.

Сіріус сумовито проштрикнув картоплину виделкою.

Гаррі опустив голову над тарілкою. Думка, що Дамблдор був тут напередодні слухання і не захотів його побачити, ще більше, якщо це взагалі було можливо, зіпсувала йому настрій.

— РОЗДІЛ СЬОМИЙ —

Міністерство магії

Назавтра Гаррі прокинувся о пів на шосту ранку так раптово й різко, ніби хтось закричав йому прямо у вухо. Кілька секунд він лежав нерухомо, а думки про дисциплінарне слухання заполонили кожнісіньку, навіть найменшу, клітинку його мозку. Відчуваючи, що він цього більше не витримає, Гаррі зіскочив з ліжка й надів окуляри. Місіс Візлі поклала йому на ліжко щойно випрані джинси й футболку. Гаррі швидко вдягнувся. На стіні захихотіла порожня картина.

Рон з широко роззявленим ротом лежав на спині і міцно спав. Він навіть не поворухнувся, коли Гаррі перейшов кімнату, вийшов на сходовий майданчик і м'яко причинив за собою двері. Намагаючись не думати, якою буде наступна зустріч з Роном, коли вони вже, можливо, не навчатимуться разом у Ґоґвортсі, Гаррі тихенько спустився сходами повз голови Крічерових предків до кухні.

Він думав, що там нікого не буде, проте почув за дверима приглушений гул. Відчинив двері й побачив подружжя Візлів, Сіріуса, Люпина й Тонкс, що сиділи, мовби чекаючи саме на нього. Усі вже були одягнені, окрім місіс Візлі, що мала на собі бузковий халат. Вона схопилася на ноги, щойно увійшов Гаррі.

— Сніданок, — мовила вона, витягаючи чарівну паличку, і побігла до каміна.

— Доброго ра-а-анку, Гаррі, — позіхнула Тонкс. Сьогодні волосся в неї було біляве й кучеряве. — Нормально виспався?

— Так, — відповів Гаррі.

— А я не спа-а-ала цілу ніч, — знову від душі позіхнула вона. — Сідай тут з нами... — Вона штовхнула йому стільця, при цьому перекинувши іншого.

— Що їстимеш, Гаррі? — поцікавилася місіс Візлі. — Кашу? Пампушки? Копчену рибу? Шинку з яйцями? Грінки?

— Тільки... тільки грінки, дякую, — озвався Гаррі.

Люпин ковзнув поглядом по Гаррі, а тоді спитав у Тонкс: "Що ти там казала про Скрімґура?"

— А... так... його варто остерігатися, він задавав нам з Кінґслі дивні запитання...

Гаррі відчув невиразну вдячність за те, що його не втягували в розмову. Всередині йому аж млоїло. Місіс Візлі поклала перед ним кілька грінок і повидло. Він спробував їсти, але йому здавалося, ніби він жує килим. Місіс Візлі сіла біля нього й почала поправляти йому футболку: розгладила зморшки на плечах, сховала ярличок, що виліз на спині. "Краще б вона цього не робила", — подумав Гаррі.

— ...і я мушу сказати Дамблдорові, що завтра не вийду на нічне чергування... я така-а-а втомлена, — ледве закінчила Тонкс, широко позіхаючи.

— Я тебе підміню, — пообіцяла місіс Візлі. — Мені однак треба закінчити звіт...

Містер Візлі був одягнений не в чаклунську мантію, а в смугасті штани й стару коротку куртку. Він обернувся від Тонкс до Гаррі.

— Як самопочуття?

Гаррі знизав плечима.

— Скоро все закінчиться, — підбадьорив його містер Візлі. — Через кілька годин тебе виправдають.

Гаррі промовчав.

— Слухання відбудеться на моєму поверсі, в кабінеті Амелії Боунз. Вона — голова відділу дотримання магічних законів, допитуватиме тебе теж вона.

— Амелія Боунз нормальна, — запевнила Тонкс. — Вона справедлива й сумлінно тебе вислухає.

Гаррі кивнув, не знаючи, що відповісти.

— Не втрачай самовладання, — втрутився Сіріус. — Відповідай ввічливо й по суті.

Гаррі знову кивнув головою.

— Закон на твоєму боці, — заспокоїв його Люпин. — Навіть неповнолітнім чарівникам дозволяється вдаватися до чарів у загрозливих для життя ситуаціях.

Щось холодне заструменіло ззаду по Гаррініій шиї. Спочатку він подумав, що хтось накладає на нього розілюзнювальні чари, а потім збагнув, що то місіс Візлі намагається причесати його мокрим гребінцем.

— Твоє волосся може лежати гладенько? — у розпачі спитала вона.

Гаррі заперечливо похитав головою.

Містер Візлі поглянув на годинника, а потім на Гаррі.

— Нам уже пора, — сказав він. — Ще трохи зарано, але, мабуть, краще тобі освоїтися в міністерстві, аніж стирчати тут.

— Добре, — автоматично погодився Гаррі, відклав грінку й підвівся.

— Гаррі, все буде добре, — підбадьорила його Тонкс, поплескавши по руці.

— Удачі тобі, — побажав Люпин. — Я впевнений, що все владнається.

— Бо якщо ні, — похмуро озвався Сіріус, — то Амелія Боунз матиме справу зі мною...

Гаррі ледь усміхнувся. Місіс Візлі притисла його до себе.

— Ми тут будемо тримати за тебе кулаки, — пообіцяла вона.

— Добре, — озвався Гаррі. — Ну... то до зустрічі.

Він піднявся слідом за містером Візлі по сходах і, проходячи коридором, почув, як Сіріусова мати хропе за портьєрами. Містер Візлі відсунув засув, і вони вийшли надвір, назустріч прохолодному сірому світанкові.

— Ви ж не завжди ходите на роботу пішки? — поцікавився Гаррі, коли вони швидко обходили майдан.

— Ні, я зазвичай являюся, — відповів містер Візлі, — але ти ще не можеш являтися, та й краще нам прибути туди якомога немагічніше... це справить краще враження з огляду на те, в чому тебе звинувачують...

Дорогою містер Візлі тримав руки в кишенях куртки. Гаррі знав, що він стискає там чарівну паличку. Занедбані вулички були майже порожні, та коли вони добралися до маленької жалюгідної станції метро, там уже було повно ранкових пасажирів. Як завжди, опиняючись серед маґлів,

заклопотаних своїми буденними справами, містер Візлі ледве стримував захоплення.

— Просто неймовірно, — прошепотів він, показуючи на квиткові автомати. — Чудовий винахід.

— Вони поламані, — зазначив Гаррі, побачивши табличку з написом.

— Так, але все одно... — аж сяяв містер Візлі.

Вони купили квитки у сонного контролера (власне, купував Гаррі, бо містер Візлі ніколи не міг дати ради з маґлівськими грішми), через п'ять хвилин сіли в метро і з гуркотом помчали до центру Лондона. Містер Візлі раз у раз стурбовано зиркав на карту маршрутів метро, що висіла над вікном.

— Ще чотири зупинки, Гаррі... Лишилося три зупинки... Всього дві зупинки, Гаррі...

Вони вийшли на станції у самісінькому центрі Лондона, і їх поніс потік чоловіків та жінок у костюмах і з портфелями в руках. Піднялися ескалатором, пройшли повз турнікет (містер Візлі не міг надивуватися, коли його квиток прослизнув у спеціальний отвір) і опинилися на широченній вулиці, оточеній показними будинками й переповненій машинами та перехожими.

— Де це ми? — розгубився містер Візлі, і на якусь страшну мить Гаррі здалося, що вони вийшли не на тій станції, хоч містер Візлі постійно звірявся з картою. Та вже наступної миті він заспокоївся. — А, так... сюди, Гаррі, — і повів його кудись бічною вуличкою.

— Вибач, — знітився він, — але я ніколи не добирався на метро, а в маґлівському середовищі все це має геть інший вигляд. Правду кажучи, я ще ніколи навіть не заходив через вхід для відвідувачів.

Що далі вони йшли, то нижчі й невиразніші ставали будівлі, аж нарешті вони опинилися на вуличці з кількома пошарпаними конторами, баром і переповненим контейнером для сміття. Гаррі сподівався, що Міністерство магії буде розташоване у значно соліднішому місці.

— Ось ми й прийшли, — радісно повідомив містер Візлі,

показуючи на стару червону телефонну будку з частково вибитими шибками, що стояла перед розписаною ґрафіті стіною. — Прошу заходити, Гаррі.

Він відчинив двері телефонної будки.

Гаррі зайшов, не розуміючи, що ж діється. Містер Візлі втиснувся в будку разом з Гаррі й зачинив двері. Удвох вони там ледве вмістилися; Гаррі притисло до телефонного апарата, що висів на стіні так криво, ніби якийсь варвар намагався вирвати його з м'ясом. Містер Візлі потягся по трубку.

— Містере Візлі, по-моєму, телефон теж поламаний, — сказав Гаррі.

— Ні-ні, працює, я знаю, — заперечив містер Візлі, тримаючи слухавку над головою і придивляючись до телефонного диска. — Ану... шість... — він покрутив диск, — два... чотири... ще раз чотири... і ще раз два...

Диск, легенько сюркочучи, перекрутився кілька разів, і тут у телефонній будці пролунав холодний жіночий голос, причому не з трубки в руках містера Візлі, а так голосно й виразно, ніби невидима жінка стояла в них за спиною.

— Вітаємо вас у Міністерстві магії. Прошу назвати ваше ім'я та справу, в якій ви прийшли.

— Е-е... — пробелькотів містер Візлі, вагаючись, що робити зі слухавкою. Зрештою вирішив прикласти нижню частину з мікрофоном до вуха і сказав: — Артур Візлі, відділ нелегального використання маґлівських речей, супроводжую Гаррі Поттера, що запрошений на дисциплінарне слухання.

— Дякую, — озвався холодний жіночий голос. — Відвідувача прошу взяти значок і начепити спереду на одяг.

Почулося клацання й деренчання, а тоді щось вилетіло з металевого жолобка, звідки зазвичай вискакує дріб'язок на здачу. Виявилося, що це квадратний срібний значок з написом "Гаррі Поттер, дисциплінарне слухання". Гаррі пришпилив його до футболки, і жіночий голос залунав знову:

— Відвідувач міністерства зобов'язаний пройти обшук і надати свою чарівну паличку для реєстрації працівникові

служби безпеки, що сидить за столом наприкінці Великої зали.

Підлога в телефонній будці здригнулася. Вони поволі опускалися під землю. Гаррі боязко спостерігав, як тротуар опинився на рівні шибок, а потім вони занурились у пітьму. Гаррі вже нічого не бачив, лише чув монотонний скрегіт, яким супроводжувалося заглиблення телефонної будки під землю. Минула якась хвилина, що тривала, як здалося Гаррі, цілу вічність, а тоді його ноги освітила смужка золотавого сяйва. Вона поступово піднімалася вгору, аж доки вдарила в очі, від чого вони засльозилися, і Гаррі швидко закліпав.

— Міністерство магії бажає вам доброго дня, — пролунав жіночий голос.

Дверцята телефонної будки відчинилися, містер Візлі вибрався з неї, за ним вийшов Гаррі і від здивування роззявив рота.

Вони стояли наприкінці довжелезної розкішної зали з відполіруваною до блиску підлогою з темного дерева. Переливчасто-синя стеля була інкрустована мерехтливими золотими символами, що пересувалися й змінювалися, ніби на величезній небесній дошці оголошень. Стіни по обидва боки були обшиті блискучими панелями з темного дерева між безліччю вбудованих позолочених камінів. Щокілька секунд з котрогось із розташованих ліворуч камінів з легеньким свистом з'являлися чаклуни й чарівниці. Праворуч біля камінів збиралися невеличкі черги тих, хто кудись відбував.

У центрі зали був фонтан. Посеред округлого басейну стояла група більших за натуральну величину золотих статуй. Найвищою була фігура шляхетного чарівника, що скеровував чарівну паличку в небеса. Навколо нього розташувалися прекрасна чарівниця, кентавр, ґоблін і ельф-домовик. Останні троє благоговійно дивилися на чаклуна й чарівницю. Блискотливі струмені били з чарівних паличок, з вістря кентаврової стріли, кінчика ґоблінового капелюха й обох вух ельфа-домовика. Дзюрчання падаючої води змішувалося

з ляскотом являльців та кроками сотень чаклунів і відьом, які, часто з похмурими, як це буває рано-вранці, обличчями поспішали до багатьох золотих воріт у дальньому кінці зали.

— Сюди, — сказав містер Візлі.

Вони злилися з натовпом, проштовхуючись поміж працівників міністерства, одні з яких несли хиткі стоси пергаменту чи пошарпані портфелі, а інші читали на ходу "Щоденний віщун". Минаючи фонтан, Гаррі помітив, що на дні басейну під водою виблискують срібні серпики й бронзові кнати. Поряд на брудній табличці було виведено:

"УСІ НАДХОДЖЕННЯ З ФОНТАНУ МАГІЧНОЇ БРАТІЇ БУДУТЬ ПЕРЕДАНІ ЛІКАРНІ МАГІЧНИХ ХВОРОБ І ТРАВМ ІМЕНІ СВЯТОГО МУНҐА".

"Якщо мене не виженуть з Ґоґвортсу, я кину туди десять ґалеонів", — відчайдушно пообіцяв собі Гаррі.

— Сюди, Гаррі, — сказав містер Візлі, і вони вийшли з потоку міністерських службовців, що рухалися до золотих воріт. Ліворуч за письмовим столом, над яким була табличка "Служба безпеки", сидів недбало поголений чаклун у переливчасто-синій мантії. Глипнувши на них, він відклав "Щоденного віщуна".

— Я супроводжую відвідувача, — сказав містер Візлі, показуючи жестом на Гаррі.

— Підійди сюди, — втомлено розпорядився чаклун.

Гаррі наблизився, а чаклун витяг довгого золотистого прутика, тоненького й гнучкого, як автомобільна антена, і обстежив Гаррі спереду й ззаду.

— Чарівну паличку, — буркнув працівник служби безпеки, відклав своє золотисте знаряддя і простяг руку до Гаррі.

Гаррі вийняв чарівну паличку. Чаклун поклав її на чудернацький мідний пристрій, що нагадував терези з однією шалькою. Пристрій почав вібрувати. Зі щілини внизу вилізла вузенька смужечка пергаменту. Чаклун відірвав її і прочитав:

— Одинадцять дюймів, фенікова пір'їна у серцевині, у вжитку чотири роки. Усе правильно?

— Так, — нервово ствердив Гаррі.

— Це залишається в мене, — сказав чаклун, настромивши смужку на маленьке мідне вістря. — А це можеш забрати, — додав він, простягаючи Гаррі його чарівну паличку.

— Дякую.

— Стривай-но... — повільно почав чаклун.

Його погляд метнувся зі срібного значка на Гарріних грудях до його чола.

— Дякую тобі, Еріку, — рішуче мовив містер Візлі, схопив Гаррі за плече й потяг від столу назад у потік чарівників і відьом, що заходили в золоті ворота.

Проштовхуючись крізь натовп, Гаррі зайшов за містером Візлі у золоті ворота й опинився у меншій залі, де за кованими золотими ґратами було не менше двадцяти ліфтів. Гаррі й містер Візлі стали в чергу. Біля них стояв великий бородатий чаклун з чималою картонною коробкою, з якої долинали якісь різкі звуки.

— Усе гаразд, Артуре? — кивнув чаклун містерові Візлі.

— Що там у тебе, Боб? — поцікавився містер Візлі, дивлячись на коробку.

— Самі не знаємо, — цілком серйозно відповів чаклун. — Думали, звичайне курча, поки воно не почало чмихати вогнем. По-моєму, тут пахне серйозним порушенням Заборони експериментального розведення.

З гучним брязкотом і дзеленчанням перед ними спустився ліфт. Золоті ґрати розсунулися, і Гаррі та містер Візлі, разом з іншими чарівниками, зайшли в кабінку. Гаррі одразу ж притисли до задньої стіни. Деякі чаклуни й відьми з цікавістю витріщалися на нього. Гаррі втупився собі в кросівки й поправив волосся на чолі. Гупнувши, ґрати зачинилися, і ліфт поволі поповз угору, брязкаючи ланцюгами. Тут знову залунав той самий холодний жіночий голос, що його Гаррі чув у телефонній будці.

— Сьомий рівень: відділ магічної фізкультури і спорту, включно зі штаб-квартирами британської та ірландської квідичних ліг, офіційним плюй-камінцевим клубом та бюро безглуздих патентів.

Двері ліфта відчинилися. Гаррі побачив неприбраний коридор, де на стінах висіли криво почеплені плакати різних квідичних команд. Один чарівник з цілим оберемком мітел насилу виштовхався з ліфта і щез у коридорі. Двері зачинилися, і ліфт знову поповз угору, а жіночий голос об'явив:

— Шостий рівень: відділ магічного транспортування, включно з керівництвом мережі порошку флу, управлінням контролю за мітлами, бюро летиключів та центром складання іспитів з явлення.

Ліфт знову відчинився, і з нього вийшли четверо чи п'ятеро чаклунів і чарівниць; водночас у ліфт залетіло кілька паперових літачків. Гаррі задивився, як вони ліниво ширяли в нього над головою. Літачки були блідо-фіолетові, а на їхніх крилах Гаррі побачив штампи з написом "Міністерство магії".

— Це літачки-записнички, вони розносять інформацію між відділами, — пошепки пояснив містер Візлі. — Раніше використовували сов, але вони так усе загиджують... скрізь на столах красувався їхній послід...

Ліфт, побрязкуючи, піднімався вгору, а літачки-записнички кружляли довкола лампи, що звисала зі стелі.

— П'ятий рівень: відділ міжнародної співпраці, включно з міжнародною асоціацією чаклунських торгових стандартів, бюро міжнародного чарівницького законодавства та британською філією Міжнародної конфедерації чаклунів.

Коли двері відчинилися, разом з кількома чаклунами й чарівницями з ліфта шугнули два літачки, проте залетіло їх іще більше, тож тепер від їхнього кружляння світло постійно блимало й мерехтіло.

— Четвертий рівень: відділ нагляду й контролю за магічними істотами, включно з підрозділами звірів, людських істот та духів, відомством зв'язків з ґоблінами та дорадчим бюро боротьби зі шкідниками.

— Звиняйте, — і чаклун з вогнедихим курчатком вийшов з ліфта, а за ним пурхнула ціла зграйка літачків-записничків. Двері вже вкотре брязнули й зачинилися.

— Третій рівень, відділ магічних нещасних випадків та катастроф, включно з групою скасування випадкових чарів, штаб-квартирою забуттяторів та комітетом з вироблення доступних для маґлів версій.

На цьому поверсі з ліфта вийшли всі, крім містера Візлі, Гаррі та ще якоїсь чарівниці, яка проглядала такий довжелезний сувій пергаменту, що він аж волочився по підлозі. Решта літачків і далі кружляла довкола лампи, доки ліфт, здригаючись, піднімався вгору, а тоді двері відчинились, і голос укотре об'явив:

— Другий рівень, відділ дотримання магічних законів, включно з управлінням нелегального використання чарів, штаб-квартирою аврорів та адміністративними службами "Чарверсуду".

— Це наш, Гаррі, — сказав містер Візлі, і вони, вслід за чарівницею, вийшли з ліфта у коридор з багатьма дверима. — Мій кабінет аж на тому краю.

— Містере Візлі, — поцікавився Гаррі, коли вони проминули вікно, крізь яке пробивалося сонячне світло, — ми й досі під землею?

— Під землею, — підтвердив містер Візлі. — Це зачаровані вікна. Чаклунський ЖЕК щодня вирішує, яка в нас буде погода. Коли вони домагалися підвищення платні, за вікнами два місяці шаленіли урагани... Сюди, Гаррі.

Вони завернули за ріг, відчинили важкі дубові двері й опинилися в залі, розділеній перегородками на окремі кабінки, що аж гула від сміху й розмов. Літачки-записнички шугали між кабінками, як маленькі ракети. На перекошеній табличці було написано "Штаб-квартира аврорів".

Минаючи кабінки, Гаррі нишком туди зазирав. Аврори позавішували стіни усілякою всячиною — від зображень чаклунів у розшуку й родинних фотографій до плакатів їхніх улюблених квідичних команд та статей зі "Щоденного віщуна". Чоловік у яскраво-червоній мантії з іще довшим, ніж у Білла, хвостиком на потилиці сидів, задерши ноги на стіл, і диктував рапорт своєму перу. Неподалік від нього

якась чарівниця з пластирем над оком перемовлялася через перегородку з Кінґслі Шеклболтом.

— Здоров, Візлі, — недбало привітався Кінґслі, коли вони наблизилися до нього. — Мені треба з тобою поговорити, маєш вільну секунду?

— Маю, але тільки секунду, — відповів містер Візлі. — Дуже поспішаю.

Вони розмовляли так, ніби були майже незнайомі, а коли Гаррі відкрив було рота, щоб привітатися з Кінґслі, містер Візлі наступив йому на ногу. Вони рушили слідом за Кінґслі до найдальшої кабінки.

Гаррі був вражений: звідусіль на нього дивилося обличчя Сіріуса. На стінах висіли газетні вирізки й старі фотографії — серед них навіть знімок з весілля Поттерів, де Сіріус був дружбою. Сіріусового обличчя не було хіба що на карті світу, де коштовним камінням виблискували маленькі червоні шпильки.

— На, — грубувато буркнув Кінґслі, тицяючи містерові Візлі в руки оберемок пергаментів. — Мені треба якнайповнішу інформацію про летючий маґлівський транспорт, помічений за останній рік. Ми отримали свідчення, що Блек і досі користується своїм старим мотоциклом.

Кінґслі весело підморгнув Гаррі і пошепки додав: — Передай йому цей журнал, нехай повеселиться. — Після чого знову заговорив голосно: — І не затягуй, Візлі, бо затримка звіту про вогнепальну збрую і так уже на місяць загальмувала розслідування.

— Якби ти уважно прочитав мій звіт, то знав би, що йдеться про вогнепальну *зброю,* — холодно відповів йому містер Візлі. — І, боюся, доведеться вам зачекати з інформацією про мотоцикли, ми зараз маємо неймовірно багато роботи. — Він стишив голос і пробурмотів: — Постарайся звільнитися до сьомої, бо Молі готує м'ясні фрикадельки.

Він махнув рукою Гаррі й повів його з кабінки Кінґслі через інші дубові двері в наступний перехід, тоді повернув ліворуч, пройшов іще одним коридором, звернув праворуч

у тьмяно освітлений і дуже занедбаний перехід, і нарешті вперся в глуху стіну, ліворуч від якої були навстіж розчинені двері до комірчини з мітлами, а на дверях з правого боку висіла потьмяніла мідна табличка з написом "Нелегальне використання маґлівських речей".

Темний кабінетик містера Візлі, здавалося, був тісніший за комірчину з мітлами. Там стояли два письмові столи, до яких було вкрай важко пробратися, бо все вільне місце вздовж стін займали шафи з переповненими шухлядами, а зверху на них ще й було навалено хиткі стоси папок. На стінах, у малесеньких проміжках між шафами, висіли свідчення пристрасті містера Візлі: кілька плакатів з автомобілями, на одному з яких був розібраний мотор, два зображення поштових скриньок (вирізані, мабуть, з дитячих маґлівських книжок), і схема з інструкцією, як монтувати штепсель.

На переповненому ящику для вхідних документів лежали, жалібно погикуючи, старий тостер і пара шкіряних рукавичок, що самі ворушили пальцями. Біля ящика стояла фотографія родини Візлів. Гаррі помітив, що Персі з неї десь пішов.

— У нас тут нема вікон, — виправдовуючись сказав містер Візлі, скинув куртку й повісив її на спинку крісла. — Просили адміністрацію, але там вирішили, що вікно нам не потрібне. Сідай, Гаррі, бо, здається, Перкінс іще не прийшов.

Гаррі втиснувся в крісло за Перкінсовим столом, а містер Візлі тим часом почав гортати пергаменти, отримані від Кінґслі Шеклболта.

— Ага, — всміхнувся він, витягаючи зі стосу примірник журналу "Базікало", — так... — Він швидко його переглянув, — так, справді, Сіріуса це вельми звеселить... о, а це що?

У відчинені двері залетів літачок-записничок і сів на замучений гикавкою тостер. Містер Візлі розгорнув його і прочитав уголос.

— "Повідомляють про третій відригуючий громадський туалет у Бетнал Ґріні, просимо негайно провести розслідування". Це вже сміховинно...

— Відригуючий туалет?

— Знову антимаґлівські витівки, — спохмурнів містер Візлі. — Того тижня виявили два такі туалети — один у Вімблдоні, а другий у районі "Слон і Замок". Маґли спускають воду, та замість того щоб усе змивалося... ну, можеш собі уявити. Бідолахи мусили кликати тих... як вони, *злюцарів*, чи як їх там... ну, тих, що ремонтують труби...

— Слюсарів?

— Так-так, їх, але ж вони, звісно, нічого не розуміли. Маю надію, ми піймаємо тих жартунів.

— Їх ловитимуть аврори?

— Та ні, аврори такими дрібницями не займаються, виловлюватиме звичайний патруль з дотримання магічних законів... ага, Гаррі, а ось і Перкінс.

Згорблений сором'язливий старенький чарівник з м'яким сивим волоссям увійшов, захекавшись, до кімнати.

— Ох, Артуре! — розпачливо вигукнув він, не дивлячись на Гаррі. — Дякувати Господу, бо я вже й не знав, що краще: чекати тебе тут чи ні. Я вислав тобі додому сову, але ви, мабуть, розминулися... десять хвилин тому прийшло екстрене повідомлення...

— Я вже знаю про відригуючий туалет, — сказав містер Візлі.

— Ні, ні, не про туалет, а про слухання справи того хлопця, Поттера... Змінили час і місце... слухання почнеться о восьмій годині, у старій судовій залі номер десять...

— Унизу в старій... але ж мені казали... Мерлінова борода!

Містер Візлі зиркнув на годинник, зойкнув і скочив з крісла.

— Швиденько, Гаррі, ми мали там бути ще п'ять хвилин тому!

Перкінс притисся до шафок, пропускаючи містера Візлі, що прожогом вискочив з кабінету. Гаррі помчав за ним.

— Чому змінили час? — задихано спитав Гаррі, пробігаючи повз кабінки авторів, які проводжали їх здивованими поглядами. Гаррі здавалося, що серце в нього вискочило й лишилося десь там, на Перкінсовому столі.

— Гадки не маю, але, слава Богу, що ми прибули сюди так рано, бо якби ти пропустив слухання, це була б катастрофа!

Містер Візлі загальмував біля ліфтів і почав нетерпляче натискати кнопку "Вниз".

— ШВИДШЕ!

З брязкотом підповз ліфт, і вони забігли досередини. Щоразу, коли той зупинявся, містер Візлі сердито лаявся, учавлюючи в панель кнопку з цифрою "дев'ять".

— Ці судові зали не використовували роками, — сердито пояснив містер Візлі. — Не розумію, навіщо слухання перенесли донизу... хіба що... але ж ні...

У ліфт зайшла пухкенька відьмочка з келихом, з якого клубився дим, тож містер Візлі замовк на півслові.

— Велика зала, — повідомив холодний жіночий голос, золоті ґрати розсунулись, і Гаррі здалеку побачив золоті статуї у фонтані. Пухкенька відьмочка вийшла з ліфта, натомість зайшов чаклун з пожовклою шкірою і скорботним виразом обличчя.

— Доброго ранку, Артуре, — привітався він замогильним голосом, коли ліфт рушив униз. — Тебе тут не часто побачиш.

— Невідкладні справи, Боуде, — пояснив містер Візлі, нетерпляче притупцюючи й стурбовано глипаючи на Гаррі.

— Ну так, — сказав Боуд і втупився не кліпаючи в Гаррі. — Аякже.

Гаррі ніяк не відреагував на Боудові слова, але його пронизливий погляд настрою не підносив.

— Відділ таємниць, — оголосив холодний жіночий голос і більше нічого не додав.

— Швиденько, Гаррі, — квапив його містер Візлі, коли двері ліфта з гуркотом відчинилися, і вони побігли коридором, що був зовсім не схожий на горішні коридори. Стіни тут були голі, ніде ні вікон, ні дверей, окрім єдиних простих чорних дверей у самісінькому кінці коридору. Гаррі думав, що туди вони й зайдуть, але містер Візлі схопив його за руку й потяг ліворуч, у невеличкий отвір, що вів до сходів.

— Сюди, донизу, — захекано гукнув містер Візлі, пере-

стрибуючи одразу по дві сходинки. — Ліфт сюди навіть не їздить... *чому* слухання влаштували тут, я...

Вони спустилися донизу і знову побігли коридором, дуже схожим на той, що вів до Снейпового кабінету в підвалах Гоґвортсу, з шорсткими кам'яними стінами й смолоскипами на скобах. Вони проминали важкі дерев'яні двері з залізними засувами й замковими шпаринами.

— Зала... номер десять... гадаю... ми близько... так.

Містер Візлі зупинився, спіткнувшись біля брудних тьмяних дверей з величезним залізним замком, і притулився до стіни, хапаючись за груди.

— Давай, — важко дихаючи, він вказав пальцем на двері. — Заходь.

— А ви... ви не зайдете зі?..

— Ні-ні, мені не можна. Щасти тобі!

Гарріне серце несамовито калатало, здавалося, аж у самому горлі. Він над силу проковтнув слину, натиснув на важку залізну клямку і увійшов до зали судових засідань.

— РОЗДІЛ ВОСЬМИЙ —

Слухання справи

Гаррі, не стримавшись, здивовано роззявив рота. Великий підвал, у який він потрапив, був напрочуд знайомий. Гаррі його не тільки бачив, а вже колись тут навіть *був:* навідувався сюди у Дамблдоровому ситі спогадів і бачив, як Лестранжів засудили на довічне ув'язнення в Азкабані.

Стіни з темного каменю тьмяно освітлювалися смолоскипами. Обабіч Гаррі височіли порожні лави, але попереду, на найвищих лавах, виднілося чимало невиразних постатей. Вони неголосно перемовлялися, та щойно за Гарріною спиною зачинилися важкі двері, запала зловісна тиша.

У залі пролунав холодний чоловічий голос:

— Ти запізнився.

— Пробачте, — схвильовано озвався Гаррі. — Я... я не знав, що змінився час слухання.

— Це не провина Чарверсуду, — заперечив голос. — Сьогодні вранці тобі вислали сову. Сідай.

Гаррі поглянув на крісло посеред кімнати з ланцюгами на бильцях. Він уже бачив, як оживають ці ланцюги, приковуючи того, хто сідає в крісло. Його кроки гучно відлунювали, коли він ішов по кам'яній підлозі. Він боязко сів на краєчок крісла. Ланцюги загрозливо брязнули, але не прикували Гаррі. Відчуваючи, що його нудить, він подивився на людей, які сиділи на лаві вгорі.

Їх було душ п'ятдесят, і всі, наскільки він міг бачити, були вбрані у темно-фіолетові мантії з майстерно вигаптуваними срібними літерами "Ч" зліва на грудях. Вони дивилися на нього — хто суворо, а хто просто зацікавлено.

У самому центрі, в першому ряду, сидів міністр магії Корнеліус Фадж. Це був огрядний чоловік, зазвичай він носив зелений котелок, але сьогодні обійшовся без нього. Так само, як обійшовся без поблажливої посмішки, що раніше з'являлася в нього при зустрічі з Гаррі. Ліворуч від Фаджа

сиділа дебела відьма з квадратною щелепою й коротесеньким сивим волоссям. Вона грізно дивилася у монокль. Праворуч від Фаджа, далеко на лаві, сиділа ще одна відьма, але її обличчя ховалося у тіні.

— Дуже добре, — сказав Фадж. — Підсудний з'явився... нарешті... можемо починати. Ти готовий? — звернувся він до когось.

— Так, сер, — відповів енергійний голос, і Гаррі відразу його впізнав. Скраю першого ряду сидів Ронів брат Персі. Гаррі глянув на нього, сподіваючись помітити бодай ознаку того, що Персі його впізнав, але марно. Тримаючи напоготові перо, Персі втупив сховані за роговими окулярами очі в розгорнутий перед ним пергамент.

— Дисциплінарне слухання дванадцятого серпня, — голосно почав Фадж, а Персі блискавично кинувся писати, — стосовно правопорушень, що передбачені Указом про доцільне обмеження неповнолітнього чаклунства й Міжнародним статутом про секретність, скоєних Гаррі Джеймсом Поттером, що мешкає в будинку номер чотири на Прівіт-драйв у Літл-Вінґіні, графство Суррей.

Велике журі: Корнеліус Освальд Фадж, міністр магії; Амелія Сьюзен Боунз, голова відділу дотримання магічних законів; Долорес Джейн Амбридж, перший заступник міністра. Судовий писар: Персі Ігнатіус Візлі...

— Свідок захисту: Албус Персівал Вулфрик Браян Дамблдор, — пролунав спокійний голос за спиною Гаррі, який так різко крутнув головою, що аж хруснула шия.

Дамблдор у довгій темно-синій мантії, з абсолютно незворушним виразом обличчя неквапом ішов залою. Його довжелезні сріблясті борода й волосся зблиснули в сяйві смолоскипів, коли він підійшов до Гаррі й глянув на Фаджа крізь окуляри, що скидалися на два півмісяці й звисали з кінчика його на диво гачкуватого носа.

Члени Чарверсуду почали тихо перемовлятися. Усі погляди були звернені на Дамблдора. Хтось здавався роздратованим, дехто навіть трохи переляканим. А дві літні чарів-

ниці, що сиділи в задньому ряду, приязно замахали йому руками.

Поява Дамблдора підбадьорила Гаррі, додала йому сили; такі емоції колись викликала в нього пісня фенікса. Він хотів зустрітися з Дамблдоровим поглядом, але Дамблдор на нього не дивився: він не відводив очей від Фаджа, і той — це було видно — розхвилювався.

— Ага, — розгублено пробелькотів Фадж. — Дамблдор. Так. Ти... е-е... отримав... е-е... повідомлення, що час і... е-е... місце слухання було змінено?

— Чомусь ні... — бадьоро відповів Дамблдор. — Та, на щастя, я випадково прибув у міністерство на три години раніше, тож нічого страшного.

— Так... ну... мабуть, потрібен ще один стілець... я... Візлі, ти не міг би?..

— Не турбуйся, не турбуйся, — люб'язно відмовився Дамблдор. Він витяг чарівну паличку, легенько нею махнув — і просто з повітря біля Гаррі з'явилося м'яке крісло з ситцевою оббивкою. Дамблдор сів, склав докупи кінчики своїх довжелезних пальців і почав розглядати Фаджа з виразом ввічливої цікавості. Члени Чарверсуду і далі щось бурмотіли й нервово совалися на лавах. Стихли вони лише тоді, коли знову заговорив Фадж.

— Так, — пробелькотів Фадж, перебираючи свої нотатки. — Ну, що ж... Отже. Звинувачення. Так.

Він видобув зі стосу один пергамент, набрав у груди повітря й почав читати:

— "Підсудного звинувачено в тому, що:

Він другого серпня о двадцять першій годині двадцять три хвилини, діючи свідомо, обдумано, цілком усвідомлюючи протизаконність свого вчинку, отримавши раніше письмове попередження Міністерства магії з подібним звинуваченням, виконав закляття "Патронус" у заселеній маґлами дільниці, в присутності маґла, що є правопорушенням, передбаченим параграфом "В" Указу 1875 року про доцільне обмеження неповнолітнього чаклунства і 13-ою

статтею Статуту про секретність Міжнародної конфедерації чаклунів".

Ти — Гаррі Джеймс Поттер, що мешкаєш у будинку номер чотири на вулиці Прівіт-драйв у Літл-Вінґіні, графство Суррей? — запитав Фадж, дивлячись на Гаррі поверх пергаменту.

— Так, — відповів Гаррі.

— Три роки тому ти вже отримав офіційне попередження міністерства у зв'язку з незаконним застосуванням чарів, так?

— Так, але...

— Однак, незважаючи на це, ти вичаклував патронуса увечері другого серпня? — спитав Фадж.

— Так, — підтвердив Гаррі, — але...

— Знаючи, що тобі не дозволяється вдаватися до чарів поза межами школи, поки тобі не виповниться сімнадцять років?

— Так, але...

— Знаючи, що ти перебуваєш у дільниці, де повно маґлів?

— Так, але...

— Цілком усвідомлюючи, що поруч з тобою був маґл?

— Так, — сердито погодився Гаррі, — але тільки тому, що на нас...

Відьма у моноклі урвала його громовим голосом.

— Ти вичаклував повноцінного патронуса?

— Так, — підтвердив Гаррі, — тому що...

— Матеріального патронуса?

— Що... якого? — не зрозумів Гаррі.

— Чи твій патронус мав чітко окреслену форму? Тобто це було щось реальніше за пару чи дим?

— Так, — нетерпляче і вже трохи розпачливо відповів Гаррі, — це олень, завжди олень.

— Завжди? — гримнула мадам Боунз. — Ти й раніше вичакловував патронуса?

— *Так*, — підтвердив Гаррі, — я це вже роблю понад рік.

— І тобі п'ятнадцять років?

— Так, і...

— Ти цього навчився в школі?

— Професор Люпин навчив мене ще в третьому класі, тому що...

— Дивовижно, — втупилася в нього мадам Боунз, — справжній патронус у його віці... просто дивовижно.

Довкола знову забурмотіли чаклуни й чарівниці. Хтось кивав, інші хмурились і несхвально хитали головами.

— Питання не в тому, наскільки дивовижні його чари, — роздратовано буркнув Фадж, — бо, зрештою, що дивовижніше, то гірше, зважаючи на те, що хлопець чарував на очах у маґла!

Ті, що досі хмурилися, тепер схвально загомоніли, але Гаррі не витримав, побачивши, як Персі святенницьки кивнув головою.

— Я це зробив, бо там були дементори! — голосно вигукнув він, і ніхто не встиг йому завадити.

Він думав, що знову здійметься гамір, але запала напружена тиша.

— Дементори? — перепитала за мить мадам Боунз, так сильно вигнувши свої густі брови, що її монокль мало не впав. — Що ти маєш на увазі?

— Те, що в переході з'явилися два дементори, і що вони напали на мене й на мого двоюрідного брата!

— Ага, — знову пробурмотів Фадж, гидко вишкірився і обвів поглядом членів Чарверсуду, ніби запрошував їх посміятися над жартом. — Я так і думав, що ми почуємо щось подібне.

— Дементори у Літл-Вінґіні? — вкрай здивовано перепитала мадам Боунз. — Не розумію...

— Невже, Амеліє? — далі шкірився Фадж. — Зараз поясню. Він усе добре продумав і вирішив, що дементори стануть йому хорошим виправданням, просто чудовим. Адже маґли не бачать дементорів, так, хлопче? Неймовірно вигідно, неймовірно... отже, це тільки твої слова, нема жодних свідків...

— Я не брешу! — голосно вигукнув Гаррі, перекрикуючи

гул у залі. — Їх було двоє, вони насувалися з протилежних кінців переходу, стало темно й холодно, а мій двоюрідний брат їх відчув і почав тікати...

— Годі, годі! — зарозуміло урвав його Фадж. — Вибач, що не даю тобі розповісти всю цю історію, яку ти так старанно вигадував...

Дамблдор прокашлявся. Члени Чарверсуду знов замовкли.

— Правду кажучи, є свідок присутності в тому переході дементорів, — повідомив він, — окрім Дадлі Дурслі, звісно.

Фаджеве пухкеньке лице раптом обвисло, ніби з нього випустили повітря. Якусь мить він дивився на Дамблдора, а тоді, з виглядом людини, що знову відчула землю під ногами, сказав:

— На жаль, Дамблдоре, нам ніколи вислуховувати чергові побрехеньки. Я хочу скоріше все закінчити...

— Можливо, я помиляюся, — люб'язно почав Дамблдор, — але, на моє переконання, згідно з Хартією прав Чарверсуду, підсудний має право на свідків у своїй справі. Хіба не цим керується відділ дотримання магічних законів, мадам Боунз? — звернувся він до відьми у моноклі.

— Правильно, — погодилася мадам Боунз. — Цілком правильно.

— Ну чудово, чудово, — буркнув Фадж. — То де та особа?

— Я прийшов разом з нею, — відповів Дамблдор. — Вона чекає за дверима. Мені?..

— Ні... Візлі, сходи по неї, — гаркнув йому Фадж, і Персі зірвався на ноги, збіг кам'яними сходами з суддівського підвищення і промчав повз Дамблдора й Гаррі, навіть не глянувши на них.

За мить Персі повернувся у супроводі місіс Фіґ. Вона здавалася наляканою і ще божевільнішою, ніж завжди. Гаррі волів би, щоб вона не взувала своїх сукняних домашніх капців.

Дамблдор підвівся і запропонував місіс Фіґ своє крісло, а собі вичаклував ще одне.

— Ім'я і прізвище? — голосно спитав Фадж, коли місіс Фіґ знервовано сіла на краєчок сидіння.

— Арабела Дорін Фіґ, — відповіла вона тремтячим голосом.

— І хто ж ви така? — знудьговано й пихато поцікавився Фадж.

— Я мешкаю у Літл-Вінґіні, неподалік від Гаррі Поттера, — пояснила місіс Фіґ.

— У нас нема інформації про те, що у Літл-Вінґіні живе ще якийсь чарівник або чаклунка, окрім самого Гаррі Поттера, — втрутилася мадам Боунз. — А ми за цим дуже ретельно стежимо, з огляду на... минулі події.

— Я сквибка, — пояснила місіс Фіґ. — Тому мене й не зареєстрували.

— Кажете, сквибка? — підозріло оглянув її Фадж. — Ми це перевіримо. Залишите відомості про ваш родовід моєму помічникові Візлі. До речі, а сквиби можуть бачити дементорів? — поцікавився він, озираючись на інших членів суду.

— Авжеж, можуть! — обурилася місіс Фіґ.

Фадж знову подивився на неї, здивовано вигнувши брови. — Дуже добре, — погодився він зверхньо. — Ну і що ви нам розкажете?

— Увечері другого серпня, десь біля дев'ятої, я пішла купити котячих харчів у крамничці наприкінці провулку Гліциній, — заторохкотіла місіс Фіґ так, наче вивчила свою промову напам'ять, — і тут почула якийсь галас у переході між алеєю Магнолій і провулком Гліциній. Підійшовши до переходу, я побачила двох дементорів, що бігли...

— Бігли? — різко перепитала мадам Боунз. — Дементори не бігають, а пересуваються.

— Я це й мала на увазі, — хутко виправилася місіс Фіґ, а її зморшкуваті щоки вкрилися рожевими плямами, — пересувалися переходом до якихось двох хлопців.

— Які вони були на вигляд? — спитала мадам Боунз, примруживши око так, що краєчок монокля загубився десь між зморшками.

— Ну, один був дуже тілистий, а другий худенький...

— Та ні, — нетерпляче урвала її мадам Боунз. — Дементори... опишіть їх.

— Ага, — мовила місіс Фіґ, а рожеві плями з'явилися навіть на шиї. — Вони були великі. Великі і в плащах.

Гаррі відчув, як у грудях йому похололо. Хоч би що розповідала місіс Фіґ, для нього це звучало так, ніби вона, щонайбільше, бачила лише зображення дементора, та жоден малюнок не спроможний передати суть цих істот — те, як вони моторошно рухаються, зависаючи над землею, їхній гнилий сморід чи те, з яким жахливим хрипом вони засмоктують повітря...

У другому ряду кремезний чарівник з великими чорними вусами нахилився до своєї сусідки, кучерявої чаклунки, і щось зашепотів їй на вухо. Вона кивнула й глузливо посміхнулася.

— Великі і в плащах, — холодно повторила мадам Боунз, а Фадж зневажливо пирхнув. — Розумію. Ще щось?

— Так, — сказала місіс Фіґ. — Я їх відчула. Стало дуже холодно, а це, прошу запам'ятати, був дуже теплий літній вечір. І я відчула... ніби цілий світ позбувся радості... і ще я пригадала... таке жахіття...

Її голос затремтів і стих.

Очі мадам Боунз трохи округлилися. Гаррі побачив під її бровою червоні сліди від монокля.

— І що робили дементори? — спитала вона, і Гаррі відчув надію.

— Вони напали на хлопців, — почала говорити місіс Фіґ зміцнілим і впевненішим голосом, а з її обличчя пощезали рожеві плями. — Один хлопець упав. Другий задкував, намагаючись відігнати дементора. То був Гаррі. Перші два рази він спромігся тільки на сріблясту пару. З третьої спроби він вичаклував патронуса, котрий напав на першого дементора, а потім за Гарріним наказом відігнав і другого від його двоюрідного брата. І... отак усе було, — затинаючись, закінчила місіс Фіґ.

Мадам Боунз мовчки втупилася у місіс Фіґ. Фадж на неї взагалі не дивився, а перебирав свої пергаменти. Нарешті він підняв очі й доволі агресивно спитав: "Оце таке ви бачили?"

— Так усе й було, — повторила місіс Фіґ.

— Чудово, — буркнув Фадж. — Можете йти.

Місіс Фіґ злякано перевела погляд з Фаджа на Дамблдора, тоді встала й почовгала до дверей. Гаррі чув, як вони гупнули і зачинилися.

— Не надто переконливе свідчення, — пихато підсумував Фадж.

— Ну, не знаю, — засумнівалася мадам Боунз. — Вона дуже точно описала все, що буває, коли нападають дементори. І я не розумію, чого б вона все це розповідала, якби їх там не було.

— Щоб дементори заблукали в маґлівському передмісті й *випадково* натрапили там на чарівника? — пирхнув Фадж. — Ймовірність такої події дуже мізерна. Навіть Беґмен, і той би на це не поставив...

— Не думаю, що хтось з нас повірив, ніби дементори опинилися там випадково, — безтурботно озвався Дамблдор.

Відьма, що сиділа праворуч від Фаджа, ховаючи обличчя в тіні, засовалася на місці, але решта мовчки завмерла.

— І що це має означати? — крижаним голосом поцікавився Фадж.

— А те, що їм, на мою думку, наказали туди прибути, — пояснив Дамблдор.

— Гадаю, це було б зафіксовано, якби хтось наказав парочці дементорів прогулятися по Літл-Вінґіну! — гаркнув Фадж.

— Не обов'язково, якщо тепер дементорам наказує не Міністерство магії, а хтось інший, — спокійно заперечив Дамблдор. — Я, Корнеліусе, вже ділився з тобою своїми міркуваннями з цього приводу.

— Ділився, — владно промовив Фадж, — і я, Дамблдоре, маю всі підстави вважати твої міркування звичайною нісенітницею. Дементори залишаються на своєму місці в Азкабані, виконуючи все, що ми від них вимагаємо.

— Тоді, — тихо, але дуже виразно мовив Дамблдор, — давайте поцікавимось, чому це хтось у міністерстві нака-

зав двом дементорам з'явитися в тому переході другого серпня.

У цілковитій тиші, що запала після цих слів, відьма праворуч від Фаджа нахилилася вперед, і Гаррі вперше зміг її роздивитися.

Вона здалася йому схожою на велику бліду жабу-ропуху: присадкувата, з великим драглистим обличчям, з шиєю, не довшою, ніж у дядька Вернона, і широченним обвислим ротом. Очі в неї були великі, круглі й трохи вирячені. Навіть маленький чорний оксамитовий бантик, що стирчав на короткому кучерявому волоссі, був схожий на велику муху, котру вона от-от упіймає своїм довгим липким язиком.

— Слово надається Долорес Джейн Амбридж, першому заступникові міністра, — виголосив Фадж.

Відьма, на подив Гаррі, заговорила тремтячим і тоненьким, наче у дівчинки, голосочком, тоді як він сподівався почути жаб'яче кумкання.

— Мабуть, я вас погано зрозуміла, професоре Дамблдоре, — сказала вона з дурнуватою посмішкою, хоч її великі круглі очі залишалися холодними. — Що з мене візьмеш? Та на якусь коротку мить мені вчулося, ніби ви припустили, що Міністерство магії організувало напад на цього хлопця!

Вона дзвінко розсміялася, від чого в Гаррі по спині пробігли мурашки. Її регіт підтримали деякі члени Чарвер-суду, хоч усім їм було явно не до сміху.

— Якщо правда, що дементори виконують тільки накази Міністерства магії і що двоє дементорів тиждень тому напали на Гаррі та на його двоюрідного брата, то з цього логічно випливає, що хтось у міністерстві дав наказ здійснити цей напад, — люб'язно пояснив Дамблдор. — Звісно, цілком ймовірно, що саме ці два дементори не підлягають міністерському контролю...

— Міністерському контролю підлягають усі дементори! — визвірився Фадж, і обличчя в нього стало червоне, як цегла.

Дамблдор ввічливо вклонився.

— Тоді міністерство, безсумнівно, проведе якнайповніше

розслідування того, чому ці два дементори опинилися так далеко від Азкабану і чому вчинили недозволений напад.

— Не тобі, Дамблдоре, вирішувати, що робитиме міністерство! — огризнувся Фадж, залившись таким яскраво-червоним рум'янцем гніву, якому позаздрив би навіть дядько Вернон.

— Авжеж, не мені, — лагідно погодився Дамблдор. — Я просто висловив свою впевненість у тому, що ця справа не залишиться без розгляду.

Він поглянув на мадам Боунз, котра, поправивши монокль, втупилася в нього суворим поглядом.

— Хочу всім нагадати, що поведінка дементорів, якщо вони справді не витвір уяви цього хлопця, не є темою сьогоднішнього слухання! — вигукнув Фадж. — Ми зібралися, щоб розслідувати порушення Гаррі Поттером Указу про обмеження неповнолітнього чаклунства!

— Авжеж так, — погодився Дамблдор, — але присутність дементорів у переході прямо стосується справи. У сьомій статті Указу зазначається, що до чарів на очах у маґлів можна вдаватися за виняткових обставин, до яких належать ситуації, що загрожують життю як самого чаклуна чи чарівниці, так і будь-яких чарівниць, чаклунів або маґлів, що присутні в момент...

— Дуже дякую, але ми знаємо сьому статтю! — прошипів Фадж.

— Безперечно, знаєте, — люб'язно підтвердив Дамблдор. — І тому погоджуємося, що використання в цій ситуації закляття "Патронус" належить саме до категорії виняткових обставин, описаних у статті.

— Якщо там були дементори, у чому я дуже й дуже сумніваюся.

— Ти чув, що сказав свідок, — додав Дамблдор. — Якщо ти й досі сумніваєшся в правдивості її слів, запроси і допитай ще раз. Я впевнений, вона не заперечуватиме.

— Я... це... не... — бушував Фадж, перебираючи свої пергаменти, — ...я хочу покінчити з цим сьогодні, Дамблдоре!

— Але ти, безумовно, не зважатимеш на те, скільки разів доведеться вислухати свідка, якщо це потрібно для того, щоб не засудити безневинну особу, — сказав Дамблдор.

— Засудження безневинного, треба ж таке! — дер горло Фадж. — Дамблдоре, а ти хоч рахував, скільки фантастичних історій понавигадував цей хлопець, щоб приховати своє скандальне зловживання чарами поза школою? Ти вже забув про закляття "Політ", яке він виконав три роки тому...

— Це зробив не я, а ельф-домовик! — обурився Гаррі.

— ТИ БАЧИШ? — заревів Фадж, вказуючи театральним жестом на Гаррі. — Ельф-домовик! У маґлівському будинку! І що ти на це скажеш?

— Ельф-домовик, про якого йдеться, зараз працює у Гоґвортській школі, — пояснив Дамблдор. — Якщо хочеш, я можу негайно викликати його для свідчень.

— Я... ні... я не маю часу слухати ельфів-домовиків! Та що там казати, це ж не єдине... а ще ж він надув свою тітку! — закричав Фадж, грюкнувши кулаком по суддівській лаві і перевернувши каламар.

— І ти тоді був настільки люб'язний, що не домагався звинувачення, розуміючи, що навіть найкращі чарівники не завжди здатні погамувати свої емоції, — спокійно зауважив Дамблдор. Фадж тим часом намагався зішкрябати чорнило зі своїх нотаток.

— Я ще навіть не дійшов до його шкільних витівок.

— Але оскільки міністерство не має жодних повноважень карати гоґвортських учнів за шкільні порушення, то поведінка Гаррі у школі не може розглядатися на цьому слуханні, — сказав Дамблдор ввічливо, як і досі, але з прохолодними нотками в голосі.

— Ого! — вигукнув Фадж. — Нас не стосується те, що він робить у школі, так? Ти так гадаєш?

— Міністерство не уповноважене виключати учнів, Корнеліусе, про що я вже нагадував тобі увечері другого серпня, — відповів на це Дамблдор. — І воно також не має права конфісковувати чарівні палички, поки звинувачення не

буде переконливо доведене — знову ж таки, як я тобі нагадував увечері другого серпня. Через твоє подиву гідне намагання поспіхом забезпечити дотримання законності, ти, схоже, сам — незумисне, звісно, — знехтував кілька законів.

— Закони можна змінювати, — люто заперечив Фадж.

— Безперечно, можна, — схилив голову Дамблдор. — Помітно, що ти започаткував багато змін, Корнеліусе. Дивись, не минуло й кількох коротких тижнів, відколи мене попросили покинути Чарверсуд, а вже виникла практика проводити повноцінні судові засідання для розгляду простеньких справ про неповнолітнє чаклунство!

Чимало чаклунів нагорі знічено засовалися на своїх сидіннях. Фаджева червона пика потемнішала. А ропухоподібна відьма просто втупилася в Дамблдора без жодного виразу.

— Як мені відомо, — вів далі Дамблдор, — досі не існує закону, згідно з яким цей суд міг би карати Гаррі за різні виконані ним чари. Він був звинувачений у специфічному правопорушенні і надав докази на своє виправдання. Нам з ним залишається тепер лише чекати вашого рішення.

Дамблдор знову склав докупи кінчики пальців і нічого більше не додав. Фадж зі злістю поїдав його очима. Гаррі зиркнув на Дамблдора, очікуючи якоїсь розради. Він не був упевнений, що Дамблдор правильно вчинив, звеліївши, по суті, Чарверсуду ухвалювати якесь рішення. Але Дамблдор, здається, знову не помічав Гарріних зусиль зустрітися з ним поглядом. Він дивився на лави, на яких бурхливо перешіптувалися члени Чарверсуду.

Гаррі глянув собі під ноги. Його серце, що від напруження розбухло до неприродних розмірів, мало не вискакувало з грудей. Він думав, що слухання триватиме значно довше. І не знав, чи справив хороше враження. Він майже нічого не сказав. Треба було більше розповісти про дементорів, про те, як він упав, і як їх з Дадлі мало не поцілували...

Двічі він зиркав на Фаджа і намагався щось сказати, але його розбухле серце перекрило доступ повітрю, і він що-

разу лише роззявляв мов риба рота і знову втуплювався у свої кросівки.

І ось шепотіння стихло. Гаррі хотів було подивитися на суддів, але збагнув, що значно, *значно* простіше й далі розглядати шнурівки.

— Хто за те, щоб зняти з підсудного всі звинувачення? — розкотисто пролунав голос мадам Боунз.

Гарріна голова сама смикнулася догори. У повітря звелися руки, багато рук... більше, ніж половина! Дихаючи дуже швидко, він спробував їх полічити, та не встиг закінчити, як Мадам Боунз запитала знову:

— А хто за те, щоб його засудити?

Підняв руку Фадж та ще з півдесятка осіб, серед яких була відьма праворуч від нього, а також вусатий чаклун і кучерява відьма в другому ряду.

Фадж обвів їх усіх поглядом з таким виразом, ніби щось велике застрягло йому в горлі, а тоді опустив руку. Він двічі глибоко вдихнув повітря і вимовив голосом, спотвореним ледь стримуваною лютістю: "Добре, добре... усі звинувачення знято".

— Чудово, — бадьоро вигукнув Дамблдор, зіскочив на ноги, витяг чарівну паличку — й обидва крісла з ситцевою оббивкою відразу щезли. — Ну, мушу бігти. На все добре.

І навіть не глянувши на Гаррі, швидко покинув підвал.

— РОЗДІЛ ДЕВ'ЯТИЙ —

Жахи місіс Візлі

Те, що Дамблдор так раптово зник, захопило Гаррі зненацька. Він так і сидів у кріслі з ланцюгами, відчуваючи водночас і шок, і полегкість. Члени Чарверсуду підводилися, перемовлялися, збирали свої нотатки. Гаррі теж устав. Ніхто не звертав на нього уваги, крім ропухоподібної відьми праворуч від Фаджа, котра, на відміну від Дамблдора, не відводила від Гаррі очей. Він спробував перехопити погляд Фаджа або мадам Боунз, щоб спитати, чи можна йому вже йти, однак Фадж удавав, що не помічає Гаррі, а мадам Боунз щось шукала в портфелі, тож Гаррі зробив кілька непевних кроків до виходу, а оскільки ніхто не звелів йому вернутися, пішов швидше.

Останні кілька кроків він майже пробіг, відчинив двері навстіж і мало не зіштовхнувся з містером Візлі, що стояв під дверима, блідий і наляканий.

— Дамблдор не сказав...

— Зняли, — повідомив Гаррі, зачиняючи за собою двері, — всі звинувачення!

Містер Візлі засяяв і схопив Гаррі за плечі.

— Гаррі, це чудово! Тебе ніяк не могли засудити, нема підстав, але все одно, не вдаватиму, що я не...

Містер Візлі замовк на півслові, бо двері судової зали знову відчинилися. Звідти почали виходити члени Чарверсуду.

— Мерлінова борода! — здивовано вигукнув містер Візлі, відтягуючи Гаррі вбік, щоб їх пропустити. — Заради тебе зібрали повний склад суду?

— Виходить, що так, — спокійно промовив Гаррі.

Один чи двоє чаклунів, минаючи їх, кивнули Гаррі, дехто, включно з мадам Боунз, сказали: "Доброго ранку, Артуре!" — містерові Візлі, однак більшість відводила очі. Корнеліус Фадж і ропухоподібна відьма виходили з підвалу чи не останні. Фадж поводився так, ніби містер Візлі та Гаррі були

частиною стіни, а от відьма знову оцінююче поглянула на Гаррі. Останнім їх минав Персі. Як і Фадж, він не звернув жодної уваги на батька й Гаррі, а пихато пройшов повз них, задерши носа й стискаючи в руках великий сувій пергаменту й кілька запасних пер. Зморшки довкола рота містера Візлі напружились, але більше він ніяк не виявив своїх відчуттів від зустрічі з сином.

— Зараз відвезу тебе назад, щоб ти поділився з усіма доброю новиною, — сказав він, підганяючи Гаррі, коли на сходах, що вели до дев'ятого рівня, стихли кроки Персі. — Закину тебе по дорозі до того туалету в Бетнал Ґріні. Ходімо...

— А що ви зробите з туалетом? — усміхнувся Гаррі. Все раптом здалося йому чи не вп'ятеро кумедніше, ніж досі. Він, врешті, усвідомив: *його виправдали, він повертається до Ґоґвортсу.*

— А, це простеньке антизакляття, — пояснив містер Візлі, піднімаючись сходами, — але тут йдеться не так про ремонт, Гаррі, як про ставлення до цього вандалізму. Деякі чарівники вважають цькування маґлів розвагою, але це виявив чогось набагато глибшого й огиднішого, і я, скажімо...

Містер Візлі спинився на півслові. Вони якраз вийшли в коридор на дев'ятому рівні, а там, за кілька метрів від них, Корнеліус Фадж неголосно розмовляв з високим чоловіком, що мав прилизане біляве волосся й гостре бліде лице.

Почувши їхні кроки, той чоловік озирнувся. Він теж замовк посеред розмови, а його холодні сірі очі звузились і вступилися у Гаррі.

— Так, так, так... Патронус Поттер, — глузливо привітався Луціус Мелфой.

Гаррі перехопило подих, ніби він налетів на стіну. Востаннє він бачив ці холодні сірі очі у щілинах смертежерського каптура, а глузливий голос цього чоловіка чув на темному цвинтарі, коли Лорд Волдеморт піддавав Гаррі тортурам. Він не міг повірити, що Луціус Мелфой наважився глянути йому в лице, не міг повірити, що він прийшов сюди, в Міністерство магії, а Корнеліус Фадж розмовляє з ним, хоч

Гаррі лише кілька тижнів тому попередив Фаджа, що Мелфой — смертежер.

— Міністр якраз розповідав мені, як тобі пощастило викрутитися, Поттере, — ліниво процідив містер Мелфой. — Дивовижно, як ти вислизаєш з дуже скрутних ситуацій... просто *по-зміїному*.

Містер Візлі застережливо стиснув Гаррі плече.

— Так, — погодився Гаррі, — я вмію вислизати.

Луціус Мелфой перевів погляд на містера Візлі.

— І Артур Візлі тут! А тебе що сюди привело, Артуре?

— Я тут працюю, — відрубав містер Візлі.

— Хіба саме *тут?* — здивовано підняв брови містер Мелфой, зиркнувши на двері за плечима містера Візлі. — Мені здавалося, що ти був на другому поверсі... хіба твоя робота не пов'язана з викраданням маґлівських речей, щоб потім їх зачаклувати?

— Ні, — огризнувся містер Візлі, до болю стискаючи Гарріне плече.

— До речі, а *ви* тут чого? — спитав Гаррі Луціуса Мелфоя.

— Я не думаю, Поттере, що тебе стосуються наші з міністром особисті справи, — відповів Мелфой, поправляючи мантію. Гаррі почув брязкіт, мабуть, її кишені були напхані золотом. — Те, що ти — Дамблдорів улюбленець, ще не означає, що всі ми теж повинні поблажливо до тебе ставитися... Може, підемо до вашого кабінету, пане міністре?

— Авжеж, — погодився Фадж, повертаючись спиною до Гаррі й містера Візлі. — Сюди, Луціусе.

І стиха розмовляючи, вони пішли. Містер Візлі не відпускав Гарріного плеча, аж доки ті двоє зайшли у ліфт.

— Чому він не чекав Фаджа біля його кабінету, якщо вони мають якісь спільні справи? — вибухнув гнівом Гаррі. — Що йому було треба тут, унизу?

— Намагався пролізти в судову залу, якщо хочеш знати мою думку, — відповів збуджений містер Візлі, озираючись через плече, чи ніхто їх не підслуховує. — Хотів винюхати, виженуть тебе чи ні. Відвезу тебе, а тоді сповіщу Дамблдо-

ра. Він мусить знати, що Мелфой знову веде переговори з Фаджем.

— І взагалі, які в них можуть бути особисті справи?

— Підозрюю, йдеться про гроші, — сердито припустив містер Візлі. — Мелфой роками щедро фінансує різні Фаджеві проекти... знайомить з потрібними людьми... а потім просить робити йому послуги... скажімо, зволікати з прийняттям невигідних йому законів... о, він має такі зв'язки, той Луціус Мелфой!

Приїхав ліфт. Він був порожній, якщо не зважати на зграйку літачків-записничків, що тріпотіли крильцями над головою містера Візлі. Він натиснув на кнопку "Велика зала" і, чекаючи, поки з брязкотом зачиняться двері, роздратовано відмахнувся від літачків.

— Містере Візлі, — поволі почав Гаррі, — якщо Фадж зустрічається зі смертежерами, такими, як Мелфой, та ще й розмовляє з ними наодинці, то чи не може бути, що вони наклали на нього закляття "Імперіус"?

— Не думай, Гаррі, що ми не припускали такої можливості, — спокійно відповів містер Візлі. — Але Дамблдор вважає, що Фадж поки що чинить усе з власної волі... хоч це, як каже Дамблдор, не дуже й тішить. Та зараз, Гаррі, краще про це не говорімо.

Двері відчинилися, і вони вийшли у майже спорожнілу Велику залу. Працівник служби безпеки Ерік знову ховався за "Щоденним віщуном". Вони вже минали золотий фонтан, коли Гаррі щось пригадав.

— Зачекайте... — попросив він містера Візлі, а тоді витяг гаманець і підійшов до фонтана.

Задерши голову, він глянув у привабливе обличчя чарівника, що там височів, та зблизька воно здалося Гаррі якимось кволим і недоумкуватим. Чаклунка ж мала вульгарнувату посмішку учасниці конкурсу краси, а ґобліни й кентаври, наскільки він їх знав, ніколи не дивилися на людей такими солодко-сентиментальними поглядами, як тут. Лише ельф-домовик, з властивою їм рабською улесливістю,

був переконливий. Усміхнувшись на думку про те, що сказала б Герміона, побачивши статую ельфа, Гаррі перевернув гаманець і висипав у басейн не просто десять ґалеонів, а всі гроші, що там були.

*

— Я так і знав! — заволав Рон, б'ючи кулаком повітря. — Тобі завжди вдається уникати кари!

— Тебе мусили виправдати, — додала Герміона. Вона мало не зомліла від хвилювання, коли Гаррі зайшов на кухню, а тепер затуляла очі тремтячою рукою, — проти тебе не було жодних доказів, жоднісіньких.

— То чому ж ви так радієте, якщо наперед знали, що я виплутаюся? — всміхнувся Гаррі.

Місіс Візлі витирала фартухом сльози, а Фред, Джордж і Джіні витанцьовували якийсь бойовий танець, наспівуючи: — *Він ви-плу-плутався...*

— Годі вже вам! Вгамуйтеся! — кричав їм містер Візлі, хоч і сам не міг стримати усмішки. — Знаєш, Сіріусе, там у міністерстві був Луціус Мелфой...

— Що? — різко перепитав Сіріус.

— *Він ви-плу-плутався...*

— Та тихо ви! Ми бачили, як він розмовляв з Фаджем на дев'ятому рівні, а потім вони разом пішли до Фаджевого кабінету. Треба повідомити Дамблдорові.

— Обов'язково, — погодився Сіріус. — Ми йому перекажемо, не хвилюйся.

— Я, мабуть, піду, мене ще чекає блювотний туалет у Бетнал Ґріні. Молі, я буду пізно, бо підміняю Тонкс, але на вечерю, можливо, зазирне Кінґслі...

— *Він ви-плу-плутався...*

— Годі вже... Фред... Джордж... Джіні! — крикнула місіс Візлі, коли містер Візлі вийшов з кухні. — Гаррі, любий, іди сюди, з'їж хоч щось, ти ж майже не снідав.

Рон з Герміоною посідали навпроти нього, з іще радіснішим виглядом, ніж тоді, коли він уперше прибув на площу

Ґримо, а Гаррі знову охопило запаморочливе відчуття щастя, що його мало не зіпсувала зустріч з Луціусом Мелфоєм. Понурий будинок зненацька став ніби теплішим і гостиннішим. Навіть Крічер не викликав звичної огиди, коли запхав у кухню свого носа-хобота, щоб з'ясувати причину галасу.

— Якщо сам Дамблдор узявся тебе захищати, то вони не могли вже й мріяти, щоб тебе засудити, — радісно заявив Рон, накладаючи всім на тарілки цілі гори товченої картоплі.

— Так, Дамблдор обвів круг пальця їх усіх, — погодився Гаррі, який розумів, що буде схожий на невдячну й вередливу дитину, якщо візьме й пожаліється: "От лише прикро, що він зі мною не заговорив. Навіть *не глянув* на мене".

І щойно він це подумав, як шрам на його чолі так нестерпно запік, що він ухопився за нього рукою.

— Що сталося? — занепокоїлася Ґерміона.

— Шрам, — видихнув Гаррі. — Та це нічого... це тепер постійно трапляється...

Окрім Ґерміони, ніхто нічого не помітив, усі віддавали належне стравам, тріумфуючи, що Гаррі дивом вдалося врятуватися. Фред, Джордж і Джіні не переставали співати. Ґерміона мала стурбований вигляд, та перш ніж вона встигла щось сказати, Рон радісно вигукнув: "Я впевнений, що сьогодні прийде Дамблдор, щоб відсвяткувати разом з нами".

— Навряд чи він зможе, Роне, — засумнівалася місіс Візлі, ставлячи перед Гаррі величезну тарілку зі смаженою куркою. — У нього зараз зовсім нема часу.

— ВІН ВИ-ПЛУ-ПЛУТАВСЯ...

— ЦИТЬТЕ! — крикнула місіс Візлі.

*

У наступні кілька днів Гаррі не міг не помітити, що в будинку номер дванадцять на площі Ґримо була одна особа, котра не надто тішилася перспективі його повернення у Ґоґвортс. Сіріус чудово розіграв сцену радості, почувши

новину, тиснув Гаррі руку й усміхався, як і всі інші. Та невдовзі, однак, він став суворішим і похмурішим, ніж досі, дедалі менше спілкувався, навіть з Гаррі, і все частіше зачинявся в материній кімнаті разом з Бакбиком.

— Твоєї провини в цьому нема! — рішуче заявила Герміона, коли через кілька днів Гаррі поділився з нею і Роном своєю тривогою. Вони саме змивали цвіль з шафи на четвертому поверсі. — Твоє місце у Гоґвортсі, і Сіріус це знає. Я особисто вважаю його егоїстом.

— Ну, це ти вже загнула, — насупився Рон, відтираючи цвіль, що намертво причепилася до його пальця, — мабуть, і ти не захотіла б стирчати в цьому будинку сама-самісінька.

— Буде йому товариство! — вигукнула Герміона. — Адже це штаб-квартира Ордену Фенікса, так? Він просто розмріявся, що Гаррі мешкатиме тут з ним.

— Не думаю, — втрутився Гаррі, викручуючи ганчірку. — Бо він не відповів мені нічого конкретного, коли я його питав.

— Він просто вирішив не дуже на це надіятися, — розважливо заперечила Герміона. — І ще він, можливо, почувався частково винним, бо, по-моєму, в глибині душі сподівався, що тебе таки виключать. Тоді ви обидва стали б вигнанцями.

— Дурниці! — вигукнули в один голос хлопці, та Герміона лише знизала плечима.

— Думайте, як хочете. Але мені здається, що Ронова мама має рацію, і Сіріус іноді сам плутається, кого він у тобі бачить: тебе, Гаррі, чи твого батька.

— Ти вважаєш, що він збожеволів? — гаряче вигукнув Гаррі.

— Ні, я просто думаю, що він надто довго був самотній, — відповіла Герміона.

Тієї миті до спальні зайшла місіс Візлі.

— Ще не закінчили? — спитала вона, зазираючи до шафи.

— Я думав, ти прийшла сказати, що пора й відпочити! — обурився Рон. — Знаєш, скільки цвілі ми вже вичистили?

— Ти так рвався допомагати Орденові, — сказала місіс Візлі, — тож тепер будь ласкавий зроби хоч щось для того, щоб у цій штаб-квартирі можна було жити.

— Я вже почуваюся тут якимось ельфом-домовиком, — поскаржився Рон.

— То, може, тепер, коли ти збагнув, яке в них жахливе життя, станеш хоч трошки активнішим у ССЕЧА! — з надією сказала Герміона, коли місіс Візлі вийшла. — Знаєш, це не така вже й погана ідея — показувати людям, як жахливо постійно тільки те й робити, що чистити й прибирати... ми могли б організувати рекламну чистку ґрифіндорської вітальні, а всі зібрані кошти передати в ССЕЧА, це допомогло б розбудити свідомість учнів і поповнити наші фонди.

— Я тобі сам заплачу, тільки заглохни зі своєю "сечею", — люто пробубонів Рон, але так, щоб його чув лише Гаррі.

*

Закінчувалися канікули, і Гаррі дедалі частіше мріяв про Гоґвортс. Він уже не міг дочекатися, коли зіграє у квідич, знову побачить Геґріда, чи просто пройдеться повз овочеві грядки до оранжерей на уроки гербалогії. Яка ж то буде насолода — покинути цей запилюжений і затхлий будинок, де половина шаф ще й досі були замкнені на засуви, а Кричер, скрадаючись, хрипко вигукував усілякі лайки услід тим, хто повз нього проходив. Щоправда, Гаррі ретельно стежив, щоб не говорити про це в присутності Сіріуса.

Виявилося, що життя у штаб-квартирі антиволдемортівського руху було зовсім не таке цікаве й захопливе, як уявляв собі Гаррі. Члени Ордену Фенікса регулярно сюди приходили, іноді залишалися перекусити, іноді затримувалися, щоб швиденько пошепки щось обговорити, але місіс Візлі робила все, щоб ці розмови не долинали до жодних вух (нормальних чи видовжених), і ніхто, навіть Сіріус, не вважав, що Гаррі потрібно знати ще бодай крихту понад те, що він довідався першого вечора.

В останній день канікул, коли Гаррі змітав із шафи залишений Гедвіґою послід, до спальні зайшов Рон з кількома конвертами в руках.

— Прислали списки підручників, — повідомив він і подав

один конверт Гаррі, що стояв на стільці. — Давно пора, я думав, вони забули, бо списки завжди висилали заздалегідь...

Гаррі змів рештки посліду в торбинку для сміття і пожбурив її понад Роновою головою у кошик для паперу, що стояв у кутку. Кошик проковтнув торбинку й голосно відригнув. Гаррі розірвав конверт. Там були два шматки пергаменту: в одному, як завжди, нагадувалося про початок навчання першого вересня, а в другому — подавався список книжок, необхідних на цей навчальний рік.

— Лише два нові підручники, — сказав він, переглянувши список, — "Стандартна книга заклинань для 5 класу" Міранди Ґошоук і "Теорія захисних чарів" Вілберта Слинкгарда.

Лясь.

Прямо біля Гаррі явилися Фред і Джордж. Він уже так до цього звик, що навіть не впав зі стільця.

— Нам просто цікаво, хто включив до списку підручник Слинкгарда, — поділився Фред.

— Бо це означає, що Дамблдор знайшов нового вчителя захисту від темних мистецтв, — додав Джордж.

— Причому, в останню мить, — підхопив Фред.

— Тобто? — не зрозумів Гаррі й зіскочив зі стільця.

— Ну, кілька тижнів тому ми підслухали видовженими вухами розмову тата з мамою, — пояснив Фред, — і вони говорили, що Дамблдорові цього року було вкрай важко знайти когось на цю посаду.

— Хоч це й не дивно, якщо згадати, що сталося з попередніми чотирма вчителями, правда? — додав Джордж.

— Одного звільнено, другого вбито, третьому видалили пам'ять, а останній був замкнений на дев'ять місяців у скрині, — пригадав Гаррі, загинаючи пальці. — Так, тепер я вас розумію.

— Роне, що з тобою? — поцікавився Фред.

Рон не відповідав. Гаррі озирнувся. Рон завмер, роззявивши рота, над листом з Ґоґвортсу.

— Що сталося? — нетерпляче перепитав Фред, а тоді

зайшов Ронові за спину й поглянув на пергамент через братове плече.

Тепер уже й Фред роззявив рота.

— Староста? — втупився він у листа, не вірячи своїм очам. — *Староста?!*

Джордж підскочив до Рона, вихопив у нього з рук конверт і перевернув. Гаррі помітив, як Джорджеві в долоню впало щось золотисто-червоне.

— Не може бути, — вимовив ледь чутно Джордж.

— Це якась помилка, — засумнівався Фред, вирвав у Рона листа і підніс до світла, ніби шукаючи водяних знаків. — Ніхто при здоровому глузді не призначив би Рона старостою.

Раптом близнюки одночасно повернули голови до Гаррі.

— Ми були впевнені у твоїй кандидатурі! — сказав Фред таким тоном, ніби Гаррі їх обдурив.

— Думали, що Дамблдор буде просто *змушений* обрати тебе! — обурено додав Джордж.

— Ти ж виграв Тричаклунський турнір, і не тільки! — доводив Фред.

— Мабуть, на це вплинуло усе те божевілля, що з ним сталося, — сказав Фредові Джордж.

— Так, — поволі вимовив Фред. — Так, старий, з тобою було забагато мороки. Але добре, що хоч один з вас визначив, що для нього головне.

Він підійшов до Гаррі й поплескав його по спині, кинувши на Рона нищівний погляд.

— *Староста...* нас маленький Лонцик — староста.

— Ой, а що буде з мамою, страшно й уявити, — простогнав Джордж, кидаючи Ронові значок старости так, наче він був отруйний.

Рон, який і досі не промовив ані слова, взяв значок, якусь мить на нього дивився, а тоді простяг його Гаррі, ніби мовчки просив підтвердити, що він справжній. Гаррі узяв значок. Там був зображений ґрифіндорський лев з великою літерою "С". Такий самісінький значок він бачив на грудях у Персі у свій найперший день у Гоґвортсі.

Гучно розчахнулися двері. До кімнати влетіла Герміона. Щоки в неї пашіли, а волосся розкуйовдилося. В її руці був конверт.

— Ти... ти отримав?..

Вона помітила значок у Гаррі в руці і зойкнула.

— Я так і знала! — збуджено заговорила вона, розмахуючи своїм листом. — Я теж, Гаррі, мене теж обрали!

— Ні, — швидко заперечив Гаррі, віддаючи значок Ронові. — Це Рон, а не я.

— Це... що?

— Староста — Рон, а не я, — пояснив Гаррі.

— *Рон?* — у Герміони аж щелепа відвисла. — А... ви впевнені? Тобто...

Вона почервоніла, а Рон з викликом глянув на неї.

— У листі моє ім'я, — сказав він.

— Я... — ошелешено почала Герміона. — Я... ну... ого! Чудово, Роне! Це справді...

— Несподівано, — Джордж кивнув головою.

— Ні, — Герміона залилася ще густішим рум'янцем, — ні, це не... Рон багато зробив... він справді...

Двері за її спиною відчинилися ширше, і увійшла місіс Візлі зі стосом свіжовипраних мантій.

— Джіні казала, що нарешті прислали списки підручників, — мовила вона, кинувши оком на конверти, підійшла до ліжка й почала розкладати мантії на дві купи. — Дайте списки мені, після обіду я поїду на алею Діаґон і накуплю підручників, поки ви складатимете речі. Роне, треба буде купити тобі нові піжами, ці вже закороткі сантиметрів на п'ятнадцять, аж не віриться, що ти так швидко ростеш... які ти хочеш кольори?

— Купи йому золотисто-червоні, щоб личили до значка, — глузливо вишкірився Джордж.

— До чого? — неуважно перепитала місіс Візлі, акуратно складаючи темно-бордові шкарпетки, які вона поклала зверху на Ронові мантії.

— До його *значка*, — повторив Фред з таким виразом,

ніби хотів якнайшвидше покінчити з неминучим. — Чудового блискучого новісінького *значка старости.*

Минула якась мить, поки місіс Візлі, що думала про піжами, збагнула Фредові слова.

— Його... але... Роне, ти?..

Рон показав значок.

Місіс Візлі зойкнула, як перед тим Герміона.

— Не вірю! Не вірю своїм очам! Ой, Роне, як це чудово! Староста! Як і всі в нашій родині!

— А ми з Фредом вам хто, сусіди? — обурився Джордж, але мати відштовхнула його і пригорнула найменшого сина.

— Ой, що буде, як почує тато! Роне, я так тобою пишаюся, така неймовірна новина! Староста гуртожитку — це лише початок, ти ще можеш стати старостою школи, як Білл і Персі! Ой, яка це радісна подія після всіх тих неприємностей, я така щаслива, ой, *Рончику...*

Фред і Джордж голосно "векали" в матері за спиною, але місіс Візлі не помічала їхнього "блювання". Обійнявши Рона за шию, вона вкривала поцілунками синове лице, що пломеніло яскравіше, ніж новенький значок.

— Мамо... не треба... мамо, та досить... — бурмотів він, намагаючись вирватися.

Вона відпустила його й задихано мовила: "І що ж нам тепер зробити? Персі ми подарували сову, але ж у тебе вже є сова".

— Щ-що ти маєш на увазі? — поглянув на неї Рон так, ніби не вірив власним вухам.

— Тобі треба щось подарувати! — ніжно пояснила місіс Візлі. — Може, нову вечірню мантію?

— Ми вже купили йому мантії, — кисло озвався Фред з таким виглядом, ніби щиро дивувався цій надмірній щедрості.

— Або новий казан, бо старий Чарлів уже геть проіржавів, або нового пацючка, ти ж так любив Скеберса...

— Мамо, — з надією глянув на неї Рон, — а чи не міг би я отримати нову мітлу?

Обличчя місіс Візлі спохмурніло: мітли були дорогі.

— Не якусь особливу! — поспіхом додав Рон. — Просто... просто новішу, на заміну...

Місіс Візлі мить повагалася, а тоді знов усміхнулась.

— *Обов'язково* купимо... ну, то я побіжу, якщо треба купити ще й мітлу. До зустрічі... мій Рончик — староста! Не забудьте поскладати валізи... староста... ой, я така приголомшена!

Вона ще раз цмокнула Рона в щоку, зашморгала носом і квапливо вибігла з кімнати.

Фред із Джорджем перезирнулися.

— Ти не образишся, якщо ми не будемо тебе цілувати? — удавано стурбувався Фред.

— Якщо хоч, можемо зробити реверанс, — додав Джордж.

— Ой, та відчепіться, — вовком глянув на них Рон.

— Бо що? — поцікавився Фред з капосною посмішкою. — Призначиш нам покарання?

— Цікаво було б на це подивитися, — глузливо реготнув Джордж.

— Він так і зробить, якщо дасте привід! — розсердилася Герміона.

Фред з Джорджем розреготалися, а Рон пробурмотів: "Та перестань, Герміоно".

— Тепер доведеться стежити за кожним своїм кроком, Джорджику, — удавано затремтів Фред, — з такими двома наглядачами...

— Так, бачу, нашим правопорушенням нарешті покладено край, — скрушно похитав головою Джордж.

І близнюки роз'явилися з гучним ляскотом.

— Ну й парочка! — Герміона розлючено глянула на стелю. З кімнати над ними долинав гомеричний регіт Фреда і Джорджа. — Роне, не звертай на них уваги, просто вони тобі заздрять!

— Не думаю, — засумнівався Рон, також позираючи на стелю. — Вони завжди казали, що старостами стають тільки ідіоти... зате, — додав він значно бадьоріше, — у них ніколи не було нових мітел! От би поїхати з мамою, щоб вибрати самому... на "Німбуса" їй не вистачить грошей, але з'явилася но-

ва модель "Чистомета", було б класно... так, мабуть, піду скажу їй, що хотів би мати "Чистомет", просто, щоб вона знала...

Він вискочив з кімнати, залишивши Гаррі наодинці з Герміоною.

Гаррі чомусь відчув, що не хоче дивитися на Герміону. Він підійшов до ліжка, забрав чисті мантії, що їх принесла місіс Візлі, і зробив крок до своєї валізи.

— Гаррі?.. — невпевнено почала Герміона.

— Усе чудово, Герміоно, — якось нещиро, чужим голосом озвався Гаррі, так і не подивившись на неї, — класно. Староста. Супер.

— Дякую, — відповіла Герміона. — Е-е... Гаррі... ти не міг би позичити Гедвігу, щоб я повідомила мамі з татом? Вони дуже зрадіють... бо *староста* — це те, що їм зрозуміло.

— Та будь ласка, — сказав Гаррі, не впізнаючи власного голосу. — Бери!

Він нахилився над валізою, поклав мантії на саме дно і вдав, ніби щось там шукає, а Герміона тим часом підійшла до шафи по Гедвігу. Минуло кілька секунд. Гаррі почув, як зачинилися двері, але все ще не розгинався, прислухаючись.

Було тихо, тільки хихотіла порожня картина на стіні й відригував кошик для сміття, що ніяк не міг перетравити совиний послід.

Гаррі випростався й озирнувся. Не було вже ні Герміони, ні Гедвіги. Він поволі підійшов до ліжка і впав на нього, втупившись незрячими очима в шафу.

Він зовсім забув, що в п'ятому класі обирають старост. Він так боявся, що його виключать, що й не згадував про значки і те, кому вони дістануться. Але якби *згадав*... якби *подумав* про це... то чого міг би сподіватися?

"Не цього", — пролунав у голові тихий відвертий голос.

Гаррі замружився й затулив обличчя руками. Не варто брехати самому собі: якби він пам'ятав про значок старости, то сподівався б, що значок дістанеться йому, а не Ронові. Невже він стає таким зарозумілим, як Драко Мел-

фой? Невже вважає себе ліпшим за інших? Невже справді повірив, що *кращий* за Рона?

"Ні", — рішуче заперечив голос.

Це правда? Гаррі стурбовано прислухався до власного серця.

"Я кращий у квідичі", — озвався голос. — *"Але нічим не кращий у всьому іншому"*.

Це абсолютна правда, подумав Гаррі. Він не вчився краще за Рона. А як же тоді життєві уроки? Як усі ті пригоди, що випали на їхню з Роном та Герміоною долю, відколи вони познайомилися у Гоґвортсі, й через які їм загрожувало щось значно гірше, ніж виключення?

"Рон і Герміона були зі мною майже весь час", — нагадав голос у Гарріній голові.

— Майже, але не весь, — заперечив сам собі Гаррі. — Вони не боролися разом зі мною з Квірелом. Не опинялися віч-на-віч з Редлом і Василіском. Не відганяли дементорів тієї ночі, коли втік Сіріус. Не були зі мною на цвинтарі тоді, коли повернувся Волдеморт...

І він знову відчув себе скривдженим, як тоді, у той перший вечір, коли прибув сюди. "Я зробив набагато більше, — обурено подумав Гаррі. — Зробив більше за них усіх!"

"Але, можливо, — справедливо зауважив голосочок, — *можливо, Дамблдор обирає старост не на тій підставі, що вони постійно влазять у халепи... можливо, в нього інші критерії добору... У Рона є щось таке, чого бракує тобі..."*

Гаррі розплющив очі й поглянув крізь пальці на пазуристі ніжки шафи, пригадуючи Фредові слова: " Ніхто при здоровому глузді не призначив би Рона старостою..."

Гаррі пирхнув зі сміху. Але за мить відчув сам до себе огиду.

Рон не просив Дамблдора, щоб той давав йому значок старости. Тут не було Ронової провини. Невже він, Гаррі, найкращий у світі Ронів приятель, ображатиметься, що не отримав значка, глузуватиме разом з близнюками за Роновою спиною, псуватиме радість Ронові, який уперше в житті бодай у чомусь переміг Гаррі?

Тут Гаррі знову почув на сходах Ронові кроки. Він встав, поправив окуляри і зобразив на обличчі усмішку якраз тоді, коли Рон відчинив двері.

— Ще встиг її впіймати! — радісно повідомив Рон. — Каже, що постарається купити "Чистомет".

— Класно, — погодився Гаррі, з полегкістю відчувши, що нещирі нотки в його голосі зникли. — Слухай... Рон... знаєш, ти молодець.

Посмішка на Роновім обличчі зів'яла.

— Ніколи б не подумав, що виберуть мене! — похитав він головою. — Думав, що старостою будеш ти!

— Та де там, зі мною у них було забагато мороки, — повторив Гаррі Фредові слова.

— Так, — погодився Рон, — можливо... ну що, пора пакувати валізи?

Дивовижно, як за той час, відколи вони сюди прибули, їм вдалося так порозкидати свої речі. Вони півдня збирали книжки й усе інше, і запихали у шкільні валізи. Гаррі помітив, що Рон постійно перекладав значок старости з місця на місце — то клав на тумбочку біля ліжка, то ховав у кишеню джинсів, то знову витягав і прикладав до мантій, милуючись ефектом поєднання червоного й чорного кольорів. Лише після того як до спальні зазирнули Фред і Джордж з пропозицією причепити значок закляттям-приклеяттям йому на чоло, Рон загорнув його в темно-бордові шкарпетки й сховав у валізу.

Десь о шостій місіс Візлі повернулася з алеї Діаґон, нав'ючена книжками і з довгим пакунком у руках, загорнутим у грубий бурий папір. Рон аж застогнав, коли його побачив.

— Розгорнеш потім, бо вже час вечеряти, спускайтеся всі донизу, — сказала вона, та не встигла вийти за поріг, як Рон гарячково роздер папір і почав захоплено розглядати кожнісінький сантиметр нової мітли.

Унизу, в підвалі, місіс Візлі повісила над ущерть заставленим наїдками столом яскраво-червоне полотнище, на якому було виведено:

ВІТАЄМО
РОНА І ГЕРМІОНУ —
НОВИХ СТАРОСТ!

Гаррі ще ні разу за ці канікули не бачив її в такому гарному настрої.

— Я вирішила влаштувати маленьке свято замість звичайної вечері, — пояснила вона Гаррі, Ронові, Герміоні, Фредові, Джорджу й Джіні, коли ті спустилися в кухню. — Зараз прибудуть Білл і твій тато, Роне. Я вислала їм сов. Вони просто *в захваті*, — сяючи, додала вона.

Фред закотив очі.

Сіріус, Люпин, Тонкс і Кінґслі Шеклболт були вже там, а Дикозор Муді пришкутильгав невдовзі після того як Гаррі налив собі маслопива.

— Аласторе, як добре, що ти прийшов, — радісно щебетала місіс Візлі, поки Дикозор знімав дорожнього плаща. — Ми давно хочемо попросити тебе оглянути письмовий стіл у вітальні і сказати нам, що там сидить? Не хотіли відчиняти, ану ж там якась гидота.

— Запросто, Молі...

Дикозорове синьо-голубе око закотилося догори й пильно втупилося в стелю.

— Вітальня... — прохрипів він, а зіниця звузилася. — Стіл у кутку? Так, бачу... це ховчик... піти його вигнати, Молі?

— Ні, ні, я потім сама вижену, — всміхнулася місіс Візлі, — а ти бери пий. До речі, сьогодні в нас є привід для свята... — вона показала на червоне полотнище. — Четвертий староста в родині! — лагідно сказала вона, куйовдячи Ронові волосся.

— Староста? — прогарчав Муді й поглянув на Рона нормальним оком, натомість магічне скосилося кудись убік. У Гаррі з'явилося неприємне відчуття, що воно втупилося в нього, і він посунувся ближче до Сіріуса й Люпина.

— Ну вітаю, — сказав Муді, не відводячи нормального ока від Рона, — людей, наділених владою, чекає багато неприєм-

ностей, але Дамблдор, очевидно, вважає, що ти даси раду у найскрутніших ситуаціях, бо інакше не призначав би тебе.

Було видно, що Рона ця думка стривожила, але йому не довелося нічого відповідати, бо якраз прибув його тато зі старшим братом. Місіс Візлі мала такий гарний настрій, що навіть не дорікнула їм за те, що вони привели з собою Манданґуса. На ньому була довжелезна накидка, що химерно відстовбурчувалась у найнесподіваніших місцях, і яку він відмовився скинути й повісити біля Дикозорового плаща.

— Думаю, треба виголосити тост, — сказав містер Візлі, коли всі вибрали собі напої. Він підняв угору келих. — За Рона й Герміону, нових старост Ґрифіндору!

Рон і Герміона аж сяяли, коли всі за них випили і заплескали в долоні.

— А я ніколи не була старостою, — весело розповідала Тонкс, йдучи за Гаррі, коли всі рушили до столу з їжею. Сьогодні волосся в неї було червоного, мов помідори, кольору й спадало аж до пояса; тепер вона скидалася на старшу сестру Джіні. — Мій гуртожитський вихователь казав, що в мене нема відповідних якостей.

— Яких? — поцікавилася Джіні, накладаючи собі запеченої картоплі.

— Скажімо, вміння чемно поводитися, — пояснила Тонкс.

Джіні розреготалася. Герміона не знала, сміятися їй чи ні, тож зробила більший ковток маслопива і похлинулася.

— А як ви, Сіріусе? — спитала Джіні, стукаючи Герміону по спині.

Сіріус, що стояв поруч з Гаррі, реготнув своїм звичним гавкаючим сміхом.

— Мене ніхто й не призначив би старостою, бо ми з Джеймсом аж надто часто відбували покарання. А от Люпин був чемний хлопчик, йому дали значок.

— Дамблдор, мабуть, сподівався, що я хоч трохи стримуватиму своїх найкращих друзів, — сказав Люпин. — Що й казати — я його дуже розчарував.

У Гаррі раптом поліпшився настрій. Його батько також

не був старостою. Зненацька свято стало значно кращим. Гаррі наклав собі їжі на тарілку, відчуваючи подвійну приязнь до всіх присутніх.

Рон вихваляв усім охочим слухати свою нову мітлу.

— ...з нуля до сімдесяти за десять секунд, непогано, правда? А "Комета—290" розганяється тільки до шістдесяти, та й то, якщо вітер у спину дме, як сказано в рекламі.

Герміона жваво ділилася з Люпином своїми переконаннями щодо ельфівських прав.

— Я вважаю, що це така ж нісенітниця, як і ізоляція вовкулак. Коріння цього треба шукати в тому жахливому переконанні чаклунів, що вони вищі за інших істот...

Місіс Візлі і Білл, як завжди, сперечалися про довжину Біллового волосся.

— ...це вже казна-що, ти ж такий гарний, коротка стрижка тобі дуже личила б, скажи йому, Гаррі.

— Ой... не знаю... — розгубився Гаррі, не готовий висловлювати свою думку. Він нищечком посунувся до Фреда з Джорджем, що розмовляли в кутку з Манданґусом.

Побачивши Гаррі, Манданґус замовк, але Фред підморгнув Гаррі й покликав його до гурту.

— Не бійся, — сказав він Манданґусові, — Гаррі можна довіряти, він — наш спонсор.

— Дивися, що нам дістав Данґ, — сказав Джордж, простягаючи Гаррі руку. Там лежали якісь зморщені чорні стручки. І хоч лежали вони нерухомо, всередині щось легенько тарахкотіло.

— Насіння отруйної тентакули, — пояснив Джордж. — Це необхідний компонент нашого "Спецхарчування для спецсачкування", але він з категорії заборонених для продажу речовин класу "В", і його було нелегко добути.

— Десять ґалеонів за все, Данґ? — запропонував Фред.

— А знаєш, скільки я з ними мав мороки! — витріщив свої мішкуваті, налиті кров'ю очі Манданґус. — Вибачайте, хлоп'ята, але двадцять ґалеонів і ні кната менше.

— Данґ у нас великий жартівник, — сказав Фред.

— Ага, і досі найкращий жарт був — шість серпиків за торбинку кнарлових пір'їнок, — додав Джордж.

— Будьте обережні, — ледь чутно попередив їх Гаррі.

— Чому? — здивувався Фред. — Мама там туркоче над старостою Роном, усе нормально.

— Але за вами може стежити Муді, — зауважив Гаррі.

Манданґус нервово озирнувся через плече.

— А й справді, — пробурмотів він. — Добре, хлопці, нехай буде десять, але швиденько забирайте.

— Класно, Гаррі! — захоплено вигукнув Фред, коли Манданґус висипав усе, що було в кишенях, у простягнуті руки близнюків, а тоді швиденько повернувся до столу з їжею. — Зараз віднесемо усе нагору...

Гаррі дивився їм услід, і на душі йому було незатишно. Він раптом подумав, що рано чи пізно містер і місіс Візлі пронюхають про синівський бізнес і поцікавляться, де Фред і Джордж беруть гроші на свою затію з крамничкою жартів. Він щиро віддав близнюкам свою винагороду за перемогу в Тричаклунському турнірі. Але тепер подумав: чи не стане це причиною нової родинної сварки й розриву, як сталося з Персі? Чи місіс Візлі й далі вважатиме Гаррі ледь чи не рідним сином, коли з'ясує, що він допоміг Фредові й Джорджу почати таку невідповідну, як вона вважає, для них діяльність? Гаррі стояв у кутку, де його покинули близнюки, відчуваючи десь мало не в шлунку тягар провини. Раптом він почув своє прізвище.

— ...чому Дамблдор не зробив старостою Поттера? — глибокий голос Кінґслі Шеклболта перекривав увесь гамір.

— У нього були свої міркування, — відповів Люпин.

— Але це продемонструвало б його впевненість у Гаррі. Я б учинив саме так, — наполягав Кінґслі, — особливо тепер, коли "Щоденний віщун" глузує з нього через номер...

Гаррі не озирався; він не хотів, щоб Люпин чи Кінґслі знали, що він усе чув. І хоч він зовсім не відчував голоду, пішов услід за Манданґусом до столу. Його радість від свята випарувалася швидше, ніж з'явилася. Краще б він уже лежав у ліжку.

Дикозор Муді обнюхував курячу ніжку тим, що лишилося від його носа. Мабуть, не внюхав ніякої отрути, бо незабаром курочка захрумтіла в нього на зубах.

— ...держак виготовлений з іспанського дуба, вкритий протизаклятним лаком і має вбудований вібраційний контроль... — ділився Рон своєю радістю з Тонкс.

Місіс Візлі широко позіхнула.

— Що ж, піду перед сном ще здихаюся того ховчика... Артуре, дивися, щоб діти не засиджувалися допізна, добре? На добраніч, Гаррі, мій дорогий.

Вона вийшла з кухні. Гаррі відклав тарілку й подумав, чи не спробувати йому зникнути слідом за нею.

— З тобою все гаразд, Поттере? — прохрипів Муді.

— Так, усе добре, — збрехав Гаррі.

Муді ковтнув зі своєї баклажки, а його синьо-голубе око скоса поглянуло на Гаррі.

— Йди сюди, покажу тобі щось цікаве, — сказав він.

Із внутрішньої кишені мантії Муді витяг пожмакану стару чаклунську фотографію.

— Отакий колись був Орден Фенікса, — прогарчав Муді. — Знайшов її вчора ввечері, коли шукав запасного плаща-невидимку, бо Подмор так і не повернув мені мого найкращого плаща... і подумав, що декому цікаво буде глянути.

Гаррі взяв фотографію. На нього дивилася групка людей. Одні махали йому руками, інші піднімали вгору келихи.

— Це я, — не знати навіщо показав Муді на самого себе. І хоч у того Муді на знімку волосся ще не посивіло, а ніс був цілий, його ні з ким не можна було сплутати. — Поруч зі мною Дамблдор, з другого боку — Дідалус Діґл... це Марліна Маккінон, її вбили через два тижні, розправилися з усією її родиною. Це Френк і Аліса Лонґботоми...

Гаррін шлунок стисло спазмом, коли він поглянув на Алісу Лонґботом. Він добре знав її кругле доброзичливе лице, хоч ніколи її й не бачив, адже її син, Невіл, був викапана мати.

— ...бідолахи, — прохрипів Муді. — Краще зразу вмерти, ніж зазнати того, що сталося з ними... а це Емеліна Венс,

ти її знаєш, ну і, звісно ж, Люпин... Бенджі Фенвик, йому теж добряче перепало, ми знайшли тільки шматки його тіла... відійдіть трохи вбік, — постукав він пальцем по знімку, і маленькі постаті на фотографії розступилися, щоб ті, хто був на задньому плані, вийшли наперед.

— Це Едґар Боунз... брат Амелії Боунз, його також знищили разом з родиною, видатний був чаклун... Стержис Подмор, дивись, який він тут молодий... Кередок Дірборн, зник через півроку, ми так і не знайшли його тіла... Геґрід, звісно, не змінився... Елфаєс Додж, його ти теж зустрічав; я й забув, що він носив того ідіотського капелюха... Ґідеон Превет... Щоб убити його та його брата Фабіана — геройські були хлопці — смертежерам довелося напасти вп'ятьох... розходьтеся, розходьтеся...

Маленькі постаті на фотографії почали штовхатися, і на перший план вийшли ті, що ховалися далеко позаду.

— Це Дамблдорів брат Еберфорс, я його тоді бачив уперше й востаннє, химерний чолов'яга... це Дорка Медоуз, Волдеморт убив її власноручно... Сіріус, тоді він іще мав коротку стрижку... і... ось, думаю, тобі це буде цікаво!

Серце в Гаррі закалатало. Йому всміхалися мама й тато, що сиділи коло низенького чоловіка з водянистими очима, в якому Гаррі відразу впізнав Червохвоста, того, що зрадив його батьків, коли виказав Волдемортові місце їхнього перебування і цим прискорив їхню смерть.

— Ну, як? — спитав Муді.

Гаррі подивився на вкрите глибокими шрамами рябе обличчя Муді. Той був переконаний, що приніс Гаррі невимовну насолоду.

— Цікаво, — через силу всміхнувся Гаррі. — Е-е... слухайте, я згадав, я ж іще не запакував...

На щастя, йому не довелося вигадувати, що саме він не встиг запакувати, бо Сіріус якраз поцікавився: "Що там у тебе, Дикозоре?" — і Муді повернувся до нього. Гаррі перейшов через кухню, прослизнув у двері і кинувся нагору, не чекаючи, доки його покличуть назад.

Він не розумів, чому це так його приголомшило, адже він уже бачив фотографії батьків, знав Червохвоста... може, тому, що це виринуло так несподівано, коли він був зовсім не готовий... "Кому б таке сподобалося?" — сердито подумав він.

Та ще усі ці щасливі обличчя довкола них... Бенджі Фенвик, від якого знайшли тільки шматочки, і Ґідеон Превет, що помер як герой, і Лонґботоми, котрих тортурами довели до божевілля... Всі радісно махають руками на знімку, що зафіксував їх навіки-віків, не знаючи, що вони вже приречені... ну, може, Дикозорові все це й цікаво... але Гаррі ця фотографія вивела з рівноваги...

Він навшпиньки проминув залу з ельфівськими головами, втішений, що знов опинився на самоті, та коли вже наближався до сходового майданчика, почув якісь звуки. У вітальні хтось плакав.

— Агов? — покликав Гаррі.

Ніхто не озвався, але й ридати не перестали. Він побіг, перестрибуючи по дві сходинки, перетнув сходовий майданчик і відчинив двері до вітальні.

Жінка, стискаючи в руці чарівну паличку, притулилася до стіни і здригалася від ридань. На старому килимі у місячному сяйві лежав розпростертий і, судячи з усього, мертвий Рон.

Гаррі раптом забракло повітря, кров у жилах застигла, він відчув, що провалюється кудись крізь підлогу — Рон мертвий, ні, не може бути...

Але стривай... цього таки *не може бути*... Рон унизу...

— Місіс Візлі? — погукав Гаррі.

— *Р-р-рідікулюс!* — місіс Візлі, ридаючи, тремтячою рукою скерувала чарівну паличку на Ронове тіло.

Лясь.

Ронове тіло перетворилося на Біллове, що нерухомо лежало навзнак з широко розплющеними очима. Місіс Візлі заридала ще гіркіше.

— *Р-рідікулюс!* — вигукнула вона крізь сльози.

Лясь.

Білла змінило тіло містера Візлі, чиї окуляри з'їхали набік, а обличчям струменіла цівочка крові.

— Ні! — застогнала місіс Візлі. — Ні... *рідікулюс! Рідікулюс! РІДІКУЛЮС!*

Лясь. Мертві близнюки.

Лясь. Мертвий Персі.

Лясь. Мертвий Гаррі...

— Місіс Візлі, вийдіть звідси! — крикнув Гаррі, вдивляючись у власне мертве тіло на підлозі. — Нехай хтось інший...

— Що відбувається?

До кімнати забіг Люпин, і зразу за ним Сіріус, трохи пізніше пришкутильгав Муді. Люпин перевів погляд з місіс Візлі на мертвого Гаррі на підлозі й одразу все збагнув. Він витяг чарівну паличку й вимовив твердо й чітко:

— *Рідікулюс!*

Гарріне тіло зникло, і над тим місцем, де воно щойно лежало, зависла в повітрі сріблясta куля. Люпин іще раз змахнув чарівною паличкою, і куля розвіялась, мов дим.

— Ох...ох...ох! — стогнала місіс Візлі, а тоді, затуливши лице руками, вибухла цілим морем сліз.

— Молі, — рівним голосом звернувся Люпин, підходячи до неї. — Молі, не треба...

За мить вона вже ридма ридала на Люпиновім плечі.

— Молі, це ж тільки ховчик, — заспокійливо погладив він її по голові. — Просто дурний ховчик...

— Я їх постійно бачу м-м-мертвими! — простогнала місіс Візлі у нього на плечі. — П-п-постійно! Н-н-навіть у снах...

Сіріус дивився на килим, де щойно лежав ховчик, прикидаючись Гарріним тілом. Муді глянув на Гаррі, але той уникав його погляду. Мав химерне відчуття, що Дикозорове магічне око стежило за ним, відколи він вийшов з кухні.

— Н-н-не кажіть Артурові, — схлипувала місіс Візлі, шалено тручи очі вилогами мантії. — Я н-н-не хочу, щоб він довідався... я така дурна...

Люпин подав їй хустинку, й вона висякалася.

— Гаррі, вибач. Що ти тепер про мене подумаєш? — про-

стогнала вона тремтячим голосом. — Не змогла навіть ховчика вигнати...

— Не кажіть дурниць, — зобразив усмішку Гаррі.

— Мені просто т-т-так страшно, — зізналася вона, а з її очей знову бризнули сльози. — Половина р-р-родини в Ордені, це б-б-буде диво, якщо ми всі вціліємо... а П-п-персі з нами не розмовляє... а якщо станеться щ-щ-щось жахливе, а м-м-ми так і не помиримось? А якщо вб'ють нас з Артуром, хто б-б-буде опікуватися Роном і Джіні?

— Молі, та годі вже, — рішуче спинив її Люпин. — Це не те, що тоді. Орден краще підготовлений, у нас значна перевага, ми знаємо, що задумав Волдеморт...

Місіс Візлі злякано зойкнула, почувши це ім'я.

— Молі, та перестань, давно вже пора звикнути до його імені... послухай, я не можу обіцяти, що ніхто не постраждає, цього не пообіцяє ніхто, але ми зараз у набагато кращій ситуації. Ти тоді не була в Ордені, тобі важко зрозуміти. Тоді на кожного з наших припадало не менше двадцяти смертежерів, і вони виловлювали нас по одному...

Гаррі знову згадав фотографію й сяючі обличчя батьків. Він знав, що Муді й далі за ним стежить.

— Не переживай за Персі, — зненацька втрутився Сіріус. — Він іще змінить свою думку. Це лише питання часу, коли Волдеморт почне діяти відкрито. Тоді все міністерство благатиме, щоб ми їм пробачили. Хоч я не впевнений, що зможу пробачити, — гірко додав він.

— А щодо того, хто опікуватиметься Роном і Джіні у разі вашої з Артуром смерті, — ледь-ледь усміхнувся Люпин, — невже ти гадаєш, що ми дамо їм померти з голоду?

На обличчі місіс Візлі з'явилася непевна усмішка.

— Я така дурна, — пробубоніла вона знову, витираючи очі.

Але десять хвилин по тому, зачиняючи за собою двері до спальні, Гаррі не думав, що місіс Візлі дурна. Він і досі бачив своїх батьків, що всміхалися йому зі старої фотки, не здогадуючись, що їхнє життя, як і життя багатьох тих, що стояли поряд, наближалося до завершення. Картини, ви-

творені ховчиком, що почергово зображав мертвим кожного члена родини місіс Візлі, блискавично миготіли перед його очима.

Шрам на чолі несподівано запік, а в животі різко замлоїло.

— Перестань, — рішуче сказав Гаррі, потираючи свій шрам, — і біль ущух.

"Це перша ознака божевілля, коли починаєш розмовляти з власною головою", — пролунав підступний голос з порожньої картини на стіні.

Гаррі не звернув на нього уваги. Він почувався дорослим, як ще ніколи досі, і йому здавалося неймовірним, що годину тому він іще переживав через якусь там крамничку жартів або через те, кому дістався значок старости.

— РОЗДІЛ ДЕСЯТИЙ —

Луна Лавґуд

Уночі Гаррі спав неспокійно. У його снах то з'являлися, то зникали батьки, не кажучи при цьому ні слова. Місіс Візлі ридала над мертвим тілом Крічера під пильними поглядами Рона та Герміони, з коронами на головах, а потім Гаррі знову брів коридором, що закінчувався замкненими дверима. Коли він раптово прокинувся, йому поколювало в шрамі, а Рон уже був одягнений і намагався його розбудити.

— Швидше вставай, бо мама вже заводиться, каже, що ми спізнимося на поїзд...

В будинку панувала метушня. З того, що він почув, одягаючись з неймовірною швидкістю, Гаррі зрозумів, що Фред і Джордж зачаклували свої валізи, щоб ті самі полетіли донизу, і їх не треба було нести, але в результаті валізи збили з ніг Джіні, і та стрімголов прокотилася сходами два поверхи аж до коридору. Місіс Візлі і місіс Блек репетували як навіжені.

— ...МОГЛИ ЇЇ СЕРЙОЗНО ПОКАЛІЧИТИ, ВИ, ТЕЛЕПНІ!

— ...БРУДНІ ПОКРУЧІ, ВИ ГАНЬБИТЕ МІЙ ОТЧИЙ ДІМ!

До кімнати, саме тоді, як Гаррі взував кросівки, вбігла схвильована Герміона. На її плечі похитувалася Гедвіґа, а в руках звивався Криволапик.

— Мама з татом щойно прислали назад Гедвіґу. — Сова послужливо злетіла вгору й усілася зверху на свою клітку. — Ти вже готовий?

— Майже. З Джіні все гаразд? — поцікавився Гаррі, напʼялюючи окуляри.

— Місіс Візлі привела її до тями, — відповіла Герміона. — Але тепер Дикозор скаржиться, що нам не можна виходити, доки не зʼявиться Стержис Подмор, бо інакше не вистачатиме одного охоронця.

— Охоронця? — перепитав Гаррі. — Ми повинні їхати на Кінґс-Крос з охороною?

— *Ти* повинен їхати на Кінґс-Крос з охороною, — виправила його Герміона.

— Навіщо? — роздратувався Гаррі. — Я думав, що Волдеморт зараз заліг на дно. Чи ти хочеш сказати, що він раптом нападе на мене з-за сміттєвого бачка?

— Не знаю, просто так каже Дикозор, — неуважно відповіла Герміона, зиркаючи на годинник, — але якщо ми зараз не вирушимо, то вже напевно пропустимо поїзд...

— МОЖЕ, ВИ ВСІ НАРЕШТІ-ТАКИ СПУСТИТЕСЯ ДОНИЗУ! — заволала місіс Візлі, і Герміона, підстрибнувши, мов ошпарена вибігла з кімнати. Гаррі схопив Гедвіґу, безцеремонно запхнув її у клітку й поспішив за Герміоною, волочачи валізу.

Портрет місіс Блек з люті аж вив, але ніхто й не намагався затулити його портьєрами, бо галас у коридорі все одно не дав би їй заснути.

— Гаррі, підеш зі мною й Тонкс, — гаркнула місіс Візлі, перекрикуючи безперервне верещання: "БРУДНОКРОВЦІ! ПОГАНЬ! ПОРОДЖЕННЯ НЕЧИСТІ!" — Валізу й сову залиш, про багаж подбає Аластор... О Господи, Сіріусе, Дамблдор же сказав тобі *"ні"*!

Біля Гаррі, що перелазив через численні валізи, добираючись до місіс Візлі, з'явився схожий на ведмедя чорний пес.

— Чесне слово... — У голосі місіс Візлі чувся розпач. — Що ж, роби як знаєш!

Вона рвучко відчинила вхідні двері й вийшла під лагідне вересневе сонце. Гаррі й пес пішли за нею. Двері зачинилися за їхніми спинами, й вереск місіс Блек одразу стихли.

— А де Тонкс? — поцікавився Гаррі, коли вони зійшли кам'яними сходами будинку номер дванадцять, який зник, щойно вони ступили за поріг.

— Вона чекає нас трохи далі, — сухо відказала місіс Візлі, намагаючись не дивитися на чорного пса, що підстрибом біг коло Гаррі.

На розі їх привітала якась старенька. Вона мала сиве

волосся з дрібними кучериками та пурпурового капелюха у формі пиріжка.

— Здоров був, Гаррі! — підморгнула вона йому. — Треба поспішити, Молі, — додала бабця, зиркаючи на годинник.

— Та знаю, знаю, — простогнала місіс Візлі, прискорюючи кроки, — але Дикозор хотів чекати Стержиса... якби ж то Артур знову організував нам машини з міністерства... але Фадж тепер не позичить йому й порожньої чорнильниці... і як ті маґли витримують подорожі без чарів...

А от великий чорний пес радісно гавкав і стрибав навколо них, ганяючись за голубами і за власним хвостом. Гаррі не міг стримати сміху. Сіріус дуже довго не виходив з будинку. Місіс Візлі стисла вуста майже так, як тітка Петунія.

Пішки вони дійшли до вокзалу Кінґс-Крос за двадцять хвилин, і за цей час не сталося нічого вартого уваги, хіба що Сіріус на втіху Гаррі налякав одного-двох котів. На самому вокзалі вони затрималися, ніби випадково, біля перегородки між дев'ятою та десятою платформами, пересвідчилися, що все спокійно, а тоді по черзі сперлися на перегородку й легко пройшли крізь неї на платформу дев'ять і три чверті. Там уже стояв "Ґоґвортський експрес", випльовуючи пару впереміш із сажею на платформу, заповнену учнями та їхніми родинами. Гаррі вдихнув знайомий запах і відчув, як поліпшується настрій... Нарешті він повертався...

— Сподіваюся, ніхто не спізниться, — стривожено мовила місіс Візлі, озираючись на ковану залізну арку, що дугою нависала над платформою і крізь яку заходили новоприбулі.

— Класний пес, Гаррі! — гукнув йому високий хлопець з копицею дрібних кісок.

— Дякую, Лі, — усміхнувся Гаррі, а Сіріус несамовито замахав хвостом.

— Ох, нарешті, — полегшено зітхнула місіс Візлі, — ось і Аластор з багажем, дивіться...

Муді низько натяг на свої різнокаліберні очі кепку носильника і шкутильгав крізь арку, штовхаючи візок з валізами.

— Усе гаразд, — пробурмотів він місіс Візлі і Тонкс, — Нам, начебто, ніхто не сів на хвіст...

Ще за кілька секунд на платформі з'явився містер Візлі з Роном та Ґерміоною. Вони майже розвантажили Дикозорів візок з багажем, коли прибули Фред, Джордж та Джіні з Люпином.

— Мали якісь проблеми? — прохрипів Муді.

— Жодних, — відповів Люпин.

— Я все ж повідомлю Дамблдорові про Стержиса, — пообіцяв Муді, — це вже вдруге на цьому тижні він не з'являється. Стає такий самий ненадійний, як і Манданґус.

— Що ж, бережіть себе, — потис усім долоні Люпин. Останнім він попрощався з Ґаррі й поплескав його по плечу. — Ти теж, Ґаррі. Будь обережний.

— Ніде не висовуйся і будь пильний, — потис Ґарріну руку Муді. — І не забувайте всі — не пишіть нічого зайвого. Якщо в чомусь сумніваєтесь, то в листі краще про це взагалі не згадувати.

— Я така рада, що з вами всіма познайомилася, — сказала Тонкс, пригортаючи до себе Ґерміону й Джіні. — Маю надію, що скоро побачимось.

Пролунав останній свисток. Учні, що й досі були на платформі, поспішили у вагони.

— Швидко, швидко, — розгублено бурмотіла місіс Візлі, обіймаючи всіх підряд. Ґаррі попався їй двічі. — Пишіть... будьте чемні... якщо забули щось, то ми вам вишлемо... залазьте вже, залазьте, мерщій...

Великий чорний пес раптом став на задні лапи, а передні поклав Ґаррі на плечі, проте місіс Візлі підштовхнула Ґаррі до дверей вагона й зашипіла: — Ґосподи, Сіріусе, поводься як пес!

— До зустрічі! — гукнув Ґаррі у відчинене вікно, коли поїзд рушив з місця, а Рон, Ґерміона й Джіні махали руками з-за його спини. Постаті Тонкс, Люпина, Муді, містера й місіс Візлі швидко зменшилися, але чорний пес іще мчав наввипередки з поїздом, метляючи хвостом. Люди на плат-

формі реготали, дивлячись, як він женеться за вагоном, але колія зробила вигин, і Сіріус зник з очей.

— Йому не треба було приходити з нами, — стурбовано сказала Герміона.

— Ой, не починай, — скривився Рон, — він, бідолаха, місяцями не бачив денного світла.

— Годі базікати, — плеснув у долоні Фред. — Нам ще треба обговорити з Лі деякі справи. Бувайте, — і вони з Джорджем зникли в коридорі вагона.

Поїзд набирав швидкості, за вікном пролітали будинки, і всі похитувалися разом з вагоном.

— То що, пошукаємо собі купе? — запропонував Гаррі.

Рон з Герміоною перезирнулися.

— Е-е, — пробелькотів Рон.

— Ми... ну... ми з Роном маємо їхати у вагоні для старост, — незграбно пояснила Герміона.

Рон не дивився на Гаррі, його раптом страшенно зацікавили нігті власної лівої руки.

— Он як, — буркнув Гаррі. — Ну що ж. Добре.

— Не думаю, що ми повинні там сидіти всю поїздку, — почала виправдовуватися Герміона. — У наших листах було написано, що нам треба лише отримати інструкції від шкільних старост та ще трохи почергувати в коридорах.

— Добре, — повторив Гаррі. — Ну, то... побачимось, мабуть, пізніше.

— Так, аякже, — погодився Рон, крадькома стурбовано зиркаючи на Гаррі. — Я не хочу туди йти, краще б я.., але ми повинні... тобто мені від цього ніякого кайфу, я ж не Персі, — зухвало додав він.

— Знаю, що не Персі, — запевнив його Гаррі й усміхнувся. Та коли Герміона з Роном потягли свої валізи, Криволапика й клітку з Левконією в напрямку голови поїзда, Гаррі охопило дивне відчуття втрати. Він ще жодного разу не їздив на "Гоґвортському експресі" без Рона.

— Ходімо, — підштовхнула його Джіні, — може, ще займемо для них місця.

— Гаразд, — погодився Гаррі і вхопив однією рукою Гедвіжину клітку, а другою — ручку валізи. Вони попленталися коридором, зазираючи крізь скляні двері в переповнені купе. Гаррі не міг не помітити, що багато учнів зацікавлено зиркали на нього, а дехто штовхав сусідів і показував на Гаррі пальцем. Подібні ситуації повторилися і в наступних п'яти вагонах. Гаррі пригадав, як "Щоденний віщун" цілісіньке літо забивав баки своїм читачам історійками про його брехливість та намагання виділитися серед інших. Цікаво, мляво подумав він, чи всі ці учні, що перешіптуються й витріщаються на нього, повірили тим нісенітницям.

В останньому вагоні вони зустріли Невіла Лонґботома — теж п'ятикласника з Ґрифіндору. Невілове кругле обличчя аж пашіло, так йому важко було тягти свою валізу і водночас утримувати однією рукою жабунчика Тревора, що відчайдушно пручався.

— Здоров, Гаррі, — задихано привітався Невіл. — Привіт, Джіні... скрізь усе забито... не можу знайти собі місця...

— Що ти таке кажеш? — здивувалася Джіні, протискаючись повз Невіла й зазираючи в купе за його спиною. — Тут є місця. Немає нікого, крім Лунатички Лавґуд...

Невіл пробелькотів, що, мовляв, не хоче нікого турбувати.

— Не будь дурний, — зареготала Джіні, — не бійся її.

Вона відчинила двері й затягла в купе свою валізу. Гаррі з Невілом зайшли за нею.

— Салют, Луна, — привіталася Джіні, — нічого, що ми займемо ці місця?

Дівчина біля вікна підвела голову. Вона мала розпатлане й брудне біляве волосся до пояса, ледь помітні брови й вирячені очі, що надавали їй навіки здивованого вигляду. Гаррі одразу збагнув, чого Невіл не хотів заходити в це купе. Виразно відчувалося, що в цієї дівчини не всі вдома. Можливо, тому що вона заклала свою чарівну паличку за ліве вухо, чи тому що мала на собі намисто з корків від маслопива, чи тому що читала журнал догори ногами. Вона зиркнула на Невіла, а тоді зупинила свій погляд на Гаррі й кивнула головою.

— Дякую, — всміхнулася їй Джіні.

Гаррі з Невілом запхнули всі три валізи та Гедвіжину клітку на багажну полицю й посідали. Луна розглядала їх поверх перевернутого догори дриґом журналу, що називався "Базікало". Дівчині, здається, не потрібно було кліпати очима, як усім нормальним людям. Погляд її прикипів до Гаррі, що сів навпроти неї, шкодуючи вже, що так учинив.

— Луна, добре провела літо? — поцікавилася Джіні.

— Так, — замріяно озвалася Луна, не відводячи очей від Гаррі. — Непогано. А *ти* — Гаррі Поттер, — додала раптом вона.

— Я це вже знаю, — відповів Гаррі.

Невіл захихотів. Луна глянула на нього своїми блідими очима.

— А хто ти, я не знаю.

— Ніхто, — миттю відказав Невіл.

— Та не вигадуй, — втрутилася Джіні. — Невіл Лонґботом... Луна Лавґуд. Луна моя однокласниця, тільки з Рейвенклову.

— *Розум безмежний — це скарб величезний,* — майже проспівала Луна. А далі затулила лице своїм перевернутим журналом і замовкла.

Гаррі з Невілом перезирнулися, здивовано піднявши брови. Джіні ледве стримувалася, щоб не захихотіти.

Поїзд, гуркочучи, набирав швидкість, і довкола вже не було жодних будівель. Погода того дня була дивно-мінлива. Однієї миті вагон заливало сонячне сяйво, а вже наступної — він проїжджав під грізними сірими хмарами.

— Знаєш, що мені подарували на день народження? — запитав Невіл.

— Ще одного Нагадайка? — пригадав Гаррі білу, мов мармур, кульку, що її Невілова бабуся прислала йому з надією поліпшити жахливу пам'ять онука.

— Ні, — заперечив Невіл, — хоч він би мені й пригодився, бо старого Нагадайка я вже давно загубив... Ось подивися...

Тією рукою, що не стискала Тревора, він понишпорив

у своєму шкільному портфелі і витяг маленького кактусика в горщику. Кактус замість колючок був укритий якимись фурункулами.

— *Мімбулус мімблетонія*, — гордо проголосив Невіл.

Гаррі почав розглядати дивовижу. Вона легенько пульсувала і через те була зловісно схожа на якийсь хворий внутрішній орган.

— Це дуже-дуже рідкісна штука, — аж сяяв Невіл. — Навіть не знаю, чи є щось таке у ґоґвортській оранжереї. Не дочекаюся, щоб показати її професорці Спраут. Це мені дядько Елджі привіз з Ассирії. Цікаво, чи можна її розводити?

Гаррі знав, що гербалогія — улюблений Невілів предмет, але не міг, хоч убий, зрозуміти, навіщо йому потрібна ця чахла рослинка.

— А чи вона... е-е... щось робить? — поцікавився він.

— Ще й як! — похвалився Невіл. — У неї дивовижний захисний механізм. На, потримай Тревора...

Він поклав жабку Гаррі на коліна і вийняв з портфеля перо. Вирячені очі Луни Лавґуд знову визирнули з-за журналу, щоб бачити, що робить Невіл. Той підняв *мімбулус мімблетонію* на рівень очей, знайшов, висолопивши язика, потрібне місце й різко штрикнув рослину гострячком пера.

З кожнісінького її фурункула бризнула рідина — густими смердючими темно-зеленими цівками. Заляпало стелю, вікна й журнал Луни Лавґуд. Джіні ще якось устигла затулити обличчя долонями, проте, здавалося, мала на голові слизьку зелену шапочку, а ось Гаррі, що руками втримував Тревора, сидів тепер з обляпаним обличчям. Рідина смерділа гноєм.

Невіл, забризканий з голови до пояса, потрусив головою, щоб гидота трохи стекла з очей.

— В-вибачте, — видихнув він, — я ще це не випробовував... не знав, що станеться аж таке... тільки не журіться, бо смердосік не отруйний, — додав він нервово, коли Гаррі виплюнув на підлогу ковток рідини.

Саме тієї миті відчинилися двері купе.

— Ой... здоров, Гаррі, — пролунав стурбований голос. — Е-е... Я, мабуть, невчасно?

Гаррі протер окуляри вільною від Тревора рукою. З дверей до нього всміхалася дуже гарна дівчина з довгим і лискучим чорним волоссям. Чо Чанґ, ловець рейвенкловської квідичної команди.

— Ой... привіт, — безпорадно буркнув Гаррі.

— Е-е... — розгубилася Чо, — я просто хотіла привітатися... Бувайте.

Почервонівши, вона зачинила двері й зникла. Гаррі відкинувся на спинку сидіння і застогнав. Він волів би, щоб Чо зустріла його в якійсь класній компанії, де всі до сліз реготали б з анекдоту, що він його розповів, а не тут, у товаристві Невіла та Лунатички Лавґуд, з жабою в руках і заляпаного смердосоком.

— Не страшно, — підбадьорила їх Джіні. — Ми зараз легко почистимось. — Вона витягла чарівну паличку: — *Брудозникс!*

Смердосік зник.

— Вибачте, — ледь чутно повторив Невіл.

Рон з Герміоною не приходили майже годину, вже навіть візок з їжею встигли провезти повз купе. Гаррі, Джіні і Невіл доїли гарбузові пиріжки і почали обмінюватися картками з шоколадних жабок, коли відчинилися двері купе і Рон з Герміоною, нарешті, з'явилися в супроводі Криволапика та Левконії, що пронизливо ухкала в клітці.

— Я зголоднів як вовк, — сказав Рон, поставивши клітку з Левконією біля Гедвіґи, а тоді схопив шоколадну жабку й бухнувся на сидіння біля Гаррі. Розірвав обгортку, відгриз жабці голову і відкинувся назад, заплющивши очі, немовби мав страшенно виснажливий ранок.

— Від кожного гуртожитку — по двоє старост-п'ятикласників, — роздратовано сіла на своє місце Герміона. — Дівчина й хлопець.

— А вгадайте, хто староста Слизерину? — все ще не розплющував очей Рон.

— Мелфой, — одразу здогадався Гаррі, певний, що підтвердяться його найгірші побоювання.

— Звичайно, — з гіркотою підтвердив Рон, запхав у рот решту жабки і потягнувся по іншу.

— І ще ця жирна *корова* Пенсі Паркінсон, — обурилася Герміона. — Яка з неї старостиня? Вона ж тупіша за контуженого троля!

— А в Гафелпафі хто? — поцікавився Гаррі.

— Ерні Макмілан та Анна Ебот, — проплямкав Рон.

— А з Рейвенклову Ентоні Ґольдштейн та Падма Патіл, — додала Герміона.

— Ти приходив з Падмою Патіл на святковий бал, — пролунав невиразний голос.

Усі озирнулися на Луну Лавґуд, що, не кліпаючи, дивилася на Рона поверх журналу "Базікало". Рон ледь не вдавився, ковтаючи жабку.

— Знаю, що приходив, — здивовано погодився він.

— Вона була не дуже задоволена, — повідомила Луна. — Думає, що ти погано поводився, бо не хотів потанцювати. А мені, мабуть, було б однаково, — замислено додала вона, — бо я не дуже люблю танці.

Вона знову сховалася за "Базікалом".

Рон якийсь час дивився, роззявивши рота, на обкладинку журналу, а тоді глянув на Джіні, чекаючи якихось пояснень. Та Джіні затуляла долонями рота, щоб не розреготатися. Рон очманіло похитав головою і зиркнув на годинника.

— Нам же треба періодично перевіряти коридори, — сказав він Гаррі й Невілу, — ми можемо й покарання призначати, якщо хтось порушить правила поведінки. Хотів би я упіймати на чомусь Креба з Ґойлом...

— Роне, не можна зловживати посадою! — застерегла Герміона.

— О, звичайно, бо ж Мелфой ніколи не зловживатиме, — відбрикнувся Рон.

— То ти що, опустишся до його рівня?

— Ні, я просто хочу його випередити, поки він ще не причепився до моїх друзів.

— Заради Бога, Роне...

— Я примушу Ґойла переписувати тексти! Це для нього смерть, бо він не любить писати, — радісно заявив Рон. Він зробив голос низьким, як у Ґойла, наморщив лоба, ніби з усієї сили намагався зосередитись, і вдавано почав виводити в повітрі: — *"Я... не ... повинен... мати вигляд... як... бабуїнова... дупа".*

Усі засміялися, а найголосніше Луна Лавґуд. Вона залилася таким реготом, що Гедвіґа прокинулась і обурено затріпотіла крильми, а Криволапик вистрибнув на багажну полицю й засичав. Луна реготала так нестримно, що журнал вилетів у неї з рук і впав на підлогу.

— Ой, як це *кумедно!*

На її витрішкуватих очах виступили сльози, вона хапала ротом повітря, не відводячи очей від Рона. Він спантеличено роззирався, але всі тепер сміялися з виразу Ронового обличчя і з дурнуватого реготу Луни Лавґуд, що хиталася назад-вперед, хапаючись за боки.

— Ти з нас дражнишся? — насуплено глянув на неї Рон.

— *Бабуїнова... дупа!* — заливалася вона, тримаючись за ребра.

Усі дивилися, як регоче Луна, і лише Гаррі глянув на журнал, що лежав на підлозі, й раптом помітив таке, що змусило його нахилитися. Коли журнал був догори ногами, важко було зрозуміти, що зображено на обкладинці, але тепер Гаррі збагнув, що то була доволі погана карикатура на Корнеліуса Фаджа. Гаррі впізнав його лише за зеленим капелюхом-котелком. Однією рукою Фадж стискав торбу із золотом, а другою душив за горло ґобліна. Карикатура була підписана: "Як далеко зайде Фадж, щоб заволодіти "Ґрінґотсом"?" Нижче були заголовки інших статей у журналі.

Корупція у квідичній лізі:
Як здобувають перемогу "Тайфуни"

Розгадані секрети стародавніх рун
Сіріус Блек: злочинець чи жертва?

— Можна глянути? — нетерпляче попросив Гаррі в Луни.

Вона кивнула, не відводячи очей від Рона й усе ще захлинаючись сміхом.

Гаррі розгорнув журнал і пробіг очима заголовки. Він геть забув про журнал, що його Кінґслі передав через містера Візлі для Сіріуса, але це мало бути саме те число "Базікала". Знайшов потрібну сторінку й схвильовано глянув на статтю.

Вона також була проілюстрована жахливою карикатурою. Гаррі навіть не впізнав би там Сіріуса, якби малюнок не підписали. Сіріус стояв на купі людських кісток, тримаючи в руках чарівну паличку. Стаття мала підзаголовок:

СІРІУС БЛЕК — ЧИ СПРАВДІ ЧОРНА ПОСТАТЬ?
"Сумнозвісний серійний убивця чи безневинна співоча зірка?"

Гаррі мусив кілька разів перечитати це речення, щоб переконатися, що нічого не переплутав. Коли це Сіріус став співочою зіркою?

"Ось уже чотирнадцять років Сіріуса Блека вважають винним у вбивстві дванадцяти ні в чому не винних маґлів та одного чаклуна. Зухвала Блекова втеча два роки тому з Азкабану змусила Міністерство магії провести найширшу за всі часи облаву. Ніхто не сумнівався, що його потрібно впіймати й передати назад дементорам.

ТА ЧИ ПОТРІБНО?

Нещодавно з'явилися нові приголомшливі свідчення, що Блек, можливо, і не скоював злочинів, за які його ув'язнили в Азкабані. Насправді, як каже Доріс Перкіс, що мешкає на алеї Акацій, 18 у Літл-Нортоні, Блек міг навіть не бути на місці злочину.

— Ніхто не знає, що Сіріус Блек — це вигадане ім'я, — каже місіс Перкіс. — Чоловіка, якого вважають Сіріусом Блеком, насправді звати Стаббі Бордмен. Це — соліст популярної вокальної групи "Веселі ґобліни", який п'ятнадцять років тому припинив концертну діяльність —

після того як під час концерту у Літл-Нортоні йому запустили у вухо ріпою. Я відразу його впізнала, побачивши знімок у газеті. Так от, Стаббі ніяк не міг скоїти цих злочинів, бо саме того дня мав зі мною романтичну вечерю при свічках. Я вже написала листа міністрові магії і сподіваюся, що він незабаром зніме всі звинувачення зі Стаббі, відомого також як Сіріус".

Дочитавши, Гаррі ще якийсь час здивовано розглядав сторінку. Мабуть, то був жарт, подумалось йому, мабуть, у цьому журналі весь час друкують різні містифікації. Він перегорнув кілька сторінок і знайшов матеріал, присвячений Фаджу.

"Корнеліус Фадж, міністр магії, заперечив, що п'ять років тому, коли його обрали міністром магії, мав плани очолити чаклунський банк "Ґрінґотс". Фадж завжди наполягав, що не бажає нічого іншого, крім "мирної співпраці" зі стражами нашого золота.

АЛЕ ЧИ СПРАВДІ НЕ БАЖАЄ?

Наші джерела в Міністерстві магії нещодавно з'ясували, що найпотаємніше бажання Фаджа — здобути контроль над ґоблінськими золотими запасами, і що він не вагатиметься, якщо для цього треба буде застосувати силу.

— До речі, це не вперше, — повідомило міністерське джерело. — Друзі називають Корнеліуса Фаджа *"Ґоблінодробарка"*. Якщо підслухати його тоді, коли він упевнений, що ніхто його не чує, то ви почуєте розповіді про ґоблінів, з якими він розправився, — того втопив, того зіштовхнув з даху будинку, того отруїв, з того зробив фарш для пиріжків..."

Далі Гаррі не читав. Фадж мав багато вад, але Гаррі було важко уявити, як той наказує молоти ґоблінів на фарш. Він погортав журнал далі. Затримувався на деяких сторінках, щоб прочитати таке: звинувачення "Тайфунів з Татшила" у виграші чемпіонату квідичної ліги завдяки поєднанню шантажу, тортур і незаконного втручання в конструкцію мітел; інтерв'ю з чарівником, котрий доводив, що літав на

місяць на "Чистометі—6", а на доказ показував торбу з місячними жабами, яких він там нібито наловив; а ще статтю про стародавні руни, з якої стало зрозуміло, чому Луна читала "Базікала" догори дриґом: якщо руни перевернути, писалося там, то вони відкриють вам закляття, яке перетворить вуха ваших ворогів на мандаринки. Порівняно з рештою статей "Базікала" припущення, що Сіріус насправді був солістом "Веселих ґоблінів", було чи не найвірогідніше.

— Є щось цікаве? — спитав Рон, коли Гаррі закрив журнал.

— Ясно, що нема, — їдко заперечила Герміона, не встиг ще Гаррі й рота розкрити. — "Базікало" не вартий уваги, це всім відомо.

— Даруйте, — озвалася Луна; голос її раптом втратив сонливість. — Мій батько — редактор журналу.

— Я... е-е, — зніяковіла Герміона. — Ну... там є дещо цікаве... тобто він досить...

— Прошу мені віддати, дякую, — холодно процідила Луна, нахилилася й вихопила журнал з Гарріних рук. Знайшовши п'ятдесят сьому сторінку, вона знову рішуче перевернула його догори дриґом і сховалася за обкладинкою. Аж тут утретє відчинилися двері купе.

Гаррі озирнувся. Він цього сподівався, та все одно вигляд Драко Мелфоя, що шкірився до нього з-поміж своїх друзяк Креба і Ґойла, анітрохи його не втішив.

— Що таке? — агресивно вигукнув він, не давши Мелфоєві й рота роззявити.

— Будь чемний, Поттере, бо призначу тобі покарання, — вичавив Мелфой. Його прилизане біляве волосся та загострене підборіддя були точнісінько такі, як у батька. — Карочє, я, на відміну від тебе, став старостою, а це означає, що я, на відміну від тебе, наділений владою карати учнів.

— Так, — сказав Гаррі, — але ти, на відміну від мене, козел, тому відчепися й вимітайся.

Рон, Герміона, Джіні й Невіл зареготали. Мелфой скривив губи.

— А скажи, Поттере, ти ловиш кайф від того, що ти — на другому місці після Візлі? — поцікавився він.

— Заткнися, Мелфою, — різко втрутилася Герміона.

— Що, я зачепив болючу струнку? — вишкірився Мелфой. — Кароче, стережися, Поттер, бо я тепер буду, *як пес* винюхувати кожен твій крок. Тільки спробуй знову викинути якогось коника.

— Вимітайся! — зірвалася на ноги Герміона.

Мелфой захихотів, востаннє окинув Гаррі лиховісним поглядом і пішов. Креб і Ґойл вайлувато потупотіли за ним. Герміона грюкнула за ними дверима купе й озирнулася на Гаррі. Її, так само як і його, стурбували Мелфоєві слова.

— Кинь-но мені ще одну жабку, — попросив Рон. Він явно нічого не помітив.

Гаррі не міг вільно говорити перед Невілом і Луною. Він ще раз нервово зиркнув на Герміону, а тоді задивився у вікно.

Думав, що прихід Сіріуса на вокзал стане веселою пригодою, а виявилося, що це необачна, а можливо, й відверто небезпечна витівка... Герміона мала рацію: Сіріусові не варто було приходити. А що, як містер Мелфой помітив чорного пса й розповів про це Дракові? Що, як він вирахував, що Візлі, Люпин, Тонкс і Муді знають, де ховається Сіріус? Чи, може, Мелфой просто випадково вжив слова "як пес"?

Погода не переставала щомиті мінятися, доки вони мчали все далі й далі на північ. Спочатку вікна легенько покропив дощик, тоді не дуже впевнено визирнуло сонечко і знову все затягло хмарами. Коли запала темрява, а в вагонах засвітили світло, Луна склала "Базікало", акуратно сховала його в сумочку і стала по черзі розглядати всіх у купе.

Гаррі сидів, притисшись чолом до вікна, і намагався угледіти вдалині обриси Гоґвортсу, але ніч була безмісячна, а залита дощем шибка — непрозора.

— Час, мабуть, переодягатися, — згадала нарешті Герміона, а тоді разом з Роном вони старанно попришпилювали до грудей значки старост.

Гаррі помітив, як Рон глипав на своє відображення в темній шибці.

Нарешті поїзд почав гальмувати, і в вагонах залунав звичний галас, коли всі діставали з полиць багаж та домашніх звіряток, готуючись до виходу. Рон і Герміона мали за всім цим наглядати, тож вони знову кудись побігли, залишивши на Гаррі Криволапика та Левконію.

— Я візьму сову, якщо хочеш, — запропонувала Гаррі Луна, показуючи на Левконію, а Невіл тим часом обережно запихав Тревора у внутрішню кишеню мантії.

— О, дякую, — зрадів Гаррі й подав дівчині Левконію, а сам надійніше схопив Гедвіжину клітку.

Вони посунули з купе, в коридорі змішалися з юрбою й відчули жалючий подув нічного вітерцю. Поволі рухалися до дверей. До Гаррі долинув запах сосон, що росли уздовж стежки до озера. Він ступив на платформу й озирнувся, прислухаючись, чи не почує зараз знайомий голос: "Перші кляси... перші кляси... Сюди..."

Але не почув. Натомість лунав зовсім інший, бадьорий жіночий голос: — Першокласників прошу зібратися тут! Усі першокласники до мене!

До Гаррі, гойдаючись, наближався чийсь ліхтар, і в його світлі Гаррі побачив випнуте підборіддя та коротку зачіску професорки Граблі-Планки, чаклунки, що торік якийсь час вела замість Геґріда уроки догляду за магічними істотами.

— А де ж Геґрід? — вигукнув він.

— Не знаю, — відповіла Джіні, — але треба відійти, бо ми заступаємо всім вихід.

— Ага...

Джіні відтіснили кудись від Гаррі, поки він плентався по платформі до виходу зі станції. Проштовхуючись крізь натовп, Гаррі напружував зір — намагався угледіти в пітьмі Геґрідів силует. Він мусив десь тут бути, Гаррі ж так на це сподівався, так прагнув знову побачити Геґріда! Але того ніде не було видно.

"Він не міг звідси поїхати, — переконував сам себе Гаррі,

поволі виходячи з юрбою на пристанційну дорогу. — "Може, він просто застудився, чи ще щось..."

Роззирнувся за Роном чи Герміоною, бажаючи знати їхню думку з приводу чергової появи професорки Граблі-Планки, але тих теж ніде не було видно, тож він побрів до темного, омитого дощем путівця, що починався відразу за станцією Гоґсмід.

Там стояло близько сотні диліжансів без коней, що завжди відвозили всіх учнів, крім першокласників, до замку. Гаррі глянув на них, ще раз роззирнувся за Роном і Герміоною, і знову здивовано придивився до диліжансів.

Тепер вони вже не їхали самі собою. У голоблі диліжансів були впряжені якісь істоти. Якщо вже якось їх називати, то Гаррі сказав би, що це коні, хоч вони дещо скидалися на рептилій. Були безтілесні, а їхні кістяки щільно обтягувала чорна шкіра, крізь яку виразно проступало кожні сіньке ребро. Шкапи мали драконоподібні голови з білими вирячениими очима без зіниць та чорні шкірясті крила, які більше пасували б величезним кажанам. Загалом вигляд цих істот, що спокійно й тихенько стояли в сутінках, був моторошний і зловісний. Гаррі не міг зрозуміти, навіщо цих жахливих коней запрягли в диліжанси, якщо ті чудово могли рухатися й без них.

— А де Лев? — почувся за Гарріною спиною Ронів голос.

— Її забрала та дівчина, Луна, — миттю озирнувся Гаррі, прагнучи поговорити з Роном про Геґріда. — Як ти гадаєш, де...

— ...дівся Геґрід? Не знаю, — стурбовано озвався Рон. — Хоч би з ним усе було гаразд...

Трохи далі розштовхував другокласників, щоб дістатися до диліжансів, Драко Мелфой у супроводі зграйки своїх посіпак — Креба, Ґойла та Пенсі Паркінсон. Ще за кілька секунд з юрби вибігла захекана Герміона.

— Мелфой таке там виробляв з першокласниками! Обов'язково про це доповім! Він якісь три хвилини носить свій значок, а вже дістав усіх до печінок... а де Криволапик?

— У Джіні, — відказав Гаррі. — Ось вона...

З юрби вийшла Джіні з Криволапиком, що звивався в її руках.

— Дякую, — забрала кота Герміона. — Ходімо, треба знайти якийсь диліжанс, поки ще всіх не зайняли...

— Десь немає мого Лева! — вигукнув Рон, але Герміона вже поспішила до найближчого вільного диліжанса. Гаррі затримався з Роном.

— Що то за жахіття, не знаєш? — спитав він Рона й кивнув на страхітливих коней, повз яких проходили інші учні.

— Яке жахіття?

— Та ті коні...

З'явилася Луна, тримаючи в руках клітку з Левконією. Крихітна сова, як завжди, схвильовано цвенькала.

— Нате, — сказала Луна. — Така гарнюсінька сова!

— Е-е... так... нормальна, — похмуро буркнув Рон. — Ходімо вже, треба сідати... то що ти, Гаррі, питав?

— Питав, що то за жахливі коні? — повторив Гаррі, йдучи з Роном та Луною до диліжанса, де вже сиділи Герміона й Джіні.

— Які коні?

— Та ті, що впряжені в диліжанси! — нетерпляче вигукнув Гаррі. Зрештою, вони вже майже порівнялися з найближчим конем, що витріщався на них своїми порожніми білими очиськами. Але Рон спантеличено зиркнув на Гаррі.

— Що ти таке мелеш?

— Я кажу, що... та сам подивися!

Гаррі схопив Рона за руку й розвернув так, щоб той опинився прямо перед головою крилатого коня. Рон якусь мить дивився туди, а потім озирнувся на Гаррі.

— На що я маю дивитися?

— Та на... ну, ось, між голоблями! Запряжені в диліжанс! Просто в тебе перед носом...

Та Рон і далі був спантеличений, тож Гаррі стрельнула химерна думка.

— Ти що... їх не бачиш?

— *Кого* не бачу?

— Не бачиш, хто впряжений у диліжанси?

Рон уже, здавалося, стурбувався серйозно.

— Гаррі, з тобою все гаразд?

— Так... я...

Гаррі нічого не міг збагнути. Кінь стояв прямісінько перед ним, полискуючи шкурою у слабкому світлі зі станційних вікон, а з його ніздрів у прохолодне нічне повітря струменіла пара. Але Рон, якщо не прикидався — а це був би не дуже смішний жарт, — і справді нічого не бачив.

— То що, сідаємо, га? — нерішуче спитав Рон, стривожено позираючи на Гаррі.

— Так, — погодився Гаррі. — Так, сідаємо...

— Усе гаразд, — пролунав за Гарріною спиною сонний голос, коли Рон уже зник у пітьмі диліжанса. — Ти не збожеволів. Я їх теж бачу.

— Справді? — розпачливо озирнувся Гаррі до Луни. У її великих сріблястих очах відображалися коні з кажанячими крильми.

— Ну, звичайно, — підтвердила Луна, — я їх бачила, ще як уперше сюди приїхала. Вони завжди тягли ці диліжанси. Не переживай. Ти цілком нормальний, як і я.

Ледь-ледь усміхнувшись, вона залізла вслід за Роном у диліжанс, що трохи пахнув цвіллю. Гаррі, котрого ці слова не надто заспокоїли, поліз за нею.

— РОЗДІЛ ОДИНАДЦЯТИЙ —

Нова пісенька Сортувального Капелюха

Гаррі нікому не хотів зізнаватися, що мав однакові з Луною галюцинації — якщо це були галюцинації. Тож він більше не згадував про коней, коли сів у диліжанс і зачинив за собою дверцята, хоч не міг не бачити, як за вікном рухалися кінські силуети.

— Чи всі ви бачили ту Граблі-Планку? — спитала Джіні. — Чого вона тут була? Не міг же Геґрід звідси піти.

— Я лише зраділа б, — сказала Луна, — він не дуже добрий вчитель.

— Неправда! — сердито озвалися Гаррі, Рон і Джіні.

Гаррі зиркнув на Герміону. Вона прокашлялась і швидко додала: — Гм... ага... він дуже добрий.

— А в Рейвенклові всі з нього сміються, — і вухом не повела Луна.

— Тому що у вас паскудне почуття гумору, — огризнувся Рон, а колеса диліжанса скрипнули й покотилися.

Луну анітрохи не збентежила Ронова грубість, навпаки, вона якийсь час не зводила з нього погляду — мовби дивилася нудну телепередачу.

Хитаючись і торохкочучи, диліжанси повзли дорогою вгору. Коли вони проїжджали між увінчаних крилатими вепрами високих кам'яних колон, що стояли обабіч шкільної брами, Гаррі став придивлятися, чи світиться в Геґрідовій хатині біля Забороненого лісу, але там усе було оповите суцільною темрявою. Вони наближалися до Гоґвортського замку, що височів над ними незліченними вежами, чорнющими на тлі темного неба — то тут, то там яскраво сяяли вікна.

Диліжанси з брязкотом зупинилися біля кам'яних сходів, що вели до дубових вхідних дверей, і Гаррі вийшов першим.

Він ще раз озирнувся, чи не видно освітлених вікон біля лісу, але в Геґрідовій хижі ніхто не подавав ознак життя. Неохоче, мовби сподіваючись, що вони вже зникли, Гаррі перевів погляд на химерних кістлявих істот, що спокійно стояли під прохолодним нічним вітерцем, поблискуючи порожніми білими очима.

Колись уже бувало таке, що Гаррі бачив невидимі для Рона речі, але то було відображення в дзеркалі — таке неістотне супроти сотні цих реальних і дужих тварин, що тягли цілу флотилію диліжансів. Якщо повірити Луні, то вони були тут завжди, хоч і невидимі. Чому ж тоді Гаррі зненацька їх побачив, а Рон ні?

— Ти йдеш чи як? — спитав ззаду Рон.

— Ага... так, — швидко озвався Гаррі, й вони разом з усіма пішли кам'яними сходами до замку.

Вестибюль був залитий світлом смолоскипів і відлунював кроками учнів, що прямували по вимощеній кам'яними плитами підлозі до подвійних дверей, за якими їх чекав у Великій залі бенкет на честь початку навчального року.

Чотири довжелезні столи різних гуртожитків стояли у Великій залі під чорною беззоряною стелею, точнісінько такою, як небо, що виднілося крізь височенні вікна. У повітрі вздовж столів висіли свічки, освітлюючи сріблястих привидів, що пропливали по залі, а також обличчя учнів, які весело розмовляли, обмінювалися новинами за літо, віталися з друзями з інших гуртожитків і оцінювали зачіски та мантії одне одного. І знову Гаррі помітив, що дехто шепочеться в нього за спиною, коли він проходить повз них. Заскрипів зубами, вдаючи, що нічого не помічає й нічим не переймається.

Луна відпливла від них до рейвенкловського столу. Коли вони підійшли до ґрифіндорців, Джіні привітали її колеги-четвертокласники, і вона залишилася з ними. Гаррі, Рон, Герміона та Невіл вмостилися десь посередині столу між Майже-Безголовим Ніком, привидом Ґрифіндорського гуртожитку, Парваті Патіл та Лавандою Браун. Ці дві дівчини

привітали його аж надто радісно й по-панібратськи, тож Гаррі не сумнівався — вони щойно теревенили про нього. Проте його турбували речі значно серйозніші — він глянув понад учнівськими головами на вчительський стіл під високченною стіною зали.

— Його там немає.

Рон і Герміона теж придивлялися до вчительського столу, хоч у цьому й не було потреби — Геґрідові розміри відразу вирізняли його в будь-якій юрбі.

— Він же не міг звідси виїхати, — знічено припустив Рон.

— Авжеж не міг, — рішуче заперечив Гаррі.

— Ти не думаєш, що його... *поранено,* абощо? — занепокоїлася Герміона.

— Ні, — миттю озвався Гаррі.

— А де ж він тоді?

Запанувала тиша, а тоді Гаррі ледь чутно вимовив, щоб його не почули Невіл, Парваті й Лаванда: — Може, він ще не повернувся. Знаєте... зі свого завдання... того, що мав виконати влітку для Дамблдора.

— Так... мабуть, що так, — трохи заспокоївся Рон, але Герміона й далі, кусаючи губи, розглядала вчительський стіл, ніби сподівалася отримати остаточне пояснення Геґрідової відсутності.

— А хто *це?* — різко спитала вона, показуючи на середину вчительського столу.

Гаррі подивився туди. Спочатку його погляд натрапив на професора Дамблдора, що сидів у самому центрі довжелезного вчительського столу в золотому кріслі з високою спинкою, одягнений у темно-фіолетову мантію, всіяну срібними зорями, і з капелюхом відповідного кольору на голові. Дамблдорова голова була схилена до якоїсь жінки, що сиділа біля нього й нашіптувала щось йому на вухо. Вона скидалася на стару діву — присадкувата, з коротким кучерявим буро-каштановим волоссям, у яке вплела жахливу рожеву стрічку під колір пухнастого рожевого джемпера на ґудзиках, одягнутого зверху на мантію. Вона повернулася,

щоб зробити ковточок зі свого келиха, і Гаррі з жахом упізнав бліде ропушаче обличчя й вирячені, з мішками, очі.

— Це ж та жінка, Амбридж!

— Хто? — перепитала Герміона.

— Та, що була на слуханні моєї справи! Вона працює у Фаджа!

— Гарненька в неї кофтина, — вишкірився Рон.

— Вона працює у Фаджа! — спохмурніла Герміона. — А чого тоді вона приперлася сюди?

— Не знаю...

Герміона, примруживши очі, оглянула вчительський стіл.

— Ні, — пробурмотіла вона, — ні, явно, що ні...

Гаррі не розумів, про що вона говорить, але не спитав. Його увагою заволоділа професорка Граблі-Планка, котра щойно з'явилася за вчительським столом. Вона пробралася до самого кінця столу й сіла там, де зазвичай сидів Геґрід. Це означало, що першокласники вже прибули озером до замку.

І справді, за кілька секунд відчинилися двері вестибюлю. Довжелезною вервечкою зайшли перелякані першокласники на чолі з професоркою Макґонеґел, що тримала в руках ослінчик зі старезним чаклунським капелюхом — латаним-перелатаним і з отвором біля пошарпаних крисів-полів.

Гомін у Великій залі поступово вщух. Першокласники поставали рядочком перед учительським столом, обличчями до решти учнів, а професорка Макґонеґел акуратно поставила попереду ослінчик і відступила.

Обличчя першокласників блідо відсвічували у сяйві свічок. Маленький хлопчик посеред ряду, здається, затремтів. Гаррі на мить пригадалось, як він сам злякано стояв отам, чекаючи невідомого випробування, що мало визначити, в якому гуртожитку він опиниться.

Всі учні затамували подих. Раптом капелюх широко, мов рота, роззявив свій отвір біля крисів і заспівав:

Давно, коли я юним був,
І Гоґвортс щойно народився,
Хто думав, що його батьки
Навік розлучаться колись?
Метою спільною вони
Були зігріті:
Створити школу чаклунів —
Найкращу в світі.
"Навчати будемо дітей!" —
Казала так четвірка друзів,
Не знаючи, що дружба ця
Піддасться зраді і нарузі.
Друзяк вірніших не було,
Ніж Слизерин і Ґрифіндор,
Рівнятися на них могли
Лиш Ґафелпаф і Рейвенклов.
Та що там трапилось, чому
Тій дружбі враз настав кінець?..
Я спробую розповісти,
Бо я ж там був (хай йому грець!).
Раз каже Слизерин: "Вчимо
Лиш чистокровних в нашій школі",
А Рейвенклов йому: "Ні, тих,
Хто має розуму доволі".
А Ґрифіндор: "Навчаймо лиш
Відважних, мужніх і сміливих".
"Для мене ж", — каже Ґафелпаф , —
Немає учнів особливих".
Отак сварилися вони,
Ніяк дійти не в змозі згоди,
Аж врешті кожен заснував
Гуртожиток окремий згодом.
Відтоді Слизерин навчав
Лиш чистокровних,
А Рейвенклов — розумних лиш
І красномовних.

Відважні, з духом бойовим
До Ґрифіндора прямували,
А Гафелпаф приймала всіх,
Що чарів вчитися бажали.
Завирувало там життя,
Роки у радості минали,
Аж доки знов гіркі часи
Зневіри й розпачу настали.
Гуртожитки, що мов стовпи,
Тримали на собі цю школу,
Сварились люто, мов сліпці,
І все валилося додолу.
Уже здавалось, що кінець
Настане Ґоґвортсу навіки,
Коли ішов на друга друг,
І полились криваві ріки.
Та несподівано тоді
Старенький Слизерин помер,
І вщухли сутички, однак
Не стало злагоди й тепер.
Засновники усі утрьох
Шкільні вирішували справи,
Та єдності не знали вже
Колись незламні їхні лави...
Спливли століття, й нині знов
Я сортувати буду вас,
Я — Сортувальний Капелюх,
Настав мій день, настав мій час.
Та цього року вам скажу
Одну доволі дивну штуку —
Те, що ділити мушу вас,
Завдасть мені і болю, й муки.
Це мій обов'язок, тож я
Сортую чесно вас щороку,
Але боюсь, щоб не приніс
Розподіл цей біди, нівроку.

Остерігайтесь небезпек,
Розгадуйте таємні знаки,
Готуються на Гоґвортс наш
Смертельних ворогів атаки.
Єднаймося, допоки час,
Відкиньмо геть усі вагання, —
Я попередив... а тепер
Розпочинаймо Сортування.

І Капелюх знову завмер. Залунали оплески. І вперше на Гарріній пам'яті вони переривалися бурмотінням і шепотінням. Скрізь у Великій залі учні перемовлялися одні з одними, і Гаррі, аплодуючи разом з усіма, чудово знав, про що вони говорять.

— Щось його цього року занесло, га? — здивовано підняв брови Рон.

— Ще й як, — погодився Гаррі.

Зазвичай Сортувальний Капелюх обмежувався описом різних ознак, необхідних для кожного з чотирьох гоґвортських гуртожитків, а також своєї ролі в процедурі Сортування. Гаррі не пригадував, щоб він будь-коли намагався учням щось радити.

— Цікаво, чи раніше він робив якісь попередження? — трохи стривожилася Герміона.

— Авжеж, — обізнано відповів Майже-Безголовий Нік, нахиляючись до неї крізь Невіла (Невіл аж здригнувся, бо це доволі неприємне відчуття, коли крізь вас проходить привид). — Капелюх вважає справою честі зробити школі відповідне попередження, коли відчуває...

Але професорка Макґонеґел, що збиралася зачитати прізвища першокласників, зиркнула спопеляючим поглядом на учнів, що перешіптувалися.

Майже-Безголовий Нік приклав до вуст прозорого пальця й виструнчився на стільці, а бурмотіння в залі миттю стихло. Востаннє суворо окинувши поглядом столи всіх чотирьох гуртожитків, професорка Макґонеґел опустила

очі на довжелезний сувій пергаменту й оголосила перше прізвище.

— Юан Аберкромбі.

Переляканий хлопчик, на якого Гаррі звернув увагу перед цим, поплентався до Капелюха й надів його на голову. Тільки великі відстовбурчені вуха не давали Капелюхові впасти хлопчикові аж на плечі. Капелюх на мить замислився, а тоді роззявив свого "рота" й крикнув:

— *Ґрифіндор!*

Гаррі голосно заплескав разом з усіма ґрифіндорцями, а Юан Аберкромбі пошкандибав до їхнього столу і сів з таким виглядом, ніби волів провалитися крізь підлогу, аби лишень на нього не витріщалися.

Поволі зменшувалася довжелезна вервечка першокласників. У паузах між називанням їхніх прізвищ та оголошенням рішень Сортувального Капелюха Гаррі чув голосне бурчання Ронового живота. Нарешті останню в списку Розу Зеллер розподілили в Ґафелпаф, професорка Макґонеґел винесла з зали Капелюха й ослінчика, і на ноги звівся професор Дамблдор.

Попри своє останнім часом гірке ставлення до директора, Гаррі одразу заспокоївся, коли Дамблдор став перед ними. Він відчував, що Геґрідова відсутність і драконисті коні будуть далеко не останніми несподіванками, що їх принесе довгоочікуване повернення до Ґоґвортсу — це було наче нові деренчливі звуки у знайомій пісеньці. Але принаймні ось це відбувалося саме так, як і мало бути: директор школи підводився, щоб привітати їх перед початком бенкету з нагоди нового навчального року.

— Наші новоприбулі, — лунким голосом проказав Дамблдор, розкинувши в боки руки і сяючи усмішкою, — мої вам вітання! Наші старожили — з поверненням вас! Є час для виголошення промов, але зараз нам не до цього. Напихаймо кендюхи!

Пролунав схвальний регіт і вибухли оплески, а Дамблдор повільно сів на місце й закинув за плече свою довжелезну

бороду, щоб вона не заважала йому їсти — бо прямо з повітря виникли страви, і всі п'ять столів уже вгиналися під вагою різних м'ясив, пирогів, овочевих салатів, хліба, приправ та глечиків з гарбузовим соком.

— Чудово, — аж застогнав від насолоди Рон, схопив найближчий таріль з відбивними й почав накладати їх на свою тарілку, а Майже-Безголовий Нік сумовито глянув на нього.

—То що ти там казав перед Сортуванням? — запитала в привида Герміона. — Про попередження Капелюха.

— А, так, — зрадів Нік, що знайшов причину відвернутися від Рона, котрий з якимось аж непристойним завзяттям наминав смажену картоплю. — Я чув, що Капелюх і раніше колись робив попередження, причому саме тоді, як виявляв ознаки наближення серйозної небезпеки для школи. І завжди зазвичай він радив одне й те саме: будьте разом, ваша внутрішня сила в єдності.

— Аин аєо ола ебеесі яшо ін осий аею? — здивувався Рон.

Він так набив рота їжею, що Гаррі здивувався, як Рон узагалі зміг видушити бодай якісь звуки.

— Я перепрошую? — ввічливо перепитав Майже-Безголовий Нік, а ось Герміона подивилася на це з відразою. Рон насилу все проковтнув і знову повторив: — А як він знає, що школа в небезпеці, якщо він простий Капелюх?

— Гадки не маю, — відповів Майже-Безголовий Нік. — Хоч він, звичайно, мешкає в Дамблдоровім кабінеті, тож, мабуть, щось там і підслуховує.

— І він хотів би, щоб усі гуртожитки потоваришували? — Гаррі глянув на слизеринський стіл, де вся увага була прикута до Драко Мелфоя. — Дідька лисого.

— Але ж не можна ставати в позу, — докірливо сказав Нік. — Мирна співпраця — ось у чому вихід. Ми, привиди, також належимо до різних гуртожитків, але підтримуємо приятельські стосунки. Попри конкуренцію між Ґрифіндором та Слизерином, мені ніколи й на думку не спаде встрягати в суперечки з Кривавим Бароном.

— Бо ти його просто боїшся, — усміхнувся Рон.

Майже-Безголовий Нік сприйняв це як страшну образу.

— Боюся? Мене, сера Ніколаса де Мимзі-Порпінґтона, ще ніхто в житті не звинуватив у боягузтві! Шляхетна кров, що тече в моїх жилах...

— Яка кров? — перепитав Рон. — Її в тебе вже нема...

— Це мовний зворот! — роздратувався Майже-Безголовий Нік, а його голова загрозливо захиталася на майже перерубаній шиї. — Я гадаю, що й надалі володію правом вживати будь-які слова та вирази, хоч мені й відмовлено в насолоді їсти й пити! Але я вже цілком звик до недолугих учнівських жартів стосовно моєї смерті! Можу вас запевнити!

— Нік, та він і не думав з тебе сміятися! — виправдовувалася Герміона, люто зиркаючи на Рона.

На жаль, Ронів рот знову був такий набитий, що він зміг видушити з себе лише "О аю еед им иаати", що, на Нікову думку, не вважалося достатнім вибаченням. Він піднявся в повітря, поправив свого капелюха з пір'їнами й поплив на другий край стола, де зупинився між братами Кріві — Коліном та Денісом.

— Дуже гарно, Роне, — скривилася Герміона.

— Що? — обурився Рон, нарешті проковтнувши свою їжу. — Мені вже не можна задати просте запитання?

— Ой, перестань, — роздратовано буркнула Герміона, і після цього вони вже між собою не розмовляли.

Гаррі так звик до їхніх суперечок, що навіть не намагався їх помирити. Вирішив, що краще присвятити час біфштексові та пирогові з м'ясом, а тоді величезній таці його улюблених тістечок з мелясою.

Коли всі учні наїлися й галас у залі знову почав голоснішати, Дамблдор ще раз звівся на ноги. Розмови миттю вщухли і всі повернулися до директора. Гаррі відчував приємну сонливість. Десь нагорі його чекало ліжко зі стовпчиком на кожному розі, неймовірно тепле й м'якеньке...

— А тепер, як ми вже перетравлюємо наш розкішний бенкет, прошу кілька хвилин вашої уваги для звичних оголошень перед початком року, — сказав Дамблдор. — До-

воджу до відома першокласників, що учням заборонено відвідувати ліс на території школи — про це не варто забувати і деяким нашим старшокласникам. (Гаррі, Рон і Герміона обмінялися посмішками.)

Містер Філч, наш сторож, попросив мене — вже в чотириста шістдесят друге, згідно з його підрахунками — нагадати вам усім, що в шкільних коридорах не можна користуватися ані чарами, ані деякими іншими речами, величенький перелік яких висить на дверях кабінету містера Філча.

Маємо цього року дві зміни в складі наших учителів. Нам дуже приємно знову привітати професорку Граблі-Планку, котра вестиме уроки догляду за магічними істотами. З великим задоволенням хочу вам також відрекомендувати професорку Амбридж, нашу нову вчительку захисту від темних мистецтв.

Пролунали ввічливі, хоч і не особливо бурхливі оплески, а Гаррі, Рон і Герміона обмінялися переляканими поглядами, бо ж Дамблдор не сказав, як довго викладатиме Граблі-Планка.

Дамблдор вів далі:

— Проби кандидатів у квідичні команди гуртожитків відбудуться...

Він раптом зупинився й допитливо глянув на професорку Амбридж. Та, стоячи, була не набагато вища, ніж сидячи, тож певний час ніхто не розумів, чому замовк Дамблдор — аж доки професорка Амбридж не прокашлялася ("гм, гм") — і всі зрозуміли, що вона приготувалася виголосити промову.

Дамблдор розгубився хіба що на мить, а тоді швиденько сів і зацікавлено вдивлявся в професорку Амбридж, мовби тільки й мріяв, щоб її вислухати. Інші вчителі не зуміли так хутко приховати свій подив. Брови професорки Спраут так піднялися, що просто зникли в її розкуйовдженому волоссі, а таких тонких вуст у професорки Макґонеґел Гаррі досі не бачив. Дамблдора ще ніколи не перебивав жоден новий учитель. Багато учнів глузливо посміхалися; ця жінка явно не знала гоґвортських правил поведінки.

— Дякую вам, пане директоре, — самовдоволено усміхнулася професорка Амбридж, — за ці гарні привітальні слова.

Вона мала тоненький, з придихом, голос, наче в маленької дівчинки, а на Гаррі знову накотилася незрозуміла хвиля неприязні. Він відчував відразу до всього, пов'язаного з нею, починаючи з її дурнуватого голосу й закінчуючи пухнастим рожевим джемпером. Вона ще раз легенько прокашлялась ("гм, гм") і повела далі.

— Мушу сказати, що дуже приємно повернутися в Гоґвортс! — Вона всміхнулася, показавши гостресенькі зубки. — І побачити навколо такі щасливесенькі дитячі обличчя!

Гаррі озирнувся. Він не помітив жодного щасливого обличчя. Навпаки, всі здавалися трохи здивованими, що до них звертаються, мов до п'ятирічних діток.

— Мені прагнеться чимскоріше з вами всіма познайомитися, і я впевнена, що ми з вами гарнюсінько подружимось!

Учні перезиралися. Дехто ледве стримував посмішку.

— Я згодна на все, аби лиш не довелося позичати в неї джемпера, — прошепотіла Лаванді Парваті, й обидві мовчки затрусилися зі сміху.

Професорка Амбридж ще раз прокашлялася ("гм, гм"), та коли заговорила знову, в її голосі вже не було характерного придиху. Тепер він був по-діловому монотонний, ніби вона вивчила цей текст напам'ять.

— Міністерство магії завжди надавало величезного значення освіті молодих чарівниць та чаклунів. Ваші рідкісні вроджені здібності можуть зникнути, якщо їх не розвивати й не відточувати ретельним навчанням. Стародавні й унікальні для магічної громади вміння потрібно передавати з покоління в покоління, щоб не втратити їх назавжди. Скарби магічного знання, зібрані нашими предками, мають охоронятися, поповнюватися і вдосконалюватися тими, чиїм покликанням стала шляхетна професія вчителя.

Професорка Амбридж зробила паузу й легенько вклонилася колегам-учителям, проте ніхто не відповів на цей уклін. Професорка Макґонеґел насупила свої чорні брови і стала

схожа на шуліку. Гаррі добре побачив, як вона обмінялася багатозначним поглядом з професоркою Спраут, коли Амбридж знову мугикнула й продовжила свою промову.

— Кожен директор і директорка Гоґвортсу додавали щось нове до вагомої справи керівництва цією історичною школою. Так і мало бути, бо без прогресу настає застій і занепад. Але знову ж таки, не варто заохочувати прогрес заради прогресу, бо наші випробувані й перевірені традиції не терплять поспіху й недбалості. Отож необхідно зберігати рівновагу між старим і новим, між сталістю і змінами, між традиціями і новаціями...

Гаррі відчув, що його увага розсіюється, йому важко було налаштувати свій мозок на одну-єдину хвилю. Тиша, що завжди панувала в залі, коли говорив Дамблдор, поступово заповнювалася шепотом і хихотінням учнів. За рейвенкловським столом Чо Чанґ жваво теревенила з приятельками. Неподалік від Чо знову витягла свого "Базікала" Луна Лавґуд. А от за гафелпафським столом її, здається, слухали. Ерні Макмілан, один з небагатьох у залі, незмигно дивився на професорку Амбридж, хоч і скляними очима. Гаррі не сумнівався, що той лише прикидається уважним слухачем — його зобов'язував значок старости, що виблискував на грудях.

Професорка Амбридж ніби й не помічала, що її не слухають. Гаррі подумав, що вона не припинила б своєї доповіді, навіть якби в залі вибухнув справжнісінький бунт. Лише вчителі слухали її з увагою, та ще Герміона буквально ковтала кожнісіньке слово, хоча, судячи з виразу обличчя, не всі ці слова були їй до смаку.

— ...бо деякі зміни ведуть до поліпшення, тоді як інші, з плином часу, будуть визнані помилковими. Між іншим, деякі старі звички необхідно зберігати, тоді як інших, віджилих і непридатних, треба позбуватися. Тож рухаймося вперед, до нової ери відкритості, ефективності й відповідальності, рішуче підтримуючи все, що варте підтримки, вдосконалюючи те, що потребує вдосконалення, і викорінюючи все, що нам заважає.

Вона сіла на місце. Дамблдор заплескав. Решта вчителів його підтримала, хоч Гаррі помітив, що дехто лише про людське око раз чи двічі стулив долоні. Кілька учнів теж заплескали, але більшість завершенням промови були захоплені зненацька, бо не слухали, тож поки вони збиралися аплодувати, Дамблдор знову звівся на ноги.

— Дуже вам дякую, професорко Амбридж, ви нам усім розкрили очі, — вклонився він їй. — Отож, як я вже казав, проби у квідичні команди відбудуться...

— Вона справді розкрила нам очі, — неголосно сказала Герміона.

— Тобі що, сподобалося? — повернувся до Герміони Рон. — Та я ще ні разу в житті не чув нуднішої доповіді, а я ж ріс разом з Персі.

— А я не казала "сподобалась", я сказала — "розкрила очі", — пояснила Герміона. — Тепер багато що прояснилося.

— Справді? — здивувався Гаррі. — По-моєму, це було порожнє базікання.

— Серед цього базікання були й важливі речі, — похмуро заперечила Герміона.

— Які саме? — перепитав Рон.

— А ось як вам отака фраза: "не варто заохочувати прогрес заради прогресу"? Або таке: "викорінюючи все, що нам заважає"?

— І що це означає? — нетерпляче допитувався Рон.

— Зараз скажу, — процідила Герміона. — Це означає, що міністерство починає втручатися у справи Гоґвортсу.

Навколо них загупали й загрюкали. Мабуть, Дамблдор якраз усіх відпустив, бо учні вставали й готувалися виходити із зали.

Герміона розгублено зіскочила на ноги.

— Роне, ми ж маємо показувати дорогу першокласникам!

— Ага, — сказав Рон, який явно про це забув. — Гей... гей, ви там! Ліліпутики!

— *Роне!*

— Та ж вони справді малявки...

— Я знаю, але не можна їх називати ліліпутами! Першокласники! — владно покликала Герміона. — Прошу сюди!

До проміжку між ґрифіндорським та гафелпафським столами нерішуче наблизився гурт новачків, які ховалися одне в одного за спинами. Вони й справді були дуже маленькі. Гаррі подумав, що був дорослiший, коли сюди приїхав. Усміхнувся їм. Білявий хлопчик коло Юана Аберкромбі мав переляканий вигляд. Він підштовхнув Юана й зашепотів йому на вухо. Юан Аберкромбі теж злякано зиркнув на Гаррі. Усмішка зникла з Гарріного обличчя, мов той смердосік у поїзді.

— До зустрічі, — буркнув він Ронові й Герміоні і пішов з Великої зали, намагаючись не звертати уваги на шепотіння, погляди та тицяння пальцями йому вслід. Дивився прямо перед собою, проштовхуючись крізь натовп у вестибюлі, тоді вибіг нагору мармуровими сходами, перетнув кілька прихованих переходів і незабаром майже всі учні залишилися позаду.

Невже він такий дурний, що сподівався на щось інше? — думав Гаррі сердито, йдучи майже безлюдними горішніми коридорами. Не дивно, що всі на нього витріщалися, адже два місяці тому він вийшов з Тричаклунського лабіринту, несучи тіло мертвого учня і заявляючи, що бачив, як повернув собі могутність Лорд Волдеморт. У минулій чверті вже не було часу все це пояснювати, бо учні роз'їжджалися додому — навіть, якби він і знайшов тоді в собі силу детально прозвітувати перед усією школою про жахливі події на цвинтарі.

Гаррі дійшов до кінця коридору, до входу в ґрифіндорську вітальню, й зупинився перед портретом Гладкої Пані, раптом усвідомивши, що не знає нового пароля.

— Е-е... — похмуро протяг він, дивлячись на Гладку Пані, котра розгладила складки рожевої єдвабної сукні й суворо глянула на нього.

— Не знаєш паролю — зайти не дозволю, — пихато сказала вона.

— Гаррі, я знаю! — Хтось задихано підбіг до нього ззаду, а коли Гаррі озирнувся, то побачив Невіла. — Знаєш, який пароль? До речі, я його, нарешті, можу запам'ятати... — Він помахав маленьким чахлим кактусиком, що його показував ще в поїзді. — *Мімбулус мімблетонія!*

— Правильно, — сказала Гладка Пані й відхилилася, відкривши за собою круглий отвір, крізь який і пролізли Гаррі з Невілом.

Ґрифіндорська вітальня мала той самий гостинний вигляд, що й завжди — затишна округла кімната у вежі, заставлена потертими м'якими кріслами та розхитаними старими столами. У каміні весело потріскував вогонь, а кілька учнів гріли біля нього руки перед тим як піднятися до своїх спалень.

З протилежного боку кімнати Фред і Джордж щось пришпилювали на дошку оголошень. Гаррі помахав їм на добраніч і пішов до хлопчачих спалень. Йому зараз було не до розмов. Невіл поплентався за ним.

Дін Томас і Шеймус Фініґан були вже у спальні й чіпляли на стіни біля своїх ліжок плакати та фотографії. Вони про щось розмовляли, коли Гаррі штовхнув двері, але миттю замовкли, щойно його побачили. Гаррі подумав, чи не про нього вони часом базікали, але потім вирішив, що помаленьку стає вже параноїком.

— Салют, — привітався він, а тоді підійшов до своєї валізи і відкрив її.

— Здоров, Гаррі, — озвався Дін, вдягаючи піжаму в кольорах команди "Вест Гем". — Як канікули?

— Непогано, — буркнув Гаррі, бо ж правдивий опис того, що сталося під час канікул, тривав би цілу ніч, а Гаррі було не до того. — А в тебе?

— Та все гаразд, — захихотів Дін. — Принаймні краще, ніж у Шеймуса. Він оце мені розповідав.

— А що там сталося, Шеймусе? — поцікавився Невіл, обережно ставлячи свою "Мімбулус мімблетонію" на тумбочку біля ліжка.

Шеймус відповів не зразу. Він щосили намагався вирівняти на стіні плакат квідичної команди "Кенмарські соколи". А тоді сказав, не обертаючись до Гаррі:

— Мама не хотіла, щоб я повертався.

— Що? — Гаррі, який саме скидав з себе мантію, завмер.

— Вона не хотіла, щоб я повертався до Гоґвортсу.

Шеймус відвернувся від плаката й почав витягати з валізи піжаму, так і не дивлячись на Гаррі.

— А... чому? — здивувався Гаррі. Він знав, що Шеймусова мама й сама була чарівниця, тож не міг зрозуміти, чому вона повелася так по-дурслівськи.

Шеймус не відповів, доки не застібнув піжаму.

— Я думаю, — стримано мовив він, — що... через тебе.

— Як це через мене? — відразу перепитав Гаррі.

Його серце закалатало. Він невиразно відчув, ніби на нього щось насувається.

— Ну, — знову заговорив Шеймус, і далі уникаючи Гаррі, — вона... е-е... не тільки через тебе, а й через Дамблдора...

— То вона вірить "Щоденному віщунові"? — запитав Гаррі. — Думає, що я брехун, а Дамблдор — старий дурень?

Шеймус глянув на нього.

— Так, щось таке.

Гаррі нічого не сказав. Він шпурнув чарівну паличку на тумбочку біля ліжка, скинув мантію, сердито запхнув її у валізу й одягнув піжаму. Як це йому обридло! Скільки можна на нього витріщатися й шепотіти в нього за спиною? Якби ж то вони знали, якби ж мали хоч найменше уявлення, як почувається він сам, він, з ким усе це відбувається... Що могла знати та дурепа, місіс Фініґан, розлючено подумав він.

Гаррі заліз у постіль і хотів було вже засунути запону, коли озвався Шеймус: — Слухай... то *що* тоді сталося, коли... ну, знаєш... з Седриком Діґорі й так далі?

Шеймусів голос звучав нервово й водночас нетерпляче. Дін, що схилився над валізою, шукаючи капці, неприродно застиг, і Гаррі знав, що той напружено прислухається.

— А чого ти мене питаєш? — різко перепитав Гаррі. — Читай собі "Щоденний віщун", як твоя мамуся, хіба не досить? Довідаєшся там усе, що хочеш знати.

— Не зачіпай мою маму, — огризнувся Шеймус.

— Я зачіпатиму кожного, хто називає мене брехуном, — відповів Гаррі.

— Не розмовляй зі мною таким тоном!

— Я розмовлятиму, як захочу, — вигукнув Гаррі, втрачаючи самовладання, і схопив з тумбочки чарівну паличку. — Якщо не хочеш бути в одній спальні зі мною — біжи до Макґонеґелки, нехай тебе переселить... щоб не турбувалася твоя мамуся...

— Дай моїй мамі спокій, Поттере!

— Що тут таке?

У дверях з'явився Рон. Кругликими очима він глянув на Гаррі, що стояв навколішки на ліжку, цілячись чарівною паличкою в Шеймуса, а тоді на самого Шеймуса — той стояв, піднявши вгору стиснуті кулаки.

— Він ображає мою маму! — закричав Шеймус.

— Що? — перепитав Рон. — Чого б це Гаррі мав її ображати?.. Ми ж зустрічали твою маму, вона нам сподобалася...

— Це було ще до того, як вона почала вірити кожному слову з того смердючого "Віщуна"! — крикнув Гаррі.

— Ага, — Рон почав розуміти. — Ну... добре.

— Знаєш, що? — люто озвався Шеймус, з ненавистю глянувши на Гаррі. — Це правда, я не хочу бути з ним в одній спальні, бо він здурів.

— Шеймусе, це відпадає, навіть не починай, — застеріг Рон. Вуха в нього почервоніли — а це завжди була небезпечна ознака.

— Це я починаю? — закричав Шеймус, що, навпаки, увесь зблід. — Ти, може, віриш усім його вигадкам про Відомо-Кого? Думаєш, він нам каже правду?

— Так! Думаю! — сердито крикнув Рон.

— Тоді ти теж здурів, — з відразою сказав Шеймус.

— Так? Але, на твоє лихо, старий, я ще й староста! —

тицьнув собі в груди пальцем Рон. — Отож тримай язика за зубами і не наривайся на покарання!

Кілька секунд Шеймус мав такий вигляд, ніби жодне покарання не стримало б усього, що він хотів з себе вилити. Але потім він зневажливо щось буркнув, з розмаху бухнувся на ліжко і з такою люттю шарпнув запону, що вона обірвалася й упала на підлогу. Рон якусь мить дивився на Шеймуса, а тоді поглянув на Діна з Невілом.

— Ще чиїсь батьки мають проблеми з Гаррі? — агресивно поцікавився він.

— Старий, мої батьки маґли, — стенув плечима Дін. — Вони не знають, що в Гоґвортсі хтось там загинув, бо я не такий дурний, щоб їм розбазікувати.

— Ти не знаєш моєї мами! Вона з кого завгодно витисне все, що захоче! — огризнувся Шеймус. — Крім того, твої батьки не отримують "Щоденного віщуна". Вони не знають, що нашого директора викинули з Чарверсуду та з Міжнародної конфедерації чаклунів, бо в нього вже миші в голові...

— А моя бабуся вважає, що це нісенітниця, — втрутився Невіл. — Каже, що то "Щоденний віщун" сходить на пси, а не Дамблдор. Навіть перестала його передплачувати. Ми віримо Гаррі, — додав спокійно Невіл. Він заліз у ліжко й натяг ковдру аж до підборіддя, по-совиному зиркаючи з-під неї на Шеймуса. — Бабуся завжди казала, що Відомо-Хто колись повернеться. Якщо Дамблдор стверджує, що той повернувся, отже, так і є, каже вона.

Гаррі відчув хвилю вдячності до Невіла. Усі інші мовчали. Шеймус витяг чарівну паличку, повісив на місце запону й сховався за нею. Дін заліз у ліжко, скрутився клубочком і затих. Невіл, якому теж не було більше чого сказати, лагідно поглядав на свій залитий місячним світлом кактусик.

Рон метушився біля сусіднього ліжка, збираючи розкидані речі, а Гаррі лежав на подушках. Його приголомшила сварка з Шеймусом, якого він завжди так любив. Скільки ж це людей вважає, що він брехун або псих?

Чи Дамблдорові цього літа також довелося пройти крізь

подібні муки, коли спочатку Чарверсуд, а потім і Міжнародна конфедерація чаклунів виключили його зі своїх лав? Може, Дамблдор тому й не захотів з Гаррі зустрічатися, що був на нього сердитий? Врешті-решт, вони разом роздули цю справу — Дамблдор повірив Гаррі й оприлюднив його версію подій перед усією школою, а потім і перед ширшою чаклунською громадою. Кожен, хто вважав Гаррі брехуном, мусив бути такої самої думки і про Дамблдора або припускати, що Гаррі обкрутив його круг пальця...

"Колись вони пересвідчаться, що ми казали правду", — розпачливо подумав Гаррі, а Рон тим часом ліг і загасив останню у спальні свічку. Однак скільки ж іще доведеться пережити сутичок, як оце щойно з Шеймусом, перш ніж це станеться.

— РОЗДІЛ ДВАНАДЦЯТИЙ —

Професорка Амбридж

Наступного ранку Шеймус блискавично одягнувся й вибіг зі спальні раніше, ніж Гаррі встиг натягти шкарпетки.

— Він що, боїться здуріти, якщо довго сидітиме в одній кімнаті зі мною? — голосно поцікавився Гаррі, тільки-но зникла з очей Шеймусова мантія.

— Не думай про це, Гаррі, — пробурмотів Дін, закидаючи на плечі ранець, — він просто...

Та не знайшовши жодних пояснень Шеймусової поведінки, він ніяково замовк, а тоді теж вийшов з кімнати.

Невіл з Роном подивилися на Гаррі так, ніби хотіли сказати: "Не бери дурного в голову", але Гаррі це не надто заспокоїло. Скільки ще йому усе це терпіти?

— Що сталося? — запитала Герміона п'ятьма хвилинами пізніше, наздогнавши Гаррі з Роном у вітальні по дорозі на сніданок. — Вигляд у тебе, наче... О Господи!

Вона дивилася на дошку оголошень, де висіло нове велике повідомлення.

ТОННИ ҐАЛЕОНІВ!

Кишенькові гроші не встигають за вашими видатками?

Хотіли б трошки заробити?

Зв'яжіться у ґрифіндорській вітальні з Фредом та Джорджем Візлі.

Йдеться про кілька годин простої, практично безболісної праці.

(На жаль, мусимо попередити, що кандидат бере на себе повну відповідальність за участь у роботі.)

— Вони переступили межу, — похмуро сказала Герміона, здираючи плакат, що його Фред і Джордж пришпилили згори над оголошенням про дату першого походу в Гогсмід, що мав відбутися в жовтні. — Роне, ми повинні з ними поговорити..

Рон явно стривожився.

— З якого це дива?

— Бо ми старости! — наголосила Герміона, коли вони вилазили крізь отвір за портретом. — Ми мусимо припиняти такі речі!

Рон не відповів. Гаррі бачив з його похмурого виразу, що перспектива втручання у Фредові та Джорджеві задуми анітрохи його не приваблювала.

— То що там сталося, Гаррі? — знову спитала Герміона, коли вони спускалися по сходах, де з двох боків висіли портрети старих чаклунів і відьом, які захоплено перемовлялися між собою і ні на кого не зважали. — Ти такий сердитий.

— Шеймус думає, що Гаррі збрехав про Відомо-Кого, — стисло пояснив Рон, бо Гаррі нічого не відповідав.

Герміона зітхнула, хоч Гаррі сподівався від неї більшого обурення.

— Лаванда теж так думає, — пригнічено зізналася вона.

— Що, попліткували трошки з нею на тему, чи справді я тупий брехун, який тільки й прагне звернути на себе увагу? — не стримався Гаррі.

— Ні, — спокійно заперечила Герміона. — Правду кажучи, я їй порадила стулити писок. І було б, до речі, непогано, якби ти перестав на нас кидатися, бо ми з Роном, якщо ти й досі цього не помітив, на твоєму боці.

На мить запала мовчанка.

— Вибач, — ледь чутно сказав Гаррі.

— Нічого страшного, — відповіла з почуттям гідності Герміона. Тоді похитала головою. — Ви що, забули, що казав Дамблдор на прощальному бенкеті минулого року?

Гаррі з Роном розгублено на неї глянули, й вона знову зітхнула.

— Про Відомо-Кого. Він казав, що той "має неперевершений талант сіяти незгоди та ворожнечу. Перемогти його ми зможемо лише завдяки міцній дружбі і взаємній довірі..."

— Як ти все це запам'ятовуєш? — захоплено глянув на неї Рон.

— Я просто слухаю, Роне, — з притиском мовила Герміона.

— Я теж, але ніколи точно не запам'ятовую, що...

— Річ у тому, — не дала йому договорити Герміона, — що зараз відбувається точнісінько те, про що попереджав Дамблдор. Минуло всього два місяці, відколи повернувся Відомо-Хто, а ми вже починаємо між собою гризтися. Навіть Сортувальний Капелюх закликає: будьте разом, єднайтеся...

— Але Гаррі вчора правильно сказав, — перебив Рон. — Якщо це означає, що ми повинні єднатися зі слизеринцями... то *дідька лисого*.

— А по-моєму, дуже шкода, що ми не можемо досягти хоч якоїсь єдності в стосунках між гуртожитками, — розсердилася Герміона.

Вони вже зійшли з мармурових сходів. Вестибюлем проходила групка рейвенкловських четвертокласників. Вони помітили Гаррі й одразу збилися щільніше докупи, ніби боялися, що він нападе на тих, хто відстав.

— Нам і справді варто з ними всіма потоваришувати, — саркастично зауважив Гаррі.

Вони зайшли за рейвенкловцями до Великої зали, мимоволі позираючи на вчительський стіл. Професорка Граблі-Планка розмовляла з професоркою Сіністрою, вчителькою астрономії, а Геґріда й досі не було. Зачарована стеля вгорі відповідала настрою Гаррі — була щільно вкутана сірими дощовими хмарами.

— Дамблдор навіть не згадав, як довго пробуде Граблі-Планка, — зітхнув він, йдучи до ґрифіндорського столу.

— А може... — замислено сказала Герміона.

— Що? — вигукнули одночасно Гаррі з Роном.

— Ну... може, він не хотів привертати увагу до того, що Геґріда немає.

— Що ти таке мелеш? Привертати увагу? — мало не розреготався Рон. — Невже б ми його не помітили?

Герміона не встигла відповісти, бо до Гаррі підійшла висока чорнява дівчина з довгим, заплетеним у коси, волоссям.

— Привіт, Анжеліно.

— Здоров, — весело привіталася вона. — Як літо? — І до-

дала, не чекаючи відповіді: — Слухай, мене зробили капітаном Ґрифіндору з квідичу.

— Чудово, — всміхнувся їй Гаррі. Він припускав, що Анжелінині передматчеві настанови будуть коротші, ніж колись в Олівера Вуда, а це могло піти лише на користь.

— І нам потрібен новий воротар замість Олівера. Проби почнуться в п'ятницю о п'ятій. Має бути вся команда, добре? Ми тоді гарненько перевіримо нового кандидата.

— Добре, — погодився Гаррі.

Анжеліна всміхнулася й пішла далі.

— Я й забула, що Вуда вже нема, — пробурмотіла Герміона, сідаючи біля Рона й тягнучись по тарілку з грінками. — Це, мабуть, серйозна втрата для команди?

— Мабуть, що так, — погодився Гаррі, сідаючи навпроти. — Він був класним воротарем...

— Але нова кров вам не завадить, га? — поцікавився Рон.

Зі свистом і гамором у горішні вікна залетіли сотні сов. Вони розносили листи та пакунки своїм адресатам, заодно струшуючи на них краплинки води — надворі йшов дощ. Гедвіґи не було, але Гаррі це й не здивувало. Йому міг написати хіба що Сіріус, та сумнівно, що Сіріус мав для нього якісь особливі новини, адже вони не бачилися лише добу. А от Герміона мусила швиденько відсувати помаранчевий сік, щоб звільнити місце для великої й мокрої сови-сипухи, яка тримала в дзьобі вологий примірник "Щоденного віщуна".

— Навіщо ти й досі його отримуєш? — роздратувався Гаррі, згадавши Шеймуса, а Герміона поклала кнатик у шкіряний гаманець на совиній лапці, і та полетіла. — Що там цікавого... самі баєчки.

— Треба знати, про що говорить ворог, — похмуро заперечила Герміона, розгорнула газету, занурилась у неї і не відривалася, аж доки Гаррі з Роном закінчили їсти.

— Нічого, — повідомила вона, згорнула газету й поклала біля тарілки. — Ні про тебе, ні про Дамблдора. Взагалі нічого.

Повз їхній стіл пройшла професорка Макґонеґел, залишивши їм розклад уроків.

— Гляньте, що буде сьогодні! — простогнав Рон. — Історія магії, два уроки настоянок, тоді віщування плюс два уроки захисту від темних мистецтв... Бінс, Снейп, Трелоні та ще ота Амбридж в один день! Хоч би Фред з Джорджем скоріше виготовили своє спецхарчування...

— Не вірю власним вухам! — зобразив подив Фред. Вони з Джорджем щойно підійшли і втиснулися на лаву біля Гаррі. — Невже гоґвортські старости планують сачкувати уроки?

— Подивись на наш розклад, — Рон сердито підсунув Фредові під носа аркуш. — Такого понеділка в мене ще не було.

— Правду кажеш, братику, — погодився Фред, пробігши поглядом розклад. — Якщо хочеш, можемо тобі зі знижкою продати пампушечку-зносаюшечку.

— А чому зі знижкою? — підозріливо спитав Рон.

— Бо стікатимеш кров'ю, поки не зсохнешся. Ми ще не виготовили протиотрути, — пояснив Джордж, ласуючи копченою рибою.

— Дякую, — Рон тоскно сховав розклад у кишеню. — Краще я піду на уроки.

— До речі, про ваше спецхарчування, — глянула, примруживши, на Фреда з Джорджем Ґерміона, — ви не маєте права вивішувати на ґрифіндорській дошці оголошень повідомлення про набір випробувачів.

— Хто таке сказав? — здивувався Джордж.

— Я кажу, — наголосила Ґерміона. — І Рон.

— Мене в це не вплутуй, — поспішно відкараскався Рон.

Ґерміона люто на нього зиркнула. Фред і Джордж захихотіли.

— Ґерміоно, ти скоро заспіваєш іншої, — попередив Фред, густо намащуючи булочку маслом. — Починається п'ятий клас, ти ще сама прибіжиш до нас по спецхарчування.

— А чого це мені в п'ятому класі раптом знадобиться ваше спецхарчування? — здивувалася Ґерміона.

— Бо в п'ятому класі вам виставлятимуть СОВи, — пояснив Джордж.

— Ну то й що?

— А те, що прийде час іспитів! І тоді з вас витиснуть останні соки, — задоволено вишкірився Фред.

— У нас півкласу мали нервові зриви через ті СОВи, — радісно додав Джордж. — Сльози, істерики... Патриція Стімпсон весь час непритомніла...

— Кеннета Таулера всього обсипало чиряками, пам'ятаєш? — поринув у спогади Фред.

— Бо ти підсипав йому в піжаму бульбадоксу, — нагадав Джордж.

— А, так, — вишкірився Фред. — Я геть забув... хіба все запам'ятаєш?

— Хай там як, а п'ятий клас — це кошмар, — сказав Джордж. — Якщо, зрозуміло, перейматися результатами екзаменів. Але ми з Фредом ніколи не вішали носи.

— Ви отримали... по скільки? Кожен по три СОВи? — пригадав Рон.

— Ага, — безтурботно підтвердив Фред. — Бо ми відчуваємо, що наше майбутнє не пов'язане зі світом академічних здобутків.

— Ми навіть серйозно дискутували, чи взагалі варто повертатися в сьомий клас, — весело повідомив Джордж, — особливо тепер, коли ми отримали...

Він затнувся, помітивши застережливий погляд Гаррі, який відчув, що Джордж ледь не бовкнув про призові гроші з Тричаклунського турніру, які він пожертвував близнюкам.

— ...коли ми отримали свої СОВи, — викрутився Джордж. — Тобто, чи дуже нам потрібні ті НОЧі? Але ми подумали, що мама нас не зрозуміє, якщо ми передчасно покинемо школу — особливо після того, як Персі став найбільшим у світі негідником.

— Та ми не пустимо котові під хвіст наш останній рік, — сказав Фред і обвів ласкавим поглядом Велику залу. — Ми проведемо ринкове дослідження, з'ясуємо, що захоче купувати в нашій крамничці жартів пересічний гоґвортський учень, ретельно проаналізуємо наші дослідження, а тоді виготовимо продукцію, яка задовольнятиме попит.

— А де ви візьмете гроші для своєї крамнички жартів? — скептично запитала Герміона. — Вам же буде потрібно безліч компонентів, речовин, а ще ж, мабуть, і приміщення...

Гаррі не дивився на близнюків. Обличчя в нього почервоніло. Він зумисне випустив з рук виделку і пірнув по неї під стіл. Почув, як Фред каже: — Менше питань — менше брехань, Герміоно... Пішли, Джорджику, може, ще встигнемо продати перед гербалогією парочку видовжених вух.

Гаррі виліз з-під стола й побачив, що Фред та Джордж віддаляються зі стосиками грінок у руках.

— Що б це означало? — замислилася Герміона, поглядаючи то на Гаррі, то на Рона. — "Менше питань..." Може, вони вже мають гроші на крамничку жартів?

— Знаєш, я про це вже думав, — наморщив лоба Рон. — Цього літа вони купили мені нові мантії, а я ніяк не міг збагнути, де вони взяли ґалеони...

Гаррі вирішив, що варто перевести розмову в безпечніше русло.

— Думаєте, цей рік і справді буде такий важкий? Через ті іспити...

— Авжеж, — підтвердив Рон. — Мусить бути. СОВи дуже важливі, від них залежить, на яку посаду ти зможеш пізніше претендувати й таке інше. Білл казав, що цього року нам також даватимуть консультації з працевлаштування. Щоб можна було вибрати, які НОЧІ складати наступного року.

— А ви вже вирішили, чим хочете займатися після Гоґвортсу? — поцікавився Гаррі, коли вони невдовзі вийшли з Великої зали і рушили на урок історії магії.

— Не зовсім, — непевно озвався Рон. — Хіба що... ну...

Він був трохи присоромлений.

— Що? — наполягав Гаррі.

— Ну, було б круто стати аврором, — сказав, ніби між іншим, Рон.

— Круто було б, — гаряче підтримав його Гаррі.

— Але ж це справжня еліта, — додав Рон. — Мусиш бути на найвищому рівні. А ти, Герміоно?

— Не знаю, — відповіла вона. — Думаю, що хотіла б займатися чимось корисним.

— Аврори роблять корисне! — вигукнув Гаррі.

— Так, звичайно, але ж не тільки вони, — задумалася Герміона, — тобто, якби я зуміла вдосконалити ССЕЧА...

Гаррі й Рон ледве стрималися, щоб не зиркнути один на одного.

Усі погоджувалися, що історія магії — найнудніший предмет у чаклунському світі. Професор Бінс, учитель-привид, мав такий монотонний голос, що викликав загальну сонливість уже через десять хвилин, а за теплої погоди навіть через п'ять. Він ніколи не міняв стилю своїх лекцій і щось там бубонів без жодних пауз, а учні тим часом записували його слова або, найчастіше, дрімотно дивилися кудись у простір. Гаррі з Роном досі примудрялися якось складати іспити з цього предмета тільки тому, що переписували перед екзаменами Герміонині конспекти. Їй єдиній вдавалось опиратися наркотичному впливу Бінсового голосу.

Сьогодні вони мусили витримати майже годину дрімоти на тему війн між велетнями. Послухавши з десять хвилин, Гаррі зрозумів, що у викладі іншого вчителя ця тема цікавішою не стала б, тож далі його мозок відключився, і решту уроку він грав з Роном у "шибеницю" на куточку пергаменту, а Герміона скоса зиркала на них спопеляючим поглядом.

— Цікаво, що ви будете робити, — холодно спитала вона на перерві (Бінс відплив кудись крізь класну дошку), — якщо цього року я не дам вам своїх конспектів?

— Провалимо СОВи, — відповів Рон. — Якщо ти, Герміоно, візьмеш на своє сумління такий тягар...

— Ви цього заслуговуєте, — огризнулася Герміона. — Ви навіть не намагалися його слухати!

— Чому ж, намагалися, — заперечив Рон. — Просто нам бракує твого розуму, чи пам'яті, чи зосередженості... ти просто мудріша за нас... Скажи, приємно це чути?

— Ой, не треба придурюватися, — скривилася Герміона, але стала значно лагіднішa.

Вони вийшли на вологе подвір'я. Сіялася дрібнесенька мжичка, і учні, що стояли групками, були мовби розмиті. Гаррі, Рон і Герміона вибрали самотній закуток під балконом, з якого крапала вода, попіднімали коміри мантій, захищаючись від прохолодного вересневого вітру, і намагалися уявити, що приготував для них Снейп на перший урок. Вони якраз дійшли згоди, що це має бути щось неймовірно складне, щоб захопити їх зненацька після двомісячних канікул, коли з-за рогу до них хтось підійшов.

— Привіт, Гаррі!

То була Чо Чанґ, та ще й, на диво, сама. Це було дуже незвично, бо майже завжди її оточувала зграйка сміхотливих дівчат. Гаррі пам'ятав свої муки, коли хотів зустріти її на самоті, щоб запросити на святковий бал.

— Привіт, — озвався Гаррі, відчуваючи, як червоніє. "Зараз ти хоч не заляпаний смердосоком", — сказав він сам собі. Чо, здається, думала те саме.

— Вдалося тоді все відчистити?

— Так, — спробував усміхнутися Гаррі, ніби згадка про їхню останню зустріч була кумедна, а не ганебна. — То як там... е-е... гарно провела літо?

Він одразу пошкодував, що це сказав, адже Чо зустрічалася з Седриком, і спогади про його смерть, мабуть, зіпсували їй канікули не менше, ніж Гаррі. Обличчя Чо напружилося, але вона відповіла: — Нормально...

— Це значок "Тайфунів"? — зненацька запитав Рон, показуючи на мантію Чо, на якій був пришпилений блакитний значок з подвійною золотою літерою "Т". — Ти ж за них не вболіваєш, правда?

— Чому ж, уболіваю, — сказала Чо.

— І це здавна, чи відтоді, як вони виграли чемпіонат ліги? — допитувався Рон з якимось недоречним, на думку Гаррі, звинувачувальним тоном.

— Я вболіваю за них з шести років, — холодно пояснила Чо. — Ну, добре... бувай, Гаррі.

І вона пішла собі далі.

Герміона зачекала, поки Чо віддалилася, а тоді накинулася на Рона.

— Ти такий нетактовний!

— Чому? Я просто спитав, чи вона...

— Невже до тебе не дійшло, що вона хотіла поговорити з Гаррі?

— Ну то й що? Хай би говорила, я її не зупиняв...

— Якого біса ти на неї напав з тією квідичною командою?

— Напав? Нічого я не нападав, я тільки...

— Хіба *не однаково,* чи вболіває вона за "Тайфунів", чи ні?

— Ой, перестань! Половина з тих, що носять ці значки, купили їх лише минулого сезону...

— А тобі яка різниця?

— Бо це означає, що вони не справжні вболівальники, а просто встигли застрибнути на поїзд перед його відходом...

— Дзвоник, — повідомив Гаррі, бо Рон з Герміоною так голосно сперечалися, що нічого не чули. Вони не припинили сварки і по дорозі до Снейпового підвалу, тож Гаррі мав досить часу на роздуми про те, що через цих Невіла та Рона невідомо, чи йому колись пощастить хоч дві хвилинки поговорити з Чо так, щоб після того не виникало бажання провалитися крізь землю.

А все ж, подумав він, чекаючи разом з іншими учнями біля Снейпового кабінету, вона сама вирішила до нього підійти. Вона зустрічалася з Седриком, тому запросто могла зненавидіти Гаррі за те, що він вибрався з Тричаклунського лабіринту живий, а Седрик загинув. Однак вона розмовляла з ним цілком доброзичливо, а не так, ніби вважала, що він божевільний, чи брехун, чи якимось жахливим чином відповідальний за Седрикову смерть... Так, вона явно сама вирішила підійти і з ним поговорити, і це сталося вже вдруге за два дні...

Ця думка значно поліпшила Гаррі настрій. Навіть зловісний скрип дверей до Снейпового підвалу не проштрикнув маленької бульбашки надії, що росла в його грудях. Він зайшов у клас за Роном і Герміоною, пішов з ними до звичної

парти в кінці класу і сів посередині, ігноруючи їхнє роздратоване перешіптування.

— Тиша, — холодно звелів Снейп, зачиняючи за собою двері.

Правду кажучи, не було жодної потреби закликати до тиші, бо щойно учні почули, що зачинилися двері, як одразу припинився будь-який галас чи метушня. Однієї Снейпової присутності зазвичай вистачало для забезпечення в класі порядку.

— Перш ніж почати сьогоднішній урок, — сказав Снейп, підходячи до свого столу й оглядаючи учнів, — вважаю за необхідне вам нагадати, що в червні ви будете складати важливі іспити, на яких продемонструєте ваше вміння готувати магічне зілля і ним користуватися. Незважаючи на телепнів, які, поза сумнівом, є в цьому класі, я сподіваюся, що ви спроможетеся бодай на задовільні СОВи. Інакше ризикуєте наразитися на моє... незадоволення.

Цього разу його погляд зупинився на Невілові, і тому забракло повітря.

— Зрозуміло, по закінченні року дехто з вас більше зі мною не навчатиметься, — вів далі Снейп. — Тільки найкращі й далі вивчатимуть настійки, щоб здавати НОЧІ, а це означає, що з деким із вас ми розпрощаємося назавжди.

Його очі зупинилися на Гаррі, а губи викривилися. Гаррі не відводив погляду, відчуваючи похмуре задоволення від думки, що після п'ятого класу зможе здихатися настійок.

— Та перш ніж настане ця радісна мить прощання, ми проведемо разом ще один рік, — м'яко провадив Снейп, — тому, маєте ви намір здавати НОЧІ чи ні, але я раджу спрямувати всі ваші зусилля на досягнення високого рівня, якого сподіваюся від своїх учнів для отримання належних СОВ.

Сьогодні ми вивчимо зілля, вміння готувати яке потрібно продемонструвати для отримання Середніх Оцінок Взірцевих учнів. Це — настоянка миру, зілля, що знімає тривогу та збудження. Будьте уважні — якщо ви дасте завелику дозу компонентів, споживач настоянки засне глибоким, а інколи й непробудним сном. Тож усе треба робити дуже

ретельно. — Ліворуч від Гаррі напружилася Герміона, ковтаючи кожне Снейпове слово. — Компоненти і рецепт... — Снейп махнув чарівною паличкою, — ...записані на дошці... — (вони там з'явилися) — ... усе потрібне ви знайдете... — ще один помах палички — ...у цій шафці з інгредієнтами... — (дверцята шафки відчинилися) — маєте півтори години... починайте.

Як і передбачали Гаррі, Рон та Герміона, Снейпові важко було б вигадати для них ще складніше й хитромудріше зілля. Компоненти в казан треба було додавати в суворо визначеному порядку та кількостях; суміш належало перемішати певну кількість разів — спочатку за годинниковою стрілкою, а тоді проти; перш ніж додавати останній інгредієнт, вогонь, на якому кипіло зілля, треба було знизити до потрібного рівня на відповідний відтинок часу.

— Від вашої настоянки має зараз піднятися легка срібна пара, — сказав Снейп, коли залишалося десять хвилин.

Гаррі, що стікав потом, розпачливо роззирнувся по підвалу. З його казана струменіли рясні хмари темно-сірого диму.

Ронів казан випльовував зелені іскри. Шеймус гарячково штурхав кінчиком чарівної палички язики полум'я під своїм казаном, бо його вогонь уже згасав. А ось поверхня Герміониного зілля була вкрита мерехтливою срібною парою, і Снейп, проходячи повз неї, тільки зазирнув у її казанець поверх свого гачкуватого носа, але нічого не сказав, а це означало, що він не мав до чого причепитися. Однак біля Гарріного казана Снейп зупинився й глянув туди з жахливою кривою посмішкою.

— Поттере, і що б це мало бути?

Слизеринці на перших партах усі як один озирнулися. Їм дуже подобалося, коли Снейп глузував з Гаррі.

— Настоянка миру, — напружено озвався Гаррі.

— Скажи мені, Поттере, — м'яко поцікавився Снейп, — а ти вмієш читати?

Драко Мелфой зареготав.

— Так, умію, — сказав Гаррі, міцно стискаючи пальцями чарівну паличку.

— То прочитай мені третій рядок рецепта, Поттере.

Гаррі покосився на дошку. Нелегко було розібрати рецепт крізь пелену різнокольорового диму, що заповнював підвал.

— "Додайте порошок місячного каменя, помішайте тричі проти годинникової стрілки, залишіть кипіти на малому вогні сім хвилин, а тоді додайте дві краплі сиропу з чемериці".

У Гаррі похололо в грудях. Він не додав чемеричного сиропу, а відразу по тому, як зілля покипіло сім хвилин, перейшов до четвертого рядка рецепта.

— Поттере, чи ти виконав усе те, що написано в третьому рядку?

— Ні, — ледь чутно проказав Гаррі.

— Перепрошую?

— Ні, — повторив голосніше Гаррі. — Я забув про чемерицю.

— Воно й видно, Поттере. Тому з цього місива нема жодної користі. *Еванеско.*

Гарріна настоянка щезла. Він стояв, мов дурень, перед порожнім казаном.

— Ті з вас, хто *спромігся* уважно прочитати рецепт, наповніть вашим зіллям кожен по пляшечці, позначте пляшечки своїм прізвищем і поставте на мій стіл для перевірки, — розпорядився Снейп. — Домашнє завдання: тридцять сантиметрів пергаменту з описом властивостей місячного каменя та його застосування у виготовленні настоянок. Здати мені в четвер.

Усі навколо почали наповнювати зіллям посудини, а Гаррі тим часом роздратовано складав речі. Його настоянка була не гірша за Ронову, від якої жахливо смерділо тухлими яйцями, чи за Невілову, що загусла, мов цемент, і Невіл насилу видовбував її з казанця. Але саме він, Гаррі, отримає за сьогоднішній урок нульову оцінку. Він поклав чарівну паличку в портфель і похмуро дивився, як інші учні зносили на Снейпів стіл закорковані пляшки з настоянкою. Щойно пролунав дзвоник, Гаррі перший вилетів з підвалу,

і коли Рон з Герміоною прийшли до Великої зали, Гаррі вже там обідав. Стеля за ранок ще дужче захмарилася. У височенні вікна періщив дощ.

— Це було так несправедливо, — заспокійливо сказала Герміона, сідаючи біля Гаррі й тягнучись до пирога з картоплею та м'ясом. — Твоє зілля було набагато краще за Ґойлове. Коли той почав його наливати в пляшку, воно вибухло й підпалило йому мантію.

— Це так, — буркнув Гаррі, не піднімаючи очей від тарілки, — та хіба Снейп хоч колись був зі мною справедливий?

Рон з Герміоною промовчали, бо чудово знали, що взаємна ворожість між Гаррі та Снейпом почалася ще тоді, як Гарріна нога вперше ступила на поріг Ґоґвортсу.

— А я вже було думала, що цього року він стане хоч трохи кращий, — розчаровано сказала Герміона. — Тобто... знаєте... — вона озирнулася навколо. Лави обабіч них були порожні, й ніхто не проходив повз їхній стіл, — відколи він у Ордені й таке інше.

— Горбатого могила виправить, — глибокодумно прорік Рон. — Я взагалі завжди вважав, що Дамблдор схибнувся, коли почав довіряти Снейпові. Де докази, що Снейп насправді перестав служити Відомо-Кому?

— Роне, гадаю, Дамблдор має достатньо таких доказів, навіть, якщо не ділиться ними з тобою, — відрізала Герміона.

— Ой, та замовкніть ви нарешті, — втомлено гримнув Гаррі, бо Рон уже розкрив був рота для чергової сварки. Герміона й Рон набурмошено вмовкли. — Може, досить? — додав Гаррі. — Весь час чіпляєтесь одне до одного, здуріти можна! — І, не доївши пирога, закинув на плече портфель і залишив їх сидіти удвох.

Піднявся мармуровими сходами, перестрибуючи відразу через дві сходинки й минаючи учнів, що поспішали на обід. Він ще й досі кипів від люті, що так раптово охопила його, а згадка про спантеличені обличчя Рона й Герміони принесла йому велику втіху. "Так їм і треба, — подумав він, — скільки ж можна... сваряться без упину... кого завгодно

доведуть до сказу..." Він проминув великий лицарський портрет сера Кадоґана. Сер Кадоґан витяг меча й почав ним розмахувати, але Гаррі не звертав уваги.

— Назад, трясогузко! Готуйся до бою! — зарепетував приглушеним від заборола голосом сер Кадоґан, але Гаррі йшов собі далі, тож сер Кадоґан стрибнув, переслідуючи його, у наступну картину, де нарвався на величезного й розлюченого пса-вовкодава.

Решту обідньої перерви Гаррі самотньо просидів під люком на верхівці Північної вежі. Тож, коли задзвонив дзвінок, він першим піднявся по сріблястій драбині до класу Сивіли Трелоні.

Після настоянок Гаррі найбільше ненавидів віщування, переважно через звичку професорки Трелоні мало не щоуроку пророкувати його передчасну смерть. Худюща, щільно закутана в шаль і завішана разками блискучого намиста, з очима, що їх неймовірно побільшували величезні окуляри, вона нагадувала якусь комаху. Коли Гаррі зайшов до кімнати, Трелоні заклопотано розкладала на крихітних хитких столиках, що заповнювали все приміщення, пошарпані книжки в шкіряних палітурках. Світло від задрапірованих тканиною ламп та від каміна, де мерехтіло полум'я з солодкавим до нудоти запахом, було таке невиразне, що вона, здається, й не помітила Гаррі, який сів якнайдалі від неї. Ще за п'ять хвилин у класі з'явилися всі учні. З люка виліз Рон, пильно роззирнувся на всі боки, побачив Гаррі й почимчикував прямісінько до нього, вибираючи найкоротший шлях між численними столиками, крісельцями та пуфиками.

— Ми з Герміоною більше не сварилися, — сказав він, сідаючи біля Гаррі.

— Добре, — буркнув Гаррі.

— Але Герміона просила переказати, що було б непогано, якби ти перестав зривати на нас свою злість.

— Я не...

— Я просто передав її слова, — урвав його Рон. — Але я

з нею згоден. Ми ж не винні, що Шеймус і Снейп так до тебе ставляться.

— Та я ж ніколи не казав...

— Добрий день, — привіталася професорка Трелоні своїм, як завжди, ефемерним, потойбічним голосом, і Гаррі затнувся, знову відчуваючи роздратування й сором за себе. — Вітаю вас усіх знову на віщуванні. Я, звісно, пильно стежила за вашою долею під час канікул і рада бачити, що ви всі безпечно повернулися в Гоґвортс, хоч я в цьому анітрохи й не сумнівалася.

На столиках перед вами лежать примірники "Оракула снів" Ініґо Імаґо. Тлумачення снів — це найточніший засіб передбачення майбутнього, до того ж, цілком імовірно, що вам доведеться складати це для отримання СОВ. Зрозуміло, це аж ніяк не означає, що успіх чи провал на іспитах хоч якось пов'язані зі священним мистецтвом віщування. Якщо ви маєте Всевидяче Око, то дипломи і звання мають невелике значення. Але директор вважає, що без іспитів не обійтися, тож...

Кінець речення пролунав ледь чутно, але ні в кого не залишилося сумніву, що професорка Трелоні ставила свій предмет значно вище за такий дріб'язок, як іспити.

— Перечитайте, будь ласка, вступ і зверніть увагу, що пише Імаґо на тему тлумачення снів. Після цього розділіться на пари. Витлумачте за допомогою "Оракула снів" останні сни одне одного. Почали.

Єдиною перевагою віщування було те, що сьогодні воно не складалося з двох уроків. Коли всі нарешті прочитали вступ, на тлумачення снів залишалося не більше десяти хвилин. За сусіднім з Роном та Гаррі столом сиділи Дін і Невіл. Невіл одразу почав детально описувати свій кошмар, у якому величезні ножиці красувалися в найкращому капелюшку його бабусі. Гаррі з Роном похмуро дивилися одне на одного.

— Я не пам'ятаю своїх снів, — сказав Рон, — почнімо з тебе.

— Мусиш пригадати хоч один, — не погодився Гаррі.

Він не хотів ні з ким ділитися своїми снами, бо й так

добре знав, що означають його постійні видіння з цвинтарем. Йому не потрібні були тлумачення ані Рона, ані професорки Трелоні, ані того ідіотського "Оракула снів".

— Мені недавно наснилося, що я граю в квідич, — наморщився Рон, намагаючись хоч щось пригадати. — Що б це могло значити, на твою думку?

— Мабуть, тебе з'їсть величезна кулька зефіру, — байдуже гортав Гаррі сторінки "Оракула снів". Нудно було вишукувати в "Оракулі" різні сни, і Гаррі анітрохи не зрадів від домашнього завдання професорки Трелоні — цілий місяць записувати свої сни в окремий щоденник. Коли пролунав дзвоник, вони з Роном перші злізли по драбині. Рон не переставав нарікати.

— Ти хоч зрозумів, якою купою домашньої роботи нас завалили? Бінсові треба здати півметровий реферат про війни велетнів, Снейпові — тридцять сантиметрів про місячні камені, а тепер ще мусимо цілий місяць записувати сни для Трелонки! Фред і Джордж недарма попереджали нас про рік СОВ! А якщо ще й та Амбриджка щось утне...

Коли вони увійшли до класу захисту від темних мистецтв, професорка Амбридж уже сиділа за вчительським столом, одягнена, як і вчора, в пухнастий рожевий джемпер, та ще й з великим оксамитовим бантом на голові. Гаррі знову виразно уявив собі величезну муху, що необачно сіла зверху на ще величезнішу ропуху.

Учні заходили до класу тихенько. Ніхто ще не знав професорки Амбридж і не міг передбачити, чи буде вона дуже сувора щодо дисципліни.

— Ну, добрий день! — привіталася вона, коли, нарешті, всі порозсідалися.

Дехто з учнів пробелькотів у відповідь: "Добрий день".

— Овва, — сказала професорка Амбридж. — *Цього* мало. Ви повинні відповідати так: "Добрий день, пані професорко Амбридж". Попрошу ще раз. Добрий день, учні!

— Добрий день, пані професорко Амбридж, — пролунав незлагоджений хор.

— Отак-от, — солодко промовила професорка Амбридж. — Було ж не дуже складно, правда? Прошу сховати чарівні палички й витягти пера.

Багато учнів сумно перезирнулося. Ще ніколи після наказу "сховати чарівні палички" не бувало цікавих уроків. Гаррі поклав свою паличку в портфель і витяг перо, чорнило й пергамент. Професорка Амбридж вийняла з сумочки власну чарівну паличку, незвично коротку, і різко вдарила нею по класній дошці. Там одразу з'явилися слова:

Захист від темних мистецтв. Повернення до основних принципів

— Досі ви цей предмет вивчали досить фрагментарно і безсистемно, — заявила професорка Амбридж, повернувшись обличчям до класу і переплівши перед собою пальці. — Через постійну зміну вчителів, які, до речі, не завжди дотримувалися схваленої міністерством програми, ви, на жаль, далеко відстали від того рівня, якого маєте цього року досягти для успішного отримання СОВ.

Можу вас, однак, утішити тим, що ми залагодимо всі ці проблеми. Цього року будемо дотримуватися ретельно структурованого й затвердженого міністерством теоретичного курсу захисних чарів. Прошу записати наступне.

Вона знову вдарила по дошці. Перший напис зник, а натомість з'явилися "Цілі курсу".

1. Розуміння принципів, що лежать в основі захисних чарів.

2. Розпізнавання ситуацій, у яких можна законно користуватися захисними чарами.

3. Співвідношення захисних чарів з контекстом практичних дій.

Кілька хвилин у кімнаті було чути лише порипування пер на пергаменті. Коли учні переписали три цілі курсу, професорка Амбридж запитала: — Чи всі мають "Теорію захисних чарів" Вілберта Слинкгарда?

Учні ствердно загули.

— Мусимо, мабуть, зробити ще одну спробу, — сказала професорка Амбридж. — Коли я вас про щось питаю, ви

повинні відповідати: "Так, пані професорко Амбридж" або "Ні, пані професорко Амбридж". Отже, чи всі ви маєте "Теорію захисних чарів" Вілберта Слинкгарда?

— Так, пані професорко Амбридж, — пролунало в класі.

— Добре, — сказала професорка Амбридж. — Прошу знайти там п'яту сторінку і прочитати перший розділ — "Основи для початківців". Жодних зайвих розмов.

Професорка Амбридж відійшла від дошки й усілася на стільці за вчительським столом, пильно стежачи за класом своїми мішкуватими ропушачими очима. Гаррі розгорнув "Теорію захисних чарів" на п'ятій сторінці й почав читати.

Розділ був безнадійно нудний, у стилі лекцій професора Бінса. Гаррі відчував, що неспроможний зосередитися. Він перечитував один і той самий рядок з десяток разів, нічого не сприймаючи, окрім двох-трьох перших слів. Минуло кілька мовчазних хвилин. Рон поруч з ним неуважно крутив у пальцях перо, втупившись в одну точку на пергаменті. Гаррі зиркнув праворуч і аж здригнувся від подиву, виходячи з трансу. Герміона навіть не розкрила своєї "Теорії захисних чарів". Вона не відводила очей від професорки Амбридж і дерла вгору руку.

Гаррі не пригадував, щоб Герміона коли-небудь відмовлялася читати, коли їй було сказано це робити, чи взагалі, щоб вона змогла утриматися від спокуси відкрити будь-яку книгу, що опинилася в неї перед носом. Він допитливо поглянув на неї, але вона тільки легенько похитала головою, ніби давала знати, що не готова відповідати на запитання, а сама не відводила очей від професорки Амбридж, яка вперто дивилася в інший бік.

Минуло кілька хвилин, і ось уже не один Гаррі стежив за Герміоною. Розділ, який вони мусили читати, був такий нуднющий, що дедалі більше учнів, замість читати, спостерігали за німою Герміониною спробою перехопити погляд професорки Амбридж. Коли вже понад півкласу дивилося замість підручників на Герміону, професорка Амбридж, мабуть, вирішила, що далі це ігнорувати неможливо.

— Хочете запитати щось про цей розділ, люба? — звернулася вона до Герміони, ніби щойно її помітивши.

— Ні, це не пов'язано з розділом, — заперечила Герміона.

— То читаймо далі, — вишкірила свої гостресенькі зуби професорка Амбридж. — Якщо вас цікавить інше питання, то поговоримо про це наприкінці уроку.

— Я маю питання щодо цілей курсу, — не вгамовувалася Герміона.

Професорка Амбридж здивовано підняла брови.

— Ваше ім'я та прізвище?

— Герміона Ґрейнджер, — відповіла Герміона.

— Міс Ґрейнджер, мені здається, що цілі курсу сформульовано дуже чітко, треба лише уважно їх прочитати, — солодко, але рішуче промовила професорка Амбридж.

— Я не погоджуюся, — не вгавала Герміона. — Адже там нічого не написано про *використання* захисних заклять.

Запала коротка мовчанка, під час якої багато хто з учнів знову придивився до трьох цілей курсу, що й далі залишалися на класній дошці.

— *Використання* захисних заклять? — усміхнулася професорка Амбридж. — Мені просто неможливо уявити в нашому класі ситуацію, що вимагала б від вас використання захисних заклять, міс Ґрейнджер. На вас же ніхто не нападатиме під час уроків, правда?

— То ми не будемо використовувати чари? — вигукнув Рон.

— На моєму уроці учні піднімають руку, якщо бажають щось запитати, містере...

— Візлі, — підказав Рон, рвучко піднімаючи руку.

Професорка Амбридж, широко всміхаючись, повернулася до нього спиною. Гаррі й Герміона теж миттю підняли руки. Мішкуваті очі професорки Амбридж ненадовго затрималися на Гаррі, а тоді застигли на Герміоні.

— Так, міс Ґрейнджер? Ви хочете запитати ще щось?

— Так, — відповіла Герміона. — Основною метою захисту від темних мистецтв має, поза сумнівом, бути практичне застосування захисних заклять.

— Може, ви фахівець з питань освіти і пройшли міністерську підготовку, міс Ґрейнджер? — поцікавилася своїм лицемірно солодким голосом професорка Амбридж.

— Ні, але...

— В такому разі, боюся, ви не маєте достатньої кваліфікації, щоб визначати "основну мету" будь-якого уроку. Нашу нову навчальну програму розробили набагато старші й мудріші за вас чаклуни. Ви будете вивчати захисні закляття безпечним, позбавленим зайвого ризику способом...

— А яка з цього користь? — втрутився раптом Гаррі. — Якщо хтось на нас нападе, то без зайвого ризику не...

— *Руку*, містере Поттере! — нагадала професорка Амбридж.

Гаррі рвучко підняв руку.

І знову професорка Амбридж миттю відвернулась, але тепер іще кілька учнів підняло руки.

— Ваше прізвище? — запитала в Діна професорка.

— Дін Томас.

— Слухаю, містере Томасе.

— Та я просто погоджуюся з Гаррі, — сказав Дін. — Якщо хтось на нас нападе, то без ризику не обійдеться.

— Я ще раз повторюю, — роздратовано всміхнулася Дінові професорка Амбридж, — невже ви гадаєте, що на моїх уроках на вас хтось нападе?

— Ні, але...

Професорка Амбридж не дала йому договорити. — Я б не хотіла критикувати методику навчання в цій школі, — почала вона з непереконливим усміхом на вустах, — але саме на цьому предметі вас залишали напризволяще з деякими безвідповідальними чаклунами, дуже безвідповідальними... вже не кажучи, — вона коротко й огидно реготнула, — про страшенно небезпечних покручів.

— Якщо ви маєте на увазі професора Люпина, — сердито вигукнув Дін, — то він був найкращий з усіх учи...

— *Руку*, містере Томасе! Як я вже казала... вас познайомили з надто складними, невідповідними для вашого віку і смертельно небезпечними закляттями. Шляхом заляку-

вання вам втовкмачили в голови, що на вас мало не щодня нападатимуть темні сили...

— Неправда, — обурилася Герміона, — ми просто...

— *Ви не підняли руки, міс Ґрейнджер!*

Герміона підняла руку. Професорка Амбридж відвернулася.

— Я бачу, мій попередник не тільки виконував перед вами заборонені закляття. Він виконував їх на вас!

— І виявилося, що він маніяк! — люто вигукнув Дін. — Майте на увазі, що ми багато чого встигли навчитися.

— *Ви не підняли руки, містере Томасе!* — цвірінькнула професорка Амбридж. — Так ось, на думку міністерства, теоретичних знань вам буде більш ніж достатньо для складання іспитів, що, врешті-решт, і залишається метою вашого перебування в школі. Ваше прізвище? — додала вона, дивлячись на Парваті, що тягла руку.

— Парваті Патіл. А хіба для отримання СОВ із захисту від темних мистецтв не треба буде виконувати практичних завдань? Хіба нам не треба буде показувати, що ми справді вміємо користуватися протизакляттями?

— Якщо ви добре вивчите теорію, то легко виконаєте закляття під надійним контролем екзаменаторів, — відмахнулася професорка.

— Без попередніх практичних вправ? — недовірливо перепитала Парваті. — Ви хочете сказати, що вперше виконувати закляття нам доведеться прямо на іспитах?

— Повторюю, якщо ви добре вивчите теорію...

— А яка користь з тієї теорії в реальному світі? — знову втрутився Гаррі, піднявши руку.

Професорка Амбридж глянула на нього.

— Це школа, містере Поттере, а не реальний світ, — лагідно проспівала вона.

— То ми хіба не повинні готуватися до того, що нас там чекає?

— Вас там нічого не чекає, містере Поттере.

— Он як? — саркастично перепитав Гаррі. Цілісінький день він ледве стримувався, а тепер остаточно втрачав самовладання.

— Кому, як ви гадаєте, спаде на думку нападати на дітей, таких, як ви? — запитала професорка Амбридж гидким медвяним голосом.

— Гм, дайте-но подумати... — Гаррі удавано замислився. — А може... *Лорду Волдеморту?*

Ронові перехопило подих. Лаванда Браун тихо зойкнула. Невіл мало не впав зі стільця. Але професорка Амбридж навіть не зморгнула. Вона дивилася на Гаррі зі зловтішним виразом обличчя.

— Знімаю десять очок з Ґрифіндору, містере Поттере.

Учні сиділи мовчки й нерухомо. Дивилися — хто на Амбридж, а хто на Гаррі.

— А тепер би я хотіла вам дещо уточнити.

Професорка Амбридж підвелася й нахилилася до них, упершись у стіл короткими розкаряченими пальцями.

— Вам казали, що певний темний чаклун відродився з мертвих...

— Він не був мертвий, — сердито заперечив Гаррі, — але так, він відродився!

— Містере-Поттере-ваш-гуртожиток-і-так-уже-втратив-через-вас-десять-очок-то-не-погіршуйте-собі-ситуацію, — протарабанила професорка Амбридж на одному подиху, не дивлячись на нього. — Як я вже сказала, вас поінформували, нібито певний темний чаклун знову на свободі. *Це брехня.*

— Це НЕ брехня! — крикнув Гаррі. — Я його бачив, я з ним бився!

— Вас покарано, містере Поттере! — переможно виголосила професорка Амбридж. — Завтра ввечері. О п'ятій годині. В моєму кабінеті. Повторюю, *це брехня.* Міністерство магії гарантує, що вам не загрожує жоден темний чаклун. Якщо когось і далі це турбує, обов'язково підходьте до мене в будь-який позаурочний час. Якщо хтось буде вас залякувати побреньками про відроджених темних чаклунів, повідомляйте мені. Я вам допоможу. Я ваш товариш. А тепер попрошу читати далі. Сторінка п'ята, "Основи для початківців".

Професорка Амбридж знову сіла за свій стіл. А ось Гаррі навпаки, звівся на ноги. Усі дивилися на нього. Шеймус був напівпереляканий, напівзахоплений.

— Гаррі, не треба! — пошепки попередила його Герміона, тягнучи за рукав, але Гаррі відсмикнув руку.

— Отже, якщо вас послухати, то виявляється, що Седрик Діґорі пішов на той світ за власним бажанням? — запитав тремтячим голосом Гаррі.

Усім у класі перехопило дух, адже досі ніхто з них, окрім Рона й Герміони, не чув Гарріної розповіді про події тієї ночі, коли помер Седрик. Вони пожирали поглядами і Гаррі, і професорку Амбридж, що дивилася на нього без жодного сліду фальшивої посмішки на вустах.

— Смерть Седрика Діґорі — то трагічний випадок, — холодно відповіла вона.

— Це було вбивство, — заперечив Гаррі. Він відчував, що весь тремтить. Він майже нікому про це не розповідав, а тут з нього не зводили поглядів усі тридцятеро його однокласників. — Його вбив Волдеморт, і ви це знаєте.

Обличчя професорки Амбридж нічого не виражало. Якусь мить Гаррі думав, що вона зараз на нього закричить. Але вона сказала своїм найшовковішим, найсолодшим голосочком маленької дівчинки: — Підійдіть-но сюди, любий містере Поттере.

Він відштовхнув стільця, пройшов повз Рона з Герміоною і наблизився до вчительського столу. Відчував, як усі в класі затамували подих, та був такий розлючений, що не думав про наслідки.

Професорка витягла зі своєї сумочки сувійчик рожевого пергаменту, розклала його на столі, вмочила перо в каламар і почала щось писати, так низько схилившись, що Гаррі нічого не бачив. Усі мовчали. За якусь хвилину вона згорнула пергамент і вдарила по ньому чарівною паличкою. Він щільно запечатався, і Гаррі вже не міг би його відкрити.

— Занесіть це професорці Макґонеґел, мій любий, — звеліла професорка Амбридж, передаючи йому записку.

Гаррі мовчки її взяв, повернувся і пішов з класу, з силою грюкнувши за собою дверима. Він мало не побіг коридором, стискаючи записку; звернув за ріг і наштовхнувся на Півза Полтерґейста, коротуна з широким ротом, що плив у повітрі на спині, жонглюючи чорнильницями.

— Овва, це ж уті-путі Поттер! — крякнув Півз і впустив дві чорнильниці. Ті розбилися на друзки, заляпавши стіни чорнилом. Гаррі сердито відскочив.

— Іди геть, Півзе.

— Ой-ой-ой, наш психо*пат-тер* сердиться, — глузував Півз, переслідуючи Гаррі в повітрі. — І що цього разу, мій друже Поттюнчику? Чуєш голоси? Бачиш видіння? Розмовляєш... — Півз висолопив язика і голосно засичав, — *парсселом...мовами?*

— Я тобі сказав, іди ГЕТЬ! — крикнув Гаррі, збігаючи сходами донизу, але Півз з'їхав разом з ним по поручнях:

Хтось каже, що він гавкає, мов песик на корів,
"Сумний він, — кажуть інші, — не треба лікарів."
Та Півз чудово знає: наш Поттерчик — здурів!

— ЗАМОВКНИ!

Ліворуч відчинилися двері й зі свого кабінету вийшла похмура й чимось стурбована професорка Макґонеґел.

— Чого це ти тут розкричався, Поттере? — гримнула вона, а Півз радісно захихотів і зник. — Чому ти не на уроках?

— Мене вислали до вас, — незграбно відповів Гаррі.

— Вислали? Як це *вислали?*

Він подав записку від професорки Амбридж. Професорка Макґонеґел насупилася, взяла записку, розпечатала її ударом чарівної палички, розгорнула й почала читати. Очі її за квадратними окулярами ковзали туди-сюди і з кожним рядком звужувалися.

— Зайди сюди, Поттере.

Гаррі пішов за нею в кабінет. Двері за його спиною автоматично зачинилися.

— Ну? — рвучко обернулася до нього професорка Макґонеґел. — Це правда?

— Що правда? — перепитав Гаррі дещо агресивніше, ніж хотів. — Що, пані професорко? — додав він для ввічливості.

— Правда, що ти підвищив голос на професорку Амбридж?

— Так.

— І звинуватив її в брехні?

— Так.

— Сказав, що Той-Кого-Не-Можна-Називати повернувся?

— Так.

Професорка Макґонеґел сіла за стіл і пильно глянула на Гаррі. По хвилі сказала: — Візьми собі печива, Поттере.

— Взяти... що?

— Печива, — нетерпляче повторила вона, показуючи на бляшанку, що стояла на стосі паперів. — І сідай.

Одного разу вже було так, що професорка Макґонеґел замість покарати направила його до квідичної команди Ґрифіндору. Він сів на стілець навпроти неї і пригостився імбирним тритоном, почуваючись не менш розгубленим і спантеличеним, ніж тоді.

Професорка Макґонеґел відклала записку професорки Амбридж і дуже серйозно подивилася на Гаррі.

— Поттере, мусиш бути обережніший.

Гаррі проковтнув шматок імбирного тритона і глянув на неї. Вона говорила якимось незвичним голосом. Замість жвавого, рішучого й суворого він був тихий, стурбований і значно людяніший, ніж завжди.

— Погана поведінка на уроках Долорес Амбридж може коштувати тобі значно дорожче за зняті очки й покарання.

— Що ви маєте..?

— Поттере, будь розважливий, — урвала його професорка Макґонеґел, зненацька знову заговоривши у звичній манері. — Ти знаєш, звідки вона прибула, і повинен розуміти, перед ким вона звітує.

Пролунав дзвоник. Звідусіль загупали, мов слони, сотні учнів, що вибігали з класів.

— Тут написано, що вона призначила тобі покарання на кожен вечір упродовж тижня, починаючи від завтра, — повідомила професорка Макґонеґел, ще раз зиркнувши на записку Амбридж.

— На кожен вечір упродовж тижня! — перелякано повторив Гаррі. — Пані професорко, але ж ви можете..?

— Ні, не можу, — рішуче заперечила вона.

— Але...

— Вона твоя вчителька і має повне право призначати тобі покарання. Завтра о п'ятій вечора підеш до неї в кабінет відбувати перше. І пам'ятай: з Долорес Амбридж треба пильнувати за кожним своїм словом.

— Але ж я сказав правду! — обурився Гаррі. — Волдеморт повернувся, ви це знаєте, і професор Дамблдор знає...

— Заради Бога, Поттере! — сердито поправила окуляри професорка Макґонеґел (вона аж здригнулася, коли Гаррі назвав Волдемортове ім'я). — Невже ти й досі думаєш, що йдеться про правду чи брехню? Йдеться про те, щоб робити свою справу, не втрачаючи самовладання!

Вона встала, роздуваючи ніздрі й щільно стискаючи губи, і Гаррі теж зірвався на ноги.

— Візьми ще печива, — роздратовано буркнула вона, підштовхуючи до нього бляшанку.

— Ні, дякую, — холодно відмовився Гаррі.

— Та не роби з себе посміховисько, — гримнула вона.

Він узяв одне печиво.

— Дякую, — проказав неохоче.

— Ти що, Поттере, не слухав її промови на бенкеті?

— Та слухав, — буркнув Гаррі. — Вона казала... що заборонить прогрес або... ну, малося на увазі.., що Міністерство магії втручатиметься у справи Ґоґвортсу.

Професорка Макґонеґел якусь мить уважно на нього дивилася, тоді шморгнула носом, обійшла довкола столу й відчинила двері.

— Я рада, що ти хоч Ґерміону Ґрейнджер вислухав, — сказала вона, випроваджуючи його з кабінету.

— РОЗДІЛ ТРИНАДЦЯТИЙ —

Покарання в Долорес

Того дня вечеря у Великій залі не була для Гаррі приємною. Новина про його люту суперечку з Амбридж розлетілася з неймовірною навіть для Ґоґвортсу швидкістю. Коли він сів за стіл між Роном та Герміоною, звідусіль залунало шепотіння. Найкумедніше, що ніхто з шептунів не переймався, почує він їхні слова чи ні. Навпаки, всі мовби сподівалися, що він роздратується, знову почне кричати, і тоді вони все почують, так би мовити, з перших уст.

— Він казав, що бачив, як убивали Седрика Діґорі...

— Вважає, що бився з Відомо-Ким...

— Ой, перестань...

— Кого він хоче надути?

— Я тебе *прошу-у-у*...

— Я тільки не розумію, — процідив крізь зуби Гаррі, відкладаючи ножа й виделку (не міг їх тримати рівно, бо тремтіли руки), — чому ж вони два місяці тому повірили Дамблдорові, коли він розповів їм, що сталося...

— Не думаю, Гаррі, що вони й тоді повірили, — похмуро озвалася Герміона. — Ой, краще нам піти звідси.

Вона шпурнула ножа й виделку на стіл. Рон сумно глянув на недоїдений яблучний пиріг, але вчинив за їхнім прикладом. Усі в залі відверто на них витріщалися.

— Ти думаєш, що вони не повірили й Дамблдорові? — запитав Гаррі в Герміони, коли вони дійшли до першого сходового майданчика.

— Ти просто не уявляєш, як це все виглядало, — почала пояснювати Герміона. — Ти вийшов на галявину, тримаючи на руках мертвого Седрика Діґорі... ніхто з нас не бачив, що сталося в лабіринті... мусили вірити Дамблдорові на слово, що Відомо-Хто повернувся, убив Седрика і бився з тобою.

— Так воно й було! — вигукнув Гаррі.

— Гаррі, я це знаю, тож чи не міг би ти, *якщо твоя ласка*,

не гаркати на мене? — втомлено проказала Герміона. — Просто це все тоді ще не зафіксувалося в їхній свідомості, а потім вони роз'їхалися на літо по домівках, і там два місяці читали, що ти просто схибнувся, а в Дамблдора почався старечий маразм!

Вони верталися порожнім коридором до ґрифіндорської вежі, а по шибках періщив дощ. Гаррі здавалося, ніби його перший день у школі тривав мало не тиждень, але перед сном на нього ще чекала купа домашніх завдань. А ще його почав мучити тупий пульсуючий біль над правим оком. Завертаючи у коридор до Гладкої Пані, він поглянув крізь омите дощем вікно в суцільну темряву надворі. У Ґеґрідовій хатинці все ще не світилося.

— Мімбулус мімблетонія, — випередила запитання Гладкої Пані Герміона. Портрет відхилився, і всі троє пролізли в отвір, що був за ним.

Вітальня була майже порожня, бо учні ще вечеряли. З крісла зіскочив Криволапик і подріботів їм назустріч, голосно муркочучи, а коли Гаррі, Рон і Герміона вмостились у своїх улюблених кріслах біля каміна, кіт легенько стрибнув Герміоні на коліна й згорнувся пухнастим рудим клубочком. Гаррі спустошено й виснажено втупився у вогонь.

— І *як* Дамблдор міг таке допустити? — зненацька вигукнула Герміона, від чого Гаррі з Роном аж підскочили. Криволапик ображено зістрибнув з її колін. Герміона так люто загупала руками по підлокітниках крісла, що аж повилазила зі щілин оббивка. — Як він дозволив, щоб ця жахлива жінка нас навчала? І саме в рік наших СОВ!

— Та в нас нормальних викладачів захисту від темних мистецтв не було ніколи, — сказав їй Гаррі. — Знаєш, як це важко? Ґеґрід же нам казав, що ніхто не хоче братися за цю роботу, кажуть, що вона заклята.

— Можливо, але навіщо брати вчительку, яка відмовляється навчати нас практичних чарів! *Що* собі думає Дамблдор?

— А ще вона хоче примусити учнів шпигувати для неї, — сердито буркнув Рон. — Пам'ятаєте, як вона казала, щоб

ми приходили й розповідали їй, якщо почуємо розмови про повернення Відомо-Кого?

— Та це ж і дурневі ясно, що вона буде все про нас винюхувати! Інакше навіщо б Фадж її присилав? — відрубала Герміона.

— Не починайте знову гризтися, — втомлено сказав Гаррі, бо Рон уже розкрив рота для репліки. — Давайте краще здихаємося домашніх завдань...

Вони пішли в куток по портфелі і знову посідали в крісла біля каміна. З вечері поверталися учні. Гаррі не дивився на отвір за портретом, але все одно відчував на собі десятки поглядів.

— Почнемо зі Снейпа? — спитав Рон, вмочаючи перо в каламар. — "Властивості... місячного каменя... та його застосування... у виготовленні настоянок..." — бурмотів він, записуючи ці слова на пергаменті. — Ось. — Він підкреслив заголовок, а тоді очікувально глянув на Герміону.

— То які ж ці властивості і яке застосування місячного каменю?

Проте Герміона його не слухала. Вона скоса позирала в найдальший кут кімнати, де Фред, Джордж і Лі Джордан сиділи серед групки довірливих першокласників, які старанно щось жували з великого паперового пакета у Фредових руках.

— Вибачайте, але вони зайшли дуже далеко, — розлючено зірвалася вона на ноги. — Ходімо, Роне.

— Я... а що? — явно почав тягти час Рон. — Та ні... ну що ти, Герміоно... не будемо ж ми їх сварити за пригощання цукерками.

— Ти чудово знаєш, що це якісь пампушечки-зносаюшечки або... або батончики-блювончики, або...

— Завиванці-зомліванці? — тихенько підказав їй Гаррі.

Один за одним першокласники непритомніли, немовби їх хтось ударяв невидимим молотком. Дехто сповзав на підлогу, а дехто звисав з підлокітників крісел, висолопивши язика. Інші учні, побачивши це все, зареготали, але Герміона розправила плечі й рішуче покрокувала до Фреда з Джорд-

жем, які, тримаючи в руках записники, уважно спостерігали за непритомними першокласниками.

Рон почав було підводитись, а тоді завагався і буркнув Гаррі:

— Вона сама впорається, — і втиснувся в крісло всім своїм довготелесим тілом.

— Досить! — наказала Герміона Фредові й Джорджеві, і ті здивовано на неї глянули.

— Твоя правда, — погодився Джордж, — цієї дози цілком досить.

— Я ж вам зранку казала, що ви не маєте права випробовувати цю гидоту на учнях!

— Ми їм заплатили! — обурився Фред.

— Ну то й що?! Це небезпечно!

— Дурниці, — відрізав Фред.

— Перестань, Герміоно, нічого з ними не сталося! — заспокоїв її Лі, переходячи від першокласника до першокласника й запихаючи в їхні роззявлені роти фіолетові цукерки.

— Ось подивися, вони вже очунюють, — додав Джордж.

Дехто з першокласників і справді заворушився. Вони були такі ошелешені тим, що опинилися на підлозі або звисали з крісел, що Гаррі не сумнівався — Фред і Джордж про дію цукерок їх не попередили.

— Усе гаразд? — лагідно спитав Джордж у чорнявої дівчинки, що лежала в нього під ногами.

— Зда... здається, так, — невпевнено відповіла та.

— Чудово, — зрадів Фред, але наступної миті Герміона вихопила в нього з рук записник та паперовий пакет з завиванцями-зомліванцями.

— Немає тут НІЧОГО чудового!

— Ще й як є! Вони ж усі живі! — розсердився Фред.

— Не можна такого робити! А якщо хтось із них через вас серйозно захворіє?

— Ніхто через нас не захворіє, бо ми все випробували на собі, а зараз просто перевіряємо, чи всі реагують однаково...

— Якщо ви не перестанете, я буду змушена...

— Призначити нам покарання? — вишкірився Фред, ніби кажучи їй "ану спробуй".

— Примусиш нас переписувати тексти? — глузливо додав Джордж.

Усі в кімнаті аж попадали з реготу. Герміона вся витяглася, очі звузились, а у волоссі, здавалося, проскакували іскри.

— Ні, — її голос аж зривався від злості, — я напишу вашій мамі.

— Не напишеш, — перелякано позадкував Джордж.

— Напишу, — Герміона була непохитна. — Вам я не можу заборонити жерти різну гидоту, але годувати нею першокласників ви не маєте права.

Фред і Джордж стояли мов прибиті. Судячи з їхнього вигляду, Герміонина погроза виявилася ударом нижче пояса. Вона востаннє грізно на них зиркнула, тоді шпурнула Фредові його записник та пакет із завиванцями й покрокувала до свого крісла біля каміна.

Рон тим часом так утиснувся в крісло, що ніс стирчав на одному рівні з коліньми.

— Дякую за підтримку, Роне, — в'їдливо кинула Герміона.

— Ти ж і сама впоралася, — пробелькотів Рон.

Герміона кілька секунд дивилася на чистий пергамент перед собою, а тоді нервово буркнула: — Погано, я тепер не спроможна зосередитися. Йду спати.

Вона відкрила портфель. Гаррі думав, що Герміона почне викладати підручники, але вона натомість витягла звідти якісь дві безформні вовняні речі, поклала їх обережно на столик біля каміна, накрила зверху кількома зіжмаканими клаптями пергаменту та зламаним пером і відступила назад, щоб помилуватися цією картиною.

— Що ти таке виробляєш, скажи заради Мерліна? — боязко глянув на неї Рон, ніби вона втрачала глузд.

— Це шапочки для ельфів-домовиків, — радісно пояснила вона, запихаючи підручники назад у портфель. — Я їх зв'язала влітку. Без чарів це тривало досить довго, але тепер, у школі, справи підуть веселіше.

— Ти залишаєш тут шапочки для ельфів-домовиків? — поволі перепитав Рон. — І ховаєш їх під купою сміття?

— Так, — з викликом підтвердила Герміона, закидаючи на плече портфель.

— Так не можна, — розсердився Рон. — Ти хочеш хитрощами примусити їх узяти ці шапочки. Ти хочеш випустити їх на волю, хоч самі вони того, можливо, й не бажають.

— Авжеж бажають! Вони хочуть бути вільними! — негайно заперечила Герміона, але її обличчя почервоніло. — Роне, не смій чіпати шапочок!

Вона розвернулася і вийшла з вітальні. Рон зачекав, доки вона зайде до дівчачої спальні, а тоді прибрав з вовняних шапочок зайве сміття.

— Нехай хоч бачать, що беруть, — рішуче сказав він. — Ну що ж... — Рон згорнув пергамент, на якому написав заголовок Снейпового реферату, — немає сенсу зараз над цим сидіти. Без Герміони я все одно нічого не напишу. Поняття не маю, що робити з тим місячним камінням. А ти?

Гаррі похитав головою, помітивши, що при цьому посилився біль у правій скроні. Він згадав про довжелезний реферат на тему воєн між велетнями, і йому аж запекло від болю. Чудово усвідомлюючи, що зранку шкодуватиме про невиконані сьогодні домашні завдання, він шпурнув підручники в портфель.

— Я теж піду спати.

Дорогою до спальні проминув Шеймуса, але не глянув на нього. На мить здалося, ніби Шеймус хотів з ним заговорити, та Гаррі пришвидшив крок і незабаром опинився в затишку ґвинтових кам'яних сходів, уникнувши чергової суперечки.

*

Наступний ранок був такий самий свинцевий та дощовий, як і попередній. Під час сніданку Геґріда знову не було за вчительським столом.

— На щастя, і Снейпа немає, — підбадьорливо мовив Рон.

Герміона відверто позіхнула й налила собі кави. Була чимось дуже задоволена, а коли Рон поцікавився, що її так тішить, одразу відповіла:

— Шапочки зникли. Схоже, що ельфи-домовики таки прагнуть свободи.

— Я б не був такий переконаний, — ущипливо заперечив Рон. — Може, твої шапочки не схожі на одяг. Мені вони взагалі нагадали не шапочки, а сечові міхури з вовни.

Герміона не розмовляла з ним цілісінький ранок.

Після двох уроків замовлянь були два уроки трансфігурації. І професор Флитвік, і професорка Макґонеґел перші п'ятнадцять хвилин своїх уроків нагадували учням про важливість СОВ.

— Ви повинні пам'ятати, — казав писклявим голосочком професор Флитвік, що, як і завжди, сидів на цілому стосі підручників, щоб його було видно з-за столу, — ці іспити визначать ваше майбутнє на багато років наперед! Якщо ви ще й досі серйозно не задумувалися про кар'єру, то для цього вже настав час. А тим часом нам доведеться працювати ще ретельніше, щоб потім ви не кусали собі лікті на іспитах!

Після цього вони понад годину пригадували замовляння-викликання, що їх, як казав професор Флитвік, треба буде добре знати для отримання СОВ. А наприкінці уроку він завдав їм чимало домашньої роботи з замовлянь.

Те саме, якщо не гірше, відбувалося й на уроці трансфігурації.

— Ви не отримаєте СОВ, — суворо проголошувала професорка Макґонеґел, — без повної самовіддачі, а також без оволодіння теорією та практикою. Я вважаю, що всі учні нашого класу, якщо старанно працюватимуть, гідні СОВ. — Невіл приречено зітхнув. — Так, Лонґботоме, тебе це також стосується, — додала професорка Макґонеґел. — Тобі просто не вистачає впевненості. Отож... сьогодні вивчаємо закляття "щезник". Воно простіше від закляття "з'явник", за яке ми візьмемося аж тоді, як настане час здавати НОЧІ, та однак це будуть, мабуть, найскладніші чари, які вам доведеться виконувати для отримання СОВ.

То була правда. Заклинання "щезник" виявилося страшенно складним. До кінця другого уроку ані Гаррі, ані Ронові так і не вдалося примусити щезнути слимачків, на яких вони тренувалися, хоч Рон з надією казав, що його слимачок став нібито блідіший. А от Герміона з третьої спроби успішно "щезнула" свого слимака, заробивши від професорки Макґонеґел десять очок для Ґрифіндору. Їй єдиній професорка не дала домашнього завдання. Усім іншим було наказано цілий вечір працювати над закляттям, щоб назавтра зі свіжими силами знову взятися за слимачків.

Налякані обсягом домашньої роботи, Гаррі з Роном цілу обідню перерву стирчали в бібліотеці, вишукуючи інформацію про застосування місячних каменів у виготовленні настоянок. Герміона, яка й досі сердилася на Рона за образливий наклеп на її вовняні шапочки, з ними не пішла. Після обіду, коли вже мав починатися урок догляду за магічними істотами, в Гаррі знову розболілася голова.

День став холодний і вітряний, і коли вони прямували галявиною до Геґрідової хижі на узліссі Забороненого лісу, то час до часу відчували на обличчі краплини дощу. Професорка Граблі-Планка чекала на учнів метрів за десять від Геґрідових вхідних дверей, а довгий складаний стіл перед нею був засипаний гілочками.

Коли Гаррі з Роном туди підійшли, то почули за спиною вибух реготу. Озирнувшись, побачили, що до них наближається Драко Мелфой в оточенні звичної зграї своїх слизеринських посіпак. Він явно бовкнув щось дуже кумедне, бо Креб, Ґойл, Пенсі Паркінсон та інші не переставали голосно гиготіти й біля складаного столу. Судячи з того, як вони поглядали на Гаррі, неважко було здогадатися, кому був присвячений жарт.

— Усі зібралися? — гримнула професорка Граблі-Планка, коли зійшлися і слизеринці, і ґрифіндорці. — То починаймо. Хто мені скаже, як називаються ці штуки?

Вона вказала на купу гілочок перед собою. Вгору злетіла Герміонина рука. За її спиною Драко Мелфой шкірив пе-

редні зуби, перекривляючи її й показуючи, як вона аж підстрибує, щоб звернути на себе увагу. Проте регіт Пенсі Паркінсон перетворився на вереск, бо гілочки на столі раптом підскочили — і виявилося, що то були крихітні дерев'яні ельфоподібні створіннячка. Вони мали бурі сучкуваті рученята й ніжки, по два відростки-пальчики на кожній долоньці та кумедні пласкі мордочки з кори, на яких поблискували карі жучки-оченята.

— О-о-о-о! — захоплено вигукнули Парваті й Лаванда, добряче роздратувавши Гаррі. Можна було подумати, що Геґрід ніколи не показував їм вражаючих істот. Нехай флоберв'яки були трохи нудні, але ж саламандри й гіпогрифи були доволі цікаві, а вибухозаді скрути, можливо, аж занадто.

— Дівчата, прошу тихіше! — цитьнула професорка Граббі-Планка, жбурнувши створінням-патичкам пригорщу якогось бурого рису. Ті миттю накинулись на їжу. — То... хто знає назву цих істот? Міс Ґрейнджер?

— Це — посіпачки, — випалила Герміона. — Охоронці дерев, живуть переважно на чарівнопаличних деревах.

— П'ять очок для Ґрифіндору, — сказала професорка Граббі-Планка. — Так, це посіпачки, і, як правильно зазначила міс Ґрейнджер, вони переважно живуть на деревах, з яких виготовляють чарівні палички. А чи знає хтось, чим вони харчуються?

— Мокрицями, — миттю відповіла Герміона, і Гаррі тепер зрозумів, чому ті нібито зернятка бурого рису ворушилися. — А ще яєчками фей, коли можуть їх роздобути.

— Молодець, отримуєш іще п'ять очок. Отож, якщо вам будуть потрібні листя чи кора дерева, на якому оселився посіпачка, то варто запастися мокрицями, щоб його задобрити або відвернути увагу. На вигляд вони не дуже небезпечні, однак, розгнівавшись, штрикатимуть вам у очі пальцями, а пальці в них, як бачите, дуже гострі й абсолютно небажані поблизу ваших очей. А тепер підходьте ближче, беріть мокриць та посіпачку — тут має вистачити по одному на трьох осіб — і вивчайте їх детальніше. До кінця уроку

кожен має здати мені малюнок посіпачки з позначенням усіх частин його тіла.

Учні зібралися довкола столу. Гаррі зумисне обійшов його ззаду, щоб опинитися біля професорки Граблі-Планки.

— А де Геґрід? — поцікавився він, поки інші вибирали посіпачок.

— Тебе це не стосується, — жорстко відрізала професорка, так само, як і колись, коли Геґрід не з'явився на урок. Тупо осміхаючись усім своїм гострим обличчям, Драко Мелфой перехилився через Гаррі і вхопив найбільшого посіпачку.

— Можливо, — впівголоса процідив Мелфой, щоб його почув тільки Гаррі, — той тупий лох сильно покалічився.

— Можливо, ти теж покалічишся, якщо не заткнешся, — краєм рота просичав Гаррі.

— Можливо, він зв'язався з тими, хто *завеликий* навіть для нього. Карочє, ти ж кумекаєш, що я маю на увазі.

Мелфой відійшов, огидно шкірячись до Гаррі, а того раптом замлоїло. Невже Мелфоєві щось відомо? Зрештою, його батько — смертежер. Що, як він володіє такою інформацією про Геґрідову долю, яка ще не дійшла до Ордену? Він поспішив навкруг столу до Рона й Герміони, що сиділи навпочіпки на траві й переконливо вмовляли посіпачку не ворушитися, щоб вони могли його замалювати. Гаррі витяг пергамент і перо, присів біля них і пошепки переповів щойно сказане Мелфоєм.

— Дамблдор знав би, якби з Геґрідом щось сталося, — відразу сказала Герміона. — Мелфой лише зрадіє, якщо ми занервуємо. Він тоді зрозуміє, що ми не знаємо, що відбувається. Гаррі, не звертаймо на нього уваги. На, краще потримай посіпачку, щоб я змалювала його личко...

— Так, — почувся неподалік лінивий Мелфоїв голос, — мій старий балакав днів два тому з міністром, і схоже, карочє, що міністерство вирішило серйозно взятися за цю, тіпа, школу з її лажовим рівнем навчання. Тому, навіть якщо той здоровенний дебіл з'явиться тут знову, його відразу звідси й викинуть.

— ОЙ!

Гаррі так міцно стис посіпачку, що той мало не тріснув, і у відповідь дряпнув йому руку своїми гострющими пальцями, залишивши два глибокі порізи. Гаррі його відпустив. Креб і Ґойл, що вже гиготіли, уявляючи, як виженуть Геґріда, заіржали ще голосніше, коли посіпачка, ця крихітна людинка-гілочка, помчав щодуху в ліс і незабаром зник між корінням дерев. Коли вдалині пролунав дзвоник, Гаррі згорнув свій закривавлений малюнок посіпачки й подався на гербалогію, перев'язавши долоню Герміониною носовою хустинкою. Мелфоїв глумливий регіт і далі дзвенів йому в вухах.

— Якщо він ще хоч раз обізве Геґріда дебілом... — процідив Гаррі.

— Гаррі, не заїдайся ти з цим Мелфоєм, не забувай, що він тепер староста і може серйозно ускладнити тобі життя...

— Цікаво знати, як іще можна ускладнити мені життя? — саркастично відрізав Гаррі. Рон реготнув, але Герміона спохмурніла. Вони пленталися вздовж овочевих грядок. Небо ніяк не могло вирішити, розродитися йому дощем чи ні.

— Я хочу єдиного — щоб Геґрід якнайскоріше повернувся, — тихенько сказав Гаррі, коли вони підійшли до оранжерей. — Тільки не кажи мені, що ця Граблі-Планка — краща вчителька! — погрозливо додав він.

— Я й не збиралася, — заспокоїла його Герміона.

— Бо вона ніколи й близько не зрівняється з Геґрідом, — рішуче заявив Гаррі, прекрасно усвідомлюючи, що він щойно був присутній на зразковому уроці догляду за магічними істотами, і це його добряче роздратувало.

Відчинилися двері найближчої оранжереї, і звідти висипала зграйка четвертокласників. Серед них була й Джіні.

— Салют, — весело привіталася вона. Ще за кілька секунд з'явилася Луна Лавґуд, яка пленталася позаду всіх. Ніс її був вимащений землею, а волосся закручене у вузол на потилиці. Коли вона побачила Гаррі, її й так вирячені очі ще більше витріщилися від хвилювання й вона пода-

лася до нього навпростець. Багато його однокласників зацікавлено за цим стежили. Луна набрала повні груди повітря, а тоді сказала, навіть не вітаючись. — Я вірю, що Той-Кого-Не-Можна-Називати повернувся, і вірю, що ти з ним бився і зумів від нього врятуватися.

— Е-е... добре, — незграбно пробурмотів Гаррі. Луна мала у вухах замість сережок щось схоже на дві оранжеві редиски. Парваті з Лавандою, мабуть, помітили їх одразу, бо обидві захихотіли й показали на її вуха.

— Можете сміятися, — нітрохи не збентежилася Луна. Їй, напевно, здалося, що Парваті й Лаванда регочуть з її слів, а не з того, що вона носить. — Але колись усі були переконані, що не існує таких істот, як бліберний хочкудик чи зім'яторогий хропач!

— Так воно й було, — втрутилася Герміона. — *Не існувало* ніяких бліберних хочкудиків чи зім'яторогих хропачів.

Луна спопелила її зневажливим поглядом і пішла далі, сердито погойдуючи своїми сережками-редисками. Тепер уже не тільки Парваті й Лаванда хапалися за животи.

— Невже так важко не ображати хоча б тих людей, що мені вірять? — дорікнув Гаррі, коли вони заходили в клас.

— Ой, Гаррі, я тебе благаю! Тобі не потрібна підтримка Луни, — скривилася Герміона. — Джіні мені багато чого розповідала про цю Луну. Вона, здається, вірить лише в те, чого ніяк не можна довести. Годі сподіватися чогось іншого від людини, чий батько видає "Базікало".

Гаррі згадав зловісних крилатих коней, що він їх побачив того першого вечора, і те, як Луна сказала, що теж їх бачить. Настрій у нього зіпсувався ще більше. Невже вона збрехала?

Та він не встиг заглибитися в ці роздуми, бо до нього підступив Ерні Макмілан.

— Поттере, я мушу тобі сказати, — голосно й виразно промовив він, — що не тільки диваки тебе підтримують. Особисто я вірю тобі на всі сто. Моя родина завжди була вірна Дамблдорові, і я так само.

— Е-е... дуже тобі дякую, Ерні, — відповів приємно здивований Гаррі. Можливо, Ерні сказав це все занадто помпезно, але Гаррі зараз був глибоко вдячний за слова довіри від людини, з вух якої не звисають редиски. Після сказаного Ерні на обличчі Лаванди Браун зів'яла посмішка, а Шеймус, як помітив Гаррі, повертаючись до Рона з Герміоною, знітився і набурмосився.

Нікого вже не здивувало, що професорка Спраут почала свій урок словами про важливість СОВ. Гаррі волів, щоб учителі перестали так робити. Йому аж у животі перекручувалося щоразу, як згадував, скільки ще має виконати домашніх завдань. Це відчуття неспокою лише погіршилося, коли професорка Спраут наприкінці уроку завантажила їх черговим рефератом. Після півторагодинного уроку втомлені, просякнуті смородом драконячого гною — улюбленого добрива професорки Спраут, — ґрифіндорці шкандибали до замку майже не розмовляючи. День був важкий і довгий.

Гаррі зголоднів як вовк, а о п'ятій його ще й чекало перше покарання з професоркою Амбридж, тож він зразу подався на вечерю, навіть не заносячи портфель до ґрифіндорської вежі, щоб швиденько попоїсти, перш ніж зустрітися з тим, що йому приготувала доля. Та ледве дійшов до входу у Велику залу, як почув лункий і сердитий голос: — Гей, Поттере!

— Ну що таке? — втомлено проказав він, обертаючись до Анжеліни Джонсон, котра, здавалося, ось-ось вибухне.

— Я тобі скажу, *що таке,* — вона ступила до нього крок і сильно штурхнула пальцем у груди. — Як це так вийшло, що ти заробив собі покарання на п'яту годину в п'ятницю?

— Що? — перепитав Гаррі. — А-а, так, проби воротаря!

— *Нарешті* він згадав! — роздратовано кинула Анжеліна. — Хіба я тобі не казала, що хочу провести пробу разом з *усією командою* і знайти такого воротаря, що підійде всім? Хіба я не казала, що спеціально замовила квідичне поле? А тепер ти взяв і вирішив не прийти!

— Я такого не вирішував! — обурився Гаррі, прикро вражений несправедливістю її слів. — Амбриджка призначи-

ла мені покарання тільки за те, що я сказав їй правду про Відомо-Кого.

— Тоді піди до неї й попроси, щоб у п'ятницю тебе звільнила, — розлючено звеліла Анжеліна, — і мене не цікавить, як ти це зробиш. Скажи їй, якщо хочеш, що Відомо-Хто — витвір твоєї уяви, але ти *мусиш прийти на поле!*

Вона повернулася й пішла.

— Знаєте що, — сказав Гаррі Ронові й Герміоні, коли вони зайшли до Великої зали, — треба перевірити, чи Олівер Вуд не загинув на тренуванні "Калабані Юнайтед", бо в мене таке враження, що його дух вселився в Анжеліну.

— Які, на твою думку, шанси, що Амбриджка тебе в п'ятницю відпустить? — скептично поцікавився Рон, коли вони посідали за ґрифіндорським столом.

— Менше ніж нульові, — пригнічено відповів Гаррі, накладаючи на тарілку баранячих котлет. — Але спробувати варто. Запропоную їй, хай призначить ще два покарання абощо, не знаю... — І додав: — Хоч би вона мене сьогодні довго не тримала. Нам же треба написати три реферати, попрацювати з макґонеґелським "щезником", підготувати антизакляття для Флитвіка, домалювати посіпачку і почати той дурнуватий щоденник снів для Трелоні...

Рон застогнав і чомусь подивився на стелю.

— А ще, здається, буде дощ.

— До чого тут дощ до наших домашніх завдань? — здивовано підняла брови Герміона.

— Ні до чого, — негайно відповів Рон, і вуха в нього почервоніли.

Коли до п'ятої години залишилося п'ять хвилин, Гаррі попрощався з друзями й пішов до кабінету професорки Амбридж на четвертий поверх. Постукав у двері й почув цукровий голос:

— Заходьте.

Він зайшов обережно, озираючись на всі боки.

Знав цей кабінет ще з часів трьох попередніх господарів. Коли тут мешкав Ґільдерой Локарт, стіни були завішені ус-

міхненими Локартами. За часів Люпина тут, при бажанні, можна було побачити в клітці чи акваріумі найдивовижніших темних істот. У часи самозванця Муді весь кабінет був заставлений різноманітними інструментами та знаряддями для виявлення гріхів і таємниць.

Та тепер кабінет було годі впізнати. Скрізь лежали мереживні покривала й скатертини. На окремих серветках стояли вази з засушеними квітами, а одна стіна була прикрашена декоративними тарелями з зображеннями чималеньких кошенят — і кожне на шиї мало інакший бант. Ті кошенята були такі бридкі, що Гаррі дивився на них заціпенівши, доки професорка Амбридж не заговорила знову:

— Добрий вечір, містере Поттере.

Гаррі здригнувся й озирнувся. Він її спочатку не помітив, бо професорка була вбрана у вогненно-квітчастий халат, що зливався зі скатертиною на столі в неї за спиною.

— Добрий вечір, пані професорко Амбридж, — привітався Гаррі дерев'яним голосом.

— Прошу сідати, — показала вона на невеличкий столик, прикрашений мереживною тканиною, за яким стояв стілець з прямою спинкою. На столі лежав чистий аркуш пергаменту — явно призначений для Гаррі.

— Е-е, — не зрушив з місця Гаррі. — Пані професорко. Е-е... перш ніж почати, я хотів... хотів запитати, чи не зробили б ви мені... послугу.

Вона примружила свої вирячені очі.

— Яку?

— Бачите, я... я гравець ґрифіндорської команди з квідичу. І мені о п'ятій годині в п'ятницю треба бути на пробах нового воротаря, і я... я хотів би знати, чи не міг би я пропустити того вечора покарання, а відбути його... відбути іншим разом...

Ще не договоривши речення, він уже знав, що нічого з цього не вийде.

— Ой, ні, — так широко всміхнулася Амбридж, що здавалося, ніби вона щойно проковтнула дуже соковиту муху. —

Ой, ні, ні, ні. Це ваше покарання за поширення злих, огидних, самозакоханих вигадок, містере Поттере, а покарання аж ніяк не можна пристосовувати заради зручності винуватця. Ні, ви прийдете сюди о п'ятій годині завтра, і післязавтра, і в п'ятницю також, і відбудете своє покарання за планом. Це навіть добре, що ви пропустите щось для вас важливе. Це послужить вам ще кращим уроком, ніж я задумала.

Гаррі відчув, як йому в голову бухнула кров, а у вухах щось загупало. То він, виявляється, поширював "злі, огидні, самозакохані вигадки"?

Вона стежила за ним, трохи схиливши голову, і так само всміхалася від вуха до вуха, ніби читала його думки і тільки й чекала, коли ж він знову вибухне криком. З величезним зусиллям Гаррі відвернувся від неї, кинув портфель на підлогу біля стільця з прямою спинкою і сів.

— Отак, — солодко проспівала Амбридж, — ми вже краще себе контролюємо, правда? А зараз, містере Поттере, перепишете для мене деякі рядки. Ні, не вашим пером, — додала вона, коли Гаррі нахилився було до портфеля. — Будете писати моїм особливим пером. Ось, нате.

Вона вручила йому довге й тонке чорне перо з незвично гострим вістрям.

— Я хочу, щоб ви написали: *"Я не повинен брехати"*, — лагідно звеліла вона.

— Скільки разів? — Гаррі старанно вдавав чемність.

— Доти, доки ці слова до вас *дійдуть*, — солодко пояснила Амбридж. — Починайте.

Вона підійшла до свого стола, сіла за нього й нахилилася над стосом пергаменту — очевидно, перевіряла чиїсь контрольні. Гаррі підняв гостре чорне перо, а тоді усвідомив, чого йому бракує.

— Ви не дали чорнила, — нагадав він.

— А воно вам не потрібне, — відповіла професорка Амбридж, голос якої ледь-ледь забринів, ніби від сміху.

Гаррі торкнувся вістрям пера до пергаменту і написав: "Я не повинен брехати".

Раптом він зойкнув від болю. Слова, що з'явилися на пергаменті, були написані ніби якимось яскраво-червоним чорнилом. Одночасно ці слова виступили в Гаррі на правій руці, врізавшись у шкіру, мовби надряпані скальпелем... проте поріз прямо на очах загоївся, тільки шкіра лишилася трохи червоніша, ніж була.

Гаррі озирнувся на професорку. Вона стежила за ним, розтягши в посмішці свого великого ропушачого рота.

— Що?

— Нічого, — тихенько озвався Гаррі.

Глянув на пергамент, знову торкнувся його пером, написав "Я не повинен брехати" — і вдруге відчув пекучий біль у руці. Слова знову врізалися йому в шкіру і знову ж таки зникли за кілька секунд.

Так було й далі. Знову й знову Гаррі писав на пергаменті слова не чорнилом, як він невдовзі збагнув, а власною кров'ю. І ці слова знову й знову врізалися йому в руку, зникали і з'являлися заново наступного разу, коли він торкався пером пергаменту.

За вікном кабінету запала темрява. Гаррі не питав, коли йому дозволять зупинитися. Навіть не дивився на годинника. Знав, що вона чекає від нього вияву слабкості, і не збирався їй показати найменшого такого знаку, хоч би й довелося просидіти тут цілу ніч, роздряпуючи собі руку цим пером...

— Підійдіть сюди, — нарешті звеліла вона, коли минуло вже, здавалося, кілька годин.

Він підвівся. Рука пекла й боліла. Глянув на неї і побачив, що рана загоїлась, але шкіра була криваво-червона.

— Руку, — звеліла вона.

Він простяг руку. Вона схопила її своєю. Гаррі аж здригнувся від дотику її грубих коротеньких пальців, унизаних потворними старими перснями.

— Ич! Бачу, писання не справило на вас належного враження, — усміхнулася вона. — Доведеться повторити процедуру завтра. Можете йти.

Гаррі мовчки вийшов з кабінету. Школа була безлюдна. Уже минула північ. Він поволі пройшов коридором, а коли завернув за ріг і був певний, що вона вже не чує його кроків, кинувся бігти.

*

Він не мав часу працювати над закляттям "щезник", не записав у щоденник жодного сну, не домалював посіпачки й не написав жодного реферату. Вранці пропустив сніданок, щоб нашкрябати в щоденнику хоч би зо два вигадані сни для першого уроку віщування, і був здивований, коли компанію йому склав розпатланий Рон.

— А чому ти не написав учора? — поцікавився Гаррі в Рона, який безтямно роззирався по кімнаті в пошуках натхнення. Учора, коли Гаррі повернувся до спальні, Рон уже міцно спав. Тепер же він пробурмотів щось про "працю над іншими предметами", низько схилився над пергаментом і нашкрябав кілька слів.

— Має вистачити, — буркнув він і закрив щоденника. — Написав, ніби мені наснилося, що я купував собі нове взуття. Тут вона не приплете нічого химерного, правда?

Разом вони побігли до Північної вежі.

— А як пройшло покарання в Амбриджки? Що вона змусила тебе робити?

Гаррі завагався на частку секунди, а тоді сказав: — Писати речення.

— Це ще непогано, — зрадів Рон.

— Угу, — буркнув Гаррі.

— Слухай... я й забув... на п'ятницю вона тебе відпустила?

— Ні, — сказав Гаррі.

Рон співчутливо застогнав.

Це був іще один поганий день для Гаррі. Він виявився серед найгірших учнів на трансфігурації, бо не мав коли працювати над "щезником". Цілу обідню перерву домальовував посіпачку, а тим часом професорки Макґонеґел, Граблі-Планка та Сініструа надавали їм нових домашніх

завдань. Цього вечора Гаррі ніяк не зміг би їх виконати, бо мав відбувати друге покарання в професорки Амбридж. На додачу його ще впіймала за вечерею Анжеліна Джонсон. Довідавшись, що він не зможе прийти в п'ятницю, вона сказала, що прикро вражена таким його ставленням, бо сподівалася, що для гравців, які бажають залишатися в команді, тренування важливіші за будь-які інші справи.

— Я відбуваю покарання! — закричав їй услід Гаррі. — Чи ти думаєш, що мені більше подобається стирчати в одній кімнаті з тією старою ропухою, ніж грати в квідич?

— На щастя, ти просто переписуєш речення, — почала заспокоювати Гаррі Герміона, коли той бухнувся на лаву і з огидою подивився на біфштекс та на пиріг з нирками. — Це не така страшна мука...

Гаррі розкрив було рота, а тоді знову закрив і кивнув головою. Він сам не знав, чому не розповідає Ронові й Герміоні, що насправді відбувається в кабінеті Амбридж. Знав лише, що не хотів би побачити жах на їхніх обличчях, бо тоді йому ще важче було б відбувати кару, яка чекала на нього попереду. А ще невиразно відчував, що це їхня з Амбридж особиста справа, змагання за те, чия воля виявиться сильніша, і він не хотів, щоб професорка раділа, почувши, як він нарікає.

— Аж не віриться, що нам надавали стільки домашніх завдань, — розпачливо пробелькотів Рон.

— А чому ти нічого не зробив учора? — поцікавилася Герміона. — І взагалі, де ти був?

— Я був... ходив прогулятися, — ухильно відповів Рон.

Гаррі виразно відчув, що не він один щось приховує.

*

Друге покарання було нічим не краще за перше. Шкіра в Гаррі на руці почервоніла набагато раніше та ще й запалилася. Гаррі подумав, що навряд чи вона гоїтиметься так само добре, як учора. Незабаром рана роз'їсть йому руку, і Амбридж, мабуть, буде задоволена. Але він жоднісінького

разу не застогнав від болю і від часу прибуття в кабінет до виходу з нього, знову далеко за північ, не промовив нічого, крім "добрий вечір" та "на добраніч".

А от ситуація з домашніми завданнями була просто катастрофічна, тому, повернувшись до ґрифіндорської вітальні, він не пішов спати, хоч і був абсолютно виснажений, а розкрив підручники й почав писати для Снейпа реферат про місячні камені. Закінчив його о пів на другу ночі. Знав, що реферат поганенький, але іншого виходу не було: якби він його взагалі не здав, то наступне покарання було б від Снейпа. Він ще нашкрябав відповіді на поставлені професоркою Макґонеґел запитання, щось там писнув на тему належного догляду за посіпачками для професорки Граббі-Планки і поплентався до ліжка. Впав, не роздягаючись, просто на ковдру і миттю заснув.

*

Четвер минув, наче в тумані суцільної втоми. Рон також мав невиспаний вигляд, хоч Гаррі й не розумів, чому. Третє Гарріне покарання минуло так само, як і попередні два, хіба що після двох годин слова *"Я не повинен брехати"* вже не зникли з руки, а залишилися там, стікаючи краплинками крові. Гострюще перо на якусь мить перестало шкрябати, і професорка Амбридж підвела голову.

— Ага, — м'яко сказала вона і обійшла довкола столу, щоб краще роздивитися руку. — Добре. Це тепер буде для вас нагадування, ясно? Сьогодні можете йти.

— Чи мушу я приходити й завтра? — запитав Гаррі, беручи портфель лівою рукою замість правої, що шалено пекла.

— Аякже, — широко всміхнулася професорка Амбридж. — Я вважаю, що, попрацювавши іще один вечір, ми трохи глибше закарбуємо ці слова.

Гаррі й не уявляв, що на світі може знайтися вчитель, якого він ненавидітиме більше за Снейпа, але, крокуючи до ґрифіндорської вежі, мусив визнати, що на цю роль з'явився серйозний претендент.

"Вона мерзенна, — думав він, піднімаючись по сходах на восьмий поверх, — мерзенна, збочена, божевільна бабера..."

— Рон?

На поверсі він завернув праворуч і ледь не наштовхнувся на Рона, що причаївся за статуєю Лаклана Довготелесого, стискаючи в руках мітлу. Рон аж підстрибнув з несподіванки, коли побачив Гаррі, й намагався сховати за спиною свого новісінького "Чистомета—11".

— Що ти тут робиш?

— Е-е... нічого. А *ти* що робиш?

Гаррі насупився.

— Перестань! Мені можеш сказати! Чого ти тут ховаєшся?

— Я... я ховаюся від Фреда й Джорджа, якщо хочеш знати, — відповів Рон. — Вони тут щойно пройшли з групою першокласників, — мабуть, знову випробовують на них свої винаходи. У вітальні ж вони не можуть цього робити, бо там зараз Герміона.

Він молов це все поспіхом і гарячково.

— Але навіщо тобі мітла? Ти що, збирався літати? — допитувався Гаррі.

— Я... ну... гаразд, я тобі скажу, тільки не смійся, добре? — почав виправдовуватися Рон, червоніючи мов рак. — Я... я хотів спробувати себе на ґрифіндорського воротаря, бо маю вже нормальну мітлу. От. Можеш тепер сміятися.

— Чого це я маю сміятися, — заперечив Гаррі. Рон заклiпав очима. — Це класна думка! Було б круто, якби ти потрапив у команду! Я ще ніколи не бачив тебе воротарем. Ти добре граєш?

— Непогано, — зізнався Рон, страшенно втішений реакцією Гаррі. — Чарлі, Фред і Джордж завжди ставили мене на ворота, коли на канікулах тренувалися.

— То ти сьогодні теж тренувався?

— Я тренуюся щовечора, з вівторка... але тільки сам. Я зачаровував квафели, щоб вони летіли на мене, але це було нелегко, і не знаю, чи багато буде з цього користі. —

Рон мав нервовий і стурбований вигляд. — Фред і Джордж реготатимуть як дурні, коли я з'явлюся на пробі. Вони постійно роблять з мене ідіота, відколи я став старостою.

— Я так хотів би прийти на пробу, — гірко зітхнув Гаррі, коли вони разом пішли до вітальні.

— І я хотів би... Гаррі, а що це в тебе на руці?

Гаррі, котрий щойно почухав носа правою рукою, намагався її сховати, але так само безуспішно, як Рон перед цим ховав мітлу.

— Просто порізався... нічого... це...

Та Рон уже схопив Гаррі за руку й пильно придивився. Якусь мить він розглядав слова, вирізані на шкірі, а тоді зблід і відпустив Гаррі.

— Ти ж казав, що просто переписуєш речення?

Гаррі завагався, але ж Рон був з ним відвертий... Тож і він розповів Ронові всю правду про своє покарання.

— Стара карга! — з огидою прошепотів Рон, коли вони зупинилися перед Гладкою Пані, що мирно сопіла носом, притуливши голову до рамки. — Вона хвора! Піди до Макґонеґелки, розкажи їй усе!

— Ні, — одразу ж заперечив Гаррі. — Нехай не радіє, що дістала мене до печінок.

— *Дістала?* Не можна, щоб їй це так минулося!

— Не знаю, чи Макґонеґелка може на неї вплинути, — засумнівався Гаррі.

— А Дамблдор? Скажи тоді Дамблдорові!

— Ні, — категорично заперечив Гаррі.

— Чому?

— У нього своїх проблем вистачає, — пояснив Гаррі, хоч це й не була справжня причина. Він не збирався йти до Дамблдора за допомогою, якщо Дамблдор з самого червня ще ні разу з ним не заговорив.

— А я вважаю, що ти повинен... — почав був Рон, але його перебила Гладка Пані, що сонно стежила за ними і раптом вибухла: — То ви кажете мені пароль, чи я маю тут не спати цілу ніч, поки ви наговоритесь?

*

У п'ятницю ранок був похмурий і вогкий, як і інші дні тижня. Хоч Гаррі, заходячи до Великої зали, за звичкою поглянув на вчительський стіл, та він майже не мав надії побачити там Геґріда, тому відразу замислився над нагальнішими справами, такими, як ціла гора невиконаних домашніх завдань та відбування чергового покарання в Амбридж.

Гаррі спромігся пережити цей день завдяки двом речам. Перша — думка, що наближаються вихідні, а друга — що, попри все жахіття, яке чекає його під час останнього покарання в Амбридж, з її вікна буде видно вдалині квідичне поле, тож йому, можливо, пощастить хоч почасти побачити Ронову пробу. Це були, звісно, слабенькі промінчики світла, але Гаррі був вдячний, що вони хоч трошки розвіювали темряву, яка оточила його зусібіч. Ще ніколи йому не було у Ґоґвортсі так погано.

О п'ятій вечора він постукав до кабінету професорки Амбридж зі щирою надією, що це буде остання його мука. На вкритому мереживною скатертиною столі вже лежав чистий аркуш пергаменту, а поруч — гостре чорне перо.

— Ви знаєте, що робити, містере Поттере, — солодко всміхнулася Амбридж.

Гаррі взяв перо і визирнув у вікно. Якби ж пересунути стільця на кілька сантиметрів правіше... Нібито присуваючись ближче до стола, він зумів це зробити. Тепер він бачив удалині квідичну команду Ґрифіндору, що шугала над полем, та з півдесятка темних постатей, що стояли біля підніжжя височенних воріт, очевидно, чекаючи своєї черги. З цієї відстані неможливо було розібрати, хто з них Рон.

"Я не повинен брехати", — написав Гаррі. Рана на руці відкрилася й почала кривавити.

"Я не повинен брехати". Рана стала глибша, запекла й запульсувала.

"Я не повинен брехати". Кров стікала вниз по зап'ястку.

Він ще раз зиркнув у вікно. Той, хто захищав зараз ворота, робив це вкрай невдало. За ті кілька секунд, що Гаррі

дивився у вікно, Кеті Бел забила два голи. Маючи велику надію, що воротарем був не Рон, він знову глянув на пергамент, що блищав від крові.

"Я не повинен брехати".

"Я не повинен брехати".

Зиркав у вікно щоразу, як випадала нагода, тобто, коли чув рипіння професорського пера чи грюкіт шухляди письмового столу. Третій претендент досить добре вправся зі своїми обов'язками, четвертий був жахливий, п'ятий дуже вдало ухилявся від бладжера, проте пропустив легенький гол. Небо потемніло, і Гаррі сумнівався, чи взагалі побачить шостого й сьомого воротаря.

"Я не повинен брехати".

"Я не повинен брехати".

Пергамент був уже поцяткований краплинами крові з руки, що несамовито пекла. Коли він наступного разу підвів голову, надворі було темно. Квідичне поле занурилось у пітьму.

— Ану, подивимось, чи добре вкарбувалися слова, — почувся десь за півгодини м'який голос Амбридж.

Вона простягла до нього свої коротенькі пальці з перснями. А коли схопила за руку, щоб перевірити, чи добре врізалися в шкіру слова, йому запекло не тільки в руці, а й у шрамі на чолі. Водночас з'явилося дуже дивне відчуття десь у районі діафрагми.

Вирвав руку й схопився на ноги, дивлячись на неї. Вона розглядала його, розтягши в посмішці свій великий обвислий рот.

— Що, болить? — м'яко спитала вона.

Він не відповів. Серце калатало в грудях. Вона мала на увазі його руку, чи, може, знала, що він відчув біль у шрамі?

— Гадаю, містере Поттере, я свого досягла. Можете йти.

Він схопив портфеля і якомога швидше вибіг з кімнати.

Спокійно, казав він сам собі, вибігаючи сходами нагору. Спокійно, це зовсім не обов'язково те, про що ти подумав...

— Мімбулус мімблетонія! — крикнув він Гладкій Пані, і та відчинилася.

Його зустрів радісний галас. До нього підбіг сяючий від вуха до вуха Рон, а з келиха, що він стискав у руках, хлюпалося йому на мантію маслопиво.

— Гаррі, мені вдалося, мене взяли! Я — воротар!

— Що? Ой... це класно! — намагався якомога природніше всміхнутися Гаррі, хоч серце його й далі гупало в грудях, а рука пульсувала й кривавилась.

— Бери маслопиво. — Рон упхнув йому в руки пляшку. — І досі не вірю... а де Герміона?

— Он, — сказав Фред, теж поцмулюючи маслопиво, і показав на крісло біля каміна. Герміона там задрімала з келихом, що ризиковано схилився набік.

— А казала, що зраділа, коли я їй розповів, — трохи образився Рон.

— Нехай поспить, — миттєво оживився Джордж. Незабаром Гаррі помітив кількох першокласників з незаперечними слідами недавньої кровотечі з носа.

— Іди-но сюди, Роне, побачимо, чи пасує тобі стара Оліверова мантія, — покликала його Кеті Бел, — його прізвище можна відпороти й нашити твоє...

Рон пішов до неї, а до Гаррі підскочила Анжеліна.

— Вибач, Поттере, що я тоді на тебе налетіла, — випалила вона. — Ця тренерська посада забирає стільки нервів. Знаєш, я починаю думати, що іноді даремно нападалася на Вуда. — Трохи насупившись, вона дивилася на Рона, відсьорбуючи з келиха маслопиво.

— Слухай, я знаю, що це твій найкращий друг, але він не супер, — відверто сказала вона. — Хоч думаю, що на тренуваннях його можна підтягти. У його родині були класні квідичисти. Якщо чесно, то я розраховую, що він продемонструє кращі здібності, ніж сьогодні. Віккі Фробішер і Джефрі Гупер літали сьогодні краще, але Гупер такий скиглій, весь час нарікає на те чи те, а Віккі відвідує всі можливі гуртки й товариства. Вона сьогодні зізналася, що коли наші тренування й засідання клубу замовлянь збігатимуться в часі, то вона вибере клуб. У будь-якому разі

завтра о другій буде тренування, тож щоб ти був обов'язково. І прошу тебе, постарайся допомогти Ронові, добре?

Він кивнув, і Анжеліна подалася до Алісії Спінет. Гаррі підійшов до Герміони, яка рвучко прокинулась, коли він поставив на підлогу портфель.

— Ой, Гаррі, це ти... гарно вийшло з Роном, правда? — сказала вона, протираючи очі. — Я просто так... так... така втомлена, — позіхнула вона. — Не спала до першої ночі, в'язала нові шапочки. Вони зникають просто блискавично!

І справді, Гаррі тепер побачив, що скрізь у кімнаті були заховані шапочки, щоб необачні ельфи могли випадково їх підібрати.

— Чудово, — мовив Гаррі, думаючи про своє. Якщо він ні з ким не поділиться, то просто вибухне. — Герміоно, я щойно був у кабінеті Амбридж, і вона торкнулася до моєї руки...

Герміона уважно прислухалася. Коли Гаррі договорив, вона поволі мовила: — Ти боїшся, що Відомо-Хто контролює її так само, як раніше Квірела?

— Ну, — впівголоса підтвердив Гаррі, — така можливість існує, правда?

— Можливо, що так, — не дуже впевнено сказала Герміона. — Хоч я й не думаю, що він міг би *володіти* нею, як володів Квірелом, тобто він же зараз ожив і має власне тіло, йому не потрібно ділитися тілом з іншими. Може, він зачаклував її закляттям "Імперіус"?..

Гаррі якусь мить стежив за Фредом, Джорджем і Лі Джорданом, які жонглювали порожніми пляшками з-під маслопива. Тоді Герміона додала:

— Але ж торік твій шрам болів, коли ніхто до тебе не торкався, а хіба Дамблдор не казав, що це пов'язано з тим, що відчуває в цей час Відомо-Хто? Тобто, можливо, з Амбридж це ніяк не пов'язано, може, це просто випадково сталося саме тоді, як ти був поряд з нею?

— Вона мерзенна, — різко заперечив Гаррі. — Збочена.

— Так, вона жахлива, але... Гаррі, мені здається, що ти повинен сказати про біль у шрамі Дамблдорові.

Це вже вдруге за два дні йому радили піти до Дамблдора, але його відповідь Герміоні була така сама, як і Ронові.

— Я його цим не турбуватиму. Ти ж сама щойно сказала, що тут нема нічого страшного. Шрам ціле літо то болів, то переставав... сьогодні було просто трохи гірше, от і все...

— Гаррі, я впевнена, що Дамблдор *хотів* би, щоб ти його з цим потурбував...

— Так, — мимоволі вирвалося в Гаррі, — тільки цим я й турбую Дамблдора, правда? Тільки своїм шрамом!

— Не кажи такого! Це неправда!

— Краще я напишу Сіріусові. Побачимо, що він про це думає...

— Гаррі, про це не можна писати в листі! — не на жарт стривожилася Герміона. — Ти ж пам'ятаєш, як Муді попереджав, щоб ми були обачні з тим, про що пишемо! Немає жодних гарантій, що сов не перехоплюють!

— Добре, добре, нічого не писатиму! — роздратовано погодився Гаррі. Він звівся на ноги. — Я пішов спати. Скажеш Ронові, добре?

— Ой, ні, — полегшено зітхнула Герміона, — якщо ти йдеш спати, то і я вже спокійно можу йти. Я така виснажена, а завтра хочу зв'язати ще кілька шапочок. Слухай, якщо бажаєш, можеш мені допомогти. Це так цікаво! Я вже навчилася робити різні візерунки, і китички, і багато іншого.

Гаррі глянув у її захоплене сяюче лице і зробив вигляд, ніби замислився над цією спокусливою пропозицією.

— Е-е... ні, навряд, дякую, — відмовився він. — Е-е... не завтра. У мене ще повно домашніх завдань...

І він почвалав до хлопчачих спалень, залишивши позаду трохи розчаровану Герміону.

— РОЗДІЛ ЧОТИРНАДЦЯТИЙ —

Персі та Гультяй

Наступного ранку Гаррі прокинувся першим у їхній спальні. Якийсь час лежав, спостерігаючи, як кружляють порошинки у сонячному промені, що прослизав у щілину між запонами його ліжка, і насолоджувався думкою про те, що сьогодні субота. Перший тиждень чверті був якийсь нескінченний, немовби один довжелезний урок історії магії.

Судячи з сонної тиші та свіжесенького вигляду того сонячного променя, день щойно починався. Гаррі відхилив запони довкола ліжка, встав і почав одягатися. Окрім далекого щебетання пташок було чути лише повільне й глибоке дихання його колег-ґрифіндорців. Він обережно відкрив шкільний портфель, витяг звідти пергамент, перо й пішов зі спальні до вітальні.

Там Гаррі зручно вмостився у своє улюблене старе м'яке крісло біля згаслого вже каміна і розгорнув пергамент, оглядаючи кімнату. Кудись пощезали всі залишки зіжмаканого пергаменту, старі плюй-камінці, порожні банки з-під різних речовин та обгортки від цукерок, що завжди надвечір засмічували вітальню. Зникли й Герміонині шапочки для ельфів. "Цікаво, скільки вже ельфів здобули свободу, самі того, можливо, не бажаючи", — подумав Гаррі, а тоді відкоркував каламар, вмочив перо і затримав його за сантиметр від гладенької жовтуватої поверхні пергаменту, напруживши думку... але ось уже минула хвилина чи дві, а він тупо дивився на порожній камін, так і не знаючи, з чого б почати.

Тепер він зрозумів, як важко було Ронові й Герміоні писати йому влітку листи. Як він мав повідомити Сіріусу про все, що сталося минулого тижня, як розпитати про все, що його мучило, та ще й так, щоб можливі викрадачі листів не оволоділи тією інформацією, якої він не хотів їм давати?

Він ще трохи посидів нерухомо, втупившись у камін, а тоді

нарешті прийняв рішення. Знову вмочив перо в каламар і впевнено націлив його на пергамент.

Дорогий Сопуне,

Сподіваюсь, у тебе все гаразд, перший тиждень тут був жахливий, я дуже радий, що настали вихідні.

Маємо нову вчительку захисту від темних мистецтв, професорку Амбридж. Вона майже така приємна, як і твоя мама. Пишу тобі, бо те, про що писав минулого літа, сталося знову, коли я відбував покарання в Амбридж.

Ми всі скучили за нашим великим другом, маємо надію, що він незабаром повернеться.

Прошу відповісти якнайшвидше.

На все добре.

Гаррі.

Гаррі кілька разів перечитав листа, намагаючись поставити себе на місце іншої людини. Вирішив, що ніхто, якщо просто перечитає листа, не зрозуміє, про що він пише, чи до кого пише. Мав велику надію, що Сіріус збагне натяк про Геґріда й напише їм, коли той має повернутися. Гаррі волів не питати про це відверто, щоб не привертати зайвої уваги до того, чим займається Геґрід, перебуваючи за межами Гоґвортсу.

Хоч лист був і коротенький, на його написання пішло чимало часу. Доки він його вимучував, сонце вже освітило майже половину кімнати, а зі спалень угорі долинали різні звуки. Гаррі акуратно запечатав пергамент, виліз крізь отвір за портретом і подався до соварні.

— Я б на твоєму місці туди не ходив, — попередив Майже-Безголовий Нік, стурбовано випливаючи зі стіни коридору якраз перед Гаррі. — Півз задумав кепсько пожартувати з тією особою, що зараз проходитиме повз погруддя Парацельса.

— А що — Парацельс має впасти тій особі на голову? — спитав Гаррі.

— Як це не банально, але має, — втомлено підтвердив Майже-Безголовий Нік. — Півз ніколи не відрізнявся тон-

ким смаком. Я пошукаю Кривавого Барона... він один може покласти цьому край... бувай, Гаррі...

— Ага, бувай, — попрощався Гаррі й повернув не праворуч, а ліворуч, вибираючи довший, але безпечніший шлях до соварні. Він минав численні вікна, крізь які виднілося яскраво-синє небо, і настрій у нього поліпшувався. Незабаром почнеться тренування і нарешті він знову опиниться на квідичному полі.

Щось торкнулося до його кісточок на ногах. Глянув униз і побачив Філчеву худющу сіру кицьку Місіс Норіс, що скрадалася повз нього. Вона блимнула на нього жовтими, мов ліхтарі, очима і зникла за статуєю Вільфреда Тоскного.

— Я не роблю нічого поганого, — гукнув їй услід Гаррі. Видно було, що кицька збирається доповісти про нього своєму хазяїнові, хоч Гаррі не бачив для цього ніяких підстав, адже він мав повнісіньке право йти в суботу до соварні.

Сонце було вже високо в небі, і коли Гаррі зайшов у соварню, його ледь не засліпило сяйво в незасклених вікнах. Срібне сонячне проміння перетинало кругле приміщення, в якому на кроквах сиділи сотні дещо неспокійних від цього ранкового сяйва сов. Деякі, очевидно, щойно повернулися з полювання. Устелена соломою підлога хрустіла під ногами, коли він, шукаючи Гедвіґу, наступав на крихітні кісточки впольованих тварин.

— Ось ти де, — нарешті помітив він її десь під самим склепінчастим дахом. — Спускайся, я маю для тебе листа.

Сова тихенько ухнула, розправила великі білі крила і злетіла йому на плече.

— Так, я знаю, що листа адресовано Сопунові, — дав він їй у дзьоба пергамент, але тоді невідомо чому прошепотів: — Але він для Сіріуса, добре?

Гедвіґа один раз кліпнула своїми бурштиновими очима, і він сприйняв це за знак розуміння.

— Тоді безпечного польоту, — побажав їй Гаррі й підніс до вікна. Гедвіґа відштовхнулася від руки й полетіла назустріч сліпучому небу. Він спостерігав за нею, аж доки

вона перетворилася на крихітну чорну цяточку й зникла, а тоді перевів погляд на Геґрідову хатину, яку добре було видно з вікна і яка все ще була порожня — з димаря не йшов дим, а вікна були завішені фіранками.

Верхівки дерев Забороненого лісу похитувалися від легенького вітерцю. Гаррі дивився на них, підставляючи лице потокам свіжого повітря, думав про квідич... і побачив його — великого змієподібного крилатого коня, такого, як ті, що тягли за собою ґоґвортські диліжанси. Чорні шкірясті крила розпростерлися широко, мов у птеродактиля. Кінь злетів над деревами, неначе велетенський гротескний птах. Він зробив велике коло в повітрі, а тоді знову пірнув між дерева. Усе це сталося так швидко, що Гаррі просто не вірив своїм очам, а серце шалено калатало.

За спиною в нього відчинилися двері соварні. Він аж підстрибнув з несподіванки, мерщій озирнувся й побачив Чо Чанґ з листом та пакунком у руках.

— Привіт, — автоматично привітався Гаррі.

— Ой... привіт, — зойкнула вона. — Я не думала, що тут так рано хтось буде... щойно п'ять хвилин тому згадала про мамин день народження.

Вона показала на пакунок.

— Ага, — мовив Гаррі. Усі думки в голові мовби застигли. Хотів сказати щось смішне й цікаве, але з пам'яті ще не вивітрився образ того жахливого крилатого коня.

— Класний сьогодні день, — показав він жестом на вікна. І враз відчув пекучий сором. Погода. Він говорив про *погоду*...

— Так, — погодилася Чо, шукаючи підходящу сову. — Класна пора для квідичу. Я цілий тиждень не виходила надвір, а ти?

— Я теж, — відповів Гаррі.

Чо вибрала одну зі шкільних сов-сопух. Покликала її собі на руку, сова злетіла й послужливо наставила лапку, до якої можна було причепити пакунок.

— А Ґрифіндор уже має нового воротаря? — поцікавилася Чо.

— Так, — підтвердив Гаррі. — Це мій друг Рон Візлі. Знаєш його?

— "Тайфуно"-ненависник? — холодно озвалася Чо. — Він хоч добрий гравець?

— Так, — сказав Гаррі, — думаю, що так. Хоч я й не бачив його на пробі, бо відбував покарання.

Чо глянула на нього, не докінчивши прив'язувати пакунок до совиної лапки.

— Та Амбриджка — жахнюща, — неголосно сказала вона. — Покарала тебе тільки за те, що ти сказав правду про... про... про його смерть. Усі про це чули, це розійшлося по цілій школі. Ти вчинив дуже відважно, коли їй заперечив.

Гаррі відчув, як надимаються його груди, ще трохи і він злетів би над загидженою послідом підлогою. Що там якийсь ідіотський летючий кінь! Адже Чо вважає, що він вчинив відважно. Якусь мить Гаррі навіть думав показати їй, начебто випадково, свою поранену руку, коли допомагав прив'язувати до лапки пакунок... та щойно зблиснула ця думка, як знову відчинилися двері соварні.

У приміщення влетів захеканий сторож Філч. На його запалих, помережаних прожилками щоках виступили фіолетові плями, щелепи тремтіли, а рідке сиве волосся розкуйовдилося. Видно було, що по сходах він біг. За ним прослизнула Місіс Норіс. Вона зиркнула на сов угорі й жадібно нявкнула. Тривожно зашурхотіли крила, а велика бура сова погрозливо клацнула дзьобом.

— Ага! — вигукнув Філч, клишоного підступаючи до Гаррі. Його мішкуваті щоки гнівно затремтіли. — Мене попередили, що ти збираєшся замовити велику партію какобомб!

Гаррі склав на грудях руки і глянув на сторожа.

— Хто вам казав, що я замовляю какобомби?

Чо дивилася то на Гаррі, то на Філча. Сова-сипуха на її руці втомилася стояти на одній лапі й докірливо ухнула, але Чо не звернула на неї уваги.

— Я маю свої джерела, — самовдоволено просичав Філч. — Ану, віддавай те, що збирався висилати.

Страшенно зрадівши, що не тягнув з відправкою листа, Гаррі сказав: — Не можу, я вже відіслав.

— *Відіслав?* — Філчове лице перекосилося з люті.

— Відіслав, — спокійно підтвердив Гаррі.

Філч розлючено роззявив рота, кілька секунд хапав ним повітря, а тоді обмацав очима Гарріну мантію.

— А може, ти ховаєш листа в кишені?

— Не ховаю...

— Я бачила, як він відсилав, — сердито втрутилася Чо.

Філч повернувся до неї.

— Ти бачила?..

— Так, я бачила, — люто повторила вона.

Якусь мить Філч мовчки розглядав Чо, а Чо його. Тоді сторож рвучко розвернувся й почовгав назад до дверей. Зупинився, тримаючи руку на клямці, і знову озирнувся на Гаррі.

— Якщо тільки внюхаю десь какобомбу...

Він потупотів сходами донизу. Місіс Норіс востаннє тоскно зиркнула на сов і попленталася за ним.

Гаррі й Чо обмінялися поглядами.

— Дякую, — сказав Гаррі.

— Нема за що, — озвалася Чо, нарешті прив'язавши пакунок до совиної лапки. Щоки в неї порожевіли. — Ти ж не замовляв какобомб, правда?

— Ні, — підтвердив Гаррі.

— Цікаво, чому ж він тоді подумав на тебе? — замислилася вона, відносячи сову до вікна.

Гаррі стенув плечима. Він був спантеличений не менше за неї, проте, хоч як дивно, зараз його це не дуже турбувало.

Вийшли з соварні разом. Перед коридором, що вів у західне крило замку, Чо сказала: — Мені сюди. То... ще побачимось, Гаррі. Па-па.

— Так... па-па.

Вона всміхнулася йому і пішла своєю дорогою. Гаррі рушив далі з піднесеним настроєм. Він таки спромігся на цілу розмову з нею, до того ж ані разу не зганьбився... *"Ти вчинив дуже відважно, коли їй заперечив"*... Чо назвала

його відважним... вона не зненавиділа його за те, що він вижив...

Авжеж, вона надала перевагу Седрикові, він це знав... Хоч, якби він тоді запросив її на бал раніше за Седрика, то все могло б обернутися цілком інакше... Схоже, вона щиро шкодувала, коли мусила тоді Гаррі відмовляти...

— Доброго ранку, — весело привітався Гаррі з Роном та Герміоною, сідаючи до них за ґрифіндорський стіл у Великій залі.

— Чого ти такий щасливий? — здивовано глянув на нього Рон.

— Е-е... бо сьогодні квідич, — радісно пояснив Гаррі, підсуваючи до себе велику тарілку яєчні та шинки.

— А... так... — проказав Рон. Він відклав надкушену грінку й добряче ковтнув гарбузового соку. А тоді сказав: — Слухай... а ти не хотів би піти туди зі мною трошки раніше? Просто... е-е... покидати м'ячика перед тренуванням? Щоб я, знаєш, трохи освоївся.

— Гаразд, — погодився Гаррі.

— Мені здається, що вам не варто, — серйозно заперечила їм Герміона. — Ви вже й так відстали з домашніми завданнями і...

Та вона не договорила, бо прибула ранкова пошта. Сова, що, як звично, принесла їй "Щоденного віщуна", приземлилася небезпечно близько від цукорниці й виставила лапку. Герміона поклала їй у шкіряний гаманець один кнат, взяла газету й уважно переглянула першу сторінку. Сова тим часом полетіла.

— Є щось цікаве? — запитав Рон. Гаррі всміхнувся, розуміючи, що Рон намагається відвернути її увагу від домашніх завдань.

— Нема, — зітхнула вона, — лише якісь плітки про одруження бас-гітариста з "Фатальних сестер".

Герміона розгорнула газету й сховалася за нею. Гаррі узяв собі ще одну порцію яєчні з шинкою. Рон із заклопотаним виглядом позирав на високі вікна.

— Стривайте,— раптом озвалася Герміона. — Та ні... Сіріус!

— Що сталося? — Гаррі так рвучко схопив газету, що вона роздерлася, і тепер вони з Герміоною тримали в руках по половині.

— "Міністерство магії отримало з надійного джерела інформацію, що Сіріус Блек, сумнозвісний масовий вбивця... траля-ляля-ля... переховується зараз у Лондоні!" — стриженим голосом прочитала Герміона зі своєї половини.

— Це Луціус Мелфой, закладаюся, — неголосно й люто сказав Гаррі. — Він упізнав Сіріуса на платформі...

— Що? — стривожено перепитав Рон. — Ти не казав...

— Цсс! — засичали на нього Гаррі з Герміоною.

— "...Міністерство попереджає чаклунську громаду, що Блек дуже небезпечний... убив тринадцять осіб... утік з Азкабану..." — ну, і так далі, — закінчила Герміона, тоді відклала свою половинку газети й перелякано глянула на Гаррі з Роном. — Тепер він більше не зможе вийти з будинку, — прошепотіла вона. — Дамблдор же його попереджав.

Гаррі пригнічено глянув на відірваний ним клапоть "Віщуна". Більшу частину сторінки займала реклама крамниці "Мантії для всіх оказій від мадам Малкін", де влаштували розпродаж.

— Гей! — розгладив він газету, щоб Герміона з Роном могли прочитати. — Подивіться!

— Мантії в мене є, — відказав Рон.

— Та ні, — наполягав Гаррі. — Гляньте... на оце.

Рон з Герміоною нахилилися, щоб прочитати. То був коротесенький допис у самому низу газетної колонки. Заголовок був такий:

ЗАЗІХАННЯ НА МІНІСТЕРСТВО

Стержис Подмор, віком 38 років, що мешкає в будинку номер два на вулиці Рокитний Парк у Клепгемі, постав перед Чарверсудом за звинуваченням у незаконному проникненні 31 серпня в Міністерство магії та в намірі вчинити пограбування. Подмор був затриманий чарсторожем міністерства Еріком Манчем при спробі вдертися в цілком

таємні двері о першій годині ночі. Подмор, який відмовився давати будь-які свідчення на свій захист, був визнаний винним за обома пунктами звинувачення і засуджений до піврічного ув'язнення в Азкабані.

— Стержис Подмор? — поволі перепитав Рон. — Це той тип, якому ніби соломи в голову напхали, так? Один з членів Ор...

— Роне, цсс! — прошипіла Герміона, перелякано зиркаючи на нього.

— Півроку в Азкабані! — приголомшено прошепотів Гаррі. — Тільки за спробу зайти в двері!

— Не будь дурний, до чого тут двері? Що він робив у міністерстві о першій ночі? — видихнула Герміона.

— Думаєте, виконував якесь завдання Ордену? — пробурмотів Рон.

— Стривайте... — поволі протяг Гаррі. — Стержис мав прийти і провести нас на вокзал, пам'ятаєте?

Друзі глянули на нього.

— Так, він мав бути одним з наших охоронців по дорозі на Кінґс-Крос, пригадуєте? А Муді ще сердився, що він не прийшов. Отже, Стержис не міг виконувати їхнє завдання.

— Може, вони й не чекали, що його впіймають, — завагалася Герміона.

— Це могла бути пастка! — вигукнув схвильовано Рон. — Ні... послухайте! — заговорив він значно тихішим голосом, коли побачив лютий погляд Герміони. — Міністерство підозрює, що він належить до Дамблдорових спільників, тому... ну, я не знаю... його могли *заманити* в міністерство, і він не вдирався ні в які двері! Можливо, це все підлаштували, щоб його затримати!

Якийсь час Гаррі й Герміона мовчки все обмірковували. Гаррі це все здалося надуманим. А ось Герміона була вражена.

— Я не здивувалася б, якби насправді так і було.

Вона замислено склала свою половину газети. Гаррі відклав ножа й виделку, а Герміона мовби отямилася від марення.

— Я думаю, що треба почати з реферату для професорки Спраут про самозапилювальні чагарники, а тоді, якщо пощастить, ще встигнемо перед обідом попрацювати над закляттям "Інаніматус конжурус" для Макґонеґел...

Гаррі відчув докори сумління, коли згадав, як багато домашніх завдань чекає його нагорі, але небо було чисте і яскраво-синє, а він уже цілий тиждень не сідав на "Вогнеблискавку"...

— Та ми ввечері все зробимо, — сказав Рон, коли вони з Гаррі прямували пологим схилом до квідичного поля, несучи на плечах мітли. У їхніх вухах і досі бриніли жахливі Герміонині пророкування, що вони провалять усі свої СОВи. — А ще ж буде завтра. Вона занадто переймається навчанням, і в цьому її біда... — Рон на хвилю замовк, а тоді стурбовано додав: — Думаєш, вона серйозно казала, що не дасть нам переписувати конспекти?

— Думаю, що так, — зітхнув Гаррі. — Але тренування — це теж важливо. Треба тренуватися, якщо хочемо залишитися в команді...

— Це правда, — радісно погодився Рон. — І ще ж є багато часу на все інше...

Коли вони підійшли до квідичного поля, Гаррі зиркнув праворуч, туди, де погойдувалися темні верхівки дерев Забороненого лісу. Звідти нічого не вилітало. Небо було чисте й порожнє, хіба що кілька сов ширяло вдалині навколо вежі з соварнею. Йому вистачало інших турбот. Летючий кінь не завдав йому ніякої шкоди. Він викинув його з голови.

У шафці в роздягальні вони взяли м'ячі й почали тренування. Рон захищав троє височенних воріт, а Гаррі в ролі загонича намагався забити йому квафела. Гаррі побачив, що Рон грає зовсім непогано. Він відбив три чверті м'ячів, що їх намагався забити Гаррі, причому, що довше вони тренувалися, то краще Рон грав. Так минуло кілька годин, а тоді вони повернулися до замку на обід, під час якого Герміона не втомлювалася торохтіти про їхню безвідповідальність, а потім знову пішли на квідичне поле для

справжнього тренування. Коли зайшли в роздягальню, там уже була вся команда, окрім Анжеліни.

— Усе гаразд, Рон? — підморгнув йому Джордж.

— Так, — відповів Рон, який по дорозі до поля ставав дедалі тихіший.

— Готовий себе показати у всій красі, манюній сталоста? — капосно всміхнувся Фред, натягуючи через розкуйовджену голову квідичну мантію.

— Замовкни, — буркнув з кам'яним обличчям Рон, уперше одягаючи форму своєї команди, яка йому на диво личила, зважаючи, що раніше належала Оліверу Вуду, значно ширшому в плечах.

— Увага, всім, — з'явилася з капітанського кабінету вже переодягнена Анжеліна. — Йдемо на поле. Алісія і Фред, якщо не важко, візьміть коробку з м'ячами. І ще. Там дехто за нами стежитиме, тож прошу ні на кого не зважати, чули?

Щось у її штучно буденному голосі підказало Гаррі, що він має знати тих непроханих гостей. І справді, щойно вони вийшли з роздягальні на залите яскравим сонцем поле, як їх зустріло голосне улюлюкання та глузування гравців слизеринської команди та їхніх посіпак, що сиділи в центрі порожніх трибун. Їхні голоси лунали на весь стадіон.

— А на чому це, карочє, летить Візлі? — зневажливо вигукнув своїм лінивим голосом Мелфой. — Кому стукнуло в голову накласти летючі чари на таку покриту цвіллю палицю, як у нього?

Креб, Ґойл і Пенсі Паркінсон зайшлися реготом. Рон сів на мітлу і відштовхнувся від землі, а Гаррі злетів за ним, спостерігаючи, як червоніють Ронові вуха.

— Не зважай на них, — порадив він, наздогнавши друга, — побачимо, хто сміятиметься після матчу з нами...

— Абсолютно правильно, Гаррі, — схвально відгукнулася Анжеліна, підлітаючи до них з квафелом під пахвою і зависаючи в повітрі обличчям до своєї летючої команди. — Увага! Спочатку для розігріву відпрацюємо перепасовку. Прошу всією командою...

— Егей, Джонсон, а що в тебе з зачіскою? — закричала знизу Пенсі Паркінсон. — Мені ввижається, чи це в тебе й справді з голови вилазять хробаки?

Анжеліна відкинула з чола своє довге, заплетене в кіски волосся і спокійно розпорядилася: — Розлітаймося навсібіч і побачимо, хто в якій формі...

Гаррі дав задній хід і відлетів на дальній край поля. Рон шугонув до протилежних воріт. Анжеліна підняла вгору квафел і різко кинула його Фреду, той відпасував Джорджеві, той Гаррі, той Ронові, а той випустив його з рук.

Слизеринці на чолі з Мелфоєм загиготіли й завили зі сміху. Рон ринув донизу, щоб упіймати квафела перед самою землею, але вийшов з піке доволі незграбно, ледь не впав з мітли, і повернувся на початкову висоту червоний мов рак. Гаррі бачив, як Фред і Джордж перезирнулися, але, на диво, не бовкнули нічого зайвого, за що Гаррі був їм вдячний.

— Грай далі, Роне, — крикнула Анжеліна, ніби нічого не сталося. Рон кинув квафела Алісії, та відпасувала Гаррі, а той Джорджеві...

— Поттер, а як там твій шрам? — гукнув Мелфой. — Може, варто підлікуватися? Це ж ти вже цілий тиждень не ходив до лікарні. Це що, тіпа, твій новий рекорд?

Джордж відпасував Анжеліні, а та знову — назад Гаррі, котрий цього не чекав, але впіймав м'яча кінчиками пальців і негайно кинув Ронові. Той не дотягся і пропустив м'яча повз себе.

— Зберися, Роне, — посуворішала Анжеліна, коли він знову пірнув до землі, наздоганяючи квафел. — Будь уважний.

Було важко сказати, що червоніше — квафел чи Ронове обличчя, коли він знову підлетів до всіх граців. Мелфой зі слизеринцями аж за животи хапалися з реготу.

З третьої спроби Рон нарешті впіймав квафела. На радощах він так завзято його жбурнув, що м'яч прослизнув повз витягнуті руки Кеті й боляче вдарив її в обличчя.

— Вибач! — простогнав Рон, кидаючись уперед, щоб подивитися, чи він, бува, її не поранив.

— Вертайся на свою позицію, з нею все гаразд! — гаркнула Анжеліна. — Але, пасуючи своїм гравцям, не намагайся скинути їх з мітли, зрозумів? Для цього існують бладжери!

У Кеті крапала з носа кров. Слизеринці внизу тупотіли ногами й улюлюкали. Фред і Джордж підлетіли до Кеті.

— На, візьми, — витяг Фред з кишені щось маленьке й фіолетове, — за секунду кров спиниться.

— Гаразд, — гукнула Анжеліна, — Фред і Джордж, летіть по битки і бладжер. Роне, ставай на ворота. Гаррі, відпустиш за моєю командою снича. Будемо атакувати Ронові ворота.

Гаррі шугонув услід за близнюками по снича.

— У Рона все просто валиться з рук, скажіть? — пробурмотів Джордж, коли вони втрьох приземлилися біля коробки з м'ячами і відкрили її, щоб витягти бладжери та снич.

— Він просто хвилюється, — сказав Гаррі, — зранку, коли ми тренувалися, він грав добре.

— Сподіваюся, він ще не зовсім скис, — невесело буркнув Фред.

Вони знову злетіли вгору. Коли Анжеліна свиснула в свисток, Гаррі відпустив снича, а Фред і Джордж метнули бладжера. З цієї миті Гаррі майже не стежив за діями інших гравців. Його завданням було впіймати крихітного золотого м'ячика з крильцями, що приносив команді ловця сто п'ятдесят очок, а для цього потрібні були неабиякі швидкість і вміння. Він розігнався й почав шугати між загоничами. Тепле осіннє повітря батожило йому обличчя, а далекі й безглузді вигуки слизеринців бриніли у вухах... та незабаром його зупинив свисток.

— Стоп... *стоп*... СТОП! — кричала Анжеліна. — Роне... ти залишив без прикриття середні ворота!

Гаррі озирнувся на Рона, що висів у повітрі перед лівими воротями, покинувши двоє інших геть неприкритими.

— Ой... вибач...

— Постійно переміщайся й дивися за загоничами! — крикнула Анжеліна. — Або зависай у центрі, доки зрозумієш,

яке кільце треба захищати, або кружляй довкола всіх кілець, тільки не відлітай убік, бо так ти пропустив уже три голи!

— Вибач... — повторив Рон, а його червоне обличчя світилося на тлі синього неба, немов маяк.

— Кеті, ти можеш, нарешті, зупинити ту кровотечу з носа?

— Вона тільки погіршується! — витерла рукавом кров Кеті.

Гаррі зиркнув на Фреда, що стурбовано нишпорив у себе по кишенях. Бачив, як Фред витяг щось фіолетове, а тоді перелякано глянув на Кеті.

— Спробуймо ще раз, — звеліла Анжеліна. Вона намагалася не зважати на слизеринців, що почали виспівувати *"Ґрифіндор — параша, перемога — наша!"*, проте видно було, як вона напружилася.

Цього разу не минуло й трьох хвилин, як знову пролунав Анжелінин свисток. Гаррі, який щойно помітив снича біля протилежних воріт, невдоволено пригальмував.

— Що тепер? — нетерпляче спитав він у Алісії, що була найближче від нього.

— Кеті, — коротко пояснила вона.

Гаррі озирнувся й побачив Анжеліну, Фреда та Джорджа, які щодуху летіли до Кеті. Гаррі з Алісією теж помчали туди. Анжеліна встигла зупинити тренування вчасно, бо Кеті була вже біла, мов крейда, і вся закривавлена.

— Їй негайно треба до лікарні, — сказала Анжеліна.

— Ми її відведемо, — пообіцяв Фред. — Вона... е-е... мабуть, помилково проковтнула пампушечку-зносаюшечку...

— Немає сенсу продовжувати гру без відбивачів та загончики, — розчаровано сказала Анжеліна, коли Фред із Джорджем полетіли до замку, підтримуючи Кеті попід руки. — Йдемо переодягатися.

Слизеринці й далі виспівували їм у спини, аж доки вони зайшли в роздягальню.

— Як тренування? — доволі прохолодно поцікавилася Герміона, коли за якісь півгодини Гаррі й Рон пролізли крізь отвір за портретом до ґрифіндорської вітальні.

— Було... — почав Гаррі.

— Паскудно, — глухим голосом закінчив Рон, падаючи в крісло біля Герміони. Та поглянула на Рона і, здається, трошки відтанула.

— Це ж лише перше твоє тренування, — заспокоїла вона, — має минути якийсь час...

— А хто сказав, що було паскудно через мене? — огризнувся Рон.

— Ніхто, — приголомшено відповіла Герміона, — я думала...

— Думала, що я ні до чого не здатний?

— Ні, що ти, не думала! Це ж ти сказав, що було паскудно, то я й...

— Мушу братися за домашні завдання, — сердито буркнув Рон і почовгав до хлопчачих спалень. Герміона глянула на Гаррі.

— *Він* грав паскудно?

— Ні, — підтримав друга Гаррі.

Герміона здивовано підняла брови.

— Хоч, мабуть, міг би зіграти й краще, — проказав Гаррі, — але це було тільки перше тренування, ти ж сама сказала...

Ані Гаррі, ні Рон того вечора не просунулися далеко з виконанням домашніх завдань. Гаррі розумів, що Рон переживає через свою погану гру на тренуванні, але він і сам ніяк не міг викинути з голови слова *"Ґрифіндор — параша"*.

Цілісіньку неділю вони просиділи у вітальні, зарившись з головою в підручники, а кімната навколо них то повнилася учнями, то знову порожніла. Був гарний, ясний день, і майже всі ґрифіндорці були надворі, радіючи, може, й останньому цього року теплому сонечку. Не встигло стемніти, а Гаррі вже почувався так, ніби з його мізків зробили відбивну.

— Знаєш, мабуть, варто виконувати домашні завдання протягом тижня, — пробурмотів він Ронові, коли вони нарешті відклали довжелезний макґонеґелівський реферат про закляття "Інаніматус конжурус" і приречено взялися за не менш довгий і складний реферат для професорки Сіністри про численні супутники Юпітера.

— Так, — погодився Рон, тручи почервонілі очі і жбурляючи в камін уже п'ятий зіпсований аркуш пергаменту. — Слухай... а може, Герміона нам дозволить глянути одним оком на свій реферат?

Гаррі подивився на неї. Вона сиділа з Криволапиком на колінах і весело щебетала з Джіні, поблискуючи шпицями, якими в'язала безформні шкарпетки для ельфів.

— Ні, — зітхнув він, — ти ж сам знаєш, що не дозволить.

Вони продовжували працювати, а небо за вікнами дедалі темніло. Учні знову поволі розходилися з вітальні. О пів на дванадцяту до них підійшла, позіхаючи, Герміона.

— Вже закінчуєте?

— Ні, — буркнув Рон.

— Найбільший супутник Юпітера — Ганімед, а не Каллісто, — тицьнула вона пальцем у рядок Ронового реферату, — а вулкани має Іо.

— Дякую, — огризнувся Рон, закреслюючи помилки.

— Вибач, я лише...

— Якщо ти прийшла тільки критикувати...

— Роне...

— Герміоно, мені нема коли вислуховувати проповіді. Мені це вже отут сидить...

— Та ні... дивися!

Герміона показувала на найближче вікно. Гаррі й Рон поглянули туди. На підвіконні сиділа симпатична сова-сипуха і зирила на Рона.

— Чи це не Гермеса? — здивовано вигукнула Герміона.

— А й справді! Вона! — ледь чутно сказав Рон, кинув перо й зірвався на ноги. — Чого це Персі до мене написав?

Він підійшов до вікна й відчинив його. Гермеса залетіла в кімнату, сіла на Ронів реферат і простягла лапку, до якої був прив'язаний лист. Рон забрав листа, і сова миттю полетіла, залишивши на Роновім малюнку супутника Іо чорнильні сліди лап.

— Це справді почерк Персі, — сказав Рон, падаючи в крісло й розглядаючи адресу, виведену на згортку: "Рональду

Візлі, ґрифіндорський гуртожиток, Гоґвортс". Він зиркнув на друзів. — Що ви на це скажете?

— Розкрий! — нетерпляче озвалася Герміона, а Гаррі кивнув.

Рон розгорнув сувій і почав читати. Що нижче опускалися його очі, то похмуріший він ставав. Дочитав з таким виглядом, ніби йому було страшенно бридко. Шпурнув листа Гаррі й Герміоні, ті нахилилися й почали читати разом:

Дорогий Роне,

Я лише щойно довідався (від самого міністра магії, котрому про це сказала твоя нова вчителька професорка Амбридж), що ти став гоґвортським старостою.

Я був приємно здивований, отримавши цю вістку, і насамперед хочу передати тобі свої вітання. Мушу зізнатися, я завжди побоювався, що ти в житті підеш, так би мовити, дорогою Фреда й Джорджа, замість того, щоб наслідувати мій приклад, тож можеш уявити мою радість, коли я почув, що ти перестав зневажати владу й вирішив взяти на свої плечі серйозну відповідальність.

Але я хотів би тебе не тільки привітати, Роне, а й дати кілька порад, ось чому я відсилаю цього листа вночі, а не звичайною ранковою поштою. Сподіваюся, ти його прочитаєш на самоті, уникаючи занадто цікавих очей та незручних запитань.

Коли пан міністр повідомляв, що тебе обрано старостою, з його слів я зрозумів, що ти й далі доволі тісно спілкуєшся з Гаррі Поттером. Мушу сказати тобі, Роне, що ти ризикуєш втратити свій значок, якщо й надалі приятелюватимеш з тим хлопцем. Я знаю, що тебе дивують ці слова — ти, звісно, заперечиш, скажеш, що Поттер завжди був Дамблдоровим улюбленцем — але мушу тобі сказати, що Дамблдорові, можливо, вже не довго залишається керувати Гоґвортсом, а люди, з якими варто рахуватися, мають зовсім інші — і, мабуть, правильніші — погляди на Поттерову поведінку. Нічого більше не додам, але раджу тобі переглянути завтрашнє число "Щоденного віщуна", щоб мати правильне уявлення, куди зараз віє вітер — і заодно, може, помітиш там і мою скромну особу!

Справді, Роне, не варто, щоб Поттерова репутація кидала на тебе тінь, це може зашкодити твоїй кар'єрі, бо пора вже думати про те, як

жити після закінчення школи. Ти вже, мабуть, знаєш, оскільки наш батько супроводжував його до суду, що влітку відбулося дисциплінарне слухання справи Поттера в присутності всього Чарверсуду, і він не справив там доброго враження. Йому вдалося вислизнути лише завдяки дрібним процедурним неточностям, якщо хочеш знати, і багато людей, з якими я розмовляв, переконані в його провині.

Можливо, ти боїшся порвати стосунки з Поттером — я розумію, що він буває неврівноважений і, як мені відомо, впадає в шал — але, якщо тебе щось тривожить з цього приводу, або ти помітиш певні моменти в Поттеровій поведінці, які тебе занепокоять, то я наполегливо раджу тобі поговорити з Долорес Амбридж, воістину чудовою жінкою, яка з превеликою радістю тобі допоможе.

І ось тобі ще одна моя порада. Як я вже натякав, режимові Дамблдора в Гоґвортсі невдовзі, мабуть, буде покладено край. Ти маєш, Роне, виявляти вірність не йому, а школі й міністерству. Мені дуже прикро чути, що професорка Амбридж поки що має від учительського колективу досить незначну підтримку своїх намагань провести в Гоґвортсі необхідні зміни, яких так палко домагається міністерство (хоча з наступного тижня вона відчує значне полегшення — знову ж таки, читай завтрашній "Щоденний віщун"!). Скажу лише таке — учень, що виявить зараз готовність допомагати професорці Амбридж, має великі шанси стати через кілька років старостою всієї школи!

Мені шкода, що влітку не мав нагоди бачити тебе довше. Мені прикро критикувати власних батьків, але боюся, що не зможу мешкати з ними під одним дахом, поки вони будуть пов'язані з тими небезпечними типами з Дамблдорового оточення. (Якщо колись писатимеш листа матері, то можеш їй повідомити, що такий собі Стержис Подмор, великий приятель Дамблдора, був недавно ув'язнений в Азкабані за незаконне проникнення в міністерство. Можливо, хоч це відкриє їм очі на те, з якими дрібними злочинцями вони крутяться в одній компанії.) Вважаю, що мені дуже пощастило, оскільки я уник тавра пов'язаності з подібними людьми — навіть не знаю, як дякувати панові міністру за таку люб'язність з його боку — і дуже надіюся, Роне, що родинні почуття не засліплять тебе до такої міри, щоб ти не помічав хибної природи батьківських переконань та вчинків. Я щиро сподіваюся, що з часом вони усвідомлять, як помилялися, і буду, зрозуміло,

готовий прийняти їхні вибачення, коли настане такий день. Прошу ретельно обміркувати мої слова, особливо ті, що стосуються Гаррі Поттера, і ще раз вітаю тебе з обранням старостою.

Твій брат,
Персі.

Гаррі подивився на Рона.

— Ну... якщо ти хочеш, — сказав він таким тоном, ніби все це був жарт, — е-е... як там? — він звірився з листом Персі, — ...а, так... "порвати стосунки" зі мною, клянуся не впадати в шал.

— Віддай, — простяг Рон руку. — Він... — почав Рон, роздираючи листа надвоє, — найбільше... — подер його начетверо, — у світі... — клаптів стало вісім, — *лайно*. Рон пожбурив клапті в камін.

— Треба якось усе це закінчити, поки не настав світанок, — бадьоро сказав він Гаррі, беручись за реферат для професорки Сіністри.

Герміона якось дивно глянула на Рона.

— Ох, давайте сюди, — раптом сказала вона.

— Що? — не зрозумів Рон.

— Дайте сюди, я перегляну й виправлю.

— Ти серйозно? Ох, Герміоно, ти врятувала нам життя, — зрадів Рон. — Як тобі віддячити?...

— Можете сказати: "Обіцяємо більше ніколи не відкладати домашні завдання на потім". — І вона простягла руку по їхні реферати, не в змозі приховати втіху.

— Велике тобі *мерсі*, Герміоно, — втомлено сказав Гаррі, передав їй реферат і впав у крісло, тручи очі.

Минула північ, і у вітальні не було вже нікого, крім трьох друзів та Криволапика. Стояла тиша, яку порушувало тільки порипування Герміониного пера, коли вона викреслювала то тут, то там речення в їхніх рефератах, та ще шелестіння сторінок, коли вона звіряла різні факти, зазираючи в розкидані на столі довідники. Гаррі був зовсім виснажений. А ще він відчував якусь дивно-хворобливу порожнечу

в грудях, пов'язану не з утомою, а з тим листом, почорнілі рештки якого дотлівали в каміні.

Він знав, що половина гоґвортських учнів вважає його дивним, навіть ненормальним. Знав, що в "Щоденному віщуні" місяцями друкувалися дошкульні натяки на його адресу. Та зовсім інакше було побачити це все на пергаменті, як ось у листі від Персі, довідатися, що Персі радив Ронові порвати з ним і навіть доносити на нього професорці Амбридж. Тепер Гаррі значно чіткіше усвідомив усю серйозність свого становища. Він знав Персі ось уже чотири роки, залишався в його будинку на літні канікули, ділив з ним один намет на Кубку світу з квідичу, навіть отримав від нього торік найвищі оцінки за друге завдання Тричаклунського турніру, — і от тепер Персі вважав його неврівноваженим і навіть шаленим.

Гаррі раптом відчув хвилю тепла до свого хрещеного батька і подумав, що Сіріус, мабуть, єдиний міг зрозуміти його теперішні почуття, бо перебував у схожій ситуації. Майже всі в чаклунській громаді вважали його небезпечним убивцею і великим прихильником Волдеморта, і він мусив терпіти це ось уже чотирнадцять років...

Гаррі кліпнув очима, бо раптом побачив у каміні таке, чого там не могло бути. Воно з'явилося на мить і відразу зникло. Ні... це неможливо... йому привиділося, бо він саме думав про Сіріуса...

— Тепер усе це запиши, — сказала Герміона Ронові й підштовхнула до нього реферат, а також списаний нею аркуш, — а тоді додай висновок, який я для тебе написала.

— Герміоно, кращої за тебе людини я ще ніколи не зустрічав, — ледь чутно сказав Рон, — і якщо я буду колись з тобою неввічливий...

— ...я зрозумію, що ти знову став самим собою, — глузливо додала Герміона. — Гаррі, твій реферат нормальний, окрім оцього рядка наприкінці. Ти, мабуть, не розчув добре професорку Сіністру, бо супутник Європа вкритий льодом, а не глодом... Гаррі?

Гаррі зсунувся з крісла і став навколішки на обсмаленому й пошарпаному килимку біля каміна, втупившись у вогонь.

— Е-е... Гаррі? — невпевнено протяг Рон. — Чому ти там сидиш?

— Бо я щойно бачив у каміні голову Сіріуса, — відповів Гаррі.

Він сказав це дуже спокійно. Зрештою, він уже бачив торік Сіріусову голову саме в цьому каміні і навіть розмовляв з нею. Але, з іншого боку, він не був певний, що справді її щойно бачив... вона так швидко зникла...

— Голову Сіріуса? — перепитала Герміона. — Тобто так само, як тоді, під час Тричаклунського турніру, коли він хотів з тобою поговорити? Але зараз би він такого не робив, це дуже... *Сіріусе!*

Вона затамувала подих, дивлячись на вогонь. Рон випустив з рук перо. Просто серед полум'я стирчала Сіріусова голова. Довжелезне чорне волосся спадало на його усміхнене обличчя.

— Я вже було подумав, що ви підете спати до того, як усі розійдуться, — сказав він. — Щогодини тут вигулькував.

— Ти щогодини вигулькував отут, у каміні? — мало не розреготався Гаррі.

— Тільки на секунду, щоб глянути, чи не розвиднілося на обрії.

— А якби вас хтось побачив? — збентежилася Герміона.

— Здається, якась дівчинка... судячи з вигляду, першокласниця... може, й помітила мене, але не хвилюйся, — поквапливо додав Сіріус, бо Герміона затулила рукою рота, — я зник у ту ж мить, коли вона сюди глянула, тому не сумніваюся, що вона сприйняла мене за якусь химерну поліняку.

— Сіріусе, це ж такий величезний ризик... — не вгавала Герміона.

— Ти вже заговорила, як Молі, — скривився Сіріус. — Це єдина можливість відповісти на Гаррін лист і не вдаватися до шифру... адже будь-який шифр можна розшифрувати.

При згадці про листа Герміона й Рон зиркнули на Гаррі.

— Ти нам не казав, що написав Сіріусові! — докірливо вигукнула Герміона.

— Я забув, — пояснив Гаррі, і це була щира правда. Після зустрічі з Чо в соварні Гаррі забув про все на світі. — Не дивися на мене так, Герміоно. Таємної інформації звідти не зміг би вивідати ніхто. Скажи, Сіріусе.

— Так, лист був дуже добрий, — усміхнувся Сіріус. — Та нам треба поспішати, щоб ніхто не завадив... отже, твій шрам...

— А що таке?.. — почав було Рон, та Герміона не дала йому договорити.

— Розкажемо тобі пізніше. Сіріусе, просимо...

— Я знаю, що немає нічого приємного, коли він болить, але ми не думаємо, що через це треба переживати. Шрам болів і торік, правда?

— Так, і Дамблдор казав, що це буває тоді, як Волдемортом оволодівають сильні емоції, — підтвердив Гаррі, не звертаючи, як завжди, уваги на Рона й Герміону, що боязко здригнулися. — Можливо, він був просто, не знаю, дуже сердитий абощо того вечора, коли я відбував покарання.

— Він повернувся, тому шрам болітиме частіше, — сказав Сіріус.

— То ти не думаєш, що це було пов'язано з тим доторком професорки Амбридж, коли я відбував у неї покарання? — запитав Гаррі.

— Сумніваюся, — відповів Сіріус. — Я знаю, яку вона має репутацію, але впевнений, що вона не смертежерка...

— Вона така гидка, що могла б і бути, — похмуро зауважив Гаррі, а Рон з Герміоною енергійно й схвально закивали головами.

— Так, але світ не ділиться на добрих людей і на смертежерів, — гмикнув Сіріус. — Хоч я знаю, що то за мерзенна штучка... почув би ти, як про неї відгукується Ремус.

— То Люпин її знає? — швидко перепитав Гаррі, пригадуючи, як на першому уроці Амбридж згадувала про "небезпечних покручів".

— Ні, — заперечив Сіріус, — але два роки тому вона брала участь у складанні антивовкулачного законопроекту, після якого йому стало майже неможливо знайти собі роботу.

Гаррі згадав, який убогий вигляд мав останнім часом Люпин, і його неприязнь до Амбридж лише поглибилася.

— А що вона має проти вовкулак? — сердито запитала Герміона.

— Мабуть, боїться їх, — припустив Сіріус і усміхнувся, оцінивши її обурення. — Помітно, що вона терпіти не може будь-яких напівлюдських істот. Торік провела кампанію з вимогою зібрати всіх водяників і русалок, і позначити їх спеціальними ярликами. Уявіть, скільки треба витратити часу та енергії на переслідування цих істот, коли в нас вільно лазить такий гидкий хробак, як той Крічер.

Рон засміявся, а Герміона спохмурніла.

— Сіріусе! — докірливо сказала вона. — Чесно, якби ви хоч трошки краще поставилися до Крічера, я впевнена, що він би змінився. Ви, зрештою, єдиний живий член його родини, а професор Дамблдор казав...

— То як там в Амбридж уроки? — не дав їй договорити Сіріус. — Вона що, навчає вас, як убивати покручів?

— Ні, — відповів Гаррі, не звертаючи уваги на ображений вигляд Герміони, котра так і не закінчила своєї промови на захист Крічера. — Вона взагалі не дозволяє нам користуватися чарами!

— Ми тільки те й робимо, що читаємо дурнуватий підручник, — додав Рон.

— Я так і думав, — не здивувався Сіріус. — Ми маємо інформацію з міністерства, що Фадж проти проведення з вами бойових занять.

— *Бойових занять!* — не повірив своїм вухам Гаррі. — Невже він думає, що ми тут формуємо якусь чаклунську армію?

— Саме так він і думає, — підтвердив Сіріус, — а якщо точніше, то боїться, що Дамблдор збирає свою особисту армію, щоб захопити Міністерство магії.

Запала мовчанка, а тоді Рон сказав: — Нічого безглузді-

шого я ще досі не чув, включно зі всіма вигадками Луни Лавґуд.

— То нам не дозволяють вивчати захист від темних мистецтв, бо Фадж боїться, що ми використаємо закляття в боротьбі з міністерством? — розлючено спитала Ґерміона.

— Так, — підтвердив Сіріус. — Фадж упевнений, що Дамблдор не зупиниться ні перед чим для захоплення влади. Він з кожним днем стає дедалі відвертішим параноїком стосовно Дамблдора. Це лише питання часу, коли він зможе заарештувати Дамблдора, сфальсифікувавши якесь звинувачення.

Гаррі згадав листа від Персі.

— Не знаєш, що має з'явитися про Дамблдора у завтрашньому "Щоденному віщуні"? Ронів брат Персі вважає, що там буде...

— Не знаю, — відповів Сіріус, — бо на вихідні нікого з Ордену не бачив, усі зайняті. У нас не було нікого, крім мене та Кричера...

У Сіріусовім голосі виразно прозвучали гіркі нотки.

— То ти не маєш новин і про Ґеґріда?

— Ага... — згадав Сіріус, — він би мав уже повернутися. Ніхто не знає, що з ним сталося... — Але побачивши їхні ошелешені обличчя, швиденько додав: — Проте Дамблдор не переживає, то ж і ви не робіть з цього трагедії. Я впевнений, що з Ґеґрідом усе гаразд.

— Але він би вже давно мав повернутися... — стурбовано почала Ґерміона.

— З ним була мадам Максім, ми з нею зв'язалися, й вона розповіла, що додому вони добиралися окремо... але немає жодних свідчень, що він зазнав якихось ушкоджень або... одне слово, немає свідчень, що з ним щось не так.

Анітрохи цим не втішені, Гаррі, Рон і Ґерміона обмінялися тривожними поглядами.

— Краще поменше розпитуйте про Ґеґріда, — поспіхом додав Сіріус, — бо це лише приверне зайву увагу до його відсутності, а я знаю, що Дамблдор цього не хоче. Ґеґрід — міцний горішок, з ним усе буде нормально. — А коли й це

їх не заспокоїло, Сіріус поцікавився: — А коли, до речі, ваша наступна подорож до Гоґсміда? Я так собі подумав, що на вокзалі ніхто замаскованого пса не помітив. То може...

— НІ! — вигукнули одночасно Гаррі й Герміона.

— Сіріусе, ти що, не бачив "Щоденного віщуна"? — стурбовано спитала Герміона.

— А-а, це, — вишкірився Сіріус, — та вони постійно намагаються вгадати, де я перебуваю. Хоч насправді ще ніколи не натрапляли на мої сліди...

— Але нам здається, що цього разу вони близько, — заперечив Гаррі. — Мелфой зронив у поїзді одну фразу, мовби знав, що пес — це ти. А на платформі був його батько... ти його знаєш — Луціус Мелфой... тому ніколи й нізащо тут не з'являйся. Якщо Мелфой тебе знову впізнає...

— Гаразд, гаразд, я все зрозумів, — урвав його Сіріус. Він мав дуже незадоволений вигляд. — Я просто подумав, що ти був би не проти зустрітися.

— Авжеж, не проти! Тільки я не хотів би, щоб тебе знову запроторили в Азкабан! — вигукнув Гаррі.

Запала мовчанка, під час якої Сіріус дивився на Гаррі з вогню, а на чолі між його запалими очима з'явилася зморшка.

— Ти не такий, як був твій батько, — зрештою доволі прохолодно вимовив Сіріус. — Для Джеймса життя без ризику було нецікаве.

— Послухай...

— Мені пора йти, чую на сходах Крічера, — сказав Сіріус, але Гаррі не сумнівався, що той вигадує. — Я напишу тобі, коли наступного разу з'явлюся в каміні, гаразд? Якщо це для тебе не завеликий ризик.

Щось легенько ляснуло, і на тому місці, де щойно була Сіріусова голова, знову потріскував вогонь.

— РОЗДІЛ П'ЯТНАДЦЯТИЙ —

Верховний інквізитор Гоґвортсу

Наступного ранку вони сподівалися уважно переглянути Герміонин "Щоденний віщун", щоб знайти статтю, про яку в листі згадував Персі. Та не встигла ще поштова сова проминути, відлітаючи, глечик з молоком, як Герміона голосно зойкнула і розгладила газету з великим фото Долорес Амбридж, яка широко всміхалася й час від часу кліпала на них з-під заголовка.

МІНІСТЕРСТВО ПРОВОДИТЬ ОСВІТНЮ РЕФОРМУ
ДОЛОРЕС АМБРИДЖ ПРИЗНАЧЕНО
ПЕРШИМ ВЕРХОВНИМ ІНКВІЗИТОРОМ

— Амбридж... "Верховним інквізитором"? — похмуро перепитав Гаррі, а з його рук випала недоїдена грінка. — Що це означає?

Герміона почала читати вголос:

"Учора в Міністерстві магії несподівано затвердили новий законопроект, що встановлює безпрецедентний рівень контролю над Гоґвортською школою чарів і чаклунства.

— Пана міністра давно вже тривожила ситуація в Гоґвортсі, — сказав молодший помічник міністра Персі Візлі. — Він тепер реагує на сигнали від батьків, стурбованих сповзанням школи в хибному, на їхній погляд, напрямку.

За минулі кілька тижнів пан міністр Корнеліус Фадж уже не вперше запроваджує нові закони для поліпшення ситуації в цій чаклунській школі. Скажімо, 30 серпня було затверджено освітню постанову номер двадцять два, згідно з якою неспроможність директора школи знайти кандидата на певну викладацьку посаду надає міністерству право самому обирати відповідну особу.

— Таким чином і було призначено на посаду вчителя в Гоґвортсі пані Долорес Амбридж, — сказав нам учора Візлі. — Дамблдор не зміг нікого знайти, тож міністерство затвердило пані Амбридж, яка, зрозуміло, досягла в школі миттєвого успіху...

— ЧОГО досягла?! — вигукнув Гаррі.

— Чекай, це ще не все, — похмуро відповіла Герміона.

— ...миттєвого успіху, бо революційним чином змінила процес викладання захисту від темних мистецтв і забезпечила міністерство достовірною інформацією про справжню ситуацію в Гоґвортсі.

Саме цю останню функцію щойно узаконило міністерство, затвердивши освітню постанову номер двадцять три про створення нової посади Верховного інквізитора Гоґвортсу.

— Це новий і нестандартний крок пана міністра задля втілення його задуму зупинити процес, який дехто вже називає "занепадом традицій" Гоґвортсу, — сказав нам Візлі. — Інквізитора буде уповноважено інспектувати колег-викладачів і забезпечувати їхню відповідність належному рівню. Цей пост було запропоновано професорці Амбридж на додачу до її викладацької посади, і ми з радістю повідомляємо, що вона дала свою згоду.

Нові міністерські заходи з ентузіазмом були підтримані батьками гоґвортських учнів.

— Я почуваюся значно спокійніше, знаючи, що дії Дамблдора відтепер будуть оцінені чесно й неупереджено, — сказав нам 41-річний містер Луціус Мелфой, з яким ми зв'язалися вчора в його маєтку у Вілтширі. — Багато з нас, щиро дбаючи про інтереси своїх дітей, були стурбовані деякими ексцентричними рішеннями Дамблдора, які він приймав останніх кілька років, і з радістю довідалися, що міністерство не збирається випускати ситуацію з рук.

До цих "ексцентричних рішень" можна, поза сумнівом, віднести деякі вельми суперечливі призначення на викладацькі посади, про які вже писалося в нашій газеті, коли на роботу приймали, скажімо, вовкулаку Ремуса Люпина, напіввелетня Рубеуса Геґріда чи колишнього аврора напівбожевільного Дикозора Муді.

Звичайно, ведеться дедалі більше розмов про те, що Албус Дамблдор — колишній Верховний речник Міжнародної конфедерації чаклунів та Головний Маг Чарверсуду — вже не спроможний керувати такою престижною школою, як Гоґвортс.

— Я думаю, що призначення інквізитора — це перший крок до призначення в Гоґвортс директора, якому ми всі зможемо беззастережно довіряти, — сказав нам учора один з представників міністерства.

Старійшини Чарверсуду Ґрізельда Марчбенкс і Тіберіус Оґден подали у відставку на знак протесту проти запровадження в Гоґвортсі посади інквізитора.

— Гоґвортс — це школа, а не представництво Корнеліуса Фаджа, — сказала мадам Марчбенкс. — Це все чергова брудна спроба дискредитації Албуса Дамблдора.

(Розслідування, присвячене ймовірним зв'язкам мадам Марчбенкс з підривними організаціями ґоблінів, читайте на сімнадцятій сторінці.)

Герміона закінчила читати й глянула на друзів.

— Тепер ми знаємо, як тут опинилася ця Амбридж! Фадж ухвалив "освітню постанову" і нав'язав нам цю панію! А тепер ще наділив її повноваженнями інспектувати інших учителів! — Герміона уривчасто дихала, а її очі палали. — Це просто нечувано! Це *обурливо*!

— Я знаю, — погодився Гаррі. Він глянув на свою праву руку, що мимоволі стислася в кулак, і побачив невиразні світлі контури слів, які Амбридж змусила його вкарбувати у власну шкіру.

А от Рон раптом криво посміхнувся.

— Що? — одночасно спитали Гаррі й Герміона, глянувши на нього.

— Не можу дочекатися, коли перевірятимуть професорку Макґонеґел, — радісно пояснив Рон. — Амбриджка просто заглохне.

— Усе, — зірвалася на ноги Герміона, — треба бігти, бо якщо вона перевірятиме Бінса, то нам краще не спізнюватися...

Але професорка Амбридж не перевіряла уроку історії магії, не менш нудного, ніж минулого понеділка. Не було її і в Снейповім підвалі, коли вони прийшли туди на два уроки настоянок, а Гаррі отримав назад свій реферат про місячні камені з великою оцінкою "Ж" у верхньому кутку.

— Я поставив вам ті оцінки, які б ви отримали, якби подали ці свої роботи на СОВи, — сказав Снейп з кривою посмішкою, проходячи повз них і роздаючи реферати. — Це допоможе вам реально оцінити, чого очікувати на іспитах.

Снейп підійшов до письмового столу, розвернувся і став обличчям до класу.

— Загальний рівень ваших робіт катастрофічно низький. Більшість із вас на іспитах ганебно провалилася б. Маю надію, що ви докладете значно більших зусиль, працюючи над новим рефератом про різновиди протиотрут, бо інакше мені доведеться призначати покарання тим телепням, що отримають "Ж".

Він злісно посміхнувся, а Мелфой захихотів і голосно прошепотів:

— Хтось одержав "Ж"? Тупак!

Гаррі помітив, як Ґерміона скосила очі, щоб побачити його оцінку. Він швиденько заховав реферат у портфель, щоб ніхто нічого не побачив.

Гаррі вирішив не дати Снейпові підстав зганьбити його ще й на цьому уроці, тож щонайменше тричі перечитав кожен рядок рецепта, перш ніж його виконувати. Ґаррін посилюючий розчин не мав такого ясно-бірюзового відтінку, як Ґерміонин, але був принаймні голубий, а не рожевий, як у Невіла.

Наприкінці уроку Гаррі поставив пляшечку розчину на Снейпів стіл з викликом і водночас із полегкістю.

— Вийшло краще, ніж на тому тижні, правда? — сказала Ґерміона, коли вони виходили з підвалу і через вестибюль рушили на обід. — І з рефератами теж пішло непогано, так?

Коли ні Рон, ні Гаррі нічого не відповіли, вона додала:

— Тобто я й не чекала найвищих оцінок, особливо, якщо йдеться про рівень СОВ, але на цьому етапі достатньо отримати хоч якусь задовільну оцінку. Ви згодні?

Гаррі щось ухильно прохрипів.

— Звичайно, до іспитів ще багато чого може змінитися. Часу на вдосконалення ми маємо досить, але оцінками, що ми їх отримуємо зараз, ми закладаємо, так би мовити, основу. Фундамент, на якому можемо будувати...

Вони посідали за ґрифіндорським столом.

— Зрозуміло, я була б на сьомому небі, якби отримала "В"...

— Герміоно, — різко урвав її Рон, — якщо ти так прагнеш знати наші оцінки, то спитай.

— Я не... тобто я... ну, якщо хочете сказати...

— Я одержав "П", — зізнався Рон, наливаючи в тарілку супу. — Задоволена?

— Тут нічого соромитися, — втрутився Фред, який щойно прийшов разом з Джорджем та Лі Джорданом і вмостився за столом праворуч від Гаррі. — Нічого поганого в гарній добротній оцінці "П".

— Але ж, — здивувалася Герміона, — хіба "П" не означає...

— "Погано"? Так, — підтвердив Лі Джордан. — Але це краще, ніж "Ж". Тобто "Жахливо".

Гаррі відчув, як червоніє, і вдавано закашлявся, ніби вдавився булочкою. Та Герміона й далі захоплено дискутувала з приводу СОВ.

— Отож найвища оцінка — це "В", тобто "Відмінно", — сказала вона, — тоді йде "З"...

— Ні, "Д", — виправив її Джордж, — тобто "Добре". До речі, ми з Фредом завжди вважали, що заслуговуємо на "Д" з усіх предметів, бо вже те, що ми з'являлися на іспити — *добрий* вчинок з нашого боку.

Усі засміялися, крім Герміони, що провадила далі:

— Отож "Д", а потім "З", тобто "Задовільно", і це найнижча оцінка, з якою іспити можна вважати складеними, так?

— Так, — підтвердив Фред і вкинув свою булочку в суп, а потім переправив її в рот і проковтнув, навіть не жуючи.

— Далі йде оцінка "П", або "Погано"... — Рон з удаваним тріумфом підняв над собою руки, — ...і "Ж", тобто "Жахливо".

— А потім "Т", — нагадав йому Джордж.

— "Т"? — збентежено перепитала Герміона. — Ще нижче за "Ж"? А що ж тоді означає "Т"?

— "Тупий, як троль", — миттю пояснив Джордж.

Гаррі знову засміявся, хоч і не був певний, жартує Джордж, чи ні. Він уявив, як намагається приховати від Герміони, що всі його СОВи оцінено на "Т", і вирішив віднині працювати значно ретельніше.

— Чи у вас уже інспектували якийсь урок? — поцікавився Фред.

— Ні, — відразу відповіла Герміона. — А у вас?

— Та щойно, перед обідом, — сказав Джордж. — Урок замовлянь.

— І як було? — запитали разом Гаррі й Герміона.

Фред знизав плечима.

— Не дуже й погано. Амбридж просто сиділа в куточку і щось записувала. Ви ж знаєте Флитвіка, він її сприйняв за гостю й абсолютно на неї не зважав. Вона майже нічого не говорила. Запитала в Алісії, як зазвичай проходять уроки, Алісія відповіла, що дуже добре, ото й усе.

— Хоч би не займали Флитвіка, — сказав Джордж, — бо він ніколи не завалює учнів на іспитах.

— А у вас після обіду хто буде? — спитав у Гаррі Фред.

— Трелоні...

— Їй би я поставив "Т".

— ...і сама Амбридж.

— То будь чемним хлопчиком і не сварися з нею, — порадив Джордж. — Анжеліна здуріє, якщо ти знову пропустиш тренування.

Та Гаррі не довелося чекати захисту від темних мистецтв, щоб зустріти професорку Амбридж. Він саме витягав щоденник снів, сидячи ззаду в тьмяному класі віщування, коли Рон штурхнув його ліктем під ребро. Гаррі озирнувся й побачив професорку Амбридж, що лізла крізь люк у підлозі. Учні, що жваво розмовляли, негайно стихли. Ця раптова тиша змусила озирнутися професорку Трелоні, що саме пропливала класом, роздаючи примірники "Оракула снів".

— Доброго ранку, професорко Трелоні, — широко всміхнулася професорка Амбридж. — Сподіваюся, ви отримали мою записку? З датою і годиною вашого інспектування?

Професорка Трелоні ледь помітно кивнула, з дуже невдоволеним виглядом відвернулася від професорки Амбридж і продовжила роздавати підручники. Професорка Амбридж з тією ж усмішкою схопила спинку найближчого стільця

і підтягла його вперед — зразу за кріслом професорки Трелоні. Тоді сіла, витягла з квітчастої сумки записник і стала чекати, коли почнеться урок.

Професорка Трелоні ледь-ледь тремтячими пальцями щільніше закуталася в шаль і глянула на учнів крізь величезні скельця окулярів.

— Сьогодні ми продовжимо вивчення пророчих снів, — зробила вона відважну спробу заговорити у своїй звичній містичній манері, хоч цього разу її голос трохи тремтів. — Прошу розділитися на пари й витлумачити сни одне одного за допомогою "Оракула".

Вона намірилася піти до свого місця, але побачила там професорку Амбридж і негайно звернула ліворуч до Парваті, що вже захоплено обговорювала з Лавандою свій останній сон.

Гаррі відкрив "Оракул снів", крадькома спостерігаючи за Амбридж. Вона вже щось записувала в нотатник. За кілька хвилин підвелася й почала ходити за Трелоні, прислухаючись до її розмов з учнями і час від часу щось у них питаючи. Гаррі мерщій схилився над книгою.

— Швидко згадай якийсь сон, — сказав він Ронові, — на той випадок, якщо стара ропуха припреться до нас.

— Я це робив того разу, — запротестував Рон, — тепер твоя черга, ти згадуй.

— Ой, я не знаю... — розпачливо зітхнув Гаррі, що останніми днями не бачив ніяких снів. — Скажімо, мені наснилося, що я... втопив у казанці Снейпа. Так, може бути...

Рон захихотів і розкрив "Оракул снів".

— Треба додати до твого віку дату сну, а тоді кількість букв у слові... слові "втопити", "казанець" чи "Снейп"?

— Не має значення, вибирай яке хочеш, — сказав Гаррі, зиркаючи через плече. Професорка Амбридж стояла за спиною професорки Трелоні і записувала щось у нотатник, а Трелоні розпитувала Невіла про його щоденник снів.

— А коли тобі таке наснилося? — спитав Рон, заклопотаний розрахунками.

— Не знаю. Вчора, коли завгодно, — відмахнувся Гаррі, прислухаючись, що каже Амбридж професорці Трелоні. Їх зараз відділяв від Гаррі й Рона лише один стіл. Професорка Амбридж знову щось занотувала, а професорка Трелоні мала ображений вигляд.

— Ви давно, — сказала Амбридж, дивлячись на Трелоні, — займаєте цю посаду?

Професорка Трелоні сердито глянула на неї, склала на грудях руки і згорбилася, ніби намагалася захиститись від цієї принизливої перевірки. Після короткої паузи, мабуть, вирішила, що це запитання не таке образливе, щоб ним знехтувати, й відповіла обуреним тоном:

— Майже шістнадцять років.

— Досить довго, — сказала професорка Амбридж, записуючи це в нотатник. — То вас призначив професор Дамблдор?

— Саме так, — підтвердила професорка Трелоні.

Професорка Амбридж і це записала.

— Ви пра-пра-правнучка уславленої провісниці Кассандри Трелоні?

— Так, — гордо підняла голову професорка Трелоні.

Черговий запис у нотатнику.

— Але мені здається... виправте, якщо я помиляюся... що ви перша представниця вашої родини після Кассандри, яка володіє даром ясновидіння?

— Це часто передається через... е-е... три покоління, — розгубилася професорка Трелоні.

Ропушача усмішка професорки Трелоні стала ще ширша.

— Авжеж, — солодко сказала вона, роблячи наступний запис. — А чи не могли б ви тоді передбачити щось для мене? — з допитливою усмішкою поцікавилася вона.

Професорка Трелоні застигла, не вірячи власним вухам. — Не розумію вас, — пробелькотіла вона, судомно хапаючись за шаль, що огортала її кістляву шию.

— Я хочу, щоб ви зробили мені якесь передбачення, — дуже чітко повторила професорка Амбридж.

Гаррі й Рон були вже не єдині, хто крадькома прислухав-

ся й визирав з-за підручників. Тепер майже всі зацікавлено вдивлялися в професорку Трелоні, що рвучко випросталася, подзвонюючи намистом і браслетами.

— Внутрішнє Око не провіщає за командою! — обурено вигукнула вона.

— Розумію, — м'яко сказала професорка Амбридж і знову щось записала.

— Я... але... але... стривайте! — професорка Трелоні спробувала заговорити своїм звичним неземним голосом, однак містичного ефекту не досягла, бо голос тремтів зі злості. — Мені... мені здається, я щось таки *бачу*... воно стосується *вас*... так, я щось відчуваю... щось *темне*... якусь серйозну загрозу...

Професорка Трелоні націлила тремтячого пальця на професорку Амбридж, котра й далі незворушно всміхалася, піднявши брови.

— Боюся... боюся, що вам загрожує велика небезпека! — драматично закінчила професорка Трелоні.

Запала мовчанка. Професорка Амбридж пильно дивилася на професорку Трелоні.

— Гаразд, — м'яко сказала вона, зробивши черговий запис. — Якщо це все, на що ви здатні...

Вона відвернулась, а професорка Трелоні застигла на місці, важко дихаючи. Гаррі піймав Ронів погляд і зрозумів, що Рон думає точнісінько те саме, що й він. Вони обидва вважали професорку Трелоні старою шахрайкою, але, з іншого боку, так ненавиділи Амбридж, що навіть відчули тепер до Трелоні певну симпатію — аж поки за кілька секунд вона на них не накинулась.

— Ну? — незвично жваво почала вона й клацнула в Гаррі під носом своїми довжелезними пальцями. — Прошу показати мені початок твого щоденника снів.

Коли вона закінчила надміру голосне тлумачення його снів (усі вони, навіть той, у якому він просто їв кашу, зрозуміло, провіщали йому трагічну й передчасну смерть), він уже співчував їй значно менше. Увесь цей час професорка Амб-

ридж стояла неподалік, роблячи записи в нотатнику, а щойно пролунав дзвінок, вона перша злізла по сріблястій драбині і, коли вони за десять хвилин прийшли в кабінет захисту від темних мистецтв, Амбридж уже чекала на них.

Учні заходили, а Амбридж щось мугикала собі під ніс і всміхалася. Гаррі й Рон, витягаючи "Теорію захисних чарів", розповіли Герміоні, яка прийшла з уроку числомагії, про все, що сталося на віщуванні, але Герміона не встигла нічого в них запитати, бо професорка Амбридж закликала всіх до порядку, і в класі запанувала тиша.

— Прошу сховати чарівні палички, — з усмішкою звеліла вона, і ті учні, що з надією їх повитягали, мусили розчаровано ховати палички в портфелі. — Минулого разу ми закінчили перший розділ, тому прошу знайти дев'ятнадцяту сторінку й почати читати другий розділ: "Загальні теорії захисту та їхнє походження". Жодних зайвих розмов.

Вона сіла за стіл, шкірячись своєю широченною, самовдоволеною усмішкою. Учні зітхнули і всі як один почали шукати дев'ятнадцяту сторінку. Гаррі подумав, чи вистачить у книжці розділів, щоб її читати цілий рік, і вже збирався було шукати сторінку зі змістом, коли помітив, що Герміона знову підняла руку.

Професорка Амбридж теж це помітила. Ба більше, вона вже, здається, виробила стратегію поведінки саме на такі випадки. Замість того, щоб удавати, ніби Герміони не помічає, професорка встала й підійшла до неї майже впритул, нахилилася й прошепотіла нечутно для решти учнів:

— Що цього разу, міс Ґрейнджер?

— Я вже прочитала другий розділ, — сказала Герміона.

— То переходьте до третього.

— Я і його вже прочитала. Я прочитала всю книжку.

Професорка Амбридж розгублено закліпала очима, але майже відразу опанувала себе.

— Тоді ви мали б знати, що пише Слинкгард про антипристріт у п'ятнадцятому розділі.

— Він пише, що назва "антипристріт" не зовсім відпо-

відна, — миттю затарабанила Герміона. — Він пише, що люди називають "антипристрітом" звичайний пристріт, коли бажають, щоб це привабливіше звучало.

Професорка Амбридж підняла брови, і Гаррі бачив, що вона, сама того не бажаючи, була вражена.

— Але я з цим не погоджуюся, — вела далі Герміона.

Брови професорки Амбридж піднялися ще вище, а погляд став явно прохолодніший.

— Ви не погоджуєтеся? — перепитала вона.

— Ні, — чітко й виразно сказала Герміона, на противагу шепотінню Амбридж, тож тепер ця розмова привернула увагу всього класу. — Містерові Слинкгарду не подобається пристріт. А на мою думку, він може приносити користь, якщо до нього вдаються заради захисту.

— Он як? На вашу думку? Та невже? — професорка Амбридж забула про шепотіння і випросталася. — Проте в цьому класі має значення думка містера Слинкгарда, а не ваша, міс Ґрейнджер.

— Але... — почала Герміона.

— Годі, — урвала її професорка Амбридж. Вона повернулася до свого столу й подивилася на учнів. Усю її безтурботність мов рукою зняло. — Міс Ґрейнджер, я знімаю п'ять очок з ґрифіндорського гуртожитку.

Учні обурено загули.

— За що? — сердито крикнув Гаррі.

— Не втручайся! — наполегливо прошепотіла Герміона.

— За безглузде втручання, що веде до зриву уроку, — шовковим голосом пояснила професорка Амбридж. — Я тут для того, щоб навчати вас за схваленою міністерством методикою, яка не передбачає висловлювання учнями думок з приводу тих питань, у яких вони дуже мало що тямлять. Ваші попередні вчителі з цього предмета давали вам забагато волі. Та жоден з них — окрім хіба що професора Квірела, який принаймні обмежував себе відповідними для вашого віку темами, — не пройшов би міністерської перевірки...

— Так, Квірел був чудовим учителем, — урвав її зненаць-

ка Гаррі, — якщо не зважати на ту дрібну ваду, що з його потилиці стирчала голова Лорда Волдеморта.

Такої лункої тиші, як та, що запала після цих слів, Гаррі чути ще не доводилось. А тоді...

— Містере Поттере, думаю, ще один тиждень покарання піде вам на користь, — повідомила єлейним голосом професорка Амбридж.

*

Рана в Гаррі на руці ледве гоїлася, а назавтра знову кривавилась. Він, однак, під час вечірнього покарання не жалівся — був сповнений рішучості не подарувати Амбридж такої радості. Знову й знову писав *"Я не повинен брехати"*, а з його вуст не зірвалося ані звуку, хоч рана глибшала з кожною літерою.

Та найгіршою в цьому другому тижні покарань була, як і передбачав Джордж, реакція Анжеліни. Вона накинулася на нього відразу, як він у вівторок вийшов снідати. Вона так голосно кричала біля ґрифіндорського столу, аж до них підбігла професорка Макґонеґел.

— Міс Джонсон, як ви *посміли* здійняти такий галас у Великій залі! П'ять очок з Ґрифіндору!

— Пані професорко... він *знову* отримав покарання...

— Що таке, Поттере? — гостро спитала професорка Макґонеґел, повернувшись до Гаррі. — Покарання? Від кого?

— Від професорки Амбридж, — пробурмотів Гаррі, уникаючи погляду схованих за квадратними окулярами очей-намистинок професорки Макґонеґел.

— Ти хочеш сказати, — стишила вона голос, щоб її не почули занадто цікаві рейвенкловці за спиною, — що після мого попередження минулого понеділка ти знову втратив самовладання на уроці професорки Амбридж?

— Так, — буркнув Гаррі, дивлячись у підлогу.

— Поттере, ти повинен себе опанувати! Ти встрягаєш у серйозну халепу! Ще п'ять очок з Ґрифіндору!

— Але... за що?.. Пані професорко! — розсердився Гаррі

від такої несправедливості, — мене вже покарала *вона*, чому ви теж знімаєте очки?

— Бо мені здається, що покарання на тебе ніяк не діють! — відрубала професорка Макґонеґел. — Усе, Поттере, більше ані слова! А ви, міс Джонсон, надалі кричіть тільки на квідичному полі, інакше втратите свою капітанську посаду!

Професорка Макґонеґел рушила до вчительського столу. Анжеліна з глибокою відразою зиркнула на Гаррі й пішла, а він роздратовано бухнувся на лаву поруч з Роном.

— Вона зняла очки з Ґрифіндору, бо мені щовечора ріжуть до крові руку! Де ж тут справедливість, *де?*

— Знаю, старий, — співчутливо мовив Рон, докладаючи на Гарріну тарілку шинки, — її вже остаточно занесло.

А от Герміона тільки шурхотіла сторінками "Щоденного віщуна" й мовчала.

— Ти вважаєш, що Макґонеґел правильно зробила, так? — сердито гаркнув Гаррі до фотографії Корнеліуса Фаджа, що закривала Герміонине обличчя.

— Я проти того, щоб вона знімала з тебе очки, але, гадаю, вона слушно попереджає, щоб ти не заїдався з Амбридж, — сказала Герміона, а Фадж тим часом розмахував руками з першої шпальти, очевидно, виголошуючи якусь промову.

Гаррі не розмовляв з Герміоною на уроці замовлянь, та коли вони прийшли на трансфігурацію, забув, що на неї сердився. В кутку зі своїм нотатником сиділа професорка Амбридж, і сам її вигляд одразу вивітрив у нього з голови будь-які згадки про сніданок.

— Чудово, — прошепотів Рон, коли вони посідали на свої звичні місцях. — Зараз Амбриджка влипне по самі вуха.

Професорка Макґонеґел стрімко зайшла до класу, навіть бровою не повівши на професорку Амбридж.

— Увага, — сказала вона, й миттю запанувала тиша. — Містере Фініґан, прошу підійти до мене й розібрати ваші домашні роботи... міс Браун, візьміть, будь ласка, оцю коробку з мишами... дівчино, не бійтеся, вони не кусаються... роздайте їх учням...

— *Гм, гм,* — мугикнула професорка Амбридж так, як і першого вечора на бенкеті, коли вона своїм ідіотським кахиканням перебила Дамблдора. Професорка Макґонеґел не звернула на неї уваги. Шеймус передав Гаррі його реферат. Гаррі взяв реферат, не дивлячись на Шеймуса, і з радістю побачив, що отримав літеру "З".

— А тепер прошу уважно слухати... Діне Томасе, якщо ти ще раз таке зробиш зі своєю мишею, я призначу тобі покарання... Більшість із вас успішно виконала "щезнення" слимаків, і навіть ті, в кого залишилися уламки мушлі, збагнули суть цього закляття. Сьогодні ми будемо...

— *Гм, гм,* — мугикнула професорка Амбридж.

— Так? — повернулася до неї професорка Макґонеґел, і її брови так насупилися, що утворили одну довгу сувору лінію.

— Я лише хотіла знати, пані професорко, чи ви отримали мою записку з датою й годиною інспек...

— Очевидно, що отримала, бо інакше я поцікавилася б, що ви робите в моєму кабінеті, — сказала професорка Макґонеґел і рішуче повернулася спиною до професорки Амбридж. Багато учнів обмінялися радісними поглядами. — Як я вже сказала, сьогодні ми будемо виконувати значно складніше "щезнення" мишей. Отже, закляття "щезник"...

— *Гм, гм.*

— Цікаво, — ледве стримуючи роздратування, обернулася професорка Макґонеґел до професорки Амбридж, — яким чином ви будете оцінювати методику мого навчання, якщо постійно мене перебиватимете? Доводжу до вашого відома, що я не дозволяю нікому розмовляти, коли говорю я.

Професорка Амбридж мала такий вигляд, ніби отримала ляпаса. Вона нічого не сказала, тільки розкрила свій нотатник і почала в ньому щось розлючено шкрябати.

Професорка Макґонеґел з абсолютно незворушним виглядом знову звернулася до учнів.

— Як я вже казала, закляття "щезник" ускладнюється настільки, наскільки складнішу тварину треба "щезнути". Слимаки, як безхребетні, піддаються досить легко, а от

з мишею, як представником класу ссавців, мороки буде значно більше. Таким чином, ці чари не можна виконати, думаючи про вашу вечерю. Отож... ви знаєте магічну формулу, побачимо, що у вас вийде...

— Як вона може мені дорікати, що я втрачаю з Амбридж самовладання! — прошепотів Ронові Гаррі, але на обличчі в нього сяяла усмішка — він уже зовсім не сердився на професорку Макґонеґел.

Амбридж не ходила по класу за професоркою Макґонеґел, так як вона робила це з Трелоні. Мабуть, збагнула, що професорка Макґонеґел такого їй просто не дозволить. Зате весь час щось записувала, сидячи у своєму кутку, а коли професорка Макґонеґел нарешті звеліла всім збирати речі, Амбридж підвелася з похмурим виглядом.

— Це вже початок, — сказав Рон, тримаючи в руках довжелезного і в'юнкого мишачого хвоста, а тоді кинув його в коробку, з якою ходила по класу Лаванда.

Виходячи з класу, Гаррі побачив, як професорка Амбридж підійшла до вчительського столу. Він штурхнув Рона, а той — Герміону, і вони всі втрьох непомітно позадкували, щоб підслухати розмову.

— Чи давно ви вчителюєте в Ґоґвортсі? — запитала професорка Амбридж.

— У грудні буде тридцять дев'ять років, — відрубала професорка Макґонеґел, заклацуючи замочок портфеля.

Професорка Амбридж це записала.

— Дуже добре, — сказала вона, — впродовж десяти днів ви отримаєте результати інспектування.

— Ніяк не дочекаюся, — холодно й байдуже озвалася професорка Макґонеґел, йдучи до дверей. — Ворушіться, — підігнала вона Гаррі, Рона й Герміону.

Гаррі не міг стримати усмішки і міг би поклястися, що отримав у відповідь таку саму усмішку.

Він думав, що наступного разу побачить Амбридж аж увечері, коли відбуватиме покарання, проте помилився. Коли вони йшли галявиною до лісу на догляд за магічними

істотами, то побачили, що вона вже чекає зі своїм нотатником біля професорки Граблі-Планки.

— Ви не постійно викладаєте цей предмет? — почув Гаррі її запитання, коли вони підійшли до складаного столу, на якому зграйка поневолених посіпачок, схожих на живі гілочки, порпалася в пошуках мокриць.

— Щира правда, — відповіла професорка Граблі-Планка, заклавши за спину руки і похитуючись туди-сюди. — Я замінюю професора Геґріда.

Гаррі стурбовано перезирнувся з Роном та Герміоною. Мелфой шепотівся про щось з Кребом і Ґойлом. Він неодмінно скористається такою нагодою, щоб оббрехати Геґріда на очах у представника міністерства.

— Гм, — мугикнула професорка Амбридж і стишила голос, хоч Гаррі й далі чув її цілком виразно. — Цікаво... директор чомусь на диво неохоче ділиться зі мною інформацією з цього приводу... може, *ви* мені скажете, чим викликана така довга відпустка професора Геґріда?

Гаррі побачив, як Мелфой пильно глянув на професорок.

— На жаль, — безтурботно відповіла професорка Граблі-Планка, — мені про це відомо не більше, ніж вам. Я отримала від Дамблдора сову з пропозицією попрацювати кілька тижнів і дала згоду. Більше я нічого не знаю. То можна починати?

— Так, будь ласка, — дозволила професорка Амбридж, шкрябаючи щось у своєму нотатнику.

На цьому уроці Амбридж обрала іншу тактику й ходила між учнями, розпитуючи їх про магічних істот. Майже всі відповідали добре, і настрій у Гаррі трохи поліпшився — учні Геґріда не підвели.

— Якщо брати загалом, — звернулася професорка Амбридж до професорки Граблі-Планки після довгого розпитування Діна Томаса, — то як ви, тимчасовий член учительського колективу... можна сказати, об'єктивний спостерігач... як ви оцінюєте Гоґвортс? Чи ви отримуєте достатню підтримку від шкільного керівництва?

— О, так, Дамблдор просто чудовий, — гаряче підтвердила професорка Граблі-Планка. — Мені тут усе подобається, я дуже задоволена.

Амбридж недовірливо, але чемно шкрябнула щось у нотатнику й розпитувала далі: — А що ви плануєте вивчати цього року... звісно, якщо не повернеться професор Геґрід?

— Я ознайомлю учнів з істотами, про яких найчастіше розпитують на іспитах для отримання СОВ, — пояснила професорка Граблі-Планка. — Уже не так багато й залишилося... вони проходили єдинорогів та ніфлерів, тож ми вивчимо порлоків та кнізлів, навчимося відрізняти крупів від кнарлів і так далі...

— Видно, що *ви* знаєте свою роботу, — сказала професорка Амбридж і відверто позначила щось у нотатнику великою галочкою. Гаррі не сподобалось, що вона наголосила на слові "ви", і ще менше сподобалося, коли вона звернулася до Ґойла. — Я чула, що на цих уроках учні зазнавали травм?

Ґойл дурнувато загигогів. Йому на поміч миттю прийшов Мелфой.

— Це було зі мною, — сказав він. — Мене поранив гіпогриф.

— Гіпогриф? — перепитала професорка Амбридж і заграмузляла в нотатнику мов скажена.

— Бо він, бовдур, не слухав, що йому казав Геґрід, — сердито втрутився Гаррі.

Рон і Гермiона аж застогнали. Професорка Амбридж повільно повернула голову до Гаррі.

— Покарання ще на один вечір, — м'яко сказала вона. — Дуже вам дякую, пані професорко. Думаю, це все, що мені було потрібно. Результати інспектування ви отримаєте впродовж десяти днів.

— Як добре, — зраділа Граблі-Планка, а професорка Амбридж потюпала галявиною до замку.

*

Була майже північ, коли Гаррі вийшов з кабінету Амбридж. Рука його стікала кров'ю, закривавлюючи хустинку,

якою він її обмотав. Гаррі думав, що у вітальні буде вже порожньо, однак його там чекали Рон та Герміона. Гаррі зрадів, коли їх побачив, тим паче, що Герміона була налаштована скоріше співчутливо, ніж критично.

— На, — вона підсунула до нього мисочку з жовтою рідиною, — вмочи туди руку. Це проціджений відвар мариновані муртлапових щупальців. Має допомогти.

Гаррі занурив у мисочку закривавлену й затерплу від болю руку і відчув блаженну полегкість. Криволапик, муркочучи, потерся об його ноги, вистрибнув йому на коліна і там умостився.

— Дякую, — почухав він Криволапика лівою рукою.

— Я вважаю, що ти повинен поскаржитися, — тихенько порадив Рон.

— Ні, — категорично заперечив Гаррі.

— Макґонеґелка здуріла б, якби довідалася...

— Мабуть, що так, — похмуро погодився Гаррі. — Як гадаєш, скільки мине часу, поки Амбридж пропхне нову постанову про те, що кожного, хто поскаржиться на Верховного інквізитора, треба негайно звільняти з роботи?

Рон уже й рота розкрив, щоб заперечити, та нічого не придумав, тож за якусь мить знову закрив.

— Це жахлива жінка, — тихенько сказала Герміона. — *Жахлива.* Знаєш, я щойно казала Ронові, перед тим, як ти зайшов... ми повинні з нею щось зробити.

— Я запропонував отруїти, — понуро бовкнув Рон.

— Ні... я мала на увазі якось це пов'язати з тим, що вона погано викладає предмет, адже ми від неї ніякого захисту не навчимося, — сказала Герміона.

— І що ж ми зробимо? — позіхнув Рон. — Уже пізно. Вона отримала посаду і залишиться тут. Фадж постарається.

— Знаєте, я сьогодні думала... — Герміона боязко глянула на Гаррі, а тоді продовжила: — Я подумала, що... можливо, настав час, коли ми повинні... зробити це самі.

— Що самі? — підозріло перепитав Гаррі, все ще не виймаючи руку з відвару муртлапових щупальців.

— Ми самі повинні вивчити захист від темних мистецтв, — сказала Герміона.

— Перестань, — застогнав Рон. — Ти хочеш нас завалити ще й цим? Невже ти не розумієш, що ми з Гаррі знову відстаємо з домашньою роботою, а другий тиждень лише почався?

— Але це важливіше за домашні завдання! — не вгавала Герміона.

Гаррі й Рон витріщилися на неї.

— Я думав, що в цілому всесвіті немає нічого важливішого за домашні завдання! — здивувався Рон.

— Не мели дурниць. Авжеж є, — заперечила Герміона, а Гаррі з лихим передчуттям побачив, що її обличчя раптом спалахнуло тим завзяттям, на яке її зазвичай надихала ССЕЧА. — Нам треба приготуватися, як правильно казав Гаррі, до того, що на нас чекає. Ми повинні вміти себе захистити. Якщо ми за цілий рік нічого не навчимося...

— Але ж ми самі багато не зробимо, — безсило зітхнув Рон. — Тобто так, ми можемо піти в бібліотеку, прочитати там про всілякі закляття, а тоді їх випробувати, але...

— Та ні! Я ж розумію, що ми проминули той етап, коли могли щось вивчити лише з книжок, — заперечила Герміона. — Нам потрібен учитель, причому справжній, такий, що зможе нам показати, як користуватися закляттями, й виправить наші помилки.

— Якщо ти кажеш про Люпина... — почав Гаррі.

— Ні, ні, я кажу не про Люпина, — урвала його Герміона. — У нього дуже багато роботи в Ордені, та й бачити ми його змогли б хіба що на вихідні у Ґоґсміді, а цього мало.

— Тоді про кого? — насупився Гаррі.

Герміона набрала повні груди повітря.

— Невже не зрозуміло?.. Я кажу про *тебе*, Гаррі.

На мить запала тиша. Легенький нічний вітерець деренчав шибками за Роновою спиною, а в каміні потріскував, згасаючи, вогонь.

— Що про мене? — перепитав Гаррі.

— Я кажу, щоб *ти* навчив нас захисту від темних мистецтв.

Гаррі витріщив очі. Тоді повернувся до Рона, готовий обмінятися з ним роздратованим поглядом, як завжди бувало, коли Герміона захоплювалася нездійсненними проектами на зразок ССЕЧА. Але спантеличений Гаррі не помітив у Ронових очах ані сліду роздратування.

Той тільки насупився, щось обмірковуючи. А тоді сказав:

— Цікава думка.

— Яка думка? — не зрозумів Гаррі.

— Про тебе, — пояснив Рон. — Щоб ти нас навчав.

— Але ж...

Гаррі раптом усміхнувся, впевнений, що його розігрують.

— Я ж не вчитель, я не...

— Гаррі, ти був найкращим учнем із захисту від темних мистецтв, — сказала Герміона.

— Я? — ще ширше всміхнувся Гаррі. — Ти що! Ти ж мене випередила на всіх іспитах...

— Якщо чесно, то ні, — спокійно заперечила Герміона. — Ти випередив мене в третьому класі... то був єдиний рік, коли ми разом складали іспит і мали вчителя, який справді знав свій предмет. Але ж я кажу не про результати іспитів, Гаррі. Згадай, що ти *зробив!*

— Що ти маєш на увазі?

— Знаєш, я вже не хочу, щоб мене навчав такий тупак, — усміхнувся до Герміони Рон. А потім повернувся до Гаррі.

— Подумаймо, — зобразив він гримасу, яка з'являлася на обличчі зосередженого Ґойла. — Е-е... у першому класі... ти врятував від Відомо-Кого філософський камінь.

— То мені просто пощастило, — заперечив Гаррі, — я ж нічого такого не вмів...

— У другому класі, — перебив його Рон, — ти вбив Василіска і знищив Редла.

— Так, але якби тоді не з'явився Фоукс, я...

— У третьому класі, — ще голосніше сказав Рон, — ти бився одночасно мало не з сотнею дементорів...

— Ти знаєш, що то був щасливий випадок. Якби часоворот...

— Торік, — майже кричав Рон, — ти знову переміг Відом...

— Послухайте мене! — розсердився Гаррі, бо вже і Рон, і Герміона почали відверто сміятися. — Тільки послухайте, гаразд? Це все чудово звучить у ваших вустах, але мені завжди просто щастило... переважно я не розумів, що діється, нічого наперед не планував, просто робив, що мені стріляло в голову. І майже завжди мені допомагали...

Рон і Герміона задоволено всміхалися, і Гаррі відчув, що втрачає терпець. Він навіть не знав, чому аж так розсердився.

— Чого ви тут шкіритеся, ніби знаєте все краще за мене?! Це ж я там був, а не ви! — спалахнув він. — Я пам'ятаю, що там було, ясно? І мені вдалося все подолати не тому, що я класно вивчив захист від темних мистецтв! Я все подолав, бо... бо вчасно отримав допомогу або просто щось угадав... бо я рухався наосліп, без жодного плану.. ТА НЕ СМІЙТЕСЯ!

Мисочка з мурtлаповим відваром впала на підлогу й розбилася. Гаррі усвідомив, що стоїть на ногах, хоч не пам'ятав, коли саме встав. Криволапик шмигонув під диван. Усмішки на обличчях Рона та Герміони зів'яли.

— *Ви не знаєте, що це таке!* Ви... ніхто з вас... ніколи з ним не стикалися! Думаєте, досить запам'ятати кілька заклять і випробовувати їх на ньому, наче на уроці, чи як? У ті хвилини розумієш одне — що опинився на волосинку від смерті, і тебе вже ніщо не врятує, окрім... власного розуму, чи нахабства, чи ще там чого... Думаєте, можна нормально мислити, коли за якусь частку секунди вас уб'ють, або закатують, або на ваших очах уб'ють когось із друзів... нас не вчили на уроках, як поводитися в таких ситуаціях... а ви тут вдаєте, ніби я такий собі розумненький хлопчик і тому зумів вижити, а дурний Діґорі взяв і все собі зіпсував... Ви просто не врубаєтесь, що це легко могло статися й зі мною, і так би й було, якби я не був потрібен Волдемортові...

— Старий, та ми нічого такого не казали, — приголомшено почав виправдовуватися Рон. — Ми про Діґорі й не згадували... ти все перевернув з ніг на...

Він безпомічно глянув на Ґерміону.

— Ґаррі, — боязко почала вона, — невже ти не бачиш? Саме... саме тому ти нам і потрібний... ми хочемо знати, як це н-насправді... зустрітися з ним... з В-волдемортом.

Вона вперше в житті вимовила Волдемортове ім'я, і саме це заспокоїло Ґаррі. Важко дихаючи, він упав у крісло і відчув, як болить рука. Відразу пошкодував, що розбив мисочку з муртлаповим відваром.

— Ти... подумай про це, — не вгавала Ґерміона. — Добре?

Ґаррі не знав, що й казати. Йому вже було соромно за свою істерику. Він кивнув, не зовсім усвідомлюючи, на що погоджується.

Ґерміона підвелася.

— То я пішла спати, — сказала вона якомога буденніше. — Е-е... на добраніч.

Рон теж звівся на ноги.

— Ідеш? — невиразно спитав він Ґаррі.

— Так. За... за хвилинку. Тільки зберу оце все.

Він показав на розбиту миску на підлозі. Рон кивнув головою і вийшов.

— *Репаро*, — пробурмотів Ґаррі, націлившись чарівною паличкою на черепки. Вони злетілися докупи, й мисочка стала як нова, але повернути в неї муртлаповий відвар було вже неможливо.

Раптом Ґаррі відчув таку втому, що ледь не впав і не заснув прямо в кріслі. Усе ж він змусив себе встати й піднятися нагору. Тривожна ніч знову повнилася снами про довжелезні коридори та замкнені двері, а вранці, коли він прокинувся, в нього знову болів шрам.

— РОЗДІЛ ШІСТНАДЦЯТИЙ —

У "Кабанячій голові"

Герміона цілих два тижні не згадувала, щоб Гаррі проводив з ними уроки захисту від темних мистецтв. Гаррі нарешті відбув усі покарання професорки Амбридж і мав сумнів, що вирізані на його руці слова колись остаточно зникнуть. Рон узяв участь ще в чотирьох квідичних тренуваннях, причому на останніх двох на нього вже не кричали. А ще вони всі втрьох на трансфігурації виконали "щезання" мишок (Герміона вже навіть перейшла до "щезання" кошенят). І аж тоді, одного неспокійного, галасливого вечора наприкінці вересня, коли вони сиділи в бібліотеці, шукаючи складників для Снейпових настоянок, знову зайшла мова про уроки захисту.

— Цікаво, Гаррі, — озвалася раптом Герміона, — чи ти вже думав про захист від темних мистецтв?

— Авжеж, думав, — буркнув Гаррі, — спробуй забути, якщо в нас не вчителька, а справжня меґера...

— Я мала на увазі нашу з Роном ідею... — Рон кинув на неї стривожений і водночас застережливий погляд, і Герміона відразу спохмурніла. — Ну, добре, нехай буде *мою* ідею... про те, щоб ти нас навчав.

Гаррі відповів не зразу. Він зробив вигляд, що переглядає "Азіатські протиотрути", бо не мав бажання казати те, що думав.

Минулі два тижні він багато про це міркував. Іноді ідея здавалася божевільною, як того вечора, коли Герміона її запропонувала, але часом він починав згадувати заклять-тя, які найбільше йому прислужилися під час зіткнень з темними істотами та смертежерами... Щиро кажучи, він уже підсвідомо складав план уроків...

— Я... — поволі витиснув він, коли вже важко було вдавати, ніби "Азіатські протиотрути" дуже його захопили, — так, я... я про це трохи думав.

— І..? — нетерпляче спитала Герміона.

— Не знаю, — почав тягти час Гаррі. Тоді глянув на Рона.

— Я відразу подумав, що це добра думка, — охоче підтримав розмову Рон, коли переконався, що Гаррі не збирається знову кричати.

Гаррі ніяково засовався на стільці.

— Ви чули, як я казав, що мені багато в чому просто пощастило?

— Чули, Гаррі, — лагідно погодилася Герміона, — але все одно немає сенсу вдавати, ніби ти погано володієш захистом від темних мистецтв, бо це неправда. Торік ти єдиний зміг цілковито подолати закляття "Імперіус", ти можеш викликати патронуса, ти вмієш безліч такого, на що не здатні дорослі чаклуни. Віктор завжди казав...

Рон так рвучко на неї озирнувся, що ледь не скрутив собі в'язи. Потираючи їх, спитав: — Ну? І що там казав Вітя?

— Ха-ха, — втомлено скривилася Герміона. — Він казав, що Гаррі знає таке, що недоступно навіть йому, а він тоді вже закінчував Дурмстренґ.

Рон підозріливо глипнув на Герміону.

— Ти часом не підтримуєш з ним контакту?

— А хоч би й так? — прохолодно відповіла Герміона, але обличчя її порожевіло. — Я що, не можу листуватися з товаришем, якщо...

— Він хотів би з тобою не тільки листуватися, — у Роновім голосі прозвучали прокурорські нотки.

Герміона роздратовано похитала головою і, не звертаючи уваги на Рона, що пильно на неї дивився, спитала в Гаррі: — То що ти надумав? Будеш нас учити?

— Тільки тебе й Рона, так?

— Ну, — знову зніяковіла Герміона. — Ну... Гаррі, ти тільки знову не психуй, будь ласка... але мені здається, що ти міг би навчати всіх, хто забажає. Тобто йдеться про те, щоб навчитися захищатись від... В-волдеморта. *Ой, Роне, не будь таким страхопудом...* Буде несправедливо, якщо ми не дамо такого шансу іншим учням.

Гаррі на мить замислився, а по хвилі сказав:

— Навряд чи ще хтось, окрім вас, захоче, щоб я їх учив. Я ж божевільний, ви що, забули?

— Ти здивуєшся, скільком учням було б цікаво послухати, що ти розкажеш, — серйозним голосом сказала Герміона. — До речі, — вона підсунулася ближче. Рон, що не зводив з неї погляду, теж підсунувся. — Ти знаєш, що перші у жовтні вихідні ми проводимо в Гоґсміді? Як ти дивишся на те, щоб ми запропонували всім зацікавленим зустрітися з нами в селі й там усе обговорити?

— А чому треба збиратися поза школою? — не зрозумів Рон.

— Бо, — пояснила Герміона, одночасно перемальовуючи з книжки китайську плямкаючу капусту, — навряд чи Амбридж дуже зрадіє, коли довідається, що ми задумали.

*

Гаррі дуже хотів побувати на вихідні у Гоґсміді, але не міг позбутися однієї тривожної думки. Після того, як Сіріус на початку вересня з'явився в каміні, він більше ні разу не озивався. Гаррі знав: вони його тоді розсердили, сказавши, що йому з'являтися небезпечно. Але Гаррі боявся, що Сіріус може начхати на всі застереження і прибути до Гоґсміда. Що їм робити, якщо на сільській вулиці до них підбіжить великий чорний пес, та ще й, цілком можливо, на очах у Драко Мелфоя?

— Не можна йому дорікати, що він хоче вирватися на волю, — сказав Рон, коли Гаррі поділився з друзями своїми побоюваннями. — Він же два роки переховувався, і йому було нелегко, зате він був на свободі. А зараз мусить стирчати в чотирьох стінах з тим жахливим ельфом.

Герміона кинула на Рона сердитий погляд, але зауваження за таку зневагу до Кричера не зробила.

— Лихо в тому, — сказала вона Гаррі, — що поки В-волдеморт... *О Господи, Роне...* не виявить себе відкрито, Сіріус

мусить ховатися. Тобто ідіотське міністерство не визнає Сіріуса невинним, доки там не збагнуть, що Дамблдор увесь цей час казав про нього правду. А коли ті йолопи нарешті почнуть ловити справжніх смертежерів, стане очевидно, що Сіріус до них не належав. Він же навіть мітки не має.

— Не думаю, що він такий дурний, щоб з'являтися в Гоґсміді, — підбадьорливо мовив Рон. — Дамблдор за таке розсердиться, а Сіріус слухається Дамблдора навіть якщо йому це не вельми подобається.

Гаррі це не заспокоїло, і Герміона сказала: — Ми прозондували тих, хто, на нашу думку, хотів би навчатися захисту від темних мистецтв, і дехто виявив зацікавлення. Ми їм запропонували зустрітися в Гоґсміді.

— Добре, — неуважно сказав Гаррі, думаючи про Сіріуса.

— Не хвилюйся, Гаррі, — лагідно сказала Герміона. — Тобі вистачить мороки і без Сіріуса.

І це була щира правда. Він ледве встигав з домашніми завданнями, хоч йому тепер було значно легше, бо він не мусив відбувати вечірні покарання у професорки Амбридж. Рон відстав ще більше, ніж Гаррі, бо, окрім тренувань двічі на тиждень, виконував ще й обов'язки старости. А ось Герміона, котра вивчала більше предметів, ніж вони обидва разом, не лише виконувала всі домашні завдання, а ще й знаходила час плести ельфам одежину. Гаррі мусив визнати, що вона досягла в цьому певних успіхів. Тепер майже безпомилково можна було відрізнити шапочки від шкарпеток.

Ранок їхньої подорожі до Гоґсміда видався ясним, але вітряним. Після сніданку учні вишикувалися в чергу до Філча, котрий звіряв прізвища з довжелезним переліком учнів, які мали дозвіл від батьків або опікунів відвідати село. Гаррі відчув певні докори сумління, коли згадав, що якби не Сіріус, то взагалі не мав би змоги там бувати.

Коли він підійшов до Філча, сторож втягнув носом повітря, ніби хотів щось від Гаррі винюхати. Тоді ледь помітно кивнув головою, від чого в нього затряслися щелепи, і Гар-

рі вийшов на кам'яні сходи назустріч прохолодному сонячному дневі.

— Е-е... а чого Філч тебе обнюхував? — поцікавився Рон, коли вони поспішали до воріт.

— Хотів, мабуть, внюхати какобомби, — реготнув Гаррі. — Я й забув вам розповісти...

І він переказав історію про те, як відсилав листа Сіріусові, і як у соварню ввірвався Філч, вимагаючи, щоб Гаррі показав йому листа. На його подив, Герміону ця історія дуже зацікавила, значно більше, ніж його самого.

— Він казав, що йому хтось повідомив, ніби ти замовляєш какобомби? А хто ж це міг би зробити?

— Хіба я знаю? — знизав плечима Гаррі. — Може, Мелфой хотів пожартувати.

Вони проминули височенні кам'яні колони з крилатими вепрами вгорі й повернули ліворуч на дорогу до села. Вітер куйовдив їхнє волосся.

— Мелфой? — скептично перепитала Герміона. — А... так... можливо...

І вона надовго замислилася, аж доки вони дійшли до околиць села.

— До речі, а куди ми підемо? — поцікавився Гаррі. — У "Три мітли"?

— Ой... ні, — стрепенулася Герміона, — ні, там завжди повно людей і страшенно гамірно. Я всім сказала, що зустрінемось у "Кабанячій голові", знаєте, той шинок, що стоїть не на головній вулиці. Він має трохи таку... знаєте... *непевну* репутацію... учні туди переважно не ходять, тож нас ніхто не підслухає.

Вони пройшли головною вулицею повз крамничку жартів "Зонко" й анітрохи не здивувалися, побачивши там Фреда, Джорджа і Лі Джордана. Тоді проминули пошту, з якої з регулярними проміжками вилітали сови, і завернули в бічну вуличку, наприкінці якої стояв маленький шинок з готельчиком. З іржавої скоби над дверима звисала пошарпана дерев'яна вивіска із зображенням відрізаної голови

дикого кабана, що стікала кров'ю на білу скатертину. Вивіска поскрипувала на вітрі.

Друзі підійшли й, вагаючись, зупинилися біля дверей.

— Заходьмо, — нервово запропонувала Герміона.

Гаррі зайшов перший.

Тут було геть не так, як у "Трьох мітлах" — величезному шинкові, що вражав чистотою та гостинним теплом. "Кабаняча голова" — то була малесенька, темна й дуже брудна кімнатка, що вся просмерділася якимсь козячим духом. На віконечках був такий густий шар сажі, що в кімнатку майже не пробивалося світло. Її освітлювали якісь недогарки свічок, що стояли на шорстких дерев'яних столах. На перший погляд здалося, що підлога земляна, та коли Гаррі на неї ступив, то зрозумів, що знизу, під шаром накопиченого за століття бруду, вона кам'яна.

Гаррі пригадав, як йому, ще першокласникові, розповідав про цей шинок Геґрід. "У тій "Кабанячій голові" повно химерної публіки", — казав він, пояснюючи, як виграв там у якогось незнайомця в каптурі драконяче яйце. Гаррі тоді ніяк не міг зрозуміти, чому Геґріда не здивувало, що той незнайомець під час їхньої зустрічі ховав своє лице під каптуром. А тепер він зрозумів, що приховування обличчя — то такий собі стиль "Кабанячої голови". Біля шинквасу сидів чоловік з обмотаною брудними сірими бинтами головою і склянку за склянкою заливав у щілину, де мав би бути рот, якусь паруючу, вогняну рідину. Біля одного віконечка сиділи дві постаті в каптурах. Гаррі міг подумати, що це дементори, якби вони не говорили з виразним йоркширським акцентом. А в затінку біля каміна сиділа відьма в густій чорній вуалі, що спадала їй аж до ніг. Можна було розрізнити хіба що кінчик її носа, бо в тому місці вуаль трохи відстовбурчувалася.

— Не знаю, Герміоно, — пробурмотів Гаррі, коли вони йшли до шинквасу. Він усе приглядався до відьми у вуалі. — Ти не думаєш, що це може бути Амбридж?

Герміона уважно придивилася до жінки.

— Амбридж за неї нижча, — спокійно відповіла вона. — Та навіть якби Амбридж і справді притарабанилася сюди, вона б нічого нам не зробила. Гаррі, я шкільні правила перечитала не раз і не двічі. Ми нічого не порушуємо. Я спеціально розпитала професора Флитвіка, чи можна учням заходити в "Кабанячу голову", і він сказав, що можна, тільки наполегливо радив приносити з собою власні склянки. І ще я переглянула всю наявну інформацію про навчальні групи та групи з виконання домашніх завдань, і все це однозначно дозволено. Просто я не вважаю, що треба виставляти *напоказ* те, що ми робимо.

— Ну, так, — сухо погодився Гаррі, — особливо, якщо те, що ти задумала, не зовсім нагадує групу з виконання домашніх завдань.

Звідкілясь із задньої кімнатки до них бочком підійшов шинкар. Це був непривітний старий чоловік з довжелезним сивим волоссям та бородою. Він був високий, худий, і трохи когось нагадував Гаррі.

— Що? — прохрипів він.

— Прошу три маслопива, — замовила Герміона.

Чоловік нахилився під ляду, видобув три закурілі й брудні пляшки і, грюкнувши, поставив їх на шинквас.

— Шість серпиків, — назвав він ціну.

— Я розрахуюся, — швиденько сказав Гаррі, передаючи гроші. Шинкареві очі ковзнули по Гаррі й на частку секунди затрималися на його шрамі. Тоді шинкар відвернувся й поклав Гарріні гроші в старезну дерев'яну касу, шухляда якої автоматично відкрилася. Друзі знайшли найдальший від шинквасу стіл, сіли і роззирнулися. Чоловік у сірих брудних бинтах постукав по ляді кісточками пальців і отримав від шинкаря чергову порцію паруючого напою.

— Знаєте, що? — пробурмотів Рон, захоплено поглядаючи на шинквас. — Ми б тут могли замовити все, що захочемо. Цей тип продасть нам що завгодно, йому абсолютно байдуже. Я завжди мріяв сьорбнути ковточок вогневіскі...

— Ти... *староста*, — наголосила Герміона.

— А, — усмішка на Роновому обличчі зів'яла. — Ну, так...

— То хто мав з нами зустрітися? — поцікавився Гаррі, відкручуючи заіржавілий ковпачок з маслопива й роблячи ковток.

— Та так, кілька душ, — відповіла Герміона, глянувши на годинник, а тоді стурбовано подивилася на двері. — Я їм сказала прийти приблизно в цей час. Вони цей заклад усі знають... ага, дивіться, це вже, мабуть, вони.

Відчинилися двері. Густа смуга насиченого курявою сонячного світла на мить прорізала кімнату, а тоді зникла, бо її перекрила, заходячи, ціла юрба учнів.

Перші з'явилися Невіл, Дін та Лаванда, за ними Парваті та Падма Патіл разом з (тут Гарріне серце тьохнуло) Чо та однією з її сміхотливих подруг. Згодом прийшла (така замріяна, ніби потрапила сюди абсолютно випадково) Луна Лавґуд, тоді Кеті Бел, Алісія Спінет та Анжеліна Джонсон, Колін і Деніс Кріві, Ерні Макмілан, Джастін Фінч-Флечлі, Анна Ебот, якась гафелпафська дівчина з довгою косою, її імені Гаррі не знав, троє рейвенкловських хлопців, звали яких, здається, Ентоні Ґольдштейн, Майкл Корнер і Террі Бут, а ще Джіні, за нею високий худорлявий блондин з кирпатим носом, у якому Гаррі впізнав гравця гафелпафської квідичної команди, і, нарешті, Фред та Джордж Візлі з їхнім приятелем Лі Джорданом. Вони тримали в руках великі паперові пакети, набиті товарами з крамнички "Зонко".

— Оце такі кілька душ? — перепитав у Герміони Гаррі. — *Кілька душ?*

— Очевидно, ідея сподобалася багатьом, — радісно прощебетала Герміона. — Роне, підтягни сюди стільці!

Шинкар, який саме витирав склянку бруднющою ганчіркою, якої, мабуть, ніколи в житті не прали, завмер на місці. Він ще не бачив у своєму шинку стільки народу.

Фред, привітавшись, підійшов до шинквасу і швидко порахував товариство:

— Прошу нам дати... двадцять п'ять маслопив.

Шинкар вилупився на нього, роздратовано жбурнув ган-

чірку, наче його відірвали від страшенно важливої справи, і почав витягати з-під ляди запилюжені пляшки.

— Дякую, — сказав Фред і почав роздавати маслопиво. — Ану, витягайте грошики, бо в мене на всіх не вистачить...

Гаррі німо дивився, як галасливі учні розбирали пиво й нишпорили по кишенях, шукаючи монетки. Він не міг зрозуміти, чого ця юрба тут опинилася. І раптом йому стрельнула жахлива думка, що вони, мабуть, хочуть почути від нього якесь вступне слово. Він нахилився до Герміони.

— Що ти їм усім казала? — ледь чутно спитав він у неї. — Чого вони від мене чекають?

— Їм просто цікаво почути, що ти скажеш, — заспокоїла Герміона, але Гаррі так люто на неї зиркнув, що вона швиденько додала: — Ти поки що нічого не роби. Я перша почну говорити.

— Здоров, Гаррі, — привітався сяючий Невіл, сідаючи навпроти.

Гаррі зобразив усмішку, але нічого не відповів, бо в роті йому пересохло. Чо йому просто всміхнулася й сіла праворуч від Рона. Її подруга з кучерявим рудуватим волоссям не тільки не всміхнулася, а ще й недовірливо глянула на Гаррі, ніби хотіла сказати, що якби її воля, то вона ніколи сюди не прийшла б.

Новоприбулі, хто вдвох, хто втрьох, порозсідалися навколо Гаррі, Рона та Герміони. Дехто був схвильований, дехто зацікавлений, а Луна Лавґуд мрійливо дивилася невідь-куди. Коли вже всі розмістилися, гамір ущух. Усі очі були звернені до Гаррі.

— Е-е, — почала Герміона трохи писклявим від хвилювання голосом. — Ну... вітаю.

Учні зосередили увагу на ній, хоч і далі стріляли очима на Гаррі.

— Ну... е-е... ну, ви ж знаєте, чого сюди прийшли. Е-е... ну, Гаррі подумав... тобто, — (Гаррі гостро зиркнув на неї), — ...я подумала... що було б непогано, якби ті, хто хоче навчатися захисту від темних мистецтв... тобто навчатися

по-справжньому, а не робити ті нісенітниці, які нам нав'язує Амбридж... — (Герміонин голос раптом зміцнів і став значно впевненіший.) — ...і які аж ніяк не можна називати захистом від темних мистецтв... — ("Це точно", — підтримав її Ентоні Гольдштейн, і Герміона підбадьорилась.) — ...Отже, я подумала, що було б непогано, якби ми, ну, взяли справу в свої руки.

Вона зробила паузу, скоса глипнула на Гаррі і повела далі:

— Я маю на увазі, що ми повинні навчитися себе захищати як належить. Не тільки теоретично, а й користуючись справжніми закляттями...

— Ти ж, мабуть, теж хочеш складати іспит із захисту від темних мистецтв для СОВ? — поцікавився Майкл Корнер, котрий уважно на неї дивився.

— Авжеж хочу, — відразу відповіла Герміона. — Та найбільше я хочу навчитися справжнього захисту, бо... бо... — вона набрала повні груди повітря й випалила: — Бо повернувся Лорд Волдеморт.

Реакція була миттєва й передбачувана. Подруга Чо зойкнула й розлила на себе маслопиво, Террі Бута мимоволі пересмикнуло, Падма Патіл здригнулася, а Невіл якось дивно заскімлив, та потім зробив вигляд, що це на нього напав кашель. Однак усі уважно, навіть настирливо, дивилися на Гаррі.

— Отакий план, — додала Герміона. — Якщо хочете до нас приєднатися, мусимо вирішити, як нам...

— А де докази, що повернувся Відомо-Хто? — досить агресивно урвав її білявий гафелпафський квідичист.

— Дамблдор у це вірить... — почала Герміона.

— Ти хотіла сказати, що Дамблдор вірить *йому*, — кивнув блондин на Гаррі.

— А ти хто такий? — доволі грубо спитав його Рон.

— Захаріас Сміт, — відповів хлопець, — і ми маємо право знати, чому він каже, що повернувся Відомо-Хто.

— Послухай, — негайно втрутилася Герміона, — ми не для того тут зібралися...

— Усе нормально, Герміоно, — урвав її Гаррі.

До нього щойно дійшло, чого сюди прийшло так багато людей. Герміона, на його думку, повинна була це передбачити. Деякі з цих учнів, якщо не всі, прийшли, щоб почути з перших уст Гарріну версію.

— Чому я кажу, що повернувся Відомо-Хто? — перепитав він, дивлячись Захаріасу прямо у вічі. — Бо я його бачив. Але Дамблдор уже розповів усій школі, що сталося, тож якщо ви йому не повірили, то не повірите й мені, а я не збираюся марнувати цілий день, щоб когось переконувати.

Коли Гаррі це говорив, усі затамували подих. Гаррі здалося, що навіть шинкар нашорошив вуха. Він і далі витирав засмальцьованою ганчіркою ту саму склянку, від чого вона ставала ще брудніша.

Проте Захаріас не вгамувався: — Дамблдор нам тоді сказав лише, що Седрика Діґорі вбив Відомо-Хто, і що ти приніс Седрикове тіло назад у Гоґвортс. Він не розповів нам подробиць, не повідомив, як саме було вбито Діґорі, а ми всі хотіли б про це знати...

— Якщо ти прийшов, щоб почути, як убиває Волдеморт, то я тебе розчарую, — заперечив йому Гаррі. Йому знову, як це вже не раз траплялося останніми днями, почав уриватися терпець. Не відводив очей від агресивного обличчя Захаріаса Сміта і був сповнений рішучості не дивитися на Чо. — Я не хочу говорити про Седрика Діґорі, зрозуміло? Тому, якщо ви прийшли заради цього, можете відразу собі йти, не марнуючи часу.

Він сердито глипнув на Герміону. Це ж вона виставила його тут диваком, а всі, зрозуміло, поприходили, бо їм цікаво послухати, наскільки буйна в нього фантазія. Проте ніхто не зрушив з місця, навіть Захаріас Сміт, котрий, однак, і далі пильно розглядав Гаррі.

— Отже, — знову заговорила тонесеньким голоском Герміона. — Отже... як я вже казала... якщо ви хочете навчитися захисту, то треба домовитись, як нам усе це робити, тобто, як часто зустрічатися і де саме...

— Чи правда, — втрутилася дівчина з довгою косою, поглядаючи на Гаррі, — що ти вмієш викликати патронуса?

Усі зацікавлено загомоніли.

— Так, — дещо виклично підтвердив Гаррі.

— Матеріального патронуса?

Ця фраза щось Гаррі нагадала.

— Е-е... а ти часом не знаєш мадам Боунз? — поцікавився він.

Дівчина усміхнулася.

— Це моя тітка, — пояснила вона. — Мене звати Сьюзен Боунз. Вона мені розповідала про слухання твоєї справи. То... це правда? Ти можеш вичаклувати патронуса-оленя?

— Так, — відповів Гаррі.

— Ого-го, Гаррі! — вражено вигукнув Лі. — Я й не підозрював!

— Мама наказала Ронові про це не патякати, — сказав Фред, усміхаючись до Гаррі. — Казала, що ти й так забагато привертаєш уваги.

— Вона не помилялася, — зітхнув Гаррі, а дехто з учнів засміявся.

Самотня відьма у вуалі легенько засовалася на місці.

— А чи ти справді вбив Василіска тим мечем, що лежить у Дамблдоровім кабінеті? — запитав Террі Бут. — Це мені розповів один портрет, коли я там був торік.

— Е-е... так, тим мечем, справді, — підтвердив Гаррі.

Джастін Фінч-Флечлі коротко свиснув, брати Кріві обмінялися захопленими поглядами, а Лаванда Браун сказала: "Ого!"

Гаррі почало кидати в жар, і він боявся глянути на Чо навіть краєм ока.

— А коли ми були в першому класі, — повідомив Невіл, — він урятував філологічний камінь...

— Філософський, — прошипіла Герміона.

— Ну, так, цей камінь... від Відомо-Кого, — завершив речення Невіл.

Очі в Анни Ебот стали круглі, мов ґалеони.

— І це ще не згадуючи, — додала Чо (Гаррі глянув на неї, побачив, що вона йому всміхається, і його серце ледь не вистрибнуло з грудей), — усіх тих завдань, що він виконав на Тричаклунському турнірі... подолав драконів, водяників і так далі...

За столом схвально загомоніли. У Гаррі всередині все приємно стислося. Він намагався не мати самовдоволеного вигляду. Після похвали Чо набагато важче було вимовити те, що він присягся їм сказати.

— Послухайте, — почав він, і всі негайно замовкли, — я... я не хочу здатися надто скромним чи як, але... мені при цьому серйозно допомагали...

— Але не з драконами, — відразу втрутився Майкл Корнер. — То був крутий політ...

— Та ну... — пробелькотів Гаррі, знаючи, що з цим важко було б не погодитися.

— А цього літа тобі ніхто не допомагав здихатися дементорів, — додала Сьюзен Боунз.

— Це так, — знову погодився Гаррі, — ну що ж, дещо мені вдалося без жодної допомоги, але...

— Ти що, хочеш викрутитися й нічого не показати? — здивувався Захаріас Сміт.

— Послухай, — втрутився Рон, перш ніж Гаррі встиг заговорити, — може б ти заткнувся?

Мабуть, Рона зачепило за живе слово "викрутитися", бо він тепер пожирав Захаріаса такими очима, ніби хотів його добряче віддухопелити.

Захаріас почервонів і почав виправдовуватись:

— Ми прийшли чогось від нього навчитися, а він тепер каже, що нічого не може.

— Він такого не казав, — гримнув Фред.

— Може, тобі прочистити вуха? — поцікавився Джордж, витягаючи з пакета з емблемою крамнички "Зонко" якусь довжелезну металеву штуку загрозливого вигляду.

— Або якусь іншу частину тіла. Нам однаково, куди її застромити, — додав Фред.

— Ідемо далі, — поквапилася розрядити обстановку Герміона, — то ми погоджуємося брати в Гаррі уроки?

Усі схвально загомоніли. Захаріас склав на грудях руки й нічого не сказав, мабуть, тому, що не відводив очей від інструмента у Фредових руках.

— Добре, — з полегшенням зітхнула Герміона. — Тоді наступне запитання: як часто ми будемо збиратися. Думаю, треба не рідше одного разу на тиждень...

— Стривай, — втрутилася Анжеліна, — ще ж треба узгодити, щоб не збігалося з нашими тренуваннями.

— Так, — погодилася Чо, — і з нашими теж.

— І з нашими, — додав Захаріас Сміт.

— Думаю, ми зможемо домовитися про вечір, який влаштує всіх, — нетерпляче сказала Герміона, — але зрозумійте, як це важливо! Ми навчимося захищатися від В-волдемортових смертежерів...

— Добре сказано! — бовкнув Ерні Макмілан, від якого Гаррі вже давно сподівався щось почути. — Я особисто вважаю, що це дуже важливо, мабуть, найважливіше за все, що ми цього року будемо робити, навіть за майбутні СОВи!

Він обвів усіх очікувальним поглядом, наче сподівався, що хтось вигукне: "Та що ти таке верзеш!". Але ніхто не озвався, тож він провадив далі:

— Я особисто не розумію, чому міністерство нав'язало нам таку недолугу вчительку в такий вирішальний час. Там, очевидно, заперечують сам факт повернення ВідомоКого, але навіщо призначати вчительку, яка активно перешкоджає нам виконувати захисні закляття?

— На нашу думку, Амбридж не хоче, щоб ми вивчали на практиці захист від темних мистецтв, — сказала Герміона, — бо має якусь... якусь божевільну манію — начебто Дамблдор створює з учнів таку собі приватну армію. Вона вважає, що він налаштовує нас проти міністерства.

Ця новина приголомшила майже всіх, окрім Луни Лавґуд.

— Бо в цьому є сенс, — мовила вона. — Зрештою, має ж Корнеліус Фадж свою приватну армію.

— Що? — розгублено перепитав Гаррі, якого просто ошелешила така інформація.

— Так, він має армію геліопатів, — урочисто сказала Луна.

— Нічого він не має, — заперечила Герміона.

— Ні, має, — сказала Луна.

— А що це за геліопати? — здивувався Невіл.

— Це духи вогню, — пояснила Луна і вирячила очі так, що стала ще божевільніша на вигляд, ніж була, — такі височенні полум'яні істоти, що мчать по землі, спалюючи все перед собою...

— Їх не існує, Невіле, — скептично додала Герміона.

— Ще й як існують! — розсердилася Луна.

— А докази? — скривилася Герміона.

— Є безліч описів, зроблених свідками. Невже ти така обмежена, що тобі все треба підсовувати під самий ніс...

— *Гм, гм,* — так вдало перекривила професорку Амбридж Джіні, що дехто навіть злякано озирнувся, а потім розреготався. — Хіба ми не збиралися вирішити, як часто нам зустрічатися для уроків захисту?

— Так, — відразу погодилася Герміона, — твоя правда, Джіні.

— Раз на тиждень звучить круто, — сказав Лі Джордан.

— Якщо це не... — почала Анжеліна.

— Так, так, ми пам'ятаємо про квідич, — напружено урвала її Герміона. — А тепер треба вирішити, де нам збиратися...

Це було складніше завдання. Усі замовкли.

— У бібліотеці? — запропонувала Кеті Бел.

— Навряд чи мадам Пінс дуже сподобається, коли ми почнемо виконувати закляття в бібліотеці, — засумнівався Гаррі.

— То, може, в якомусь порожньому класі? — запропонував Дін.

— Так, — підтримав його Рон, — можливо, Макґонеґел впустить нас до свого класу. Вона вже так робила, коли Гаррі готувався до Тричаклунки.

Але Гаррі чомусь не вірив, що Макґонеґел буде така люб'язна й тепер. Хоч би що там казала Герміона про групи на-

вчання чи виконання домашніх завдань, він чітко усвідомлював, що їхню групу запідозрять у бунтарських намірах.

— Що ж, спробуємо щось підшукати, — сказала Герміона. — Ми всім повідомимо, коли виберемо час і місце для першої зустрічі.

Вона понишпорила в портфелі, витягла звідти пергамент і перо, а тоді завагалася, ніби набираючись рішучості.

— Я... я думаю, що треба записати всі ваші прізвища, щоб ми знали, хто тут був. І ще я думаю, — вона набрала повні груди повітря, — що про це ми не будемо скрізь розпатякувати. Тому кожен, хто підпишеться, обіцяє цим самим не розповідати про наш задум ані Амбридж, ані будь-кому іншому.

Фред узяв пергамент і впевнено там підписався, але Гаррі помітив, що не всім хочеться записувати свої прізвища.

— Е-е... — завагався Захаріас, коли Джордж хотів передати йому пергамент, — Ерні скаже мені про час зустрічі.

Одначе Ерні теж не поспішав підписуватися. Герміона глянула на нього, піднявши брови.

— Я... ну, ми ж *старости*, — вибухнув Ерні. — А якщо цей список знайдуть... тобто... ти ж сама сказала, якщо Амбридж довідається...

— Ти щойно доводив, що наша група стане найважливішою подією цього року, — нагадав йому Гаррі.

— Я... так, — промимрив Ерні, — так, я в це вірю, просто...

— Ерні, невже ти думаєш, що я лишатиму цей список хтозна-де? — роздратувалася Герміона.

— Ні, звичайно, що ні, — вже не так занепокоєно відповів Ерні. — Я... так, авжеж, я підпишуся.

Після Ерні ніхто вже не висловлював заперечень, хоч Гаррі помітив, як подруга Чо докірливо глянула на Герміону, перш ніж записати своє прізвище. Коли підписався останній учень — Захаріас, — Герміона акуратно склала пергамент і заховала в портфель. Усі почувалися трохи дивно, так, ніби щойно підписали якусь угоду.

— Ох і летить час, — Фред зірвався на ноги. — А нам

з Джорджем і Лі треба ще купити деякі делікатні штуки, тож побачимося пізніше.

По двоє, по троє, решта учнів теж почала розходитися. Чо дуже довго вовтузилася із замочком свого портфеля, нахилившись над ним так, що її обличчя геть сховалося під довгою чорною пеленою волосся, але її подруга стояла поруч, склавши на грудях руки, і нетерпляче цокала язиком, тож Чо не мала іншого вибору, як вийти разом з нею. Подруга підштовхувала її до дверей, але Чо встигла озирнутися й помахати Гаррі рукою.

— Думаю, все пішло добре, — радісно сказала Герміона, коли за кілька хвилин вони вийшли з "Кабанячої голови" на яскраве сонце. Гаррі з Роном стискали в руках пляшчини з маслопивом.

— Той Захаріас — свинота, — буркнув Рон, люто дивлячись услід Смітові, чия постать ледь виднілася вдалині.

— Мені він теж не дуже подобається, — зізналася Герміона, — але він почув, як я розмовляла з Ерні й Анною за гафелпафським столом, і сказав, що йому це дуже цікаво, то що я могла зробити? Але що більше людей, то краще... наприклад, Майкл Корнер з друзями не прийшов би, якби не зустрічався з Джіні...

Рон, який допивав останні краплі, похлинувся і заляпав маслопивом груди.

— Якби ЩО? — вуха в обуреного Рона стали червоні, як сира яловичина. — Вона зустрічається... моя сестра зустрічається... ти хочеш сказати — з Майклом Корнером?

— Тому ж він і прийшов зі своїми друзями... тобто їм, звісно, цікаво вивчати захист, але, якби Джіні Майклові не розповіла...

— А коли це... коли вона?..

— Вони познайомилися на Різдвянім балу, а зустрічатися почали десь під кінець навчального року, — спокійно пояснила Герміона.

Друзі звернули на Високу вулицю. Герміона затрималася біля крамнички "Пера від Скривеншафта", де на вітрині

красувалися розкішні фазанячі пір'їни. — Гм... нове перо мені б не зашкодило.

Герміона зайшла до крамниці. Хлопці подалися за нею.

— А хто з них Майкл Корнер? — люто допитувався Рон.

— Отой чорнявий, — відповіла Герміона.

— Мені він не сподобався, — негайно буркнув Рон.

— Велика дивина, — ледь чутно відказала Герміона.

— Але, — сказав Рон, ходячи за Герміоною уздовж рядів з перами в мідних горщиках, — мені здавалося, що Джіні мала симпатію до Гаррі!

Герміона глянула на нього майже співчутливо й похитала головою.

— Джіні *колись* симпатизувала Гаррі, але це в неї минулося кілька місяців тому. Це не означає, звичайно, що вона якось гірше до тебе ставиться, — заспокоїла вона Гаррі, розглядаючи довжелезне золотисто-чорне перо.

Гаррі, що й досі згадував прощальний помах Чо, зацікавився цією темою значно менше за Рона, котрий аж тремтів від обурення, але тепер принаймні хоч щось розумів.

— То ось чому вона тепер розмовляє! — сказав Гаррі. — Раніше вона при мені завжди мовчала.

— Саме так, — підтвердила Герміона. — Візьму я, мабуть, оце перо...

Вона підійшла до прилавка й виклала п'ятнадцять серпиків і два кнати. Рон і далі дихав їй у потилицю.

— Роне, — суворо сказала Герміона, коли обернулася і наступила йому на ногу, — саме тому Джіні тобі й не казала, що зустрічається з Майклом, бо знала, що ти сприймеш це в штики. Тому не діставай мене більше з цим, благаю.

— Що ти мелеш? Хто сприймає це в штики? Я нікого не збираюся діставати... — бурмотів безперестанку Рон, коли вони вже йшли вулицею.

Герміона скосила очі на Гаррі, і доки Рон останніми словами проклинав Майкла Корнера, ледь чутно запитала: — Коли вже мова зайшла про Майкла і Джіні... то що там у тебе з Чо?

— Що ти маєш на увазі? — миттєво озвався Гаррі.

У нього в грудях ніби щось закипіло й запекло, і через те обличчя розпашілося навіть на холодному вітрі... невже по ньому все так видно?

— Ну... — ледь помітно всміхнулася Гермiона, — вона ж не відводила від тебе очей. Ти що, не бачив?

Досі Гаррі й не помічав, яке прегарне село цей Гоґсмід.

— РОЗДІЛ СІМНАДЦЯТИЙ —

Освітня постанова номер двадцять чотири

До кінця вихідних Гаррі був такий щасливий, як ще не бував ніколи в цій чверті. Цілу неділю вони з Роном пропрацювали над домашніми завданнями, і хоч це була не дуже радісна справа, однак осіннє сонечко ділилося своїм останнім теплом, тож замість нидіти над столами у вітальні, вони взяли з собою все необхідне й посідали в затінку великого бука на березі озера. Гермiона, яка, звичайно ж, усі домашні завдання давно повиконувала, набрала з собою вовняних ниток, зачаклувала в'язальні шпиці, і тепер вони виблискували й клацали в повітрі поряд з нею, виплітаючи все нові й нові шапочки та шарфики.

Усвідомлення, що вони чинитимуть опір Амбридж та міністерству, і що він сам відіграватиме в цьому бунті вирішальну роль, надзвичайно тішило Гаррі. Він знову й знову перебирав у пам'яті події суботньої зустрічі: прихід учнів, які хочуть навчатися захисту від темних мистецтв... вирази їхніх облич, коли вони довідалися, чого він досяг... а ще те, як Чо похвалила його дії на Тричаклунському турнірі. Ці учні вважали його не брехливим диваком, а гідним захоплення хлопцем, тож настрій у нього поліпшився і навіть у понеділок вранці він був іще бадьорий, хоч попереду його чекали всі найосоружніші уроки.

Удвох з Роном Гаррі спускався сходами зі спальні, обговорюючи Анжелінин задум відпрацювати сьогодні на квідичному тренуванні новий елемент, який називається "поворот з хваткою лінивця". Вони майже перетнули залиту сонцем вітальню, коли побачили біля дошки оголошень невеликий гурт учнів.

На дошці красувалося таке величезне повідомлення, що воно закривало собою все інше — списки розпродажу старих

підручників, постійні нагадування Аргуса Філча про необхідність дотримуватися шкільних правил, розклад тренувань квідичної команди, пропозиції щодо обміну картками з шоколадних жабок, найновіші оголошення братів Візлі про набір випробувачів, дати відвідин Гоґсміда, а також об'яви про втрачені та знайдені речі. Нове оголошення було надруковане великими чорними літерами і мало внизу, біля акуратного підпису з завитками, офіційну печатку.

НАКАЗОМ ВЕРХОВНОГО ІНКВІЗИТОРА ГОҐВОРТСУ

Усі існуючі учнівські організації, товариства, команди, групи і клуби відтепер розпускаються.

Організацією, товариством, командою, групою або клубом вважатимуться будь-які регулярні зустрічі трьох або більше учнів.

За дозволом на відновлення давніх угруповань необхідно звертатися до Верховного інквізитора (професорки Амбридж).

Жодна організація, товариство, команда, група чи клуб не мають права існувати без відома та схвалення Верховного інквізитора.

Будь-який учень, що створить товариство, команду, групу чи клуб, не схвалені Верховним інквізитором, або ж належатиме до таких організацій, буде виключений зі школи.

Цей наказ видано згідно з освітньою постановою номер двадцять чотири.

Підпис: Долорес Джейн Амбридж, Верховний інквізитор

Гаррі й Рон прочитали повідомлення, визираючи з-понад голів стурбованих другокласників.

— Це означає, що закриють плюй-камінцевий клуб? — запитав один з них у товариша.

— Думаю, що з плюй-камінцями все буде нормаль но, — похмуро буркнув Рон, аж той другокласник підскочив з несподіванки. — А ось нам, мабуть, аж так не пощастить, — сказав він Гаррі, коли другокласники порозбігалися.

Гаррі ще раз перечитав оголошення. Радість, що переповнювала його ще від суботи, тепер випарувалася. Його аж тіпало від люті.

— Це не випадково, — сказав він, стискаючи руки в кулаки. — Вона знає.

— Це неможливо, — миттєво заперечив Рон.

— У тому шинку були якісь люди. До того ж, гляньмо правді у вічі, ми не знаємо, скільком з тих, що приходили, можна довіряти... будь-хто міг побігти до Амбридж і все їй розпатякати...

А він іще думав, ніби вони йому повірили! Навіть уявив, що вони захоплюються ним...

— Захаріас Сміт! — відразу вигукнув Рон, луплячи себе кулаком по долоні. — Або... той, Майкл Корнер. Той теж мені здався ненадійним...

— Цікаво, чи Герміона це вже бачила? — озирнувся Гаррі на двері до дівочих спалень.

— Ходімо їй скажемо, — запропонував Рон. Він кинувся до дверей, відчинив їх і рвонув ґвинтовими сходами нагору.

Добрався вже до шостої сходинки, коли щось голосно загуло, немов автомобільний клаксон, і сходи розтанули, перетворившись на довгий і гладенький кам'яний жолоб, наче на гірках для катання. Якусь коротку мить Рон ще намагався бігти, несамовито розмахуючи руками, мов той вітряк, а тоді гепнувся на спину й покотився вниз по цьому щойно виниклому жолобу і зупинився аж біля Гарріних ніг.

— Е-е... мабуть, нам не можна заходити до дівочих спалень, — сказав Гаррі, піднімаючи Рона й ледве тамуючи сміх.

Якісь дві четвертокласниці весело з'їхали кам'яним жолобом.

— О, хто ж це намагався вилізти нагору? — захихотіли вони, зриваючись на ноги й глузливо поглядаючи на Гаррі з Роном.

— Я, — зізнався все ще спантеличений Рон. — Не знав, що таке станеться. Це нечесно! — звернувся він до Гаррі, коли дівчата, регочучи, пішли до отвору за портретом. — Герміоні можна заходити в наші спальні, а нам ні?..

— Це досить старомодне правило, — пояснила Герміона, яка тієї миті акуратно з'їхала на килимок перед ним і саме зводилася на ноги, — але в "Історії Гоґвортсу" написано, що засновники вважали хлопців не такими надійними, як дівчат. До речі, а чого ви хотіли до нас зайти?

— Тебе провідати.... Ось іди глянь! — сказав Рон і поволік її до дошки оголошень.

Герміона пробігла очима повідомлення. Її обличчя скам'яніло.

— Хтось їй усе розпатякав! — сердито гаркнув Рон.

— Це неможливо, — тихенько заперечила Герміона.

— Не будь така наївна, — скривився Рон, — думаєш, що як сама чесна й надійна, то...

— Ніхто не міг розпатякати, бо я наклала на пергамент з підписами спеціальне закляття, — понуро пояснила Герміона. — Якби хтось побіг з доносом до Амбридж, то ми одразу довідалися б, хто це зробив, і йому було б дуже несолодко.

— А що б з ним сталося? — поцікавився Рон.

— Скажімо, — відповіла Герміона, — прищі Луїзи Міджен порівняно з його карою були б наче кілька невинних веснянок. Ходімо снідати й побачимо, що думають інші... цікаво, чи це порозвішували у всіх гуртожитках?

Коли вони зайшли до Великої зали, то відразу зрозуміли, що оголошення від Амбридж з'явилося не лише у ґрифіндорській вежі. У залі велися напружені розмови, учні безперестанку гасали між столами, обговорюючи новину. Не встигли Гаррі, Рон і Герміона сісти, як до них прибігли Невіл, Дін, Фред, Джордж та Джіні.

— Ви бачили?

— Думаєте, вона знає?

— Що нам робити?

Усі дивилися на Гаррі. Він озирнувся, щоб пересвідчитись, що поблизу нема вчителів.

— Ми все одно робитимемо своє, — спокійно відповів він.

— Я знав, що ти так скажеш, — зрадів Джордж і поплескав Гаррі по руці.

— Старости теж? — допитливо глянув Фред на Рона з Герміоною.

— Аякже, — незворушно озвалася Герміона.

— А ось ідуть Ерні та Анна Ебот, — повідомив, озирнувшись, Рон. — А ще ті рейвенкловські типи і Сміт... і ніхто з них, здається, не прищавий.

Герміона раптом занепокоїлась.

— Забудь ти про прищі! Цим телепням не можна зараз сюди підходити, це буде дуже підозріло... Сідайте! — беззвучно розкрила вона рота, махаючи Ерні та Анні, щоб ті займали місця за гафелпафським столом. — Пізніше! Ми... поговоримо... з вами... *пізніше!*

— Я скажу Майклові, — нетерпляче зірвалася з лави Джіні. — От дурень, чесне слово...

Вона побігла до рейвенкловського столу, а Гаррі дивився їй услід. Чо сиділа неподалік, розмовлячи з кучерявою дівчиною, котру приводила з собою в "Кабанячу голову". Цікаво, чи оголошення Амбридж відіб'є в неї бажання з ними зустрічатися?

Та найповніше вони відчули наслідки оголошення аж тоді, як уже виходили з Великої зали на історію магії.

— Гаррі! Рон!

До них підбігла, вся в розпачі, Анжеліна.

— Нічого страшного, — тихенько сказав їй Гаррі. — Ми все одно збираємось...

— Чи ви хоч зрозуміли, що це стосується і квідичу? — не дослухала його Анжеліна. — Ми повинні йти до неї по дозвіл, щоб заново укомплектувати ґрифіндорську команду!

— *Що?* — перепитав Гаррі.

— Нізащо, — приголомшено пробелькотів Рон.

— Ви ж читали оголошення! Там ідеться й про команди! Тому послухай, Гаррі... кажу це востаннє... прошу, *прошу* тебе не психувати більше з Амбридж, бо вона взагалі не дозволить нам грати!

— Добре, добре, — сказав Гаррі, бо Анжеліна ось-ось могла розплакатись. — Не переживай, я буду чемний...

— Закладаюся, що Амбридж сидить на історії магії, — похмуро сказав Рон, коли вони пішли на Бінсів урок. — Вона ще не перевіряла Бінса... ставлю на що завгодно — вона там...

Проте він помилився. Коли вони зайшли, з учителів там був лише професор Бінс, що, як і завжди, висів за кілька сантиметрів над стільцем і готувався починати монотонне бубоніння на тему війн між велетнями. Гаррі навіть не намагався прислухатися до його слів. Малював якісь закарлючки на пергаменті, ігноруючи Герміонині погляди й підштовхування, і тільки після особливо болючого стусана під ребро сердито на неї зиркнув.

— Що?

Вона показувала на вікно. Гаррі озирнувся. На вузенькому карнизі під вікном сиділа Гедвіґа і глипала на нього крізь скло, а до її лапки був прив'язаний лист. Гаррі нічого не міг зрозуміти. Адже вони щойно снідали, — чого ж вона не принесла листа в належний час? Багато однокласників також показували на Гедвіґу.

— Мені завжди подобалася ця сова, вона така гарна, — почув Гаррі, як Лаванда сказала це Парваті, важко зітхаючи.

Він глянув на професора Бінса, що й далі читав свої конспекти, анітрохи не усвідомлюючи, що учні слухають його з іще меншою увагою, ніж завжди. Гаррі обережно зісковзнув зі стільця, пригнувся, порачкував до вікна, відсунув защіпку і помалу відчинив вікно.

Він сподівався, що Гедвіґа наставить лапку, щоб він міг зняти листа, а тоді полетить собі в соварню, та щойно відчинилося вікно, як вона застрибнула в клас, скорботно ухкаючи. Гаррі зачинив вікно, стурбовано зиркнув на професора Бінса, знову низенько нахилився і з Гедвіґою на плечі перебіг до свого місця. Сів, переклав Гедвіґу на коліна й почав відв'язувати від лапки листа.

Лише тепер він усвідомив, що Гедвіжине пір'я якось дивно розкуйовджене. Деякі пера взагалі були зігнуті, а одне крило якось неприродно стирчало.

— Вона поранена! — прошепотів Гаррі, низенько схиля-

ючись над совою. Герміона й Рон підсунулися ближче. Герміона навіть перестала писати. — Дивіться... у неї з крилом щось не те...

Гедвіґа тремтіла. Коли Гаррі спробував доторкнутися до крила, вона легенько підскочила, настовбурчила пір'я, ніби надималася, і докірливо на нього глянула.

— Пане професоре, — голосно сказав Гаррі, й усі учні повернулися до нього. — Щось я себе погано почуваю.

Професор Бінс відірвався від конспектів і, як завжди, здивувався, коли побачив перед собою клас, повний учнів.

— Погано почуваєтеся? — перепитав він.

— Не дуже добре, — твердо повторив Гаррі і встав, ховаючи Гедвіґу за спиною. — Мабуть, мені треба до шкільної лікарні.

— Так, — розгублено мовив професор Бінс. — Так... так, до лікарні... гаразд, ідіть, Перкінс...

Вийшовши з класу, Гаррі знову пересадив Гедвіґу на плече і квапливо покрокував коридором. Зупинився аж тоді, як не стало видно дверей Бінсового кабінету. Гедвіґу міг би вилікувати Геґрід, але ж де він? Вихід був єдиний — знайти професорку Граблі-Планку і сподіватися, що вона допоможе.

Він визирнув з вікна на затінену хмарами шкільну територію. Біля Геґрідової хижі професорки не було. Якщо вона зараз не на уроці, то сидить, очевидно, в учительській. Гаррі помчав сходами донизу, а Гедвіґа ледь чутно ухкала, похитуючись у нього на плечі.

По обидва боки дверей учительської стояли два кам'яні гаргуйлі. Коли Гаррі наблизився, одне з тих одоробл крякнуло: — Ти маєш бути на уроках, пане-брате.

— Це терміново, — коротко кинув Гаррі.

— Овва, *терміново*? — пискнуло тоненьким голоском друге одоробло. — А ми, бач, *заважаємо*...

Гаррі постукав. Почув кроки, двері відчинилися, і перед ним виринула професорка Макґонеґел.

— Невже ти знову заробив покарання? — відразу запитала вона, а її квадратні окуляри загрозливо блиснули.

— Ні, пані професорко, — мерщій заперечив Гаррі.

— Чому ж ти не на уроках?

— Бо це *терміново,* — єхидно бовкнуло котресь одоробло.

— Я шукаю професорку Граблі-Планку, — пояснив Гаррі. — Це моя сова. Вона поранена.

— Поранена сова? Я правильно розчула?

З-за спини професорки Макґонеґел з'явилася професорка Граблі-Планка. Вона курила люльку й тримала в руках "Щоденного віщуна".

— Правильно, — підтвердив Гаррі й обережно зняв з плеча сову, — вона прилетіла пізніше за інших сов-листонош, а крила в неї стирчать якось дивно. Подивіться...

Професорка Граблі-Планка міцно затисла зубами люльку й забрала в Гаррі Гедвіґу, а професорка Макґонеґел мовчки за цим спостерігала.

— Гм, — мугикнула професорка Граблі-Планка, і її люлька легенько гойднулася: — Таке враження, ніби щось на неї напало. Але я не знаю, що саме. Зазвичай на птахів нападають тестрали, але Геґрід так видресирував гоґвортських тестралів, що вони на сов навіть не дивляться.

Гаррі нічого не знав і знати не хотів про тестралів. Його цікавило єдине — щоб усе було гаразд з Гедвіґою. Але професорка Макґонеґел гостро глянула на Гаррі й запитала: — Поттере, а звідки ця сова прилетіла?

— Е-е, — замислився Гаррі. — Думаю, з Лондона.

Їхні погляди на мить зустрілися, і з того, як зійшлися докупи її брови, Гаррі зрозумів, що "Лондон" означав для неї "будинок номер дванадцять на площі Ґримо".

Професорка Граблі-Планка понишпорила в мантії, знайшла там монокль і вставила його в око, щоб пильно оглянути Гедвіґу. — Поттере, я зможу все з'ясувати, якщо ти залишиш її в мене, — сказала вона, — їй однак кілька днів не можна літати на далекі відстані.

— Добре... дякую, — проказав Гаррі, і тут продзвенів дзвінок на перерву.

— Немає за що, — буркнула професорка Граблі-Планка й повернулася до вчительської.

— Хвилинку, Вільгельміно! — покликала її професорка Макґонеґел. — А лист для Поттера!

— А, так! — згадав Гаррі про сувійчик, прив'язаний до Гедвіжиної лапки. Професорка Граблі-Планка передала листа й понесла Гедвіґу до вчительської. Сова дивилася на Гаррі так, ніби не вірила, що він отак легко її віддає комусь чужому. Відчуваючи свою провину, Гаррі зібрався було йти, але тут його покликала професорка Макґонеґел.

— Поттере!

— Що, пані професорко?

Професорка глянула в обидва кінці коридору — і звідти, і звідти надходили учні.

— Закарбуй собі на носі, — швидко прошепотіла вона, не відводячи очей від згортка в його руках, — за каналами зв'язку з Ґоґвортсом можуть стежити, ясно?

— Я... — почав було Гаррі, але до нього вже наближався учнівський потік. Професорка Макґонеґел коротко йому кивнула і зникла в учительській, а натовп учнів виніс Гаррі надвір. На шкільному подвір'ї він побачив Рона й Герміону, що стояли в захищеному від вітру куточку, попідніймавши коміри плащів.

Гаррі, йдучи до них, розгорнув пергамент і побачив там сім слів, написаних Сіріусовим почерком: "Сьогодні, те ж місце, той же час".

— З Гедвіґою все гаразд? — стурбовано запитала Герміона, щойно він підійшов.

— А куди ти її відніс? — додав Рон.

— До Граблі-Планки, — відповів Гаррі. — А там зустрів Макґонеґел... послухайте...

І він переповів їм слова професорки Макґонеґел. На його подив, це їх анітрохи не здивувало. Навпаки, вони обмінялися багатозначними поглядами.

— Що? — спитав Гаррі, переводячи погляд з Рона на Герміону й навпаки.

— Я оце щойно казала Ронові... А якби хтось вирішив перехопити Гедвігу? Бо вона ж іще ніколи не поверталася з польоту поранена, правда?

— А від кого, до речі, лист? — поцікавився Рон, забираючи Гарріну записку.

— Від Сопуна, — тихенько відповів Гаррі.

— "Те ж місце, той же час"? Може, це про камін у вітальні?

— Звичайно, — підтвердила Герміона, стурбовано переглядаючи листа. — Сподіваюся, більше ніхто його не читав...

— Він був запечатаний, — намагався Гаррі переконати не так її, як самого себе. — І ніхто не докумекає, про що тут мова, якщо не знає, де ми зустрічалися з ним раніше.

— Не знаю, — Герміона стривожено закинула на плече портфель, бо щойно пролунав дзвоник, — ще раз запечатати пергамент чарами не дуже й складно...а якщо хтось стежить за мережею порошку флу... хоч я все одно не знаю, як його попередити, щоб він тут не з'являвся, бо це попередження теж можуть перехопити!

Вони поплелися кам'яними сходами у підвал на урок настійок, заглиблені у власні думки. Уже в підвалі їх повернув до реальності голос Драко Мелфоя. Той стояв біля дверей Снейпового кабінету, розмахував якимсь офіційним пергаментом і говорив дуже голосно, щоб усі чули його слова.

— Карочє, пані Амбридж одразу дала слизеринській квідичній команді дозвіл на гру. Я з самого ранку заскочив до неї і отримав дозвіл майже автоматично. Карочє, вона ж добре знає мого старого, він постійно крутиться в міністерстві... А от цікаво, чи ґрифіндорцям дозволять грати, га?

— Не заводьтеся, — благально прошепотіла Герміона Гаррі й Ронові, що люто зиркали на Мелфоя, стискаючи кулаки. — Він тільки цього й чекає.

— Тобто, — ще голосніше заговорив Мелфой, лиховісно поблискуючи очима на Гаррі з Роном, — якщо це залежатиме від впливів у міністерстві, то навряд чи вони мають

шанси... мій старий каже, що там уже багато років шукають приводу, щоб виперти звідти Артура Візлі... а про Поттера... старий каже, що це лише питання часу, коли міністерство запроторить його в лікарню Святого Мунґо... карочє, там є спеціальна палата для тих, кому від чарів зірвало дах.

Мелфой скривив дебільну міну, безтямно роззявив рота й закотив очі. Креб з Ґойлом заіржали в своєму стилі. Пенсі Паркінсон верескливо захихотіла.

Щось раптом штовхнуло Гаррі в спину, відіпхнувши його вбік. За мить він зрозумів, що це повз нього промчав Невіл — прямо на Мелфоя.

— Невіле, *ні!*

Гаррі стрибнув уперед і схопив Невіла ззаду за мантію. Невіл видирався з рук, розмахував кулаками й відчайдушно намагався дорватися до Мелфоя, який на коротку мить геть розгубився.

— Допоможи мені! — гукнув Гаррі Ронові, хапаючи Невіла за шию й тягнучи його назад, далі від слизеринців. Креб і Ґойл, виграваючи м'язами, заступили собою Мелфоя й наготувалися до бійки. Рон ухопив Невіла за руки і разом з Гаррі таки спромігся відтягти його до ґрифіндорців. Обличчя в Невіла стало яскраво-червоним. Гаррі стискав його рукою за горло, тому важко було розібрати Невілове хрипіння, проте окремі слова таки виривалися з рота.

— Не... смішно... ні... Мунґо... покажу... йому...

Відчинилися двері підвалу. З'явився Снейп. Своїми чорними очима він подивився на ґрифіндорців і зупинився на Гаррі та Ронові, що вовтузилися з Невілом.

— Що, б'єтеся, Поттере, Візлі, Лонґботоме? — промовив Снейп своїм холодним глузливим голосом. — Десять очок з Ґрифіндору. Поттере, відпусти Лонґботома, якщо не хочеш заробити покарання. Усі заходьте.

Гаррі пустив захеканого Невіла. Той здивовано в нього втупився.

— Я мусив тебе зупинити, — подав йому портфеля Гаррі. — Креб і Ґойл розірвали б тебе на шматки.

Невіл нічого не відповів. Схопив портфеля й почвалав у підвал.

— Що, заради Мерліна, — спитав Рон, ідучи за Невілом, — *усе це* мало означати?

Гаррі не озивався. Він добре розумів, чому Невіл не стерпів згадки про людей, кинутих у лікарню Святого Мунґо через те, що їхній розум було ушкоджено чарами. Однак він поклявся Дамблдорові, що нікому не викаже Невілової таємниці. Навіть сам Невіл не знав, що Гаррі про це відомо.

Гаррі, Рон і Герміона сіли на свої звичні місця ззаду й витягли пергамент, пера та підручники "Тисячі магічних трав і грибів". Учні навколо них пошепки обговорювали Невіла, та коли Снейп грюкнув дверима підвалу, всі миттю змовкли.

— До речі, — сказав своїм низьким глузливим голосом Снейп, — сьогодні ми маємо гостю.

Він показав у темний закуток підвалу, і Гаррі побачив професорку Амбридж, що сиділа там з нотатником на колінах. Він скоса зиркнув на Рона й Герміону й підняв брови. Снейп і Амбридж — двоє найненависніших йому вчителів. Навіть важко було вирішити, кому він бажав би нині перемоги.

— Сьогодні ми продовжуємо працювати з посилюючим розчином. Ваші суміші залишилися з попереднього уроку. Якщо ви все правильно зробили, то вони за вихідні мали б якраз добре настоятися... Рецепт... — махнув він чарівною паличкою, — ... на класній дошці. До роботи.

Першу частину уроку професорка Амбридж сиділа в куточку й усе записувала. Гаррі було дуже цікаво почути, що вона питатиме в Снейпа. Так цікаво, що він знову не стежив за розчином як слід.

— Кров саламандри, Гаррі! — застогнала Герміона і вже втретє схопила його за руку, щоб не додавав не тих складників. — А не гранатовий сік!

— Добре, — буркнув Гаррі, відставляючи пляшечку і невідривно стежачи за кутком. Амбридж щойно встала. — О, починається, — тихенько сказав він, коли вона підійшла до Снейпа, що схилився над казанцем Діна Томаса.

— Схоже, учні досить добре підготовлені для свого рівня, — жваво звернулася вона до Снейпової спини. — Хоч я маю застереження щодо того, чи варто їх знайомити з такими зіллями, як посилюючий розчин. На мою думку, міністерство воліло б не вводити його до програми курсу.

Снейп поволі випростався й подивився на неї.

— І ще... Давно ви вже вчителюєте в Гоґвортсі? — запитала вона, наготувавши перо.

— Чотирнадцять років, — відповів Снейп. Обличчя його було незворушне. Гаррі, уважно на нього дивлячись, додав до свого розчину кілька краплин. Розчин загрозливо зашипів і став жовтогарячим замість бірюзового.

— Спочатку ви, здається, претендували на посаду вчителя захисту від темних мистецтв? — розпитувала Снейпа професорка Амбридж.

— Так, — неголосно підтвердив Снейп.

— Але безуспішно?

Снейпові губи скривилися.

— Очевидно.

Професорка Амбридж нашкрябала щось у нотатнику.

— І ви регулярно, як я знаю, висували свою кандидатуру на посаду вчителя захисту від темних мистецтв, з першого дня праці в школі?

— Так, — ледь чутно відповів Снейп, майже не ворушачи губами. Вигляд у нього був розлючений.

— Чи вам відомо, чому Дамблдор постійно відмовляв вам у цій посаді? — поцікавилася Амбридж.

— Краще запитати в нього самого, — відрубав Снейп.

— Я запитаю, — солодко всміхнулася професорка Амбридж.

— Чи це стосується уроку? — примруживши чорні очі Снейп.

— Ще й як, — відповіла професорка Амбридж, — адже міністерство хоче мати поглиблені дані про вчительську... е-е... кваліфікацію.

Вона відвернулася, покрокувала до Пенсі Паркінсон і почала розпитувати її про уроки. Снейп озирнувся на Гаррі, і їхні погляди на мить зустрілися. Гаррі поспіхом опустив

очі на свій розчин, що почав тверднути і смердіти паленою гумою.

— Знову без оцінки, Поттере, — неприязно сказав Снейп, спорожнюючи його казанець помахом чарівної палички. — Напишеш реферат на тему правильного готування цього розчину і вкажеш, як і чому він тобі не вдався. Здаси на наступному уроці. Зрозумів?

— Так, — сердито буркнув Гаррі. Снейп уже призначив їм усім домашнє завдання, до того ж сьогодні мали бути тренування з квідичу, а це означало ще кілька безсонних ночей. Аж не вірилося, що зранку він прокинувся з таким чудовим настроєм. Зараз він палко бажав єдиного — щоб цей день якомога швидше закінчився.

— Може, я просачкую віщування, — похмуро сказав Гаррі, коли вони після обіду стояли на подвір'ї, а вітер шарпав їхні мантії. — Прикинуся хворим, а сам піду писати реферат для Снейпа, щоб потім не гибіти над ним до ночі.

— Тобі не можна сачкувати віщування, — суворо попередила Герміона.

— І хто б ото казав! Ти ж сама колись з нього пішла й ненавидиш Трелоні! — обурився Рон.

— Чого б це я її *ненавиділа*, — зверхньо пирхнула Герміона. — Просто я вважаю, що вона — абсолютно нікчемна вчителька і звичайна стара шахрайка. Але Гаррі вже пропустив історію магії, тому я вважаю, що сьогодні йому більше нічого не можна пропускати!

Це була щира правда, тож за півгодини Гаррі вже сидів на своєму місці в задушливім і сповненім нудотними пахощами кабінеті віщування, злий на всіх навколо. Професорка Трелоні знову роздавала "Оракул снів". Гаррі подумав, що значно більше користі було б, якби він зараз писав той додатковий реферат для Снейпа, а не сидів тут, намагаючись збагнути значення вигаданих снів.

Та схоже, він не єдиний кипів з люті. Професорка Трелоні кинула примірник "Оракула" на стіл між Гаррі й Роном і, стиснувши вуста, пішла далі. Наступного "Оракула" вона

шпурнула на Шеймуса з Діном, мало не влучивши Шеймусові в голову, а останній — запустила з такою силою в груди Невілу, що той аж злетів з пуфика.

— До праці! — вигукнула професорка Трелоні пронизливим істеричним голосом. — Ви знаєте, що вам робити! Чи, може, я така погана вчителька, що ви навіть не навчилися відкривати підручники?

Учні спантеличено глянули на неї і перезирнулися між собою. Та Гаррі, здається, розумів, у чому річ. Коли професорка Трелоні, чиї вибалушені очі блищали від сердитих сліз, пішла до вчительського крісла з високою спинкою, він підсунувся до Рона й прошепотів: — Мабуть, отримала результати інспектування.

— Пані професорко, — тихим голосом звернулася Парваті Патіл (вони з Лавандою захоплювалися професоркою Трелоні), — пані професорко, чи щось... е-е... сталося?

— Сталося? — крикнула професорка Трелоні тремтячим від злості голосом. — Авжеж, ні! Мене, звісно, образили... про мене поширюють вигадки... висувають безпідставні звинувачення... але ні, нічого не сталося, авжеж, ні!

Здригаючись, вона набрала повні груди повітря й відвернулася від Парваті. З-під її окулярів бризнули злі сльози.

— А що казати, — задихалася вона, — про шістнадцять років вірного служіння... цього, очевидно, не помітили... але мене не образять, ніколи!

— Пані професорко, а хто саме вас образив? — боязко поцікавилася Парваті.

— Панівна верхівка! — драматично пояснила професорка Трелоні низьким тремтячим голосом. — Оті можновладці, чиї очі вкриті пеленою буденності, і їм недоступне те, що *Бачу* я, що *Знаю* я... авжеж, нас, провидців, завжди боялися, переслідували... така, на жаль, наша доля.

Вона ковтнула слину, витерла мокрі щоки краєчком шалі, а тоді витягла з рукава маленьку гаптовану носову хустинку й голосно висякалася, нагадавши Півза, коли він видає непристойні звуки, запхавши язика між губи.

Рон захихотів. Лаванда обурено на нього зиркнула.

— Пані професорко, — сказала Парваті, — ви маєте на увазі... професорку Амбридж?..

— Не згадуй мені про ту жінку! — вигукнула професорка Трелоні, зірвавшись на ноги і виблискуючи скельцями окулярів. Її намисто забрязкотіло на шиї. — Прошу всіх працювати далі!

Решту уроку вона ходила поміж учнями, ллючи сльози з-під окулярів, і бурмотіла під ніс якісь начебто погрози.

— ...краще піти... яка зневага... іспитовий термін... ми ще побачимо... як вона сміє...

— Ви з Амбриджкою маєте щось спільне, — сказав тихенько Гаррі Герміоні, коли вони знову зустрілися на захисті від темних мистецтв. — Вона теж вважає Трелоні старою шахрайкою... Здається, вона дала їй іспитовий термін.

Тієї миті до кімнати зайшла Амбридж з чорним оксамитовим бантом на голові та виразом глибокого самовдоволення на лиці.

— Добрий день, учні.

— Добрий день, пані професорко Амбридж, — не в лад пробубоніли вони.

— Прошу заховати чарівні палички.

Але учні й не ворухнулися, бо й не витягали паличок з портфелів.

— Прошу знайти тридцять четверту сторінку "Теорії захисних чарів" і прочитати третій розділ — "Підстави для захисного реагування на магічний напад". Жодних...

— ...зайвих розмов, — ледь чутно додали Гаррі, Рон і Герміона.

*

— Тренування з квідичу не буде, — глухим голосом повідомила Анжеліна, коли Гаррі, Рон і Герміона вернулися після вечері до вітальні.

— Та я ж не психував! — вигукнув Гаррі. — Анжеліно, я їй нічого не казав, клянуся...

— Та знаю, знаю, — пробелькотіла бідолашна Анжеліна. — Вона сказала, що мусить обміркувати.

— Що обміркувати? — розсердився Рон. — Слизеринцям вона дала дозвіл, а нам чому не дає?

Але Гаррі прекрасно розумів, що Амбридж дуже подобається погрожувати їм забороною на створення ґрифіндорської квідичної команди, і знав, що вона не захоче відмовлятися від такої потужної зброї.

— Тут є й позитивний для тебе бік, — утішила Герміона, — ... матимеш час для Снейпового реферату!

— Який там позитивний бік! — відрізав Гаррі, а Рон здивовано глянув на Герміону. — Замість тренувань думати про настоянки?

Гаррі впав у крісло, неохоче витяг з портфеля реферат з настоянок і почав працювати. Було дуже важко зосередитися. Хоч він і знав, що Сіріус мав з'явитися в каміні значно пізніше, але про всяк випадок постійно зиркав у вогонь. У вітальні було страшенно гамірно, бо Фред і Джордж нарешті вдосконалили якийсь складник свого "Спецхарчування для спецсачкування", і тепер по черзі демонстрували його дію захопленій і галасливій юрбі.

Спочатку Фред надкушував помаранчеву половинку жуйки, після чого ефектно блював у заздалегідь приготовлене відерце. Тоді клав у рот фіолетову половинку жуйки, і блювання негайно припинялося. Лі Джордан, асистент на цьому показі, ліниво й регулярно влаштовував "щезнення" блювотини за допомогою того ж закляття "щезник", яке накладав Снейп на Гарріні настоянки.

Під акомпанемент того нескінченного блювання, схвальні овації та бадьорі голоси Фреда й Джорджа, які відразу приймали в учнів попередні замовлення, Гаррі ніяк не міг зосередитися над правильною методикою приготування посилюючого розчину. Герміона теж не допомагала, бо підбадьорливі вигуки й залпи блювотини на дно відерця чергувалися з її голосним несхвальним пирханням, і це ще більше відвертало Гарріну увагу.

— То піди й зупини їх! — роздратовано вигукнув він, уже вчетверте викреслюючи неправильну вагу порошку з кігтів грифона.

— Не можу, бо *формально* вони нічого не порушують, — процідила крізь зуби Герміона. — Вони мають повне право жерти всіляку гидоту, і я не знайшла жодного правила, яке забороняло б іншим телепням її в них купувати. Хіба що це було б щось небезпечне, а їхні жартики на це не схожі.

Вони всі троє подивилася на Джорджа, який поблював у відерце, проковтнув решту жуйки і з усмішкою розігнувся, радісно приймаючи чергову зливу оплесків.

— Не розумію, чому Фред і Джордж отримали тільки по три СОВи на брата, — здивувався Гаррі, дивлячись, як Фред, Джордж і Лі збирають гроші з захопленої юрби. — Вони добре знають свою справу.

— Це все показуха, з якої жодної користі, — зневажливо буркнула Герміона.

— Жодної користі? — озвався Рон напруженим голосом. — Герміоно, та вони вже заробили майже двадцять шість ґалеонів.

Минуло чимало часу, доки натовп довкола близнюків Візлі розсмоктався, а потім Фред, Лі та Джордж ще довше рахували свої заробітки, тож було далеко за північ, коли Гаррі, Рон і Герміона нарешті залишились у вітальні самі. Фред зачинив за собою двері до хлопчачих спалень, хвалькувато торохкаючи коробкою з ґалеонами, від чого Герміона насупилася. Гаррі, так і не маючи великого поступу з рефератом, вирішив, що на сьогодні досить. Коли він ховав підручники, Рон, що вже задрімав було в кріслі, крекнув, прокинувся і затуманеним поглядом зиркнув на камін.

— Сіріусе! — вигукнув він.

Гаррі озирнувся. З каміна знову стирчала неохайна темна голова Сіріуса.

— Привіт, — усміхнувся він.

— Привіт, — хором озвалися Гаррі, Рон і Герміона, ставши навколішки на килимок біля каміна. Криволапик голосно

замуркотів і підійшов до вогню, намагаючись, незважаючи на полум'я, торкнутися писком Сіріусового обличчя.

— Як справи? — поцікавився Сіріус.

— Не дуже, — зізнався Гаррі, а Герміона відтягла Криволапика від вогню, щоб не обсмалив собі вуса. — Міністерство затвердило нову постанову, яка не дозволяє нам мати квідичну команду...

— І таємну групу захисту від темних мистецтв? — додав Сіріус.

На мить запала мовчанка.

— Звідки ти знаєш? — запитав Гаррі.

— Мусите ретельніше вибирати місце для зустрічей, — засміявся Сіріус. — Теж мені придумали — в "Кабанячій голові".

— Краще там, ніж у "Трьох мітлах"! — почала виправдовуватися Герміона. — Бо в тих "Мітлах" завжди повно людей...

— А це означає, що вас було б важче підслухати, — заперечив Сіріус. — Тобі, Герміоно, варто про це пам'ятати.

— А хто нас підслухав? — запитав Гаррі.

— Манданґус, звичайно, — відповів Сіріус і розсміявся, побачивши їхні спантеличені фізії. — Манданґус прикинувся відьмою з вуаллю.

— То був Манданґус? — приголомшено перепитав Гаррі. — А що він робив у "Кабанячій голові"?

— А як ти гадаєш? — нетерпляче озвався Сіріус. — Тебе пильнував.

— За мною й далі ходять по п'ятах? — розсердився Гаррі.

— Аякже, — підтвердив Сіріус, — і добре роблять, якщо під час вихідних ти насамперед починаєш організовувати нелегальну захисну групу.

Але вигляд він мав ані сердитий, ані стурбований. Навпаки, поглядав на Гаррі з явною гордістю.

— А чому Данґ від нас ховався? — розчаровано спитав Рон. — Ми були б раді його бачити.

— Двадцять років тому йому заборонили відвідувати "Кабанячу голову", — пояснив Сіріус, — а тамтешній шинкар має добрячу пам'ять. Коли заарештовували Стержиса, ми

загубили запасного Дикозорового плаща-невидимку, тому Данґ останнім часом перебирається на відьму... але то таке... Головне, Роне, що я пообіцяв передати тобі вістку від матері.

— І що? — насторожився Рон.

— Вона каже, щоб ти нізащо не брав участі в незаконній таємній групі захисту від темних мистецтв. Каже, що тебе тоді обов'язково виженуть, і пропала тоді твоя кар'єра. Каже, що згодом ще буде час навчитися себе захищати, і що ти ще молодий, щоб про це дбати. Вона також... — тут Сіріус глянув на Ронових друзів, — ...радить Гаррі й Герміоні нічого не затівати з тією групою, хоч і розуміє, що не може вам наказувати, а лише благає пам'ятати, що завжди бажає вам усього якнайкращого. Вона б усе це написала, але якщо сову перехоплять, то вам загрожуватимуть великі неприємності. А сама вона переказати не має змоги, бо сьогодні чергує.

— Де чергує? — відразу поцікавився Рон.

— Немає значення де. Там, де потрібно Ордену, — відповів Сіріус. — Отож мені й випало бути в ролі посланця. І не забудьте підтвердити їй, що я вам усе переказав, бо вона чомусь не дуже мені довіряє.

Запала чергова мовчанка, під час якої Криволапик нявкнув і спробував дістати лапкою Сіріусову голову, а Рон длубався пальцем у дірочці в килимку.

— То ти хочеш, щоб я пообіцяв не брати участі в групі захисту? — промимрив нарешті він.

— Я? Ні, не хочу! — здивовано заперечив Сіріус. — По-моєму, це блискуча ідея!

— Справді? — зрадів Гаррі.

— Справді! — підтвердив Сіріус. — Чи ти думаєш, що ми з твоїм батьком сиділи б там і виконували накази такої старої мегери, як Амбридж?

— Але... торік ти тільки й торочив, щоб я був обережний і не ризикував...

— Гаррі, торік ми мали звістки, що хтось у Гоґвортсі на-

магався тебе вбити! — нетерпляче пояснив Сіріус. — А цього року ми знаємо, що хтось за межами Гоґвортсу хотів би повбивати нас усіх! Тому я й думаю, що ідея навчитися нормально захищатись дуже добра!

— А якщо нас усіх виженуть зі школи? — запитально глянула на нього Герміона.

— Герміоно, та це ж твоя ідея! — витріщився на неї Гаррі.

— Я знаю. Мені просто цікаво почути Сіріусову думку, — знизала вона плечима.

— Краще вилетіти зі школи і навчитися захищатись, аніж сидіти в ній, не знаючи, що з цього всього буде, — відповів Сіріус.

— Абсолютно, — завзято підтримали його Гаррі з Роном.

— Отож, — мовив Сіріус, — як саме ви збираєте групу? Де зустрічаєтесь?

— З оцим якраз проблема, — зізнався Гаррі. — Не знаємо, де можна зібратися.

— А як щодо Верескливої Халупи? — запропонував їм Сіріус.

— Оце ідея! — захопився Рон, але Герміона скептично пирхнула, й усі на неї глянули, навіть Сіріусова голова, що обернулася в полум'ї.

— Сіріусе, ви зустрічалися у Верескливій Халупі тільки вчотирьох, — сказала Герміона, — і всі ви вміли перетворюватися на тварин, тому при потребі могли всі сховатися під одним плащем-невидимкою. А нас набралося двадцять вісім душ, серед яких немає жодного анімага, тож нам буде потрібен не плащ, а намет-невидимка...

— Маєш рацію, — засмутився Сіріус. — Але я впевнений, що ви щось придумаєте. На п'ятому поверсі за великим дзеркалом колись був досить просторий таємний перехід. Там би вам теж вистачило місця...

— Фред і Джордж казали, що туди вже не потрапити, — похитав головою Гаррі. — Він обвалився, чи щось таке.

— Овва... — насупився Сіріус. — Ну, я ще подумаю, а тоді...

Він раптом замовк. Обличчя тривожно напружилося. Сіріус покосився на суцільну цегляну стіну каміна.

— Сіріусе? — занепокоївся Гаррі.

Але той зник. Гаррі якусь мить дивився на вогонь, а відтак повернувся до Рона з Герміоною.

— Чому він?..

Герміона перелякано зойкнула й зірвалася на ноги, не відводячи очей від каміна.

Поміж язиків полум'я з'явилася рука, що намагалася ніби щось ухопити. Жирна рука з коротенькими пальцями, обвішана гидкими старомодними перснями.

Друзі стрімголов кинулися навтьоки. Гаррі озирнувся аж біля дверей хлопчачої спальні. Рука Амбридж намацувала щось у вогні, ніби точнісінько знала, де щойно було Сіріусове волосся й намірилася в нього вчепитися.

— РОЗДІЛ ВІСІМНАДЦЯТИЙ —

Дамблдорова армія

— Гаррі, Амбридж прочитала твого листа. Інших пояснень нема.

— Думаєш, це вона напала на Гедвігу? — обурився він.

— Я майже впевнена, — похмуро сказала Герміона. — Дивися за жабою, бо тікає.

Гаррі спрямував чарівну паличку на жабу-бика, що з надією пострибала на протилежний бік стола. *"Акціо!"* — і невдоволена жаба знову опинилася в його руці.

Уроки замовлянь найкраще підходили для особистих розмов. Довкола стільки всього діялося, що ризик бути підслуханим зводився до нуля. Сьогодні, коли в кімнаті було повно кумкаючих жаб-биків та каркаючих круків, а по вікнах періщила злива, ніхто не звертав уваги на перешіптування Гаррі, Рона й Герміони. А шепотілися вони про те, як Амбридж мало не впіймала Сіріуса.

— Я це запідозрила ще тоді, як Філч причепився, ніби ти замовив партію какобомб. Це була така безглузда вигадка, — шепотіла Герміона. — Тобто, щоб уникнути неприємностей, ти міг показати свого листа й одразу стало б ясно, що ти нічого не замовляв. ... Недолугий жарт, правда? Але тоді я подумала — а що, як комусь просто потрібна була причіпка, щоб прочитати твого листа? Тоді Амбридж і могла все це задумати — натякнути Філчеві про какобомби, зіпхнути на нього всю брудну роботу з конфіскацією листа, а потім або якось його в нього викрасти, або просто наказати, щоб він їй показав... Не думаю, що Філч протестував би, бо хіба він коли-небудь відстоював учнівські права? Гаррі, ти зараз розчавиш жабу.

Гаррі глянув на жабу-бика в руці. Він і справді так міцно її стис, що в тої аж очі вилазили. Квапливо поклав її назад на стіл.

— Учора все висіло буквально на волосинці, — сказала

Герміона. — Цікаво, чи сама Амбридж знала, як близько вона була. *Сіленціо.*

Жаба-бик, на якій вона випробовувала мовчальне заклятття, застигла на півкумканні й докірливо на неї вибалушилась.

— Якби вона впіймала Сопуна...

Гаррі договорив за неї речення:

— ... то сьогодні зранку він би вже, мабуть, сидів у Азкабані. — Він махнув чарівною паличкою, добре не зосередившись. Його жаба-бик надулася, мов повітряна кулька, й пронизливо свиснула.

— *Сіленціо!* — Герміона миттю спрямувала чарівну паличку на Гарріну жабу, і та мовчки здулася на їхніх очах. — Йому більше не можна тут з'являтися. Тільки я не знаю, як йому про це повідомити. Ми ж не можемо вислати до нього сову.

— Навряд чи він знову ризикуватиме, — засумнівався Рон. — Він же не дурний і знає, що вона його ледь не впіймала. *Сіленціо.*

Великий і бридкий крук, що сидів перед ним, зневажливо каркнув.

— *Сіленціо. СІЛЕНЦІО!*

Ворон каркнув ще голосніше.

— Ти неправильно рухаєш чарівною паличкою, — критично глянула на Рона Герміона, — треба не махати нею, а різко *штрикнути.*

— З круками важче, ніж з жабами, — процідив крізь зуби Рон.

— Гаразд, поміняймося, — сказала Герміона, хапаючи Ронового крука, а замість нього поклала перед ним свою велику жабу. — *Сіленціо!* — Крук і далі роззявляв і закривав свого гострого дзьоба, але не стало чути ані звуку.

— Дуже добре, міс Ґрейнджер! — пролунав писклявий голосочок професора Флитвіка, від чого Гаррі, Рон і Герміона аж підскочили. — А тепер спробуйте ви, містере Візлі.

— Що?.. Ага... ну, добре, — заметушився Рон. — Е-е... *сіленціо!*

Він так сильно штрикнув чарівною паличкою, що трохи не вибив жабі око. Вона пронизливо квакнула й зіскочила зі столу.

Не дивно, що Гаррі й Ронові було наказано додатково попрацювати над мовчальним закляттям.

На перерві вони не виходили надвір, бо там лило мов з відра. Знайшли собі місця в гамірному й переповненому учнями класі на другому поверсі, в якому високо під люстрами сонно плавав у повітрі Півз, коли-не-коли видмухуючи з трубочки комусь на голову чорнильні бульки. Не встигли вони сісти, як до них, проштовхуючись між учнями, що завзято базікали на різні теми, підійшла Анжеліна.

— Я отримала дозвіл! — вигукнула вона. — Ми відновлюємо квідичну команду!

— Чудово! — зраділи Гаррі й Рон.

— Так, — погодилася усміхнена Анжеліна. — Я пішла до Макґонеґел, і вона, як мені здається, поскаржилася Дамблдорові. Словом, Амбридж мусила змиритися. Отак-то! Тому сьогодні о сьомій вечора ви маєте бути на полі. Треба надолужувати згаяний час. Ви пам'ятаєте, що до першої гри залишилося всього три тижні?

Вона пішла, протискаючись крізь натовп, і ледве ухилилася від Півзової кульки, що натомість влучила в якусь першокласницю.

Ронова усмішка трохи зів'яла, коли він визирнув з вікна, що потьмяніло від зливи.

— Сподіваюся, дощ ущухне. Що з тобою, Герміоно?

Вона теж дивилася у вікно, але якимись невидющими очима. Заглибилася в себе й спохмурніла.

— Просто думаю... — сказала вона, не зводячи похмурого погляду з умитого дощем вікна.

— Про Сірі... Сопуна? — поцікавився Гаррі.

— Не зовсім... — поволі озвалася Герміона. — Більше... мені цікаво... вважаю, що ми робимо правильно... тобто... хіба ж ні?

Гаррі й Рон перезирнулися.

— Тепер нам усе ясно, — іронізував Рон. — Бо ми б розсердились, якби ти не пояснила нам усе так детально.

Герміона глянула на нього так, ніби щойно побачила.

— Я просто думала, — трохи чіткіше промовила вона, — чи правильно ми робимо, створюючи цю групу захисту від темних мистецтв.

— Що? — перепитали водночас Гаррі з Роном.

— Герміоно, та це ж була твоя власна ідея! — обурився Рон.

— Знаю, — в задумі заломила собі пальці Герміона. — Але після розмови з Сопуном...

— Та він же тільки за, — здивувався Гаррі.

— Так, — знову задивилася у вікно Герміона. — Так, і саме після цього я й почала думати, що це, можливо, була не найкраща ідея...

Півз пропливав над ними, тримаючи напоготові трубочку з кульками, тож друзі автоматично прикрили голови портфелями, аж поки він їх не проминув.

— Давай усе чітко з'ясуємо, — сердито почав Гаррі, коли вони знову поставили портфелі на підлогу. — Сіріус з нами погоджується, і тому ти вважаєш, що нам не треба цього робити?

Бідолашна Герміона вся напружилася. Дивлячись собі на руки, вона запитала: — Ти справді так йому довіряєш?

— Звичайно, довіряю! — миттю озвався Гаррі. — Він завжди давав мені чудові поради!

Біля них просвистіла чорнильна кулька, влучивши у вухо Кеті Бел. Герміона дивилася, як Кеті зірвалася на ноги й почала жбурляти в Півза різні речі. Минув якийсь час, поки Герміона заговорила знову, ретельно добираючи кожнісіньке слово.

— Тобі не здається, що він став... дещо... необачним... відколи його замкнули на площі Ґримо? Не думаєш, що він... немовби... живе нашим життям?

— Як це — "живе нашим життям"? — не зрозумів Гаррі.

— Тобто... мені здається, що йому б страшенно хотілося

організовувати таємні товариства захисту просто під носом у представника міністерства... я думаю, що його дуже дратує те, як мало він може зробити на своєму місці... тому мені здається, що він ніби старається... підбурити нас.

Рона все це просто приголомшило.

— Сіріус має рацію, — сказав він, — ти й *справді* звучиш, як моя мама.

Герміона прикусила губу й нічого не відповіла. Дзвінок пролунав саме тоді, як Півз добре прицілився і вилив на голову Кеті цілісіньку пляшку чорнила.

*

Погода так і не покращала, тож о сьомій вечора, коли Гаррі й Рон ішли на тренування, вони за якихось кілька хвилин промокли до нитки. Їхні ноги ковзали й роз'їжджалися на мокрій траві. Грозове небо мало темно-свинцевий відтінок, і вони радо зайшли в теплі й світлі роздягальні, хоч і знали, що цей перепочинок тимчасовий. Фред із Джорджем обговорювали, чи варто скористатися власним "Спецхарчуванням", щоб уникнути сьогодні польотів.

— ... вона знатиме, що це ми підлаштували, можу закластися, — процідив кутиком рота Фред. — Я вчора пробував продати їй кілька батончиків-блювончиків.

— Можна спробувати жувачки-для-гарячки, — пробурмотів Джордж, — їх ще ніхто не бачив...

— А вони подіють? — з надією спитав Рон, бо дощ іще лютіше затарабанив об дах, а вітер завивав довкола будинку.

— Так, — підтвердив Фред, — температура підскочить моментально.

— І заодно повискакують величезні чиряки, — додав Джордж, — а ми ще не знаємо, як їх позбуватися.

— Щось я не бачу на вас чиряків, — придивився Рон до близнюків.

— І не побачиш, — зітхнув Фред, — бо вони на такому місці, котре ми, переважно, не виставляємо напоказ.

— Але ж тоді від сидіння на мітлі страшно болітиме...

— Прошу уваги, — голосно оголосила Анжеліна, виходячи з капітанського кабінету. — Я знаю, що погода не найкраща, але може таке статися, що ми гратимемо зі слизеринцями саме за таких умов, тож непогано буде заздалегідь відпрацювати наші дії в такій ситуації. Гаррі, ти, здається, щось робив з окулярами, щоб не пітнявіли від дощу, коли ми грали в бурю з Гафелпафом?

— То Герміона зробила, — відповів Гаррі. Витяг чарівну паличку, вдарив нею по окулярах і сказав: — *Імпервіус!*

— Я думаю, що всім варто це зробити, — сказала Анжеліна. — Якщо дощ не заливатиме облич, то ми значно краще будемо все бачити... ану, всі разом... *Імпервіус!* Гаразд. Пішли.

Гравці поховали чарівні палички у внутрішні кишені мантій, закинули на плечі мітли й рушили за Анжеліною з роздягалень.

До центру поля довелося чалапати по глибоких калюжах. Видимість була жахлива, незважаючи на закляття *"Імпервіус"*. Швидко темніло, а струмені дощу шмагали землю.

— Починаємо за моїм свистком, — крикнула Анжеліна.

Гаррі, розбризкавши грязюку, відштовхнувся від землі й злетів угору. Сильний вітер трохи збивав його з курсу. І як за такої негоди можна побачити снича? Він ледве розрізняв єдиного бладжера, з яким вони тренувалися. Минула якась хвилина, і той мало не збив Гаррі з мітли. Так би й сталося, якби Гаррі не встиг скористатися "поворотом з хваткою лінивця", щоб його уникнути. На жаль, Анжеліна цього не побачила. Правду кажучи, вона взагалі нічого не бачила, та й ніхто з гравців не знав, що роблять інші. Вітер не вщухав. Навіть на відстані Гаррі чув, як дощ тарабанить об озеро.

Анжеліна протримала їх у повітрі майже годину, а тоді була змушена здатися. Вона вела свою змоклу й невдоволену команду до роздягалень, наполягаючи, хоч і без особливої переконаності, що тренування не виявилося марною тратою часу. Фред і Джордж були роздратовані найбільше. Обидва шкандибали якось перевальцем і болісно криви-

лися від кожного руху. Витираючи рушником волосся, Гаррі почув, як вони тихенько жалілися.

— По-моєму, в мене кілька тріснуло, — проскімлив Фред.

— А в мене ще ні, — процідив крізь зуби Джордж, — болять, аж тіпають... здається, стали ще більші.

— ОЙ! — зойкнув Гаррі.

Він притис рушник до обличчя, замружившись від болю. Шрам на чолі несамовито запік, найсильніше за цей місяць.

— Що сталося? — почулися голоси.

Гаррі визирнув з-під рушника. Роздягальня здавалася розмитою, бо він зняв окуляри, однак відчував, що всі на нього дивляться.

— Нічого, — буркнув він, — я... штрикнув себе в око.

Але він багатозначно глянув на Рона, й вони удвох затрималися, поки всі інші гравці виходили надвір, кутаючись у плащі й натягуючи на очі капелюхи.

— То що там сталося? — запитав Рон одразу, як вийшла Алісія. — Знову шрам?

Гаррі ствердно кивнув.

— Але ж... — Рон злякано підійшов до вікна й задивився на дощ, — він... він же не може бути десь тут біля нас?

— Не може, — пробурмотів Гаррі, падаючи на лаву й розтираючи шрам. — Він, мабуть, далеко звідси. Мені болить, бо... він... розлючений.

Гаррі не мав найменшого наміру це казати і чув свої слова, ніби їх вимовляв хтось інший — але миттю збагнув, що так воно і є. Не розумів, звідки йому це відомо, але був переконаний: Волдеморт, де б не був і що б не робив, зараз лютував.

— Ти його побачив? — перелякано спитав Рон. — Мав... якесь видіння чи що?

Гаррі сидів непорушно, дивлячись собі під ноги, заспокоюючи розум і пам'ять після пекучого болю.

Сплутаний клубок постатей, завивання голосів...

— Він намагається щось зробити, а йому не вдається так швидко, як він хотів би, — сказав Гаррі.

І знову його самого здивували слова, що вилітали в нього з рота, але він був переконаний, що це правда.

— А... звідки ти знаєш? — здивувався Рон.

Гаррі похитав головою і притис до очей долоні. Побачив крихітні іскорки. Відчув, як Рон сідає поруч на лаву, і знав, що він на нього дивиться.

— Так було й минулого разу, — неголосно запитав Рон, — коли шрам заболів у кабінеті Амбридж? Відомо-Хто був розлючений?

Гаррі заперечливо похитав головою.

— А що ж це тоді?

Гаррі почав згадувати. Він дивився в обличчя Амбридж... шрам заболів... а тоді він мав те дивне відчуття в животі... химерне, несподіване... *радісне* відчуття... але він тоді, звичайно, не зрозумів, що це таке, бо сам був такий нещасний...

— Минулого разу боліло, бо він радів, — сказав Гаррі. — Дуже радів. Він гадав... що станеться щось добре. А вночі перед нашим поверненням до Гоґвортсу... — Гаррі пригадав ту мить, коли шрам жахливо розболівся у їхній з Роном кімнаті на площі Ґримо, — ...він лютував...

Гаррі озирнувся на Рона, що вражено роззявив рота.

— Старий, ти можеш замінити Трелоні, — захоплено видихнув Рон.

— Я ж не роблю пророцтв, — заперечив Гаррі.

— Зате знаєш, що ти робиш? — вражено й водночас боязко сказав Рон. — Гаррі, *ти читаєш думки Відомо-Кого!*

— Ні, — похитав головою Гаррі. — Скоріше... відчуваю його настрій. Якимись такими спалахами. Дамблдор казав, що торік відбувалося щось подібне. Казав, що я можу відчути, коли Волдеморт десь близько, або коли він відчуває ненависть. А тепер я ще відчуваю, коли він задоволений...

Запала мовчанка. Вітер і дощ хльостали по будинку.

— Ти повинен комусь про це сказати, — порадив Рон.

— Минулого разу я сказав Сіріусу.

— То скажи йому й зараз!

— А як? — спохмурнів Гаррі. — Амбридж стежить за совами і за каміном, ти що, забув?

— Тоді скажи Дамблдорові.

— Я вже тобі казав — він знає, — відрізав Гаррі, звівся на ноги, зняв з кілочка плащ і накинув на плечі. — Немає потреби говорити йому ще раз.

Рон, застібаючись, замислено дивився на Гаррі.

— Дамблдор хотів би знати, — сказав він.

Гаррі стенув плечима.

— Ходімо... нам ще треба попрацювати з мовчальними закляттями.

Вони квапливо й мовчки ішли темною галявиною, ковзаючи і спотикаючись у баюрах. Гаррі був у полоні думок. Чого ж так прагнув Волдеморт? Що ж саме відбувалося не так швидко?

"...він має й інші плани... плани, які може здійснити без зайвого розголосу... те, що можна здобути лише таємно... це така зброя. Те, чого він не мав минулого разу".

Гаррі вже з місяць не згадував цих слів. Був занадто заглиблений у гоґвортські події, занадто заклопотаний постійним двобоєм з професоркою Амбридж, несправедливістю міністерського втручання... але тепер він їх знову згадав і замислився... Волдемортова лють була виправдана, якщо він так і не наблизився до володіння *зброєю*, яка б вона не була. Може, йому став на заваді Орден і перешкодив нею заволодіти? Де вона зберігалася? У кого зараз?

— Мімбулус мімблетонія, — пролунав Ронів голос, і Гаррі саме вчасно отямився, щоб пролізти крізь отвір за портретом до вітальні.

Схоже було, що Герміона досить рано пішла спати, залишивши на столі біля каміна купу в'язаних ельфівських шапочок, а в кріслі — Криволапика, що згорнувся клубочком. Гаррі був навіть радий, що її немає, бо не дуже хотів обговорювати біль у шрамі і вислуховувати її наполягання, щоб ішов до Дамблдора. Рон стурбовано на нього зиркав, але Гаррі витяг підручники замовлянь і сів до роботи

над рефератом. Зосередитися ніяк не вдавалося, і він майже нічого не написав. Незабаром Рон повідомив, що теж іде спати.

Минула північ, а Гаррі читав і перечитував абзац про використання цингової трави, любистку та чхального зілля, не сприймаючи ані слова.

"Ці рослини найбільше впливають на запальні процеси мозку і тому застосовуються в медичних препаратах для одурманення та збивання з пантелику, коли чаклун бажає досягти ефекту нерозважливості й необачності..."

...Герміона казала, що Сіріус, відколи його замкнули на площі Ґримо, став необачний...

"...найбільше впливають на запальні процеси мозку і тому застосовуються..."

...у "Щоденному віщуні" подумають, що в нього запалення мозку, якщо довідаються, що він відчуває Волдемортів настрій...

"...тому застосовуються в медичних препаратах для одурманення та збивання з пантелику..."

...одурманення — це те, що відбувається з ним, бо як він може знати, що відчуває Волдеморт? Що то за химерний зв'язок між ними, так і не розтлумачений йому Дамблдором?

"...коли чаклун бажає..."

...Гаррі так хотів би заснути...

"...досягти ефекту нерозважливості..."

...Було так тепло й зручно в кріслі біля каміна, коли дощ собі періщив у шибки, Криволапик муркотів, а вогонь легенько потріскував...

Книга вислизнула з обм'яклих рук Гаррі і з глухим стуком упала на килимок. Голова схилилася набік...

Він знову блукав коридором без вікон, і кроки його відлунювали в тиші. Коли вдалині з'явилися двері, серце в нього закалатало... якби ж то він зумів їх відчинити... пройти крізь них...

Він простяг руку... ось-ось торкнеться їх кінчиками пальців...

— Гаррі Поттере, паничу!

Здригнувся й прокинувся. У вітальні давно вже погасли свічки, але біля нього щось ворушилося.

— Хто це? — випростався Гаррі в кріслі. Вогонь уже дотлівав, а кімната була оповита темрявою.

— Добі приніс вашу сову, паничу! — пискнув голосочок.

— Добі? — перепитав Гаррі, вдивляючись у темряву, звідки долинав голос.

Ельф-домовик Добі стояв біля столу, на якому Герміона залишила з півдесятка в'язаних шапочок. Його величезні гострі вуха стирчали з-під усіх, здається, шапочок, сплетених за весь цей час Герміоною. Він натягнув їх одну на одну, і голова його тепер здавалася довшою ледь чи не на метр. Зверху, на найвищому бомбончику, височіла, незворушно ухкаючи, явно вилікувана Гедвіґа.

— Добі зголосився повернути Гаррі Поттерові сову, — пропищав ельф із захопленим виразом. — Професорка Грабліпланка сказала, що з нею вже все гаразд, паничу. — Він так низько вклонився, що його схожий на олівець ніс торкнувся потертої поверхні килимка, а Гедвіґа обурено ухнула й спурхнула на поруччя Гарріного крісла.

— Дякую, Добі! — сказав Гаррі, погладжуючи Гедвіжину голову і кліпаючи очима, не в змозі позбутися образу дверей зі свого сну... він був такий яскравий. Пильніше придивився до Добі й побачив, що ельф мав на собі ще й кілька шарфів та безліч шкарпеток, через те його ноги здавалися величезними порівняно з тілом.

— Е-е... ти що, забирав увесь одяг, залишений Герміоною?

— Ой, ні, паничу, — радісно пояснив Добі. — Добі дещо брав і для Вінкі, паничу.

— Так? І як там Вінкі? — поцікавився Гаррі.

Вуха в Добі трохи відвисли.

— Вінкі й далі багато п'є, паничу, — сумно відповів він, похнюпивши свої круглі й величезні, мов тенісні м'ячі, зелені очі. — Вона й далі не дбає про одяг, Гаррі Поттере. Та й інші ельфи-домовики теж. Ніхто з них тепер не приби-

рає у ґрифіндорській вежі, де скрізь розкидані шапочки та шкарпетки! Паничу, вони вважають, що це принизливо. Добі все робить сам, паничу, але Добі не нарікає, паничу, бо він завжди сподівається зустріти тут Гаррі Поттера, і сьогодні, паничу, його бажання здійснилося! — Добі знову вклонився до землі. — Але Гаррі Поттер не радісний, — вів далі Добі, коли знову розігнувся й боязко глянув на Гаррі. — Добі чув, як він уві сні щось бурмотів. Гаррі Поттеру снилися погані сни?

— Не такі вже й погані, — позіхнув Гаррі, протираючи очі. — Бували й гірші.

Ельф дивився на Гаррі своїми величезними очима. Тоді сказав дуже серйозним тоном, звісивши вуха: — Добі хотів би допомогти Гаррі Поттеру, бо Гаррі Поттер визволив Добі, і Добі тепер дуже-дуже щасливий.

Гаррі всміхнувся.

— Ти нічим мені не допоможеш, Добі, та все одно дякую.

Він нахилився й підібрав з підлоги підручник замовлянь. Закінчить реферат завтра. Закрив книжку, і тут дотліваючий у каміні вогонь освітив тоненькі білі порізи на його руці — результат покарань від професорки Амбридж...

— Стривай, Добі, ти щось-таки *можеш* для мене зробити, — поволі протяг Гаррі.

Ельф засяяв усмішкою.

— Кажіть, що треба, Гаррі Поттере, паничу!

— Мені треба знайти місце, де двадцять вісім осіб могли б займатися захистом від темних мистецтв, і щоб їх там не знайшов жоден учитель. Особливо це стосується, — Гаррі стиснув рукою книгу — і порізи перламутрово засяяли, — професорки Амбридж.

Він очікував, що ельфова посмішка зів'яне, а вуха звиснуть, очікував, що той скаже, що це неможливо, що він спробує щось знайти, але не варто покладати великих надій... Та він нітрохи не сподівався, що Добі підстрибне, весело заляскає вухами й заплеще в долоні.

— Добі знає чудове місце, паничу! — радісно вигукнув

ельф. — Добі почув про нього від інших ельфів-домовиків, ще коли прибув у Гоґвортс, паничу. Ми це приміщення називаємо непостійною кімнатою, або кімнатою на вимогу!

— Як це? — зацікавився Гаррі.

— Бо це кімната, в яку можна зайти, — серйозно пояснив Добі, — тільки тоді, коли це дуже необхідно. Інколи вона є, а інколи її немає, проте коли вже вона з'являється, то завжди обладнана відповідно до вимог шукача. Добі нею користувався, паничу, — винувато стишив голос ельф, — коли Вінкі страшенно напилася. Добі сховав її в кімнаті на вимогу і знайшов там ліки від маслопивного сп'яніння, а ще гарне ліжечко ельфівського розміру, де вона могла проспатися, паничу... Добі також знає, що містер Філч знайшов там додаткові засоби для підтримання чистоти, коли йому не вистачило своїх, паничу, а...

— А якщо комусь терміново потрібен туалет, — згадав раптом Гаррі, що розповідав Дамблдор на Різдвяному балу, — то чи там з'являться нічні горщики?

— Добі думає, що так, паничу, — почав кивати головою Добі. — Це просто надзвичайна кімната, паничу.

— А скільки людей про неї знає? — поцікавився Гаррі.

— Дуже мало, паничу. Люди переважно натикаються на неї тоді, як чогось потребують, але потім найчастіше ніколи її більше не знаходять, бо не знають, що вона завжди тільки й чекає, щоб прислужитися, паничу.

— Це просто клас, — зізнався Гаррі, і серце в нього закалатало. — Краще не придумати, Добі. А коли ти мені її покажеш?

— Будь-коли, Гаррі Поттере, паничу, — зрадів Добі, побачивши Гаррі в такому захваті. — Хоч зараз, якщо бажаєте!

На якусь мить Гаррі був уже готовий іти з Добі. Уже піднімався з крісла з наміром бігти у спальню по плащ-невидимку, коли, вже не вперше, почув у вухах голос, дуже схожий на Герміонин.

Голос прошепотів: "Необачно". Адже було вже дуже пізно, і він був стомлений.

— Не сьогодні, Добі, — сказав Гаррі й неохоче знову сів у крісло. — Це дуже важлива справа... не хочу її провалити, треба все добре обміркувати. Слухай, чи не міг би ти детально пояснити, де розташована ця кімната на вимогу, і як у неї потрапити?

*

Їхні мантії здіймалися і тріпотіли, коли вони чалапали затопленими овочевими грядками на два уроки гербалогії. Через величезні, мов град, дощові краплини, що тарабанили по даху оранжереї, вони ледве чули, що їм казала професорка Спраут.

Урок догляду за магічними істотами було перенесено знадвору, де лютувала буря, у вільний клас на першому поверсі, а в обід Анжеліна розшукала свою команду і, на радість усім, повідомила, що тренування не буде.

— Це добре, — неголосно сказав їй Гаррі, — бо ми знайшли місце для нашої першої зустрічі з захисту. Сьогодні о восьмій вечора на восьмому поверсі навпроти гобелена, де тролі б'ють палицями Варнаву Дурнуватого. Ти перекажеш Кеті та Алісії?

Вона трохи розгубилася, але пообіцяла всім повідомити. Зголоднілий Гаррі зосередився на сосисках з товченою картоплею. Підвівши голову, щоб налити гарбузового соку, побачив, що на нього дивиться Герміона.

— Що? — нерозуміюче спитав він.

— Просто задуми Добі не завжди безпечні. Чи ти вже забув, як через нього позбувся всіх кісток у руці?

— Ця кімната — не якась там божевільна вигадка Добі. Дамблдор теж про неї знає, він мені про неї згадував на Різдвянім балу.

Герміона трохи пожвавішала.

— Дамблдор тобі про неї казав?

— Мимохідь, — знизав плечима Гаррі.

— Ага, тоді все гаразд, — зраділа Герміона й більше не заперечувала.

До вечора Гаррі з Роном шукали тих учнів, що записалися до списку в "Кабанячій голові", і повідомляли їм про вечірню зустріч. Гаррі був трохи розчарований, бо Джіні перша встигла знайти Чо Чанґ з подругою, але до кінця вечері він уже не сумнівався, що вістку передали всім двадцяти п'ятьом учням, які приходили тоді в "Кабанячу голову".

О пів на восьму вечора Гаррі, Рон і Герміона вийшли з ґрифіндорської вітальні. Гаррі стискав у руці якийсь клапоть старого пергаменту. П'ятикласникам дозволялося ходити по коридорах до дев'ятої години, але троє друзів усе одно нервово озиралися, підіймаючись на восьмий поверх.

— Стривайте, — попросив Гаррі, коли вони подолали останні сходи. Розгорнув пергамент, ударив по ньому чарівною паличкою і пробурмотів: — *Урочисто присягаю не затівати нічого доброго.*

На порожній поверхні пергаменту з'явилася карта Гоґвортсу. Крихітні чорні рухливі цяточки, позначені іменами, вказували, де хто перебуває.

— Філч на третьому поверсі, — підніс Гаррі карту до самих очей, — а Місіс Норіс — на п'ятому.

— А де Амбриджка? — стурбовано спитала Герміона.

— У своєму кабінеті, — показав Гаррі. — Вперед.

Вони поспіхом рушили коридором до описаного Добі місця. То була смуга чистої стіни навпроти величезного гобелена, на якому було зображено ідіотську спробу Варнави Дурнуватого навчити тролів танцювати балет.

— Так-так... — тихо сказав Гаррі, а поточений міллю троль на мить перестав лупцювати свого недолугого вчителя танців і задивився на них. — Добі казав тричі пройтися повз цей гобелен і зосереджено уявляти, що нам потрібно.

Вони так і зробили, проходячи під стіною і різко розвертаючись то біля вікна з одного її боку, то біля величезної, з людський зріст, вази — з другого. Рон аж замружився від зосередження. Герміона щось шепотіла собі під ніс. Гаррі дивився прямо перед собою, стискаючи кулаки.

"Ми мусимо навчитися себе захищати..., — думав він. — "Нам просто необхідне місце для занять... і щоб ніхто нас не знайшов..."

— Гаррі! — раптом вигукнула Герміона, коли вони вже втретє пройшли попід стіною.

У стіні з'явилися блискучі поліровані двері. Рон дивився на них з осторогою. Гаррі простяг руку, взявся за мідну клямку, відчинив двері і перший зайшов до просторої кімнати, залитої мерехтливим світлом смолоскипів.

Стіни були заставлені дерев'яними книжковими шафами, а замість стільців на підлозі лежали великі шовкові подушки. На полицях у протилежному кінці кімнати стояли різноманітні прилади — стервоскопи, сенсори таємниць і величезне потріскане Зловороже Люстерко, що торік висіло, Гаррі був переконаний, у кабінеті Муді-самозванця.

— Оце нам підійде, коли будемо робити приголомшення, — радісно сказав Рон, штурхаючи ногою подушку.

— А гляньте на ці книжки! — розхвилювалася Герміона, проводячи пальцем по палітурках великих томів у шкіряних оправах. — "Посібник із загальних заклять та їхніх протидій"... "Як перехитрувати темні мистецтва"... "Довідник із самозахисту"... ого... — Вона озирнулася, сяючи від захвату, і Гаррі зрозумів, що наявність сотень книжок нарешті переконала Герміону, що вони затіяли потрібну справу. — Гаррі, це просто чудово! Ми тут маємо все, що нам треба!

І довго не роздумуючи, вона взяла з полички "Закляття для заклятих", сіла на найближчу подушку й заглибилася в читання.

У двері легенько постукали. Гаррі озирнувся. Прийшли Джіні, Невіл, Лаванда, Парваті та Дін.

— Ого, — вражено роззирнувся Дін. — Що це за приміщення?

Гаррі почав пояснювати, але не встиг закінчити, коли прибули нові учні, тож мусив починати все спочатку. О восьмій годині вже були зайняті всі подушки. Гаррі підійшов до дверей і повернув ключа, що стирчав у замку. Замок

голосно клацнув, і всі затихли, дивлячись на Гаррі. Герміона акуратно позначила недочитану сторінку "Заклять для заклятих" і відклала книжку.

— Ну... — трохи нервово промовив Гаррі. — Цю кімнату ми знайшли для практичних занять, і ви її теж... е-е... спромоглися знайти.

— Тут фантастично! — вигукнула Чо, і кілька учнів схвально загомоніли.

— Якось дивно, — насупився Фред. — Ми колись тут ховалися від Філча, пам'ятаєш, Джорджику? Але тоді це була звичайна комірчина для мітел.

— Гаррі, а це що таке? — поцікавився Дін, показуючи на стервоскопи та Зловороже Люстерко.

— Детектори темряви, — пояснив Гаррі, ступаючи до них між подушками. — В основному всі вони свідчать про наближення темних чаклунів або ворогів, але на них не варто занадто покладатися, бо вони можуть водити за носа...

Якусь мить він дивився на потріскане Зловороже Люстерко. Там рухалися якісь тьмяні постаті, але жодної не можна було розпізнати. Він повернувся до люстра спиною.

— Я думав, з чого б ми могли почати, і... е-е... — Він помітив підняту руку. — Що, Герміоно?

— Думаю, нам треба обрати керівника, — запропонувала Герміона.

— Та ж Гаррі керівник, — миттю озвалася Чо й поглянула на Герміону так, ніби та збожеволіла.

Серце в Гаррі знову тьохнуло.

— Так, але я вважаю, що нам треба за це проголосувати, — незворушно пояснила Герміона. — Це формальність, яка дасть йому певні повноваження. Отож... хто за те, щоб Гаррі був нашим керівником?

Усі підняли руки, навіть Захаріас Сміт, хоч і зробив він це неохоче.

— Дякую, — сказав Гаррі, відчуваючи, як палає обличчя. — І... *що*, Герміоно?

— Ще я думаю, що нам треба вибрати для себе назву, —

бадьоро запропонувала вона, не опускаючи руки. — Це сприятиме усвідомленню нашої єдності й колективного духу. Ви так не вважаєте?

— Може, назвемося "Ліга боротьби з Амбридж"? — з надією запитала Анжеліна.

— Або "Трупа боротьби з маразмом Міністерства магії"? — запропонував Фред.

— Я думала, — Герміона грізно глянула на Фреда, — що треба вибрати назву, почувши яку, ніхто б не здогадався, чим ми займаємось. Ми б тоді могли безпечно користуватися назвою не тільки на наших зустрічах.

— Може, "Трупа боротьби" або "Дружня асоціація"? — сказала Чо. — Скорочено ГБ або ДА, щоб ніхто не зрозумів, що ми маємо на увазі?

— Краще ДА, — втрутилася Джіні. — Тільки нехай це розшифровується, як "Дамблдорова армія", бо міністерство цього найбільше боїться, правда?

Почулися схвальний гомін та сміх.

— Чи всі підтримують ДА? — рішуче запитала Герміона і стала коліном на подушку, готуючись лічити голоси. — Абсолютна більшість... рішення прийнято!

Вона приколола до стіни аркуш пергаменту з усіма їхніми підписами й написала зверху великими літерами:

ДАМБЛДОРОВА АРМІЯ

— То що, — сказав Гаррі, коли вона знову сіла, — починаємо заняття? Я подумав, що насамперед нам треба вивчити *"Експеліармус"*, тобто роззброювальне закляття. Хоч воно й просте, зате дуже корисне...

— Ой, прошу тебе, — закотив очі і склав на грудях руки Захаріас Сміт. — Не думаю, що *"Експеліармус"* дуже нам допоможе в боротьбі з Відомо-Ким.

— Я користувався цим проти нього, — спокійно заперечив Гаррі. — У червні воно врятувало мені життя.

Сміт розгублено роззявив рота. Учні в кімнаті притихли.

— Але якщо тебе це не влаштовує, можеш звідси піти, — додав Гаррі.

Сміт не поворухнувся. Всі інші теж.

— Думаю, — сказав Гаррі, в якого пересохло в роті від усіх цих звернених на нього поглядів, — нам треба розділитися на пари й почати заняття.

Було досить дивно керувати й розпоряджатися, але ще дивніше — спостерігати, як його слухаються. Усі негайно зірвалися на ноги й поділилися на пари. Невіл, як можна було передбачити, залишився без пари.

— Можеш тренуватися зі мною, — сказав йому Гаррі. — Починаємо на рахунок "три"... раз, два, три...

У кімнаті залунали крики *"Експеліармус"*. Чарівні палички порозліталися на всі боки. Деякі закляття помилково влучили в книжки на полицях, і ті попадали. Гаррі був швидший, і чарівна паличка вирвалася у Невіла з рук, стукнулася в стелю, розсипавши зливу іскор, і впала на книжкову шафу, звідки Гаррі дістав її замовлянням-викликанням. Оглянувши клас, він зрозумів, що мав рацію, коли запропонував почати з найпростіших заклять. Багато чарів були дуже низької якості. Деякі учні взагалі не зуміли роззброїти своїх опонентів, а лише примусили їх відскочити на кілька кроків назад або зіщулитися, коли повз них просвистіли занадто кволі закляття.

— *Експеліармус!* — вигукнув Невіл, і Гаррі, що цього не очікував, відчув, як чарівна паличка вилетіла йому з рук.

— У МЕНЕ ВИЙШЛО! — радісно закричав Невіл. — Раніше ні разу не вдавалося... А ТЕПЕР ВИЙШЛО!

— Молодець! — похвалив його Гаррі, вирішивши не наголошувати на тому, що справжній Невілів суперник навряд чи стане дивитися в протилежний бік і ледве тримати чарівну паличку. — Слухай, Невіле, чи не міг би ти кілька хвилин по черзі тренуватися з Роном і Герміоною, а я подивлюся, як справи у всіх інших?

Гаррі став у центрі кімнати. Щось дивне відбувалося із Захаріасом Смітом. Щоразу, як він роззявляв рота, щоб

роззброїти Ентоні Ґольдштейна, у нього вилітала з рук власна чарівна паличка, хоч Ентоні нібито й не вимовляв жодного звуку. Але Гаррі досить швидко розгадав цю таємницю: Фред і Джордж, які стояли недалеко, по черзі скеровували Смітові в спину свої чарівні палички.

— Вибач, Гаррі, — почав виправдовуватися Джордж, коли Гаррі перехопив його погляд. — Не стримався.

Гаррі обійшов усі інші пари, виправляючи тих, хто неправильно виконував чари. Джіні була в парі з Майклом Корнером і робила все дуже добре, натомість Майкл був або невмілий, або просто не хотів її зачаровувати. Ерні Макмілан забагато розмахував паличкою, і партнер постійно його випереджав. Брати Кріві діяли завзято, але безладно, і книжки розліталися з полиць саме через них. Так само непередбачувана була й Луна Лавґуд. Вона то примушувала чарівну паличку Джастіна Фінч-Флечлі вириватися з рук, то просто піднімала йому волосся дибки.

— Усе, досить! — крикнув Гаррі. — Стійте! СТОП!

"Мені потрібен свисток", — подумав він і одразу помітив, що свисток лежить неподалік, на книжках. Схопив його і свиснув, що було духу. Учні опустили чарівні палички.

— Було непогано, — похвалив їх Гаррі, — але ще багато що треба вдосконалити. — Захаріас Сміт дивився на нього вовком. — Спробуймо ще раз.

Він знову почав ходити по кімнаті, зупиняючись то тут, то там, щоб щось підказати. Помалу загальна якість виконання поліпшилася. Намагався не підходити до Чо та її подруги, проте, побувавши вже двічі біля кожної пари, відчув, що не може їх більше уникати.

— Ой, ні, — вигукнула Чо, коли він підійшов. — *Експеліарміос!* Тобто *Експелімеліус!* Я... ой, вибач, Маріетто!

У кучерявої подруги Чо загорівся рукав мантії. Маріетта погасила вогонь своєю чарівною паличкою й сердито глянула на Гаррі, ніби це він був винен.

— Я через тебе розхвилювалася! Досі все було добре! — дорікнула Гаррі Чо.

— Було непогано, — збрехав Гаррі, та коли Чо недовірливо підняла брови, сказав: — Ну, нехай було так собі, але перед цим ти все виконувала добре — я дивився.

Вона всміхнулася. Її подруга Маріетта кисло зиркнула на них і відвернулася.

— Не звертай на неї уваги, — прошепотіла Чо. — Насправді їй не хочеться тут бути, але я її примусила прийти зі мною. Батьки заборонили їй займатися будь-чим, що може засмутити професорку Амбридж. Розумієш... її мама працює в міністерстві.

— А що твої батьки? — поцікавився Гаррі.

— Ну, вони мені теж заборонили дратувати Амбридж, — сказала Чо, а тоді гордо розправила плечі. — Та якщо вони гадають, що я не боротимуся проти Відомо-Кого після того, що сталося з Седриком...

Вона збентежено вмовкла, і запанувала ніякова тиша. Чарівна паличка Террі Бута просвистіла повз Гарріне вухо і боляче вгатила в ніс Алісію Спінет.

— А мій тато підтримує будь-які антиміністерські дії! — гордо проголосила за спиною в Гаррі Луна Лавґуд. Вона явно підслуховувала їхню розмову, поки Джастін Фінч-Флечлі намагався виплутатися з мантії, що закрутилася йому навколо голови. — Він завжди каже, що Фадж його вже нічим не здивує. Тобто після стількох ґоблінів, що він убив! І ще, звичайно, Фадж використовує відділ таємниць для розробки жахливих отрут, якими труїть усіх, хто з ним не погоджується. А взяти його Амґубулярного Різолада...

— Нічого не питай, — пробурмотів Гаррі, бо спантеличена Чо вже було розкрила рота.

Чо захихотіла.

— Гаррі, — покликала його з протилежного кінця кімнати Герміона, — а ти стежиш за часом?

Він глянув на годинник і вражено побачив, що вже минула дев'ята, а це означало, що їм треба було негайно вертатися до своїх віталень, бо інакше їх упіймає й покарає за порушення режиму Філч. Гаррі свиснув у свисток. Припи-

нилися вигуки *"Експеліармус"*, і останні чарівні палички з брязкотом попадали на підлогу.

— Усе пройшло досить добре, — сказав Гаррі, — але ми тут засиділися, треба скоріше повертатися. Наступного тижня в тому ж місці о тій самій годині?

— Краще раніше! — енергійно вигукнув Дін Томас, і багато хто з учнів схвально закивав головою.

Але Анжеліна миттю заперечила: — Ось-ось почнеться квідичний сезон, команді також потрібно тренуватися!

— Тоді давайте наступної середи, — погодився Гаррі. — А потім вирішимо про додаткові зустрічі. Ходімо, треба поспішати.

Він знову витяг Карту Мародера й уважно подивився, чи немає когось з учителів на восьмому поверсі. Почекав, доки всі вийшли гуртами по троє-четверо, пильно стежачи за крихітними цяточками, щоб усі безпечно повернулися до своїх спалень. Гафелпафці подалися до підвального переходу, що вів також до кухонь, рейвенкловці — до вежі у західному крилі замку, а ґрифіндорці — до коридору з портретом Гладкої Пані.

— Гаррі, все пройшло дуже-дуже добре, — похвалила Герміона, коли нарешті не залишилося нікого, крім неї, Гаррі та Рона.

— Так, супер! — захоплено вигукнув Рон, коли вони вислизнули з дверей і побачили, як ті розтали в кам'яній стіні позаду. — Гаррі, ти бачив, як я роззброїв Герміону?

— Єдиний раз, — обурилася Герміона. — Я тебе перемагала набагато частіше, ніж ти мене...

— Мені тільки раз не пощастило, а разів зо три я тебе добряче гахнув...

— Якщо ти рахуєш той момент, коли перечепився через власні ноги й вибив мені з рук паличку...

Вони сперечалися до самої вітальні, але Гаррі їх не слухав. Одним оком він позирав на Карту Мародера і постійно згадував слова Чо про те, як вона через нього розхвилювалася.

— РОЗДІЛ ДЕВ'ЯТНАДЦЯТИЙ —

Лев і змія

Наступні два тижні Гаррі мав відчуття, ніби носить у грудях якийсь таємний палаючий талісман. Той талісман оберігав його на уроках Амбридж і навіть давав змогу чемно всміхатися, дивлячись у її жахливі вирячені очі. Об'єднавшись у ДА, вони чинили опір під самісіньким її носом, робили саме те, чого так боялися і Амбридж, і міністерство. Щоразу на її уроках Гаррі прикидався, що читає, як і всі, підручник Вілберта Слинкгарда, а сам перебирав у пам'яті попередні їхні зібрання, пригадуючи, як успішно Невіл роззброїв Герміону, як Колін Кріві за три зустрічі опанував затримувальні чари, як Парваті Патіл виконала таке чудове зменшувальне закляття, що стіл, на якому стояли стервоскопи, перетворився на порох.

Для зібрань ДА майже неможливо було знайти якийсь постійний вечір, бо доводилося узгоджувати їх з квідичними тренуваннями трьох різних команд, що часто переносилися через погані погодні умови. Однак Гаррі не шкодував. Він відчував, що мати непередбачуваний розклад зібрань, можливо, навіть краще. Якби за ними хтось стежив, то йому нелегко було б виявити якусь певну систему.

Герміона невдовзі винайшла дуже розумний спосіб повідомляти всіх членів ДА про час і дату наступної зустрічі, якщо її несподівано доводилося переносити. Постійне перешіптування й занадто часте спілкування учнів з різних гуртожитків у Великій залі могло б викликати підозру, тож вона роздала кожному членові ДА по фальшивому ґалеону (Рон страшенно розхвилювався, коли вперше побачив кошик і подумав, що вона роздає щире золото.)

— Бачите цифри по обідку монет? — спитала Герміона, показуючи всім наприкінці четвертого зібрання псевдоґалеон. Жовта велика монета виблискувала у світлі смолоскипів. — На справжніх ґалеонах це просто серійний номер,

що позначає ґобліна, який викарбував цю монету. А на цих фальшивих монетах цифри будуть мінятися, вказуючи дату і час наступної зустрічі. Якщо міняється дата, монети нагріватимуться, тож навіть у кишені ви це відчуєте. У кожного з нас буде по монеті, тож коли Гаррі призначатиме дату наступної зустрічі, він мінятиме цифри на *своїй* монеті, і ваші цифри теж відповідно зміняться, бо я наклала на всі монети мінливе замовляння.

Герміонині слова зустріла мертва тиша. Вона збентежено глянула на звернені до неї обличчя.

— Я думала, що це непогана ідея, — непевно сказала вона, — тобто навіть якби Амбридж наказала нам вивернути кишені, то ґалеони не викличуть підозри. Але... якщо ви не хочете...

— Ти вмієш робити мінливе замовляння? — спитав Террі Бут.

— Так, — відповіла Герміона.

— Але ж це... це вже рівень НОЧІ, — ледь чутно сказав він.

— Он воно що, — якомога скромніше озвалася Герміона. — Ага... ну... так, мабуть.

— Чому це ти не в Рейвенклові? — допитувався Террі, мало не з благоговінням дивлячись на Герміону. — З такою головою, як у тебе?

— Сортувальний Капелюх мав серйозний намір відіслати мене у Рейвенклов, — радісно пояснила Герміона, — та врешті зупинився на Ґрифіндорі. То що, будемо користуватися ґалеонами?

Почувся схвальний гомін, і всі підійшли до кошика по монети. Гаррі скоса глянув на Герміону.

— Знаєш, що це мені нагадало?

— Ні, а що?

— Смертежерські мітки. Волдеморт торкається однієї, а пекти починають усі, і смертежери тоді знають, що повинні з ним зустрітися.

— Це так, — тихенько погодилася Герміона, — бо саме цю ідею я й використала... але ти, мабуть, помітив, що я

викарбувала дату на кружальцях металу, а не на шкірі наших друзів.

— Так... це, звісно, краще, — усміхнувся Гаррі й поклав у кишеню ґалеон. — Єдина небезпека, щоб ми їх випадково не витратили.

— Якби ж то, — Рон сумовито поглянув на свою фальшиву монету, — з чим я його сплутаю, якщо справжніх ґалеонів не маю.

Наближався перший квідичний матч сезону між Ґрифіндором та Слизерином, і зібрання ДА довелося відкласти, бо Анжеліна наполягала на майже щоденних тренуваннях. Уже давно не розігрувався кубок з квідичу, тож це лише підігрівало інтерес і створювало навколо майбутнього матчу збуджену атмосферу. Результат мав неабияке значення і для рейвенкловців та гафелпафців, адже впродовж року вони теж мали провести зустрічі з кожною з цих команд. Вихователі гуртожитків команд-суперниць прагнули, щоб перемогли саме їхні вихованці — хоч і намагалися не виявляти своїх честолюбних бажань у розмовах про чесну спортивну боротьбу. Гаррі зрозумів, як сильно професорка Макґонеґел прагне перемоги над Слизерином, коли вона цілий тиждень перед матчем не давала їм домашніх завдань.

— Думаю, ви зараз і так перевантажені, — сказала вона ніби між іншим. Ніхто не повірив своїм вухам, поки вона не глянула на Гаррі та Рона й суворо додала: — Хлопці, я вже звикла, що квідичний кубок стоїть у мене в кабінеті, і дуже не хотіла б віддавати його професорові Снейпу, тож використайте вільний час для додаткових тренувань. Добре?

Снейп допомагав своїм не менш фанатично. Він так часто замовляв квідичне поле для слизеринських тренувань, що ґрифіндорцям нелегко було туди пробитися. А ще він заплющував очі на численні спроби слизеринців закляcти в коридорах ґрифіндорських гравців. Коли Алісія Спінет опинилася в шкільній лікарні, бо її брови стали так швидко й густо рости по всьому обличчі, що невдовзі заважали їй не тільки бачити, а й говорити, Снейп наполягав, що

вона сама себе зачаклувала густоволосим закляттям, і відмовився вислухати чотирнадцятьох свідків, які стверджували, що на власні очі бачили в бібліотеці, як у Алісії за спиною стояв слизеринський воротар Майлз Блечлі і насилав на неї чари.

Гаррі з оптимізмом оцінював шанси Ґрифіндору, адже вони ще ніколи не програвали Мелфоєвій команді. Рон, звичайно, ще не досяг Вудового рівня, але дуже багато працював. На жаль, після будь-якої помилки він втрачав упевненість, і це була його найбільша вада. Рон сильно нервувався, пропустивши один гол, і суперник тоді легко міг забити йому ще. З іншого боку, Гаррі бачив, що Рон, коли був у добрій формі, міг творити чудеса. Під час одного незабутнього тренування він, тримаючись однією рукою за мітлу і звисаючи з неї, так потужно відбив ногою квафел від свого кільця, що той перелетів усе поле й потрапив у центральне кільце суперника. Гравці порівнювали цей неймовірний фінт зі схожим трюком воротаря ірландської збірної Бері Раяна, коли той вилетів один на один проти найкращого загонича Польщі Ладислава Замойського. Навіть Фред казав, що Рон іще змусить його з Джорджем ним пишатися, і що вони серйозно думають, щоб визнати його своїм родичем, хоч, за їхніми запевненнями, попередні чотири роки всіляко це заперечували.

Гаррі непокоївся лиш тим, як ще до виходу на поле вплинуть на Ронів настрій підступні дії слизеринської команди. Гаррі, звісно, за чотири роки вже звик не звертати уваги на їхні дошкульні репліки, тому, скажімо, така єхидна фраза, як "Гей, Потюнчику, я чула, що Ворінґтон пообіцяв у суботу збити тебе з мітли", не тільки не змусила його похолонути з жаху, а навпаки, викликала зневажливий сміх.

"Ворінґтону так важко влучити в ціль, що я більше боюся, коли він цілиться не в мене, а в мого сусіда", — відрізав Гаррі, викликавши сміх Рона та Герміони і змівши глузливу посмішку з обличчя Пенсі Паркінсон.

Але Ронові ще не доводилося витримувати цілу зливу

образ, знущань та залякувань. Слизеринці, серед яких були значно кремезніші за Рона семикласники, шипіли, зустрічаючи його в коридорах: "Візлі, ти вже домовився про ліжко в лікарні?" Рон від цього зеленів. А коли Драко Мелфой за кожної нагоди передражнював Рона, вдавано впускаючи з рук квафела, Ронові вуха наливалися кров'ю, а руки так тремтіли, що могли б тоді випустити все, що завгодно.

Під завивання вітру й лопотіння злив минув жовтень і настав холодний, мов застиглий чавун, листопад з ранковими заморозками та крижаними протягами, що обпікали обличчя й руки. Небо і стеля Великої зали стали перламутрово-сірі, вершини гір навколо Гоґвортсу вкрилися снігом, а температура в замку так понизилася, що багато учнів на перервах носили в коридорі грубі рукавиці з драконячої шкури.

Ранок перед матчем видався холодний і ясний. Коли Гаррі прокинувся й глянув на Ронове ліжко, то побачив, що той сидить, обхопивши руками коліна, й напружено дивиться перед собою.

— З тобою все нормально? — поцікавився Гаррі.

Рон мовчки кивнув головою. Гаррі яскраво пригадав, як Рон колись випадково наклав був сам на себе слимакоблювальне закляття. Тоді він теж був блідий і спітнілий, і так само не бажав розкривати рота.

— Тобі треба поснідати, — підбадьорливо сказав Гаррі. — Ходімо.

Велика зала, коли вони туди прийшли, швидко заповнювалася. Розмови лунали голосніше, а загальний настрій був бурхливіший, ніж завжди. Минаючи слизеринський стіл, хлопці почули якийсь гамір. Гаррі озирнувся й побачив, що всі слизеринці, окрім звичних срібно-зелених шарфів та капелюхів, мали ще й сріблясті значки у формі якихось корон. Багато хто, голосно регочучи, махав Ронові рукою. Гаррі намагався прочитати, що написано на значках, але не хотів надовго зупинятися — щоб Рон якомога скоріше минув цей стіл.

За ґрифіндорським столом, де всі були одягнені в червоно-золотисте, їх зустріли оплесками, проте, замість піднести Ронові настрій, це чомусь остаточно підірвало його бойовий дух. Він гепнувся на лаву з таким виглядом, ніби це була його прощальна трапеза.

— Я, мабуть, прибацаний, що взявся за це, — хрипко прошепотів він. — *Псих.*

— Не верзи дурниць, — рішуче заперечив Гаррі, передаючи йому кукурудзяні пластівці, — усе буде добре. Мандраж — це нормально.

— Я нуль без палички, — хрипів Рон. — Нікчема. Зовсім не вмію грати. Що я собі думав?

— Візьми себе в руки, — суворо наказав Гаррі. — Згадай, як ти недавно відбив м'яча ногою. Навіть Фред і Джордж визнали, що це найвищий пілотаж.

Рон повернув до Гаррі перекошене обличчя.

— Це сталося випадково, — жалюгідно прошепотів він. — Я не збирався... просто зірвався з мітли, коли ви всі не бачили, а тоді, вилазив назад і випадково зачепив ногою квафел.

— Ну... — Гаррі насилу отямився від цієї не дуже радісної новини, — кілька таких випадковостей — і гра наша!

Герміона й Джіні сиділи навпроти них, прикрашені золотисто-червоними шарфами, рукавичками та стрічками.

— Як настрій? — запитала Джіні в Рона, що втупився в миску з недоїденими пластівцями й молоком, ніби хотів у ній утопитися.

— Він трохи хвилюється, — відповів за нього Гаррі.

— Це добре, бо іспити теж добре не складеш, якщо перед тим не похвилюєшся, — бадьоро озвалася Герміона.

— Привіт, — почувся за їхніми спинами неуважний і сонний голос — до них від рейвенкловського столу підпливла Луна Лавґуд. Багато учнів звертали на неї увагу, а деякі відверто сміялися й тицяли пальцями. Вона примудрилася роздобути капелюх у вигляді справжньої лев'ячої голови, і він хитався, ледве втримуючись на її волоссі.

— Я — за Ґрифіндор, — сказала Луна, показуючи на капелюха. — Дивіться, що він уміє...

Вона торкнулася капелюха чарівною паличкою. Той широко роззявив рота й дуже правдоподібно заревів, аж усі поблизу підскочили.

— Гарно, правда? — радісно спитала Луна. — Я ще хотіла, щоб він жував змію, як символ Слизерину, але мені не вистачило часу. Одне слово... успіху тобі, Рональде!

І вона попливла. Ґрифіндорці ще не встигли отямитися від шоку, спричиненого капелюхом Луни, як тут з'явилася Анжеліна в супроводі Кеті й Алісії. Завдяки мадам Помфрі брови в Алісії, на щастя, знову стали нормальні.

— Як будете готові, — розпорядилася Анжеліна, — відразу на стадіон. Треба все перевірити й перевдягтися.

— Зараз підемо, — запевнив її Гаррі. — Нехай Рон поснідає.

Та через десять хвилин стало ясно, що Рон неспроможний ні їсти, ні пити, і Гаррі вирішив за краще відвести його в роздягальню. Коли вони вставали з-за столу, Герміона підвелася теж, схопила Гаррі за руку й відвела вбік.

— Постарайся, щоб Рон не бачив, що написано на слизеринських значках, — наполегливо зашепотіла вона.

Гаррі запитально глянув на неї, але вона застережливо похитала головою. До них якраз наближався розгублений і зневірений Рон.

— Успіху тобі Роне, — побажала Герміона, зводячись навшпиньки й цілуючи його в щоку. — І тобі, Гаррі...

Рон, здається, ледь-ледь отямився, коли вони перетинали Велику залу. Здивовано торкнувся того місця на щоці, куди його цмокнула Герміона, ніби не зовсім розумів, що сталося. Був такий збентежений, що нічого навколо не помічав, а ось Гаррі, проходячи повз слизеринський стіл, зацікавлено зиркнув на значки у вигляді корони і аж тепер розібрав викарбувані на них слова:

Візлі — наш король.

З гидким передчуттям, що все це не обіцяє нічого доброго,

він поспіхом повів Рона через вестибюль і кам'яними сходами вивів надвір, на крижане повітря.

Замерзла трава хрускала під ногами, коли вони квапливо наближалися до стадіону. Вітру не було взагалі, а небо затягло рівною перламутрово-білою пеленою, і це означало, що видимість буде добра, а сонце не сліпитиме очі. Гаррі сказав про це Ронові, хоч і не був певен, що Рон його чує.

Вони зайшли, коли Анжеліна вже давно перевдяглася і щось промовляла до команди. Гаррі й Рон вбралися в спортивні мантії (Рон кілька хвилин намагався одягти свою задом наперед, а тоді Алісія змилостивилася й прийшла йому на поміч) і сіли послухати передматчеві настанови. Між тим гамір надворі дедалі голоснішав, бо з замку на стадіон сунули юрби учнів.

— Я оце щойно довідалася про остаточний склад Слизерину, — повідомила Анжеліна, переглядаючи аркуш пергаменту. — Торішніх відбивачів, Дерика та Боула, вже немає, проте здається, що Монтеґю замінив їх такими самими горилами, а не гравцями, які вміють добре літати. Звати цих нових типів Креб і Ґойл, я про них нічого не знаю...

— Ми знаємо, — сказали в один голос Гаррі й Рон.

— Вигляд у них не дуже кмітливий, навряд чи вони відрізняють один кінець мітли від другого, — сказала Анжеліна, ховаючи пергамент у кишеню, — але я й раніше дивувалася, як Дерик і Боул знаходили дорогу на поле без поводирів.

— Креб і Ґойл виліплені з такого ж тіста, — запевнив її Гаррі.

Вони чули кроки сотень учнів, що тупотіли до глядацьких трибун. Лунали співи, хоч Гаррі й не міг розібрати слів. З'явилося хвилювання, але він знав, що його мандраж не йде в жодне порівняння з Роновим, бо той схопився за живіт і знову втупився кудись перед собою з відвислою щелепою і посірілим обличчям.

— Пора, — неголосно сказала Анжеліна, глянувши на годинник. — Ходімо... ні пуху...

Гравці повставали, поклали на плечі мітли й вийшли

рядочком з роздягальні. Їх привітало ревіння трибун, а Гаррі все ще чув співи, приглушені вигуками та свистом.

Слизеринська команда вже їх чекала. Гравці теж мали на грудях сріблясті значки у формі корони. Своєю статурою їхній новий капітан Монтеґю нагадував Дадлі Дурслі. Його масивні руки скидалися на волохаті свинячі стегна. За спиною в нього зачаїлися майже такі самі бурмили Креб та Ґойл, що тупо мружилися й помахували новісінькими битками відбивачів.

Мелфой стояв збоку. Перехопивши погляд Гаррі, він криво посміхнувся, а тоді легенько постукав пальцем по значку-короні в себе на грудях.

— Капітани, потисніть руки, — звеліла суддя мадам Гуч, і Анжеліна з Монтеґю покрокували назустріч одне одному. Гаррі бачив, що Монтеґю намагався розчавити Анжеліні пальці, та вона й вухом не повела. — Сідайте на мітли...

Мадам Гуч піднесла до рота свисток і свиснула.

М'ячі було відпущено, і чотирнадцять гравців зринули в повітря. Краєм ока Гаррі бачив, як Рон помчав до своїх воріт з кільцями. Гаррі шугонув вище, ухиляючись від бладжера, й закружляв над полем, роззираючись за золотим відблиском. На протилежному краю стадіону Мелфой робив точнісінько те саме.

— ...А це Джонсон... Джонсон з квафелом — що за гравець ця дівчина, я роками це кажу, а вона й далі не хоче зі мною зустрічатися...

— ДЖОРДАНЕ! — крикнула професорка Макґонеґел.

— ...Просто кумедна деталь, пані професорко, щоб оживити репортаж... і ось вона ухилилася від Ворінґтона, проминула Монтеґю, вона... ой... отримала удар у спину бладжером від Креба... Монтеґю перехоплює квафела, піднімається над полем і... гарний бладжер від Джорджа Візлі! Бладжер влучає Монтеґю в голову, той випускає квафела, його ловить Кеті Бел, ґрифіндорка Кеті Бел відпасовує його назад Алісії Спінет, і Алісія мчить далі...

Коментарі Лі Джордана лунали над стадіоном, і Гаррі намагався їх розчути, не зважаючи на вітер, що свистів у вухах, та на юрбу, що галасувала, улюлюкала й співала.

— ... ухиляється від Ворінґтона, уникає бладжера... він ледь не влучив, Алісіє... і глядачам це подобається! Слухайте, що це вони співають?

Лі замовк, щоб послухати, і пісня залунала голосно й виразно над сріблясто-зеленим морем слизеринських трибун:

Візлі — дірка-воротар,
Це класнюча роль!
Це для слизеринців дар!
Візлі — наш король.

Він для нас пропустить все,
Бо меткий, як троль.
Перемогу нам несе
Візлі — наш король.

— ...і ось Алісія відпасовує Анжеліні! — заволав Лі, а Гаррі, якому від почутого аж закипіло в грудях, зрозумів, що Лі намагається заглушити слова пісеньки. — Давай, Анжеліно!.. Залишився тільки воротар!.. ВОНА Б'Є... І... ой-йо-йой...

Воротар слизеринців Блечлі піймав квафела й кинув його Ворінґтону, що зигзагами між Алісією та Кеті помчав уперед. Він наближався до Рона, а спів унизу лунав дедалі голосніше:

Візлі — наш король,
Візлі — наш король,
Перемогу нам несе
Візлі — наш король.

Гаррі не втримався і, замість шукати снича, перекрутився в повітрі й подивився на Рона, на його самотню фігурку на протилежному краю поля, що зависла перед трьома воротьми-кільцями. Туди щодуху летів Ворінґтон.

— ...це Ворінґтон з квафелом, Ворінґтон мчить до воріт, поблизу не видно бладжерів, а перед ним лише воротар...

Зі слизеринських трибун гриміла на весь стадіон пісня:

Візлі — дірка-воротар,
Це класнюча роль!

— ...це перший такий іспит для нового ґрифіндорського воротаря Візлі, брата відбивачів Фреда й Джорджа, багатообіцяючого юного таланту команди... Тримайся, Роне!

Але слизеринські трибуни захоплено заревіли. Рон кинувся вперед, широко розвівши руки, і квафел залетів між ними прямісінько в центральне кільце.

— Слизерин забиває гол! — почувся Джорданів голос серед вигуків та улюлюкання, — отже, рахунок 10:0 на користь Слизерину... Не пощастило тобі, Роне.

Слизеринці заспівали ще голосніше:

ВІН ДЛЯ НАС ПРОПУСТИТЬ ВСЕ,
БО МЕТКИЙ, ЯК ТРОЛЬ...

— ...і ось Ґрифіндор знову заволодів м'ячем, Кеті Бел мчить над полем... — героїчно намагався Лі перекричати натовп, але спів став уже такий несамовитий, що легко його заглушував.

ЦЕ ДЛЯ СЛИЗЕРИНЦІВ ДАР!
ВІЗЛІ — НАШ КОРОЛЬ...

— Ґаррі, ЩО З ТОБОЮ? — закричала Анжеліна, яка, наздоганяючи Кеті, пролітала повз нього. — ВОРУШИСЯ!

Ґаррі усвідомив, що він уже понад хвилину нерухомо висів у повітрі, стежачи за розвитком матчу, і геть забув про снича. Перелякано зірвався з місця й знову закружляв над полем, роззираючись на всі боки і намагаючись не слухати хору, що гримів над стадіоном:

ВІЗЛІ — НАШ КОРОЛЬ,
ВІЗЛІ — НАШ КОРОЛЬ...

Снича ніде не було видно. Мелфой, так само, як і він, кружляв над стадіоном. Коли вони розминулися посеред поля, прямуючи в протилежні боки, Гаррі почув голосний спів Мелфоя:

ВІН ДЛЯ НАС ПРОПУСТИТЬ ВСЕ...

— ...знову Ворінґтон, — кричав Лі, — ... він пасує Пасі, Пасі пролітає повз Спінет, давай, Анжеліно, ти ще можеш його зупинити... здається, не може... але ось класний бладжер від Фреда Візлі, тобто Джорджа Візлі, ой, та яка різниця, від одного з них, головне, що Ворінґтон втрачає квафела, і Кеті Бел... е-е... теж його втрачає... отже, тепер з квафелом Монтеґю, слизеринський капітан Монтеґю бере квафела й піднімається над полем, давай, Ґрифіндор, блокуй його!

Гаррі промчав довкола слизеринських воріт, намагаючись навіть не дивитися на те, що діється біля Ронових кілець. Минаючи на швидкості слизеринського воротаря, почув, як Блечлі виспівує разом з юрбою:

ВІЗЛІ — ДІРКА-ВОРОТАР...

— ...ось Пасі знов ухиляється від Алісії і мчить прямо на ворота! Зупини його, Роне!

Гаррі не треба було й дивитися, щоб зрозуміти, що сталося. На ґрифіндорських трибунах почувся розпачливий стогін, а слизеринці загорланили й заплескали з новою силою. Глянувши вниз, Гаррі побачив приплюснуту мармизу Пенсі Паркінсон, яка стояла перед трибунами спиною до поля й диригувала хором слизеринських вболівальників, а ті ревіли:

ПЕРЕМОГУ НАМ НЕСЕ
ВІЗЛІ — НАШ КОРОЛЬ.

Але 20:0 — це ще була далеко не поразка, бо Ґрифіндор мав досить часу, щоб зрівняти рахунок або впіймати снича. Кілька забитих голів, і вони, як завжди, вийдуть уперед, переконував себе Гаррі, петляючи й прослизаючи поміж

інших гравців. Раптом він помітив, як щось блиснуло — та це виявився браслет від годинника Монтеґю.

А Рон пропустив іще два голи. Гаррі просто панічно намагався негайно знайти снича. Якби ж йому пощастило швиденько його впіймати й закінчити цю гру.

— ...ось Кеті Бел із Ґрифіндору вивертається від Пасі, прослизає під Монтеґю, дуже добре, Кеті, вона пасує Джонсон, Анжеліна Джонсон ловить квафела, обігрує Ворінґтона, рветься до воріт, давай, Анжеліно... ҐРИФІНДОР ЗАБИВАЄ ГОЛ! Рахунок 40 : 10 на користь Слизерину, і квафел у Пасі...

Гаррі почув серед радісних вигуків ґрифіндорців ревіння дурноверхого лев'ячого капелюха Луни і відчув приплив бадьорості. Їх розділяє лише тридцять очок, а це дурниці, ще можна легко переламати перебіг матчу. Гаррі вивернувся від бладжера, щосили запущеного в його бік Кребом, і знову пролетів туди-сюди над полем у пошуках снича. Одним оком поглядав на Мелфоя, чи той раптом чогось не помітив, але Мелфой, як і він сам, безуспішно кружляв над стадіоном...

— ...Пасі кидає Ворінґтону, Ворінґтон пасує Монтеґю, Монтеґю — назад Пасі... втручається Джонсон і перехоплює квафела, Джонсон пасує Бел, усе йде добре... тобто погано... Бел отримує удар бладжером від слизеринця Ґойла, і ось уже квалефом знову заволодів Пасі...

ВІЗЛІ — ДІРКА-ВОРОТАР,
ЦЕ ДЛЯ СЛИЗЕРИНЦІВ ДАР...

І нарешті Гаррі його побачив. Крихітний золотий снич з крильцями завис над самою землею на слизеринській половині поля.

Гаррі шугонув униз...

Майже тієї ж миті ліворуч від нього з'явилася розмита сріблясто-зелена Мелфоєва постать, що щільно притискалася до мітли...

Снич обкрутився довкола підніжжя одних воріт, а тоді рвонув до протилежних трибун. Ця зміна курсу була на ру-

ку Мелфоєві, що опинився ближче до снича. Гаррі розвернув "Вогнеблискавку" і наздогнав Мелфоя...

Коли до землі залишалися лічені метри, Гаррі відірвав ліву руку від мітли і простяг до снича... праворуч від нього туди ж тяглася рука Мелфоя, намацуючи ціль...

Усе закінчилося за дві запаморочливі, відчайдушні, захекані секунди... Гарріні пальці стисли крихітного м'ячика, що й далі пручався... Мелфой безнадійно шкрябнув нігтями Гарріну руку... Гаррі скерував мітлу вгору, тримаючи в руці невгамовного м'ячика, а ґрифіндорські глядачі радісно закричали...

Вони врятовані, і не мають значення пропущені Роном голи, їх ніхто навіть не згадає, адже переміг таки Ґрифіндор...

БАБАХ!

Гаррі отримав удар бладжером прямо в поперек і сторч головою полетів з мітли. На щастя, до землі було якихось півметра — так низько довелося йому шугонути за сничем, — але йому все одно перехопило подих, коли він гепнувся спиною на замерзле поле. Почув пронизливий свисток мадам Гуч, обурений рев трибун під акомпанемент свисту, розлючених вигуків та улюлюкання, глухий удар і нестямний Анжелінин голос:

— Ти не забився?

— Та ні, — похмуро відповів Гаррі, схопився за її простягнену руку і звівся на ноги. Мадам Гуч помчала до якогось слизеринського гравця, що кружляв угорі, хоч Гаррі під цим кутом не було видно, до кого саме.

— Це той дебільний Креб, — сердито вигукнула Анжеліна, — він лупнув бладжером у ту мить, як побачив, що снич у тебе... Але ми, Гаррі, виграли, ми перемогли!

Гаррі почув за спиною пирхання й озирнувся, усе ще міцно стискаючи в руці снича. Неподалік приземлився Драко Мелфой. Поблідлий від люті, він усе ж не стримався, щоб не поглузувати.

— Що, врятував Ронові шию? — кинув він Гаррі. — Каро-

чє, я ще не бачив бездарнішого воротаря... але ж *він для нас пропустить все...* закайфував від моїх віршів, Гарік?

Гаррі не відповів. Він відвернувся, зустрічаючи гравців своєї команди, що приземлялися одне за одним, щось вигукували й переможно трясли кулаками в повітрі. Усі, крім Рона, який зліз зі своєї мітли біля воріт і тепер поволі й самотньо плентався до роздягалень.

— Карочє, ми хотіли написати ще кілька куплетів! — крикнув Мелфой, коли Кеті та Алісія кинулися обіймати Гаррі. — Але не змогли підібрати риму до "жирна й бридка"... хотіли ще заспівати про його стару...

— І хто б ото казав, — зневажливо зиркнула на Мелфоя Анжеліна.

— ...а ще не змогли ніде припасувати *"нікчемний невдаха"*... ну, знаєш, тіпа, про його старого...

До Фреда й Джорджа дійшло, що верзе Мелфой. Ще не потиснувши як слід Гаррі руку, вони стрепенулися і зиркнули на Мелфоя.

— Не займай його! — миттю схопила Фреда за руку Анжеліна. — Не займай його, Фреде, нехай поверещить, він просто казиться, що продув, пихате мале...

— ...але ж ти кайфуєш від Візлів, правда, Поттер? — глузливо вишкірився Мелфой. — Проводиш там канікули і все таке? Не розумію, як ти витримуєш той сморід. Та, видно, після маґлівського притулку навіть візлівська халупа тобі тіпа французьких одеколонів...

Гаррі ледве стримував Джорджа. Тим часом Анжеліна, Алісія й Кеті спільними зусиллями не давали Фредові стрибнути на Мелфоя, що відверто з цього насміхався. Гаррі роззирнувся за мадам Гуч, але та й досі шпетила Креба за його підступний удар бладжером.

— А може, — позадкував, регочучи, Мелфой, — ти ще пам'ятаєш, як смерділа хата *твоєї* старої, Поттер, і візлівський свинюшник тобі, тіпа, про неї нагадує...

Гаррі навіть не помітив, коли відпустив Джорджа. Усвідомив тільки, що вони удвох біжать до Мелфоя. Геть забув,

що на них дивляться всі вчителі, прагнув лише завдати Мелфоєві якомога сильнішого болю. Не гаючи часу, щоб витягти чарівну паличку, він просто розмахнувся кулаком, в якому стискав снича, і лупнув Мелфоя в живіт...

— Гаррі! ГАРРІ! ДЖОРДЖ! НЕ СМІЙТЕ!

Він чув дівчачий вереск, Мелфоєві крики, Джорджеві лайки, пронизливий суддівський свисток і ревіння юрби довкола, але ні на що не зважав. І лише тоді, як хтось поблизу крикнув *"Імпедімента!"* і його збило з ніг на спину потужним закляттям, Гаррі нарешті перестав гамселити Мелфоя.

— Що ти витворяєш? — закричала мадам Гуч, коли Гаррі схопився на ноги. Схоже було, що саме вона зупинила його закляттям. В одній руці мадам Гуч тримала свисток, а в другій — чарівну паличку. Її мітла лежала неподалік. Мелфой скрутився на землі, він скімлив і стогнав, а з його носа текла кров. Джорджева губа розпухла, Фреда й далі ледве втримували три загончики, а Креб ґелґотав десь позаду. — Я ще не бачила такої поведінки... назад у замок, обидва! І просто до кабінету вашої вихователькі! Ідіть! *Негайно!*

Гаррі й Джордж повернулися й пішли з поля, важко дихаючи й не кажучи один одному ні слова. Галас юрби стихав, а коли вони зайшли у вестибюль, то не чули вже нічого, окрім власних кроків. Гаррі відчув, що в його правій руці, суглоби якої були подряпані об Мелфоєву щелепу, і досі щось пручається. Він глянув і побачив срібні крильця снича, що стирчали з-під його пальців, вириваючись на свободу.

Не встигли вони підійти до кабінету професорки Макґонеґел, як почули в коридорі за своїми спинами її швидкі кроки. На шиї в неї був ґрифіндорський шарф, але вона зірвала його тремтячими від люті руками.

— Туди! — розгнівано вказала на двері. Гаррі й Джордж зайшли до кабінету. Макґонеґел обійшла довкола стола, глянула на них, тремтячи від злості, і шпурнула на підлогу ґрифіндорський шарф.

— Ну? — гаркнула вона. — Я ще не бачила такого ганебного видовища. Двоє на одного! Негайно поясніть!

— Мелфой нас спровокував, — промимрив дерев'яним голосом Гаррі.

— Спровокував? — закричала професорка Макґонеґел і грюкнула кулаком об стіл, аж з нього впала й розкрилася картата бляшанка, з якої висипалися на підлогу імбирні тритони. — Він програв! Це що, незрозуміло? Авжеж, він прагнув вас спровокувати! Але що він такого міг сказати, що ви накинулися вдвох?!

— Він образив моїх батьків, — буркнув Джордж. — І Гаррієву маму.

— Але замість того, щоб дати змогу розібратися з усім цим мадам Гуч, ви вчинили маґлівську бійку?! — закричала професорка Макґонеґел. — Чи ви хоч розумієте, що?..

— *Гм, гм.*

Гаррі й Джордж миттєво озирнулися. У дверях стояла Долорес Амбридж, закутана в зелений твідовий плащ, що лише підкреслював її схожість з велетенською ропухою. Вона посміхалася тією жахливою, бридкою, лиховісною посмішкою, яка в Гаррі асоціювалася з неминучим нещастям.

— Чи не потрібна моя допомога, професорко Макґонеґел? — запитала Амбридж своїм отруйно-солодким голосом.

Обличчя професорки Макґонеґел налилося кров'ю.

— Допомога? — стримано перепитала вона. — У якому розумінні *допомога*?

Професорка Амбридж зайшла до кабінету, усе ще гидко всміхаючись.

— Я гадала, що ви будете вдячні прийняти деякі авторитетні поради.

Гаррі не здивувався б, якби з ніздрів професорки Макґонеґел вилетіли іскри.

— Ви помилилися, — відрізала вона й повернулася до професорки Амбридж спиною. — А ви, хлопці, слухайте мене уважно. Мене не цікавить, як саме провокував вас Мелфой. Нехай би він навіть образив кожнісінького члена ваших родин! Ваша поведінка була огидна, і я призначаю кожному з вас по тижню покарання! Не дивися так на

мене, Поттере, бо ти це заслужив! А якщо ви коли-небудь...

— *Гм, гм.*

Професорка Макґонеґел заплющила очі, немовби благала для себе терпцю, а тоді знову повернулася обличчям до професорки Амбридж.

— *Так?*

— Я думаю, вони заслуговують не просто покарань, — ще ширше всміхнулася Амбридж.

Професорка Макґонеґел розплющила очі.

— На жаль, — спробувала вона всміхнутися у відповідь, від чого набрала такого вигляду, ніби їй звело щелепи, — тут має значення тільки те, що думаю я, оскільки вони належать до мого гуртожитку, Долорес.

— Якщо *чесно*, Мінерво, — самовдоволено вишкірилася професорка Амбридж, — тобі доведеться визнати — те, що я думаю, теж *має значення*. Стривай, де ж вона? Корнеліус щойно прислав... тобто, — вона фальшиво захихотіла, нишпорячи в сумочці, — пан *міністр* щойно прислав... а, так...

Вона витягла аркуш пергаменту, розгорнула, прокашлялась і почала читати.

— *Гм, гм...* "Освітня постанова номер двадцять п'ять".

— Ще одна?! — люто вигукнула професорка Макґонеґел.

— Так, — підтвердила з усмішкою Амбридж. — Правду кажучи, Мінерво, це ти відкрила мені очі на те, що нові поправки просто *необхідні*... пам'ятаєш, як ти знехтувала моєю думкою, коли я не бажала давати дозволу на поновлення ґрифіндорської квідичної команди? Коли ти пішла до Дамблдора і той наполіг, щоб команді дозволили грати. Але я не могла з цим змиритися. Я негайно зв'язалася з міністром, і він цілком погодився, що Верховний інквізитор повинен мати владу позбавляти учнів привілеїв, бо інакше він... тобто я... матиме менше повноважень, ніж звичайні вчителі! І тепер ти бачиш, Мінерво, як я мала рацію, намагаючись не допустити поновлення команди Ґрифіндору? *Жахливі* характери... до речі, я ж так і не зачитала тобі наших поправок... *гм, гм...* "Верховний інквізитор відтепер уповноваже-

ний призначати учням Ґоґвортсу всі покарання, санкції та позбавляти їх привілеїв, а також наділений владою скасовувати будь-які покарання, санкції та позбавлення привілеїв, призначені іншими представниками вчительського колективу. Підпис — Корнеліус Фадж, міністр магії, кавалер ордена Мерліна першого ступеня і т.д., і т.д."

Вона скрутила пергамент і з незмінною усмішкою поклала його назад у сумочку.

— Отже... я вважаю, що повинна назавжди заборонити цим двом грати в квідич, — сказала вона, глянувши на Гаррі, Джорджа і знову на Гаррі.

Гаррі відчув, як у нього в руці шалено затріпотів снич.

— Заборонити? Нам? — промимрив він якимось чужим далеким голосом. — Грати... назавжди?

— Так, містере Поттере, мені здається, що довічна заборона піде вам на користь, — сказала Амбридж, ще ширше всміхнувшись і дивлячись, як він намагається збагнути сенс її слів. — Вам і містеру Візлі. І ще, здається мені, буде безпечніше, якщо заборона стосуватиметься й брата-близнюка цього юнака... якби колеги по команді його не стримали, я більш ніж упевнена, що він теж напав би на юного містера Мелфоя. Зрозуміло, необхідно також конфіскувати їхні мітли. Я їх надійно зберігатиму у своєму кабінеті, щоб уникнути будь-яких порушень моєї заборони. Але я не перегинатиму палиці, професорко Макґонеґел, — повернулася вона знову до їхньої вихователькі, що стояла тепер нерухомо, наче вирізьблена з криги, й дивилася на неї. — Решта гравців команди може грати й надалі, я не помітила в їхніх діях хуліганських ознак. На все вам добре.

І з виглядом найвищого задоволення Амбридж вийшла з кімнати, залишивши по собі мертву тишу.

*

— Заборонено, — простогнала Анжеліна ввечері у вітальні. — *Заборонено*. Ні ловця, ні відбивачів... то що ж нам тепер робити?

Зовсім не відчувалося переможного настрою. Скрізь, куди не глянь, Гаррі бачив нещасні й сердиті обличчя. Гравці команди посідали біля каміна — всі, окрім Рона, якого після закінчення гри ніхто не бачив.

— Це так несправедливо, — безпорадно пожалілася Алісія. — А як же тоді Креб, що вгатив бладжером уже після свистка? Йому вона хіба заборонила грати?

— Ні, — проказала нещасна Джіні, що сиділа з Герміоною біля Гаррі. — Його покарали переписуванням тексту, я чула, як за вечерею Монтеґю з цього приводу реготав.

— А заборонили грати Фредові, хоч він нічого й не зробив! — розлючено застукала себе кулаком по коліні Алісія.

— Це не моя вина, — вишкірився Фред, — якби ви втрьох мене не тримали, я з нього зробив би котлету.

Гаррі тоскно поглядав у темне вікно. Там падав сніг. Упійманий снич кружляв по вітальні. Учні стежили за ним, мов загіпнотизовані, а Криволапик стрибав з крісла на крісло, намагаючись його зловити.

— Я йду спати, — поволі підвелася Анжеліна. — Може, виявиться, що це був страшний сон... може, завтра я прокинуся й зрозумію, що ми ще навіть не грали...

Невдовзі вслід за нею пішли Алісія й Кеті. Пізніше, люто на всіх зиркаючи, поплелталися спати Фред і Джордж, а за ними подріботіла й Джіні. Біля каміна залишилися тільки Гаррі та Герміона.

— Ти Рона ніде не бачив? — тихенько спитала Герміона.

Гаррі похитав головою.

— Мабуть, він нас уникає, — припустила Герміона. — Як ти гадаєш, де він?..

І саме тієї миті вони почули за спиною рипіння — відхилився портрет Гладкої Пані і крізь отвір до вітальні заліз Рон. Він був поблідлий, з припорошеним снігом волоссям.

Побачив Гаррі з Герміоною і завмер на місці.

— Де ти був? — схопилася стривожена Герміона.

— Гуляв, — відмахнувся Рон. Він і досі був у квідичній формі.

— Ти аж задубів, — занепокоїлася Герміона. — Іди погрійся!

Рон пошкандибав до каміна і, не підводячи очей, бухнувся в найдальше від Гаррі крісло. Сніч усе ще кружляв над їхніми головами.

— Пробачте, — буркнув Рон, дивлячись собі під ноги.

— За що? — здивувався Гаррі.

— За те, що я вбив собі в голову, ніби вмію грати в квідич, — пояснив Рон. — Я завтра піду з команди.

— Якщо ти підеш, — спалахнув Гаррі, — то в команді залишиться всього троє гравців. — І у відповідь на спантеличений Ронів погляд додав: — Мені заборонили грати довічно. А ще Фредові й Джорджу.

— Що? — вереснув Рон.

Герміона все йому розповіла, бо Гаррі просто не мав на це сили. Коли вона закінчила, на Рона боляче було дивитися.

— Це все через мене...

— Ти ж не *змушував* мене бити Мелфоя, — сердито заперечив Гаррі.

— ...якби я так жахливо не зіграв у квідич.

— ...це ніяк не стосується бійки.

— ...та пісня сильно мене дістала.

— ...та вона б кого завгодно дістала.

Герміона підвелася, відійшла до вікна, подалі від суперечки, й задивилася на сніг, що кружляв за вікном.

— Та годі вже тобі! — вибухнув Гаррі. — Нам і так погано, а тут ще ти собі голову попелом посипаєш!

Рон нічого не відповів, лише втупився, бідний, у мокрий край своєї мантії. За якийсь час сказав глухим голосом:

— Мені ще ніколи в житті не було так паскудно.

— Ти не один такий, — гірко всміхнувся Гаррі.

— Знаєте, — сказала тремтячим голосом Герміона, — здається, є одна штука, яка поліпшить вам настрій.

— Та ну? — скептично скривився Гаррі.

— Так, — і Герміона відвернулася від чорного засніженого вікна, широко всміхаючись. — Геґрід повернувся.

— РОЗДІЛ ДВАДЦЯТИЙ —

Геґрідова розповідь

Гаррі помчав до хлопчачих спалень, щоб витягти з валізи плаща-невидимку та Карту мародера. Зробив це з такою швидкістю, що вони з Роном були готові вирушати щонайменше за п'ять хвилин до того, як з дівчачих спалень прибігла Герміона у шарфі, рукавицях і в неоковирній шапочці з тих, що вона плела для ельфів.

— Бо там холодно! — почала виправдовуватися вона, коли Рон нетерпляче цокнув язиком.

Вони пролізли крізь отвір за портретом і поспіхом накинули на себе плаща-невидимку. Рон уже так виріс, що мусив пригинатися, бо з-під плаща стирчали ноги. Повільно і обережно вони проходили численними сходами, інколи зупиняючись, щоб перевірити на Карті, де перебувають Філч і Місіс Норіс. Їм пощастило. Не зустріли нікого, крім Майже-Безголового Ніка, що неуважно кудись плив, мугикаючи собі під носа мелодію, яка до болю нагадувала "Візлі — наш король". Крадькома перейшли вестибюль і вийшли на тихе засніжене подвір'я. Серце в Гаррі радісно закалатало, коли попереду він побачив золотаві квадратики освітлених вікон і дим, що клубочився з димаря Геґрідової хижі. Він швидко покрокував уперед, і друзі, наштовхуючись одне на одного, подріботіли за ним. Під ногами рипів дедалі глибший сніг, і ось нарешті вони опинилися біля дерев'яних вхідних дверей. Коли Гаррі підняв кулак і тричі постукав, усередині люто загавкав пес.

— Геґріде, це ми! — гукнув Гаррі крізь замкову шпарину.

— Та я си так і подумав! — озвався низький голос.

Вони усміхнулися одне до одного під плащем. Відчули в Геґрідовім голосі радісні нотки. — Щойно три секунди, як си приліз додому... геть, Ікланю... марш, дурна псяро...

Відсунувся засув, двері зі скрипом прочинилися і в отворі з'явилася Геґрідова голова.

Герміона зойкнула.

— Та тихо!.. Мерлінова борода! — занепокоївся Геґрід, вдивляючись кудись понад їхніми головами. — То ви під плащем-невидимкою, га? Ну, заходіт, заходіт!

— Вибач мені! — почала виправдовуватися Герміона, коли вони протислися повз Геґріда в хатину і скинули з себе плаща, щоб той їх побачив. — Я просто... ой, *Геґріде*!

— Йой, то дурниця, то нічого! — швиденько перебив Геґрід, замикаючи двері й засуваючи на вікнах фіранки, але Герміона й далі перелякано дивилася на нього.

У сплутаному Геґрідовому волоссі запеклася кров, а ліве око перетворилося на набряклу щілину, оточену величезним фіолетово-чорним синцем. Обличчя й руки були вкриті порізами, з деяких і досі сочилася кров. Рухався Геґрід дуже обережно, тож Гаррі запідозрив, що в нього зламані ребра. Було очевидно, що він повернувся додому щойно. На стільці висів важезний чорний дорожній плащ, а біля дверей стояв рюкзак, у якому легко могли вміститися кілька малих дітей. Геґрід, що й сам був удвоє більший за нормальну людину, пошкутильгав до плити й поставив на неї мідного чайника.

— Що з тобою? — запитав Гаррі, а Іклань тим часом стрибав навколо них, намагаючись лизнути в обличчя.

— Та я ж тобі мовлю, шо нічого, — рішуче повторив Геґрід. — Горнєтко чаю?

— Та не вигадуй, — не погодився Рон, — тобі ж погано!

— Кажу тобі: всьо файно, — випростався Геґрід, з усмішкою обертаючись до них, але відразу скривився від болю. — Але ж як то файно знов усіх вас видіти... добре си відпочили вліті, га?

— Геґріде, на тебе хтось напав! — не вгавав Рон.

— Послідній раз кажу: то все дурниця! — рішуче відбивався Геґрід.

— Невже ти казав би, що все дурниця, якби в когось із нас лице перетворилося на фарш? — наполягав Рон.

— Тобі треба піти до мадам Помфрі, — стурбовано порадила Герміона, — у тебе жахливі рани.

— Я сам усьо залагоджу, ясно? — твердо відповів Геґрід.

Він підійшов до величезного дерев'яного стола посеред хижі й шарпнув рушника, що там лежав. Під ним виявився шматок сирого, ще в крові, зеленкуватого м'яса завбільшки як добряча автомобільна шина.

— Ти що, Геґріде, збираєшся це їсти? — глянув на м'ясо Рон. — Ти ж ним отруїшся.

— Воно таке й має бути, бо се драконяче мнєсо, — пояснив Геґрід. — І воно тута в мене не для їжі.

Він узяв шматок м'яса і притулив його до лівої щоки. Зеленкувата кров потекла по його бороді, а він аж застогнав від задоволення.

— Так ліпше. Се помічне від укусів, знаєте.

— То, може, скажеш, що з тобою сталося? — запитав Ґаррі.

— Не можу, Ґаррі. Велика таємниця. Я си ризикую не тілько посадою, якщо вам розкажу.

— Тебе побили велетні, Геґріде? — прошепотіла Ґерміона.

Драконяче м'ясо вислизнуло у Геґріда з рук і сковзнуло по грудях.

— Велетні? — перепитав Геґрід, вловивши м'ясо на рівні живота і прикладаючи його до щоки, — а хто вам си казав про велетнів? З ким ви балакали? Хто казав, що я... де я... га?

— Ми здогадалися, — почала виправдовуватися Ґерміона.

— Ага, якраз, так я й повірив! — суворо глянув на неї Геґрід тим оком, що не було закрите м'ясом.

— Але ж це очевидно, — стенув плечима Рон.

Ґаррі, погоджуючись, кивнув головою.

Геґрід подивився на них, шморгнув носом, шпурнув м'ясо на стіл і почвалав до чайника, бо той якраз засвистів.

— Ше ніколи не видів таких-во, як ви, дітваків, шо знают більше, ніж треба, — бурмотів він, розливаючи окріп у три горнятка завбільшки з відерця. — За таке нема чого хвалити. Нишпорки, от хто ви є. Де не посій, там і вродитеся.

Але борода його засмикалася.

— То ти мав розшукати велетнів? — усміхнувся Ґаррі, сідаючи за стіл.

Геґрід поставив перед ними чай, теж сів за стіл, знову взяв м'ясо і притулив до обличчя.

— Так, то правда, — прохрипів він, — мав.

— І знайшов? — неголосно спитала Ґерміона.

— Якщо чесно, то се не тєжко було зробити, — відповів Геґрід. — Вони ж таки величенькі.

— А де вони? — поцікавився Рон.

— У горах, — коротко буркнув Геґрід.

— А чому ж тоді маґли на них не натикаються?..

— Та си натикают, — похмуро відказав Геґрід. — Їхню смерть відтак списують на нещасні випадки в горах.

Він поправив на обличчі м'ясо, щоб воно краще прикривало синець.

— Геґріде, розкажи, що ти там робив! — наполягав Рон. — Розкажи, як на тебе напали велетні, а Ґаррі розповість, як на нього напали дементори...

Геґрід захлинувся чаєм і випустив з рук м'ясо. Кашляв так, що весь стіл забризкав слиною, чаєм та драконячою кров'ю. М'ясо тим часом тихенько хляпнулося на підлогу.

— Як то напали дементори? — прохрипів Геґрід.

— А ти не знав? — витріщила очі Ґерміона.

— Я не знаю, шо відбувалося, відколи звідси пішов. Я ж мав таємне завдання і не хтів, аби всюди за мнов літали сови... трикляті дементори! Ти се серйозно?

— Так, дементори з'явилися в Літл-Вінґіні й напали на мого двоюрідного брата й на мене самого, а тоді Міністерство магії мене виключило...

— Шо?

— ...і я мусив приходити на слухання справи й усе таке, але розкажи нам спочатку про велетнів.

— Тебе си *вигнали*?

— Розкажи, як ти провів літо, і я розповім, як провів я.

Геґрід втупився в нього своїм єдиним розплющеним оком, а Ґаррі натомість глянув простодушно й рішуче.

— Ну, файно, — змирився Геґрід. Він нахилився й вихопив з Ікланевої пащі драконяче м'ясо.

— Ой, Геґріде, не треба, це негігієнічно... — почала було Герміона, але Геґрід уже знову приклав м'ясо до розпухлого ока.

Він відсьорбнув величезний ковток чаю і сказав:

— Ми си вирушили відразу по закінченні навчального року...

— То з тобою пішла мадам Максім? — втрутилася Герміона.

— Угу, — підтвердив Геґрід, і на його обличчі, або ж на тих кількох сантиметрах обличчя, що не були прикриті бородою чи зеленкуватим м'ясом, з'явився лагідний вираз. — Так, ми були тілько вдвох. І скажу вам, шо вона, Олімпія, не боїться труднощів. Знаєте, вона ж така делікатна, елеґантська дама, тож я си бояв, знаючи, куди ми йдемо, як то вона буде лазити по валунах чи спати в печерах, але вона ані раз не пожалілася.

— То ти знав, куди ви йдете? — перепитав Гаррі. — Знав, де шукати велетнів?

— Се знав Дамблдор, і він нам розказав, — пояснив Геґрід.

— Вони ховаються? — поцікавився Рон. — Чи це таємниця, де вони перебувають?

— Та не зовсім, — похитав кудлатою головою Геґрід. — Просто більшості чаклунів однаково, де ті велетні — головне, аби лиш десь далеко. Але туди дуже тєжко дістатися, принаймні людям, тож нам були потрібні Дамблдорові інструкції. Ми майже місяць туди добиралися...

— *Місяць*? — здивувався Рон, мовби ніколи не чув про такі довжелезні мандрівки. — А... чому ви не скористалися, наприклад, летиключем?

Геґрідове розплющене око співчутливо зиркнуло на Рона.

— Та ж за нами, Роне, стежили, — хрипко пояснив він.

— Що ти маєш на увазі?

— Ти си не розумієш, — відповів Геґрід. — Міністерство пильнує за Дамблдором і за тими, хто, як вони гадають, з ним заодно...

— Та ми це знаємо, — урвав його Гаррі, що прагнув почути продовження Геґрідової розповіді, — знаємо, що міністерство стежить за Дамблдором...

— То ви не могли вдаватися до чарів, щоб туди добратися? — сторопіло перепитав Рон, — ви *всю дорогу* мусили пройти, як маґли?

— Ну, не те, шоб усю, — ухильно відповів Геґрід. — Просто мусили бути обережні, бо ми з Олімпією троха вирізняємося серед усіх...

Рон здушено чи то пирхнув, чи то чхнув і швиденько сьорбнув чаю.

— ...то ж за нами легко простежити. Ми вдавали, шо вирушили разом на вакації, та й поїхали до Франції. Там робили вигляд, ніби взяли курс до Олімпіїної школи, бо знали, шо хтось із міністерства сидить у нас на хвості. Мусили пересуватися поволі, бо мені, направду, не можна вживати чари, а ми знали, шо міністерство буде шукати зачіпки для нашого арешту. Але ми зуміли вислизнути від того бовдура, шо за нами стежив, десь біля Дир-Джона...

— Ага, біля Діжона? — зраділо перепитала Ґерміона. — Я там була на канікулах! А чи ви бачили?..

Вона вмовкла на півслові, помітивши вираз Ронового обличчя.

— Після того ми вдалися троха до чарів, і то була незла мандрівка. Натрапили на пару божевільних тролів на польському кордоні, а потім я ше мав невеличку сутичку з одним вампіром у Мінську, та поза тим усе минуло гладесенько.

А відтак ми си прийшли, куди треба, і зачали си лізти в гори, шукаючи за ними... Але мусили забути про чари, коли вже були близько від них. Частково тому, шо вони не люблять чаклунів, а ми не хтіли їх завчасно дратувати, а частково тому, шо Дамблдор застеріг нас, шо Відомо-Хто також буде шукати велетнів. Казав, шо той, напевно, вже теж відправив до них посланців. Казав, аби ми дуже вважели, аби не привертати до себе уваги, бо там можут бути смертежери.

Геґрід замовк, щоб відсьорбнути чаю.

— А далі? — підганяв його Ґаррі.

— А далі знайшли їх, — просто сказав Геґрід. — Одної ночи подолали гірський хребет і уздріли їх внизу, просто під нами. Там палали вогні й рухалися величезні тіні... так, ніби пересувалися кавалки гір.

— Які вони на зріст? — притишено спитав Рон.

— Метрів зо шість, — недбало відповів Геґрід. — А найвищі, може, сім-вісім.

— І скільки їх там було? — поцікавився Гаррі.

— Мабуть, сімдесеть чи вісімдесеть, — відповів Геґрід.

— І все? — здивувалася Герміона.

— Так, — зажурено підтвердив Геґрід, — лишилося яких вісімдесеть, а колись їх було море — десь, може, зо сто розмаїтих племен по цілім світі. Та вони вже вимирают багато століть поспіль. Декого, звісно, вбили чаклуни, але здебільшого вони самі повбивали один одного, а тепер вимирают швидше, ніж будь-коли. Вони не здатні мешкати всі разом, як ото тепер. Дамблдор казав, шо то всьо наша вина, шо то чаклуни примусили їх піти геть і жити далеко від нас, тому вони не мали іншого вибору, як триматися купи для власного захисту.

— Отож, — втрутився Гаррі, — ви їх побачили, і що тоді?

— Ми зачекали до ранку, бо не хтіли підбиратися в пітьмі, для власної ж безпеки, — пояснив Геґрід. — Десь у третій годині ночи вони си позасинали просто там, де сиділи. Ми не наважувалися спати. По-перше, не хтіли, аби хтось із них прокинувся і знайшов нас, а по-друге, вони страшенно хроплят. Під ранок навіть зрушили снігову лавину... Ну, а на світанку ми до них спустилися.

— Так запросто? — отетерів Рон. — Спустилися в табір до велетнів?

— Дамблдор розказав нам, як то робити, — відповів Геґрід. — Дати ґурґови дарунки, виявити йому свою повагу...

— Дати дарунки *кому*? — перепитав Гаррі.

— Та ґурґови, себто вождеви.

— А як ви знали, хто з них ґурґ? — поцікавився Рон.

Геґрід кумедно хрюкнув.

— Та то не тєжко, — відповів він. — Він був найбільший, найгидкіший і найледачіший. Сидів собі там і чекав, коли йому принесут харчі. Мертвих кіз і все таке. Називався він Каркус. Заввишки був десь шість з половиною чи, може, й сім метрів, а важив як добрих два слони. Шкіра, як у носорога...

— І ти взяв і піднявся до нього? — затамувала дух Ґерміона.

— Нє... *зійшов* до нього, бо він лежав у долині. Вони всі були в такому яру з гірським озером... навкруг чотири файні гори́, а Каркус лежав коло того озера й гарчав на інших, шоб годували його і його жінку. Ми з Олімпією зійшли з гори вниз...

— А вони не намагалися вас повбивати, коли побачили? — недовірливо спитав Рон.

— Дехто, певно, про се думав, — стенув плечима Геґрід, — але ми си зробили те, шо казав нам Дамблдор, себто підняли вгору дарунок, дивилися ґурґові в очи, а на інших не зважали. Тож решта притихла й вилупилася на нас, а ми підійшли до Каркусових ніг, вклонилися й поклали перед ним наші презенти.

— І що ви йому подарували? — жваво поцікавився Рон. — Харчі?

— Нє, він і сам собі може добути харчі, — заперечив Геґрід. — Ми дали йому чари. Велетням подобаються чари, вони тілько не люблят, коли ми використовуємо їх проти них. Тож першого дня ми подарували йому гілку Ґубрайтського вогню.

— Ого! — тихенько вигукнула Ґерміона.

— Гілку чого?.. — здивувалися Ґаррі з Роном.

— Вічного вогню, — роздратовано пояснила Ґерміона, — мусили б уже це знати. Професор Флитвік на своїх уроках згадував про нього щонайменше двічі!

— Отже, — швидко втрутився Геґрід, перш ніж Рон устиг щось відповісти, — Дамблдор зачаклував ту гілку, аби вона ніколи си не згасла, а це не кожному чарівникови під силу, ну то я поклав її на сніг Каркусови під ноги та й кажу: "Да-

рунок ґурґові велетнів від Албуса Дамблдора, котрий пошановує вас своїми вітаннями".

— І що на це відповів Каркус? — нетерпляче запитав Гаррі.

— Та ніц, — відповів Геґрід. — Він си не розуміє по-нашому.

— Жартуєш!

— Та то не страшно, — незворушно вів далі Геґрід, — Дамблдор нас попередив, шо таке може статися. Каркус підкликав таких велетнів, шо розуміли нашу мову, й вони усе йому витлумачили.

— А чи сподобався йому дарунок? — поцікавився Рон.

— Ще й як, було море радости, коли вони второпали, шо то таке, — сказав Геґрід, перевертаючи драконяче м'ясо і прикладаючи до набряклого ока холоднішим боком. — Страшенно си тішили. А я тоді й кажу: "Албус Дамблдор просить ґурґа побалакати з його посланцем, коли той повернеться завтра з другим дарунком".

— А чому ти не міг побалакати з ним того самого дня? — здивувалася Герміона.

— Дамблдор хтів, аби ми то все робили поволі, — пояснив Геґрід. — Аби вони бачили, шо ми дотримуємося обіцянок. *"Ми повернемося завтра з другим дарунком"*, і коли ми справді приходимо з наступним дарунком, то се вже створює файне враження, правда? І ще вони мають час випробувати перший дарунок і перевірити, шо він файний, і тоґди ще завзятіше чекають другого. Та й узагалі з такими велетнями, як Каркус, треба си вважєти. Дай їм забагато інформації, і вони вб'ють тебе, аби їм було простіше. То ми розкланялися, а по тому знайшли собі файненьку печерку, шоб перебути ніч, а зранку повернулися, і сего разу Каркус уже сидів і нетерпляче нас чекав.

— І ви з ним побалакали?

— Аякже. Спочатку ми подарували йому файного бойового шолома... виготовленого ґоблінами — незнищенного... а тоґди сіли й побалакали.

— І що він сказав?

— Та небагато, — відповів Геґрід. — Більше си слухав.

Але були файні моменти. Він си чув про Дамблдора, чув, як той протестував проти винищення останніх британських велетнів. Каркуса зацікавили Дамблдорові слова. А деякі інші велетні, особливо ті, шо троха розуміли мову, зібралися довкола і також слухали. Того дня ми йшли від них з великими надіями. Пообіцяли прийти наступного ранку зі ще одним дарунком... Але вночі все пішло котови під фіст.

— Що саме? — перепитав Рон.

— Як я вже мовив, велетні не повинні мешкати разом, — сумно пояснив Геґрід. — Не такими великими гуртами. Вони ніц не можут з собою вдіяти і весь час вбивают одне одного. Чоловіки б'ються між собов, а жінки — між собов. Залишки старих племен воюют одні з одними, а шо вже казати про суперечки за їжу, вогонь і кращі місця для ночівлі. Можна було гадати, шо тепер, коли їхня раса вимирає, вони дадут одне одному спокій, але...

Геґрід тяжко зітхнув.

— Тої ночи в долині зачалася бійка, ми се побачили з нашої печери. Тривала пару годин, ви си не уявляєте, який то був страшенний галас. А коли зійшло сонце, сніг був червоний від крови, а його голова лежала на дні озера.

— Чия голова? — затамувала подих Герміона.

— Каркусова, — важко зітхнув Геґрід. — Тепер був новий ґурґ — Ґолґомат. — Геґрід знову зітхнув. — А ми не розраховували, шо через два дні після того, як ми навели дружні контакти з першим ґурґом, буде новий вождь. Тому мали дивне передчуття, шо Ґолґомат не так радо нас вислухає, але ж мусили спробувати.

— І ви пішли з ним розмовляти? — недовірливо перепитав Рон. — Після того, як побачили, що він відірвав голову іншому велетневі?

— Певно, шо так, — підтвердив Геґрід, — ми шо, стілько туди лізли, аби змиритися з тим за яких два дні! Ми спустилися донизу з третім дарунком, який готували для Каркуса. Я ше й рота не роззявив, а вже знав, шо нічого з того не вийде. Він там сидів у Каркусовім шоломі та й скоса на нас

позирав. Був величезний, один з найбільших. Чорне волосся, такі самі зуби й намисто з кісток. Деякі ті кістки були мовби людські. Ну, я си почав... виставив перед собою великий згорток драконячої шкури... та й кажу: "Дарунок ґурґові велетнів..." Наступної хвилі я вже висів догори дриґом у повітрі — мене схопили двоє його посіпак.

Герміона затулила руками рота.

— То як ти зміг викрутитися? — здивувався Гаррі.

— Якби не Олімпія, був би мені а́мінь, — відповів Геґрід. — Вона витягла чарівну паличку й виконала дуже-дуже бистрі чари. Але ж то було чудо! Влучила в очі тих, шо мене тримали, закляттям "Кон'юктивітус", і ті мене відразу відпустили... але тогди ми вже втрафили в халепу, бо використали проти них чари, а велетні власне за це й ненавидять чаклунів. Мусили-смо звідти тікати і знали, шо вже ніколи не зможемо повернутися до їхнього табору.

— Оце-то так, Геґріде, — ледь чутно промовив Рон.

— А чого ж ти так довго добирався додому, якщо ви там були всього три дні? — здивувалася Герміона.

— Та ж ми звідтам не пішли через три дні! — обурився Геґрід. — Дамблдор мав на нас надію!

— Але ж ти сам сказав, що ви вже не могли повертатися в табір!

— Удень не могли, правильно. Мусили все обміркувати. Пару днів тихесенько лежали в печері і придивлялися. Й нічого доброго там не вздріли.

— Він що, відривав усім голови? — відразливо скривилася Герміона.

— Ні, — заперечив Геґрід, — хоч то було б ліпше.

— Що ти маєш на увазі?

— А те, шо невдовзі ми виявили, шо він ніц не заперечує проти всіх інших чаклунів... окрім нас.

— Смертежери? — одразу запитав Гаррі.

— Так, — скрушно підтвердив Геґрід. — До ґурґа щодня приходило двоє. Приносили йому дарунки, і він ані раз не перевертав їх догори ногами.

— А як ти знав, що то були смертежери? — запитав Рон.

— Бо я одного впізнав, — прогарчав Геґрід. — Макнейр, пам'ятаєте? Його присилали вбити Бакбика. Він якийсь маніяк. Любить убивати не згірше, як Ґолґомат. Не дивно, шо вони так файно зійшлися.

— Невже Макнейр переконав велетнів приєднатися до Відомо-Кого? — з розпачем спитала Герміона.

— Не лізь поперед гіпогрифа в пекло, я ше не доказав! — обурився Геґрід, який спочатку ніби не хотів розповідати, а тепер з великою охотою викладав усе, що знав. — Ми з Олімпією усе обміркували й погодилися, шо хоч ґурґ нібито надає перевагу Відомо-Кому, але то ше не означає, шо так само думають інші велети. Ми мусили переконати тих, хто не бажав, аби ґурґом став Ґолґомат.

— А як ви їх розрізняли? — запитав Рон.

— Як-як? — се ж були ті, кого збили на квасне яблуко, — терпляче пояснив Геґрід. — Ті, шо мали хоч крихту глузду, втекли від Ґолґомата і ховалися в печерах довкола яру, як і ми. Тож ми й надумали понишпорити вночі тими печерами й побачити, чи зможемо когось із них переконати.

— Ви вирішили нишпорити по темних печерах у пошуках велетнів? — запитав Рон, і в його голосі вчувалися захоплення і повага.

— Ну, найбільше нас турбували якраз не велетні, — сказав Геґрід. — Нас радше непокоїли смертежери. Дамблдор нам казав по змозі не зачіпатися з ними, але ж вони знали, шо ми десь тутка... гадаю, шо їм про нас розказав Ґолґомат. Уночі, коли велетні спали, а ми плянували вкрадатися нишком до їхніх печер, Макнейр і той другий лазили скрізь по горах, шукаючи за нами. Я ледве втримував Олімпію, аби вона на них не кидалася... О-о, вона так хтіла на них накинутися... бо коли її, Олімпію, завести, то вона така... аж палає! Знаєте... шо то є французька кров...

Геґрід задивився у вогонь затуманеним поглядом. Ґаррі дав йому секунд із тридцять на спогади, а тоді голосно прокашлявся.

— А що ж було далі? Чи вам пощастило знайти інших велетнів?

— Шо? Ага... ну так, аякже. На третю ніч після вбивства Каркуса ми вилізли з печери, в якій ховалися, і подалися назад до яру, не забуваючи ані на хвильку про смертежерів. Заходили в кілька печер, але ніц... мені здається, шо аж у шостій знайшли трьох велетнів.

— Печера, мабуть, аж тріщала, — припустив Рон.

— Кнізлу не було б де впасти, — погодився Геґрід.

— А що, вони на вас не напали, коли побачили? — здивувалася Ґерміона.

— Мабуть, так і було б, якби вони могли, — відповів Геґрід, — але вони мали серйозні рани, усі троє. Ґолґоматові посіпаки побили їх мало не до смерти, а коли вони отямилися, то заповзли до найближчого прихистку, який знайшли. Отож один з них троха знав нашу мову і перекладав усе іншим, і наші слова справили на них ніби непогане враження. Тож ми й далі приходили, навідували поранених... думаю, шо був такий момент, коли ми переконали шістьох або сімох велетнів.

— Шістьох або сімох? — з азартом перепитав Рон. — Це дуже непогано... то вони прийдуть сюди, щоб разом з нами боротися з Відомо-Ким?

Але Ґерміона запитала:

— А чому ти кажеш "був такий момент", Геґріде?

Геґрід зажурено глянув на неї.

— Ґолґоматові посіпаки зробили в печерах облаву. Після неї ті, шо вижили, не хтіли вже мати з нами нічого спільного.

— То... то велетні до нас не прийдуть взагалі? — розчаровано проказав Рон.

— Не прийдут, — важко зітхнув Геґрід, перевернув м'ясо і приклав до обличчя холодною стороною, — але ми зробили, шо мали зробити, переказали Дамблдорову вістку, і дехто з них її почув, а ще дехто, маю надію, се навіть запам'ятає. А може, ті, шо не захочуть лишатися з Ґолґоматом, зійдуть собі з гір, а тогди раптом собі згадают, шо

Дамблдор ставився до них приязно... і може, тогди й прийдут до нас.

Сніг тим часом уже присипав вікно. Гаррі аж тепер відчув, що мантія в нього на колінах промокла наскрізь — її заслинив Іклань, тулячись йому до ніг.

— Геґріде? — за якийсь час тихенько спитала Ґерміона.

— Га?

— Чи... коли ти там був... ти відшукав хоч якийсь слід... твоєї... мами?

Геґрідове здорове око втупилося в Ґерміону, й вона перелякалася.

— Ой, вибач... я... забудь про це...

— Померла, — прохрипів Геґрід. — Багато років тому. Вони мені сказали.

— Ой... я... співчуваю тобі, — ледь чутно проказала Ґерміона. Геґрід знизав своїми могутніми плечима.

— Та шо там, — коротко кинув він. — Я мало шо й пам'ятаю. Не була то найліпша мати.

Знову запала тиша. Ґерміона нервово зиркнула на Гаррі й Рона, вочевидь вважаючи, що тепер їхня черга розповідати.

— Але ти й досі нам не пояснив, Геґріде, звідки ці побої, — показав Рон на закривавлене Геґрідове лице.

— Або чому ти так пізно повернувся, — додав Гаррі. — Сіріус казав, що мадам Максім повернулася хтозна-коли...

— Хто на тебе напав? — домагався Рон.

— Ніхто на мене не нападав! — категорично заперечив Геґрід. — Я...

Та решту його слів заглушив несподіваний стукіт у двері. Ґерміона зойкнула. Ґорнятко вислизнуло з її пальців і розбилося об підлогу. Іклань заскавчав. Усі глянули на вікно біля дверей. Крізь тонку фіранку видно було обриси короткої й присадкуватої постаті.

— Це *вона*! — прошепотів Рон.

— Залазьте сюди! — поспіхом сказав Гаррі. Він схопив плаща-невидимку й загорнувся в нього разом з Ґерміоною,

а Рон оббіг кругом столу і теж пірнув під плащ. Притискаючись одне до одного, вони позадкували в кут. Іклань люто гарчав на двері. Геґрід мав спантеличений вигляд.

— Геґріде, заховай наші горнятка!

Геґрід схопив Гарріне й Ронове горнятка й запхнув їх під подушку в Ікланевому кошику. Іклань уже стрибав на двері. Геґрід відсунув його вбік ногою й відчинив двері.

На порозі стояла професорка Амбридж у зеленому твідовому плащі і в зеленій шапці-вушанці. Скрививши губи, вона відхилилася назад, щоб побачити Геґрідове обличчя, бо ледве діставала йому до пупа.

— *Отже,* — повільно й голосно проказала вона, ніби до глухого. — То ви Геґрід, так?

Не чекаючи відповіді, увійшла до кімнати, лупаючи на всі боки своїми банькатими очима.

— Геть, — відмахнулася вона сумочкою від Ікланя, що стрибнув на неї й намагався лизнути в обличчя.

— Не хочу бути нечемним, — подивився на неї Геґрід, — але хто ви, до холєри, така?

— Я Долорес Амбридж.

Її очі обмацували всю хатину. Двічі вони подивилися прямісінько в той кут, де стояв Гаррі, затиснений між Роном і Герміоною.

— Долорес Амбридж? — отетеріло перепитав Геґрід. — Мені си здавало, шо ви з міністерства... хіба ви не працюєте з Фаджем?

— Так, я була першим заступником міністра, — підтвердила Амбридж, никаючи по хатині й придивляючись до кожнісінької дрібнички, починаючи від рюкзака, притуленого до стіни, і закінчуючи дорожним плащем. — А тепер я вчителька захисту від темних мистецтв...

— Сміливе рішення, — сказав Геґрід, — нині мало хто хоче братися за цю роботу.

— ... і Верховний інквізитор Гоґвортсу, — договорила речення Амбридж, ніяк не зреагувавши на його слова.

— А то шо таке? — спохмурнів Геґрід.

— Я теж хотіла б запитати, що це таке? — Амбридж показала на черепки від Герміонииної чашки на підлозі.

— О, — Геґрід цілком недоречно зиркнув у той куток, де ховалися Гаррі, Рон і Герміона, — о, та це той... Іклань. Розбив мені горнєтко. Тепер мушу пити з оцього.

Геґрід показав чашку, а другою рукою все ще притискав до ока драконяче м'ясо. Амбридж дивилася на нього, вивчаючи тепер замість хатини кожну деталь його зовнішності.

— Я чула голоси, — спокійно додала вона.

— Я си балакав з Іклaнем, — рішуче пояснив Геґрід.

— І він вам відповідав?

— Ну... певним чином, — почав затинатися Геґрід. — Я інколи кажу, шо Іклань майже як людина...

— На снігу залишилися три пари слідів, що ведуть від замку до вашої хижі, — сказала Амбридж єлейним голосом.

Герміона охнула, і Гаррі затулив їй рота рукою. На щастя, Іклань чмихав носом, принюхуючись до мантії несподіваної гості, і та, здається, нічого не почула.

— Я щойно повернувся, — махнув Геґрід величезною рукою на рюкзак. — Може, хтось си приходив раніше й не застав мене.

— Назад від дверей вашої хижі кроки не ведуть.

— Ну, я... я не знаю, чого б то... — нервово смикнув себе за бороду Геґрід і знову зиркнув у той куток, де стояли Гаррі, Рон і Герміона, ніби благав про допомогу. — Е-е...

Амбридж розвернулася й почала обходити хатину, уважно до всього приглядаючись. Нахилилася й зазирнула під ліжко. Відчинила Геґрідів сервант з посудом. Пройшла за кілька сантиметрів від Гаррі, Рона й Герміони. Ті притислися до стіни, а Гаррі навіть живота мусив втягати, щоб вона його не зачепила. Уважно зазирнула у величезний казан, у якому Геґрід варив собі їсти, а тоді знову розвернулася й запитала: — Що з вами сталося? Звідки у вас ці рани?

Геґрід одразу забрав з обличчя драконяче м'ясо, і це була, на Гарріну думку, помилка, бо тепер чітко стало видно фіолетово-чорний синець навкруг ока, не кажучи вже про

запечену кров і здерту шкіру на лиці. — О, це... зі мною стався випадок, — затинаючись, пробелькотів Геґрід.

— Що за випадок?

— Я... я си спіткнув.

— Ви спіткнулися, — холодно повторила Амбридж.

— Еге ж, саме так. Зачепився за... за мітлу товариша. Я сам не літаю. Гляньте на мої розміри, мене ж не втримає жодна мітла. Мій товариш розводить абраксанських коней, не знаю, чи ви колись їх виділи — такі великі бестії, з крильми, і я, знаєте, троха поїздив на одному верхи і...

— А де ви були? — Амбридж незворушно урвала Геґрідове базікання.

— Де я був?..

— Де ви були? — повторила вона. — Навчальний рік почався два місяці тому. Вас довелося замінити іншою вчителькою. Ваші колеги не змогли пояснити, де ви. Ви не залишили ніякої адреси. То де ж ви були?

Запала мовчанка, і Геґрід втупився в неї своїм напівроздплющеним оком. Гаррі, здавалося, чув, як той відчайдушно перебирає в голові різні версії.

— Мені... мені треба було поправити здоровлє, — відповів він.

— Здоров'я, кажете, — професорка Амбридж обмацала очима набрякле й потовчене Геґрідове обличчя, з якого беззвучно й м'яко крапала йому на живіт драконяча кров. — Зрозуміло.

— Так, — підтвердив Геґрід, — троха... свіжих воздухов, знаєте...

— Авжеж, для лісника свіже повітря, мабуть, велика рідкість, — солодко проказала Амбридж.

Ті невеличкі частинки Геґрідового обличчя, що не були чорні або фіолетові, почервоніли.

— Ну... зміна обстановки, знаєте...

— Гірські ландшафти? — миттю додала Амбридж.

"Вона все знає", — розпачливо подумав Гаррі.

— Гірські? — перепитав Геґрід, явно обмірковуючи відпо-

відь. — Та ні, мені більше до вподоби південь Франції. Троха сонця і... моря.

— Невже? — засумнівалася Амбридж. — Ви щось не надто засмагли.

— Так... ну... чутлива шкіра, — спробував зобразити невимушену усмішку Геґрід.

Гаррі помітив, що в нього бракує двох зубів. Амбридж холодно на нього глянула, і Геґрідова усмішка зів'яла.

Тоді вона поправила на руці сумочку і сказала: — Я, звичайно, повідомлю міністерство про ваше запізніле повернення.

— Еге ж, — кивнув головою Геґрід.

— Мусите також знати, що в мої невдячні, але необхідні обов'язки Верховного інквізитора входить інспектування колег-учителів. Тому насмілюся припустити, що найближчим часом ми зустрінемося знову.

Вона різко повернулася й попрямувала до дверей.

— Ви нас перевіряєте? — безпорадно перепитав Геґрід, дивлячись їй услід.

— Саме так, — м'яко підтвердила Амбридж озираючись і поклала руку на клямку дверей. — Міністерство рішуче позбуватиметься недолугих учителів. На добраніч.

Вона вийшла, грюкнувши дверима. Гаррі хотів було зняти плаща-невидимку, але Герміона схопила його за руку.

— Ще ні, — видихнула йому у вухо. — Може, вона ще не пішла.

Геґрід, мабуть, подумав те ж саме. Пошкутильгав до вікна й відсунув легенько фіранку.

— Вона вертає до замку, — буркнув він неголосно. — Отакої... вона нас перевіряє!

— Так, — підтвердив Гаррі, скидаючи плаща-невидимку. — Трелоні вже отримала іспитовий термін...

— Геґріде... а що в нас буде на твоїх уроках? — запитала Герміона.

— Йой, та ви тим не переймайтеся, бо я вже розпланував усе наперед, — радісно повідомив Геґрід, хапаючи зі

столу драконяче м'ясо і знову притуляючи його до ока. — Я притримав кілька істот спеціяльно для року СОВ. О-о, заждіть-заждіть, таких дивовижних ви ще не виділи ніколи.

— Е-е... а в якому розумінні дивовижних? — завагалася Герміона.

— Сего я не скажу, — радісно мовив Геґрід. — Най то буде файна несподіванка.

— Слухай, Геґріде, — відкинула вагання Герміона, — професорка Амбридж аж ніяк не зрадіє, якщо ти приведеш на урок щось небезпечне.

— Небезпечне? — аж отетерів Геґрід. — Не будь дурненька, не буде нічого небезпечного! Тобто вони, звісно, не дозволят себе скривдити, але...

— Геґріде, ти мусиш пройти перевірку Амбридж, і краще, щоб вона побачила, як ти навчаєш нас доглядати порлоків або розрізняти кнарлів та їжаків, щось таке подібне, — серйозним тоном порадила йому Герміона.

— Але ж це не цікаво, Герміоно, — заперечив Геґрід. — Я маю шось значно ліпше. Я си розводив їх роками, мабуть, це єдиний свійський табун на всю Британію.

— Геґріде... прошу тебе... — розпачливо благала Герміона. — Амбридж хапається за будь-яку дрібничку, щоб лиш мати підставу для звільнення тих учителів, які занадто близькі, на її думку, до Дамблдора. Прошу, Геґріде, покажи нам на уроках щойсь найнудніше з того, що може бути на іспитах для СОВ.

Але Геґрід лише позіхнув на весь рот і кинув спраглий одноокий погляд на широчезне ліжко в кутку.

— Ниньки був такий тєжкий день, а вже пізно, — лагідно поплескав він Герміону по плечі, від чого в неї підігнулися ноги й вона гупнулася навколішки на підлогу. — Ой... вибачєй... — Він схопив її за мантію і знову поставив на ноги. — Про мене не турбуйся, я обіцяю, шо заплянував на ваші уроки файні штуки... ну, а теперка біжіть до замку і не забувайте замітати за собою сліди!

— Не знаю, чи ти його переконала, — сказав невдовзі Рон, коли вони, перевіривши, що все спокійно, почвалали назад до замку, не залишаючи слідів на снігу завдяки закляттю-зникаттю, що його йдучи виконувала Ґерміона.

— Я прийду до нього завтра, — рішуче сказала Ґерміона. — Як буде треба — сама розпланую йому уроки. Мені байдуже, чи викине вона звідси Трелоні, але вигнати Геґріда я їй не дам!

— РОЗДІЛ ДВАДЦЯТЬ ПЕРШИЙ —

Око змії

Недільного ранку Герміона ледве пробилася до Геґрідової хижі крізь півметровий шар снігу. Гаррі й Рон хотіли піти з нею, але гора невиконаних домашніх завдань знову загрозливо виросла, тож вони неохоче залишилися у вітальні, намагаючись не звертати уваги на веселі крики, що долинали з подвір'я, де розважалися учні. Хто на санчатах, а хто на ковзанах їздили замерзлим озером, а дехто, що найгірше, зачакловував сніжки, і ті летіли в ґрифіндорську вежу й гупали у вікна.

— Ой! — закричав Рон, якому нарешті урвався терпець, і він виставив з вікна голову. — Я староста, і якщо хоч одна сніжка ще раз влучить у вікно...ОЙ!

Він різко відхилився, та все одно його обличчя було заліплене снігом.

— Це Фред і Джордж, — гірко пожалівся він, зі стукотом зачинивши вікно. — Ідіоти...

Перед обідом повернулася від Геґріда Герміона. Вона тремтіла від холоду, а її мантія промокла аж до колін.

— То як? — запитально глянув на неї Рон. — Усі уроки йому розпланувала?

— Та я старалася, — втомлено відказала вона, падаючи в крісло біля Гаррі. А тоді витягла чарівну паличку й виконала складний хвилястий помах, від якого з кінчика палички заструменіло гаряче повітря. Спрямувала його на мантію, і та запарувала, висихаючи. — Коли я прийшла, його навіть не було. Я стукала з півгодини. А потім він пришкандибав звідкілясь із лісу...

Гаррі застогнав. Заборонений ліс аж кишів усілякими істотами, через яких Геґріда могли легко звільнити з посади.

— Що він там тримає? Він сказав? — допитувався Гаррі.

— Ні, — знічено відповіла Герміона. — Каже, що приготував нам *файну несподіванку*. Я намагалася пояснити йому

про Амбридж, але до нього просто не доходить. Тільки й торочить, що нормальна людина захоче вивчати не кнарлів, а химер... Ой, навряд чи в нього є химери, — додала вона, помітивши перелякані обличчя хлопців, — і не тому, що він не хотів би їх розводити. Просто, як він каже, дістати їхні яйця неможливо. Я намагалася йому втовкмачити, щоб продовжував те, що запланувала Граблі-Планка, але мені здається, він не чув і половини моїх слів. Він, знаєте, в якомусь дивному настрої. І все ще не зізнається, звідки в нього оті рани.

Не всі учні зраділи, коли вранці за сніданком побачили за вчительським столом Геґріда. Дехто, як Фред, Джордж і Лі, аж заревіли з захвату й побігли проходом між ґрифіндорським і гафелпафським столами, щоб потиснути його величезну руку. А ось, наприклад, Парваті й Лаванда обмінялися невеселими поглядами і скептично захитали головами. Гаррі знав, що багатьом учням подобалися уроки професорки Граблі-Планки, і найгірше, що в глибині душі він цих учнів розумів. Адже Граблі-Планку цікавили не лише ті уроки, під час яких легко можна було лишитися без голови.

Ось чому Гаррі, Рон і Герміона, щільно закутавшись від холоду, йшли на урок до Геґріда з величезним острахом. Гаррі турбувало, що їм покаже Геґрід і як поводитимуться учні, особливо Мелфой зі своєю компанією, якщо на уроці буде Амбридж.

Проте, коли вони пробилися крізь сніг до Геґріда, що чекав на узліссі, Верховної інквізиторки не було. Геґрідів вигляд не підбадьорював. Синці, в суботу фіолетові, тепер мали зеленувато-жовтий відтінок, а деякі порізи ще й досі кривавили. Гаррі не міг цього збагнути — невже на Геґріда напали якісь такі істоти, що їхня отрута не давала гоїтися ранам? На додачу, ніби цього зловісного видовища було йому замало, Геґрід ніс на плечі щось схоже на половину коров'ячої туші.

— Ниньки працюємо там! — весело повідомив Геґрід учням і кивнув у бік темних дерев за його спиною. — Там безпечніше. Та й вони си люблят темряву.

— Хто це, тіпа, любить темряву? — різко й трохи злякано спитав у Креба з Ґойлом Мелфой. — Що він там триндів... ви чули?

Гаррі пригадав той єдиний випадок, коли Мелфоєві довелося побувати в цьому лісі. Тоді він також не виявив особливої хоробрості. Гаррі всміхнувся сам до себе. Після квідичного матчу йому подобалося все, що Мелфоєві було неприємно.

— Готові? — бадьоро поцікавився Геґрід, оглядаючи учнів. — Ну, то файно. Я приберіг для п'ятої кляси екскурсію до лісу. Гадав, що варто піти й подивитися на тих істот у їхньому природному середовищі. Нині ми повивчаємо рідкісних створінь. Мабуть, я чи не єдиний на цілу Британію зумів їх приборкати.

— А хто, карочє, знає, чи вони приборкані? — крикнув Мелфой, і в його голосі ще виразніше відчувся переляк. — Ти вже ж не вперше приводиш на уроки диких звірів!

Слизеринці схвально загомоніли. Дехто з ґрифіндорців теж був готовий погодитися з Мелфоєм.

— Певно, що приборкані, — насупився Геґрід і поправив на плечі половину туші.

— А що тоді з твоїм лицем? — не вгавав Мелфой.

— Не пхай свого носа до чужого проса! — розсердився Геґрід. — Якщо більше нема дурних питань, то йдіть за мною!

Він розвернувся й покрокував прямісінько до лісу. Ніхто не виявляв особливого бажання йти за ним. Гаррі подивився на Рона й Герміону. Ті зітхнули, та все ж кивнули на знак згоди, і вони втрьох на чолі класу пішли за Геґрідом.

Пройшли хвилин з десять і опинилися в такій гущавині, що між деревами було темно, як у сутінках, а на землі взагалі не було снігу. Геґрід, крекчучи, скинув на землю половину коров'ячої туші, відступив на крок і повернувся до учнів. Ті скрадалися від дерева до дерева, нервово озираючись на всі боки, ніби очікували несподіваного нападу.

— Підходьте сюди, — підганяв їх Геґрід. — Їх має привабити запах м'яса, та я все ідно їх закличу, аби вони знали, шо то я.

Він повернувся, струснув своєю кошлатою головою, щоб відкинути з чола волосся, і дивно й пронизливо вереснув. Той заклик пролунав поміж темних дерев, немов крик якогось страхітливого птаха. Ніхто не засміявся. Учні були такі налякані, що не могли з себе видушити ні звуку.

Геґрід ще раз пронизливо крикнув. Минула хвилина. Учні нервово озиралися, щоб побачити між деревами те, що мало тут з'явитися. Аж ось, коли Геґрід уже втретє відкинув волосся й набрав повітря у свої велетенські груди, Гаррі підштовхнув Рона й показав у темний проміжок поміж двома сучкуватими тисовими деревами.

У темряві палало двоє порожніх білих очей. Вони все ближчали й ближчали, і за мить з'явилася драконяча морда, далі — шия і схожий на кістяк тулуб великого чорного крилатого коня. Кінь кілька секунд розглядав учнів, розмахуючи довгим чорним хвостом, а тоді нахилив голову й почав роздирати гострими пазурями м'ясо.

Гаррі відчув велику полегкість. Ось нарешті був доказ, що йому ці істоти не привиділися, що вони були справжні, адже Геґрід теж про них знав. Він напружено глянув на Рона, але той усе приглядався до дерев, а за кілька секунд прошепотів: — Чому Геґрід їх більше не кличе?

Інші учні були спантеличені не менше за Рона і так само нервово роззиралися куди завгодно, тільки не на коня, що стояв перед ними. Його бачили, здається, всього двоє — якийсь жилавий слизеринець, що стояв одразу за спиною Ґойла і з великою огидою дивився на коня, та ще Невіл, очі якого стежили за помахами великого чорного хвоста.

— Ага, а осьо ше один! — гордо промовив Геґрід, коли з-за темних дерев вийшов наступний чорний кінь, склав свої шкірясті крила й почав жадібно жерти м'ясо. — А теперка... підніміть руки, хто їх видить?

Неймовірно радий, що нарешті збагне таємницю цих коней, Гаррі підняв руку. Геґрід кивнув йому головою.

— Так... так, я знав, Гаррі, що ти їх будеш видіти, — серйозно сказав він. — І ти, Невіле, теж? І...

— Я, тіпа, перепрошую, — глузливо урвав його Мелфой, — але що ми тут маємо бачити?

Замість відповіді Геґрід вказав на коров'ячу тушу на землі. Учні кілька секунд на неї дивилися, а тоді хтось зойкнув, а Парваті запищала. Гаррі розумів чому — дивно було бачити, як шматки м'яса самі собою віддиралися від кісток і зникали прямо в повітрі.

— Хто це робить? — запитала охоплена жахом Парваті, ховаючись за дерево. — Хто жере м'ясо?

— Тестрали, — гордо повідомив Геґрід, а Герміона біля Гарріного плеча з розумінням видихнула "а-а-а!" — Тут, у Гоґвортсі, їх цілий табун. Ану, хто знає?..

— Але ж вони дуже-дуже нещасні! — стривожено урвала його Парваті. — Тобто приносять різні страшні нещастя тим, хто їх бачить. Професорка Трелоні якось мені розповідала...

— Нє-нє-нє, — зареготав Геґрід, — то лише забобони, вони не приносят жодних нещасть, вони страшенно розумні й корисні! Звісно, багато праці не мають, в основному тягнут шкільні диліжанси, хіба що Дамблдорові треба десь далеко їхати і він не хоче являтися... а ось ще їдна парочка, гляньте.

З-за дерев повільно вийшло ще двоє коней. Один ледь не зачепив Парваті, і та здригнулася й щільніше притислася до дерева зі словами: "Я, здається, щось відчула, поруч зі мною!"

— Не журися, він тобі ніц не зробить, — терпляче заспокоїв її Геґрід. — Ану, хто мені може відповісти, чому дехто їх бачит, а дехто ні?

Руку підняла Герміона.

— Ану, кажи, — всміхнувся до неї Геґрід.

— Тестралів можуть побачити тільки ті люди, — затарабанила вона, — які бачили смерть.

— Цілком правильно, — урочисто підтвердив Геґрід, — десять очок Ґрифіндору. Отже, тестрали...

— *Гм, гм.*

То надійшла професорка Амбридж. Вона стояла недалечко від Гаррі у своєму зеленому капелюшку й плащі, наготу-

вавши записничок. Геґрід, який ще ніколи не чув її робленого кахикання, стурбовано глянув на найближчого тестрала, явно вважаючи, що той звук іде від нього.

— *Гм, гм.*

— О-о, моє вітаннєчко! — усміхнувся Геґрід, побачивши нарешті, хто саме кахикає.

— Ви отримали записку, вислану вам уранці? — запитала Амбридж так само голосно й повільно, як вона розмовляла з ним і раніше, наче зверталася до якогось не дуже кмітливого іноземця. — З повідомленням, що я буду інспектувати ваш урок?

— Аякже, — радісно підтвердив Геґрід. — Тішуся, що ви знайшли нас отут! Як ви самі видите... чи, може... ви ж їх видите? Ми ниньки вивчаємо тестралів...

— Даруйте? — голосно перепитала професорка Амбридж, приклавши руку до вуха й насупившись. — Що ви сказали?

Геґрід трохи розгубився.

— Е-е... *тестралів!* — гукнув він. — Великих... е-е... крилатих коней, ви ж маєте знати!

Він замахав, наче крильми, своїми величезними руками. Професорка Амбридж здивовано підняла брови й забурмотіла, записуючи в нотатник: — *Мусить... вдаватися... до... примітивної... жестикуляції.*

— Ну... файно... — сказав Геґрід і дещо розгублено повернувся до учнів, — е-е... то що я там казав?

— *Схоже, що... в нього... дуже... погана.. короткочасна... пам'ять,* — бурмотіла Амбридж досить голосно, щоб усі її чули. Драко Мелфой мав такий вигляд, ніби вже настали різдвяні канікули. А ось Герміона вся почервоніла від ледве стримуваної люті.

— Ага, отож бо, — пригадав Геґрід, тоді стурбовано глянув на нотатник Амбридж, але героїчно повів далі: — То я си хтів вам розповісти, де ми взяли той табун. Отож ми почали з самця і п'яти самиць... Оцей, — він погладив коня, що прийшов найперший, — його ім'я Тенебрус, він мій улюбленець, перший, шо си народив у цьому лісі...

— Чи вам відомо, — перебила його Амбридж, — що за класифікацією Міністерства магії тестрали належать до небезпечних істот?

Серце Гаррі каменем упало в грудях, але Геґрід лише реготнув.

— Тестрали цілком безпечні! Ну, можуть трохи вкусити, якщо ви їх сильно рознервуєте...

— *Виявляє... ознаки...задоволення... коли... йдеться... про... насильство,* — забурмотіла Амбридж, знову шкрябаючи в записнику.

— Нє... чекайте! — стривожився Геґрід. — Та ж вас і пес укусить, якщо ви його почнете цькувати... а тестрали мають погану репутацію лишень через ті балачки про смерть... люди си гадали, що вони їм провіщают лихо. Просто ніц не розуміли, та й усьо!

Амбридж нічого не відповіла. Зробила останній запис, тоді глянула на Геґріда і знову дуже голосно й повільно проказала: — Прошу продовжувати урок. Я пройдуся, — вона вдала, що ходить (Мелфой і Пенсі Паркінсон мало не луснули зі стримуваного реготу), — ...між учнями, — показала на окремих школярів, — і задам їм запитання. — Показала на рот, ніби щось говорить.

Геґрід дивився на неї і ніяк не міг збагнути, чого це вона поводиться так, ніби він не розуміє нормальної мови. У Герміони від люті аж сльози на очах виступили.

— Меґера, гидка меґера! — шепотіла вона, коли Амбридж рушила до Пенсі Паркінсон.

— Е-е... файно, — пробелькотів Геґрід, намагаючись зосередитися на уроці, — отже... тестрали. Так. Ну, з ними си пов'язано купу файних речей...

— Чи все ви розумієте, — дзвінко запитала професорка Амбридж у Пенсі Паркінсон, — коли говорить професор Геґрід?

У Пенсі, як і в Герміони, теж виступили сльози на очах, але від сміху. Відповідь її була нерозбірлива, бо вона мусила тамувати хихотіння.

— Ні... бо... ну... він так говорить, ніби постійно рохкає...

Амбридж записала це в нотатник. Геґрід почервонів вільними від синців ділянками обличчя, але зробив вигляд, ніби не почув відповіді Пенсі.

— Е-е... так... файні речі про тестралів. Коли їх приборкати, як оцих, то ви вже ніколи й ніде не загубитеся. У них дивовижне чуття напрямку. Просто кажете їм, куди би ви хтіли, і...

— Якщо вони, тіпа, тебе зрозуміють, — голосно прокоментував Мелфой, і Пенсі Паркінсон знову почала труситися від реготу. Професорка Амбридж поблажливо всміхнулася, а тоді звернулася до Невіла.

— Ти бачиш тестралів, Лонґботоме? — запитала вона.

Невіл кивнув головою.

— А чию смерть ти бачив? — байдуже поцікавилася вона.

— Мого... мого дідуся, — затинаючись, відповів Невіл.

— І що ти про них думаєш? — показала вона своєю короткопалою рукою на коней, які вже обгризли коров'ячу тушу аж до кісток.

— Е-е... — нервово відповів Невіл, зиркнувши на Геґріда. — Ну... вони... е-е... нормальні...

— *Учні... занадто... залякані... щоб... визнати... свій... страх*, — забурмотіла Амбридж, роблячи черговий запис.

— Ні! — розпачливо вигукнув Невіл. — Я їх не боюся!

— Усе гаразд, — поплескала Невіла по плечу Амбридж з усерозуміючою, на її думку, усмішкою. Гаррі ця усмішка здалася зловісною. — Геґріде, — знову повернулася вона до вчителя й заговорила так само голосно й повільно, — гадаю, я вже маю досить інформації. Ви отримаєте, — (вона вдала, що бере щось прямо з повітря перед собою) — результати інспектування — (показала на записник) — впродовж десяти днів. — Підняла вгору десять куцих жирних пальців, а тоді, по-ропушачому широко всміхаючись з-під свого зеленого капелюшка, подріботіла від них, залишивши позаду Мелфоя і Пенсі Паркінсон, які корчилися зі сміху, Герміону, що розлючено тремтіла, і сумного, спантеличеного Невіла.

— Гидка, брехлива, збочена стара гаргуйлька! — бушувала Герміона, коли через півгодини вони верталися до замку по рівчаках, що їх вони протоптали в снігу йдучи сюди. — Ви зрозуміли, куди вона хилить? Це все пов'язано з її уявленнями про покручів... вона намагається зробити з Геґріда якогось тупого троля, тільки тому, що його мати була велетка... це так несправедливо, бо урок був цілком непоганий... тобто я ще могла б зрозуміти, якби то знову були якісь вибухозаді скрути, але ж тестрали нормальні... знаючи Геґріда, можна сказати, що це були взагалі цілком невинні істоти!

— Амбридж сказала, що вони небезпечні, — нагадав Рон.

— Як і казав Геґрід, вони не дозволять себе скривдити, — нетерпляче заперечила Герміона, — і я не думаю, що така вчителька, як Граблі-Планка показала б їх нам до складання НОЧІ, а вони ж такі цікаві! Одні люди їх бачать, а інші ні! Хотіла б і я їх побачити.

— Справді? — неголосно перепитав Гаррі.

Герміону зненацька охопив жах.

— Ой, Гаррі... пробач... ні, авжеж, ні... я бовкнула таку дурницю.

— Нічого, — заспокоїв він її, — не журися.

— Я здивований, що так багато учнів їх побачили, — мовив Рон. — Аж троє...

— Так, Візлі, ми тут теж, тіпа, про це думали, — пролунав лиховісний голос. Нечутними в м'якому снігу кроками Мелфой, Креб і Ґойл наздогнали їх і опинилися просто за їхніми спинами. — От цікаво, якби ти побачив, як хтось, тіпа, здох, — може, й квафела почав би тоді бачити?

Він зареготав разом з Кребом і Ґойлом, вирвався вперед на стежці до замку, а тоді заревів на весь голос: "Візлі — наш король". Вуха в Рона стали яскраво-червоні.

— Не звертай на них уваги, — просичала Герміона, вихопила чарівну паличку і замовлянням знову видобула з неї гаряче повітря, щоб розтопити в неторканому снігу стежку до оранжерей.

*

Настав грудень. Він приніс ще більше снігу і справжнісіньку лавину домашніх завдань для п'ятикласників. З наближенням Різдва Ронові й Герміонині обов'язки старост дедалі більше їх обтяжували. Вони мусили наглядати за прикрашанням замку ("Чіпляєш стрічку з блискітками, а Півз хапає її за другий кінець і намагається тебе задушити", — жалівся Рон), пильнувати першачків та другокласників, які на перервах залишалися в коридорах через страшенний холод надворі ("А то такі зухвалі шмаркачі, якщо хочеш знати! Ми в першому класі й близько такі не були", — нарікав Рон), і чергувати в коридорах на зміну з Аргусом Філчем, який підозрював, що святковий настрій виллється у масові чаклунські дуелі ("Та в нього лайно замість мозку", — лютував Рон). Справ було стільки, що Герміона навіть перестала плести ельфам шапочки й бідкалася, що їх у неї залишилося тільки три.

— Тим бідним ельфам, яких я ще не визволила, доведеться лишатися на Різдво тут, бо їм не вистачить шапочок!

Гаррі не наважився розповісти їй, що Добі забирає собі всю її продукцію, тому лише нижче схилився над рефератом з історії магії. Він не хотів навіть думати про Різдво. Уперше в житті мріяв не залишатися на канікули в Гоґвортсі. Враховуючи заборону на квідич і стурбованість тим, дадуть Геґрідові іспитовий термін чи ні, його тут зараз мало що тримало. З радістю чекав єдиного — зібрань ДА, але вони все одно на час канікул припинялися, бо майже всі члени ДА роз'їжджалися по своїх родинах. Герміона збиралися з батьками на гірськолижний курорт, і це викликало захват у Рона, бо він іще не чув, що маґли прив'язують собі до ніг вузенькі шматочки дерева, щоб з'їжджати з гір. Рон їхав додому в "Барліг". Гаррі кілька днів смертельно йому заздрив, аж доки Рон, відповідаючи на Гарріне запитання, як він планує добиратися на Різдво додому, вигукнув:

— Та ти ж так само їдеш! Хіба я не казав? Мама ще кілька тижнів тому написала, щоб я тебе запросив!

Герміона закотила очі, а в Гаррі миттю поліпшився настрій. Думка про Різдво в "Барлозі" була просто чудова, хоч її трохи псувало відчуття провини, що Гаррі не зможе провести канікули з Сіріусом. Він вирішив, що спробує переконати місіс Візлі запросити на свята ще й хрещеного батька, хоч навряд, щоб Дамблдор дозволив Сіріусові покинути площу Ґримо. Гаррі не міг не думати і про те, що й сама місіс Візлі, мабуть, не захотіла б його бачити в себе, бо ж вони так часто сварилися. Після останньої своєї з'яви в каміні Сіріус не мав з Гаррі ніякого зв'язку. Гаррі розумів, що самому встановити з ним контакт було б необачно, адже Амбридж увесь час насторожі, та йому однак сумно було уявляти, як Сіріус у старому материнському будинку на пару з Крічером стріляє різдвяною хлопавкою.

Гаррі першим прийшов до "кімнати на вимогу" для останнього перед канікулами зібрання ДА і дуже зрадів, що там ще нікого не було, бо коли спалахнули смолоскипи, побачив, що Добі власноручно прикрасив кімнату на Різдво. Неважко було здогадатися, що це зробив саме ельф, бо нікому більше не спало б на думку підвісити до стелі сотні золотих ялинкових прикрас, на кожній з яких красувалася фотографія — обличчя Гаррі з великим написом: "ВЕСЕЛОГО Й ГАРРІНОГО РІЗДВА!"

Ледве Гаррі встиг зірвати останню таку прикрасу, як двері з рипом відчинилися і зайшла, як завжди, замріяна Луна.

— Здоров, — імлисто привіталася вона, розглядаючи залишки святкового оздоблення. — Гарно. Це ти так прикрасив?

— Ні, — заперечив Гаррі, — це Добі, ельф-домовик.

— Омела, — мрійливо вказала Луна на зелений кущ з білими ягодами, що нависав прямо в Гаррі над головою. Він вистрибнув з-під нього, згадавши про звичай цілувати того, хто опинився під гілкою омели. — Правильно робиш, — дуже серйозно мовила Луна. — Там завжди аж кишить нарґлами.

Гаррі не довелося розпитувати, що таке нарґли, бо якраз прийшли Анжеліна, Кеті й Алісія. Були вони захекані й тремтіли від холоду.

— Нарешті, — Анжеліна скинула плаща й пожбурила його в куток, — ми знайшли тобі заміну.

— Заміну мені? — не зрозумівши, перепитав Гаррі.

— Тобі, Фредові й Джорджу, — пояснила вона. — Знайшли нового ловця!

— Кого? — поцікавився Гаррі.

— Джіні Візлі, — відповіла Кеті.

Гаррі аж рота роззявив.

— Я все розумію, — зітхнула Анжеліна, витягаючи чарівну паличку і розминаючи руку, — але вона, правду кажучи, непогано грає. Не порівняти з тобою, звичайно, — кинула на нього відверто несхвальний погляд, — та оскільки тебе нема...

Гаррі прикусив губу, щоб не сказати те, що вже готове було зірватися з язика: та йому в сто разів прикріше, що його вигнали з команди! Невже вона цього не розуміє?

— А хто відбивачі? — якомога спокійніше запитав він.

— Ендрю Керк і Джек Слоупер, — відповіла Алісія, — Нічого особливого, та порівняно з рештою телепнів, які приперлися...

Прихід Рона, Герміони й Невіла припинив цю гнітючу розмову, а ще за п'ять хвилин у кімнату набилося стільки людей, що Гаррі вже не бачив пекучих і докірливих поглядів Анжеліни.

— Увага, — закликав він усіх до порядку. — Я подумав, що сьогодні ми просто згадаємо все, що вивчили, бо це останнє зібрання перед канікулами. Тож напередодні тритижневої перерви немає сенсу починати щось нове...

— Не буде нічого нового? — незадоволено прошипів Захаріас Сміт, і його виразне шепотіння долетіло в кожний куток кімнати. — Якби я знав, то й не приходив би.

— Нам усім дуже прикро, що Гаррі не повідомив тобі персонально, — почулася голосна репліка Фреда.

Дехто з учнів захихотів. Гаррі побачив, як засміялася Чо, і відчув знайому порожнечу в грудях, ніби він, спускаючись сходами, несподівано пропустив сходинку.

— ...Будемо займатися парами, — сказав Гаррі. — Поч-

немо зі стримувального закляття, а хвилин за десять розкладемо подушки і ще раз випробуємо приголомшення.

Усі слухняно розділилися на пари. Партнером Гаррі, як завжди, був Невіл. Кімната заповнилася уривчастими вигуками *"Імпедімента!"*. Доки одні учні на якусь хвильку завмирали, їхні партнери, не маючи що робити, блукали поглядами по кімнаті, стежили, як працюють інші пари, а тоді приводили до тями завмерлих і самі піддавалися закляттю.

Невіла було просто не впізнати. Невдовзі, коли Гаррі вже тричі поспіль застигав і отямлювався, він звелів Невілові знову приєднатися до Рона з Герміоною, а сам пішов по кімнаті, щоб подивитися, як працюють інші. Коли минав Чо, вона нагородила його усмішкою. Він ледве втримався від спокуси ще кілька разів пройтися біля неї.

Після десяти хвилин стримувального закляття усі розклали по підлозі подушки й узялися за приголомшення. Для одночасного виконання цього закляття місця було малувато, тому одна половина групи стежила за діями другої, а потім вони мінялися ролями. Гаррі аж розпирало від гордості, коли він дивився на них усіх. Щоправда, Невіл замість Діна, в якого цілився, приголомшив Падму Патіл, але ж раніше він взагалі ні в кого не влучав! Усі учні прогресували просто на очах.

Минула година, і Гаррі всіх зупинив.

— Ви досягли великих успіхів, — похвалив він учнів, радісно всміхаючись. — Коли повернемося з канікул, перейдемо до складніших тем. Можливо, навіть будемо викликати патронусів.

Учні схвильовано загомоніли. Тоді почали, як звично, виходити парами або втрьох. Виходячи, майже всі бажали Гаррі веселих свят. Радісний Гаррі разом з Роном та Герміоною зібрав і акуратно поскладав подушки. Рон і Герміона вийшли з кімнати, а він ще затримався, бо там була Чо, і він сподівався й від неї теж почути привітання з Різдвом.

— Іди сама, — сказала Чо своїй подрузі Маріетті, і серце в Гаррі ледь не вискочило з грудей.

Він зробив вигляд, що поправляє складені стосом подушки. Був цілком певен, що вони залишилися тут самі, і чекав, коли вона заговорить. Натомість почув, як вона зашморгала носом. Озирнувся й побачив, що Чо посеред кімнати заливається слізьми.

— Що?..

Він не знав, що й робити. Вона стояла й мовчки плакала.

— Що сталося? — ледь чутно спитав він.

Дівчина похитала головою й витерла сльози рукавом.

— Вибач... — невиразно проказала Чо. — Мабуть... це просто... Ми стільки всього навчилися... і я тепер... думаю... якби ж то *він* усе це вмів... був би й досі живий.

У Гарріних грудях усе обірвалося. Він мав би це знати. Вона хотіла поговорити про Седрика.

— Він усе це вмів, — видушив з себе Гаррі. — І дуже добре вмів, інакше б нізащо не добрався до середини лабіринту. Та якщо Волдеморт дуже хоче когось убити, порятунку немає.

Чо аж гикнула, почувши Волдемортове ім'я, однак дивилася на Гаррі не кліпаючи.

— Але ж *ти* вижив, ще тоді, як був немовлям, — тихенько сказала вона.

— Це так, — утомлено погодився Гаррі, помалу йдучи до дверей. — Я сам не знаю чому. Ніхто цього не знає, тож тут нічим пишатися.

— Ой, тільки не йди! — вигукнула Чо, знову готова розплакатися. — Вибач, що я так розклеїлася... я не хотіла...

Вона знову гикнула. Була неймовірна гарна навіть з червоними й підпухлими очима. Гаррі мав дивні відчуття. Волів би просто почути вітання з Різдвом.

— Я розумію, як це для тебе жахливо, — Чо знову витерла сльози рукавом. — Я згадую Седрика, а ти бачив, як він помирав... Тобі, мабуть, хочеться про це забути?

Гаррі нічого на це не відповів. Чо казала правду, але підтвердити її слова було б бездушно.

— Знаєш, ти д-дуже добрий учитель, — усміхнулася крізь сльози Чо. — Мені ж ніколи не вдавалося приголомшення.

— Дякую, — зніяковів Гаррі.

Цілу довжелезну мить вони дивилися одне одному в очі. Гаррі відчув палке бажання вибігти з кімнати, а натомість неспроможний був ворухнути ногою.

— Омела, — тихенько сказала Чо, показуючи на стелю над його головою.

— Так, — відповів Гаррі. У нього пересохло в роті. — Там, мабуть, повно нарґлів.

— А що таке нарґли?

— Поняття не маю, — знизав плечима Гаррі. Вона підійшла ближче. Його мовби приголомшили. — Спитай у Лунатички. Тобто в Луни.

Чо якось кумедно чи то схлипнула, чи засміялася. Підійшла ще ближче. Гаррі міг би вже полічити веснянки на її носі.

— Гаррі, ти мені дуже подобаєшся.

Він уже не міг думати. Дивовижне тремтіння ширилося по всьому тілі, він не володів ні руками, ні ногами, ні головою.

Вона була так близько. Він бачив кожнісіньку сльозинку на її віях...

*

Коли Гаррі через півгодини повернувся до вітальні, Герміона й Рон сиділи на своїх улюблених місцях біля каміна. Майже всі інші учні вже порозходилися спати. Герміона писала довжелезного листа. Списала майже півсувою пергаменту, що звисав з краю стола. Рон лежав на килимку біля каміна, намагаючись закінчити домашнє завдання з трансфігурації.

— Де ти так затримався? — поцікавився він, коли Гаррі сів у крісло біля Герміони.

Гаррі не відповів. Був сам не свій. Йому кортіло розповісти про те, що сталося, Ронові й Герміоні, та водночас хотілося забрати цю таємницю з собою в могилу.

— Гаррі, з тобою все гаразд? — спитала Герміона, поглядаючи на нього.

Гаррі непевно стенув плечима: він уже й сам не розумів.

— Що таке? — сперся на лікоть Рон, щоб краще бачити Гаррі. — Що сталося?

Гаррі не знав, з чого почати, та й усе ще не був певен, чи взагалі хоче цим ділитися. Але саме тоді, як він уже вирішив мовчати, Герміона взяла справу в свої руки.

— Це Чо? — поцікавилася вона діловим тоном. — Чекала тебе після зібрання?

Онімівши з подиву, Гаррі кивнув головою. Рон почав хихотіти, але замовк, коли Герміона на нього зиркнула.

— То... е-е... що ж вона хотіла? — запитав Рон удавано байдужим голосом.

— Вона... — прохрипів Гаррі, а тоді прокашлявся і зробив другу спробу. — Вона... е-е...

— Ви цілувалися? — пожвавилася Герміона.

Рон так рвучко звівся, що його каламар перекинувся й покотився по килимку. Не звертаючи на це уваги, Рон жадібно втупився в Гаррі.

— Ну? — вимогливо наполягав він.

Гаррі глянув на Рона, очі якого світилися нетерплячою цікавістю, на дещо спохмурнілу Герміону, і ствердно кивнув.

— АГА!

Рон переможно підняв стиснутого кулака й вибухнув пронизливим реготом, від чого кілька боязких другокласників біля вікна аж підскочило. Гаррі неохоче всміхнувся, дивлячись, як Рон качається по килимку. Герміона глянула на Рона з глибокою відразою і повернулася до свого листа.

— Ну? — Рон нарешті подивився на Гаррі. — І як було?

Гаррі на мить замислився.

— Мокро, — чесно зізнався він.

Рон пирхнув чи то радісно, чи то зневажливо — важко було зрозуміти.

— Бо вона плакала, — зніяковіло пояснив Гаррі.

— Он воно що, — посмішка на Роновім обличчі зів'яла. — То ти так погано цілуєшся?

— Не знаю, — Гаррі над цим не замислювався і тепер відразу відчув стурбованість. — Можливо.

— Авжеж, ні, — неуважно заперечила Герміона, шкрябаючи свого листа.

— Звідки ти знаєш? — огризнувся Гаррі.

— Бо Чо останнім часом плаче постійно, — буркнула Герміона. — За обідом, у туалеті, скрізь.

— Думаю, два-три цілунки мали б її розвеселити, — вишкірився Рон.

— Роне, — зверхньо мовила Герміона, вмокаючи перо в каламар, — бездушнішого за тебе я ще не зустрічала.

— Що ти цим хочеш сказати? — обурився Рон. — Хто ж пхинькає, коли його цілують?

— Так, — трохи розпачливо додав Гаррі, — хто?

Герміона глянула на хлопців жалісливо.

— Невже до вас не доходить, що зараз відчуває Чо? — запитала вона.

— Ні, — відповіли в один голос Гаррі з Роном.

Герміона зітхнула й відклала перо.

— Це ж очевидно, що їй дуже сумно через смерть Седрика. Крім того, вона, мабуть, розгублена, бо їй подобався Седрик, а тепер подобається Гаррі, і Чо сама не може зрозуміти, хто з них кращий. Тепер вона почуватиметься винною, думатиме, що образила Седрикову пам'ять, цілуючись з Гаррі, а ще буде журитися, що казатимуть інші, якщо вона почне зустрічатися з Гаррі. І ще вона, мабуть, не може визначитися зі своїми почуттями до Гаррі, бо він був разом з Седриком, коли той помирав, тому ця ситуація заплутана й болюча. А крім цього, вона боїться, що її виключать з рейвенкловської квідичної команди, бо вона погано літає.

Після цих слів запанувала приголомшлива тиша, а тоді озвався Рон:

— Одна людина не може стільки всього відчувати одночасно, бо просто лусне.

— Те, що ти маєш емоції на рівні чайної ложки, ще не означає, що ми всі такі, — роздратовано огризнулася Герміона, знову беручи перо.

— Вона сама почала, — спробував виправдовуватися

Гаррі. — Я нічого б... вона просто підійшла до мене... а тоді почала ридати в мене на плечі... я не знав, що робити...

— Старий, та я ж тебе не звинувачую, — стривожився Рон.

— Треба було її заспокоїти, — глянула на Гаррі Герміона. — Ти ж так і зробив, правда?

— Ну, — промимрив Гаррі, а обличчя його недоречно розпашілося. — Я, той... поплескав її по плечі.

Герміона мала такий вигляд, ніби ледве стримувалася, щоб не закотити очі.

— Могло бути й гірше, — зітхнула вона. — То ти з нею ще зустрічатимешся?

— Мені ж доведеться, — здивувався Гаррі. — У нас же будуть зібрання ДА, ти що, забула?

— Ти знаєш, що я мала на увазі, — нетерпляче сказала Герміона.

Гаррі нічого не відповів. Герміонині слова відкрили перед ним нові обрії, і ці обрії його лякали. Спробував уявити, як вони з Чо кудись ідуть, наприклад, у Гоґсмід, і як він пробуде поряд з нею аж кілька годин. Авжеж, після того, що сталося, вона чекатиме, щоб він її кудись запросив ... від цієї думки йому замлоїло в животі.

— Та нічого, — сухо додала Герміона, знову поринаючи у свій лист, — ще буде не одна нагода домовитися про зустріч.

— А що, як він не захоче домовлятися? — спитав Рон, дивлячись на Гаррі з незвично проникливим виразом обличчя.

— Не мели дурниць, — неуважно озвалася Герміона, — вона вже давно йому подобається, правда ж, Гаррі?

Він не відповів. Так, Чо подобається йому давно, але щоразу, як він уявляв себе з нею наодинці, вона була радісна, а не ридала в нього на плечі.

— А кому це ти, до речі, пишеш цілий роман? — запитав Герміону Рон, намагаючись прочитати щось на пергаменті, що вже лежав аж на підлозі. Герміона висмикнула листа в нього з-під носа.

— Вікторові.

— *Крумові?*

— А ти багато знаєш інших Вікторів?

Рон незадоволено промовчав. Ще яких двадцять хвилин вони сиділи мовчки. Рон дописував реферат з трансфігурації, нетерпляче пирхаючи й весь час щось викреслюючи, Герміона списала весь пергамент аж до нижнього краю, тоді акуратно його згорнула й запечатала, а Гаррі дивився у вогонь, понад усе прагнучи, щоб там з'явилася Сіріусова голова і хоч щось йому порадила про дівчат. Але вогонь, потріскуючи, згасав.

Нарешті всі червоногарячі жаринки перетворилися на попіл, і Гаррі, озирнувшись, побачив, що у вітальні не залишилося нікого, крім них.

— На добраніч, — відверто позіхнула Герміона й подалася сходами до дівчачих спалень.

— І що вона знайшла в тому Крумові? — дивувався Рон, коли вони з Гаррі піднімалися до хлопчачих спалень.

— По-перше, — замислився Гаррі, — він старший... а ще всесвітньо відомий квідичист...

— Воно то так, — набурмосився Рон, — але ж він на всіх дивиться вовком!

— Це правда, — погодився Гаррі, усе ще думаючи про Чо.

Вони мовчки скинули мантії і вдягли піжами. Дін, Шеймус і Невіл уже спали. Гаррі поклав окуляри на тумбочку біля ліжка й заліз під ковдру, але не засунув запони, а задивився на клаптик зоряного неба, що проглядався у вікні біля Невілового ліжка. Якби ж то він учора знав, що всього за добу цілуватиме Чо Чанґ...

— На добраніч, — пробурмотів десь праворуч Рон.

— На добраніч, — відповів йому Гаррі.

Може, наступного разу — якщо тільки буде наступний раз — вона буде хоч трошки веселіша. Треба було її кудись запросити. Мабуть, вона цього чекала і тепер гнівається на нього... чи лежить собі в ліжку, ридаючи за Седриком? Не знав, що й думати. Герміонині слова, замість прояснити, все лише ускладнили.

"Ось чому нас мали б тут навчати, — подумав він, пере-

вертаючись на бік, — що там в голові у дівчат... це дало б значно більше користі, ніж віщування..."

Невіл щось пробурмотів уві сні. Десь надворі ухнула сова.

Гаррі наснилося, що він знову в кімнаті ДА. Чо його звинувачувала, що він спеціально затяг її туди, казала, що він пообіцяв їй сто п'ятдесят карток з шоколадних жабок, якщо вона прийде. Гаррі заперечував... Чо закричала: "Седрик дав мені цілу купу тих карток, ось дивися!" Вона виймала з мантії жмені карток і кидала їх угору. Раптом вона перетворилася на Герміону й сказала: "Гаррі, ти ж їй пообіцяв... тепер мусиш дати їй щось на заміну... може, "Вогнеблискавку"?" Гаррі заперечував, що не може дати Чо "Вогнеблискавку", бо її забрала Амбридж, та й узагалі це все безглуздо, бо він прийшов до кімнати ДА лише для того, щоб розвісити різдвяні прикраси у формі голови ельфа Добі...

Сон змінився...

Його тіло було гладеньке, міцне й гнучке. Він прослизав крізь блискучі металеві ґрати в темному й холодному кам'яному мурі... повз на животі, звиваючись по підлозі... було темно, але він бачив навколо якісь предмети, що мерехтіли чудернацькими, пульсуючими барвами... озирнувся... на перший погляд коридор був порожній... ба ні... попереду сидів на підлозі якийсь чоловік, похиливши голову на груди, його обриси проглядалися у напівтемряві...

Гаррі висолопив язика... відчував у повітрі запах цього чоловіка... той був живий, але напівсонний... сидів перед дверима в кінці коридору...

Гаррі хотів укусити цього чоловіка... але вгамував цей порив... бо мав значно важливіші справи...

Та чоловік заворушився... зірвався на ноги... сріблястий плащ зіслизнув на підлогу і Гаррі побачив, як над ним нависають мерехтливі й розмиті контури цього чоловіка, як той витягає з-за пояса чарівну паличку... він не мав вибору... піднявся над підлогою й кинувся на нього раз, удруге, втретє... впивався іклами в його тіло, відчував, як хрускають під його щелепами ребра, відчував гарячий потік його крові...

Чоловік кричав від болю... а тоді стих... обм'якло притулився до стіни... кров струменіла на підлогу...

Жахливо заболіло чоло... мало не вибухав від болю...

— Гаррі! ГАРРІ!

Він розплющив очі. Тіло заливав холодний піт. Простирадла обкрутилися на ньому, наче рукави гамівної сорочки. Здавалося, ніби до чола притисли розпечену кочергу.

— *Гаррі!*

Над ним стояв переляканий Рон. У ногах ліжка бовваніли ще якісь постаті. Гаррі обхопив голову руками. Аж сліпнув від нестерпного болю... перекрутився в ліжку і його знудило на матрац.

— Він захворів, — почувся переляканий голос. — Може, когось покликати?

— Гаррі! *Гаррі!*

Він мусив сказати Ронові, це було вкрай важливо... важко дихаючи й нічого не бачачи через пекучий біль, Гаррі відштовхнувся від ліжка, намагаючись не виблювати ще раз.

— Твій тато... — видушив він із себе задихаючись. — На твого тата... напали...

— Що? — нерозуміюче перепитав Рон.

— Твій тато! Його покусали, це дуже серйозно, там скрізь кров...

— Я біжу по допомогу, — пролунав той самий переляканий голос, і Гаррі почув, як хтось вибігає зі спальні.

— Гаррі, старий, — непевно проказав Рон, — ти... тобі це просто наснилося...

— Ні! — люто вигукнув Гаррі. Надзвичайно важливо, щоб Рон зрозумів! — Це був не сон... не звичний сон... я там був, я бачив... я це *зробив*...

Чув бурмотіння Шеймуса й Діна, але не звертав на них уваги. Біль у шрамі потроху слабшав, хоч Гаррі і досі був мокрий від поту і тремтів, наче в пропасниці. Його знову знудило — і Рон ледве встиг відскочити.

— Гаррі, ти захворів, — пробелькотів він. — Невіл побіг по допомогу.

— Зі мною все гаразд! — видушив Гаррі, з тремтінням витираючи піжамою рота. — Зі мною все нормально. Біда сталася з твоїм татом... треба довідатися, де він... він стікає кров'ю... я був... то була величезна змія.

Він спробував піднятися з ліжка, але Рон штовхнув його назад. Дін з Шеймусом перешіптувалися неподалік. Гаррі не знав, одна хвилина минула чи десять. Він просто сидів і тремтів, а біль у чолі поступово вщухав... тоді на сходах почулися квапливі кроки, і знову пролунав Невілів голос.

— Сюди, пані професорко.

До спальні вбігла професорка Макґонеґел у картатому халаті та окулярах, що криво сиділи на її кістлявому носі.

— Що таке, Поттере? Де тобі болить?

Ще ніколи він так не радів, побачивши її. Йому зараз був потрібний саме член Ордену Фенікса, а не той, хто б над ним метушився і приписував непотрібні настоянки.

— Це Ронів тато, — сказав він і знову сів на ліжку. — На нього напала змія, і це дуже серйозно, я бачив, як це сталося.

— Як ти міг таке бачити? — професорка Макґонеґел насупила свої чорні брови.

— Не знаю... я спав, а тоді опинився там...

— Тобто тобі це наснилося?

— Ні! — сердито заперечив Гаррі. Невже ніхто з них не розуміє? — Спочатку я бачив сон про щось зовсім інше, різні там дурниці... а тоді сон перервався. Це сталося насправді, я це не уявив. Містер Візлі дрімав на підлозі, і на нього напала велетенська змія. Там цілі калюжі крові, він знепритомнів, треба його знайти...

Професорка Макґонеґел дивилася на нього крізь свої перекошені окуляри з таким виглядом, ніби злякалася того, що побачила.

— Я не брешу і я не збожеволів! — крикнув Гаррі. — Це правда, я бачив, як це сталося!

— Я вірю тобі, Поттере, — коротко кинула професорка Макґонеґел. — Одягни халат... ми йдемо до директора.

— РОЗДІЛ ДВАДЦЯТЬ ДРУГИЙ —

Лікарня магічних хвороб і травм імені Святого Мунґо

Ґаррі настільки зрадів, що вона сприйняла його серйозно, що без вагань зіскочив з ліжка, накинув халат і надів окуляри.

— Візлі, ти теж, мабуть, іди з нами, — сказала професорка Макґонеґел.

Вони пішли за професоркою повз мовчазних Невіла, Діна та Шеймуса, вийшли зі спальні, спустилися ґвинтовими сходами у вітальню, пролізли в отвір за портретом Гладкої Пані й опинилися в залитому місячним сяйвом коридорі. Ґаррі відчував, що паніка, яка його охопила, будь-якої миті може перелитися через край. Йому хотілося бігти до Дамблдора й кричати. Вони йшли занадто спокійно, а містер Візлі тим часом стікав кров'ю. А що, як ті ікла (Ґаррі намагався не думати про них "мої ікла") були отруйні? Минули Місіс Норіс, що вилупила свої очі-ліхтарі й зашипіла, але професорка Макґонеґел гукнула їй: "Тпрусь!" — і Місіс Норіс шугнула в тінь. За кілька хвилин вони підійшли до кам'яного ґаргуйля, що охороняв вхід до кабінету Дамблдора.

— Свистобджілка, — сказала професорка.

Ґаргуйль ожив і відскочив убік. Стіна за його спиною розійшлася, відкривши прохід до кам'яних сходів, що безперервно рухалися вгору по спіралі, наче ескалатор. Усі втрьох стали на рухомі сходинки. Стіна за ними знову зійшлася з глухим стукотом, а вони підіймалися догори невеличкими колами, аж поки опинилися перед полірованими дубовими дверима з мідним кільцем у формі грифона.

Хоч уже було далеко за північ, з кімнати долинали голоси. Було таке враження, що до Дамблдора завітало з десяток гостей. Професорка Макґонеґел тричі постукала кільцем-грифоном, і голоси негайно стихли, ніби їх узяли й

вимкнули. Двері відчинилися самі собою, і професорка Макґонеґел разом з Гаррі та Роном зайшла.

Кабінет був напівтемний. Чудернацькі срібні прилади стояли на столах спокійно й тихо, замість того, щоб сюрчати, як завжди, й випускати клубочки диму. Портрети колишніх директорів та директорок куняли у своїх рамах. За дверима дрімав на сідалі, сховавши голову під крило, розкішний золотисто-червоний птах завбільшки з лебедя.

— А-а, це ви, професорко Макґонеґел... і... *ага.*

Дамблдор сидів за столом у кріслі з високою спинкою, схилившись над паперами, що їх освітлювали свічки. Мав на собі чудовий халат, гаптований фіолетовими та золотими нитками, накинутий поверх білосніжної нічної сорочки, проте не був заспаний, а його проникливі ясно-сині очі пильно вдивлялися в професорку Макґонеґел.

— Професоре Дамблдор, Поттерові... е-е... наснився страшний сон, — повідомила професорка Макґонеґел. — Він каже...

— То був *не сон*, — миттєво заперечив Гаррі.

Професорка Макґонеґел глянула на Гаррі й спохмурніла.

— Тоді, Поттере, розкажи директорові сам.

— Я... я *справді* спав... — почав Гаррі, але, попри весь свій жах і розпачливі намагання примусити Дамблдора повірити, був трохи роздратований тим, що директор на нього не дивився, розглядаючи натомість свої переплетені пальці. — Але то не був звичайний сон... усе було насправді... я бачив, як це сталося... — Гаррі набрав повні груди повітря, — ... на Ронового тата... містера Візлі... напала велетенська змія.

Його слова бриніли в повітрі, і через те здавалися безглуздими, навіть смішними. Запала мовчанка, а Дамблдор відхилився й задумливо почав розглядати стелю. Блідий і приголомшений Рон перевів погляд з Гаррі на Дамблдора.

— І як ти це побачив? — спокійно запитав Дамблдор, так само не дивлячись на Гаррі.

— Ну... я не знаю, — доволі сердито буркнув Гаррі, не розуміючи, яке це має значення. — Ніби видіння в голові ...

— Ти мене не зрозумів, — так само спокійно додав Дамблдор. — Тобто... чи ти пам'ятаєш... е-е... де ти був, спостерігаючи за нападом? Стояв за спиною жертви, чи дивився на цю сцену згори?

То було таке чудернацьке запитання, що Гаррі аж рота роззявив — Дамблдор мовби все знав...

— Я був змією, — пояснив він. — Я бачив це все очима змії.

Якусь мить усі мовчали, а тоді Дамблдор, який тепер дивився на посірілого Рона, запитав чітко й виразно:

— Артур серйозно поранений?

— Так, — рішуче підтвердив Гаррі... Ну чого вони всі такі повільні на підйом, невже не розуміють, що стікає кров'ю людина, котру проштрикнули гострющими іклами? І чому Дамблдор навіть не хоче на нього глянути?

Але Дамблдор так рвучко встав, що Гаррі аж підстрибнув. Директор звернувся до одного старого портрета, що висів аж під стелею.

— Еверарде? — покликав він його. — І ти, Діліс, теж!

Чарівник з пожовклим обличчям і коротким чорним волоссям, а також літня чаклунка з довгими срібними кучериками миттєво розплющили очі, хоч перед тим, здавалося, спали непробудним сном.

— Ви все чули? — запитав Дамблдор.

Чарівник кивнув головою, а чаклунка сказала: — Авжеж.

— Той чоловік рудий і носить окуляри, — додав Дамблдор. — Еверарде, мусиш здійняти тривогу. Дивися тільки, щоб його знайшли відповідні люди...

Обоє вклонилися й зникли зі своїх рам, але замість з'явитися на сусідніх картинах (як це зазвичай бувало в Гоґвортсі), їх просто не стало. Одна рама була тепер цілком порожня, хіба що з темною завісою на задньому плані, а на другій залишилося чудове шкіряне крісло. Гаррі помітив, що й багато інших директорів та директорок, хоч і вельми переконливо хропли й пускали слину, насправді крадькома зиркали на нього з-під вій, тож він раптом зрозумів, хто тут галасував, коли вони постукали.

— Еверард і Діліс були найавторитетнішими директорами Ґоґвортсу, — повідомив Дамблдор, проходячи повз Гаррі, Рона та професорку Макґонеґел до розкішного сплячого птаха на сідалі біля дверей. — Вони такі знамениті, що їхні портрети висять по всіх найважливіших чаклунських установах. Мають цілковиту свободу переміщатися з одного свого портрета на інший, тому можуть нам розповісти, що діється в будь-якому місці...

— Але ж невідомо, де саме містер Візлі! — вигукнув Гаррі.

— Прошу вас сідати, — незворушно вів далі Дамблдор, ніби Гаррі нічого й не сказав, — Еверард і Діліс можуть бути відсутні кілька хвилин. Професорко Макґонеґел, чи не могли б ви нам зробити стільці?

Професорка Макґонеґел витягла з халата чарівну паличку й махнула нею. Просто з повітря виникли три дерев'яні стільці з прямими спинками, анітрохи не схожі на зручні крісла з ситцевою оббивкою, що їх був вичаклував Дамблдор на слуханні Гарріної справи. Гаррі сів, скоса поглядаючи на Дамблдора. Директор погладив пальцем золотисте пір'я на голові Фоукса. Фенікс відразу прокинувся. Високо задер свою прекрасну голову і глянув на Дамблдора блискучими темними очима.

— Нам буде потрібне, — дуже тихенько сказав птахові Дамблдор, — попередження.

Спалахнув вогонь, і фенікс зник.

Дамблдор тепер підійшов до одного з делікатних срібних приладів, функції якого були Гаррі невідомі, переніс його на стіл, сів обличчям до них усіх і легенько вдарив по приладу чарівною паличкою.

Прилад ожив і ритмічно задзенькав. З малесенької срібної трубочки вгорі почав пахкати блідо-зелений дим. Насупивши брови, Дамблдор пильно стежив за димом. Минуло кілька секунд, і з крихітних клубочків утворився суцільний струмінь диму, що густішав і клубочився в повітрі... цей дим перетворився на голову змії, що широко роззявляла свою пащеку. Гаррі було цікаво знати, чи все це підтверд-

жує його слова. Він нетерпляче поглядав на Дамблдора, очікуючи хоч якогось знаку, але Дамблдор на нього не дивився.

— Авжеж, авжеж, — бурмотів, здається, сам до себе Дамблдор, без найменшого подиву розглядаючи струмінь диму. — Але по суті розділений?

Гаррі нічого не розумів. Димова зміюка розділилася на дві окремі змії, що звивалися й похитувалися в темному повітрі. Дамблдор з похмурим задоволенням знову легенько вдарив прилад чарівною паличкою. Дзенькання поступово стихло, а димова змія перетворилася на безформну хмарку й зникла.

Дамблдор відніс прилад назад на тонконогий столик. Гаррі бачив, як директори на портретах проводили його поглядами, а коли побачили, що Гаррі за ними стежить, поспіхом прикинулися, що сплять. Гаррі хотів було розпитати про цей чудернацький срібний прилад, та не встиг, бо зі стіни праворуч угорі почувся голос. Це знову з'явився у своєму портреті захеканий чарівник на ім'я Еверард.

— Дамблдоре!

— Які новини? — поцікавився Дамблдор.

— Я кричав, аж доки туди не прибігли, — повідомив чарівник, витираючи лоба завісою, що була в нього за спиною, — я сказав, що почув, ніби внизу щось ворушиться... вони не знали, вірити мені чи ні, але зійшли вниз, щоб пересвідчитись... знаєш, там унизу немає портретів, щоб подивитися самому. Але хвилини за дві його винесли. Він у поганому стані, залитий кров'ю, я побіг до портрета Ельфріди Креґ, щоб краще бачити, куди вони йдуть...

— Добре, — сказав Дамблдор, а Рон судомно здригнувся. — Сподіваюся, Діліс за цим простежить...

І справді, за кілька секунд знову з'явилась у своїй картині чаклунка зі срібними кучериками. Вона, кахикаючи, сіла в крісло й сказала: — Дамблдоре, його забрали до Святого Мунґо... несли повз мій портрет... вигляд у нього кепський...

— Дякую тобі, — сказав Дамблдор, а тоді глянув на професорку Макґонеґел.

— Мінерво, піди розбуди всіх Візлів.

— Так-так...

Професорка Макґонеґел рвучко встала й пішла до дверей. Гаррі краєм ока подивився на переляканого Рона.

— Дамблдоре... а як бути з Молі? — зупинилася біля дверей професорка Макґонеґел.

— Це буде робота для Фоукса — після того, як він перевірить, чи там нікого немає, — відповів Дамблдор. — Але вона, можливо, вже й сама знає... у неї той чудовий годинник...

Гаррі знав, що Дамблдор має на увазі годинник, який показував не час, а місце перебування й стан членів родини Візлів, і зажурено подумав, що стрілка містера Візлі, мабуть, стоїть навпроти позначки "смертельна небезпека". Але ж зараз глибока ніч. Можливо, місіс Візлі спить, а не стежить за годинником. Гаррі похолов, пригадавши, як ховчик місіс Візлі перетворювався на мертвого містера Візлі — з перехнябленими окулярами, з кров'ю на лиці... але містер Візлі не помре... не повинен...

Дамблдор нишпорив у шафці за спинами в Гаррі й Рона. Вийняв старого почорнілого чайника й поставив на столі. Потім підняв чарівну паличку й промовив *"Летус!"*. На якусь мить чайник затремтів і спалахнув химерним синім сяйвом, а далі завмер і знову став суцільно чорний.

Дамблдор підійшов до іншого портрета, де був зображений хитромудрий на вигляд чаклун з гострою борідкою, одягнений у слизеринські срібно-зелені шати. Він, мабуть, так міцно спав, що навіть не почув голосу Дамблдора, коли той спробував його розбудити.

— Фінеасе. *Фінеасе.*

Персонажі інших портретів у кімнаті перестали прикидатися, що сплять. Вони заворушилися в рамах, намагаючись краще все побачити. Хитромудрий чаклун і далі розігрував сон, тому з портретів теж почали вигукувати його ім'я.

— Фінеасе! *Фінеасе!* ФІНЕАСЕ!

Він уже не міг прикидатися. Театрально здригнувся й широко розплющив очі.

— Мене хтось кликав?

— Фінеасе, відвідай, будь ласкавий, свій інший портрет, — сказав Дамблдор. — Маю ще одну вістку.

— Відвідати інший портрет? — перепитав Фінеас писклявим голосом, довго й штучно позіхаючи (його погляд блукав по кімнаті й зупинився на Гаррі). — Ой ні, Дамблдоре, я нині такий втомлений.

Щось у Фінеасовому голосі було Гаррі дуже знайоме. Де він його вже чув? Але не встиг над цим замислитись, бо портрети на стінах почали бурхливо протестувати.

— Непокора! — заволав огрядний, червононосий чаклун, розмахуючи кулаками. — Нехтування службою!

— Для нас честь служити теперішньому директорові Гоґвортсу! — репетував старенький кволий чарівник, у якому Гаррі впізнав Дамблдорового попередника Арманда Діпіта. — Ганьба тобі, Фінеасе!

— Може, мені його переконати, Дамблдоре? — гукнула гостроока чаклунка, піднімаючи незвично масивну чарівну паличку, що нагадувала березову вудку.

— Ну, гаразд, — погодився Фінеас, боязко поглядаючи на чарівну паличку, — хоч він, можливо, знищив уже й мій портрет, як і решту наших родинних портретів...

— Сіріус не чіпає твого портрета, — заперечив Дамблдор, і Гаррі відразу згадав, де вже чув Фінеасів голос — той лунав з нібито порожньої рами в його кімнаті на площі Ґримо. — Передаси йому звістку, що Артура Візлі тяжко поранено, і що незабаром у будинок прибудуть його дружина, діти й Гаррі Поттер. Усе зрозумів?

— Артура Візлі поранено, скоро прибудуть жінка, діти й Гаррі Поттер, — знуджено повторив Фінеас. — Так, так... гаразд...

Він нахилився до портретної рами і зник саме в ту мить, як знову відчинилися двері кабінету. Професорка Макґонеґел привела розпатланих і приголомшених Фреда, Джорджа і Джіні. Усі вони були в піжамах.

— Гаррі... що тут таке? — запитала перелякана Джіні. — Професорка сказала, що ти бачив, як поранили тата...

— Твій батько зазнав поранення, виконуючи завдання Ордену Фенікса, — пояснив Дамблдор, перш ніж Гаррі встиг розкрити рота. — Його поклали в лікарню магічних хвороб і травм імені Святого Мунґо. Я відсилаю вас у Сіріусів будинок, звідти значно ближче до лікарні, ніж з "Барлогу". Там ви зустрінетеся з матір'ю.

— А як ми доберемося? — спитав приголомшений Фред. — З порошком флу?

— Ні, — заперечив Дамблдор, — зараз небезпечно користуватися порошком флу, бо за мережею стежать. Скористаєтесь летиключем. — Він показав на чорний чайник, що безневинно стояв на столі. — Зачекаємо тільки, що скаже нам Фінеас Ніґелус... перш, ніж відсилати, хочу переконатися, що вам нічого не загрожує...

Посеред кабінету спалахнуло полум'я, залишивши після себе єдину золотисту пір'їну, що закружляла над підлогою.

— Це Фоуксове попередження, — пояснив Дамблдор і вхопив пір'їну. — Професорка Амбридж уже знає, що ви не спите... Мінерво, піди й затримай її... вигадай що завгодно...

Професорка Макґонеґел вибігла, майнувши своїм картатим халатом.

— Він каже, що буде радий, — пролунав за Дамблдорової спиною знуджений голос. Чаклун на ім'я Фінеас знову з'явився на тлі слизеринського прапора. — Мій пра-правнук завжди вирізнявся дивним смаком у доборі гостей.

— Підійдіть до мене, — звелів Дамблдор Гаррі й усім Візлі. — І швидко, доки тут не з'явився ще дехто.

Гаррі й усі решта оточили Дамблдорів стіл.

— Ви вже користалися летиключами? — запитав Дамблдор, і вони кивнули, торкаючись кожне якоїсь частинки чайника. — Добре. Тоді лічу до трьох. Раз... два...

Це сталося за частку секунди. В нескінченно малій паузі перед словом "три" Гаррі поглянув на Дамблдора... вони стояли поруч... а Дамблдор перевів свій ясний синій погляд з летиключа на обличчя Гаррі.

Одразу ж шрам у Гаррі спалахнув пекучим болем, ніби

розкрилася давня рана... і його охопила непрохана, небажана, але така жахлива й могутня ненависть, що він у ту мить відчув незбориме бажання напасти... вкусити... вп'ястися іклами в цього чоловіка перед ним...

— *...три.*

Гаррі відчув, як щось потужно смикнуло його в районі пупа, земля провалилася з-під ніг, а рука приклеїлася до чайника. Він зіштовхувався з Візлями, а чайник тягнув їх за собою у вирі кольорів і пориві вітру... А тоді його ноги так різко вдарилися об тверду поверхню, що коліна аж підігнулися. Чайник з брязкотом покотився по підлозі, а десь неподалік пролунав голос:

— Знову повернулися?! Криваві зрадники, мерзота! Це правда, що вмирає їхній батько?

— ГЕТЬ! — заревів інший голос.

Гаррі зіп'явся на ноги й озирнувся. Вони прибули на тьмяну кухню у підвалі будинку номер дванадцять на площі Ґримо. Єдиними джерелами світла був камін та недогарок свічки, що освітлювали рештки самотньої вечері. Крічер подріботів у коридор, лиховісно озираючись на новоприбулих і підтягуючи пов'язку на стегнах. До них підбігав стривожений Сіріус. Був він неголений і неперевдягнений, від нього трохи тхнуло перегаром, наче від Манданґуса.

— Що сталося? — запитав він, помагаючи встати Джіні. — Фінеас Ніґелус казав, що Артура важко поранено.

— Спитай у Гаррі, — відповів Фред.

— Так, я й сам хотів би про це почути, — додав Джордж.

Близнюки й Джіні втупилися в Гаррі. На сходах у коридорі затихли Крічерові кроки.

— Це сталося... — почав Гаррі. Розповідати їм було важче, ніж Макґонеґел та Дамблдорові. — Я мав... ніби... видіння...

І він переказав усе, що йому привиділося, хоч трошки змінив свою розповідь, щоб здавалося, ніби він спостерігав за нападом змії збоку, а не бачив усе очима її самої. Поблідлий Рон на мить на нього блимнув, але нічого не сказав. Коли Гаррі договорив, Фред, Джордж і Джіні ще якийсь час

на нього дивилися. Гаррі не знав, чи йому привиділося, але в їхніх поглядах відчулося якесь мовчазне звинувачення. Якщо вони докоряли йому вже за те, що він став свідком нападу, то що було б, якби він розказав, що, власне, був у зміїній шкурі.

— А мама тут? — звернувся до Сіріуса Фред.

— Мабуть, вона ще навіть не знає, що сталося, — відповів Сіріус. — Найголовніше було забрати вас усіх, поки не втрутилася Амбридж. Думаю, Дамблдор зараз якраз і повідомляє Молі про все.

— Нам треба до лікарні Святого Мунґо, — наполегливо мовила Джіні, глянувши на братів, що, зрозуміло, так само були в піжамах. — Сіріусе, ти можеш нам позичити якісь плащі?

— Стривайте, не можна просто так зірватися й побігти в лікарню Святого Мунґо! — заперечив Сіріус.

— Ще й як можна, — вперся Фред. — Там наш тато!

— А як ви поясните, звідки дізналися про напад на Артура, якщо лікарня ще навіть його дружину не попередила?

— Яке це має значення? — гаряче заперечив Джордж.

— А таке значення, що ми не хочемо привертати увагу до того факту, що Гаррі бачить події, які відбуваються за сотні кілометрів! — сердито пояснив Сіріус. — Чи ви хоч розумієте, як поставиться до такої інформації міністерство?

Фред і Джордж мали такий вигляд, ніби чхати хотіли на міністерство. Сполотнілий Рон і далі мовчав.

Джіні сказала: — Нам міг сказати хтось інший... ми ж могли це почути і не від Гаррі.

— А від кого? — нетерпляче кинув Сіріус. — Вашого тата було поранено, коли він виконував завдання Ордену. Тут вистачає підстав для підозр і без того, щоб його діти довідувалися про подію через кілька секунд. Ви можете серйозно зашкодити Орденові і...

— Та до лампочки нам той Орден! — вигукнув Фред.

— Наш тато помирає! — закричав Джордж.

— Ваш тато знав, що йому загрожує, і він вам аж ніяк не подякує, якщо ви зірвете плани Ордену! — теж розсердився

Сіріус. — Отака ситуація... ось чому ви не належите до Ордену... ви не розумієте... є речі, за які можна віддати життя!

— Легко вам казати сидячи тут! — загорлав Фред. — Ви ж бо нічим не ризикуєте!

Сіріусове обличчя стало бліде мов смерть. На якусь мить здалося, що він зараз Фреда відлупцює, але натомість він заговорив спокійно й рішуче:

— Знаю, як це важко, але ми повинні діяти так, ніби ще й досі нічого не знаємо. Мусимо залишатися тут, доки не почуємо новину від вашої матері. Гаразд?

Фред із Джорджем не полишали бунтівних намірів. Але Джіні ступила кілька кроків до найближчого стільця і сіла. Гаррі глянув на Рона, який досить кумедно чи то кивнув головою, чи то стенув плечима, і вони посідали теж. Близнюки якусь хвилину люто зиркали на Сіріуса, а тоді й собі посідали біля Джіні.

— Отак краще, — підбадьорливо сказав Сіріус, — давайте... давайте поки що чогось вип'ємо. *Акціо маслопиво!*

З цими словами він підняв чарівну паличку, і з комори до них вилетіло з півдесятка пляшок. Пляшки ковзнули по столі, розкидавши рештки Сіріусової вечері, й зупинилися точнісінько перед кожним з шести присутніх. Усі почали пити, і якийсь час чути було тільки потріскування вогню в каміні та глухе постукування пляшок об стіл.

Гаррі пив лише для того, щоб дати рукам якусь роботу. Всередині здіймалася гаряча, кипуча хвиля провини. Якби не він, їх би тут не було, усі спокійно собі спали б. Так, завдяки здійнятій ним тривозі знайшли містера Візлі, та хіба можна було забути, що напав саме він?

"Не будь дурний, у тебе немає ікол, — казав він сам собі, намагаючись заспокоїтися, але рука, що тримала пляшку з маслопивом, підступно тремтіла, — *ти лежав у ліжку, ти ні на кого не нападав..."*

"А що ж тоді було в Дамблдоровім кабінеті? — спитав він сам себе. — *Я ж хотів напасти і на Дамблдора..."*

Він рвучко поставив пляшку на стіл, і з неї вихлюпнулося

маслопиво. Ніхто цього не помітив. Раптом у повітрі спалахнув вогонь, освітивши брудні тарілки перед ними. Усі зойкнули з несподіванки, а на стіл упав сувій пергаменту. За ним повільно опустилася золота пір'їна з феніксового хвоста.

— Фоукс! — одразу вигукнув Сіріус, хапаючи пергамент. — Це не Дамблдорів почерк... мабуть, вістка від вашої матері... нате...

Він кинув листа Джорджеві, той розгорнув його і вголос прочитав: "Тато ще живий. Я вирушаю до Святого Мунґо. Залишайтеся на місці. Я про все вам напишу відразу як зможу. Мама".

Джордж обвів усіх поглядом.

— Ще живий... — поволі промовив він. — Це так звучить...

Він не мусив закінчувати речення. Гаррі теж розумів, що містер Візлі завис між життям і смертю. Рон, і досі неймовірно блідий, утупився в зворотній бік маминого листа, ніби сподівався знайти там слова втіхи. Фред вихопив пергамент з Джорджевих рук, перечитав і глянув на Гаррі. У того знову затремтіла рука, і він міцніше стис пляшку з маслопивом.

Гаррі ще не доводилося так довго не спати вночі. Сірус непереконливо запропонував їм піти спати, але у відповідь побачив обурені погляди Візлів. Вони мовчки сиділи за столом, дивлячись, як ґнотик свічечки дедалі глибше занурюється в розтоплений віск, зрідка підносили до губ пляшки й розмовляли тільки для того, щоб перевірити час, зробити припущення, що ж там діється, і заспокоїти одне одного тим, що, якби сталося щось погане, то вони б знали, бо місіс Візлі давно вже мала бути у лікарні Святого Мунґо.

Фред закуняв, схиливши голову на плече. Джіні скрутилася на стільці, наче кішечка, але очі мала розплющені. Гаррі бачив, як у них відбивається полум'я каміна. Рон сидів, обхопивши голову руками, й неможливо було зрозуміти, заснув він чи ні. Гаррі й Сіріус поглядали один на одного, як мовчазні свідки родинного горя, й чекали... чекали...

О п'ятій десять ранку — так показував Ронів годинник — відчинилися двері, й на кухню зайшла місіс Візлі. Вона

була страшенно бліда, але коли всі на неї подивилися, а Фред, Рон і Гаррі навіть підвелися зі стільців, місіс Візлі втомлено всміхнулася.

— З ним усе буде добре, — ледве чутно від утоми сказала вона. — Він тепер спить. Зможемо відвідати його пізніше. З ним Білл, зранку він відпроситься з роботи.

Фред знову впав на стілець і затулив обличчя руками. Джордж і Джіні підбігли до матері й обняли її. Рон уривчасто засміявся й одним ковтком допив своє маслопиво.

— Сніданок! — голосно й радісно оголосив Сіріус, зриваючись на ноги. — Де той триклятий ельф-домовик? Крічер! КРІЧЕР!

Та Крічер не відгукнувся.

— Е, обійдемось без нього, — пробурмотів Сіріус. — Отже, сніданок для... зараз полічимо... семи осіб... мабуть, шинка з яєшнею, чай, грінки...

Гаррі побіг до плити, щоб допомогти. Не хотів втручатися в радісне пожвавлення родини Візлів і жахався тієї миті, коли місіс Візлі попросить його переказати своє видіння. Та не встиг він вийняти з буфета тарілки, як місіс Візлі забрала їх у нього з рук і притулила Гаррі до себе.

— Не знаю, Гаррі, що й було б, якби не ти, — сказала вона здавленим голосом. — Артур міг там пролежати кілька годин, і ніхто б його не знайшов, а коли б знайшли, то було б уже пізно. Та завдяки тобі він живий, а Дамблдор зумів вигадати вірогідну версію, чого Артур там опинився. Ти не уявляєш, у яку халепу він міг потрапити. Згадай бідолаху Стержиса...

Гаррі не знав, як витримати потік цієї вдячності, та місіс Візлі, на щастя, незабаром його відпустила й почала дякувати Сіріусові за те, що той уночі доглянув її дітей. Сіріус відповів, що радий був допомогти і висловив надію, що, поки містер Візлі буде в лікарні, вони всі залишаться з ним.

— Ой, Сіріусе, я така вдячна... він, мабуть, пролежить там якийсь час, і було б чудово бути ближче до нього... Це може означати, що ми лишимося тут і на Різдво.

— Веселіше буде! — так щиро вигукнув Сіріус, що місіс Візлі всміхнулася йому, накинула фартуха й почала допомагати зі сніданком.

— Сіріусе, — пробурмотів Гаррі, не в змозі цього більше витримувати. — Чи можна тебе на два слова? Е-е... *зараз*?

Він зайшов до темної комори, а Сіріус пішов за ним. Без ніякого вступу Гаррі розповів хрещеному батькові в усіх подробицях про своє видіння, навіть про те, що він сам був тією змією, яка напала на містера Візлі.

Коли він зупинився, щоб набрати повітря, Сіріус запитав: — Чи ти розповів про це Дамблдорові?

— Так, — підтвердив Гаррі, — але він не пояснив, що це все означає. Він узагалі давно мені нічого не говорить.

— Я впевнений, що він сказав би, якби було чого хвилюватися, — спокійно мовив Сіріус.

— Але це ще не все, — ледь чутно проказав Гаррі. — Сіріусе, я... мені здається, я божеволію. Там, у Дамблдоровім кабінеті, перед тим, як ми всі взялися за летиключ... мені на якусь секунду здалося, ніби я змія... я *відчував* себе нею... коли я глянув на Дамблдора, то страшенно заболів мій шрам... Сіріусе, я хотів на нього напасти!

Гаррі бачив тільки вузеньку смужку Сіріусового обличчя, решта була в темряві.

— То були, мабуть, наслідки видіння, ось і все, — сказав Сіріус. — Ти й далі думав про сон, чи що там воно було, і...

— Та ні, — похитав головою Гаррі, — щось ніби почало рости у мене всередині, ніби там і була *змія*.

— Тобі треба виспатися, — твердо сказав Сіріус. — Зараз поснідаєш, тоді ляжеш спати, а після обіду разом з усіма провідаєш Артура. Гаррі, ти пережив шок, і звинувачуєш себе в тому, свідком чого став. Це ще велике щастя, що ти *був* таким свідком, бо інакше Артур міг би померти. Не переживай.

Він поплескав Гаррі по плечі й вийшов з комори, залишивши Гаррі самого в темряві.

*

Цілий ранок усі, крім Гаррі, спали. Він разом з Роном піднявся до кімнати, в якій вони жили наприкінці літа. Рон заліз у постіль і одразу заснув, а Гаррі сидів, не роздягаючись, і згорблено тулився до холодних металевих билець ліжка — спеціально обравши незручну позу, щоб не задрімати. Він боявся, що знов уві сні перетвориться на змію, а як прокинеться, то виявить, що напав на Рона, або поповзе по будинку в пошуках якоїсь іншої жертви...

Коли Рон прокинувся, Гаррі вдав, що також виспався. Доки вони обідали, з Ґоґвортсу прибули їхні валізи, тож вони могли перевдягтися в маґлівський одяг, щоб поїхати до лікарні Святого Мунґо. Усі, крім Гаррі, були нестримно радісні й безперервно базікали, вдягаючи замість мантій джинси та светри. Коли прибули Тонкс і Дикозор, щоб супроводжувати їх у Лондоні, вони їх весело привітали, регочучи з Дикозорового котелка, натягнутого набакир, щоб приховати магічне око, і цілком слушно його запевняючи, що Тонкс з її коротким яскраво-рожевим волоссям приверне до себе в метро значно менше уваги.

Тонкс дуже зацікавилася Гарріним видінням нападу на містера Візлі, хоч сам Гаррі не мав ані найменшого бажання обговорювати цю тему.

— У твоїй родині часом не тече кров якихось *провидців*? — поцікавилася вона, сидячи поруч з ним у поїзді метро, що гуркотів до центру міста.

— Ні, — мало не образився Гаррі, згадуючи професорку Трелоні.

— Ні, — повторила задумливо Тонкс, — бо це й не було з твого боку пророцтво, правда? Тобто ти ж бачиш не майбутнє, а сучасне... химерно якось, правда? Але корисно.

Гаррі нічого не відповів. На щастя, вони зійшли на наступній станції в самому центрі Лондона, і в тій метушні, виходячи з вагона, він пропустив уперед Фреда з Джорджем. Вони тепер відділяли його від Тонкс. Ескалатором усі піднялися вгору, а Муді шкутильгав позаду, насунувши на

очі капелюха й тримаючи за пазухою жилаву руку, в якій, очевидно, стискав чарівну паличку. Гаррі здавалося, ніби магічне Дикозорове око невідступно за ним стежить. Намагаючись уникнути чергових розпитувань про свій сон, він запитав у Муді, де розташована лікарня Святого Мунґо.

Вони вийшли на морозне повітря й пішли широкою вулицею з безліччю крамниць, забитих людьми, що купували різдвяні дарунки. Муді підштовхнув Гаррі в спину й пошкутильгав за ним. Гаррі знав, що Дикозорове магічне око під його перекошеним капелюхом крутиться на всі боки.

— Уже недалеко, — прохрипів Муді. — Нелегко було знайти гарне приміщення для лікарні. На алеї Діаґон мало місця, а під землю, як міністерство, її не запхнеш, бо це кепсько для здоров'я. Нарешті ми знайшли тут один будинок. За задумом, хворі чарівники можуть сюди приходити, змішуючись з юрбою і нікому не впадати у вічі.

Він схопив Гаррі за плече, щоб той не загубився серед зграйки покупців, котрі пробивалися напролом до крамниці електротоварів.

— Сюди, — проказав Муді за якусь мить.

Вони підійшли до великого старомодного універмагу з червоної цегли під назвою "Пердж і Дауз". Вигляд він мав досить жалюгідний і пошарпаний. На вітринах де-не-де стояли облуплені манекени у скособочених перуках, демонструючи моди щонайменше десятирічної давності. На всіх запорошених дверях красувалися таблички з написом: "Закрито на ремонт". Гаррі виразно почув, як одна дебела жінка, нав'ючена торбами й пакетами з покупками, сказала своїй приятельці, минаючи універмаг: — Тут *вічно* закрито.

— Увага, — сказала Тонкс, підкликаючи їх до вітрини, в якій не було нічого, крім особливо потворного жіночого манекена. Штучні вії манекена відклеїлись і звисали, а демонстрував він зелений нейлоновий сарафан. — Готові?

Усі закивали й обступили її зусібіч. Муді знову підштовхнув Гаррі в спину, а Тонкс притулилася до скла вітрини, що відразу запітнявіло від її подиху, і глянула на потворного

манекена. — Здоров, — привіталася вона, — ми прийшли відвідати Артура Візлі.

Гаррі здалися абсурдними сподівання Тонкс, що манекен почує її тихенькі слова, вимовлені через скло, коли за спиною гуркочуть автобуси, а вулиця повниться гамором перехожих. Тоді він згадав, що манекени й так нічого не чують. Та вже наступної миті приголомшено розкрив рота, коли манекен ледь помітно кивнув і поманив її пальцем на шарнірах. Тонкс схопила за лікті Джіні та місіс Візлі, ступила просто крізь скло і зникла.

Фред, Джордж і Рон рушили за нею. Гаррі озирнувся на перехожих, що штовхалися в юрбі. Ніхто й не дивився на огидні вітрини універмагу "Пердж і Дауз". Ніхто також не помітив, як шестеро осіб щойно розчинилися в повітрі прямо на їхніх очах.

— Швидше, — прогарчав Муді, ще раз штурхаючи Гаррі в спину, і вони пройшли немовби крізь завісу холодної води, хоч і вийшли з другого боку абсолютно сухі.

Ніде не було ані сліду потворного манекена чи вітрини, в якій він стояв. Вони опинилися в переповненій людьми приймальні, де на хитких дерев'яних стільцях сиділи рядами чарівники й чарівниці. Деякі мали цілком нормальний вигляд і гортали старі примірники "Щоденного віщуна", а ось інші демонстрували такі страшні вади, як слонячі хоботи або додаткові руки, що стирчали їм з грудей. Тут було майже так само гамірно, як і на вулиці, бо деякі пацієнти видавали вельми специфічні звуки. Відьма в центрі першого ряду, що енергійно махала перед своїм спітнілим обличчям примірником "Щоденного віщуна", пронизливо свистіла, а з її рота струменів дим. Неохайний чаклун у кутку бамкав, як дзвін, щоразу, коли рухався. Голова його тоді так сильно вібрувала, що він мусив зупиняти цю вібрацію, хапаючи себе за вуха.

Чарівники й чарівниці в зелених мантіях походжали між рядами, щось запитували й записували відповіді в нотатники, такі, як в Амбридж. Гаррі помітив, що в кожного на

грудях вишита емблема — перехрещені чарівна паличка й кістка.

— Це що, хірурги? — запитав він тихенько Рона.

— Хірурги? — здивувався Рон. — Оті маґлівські психи, що ріжуть людей? Та ні, це цілителі.

— Сюди! — покликала місіс Візлі, перекрикуючи чергове бамкання чаклуна в кутку, і вони приєдналися до черги перед пухненькою білявкою, що сиділа за столом з табличкою "Інформація". Стіна в неї за спиною була завішена оголошеннями й гаслами на зразок: "У ЧИСТОМУ КАЗАНІ ЗІЛЛЯ НЕ СТАНЕ ТРУЙЗІЛЛЯМ" або "ПРОТИОТРУТИ ПРОТИЗАКОННІ, ПОКИ НЕ СХВАЛЕНІ КВАЛІФІКОВАНИМ ЦІЛИТЕЛЕМ". Там також висів великий портрет чарівниці з довгими сріблястими кучерями, підписаний:

Діліс Дервент
Цілителька лікарні Святого Мунґо (1722—1741)
Директорка Ґоґвортської школи чарів і чаклунства (1741—1768)

Діліс пильно приглядалася до Візлів, немовби їх рахувала. Коли Гаррі перехопив її погляд, вона йому ледь помітно підморгнула, а тоді бочком підсунулася до портретної рами і зникла.

Тим часом на самому початку черги молодий чаклун виконував химерний танець на місці, ойкаючи від болю й пояснюючи відьмі за столом, що саме його тривожить.

— Це оці... ой... черевики, що брат мені дав... ой... вони гризуть мені... ОЙ... ноги... прошу подивитися, вони, мабуть... А-А-А... зачаковані, і я не можу... О-О-ОЙ... їх зняти. — Він перестрибував з однієї ноги на другу, ніби танцював на розпеченому вугіллі.

— Але ж черевики не заважають вам читати, — буркнула білява відьма й роздратовано тицьнула у велику табличку ліворуч від столу. — Вам потрібен кабінет "Наслідки від чарів" на п'ятому поверсі. На вказівнику все чітко написано. Наступний!

Чаклун якось боком пошкутильгав, зрідка підстрибуючи,

з черги, а родина Візлів на крок просунулася вперед. Гаррі тим часом читав вказівник поверхів:

НЕЩАСНІ ВИПАДКИ..... Перший поверх
Вибухи казанів, зворотний спалах чарівної палички, мітлокатастрофи та ін.

УШКОДЖЕННЯ, ЗАВДАНІ МАГ. ІСТОТАМИ..... Другий поверх
Укуси, вжалення, опіки, рани від колючок та ін.

МАГІЧНІ ІНФЕКЦІЇ..... Третій поверх
Заразні хвороби — драконка, зникайлиця, грибок сріблотухи та ін.

ОТРУЄННЯ НАСТОЯНКАМИ Й РОСЛИНАМИ..... Четвертий поверх
Висипки, відрижки, неконтрольований сміх та ін.

НАСЛІДКИ ВІД ЧАРІВ..... П'ятий поверх
Нерозсійчари, пристріт, хибно виконані закляття та ін.

КАФЕТЕРІЙ / АПТЕКА..... Шостий поверх

ЯКЩО ВИ НЕ ВПЕВНЕНІ, КУДИ ЙТИ, НЕ ЗДАТНІ НОРМАЛЬНО ГОВОРИТИ АБО НЕ МОЖЕТЕ ПРИГАДАТИ, ЧОМУ ТУТ ОПИНИЛИСЯ, НАША ГОСТЬВІДЬМА З РАДІСТЮ ВАМ ДОПОМОЖЕ.

З черги до столу почалапав старезний згорблений чаклун зі слуховою трубкою. — Я прийшов відвідати Бродеріка Боуда! — прокаркав він.

— Палата сорок п'ять, але боюся, що ви дарма гаєте час, — байдуже відповіла відьма. — Він збитий з пантелику... і досі вважає себе чайником для заварки. Наступний!

Якийсь розгублений на вигляд чаклун міцно тримав за ногу свою маленьку донечку, а та кружляла в нього над головою, махаючи величезними пір'їстими крильми, що росли в неї зі спини, проткнувши повзунки.

— П'ятий поверх, — втомлено сказала відьма, нічого не питаючи, і чоловік зайшов у подвійні двері за її спиною, тримаючи доньку, наче повітряну кульку чудернацької форми. — Наступний!

До столу підійшла місіс Візлі.

— Добрий день, — сказала вона. — Мого чоловіка, Артура Візлі, мали перевести сьогодні зранку в іншу палату, чи не могли б ви сказати...

— Артур Візлі? — перепитала відьма, перебігаючи пальцем довжелезний список перед нею. — Так, другий поверх, другі двері праворуч, палата Дай Луеліна.

— Дякую вам, — сказала місіс Візлі. — Ходімо всі.

Вони зайшли за нею в подвійні двері й рушили вузеньким коридором з портретами відомих цілителів, освітленим кришталевими кулями, повними свічок. Кулі висіли під стелею, немов велетенські мильні бульбашки. Крізь двері, що їх вони минали, постійно заходили й виходили чарівники та чарівниці в зелених мантіях. З одних дверей раптом вирвалося смердючим жовтим газом, а з деяких інших долинали стогони. Піднялися сходами на поверх ушкоджень, завданих магічними істотами, і знайшли в коридорі другі двері праворуч, на яких було написано: "Небезпечна палата Дай Луеліна — серйозні укуси". Знизу в спеціальну мідну рамочку було вставлено картку з написом від руки: "Головний цілитель: Гіпократ Сметвик. Цілитель-практикант: Авґустус Пай".

— Молі, ми зачекаємо тут, — сказала Тонкс. — Артурові буде важко приймати відразу стільки відвідувачів... нехай спочатку зайде тільки сім'я.

Дикозор щось прогарчав, погоджуючись, і притулився спиною до стіни коридору. Його магічне око крутилося на всі боки. Гаррі теж було позадкував, але місіс Візлі простягла руку й підштовхнула його до дверей зі словами: — Не вигадуй, Гаррі. Артур хоче тобі подякувати.

Палата була маленька й досить темна, бо в ній було тільки одне вузеньке віконечко високо на стіні навпроти дверей. Основне освітлення йшло від сяючих кришталевих бульбашок, що збилися докупи посеред стелі. Стіни були оббиті дубовими панелями, і на одній висів портрет доволі лихого на вигляд чаклуна, підписаний: "Уркугарт Рекгеров (1612—1697), винахідник закляття для прочищення кишок".

У палаті було тільки троє пацієнтів. Містер Візлі займав ліжко під віконечком. Гаррі з радістю й полегкістю побачив, що він сидить, підпершись подушками, й читає "Щоденного віщуна" під самотнім сонячним промінцем, що падав на його ліжко. Містер Візлі підняв голову, побачив, хто до нього прийшов, і радісно всміхнувся.

— Вітаю! — вигукнув він і відкинув "Віщуна". — Молі, Білл щойно пішов, мусив вертатися на роботу, але обіцяв заскочити до тебе пізніше.

— Як здоров'я, Артуре? — стурбовано глянула на нього місіс Візлі й нахилилася, щоб поцілувати чоловіка в щоку. — Ти й досі трохи блідий.

— Зі мною все чудово, — бадьоро відповів містер Візлі і простяг здорову руку, щоб обійняти Джіні. — Якби з мене зняли бинти, я б хоч зараз вернувся додому.

— Тату, а чого ж їх тобі не знімають? — запитав Фред.

— Бо щоразу, як починають знімати, з мене тече кров, як з дурного, — весело пояснив містер Візлі, а тоді взяв з тумбочки біля ліжка чарівну паличку й вичаклував для гостей шість додаткових стільців. — Схоже, що ікла тієї змієюки мали незвичну отруту, яка не дає загоїтися ранам. Але цілителі впевнені, що знайдуть протиотруту. Кажуть, що їм траплялися випадки значно гірші за мій. А тим часом мені тільки й треба, що приймати щогодини настоянку для поповнення запасів крові. А подивіться на отого чоловіка, — стишив він голос і кивнув на ліжко навпроти, де лежав, дивлячись у стелю, весь зелений і дуже хворий на вигляд чоловік. — Його, бідолашного, покусав *вовкулака*. Ніякі ліки не допомагають.

— Вовкулака? — стривожено прошепотіла місіс Візлі. — А чи безпечно його тут тримати? Хіба він не повинен бути в окремій палаті?

— Та повний місяць буде аж за два тижні, — тихенько нагадав їй містер Візлі. — Сьогодні зранку з ним розмовляли цілителі, намагалися його переконати, що він зможе вести майже нормальне життя. Я йому розповідав... не назива-

ючи, звісно, імен... що особисто знаю одного вовкулаку, дуже приємного чоловіка, який легко дає собі раду.

— І що він тобі відповів? — поцікавився Джордж.

— Пообіцяв мене покусати, якщо я не заткнуся, — сумно сказав містер Візлі. — А ота жінка, — показав він на ліжко біля самих дверей, — не каже цілителям, що саме її покусало, тому ми всі думаємо, що вона розводила когось незаконно. Хоч би що там було, воно відгризло їй добрячий шмат ноги. Коли їй знімають пов'язки, стоїть *такий* сморід.

— Тату, то ти нам розкажеш, що сталося? — підсунувся ближче до ліжка Фред.

— Та ви ж уже знаєте, — багатозначно всміхнувся до Гаррі містер Візлі. — Усе дуже просто... був дуже важкий день і я задрімав, а зміюка крадькома підповзла й мене покусала.

— Чи у "Віщуні" написали про цей випадок? — показав Фред на газету, що її читав містер Візлі.

— Авжеж не написали, — трохи гірко всміхнувся містер Візлі, — міністерство не хоче, щоб усі знали, як величезна потворна змія про...

— Артуре! — застерегла його місіс Візлі.

— ...про... е-е... прокусила мені руку, — викрутився містер Візлі, хоч Гаррі був певний, що він не це мав на увазі.

— Тату, а де ти був, коли це сталося? — поцікавився Джордж.

— Це вже моя справа, — відрізав містер Візлі з легенькою усмішкою. Він знову схопив "Щоденного віщуна", розгорнув і сказав: — Коли ви прийшли, я саме читав про арешт Віллі Відершина. Знаєте, що це саме Віллі стояв за витівками з відригуючими туалетами? Одне закляття йому не вдалося, туалет вибухнув, а його знайшли серед тих уламків непритомного. Він лежав по самісінькі вуха у...

— Коли ти казав, що йдеш на "чергування", — урвав його Фред, — то що ти там робив?

— Ти ж чув тата, — прошепотіла місіс Візлі, — ми тут про це не говоримо! То що з тим Віллі Відершином, Артуре?

— Не питай, як саме, але йому в цій справі з туалетами

вдалося викрутитись, — мовив містер Візлі. — Припускаю, що не обійшлося без хабарів...

— Ти її охороняв? — тихенько спитав Джордж. — Зброю? Яку шукає Відомо-Хто?

— Тихо, Джордж! — різко урвала його місіс Візлі.

— Отож цього разу, — заговорив голосніше містер Візлі, — Віллі застукали на продажу маґлам кусючих дверних клямок. Не думаю, що він відкараскається й зараз, бо в цій статті написано, що двоє маґлів залишилися без пальців, і їх поклали в лікарню Святого Мунґо для термінового відрощення кісток та зміни пам'яті. Ви собі подумайте — маґли в лікарні Святого Мунґо! Цікаво, в якій вони палаті?

І він енергійно закрутив головою, немовби сподівався побачити вказівник.

— Гаррі, хіба ти не казав, що Відомо-Хто має змію? — поцікавився Фред, стежачи за батьковою реакцією. — Величезну. Ти ж бачив її тієї ночі, коли він повернувся, правда?

— Годі вже, — роздратувалася місіс Візлі. — Артуре, там ще є Дикозор і Тонкс, вони теж хочуть тебе бачити. А ви всі зачекайте в коридорі, — звеліла вона своїм дітям і Гаррі. — Потім ще зайдете попрощатися. Ідіть.

Вони попленталися в коридор. Дикозор і Тонкс зайшли в палату й зачинили за собою двері. Фред здивовано підняв брови.

— Що ж, — почав він нишпорити в кишенях, — нехай буде так. Нічого нам не кажіть.

— Ти оце шукаєш? — спитав Джордж, простягаючи йому клубок струн тілесного кольору.

— Ти читаєш мої думки, — гигикнув Фред. — Зараз побачимо, чи в лікарні Святого Мунґо накладають на двері палат замовляння-нетурбування.

Разом з Джорджем вони розплутали клубок, витягли з нього п'ять видовжених вух і роздали всім. Гаррі спочатку вагався.

— Бери, Гаррі, не вагайся! Ти врятував татові життя. Кому ж іще підслуховувати як не тобі.

Несподівано для самого себе Гаррі всміхнувся, взяв один кінець струни і запхав у вухо — так само, як і близнюки.

— Ну, вперед! — прошепотів Фред.

Струни тілесного кольору почали звиватися довжелезними тонкими хробаками й прослизнули попід двері. Спочатку Гаррі нічого не чув, а потім аж підскочив, коли в самісінькому вусі залунало шепотіння Тонкс, мовби вона стояла поруч з ним.

— ...усе обшукали, Артуре, але змії ніде не знайшли. Після нападу на тебе вона наче крізь землю провалилася... але ж Відомо-Хто, мабуть, і не сподівався, що змія полізе далі.

— Я думаю, що він її вислав на розвідку, — прогарчав Муді, — бо йому останнім часом не дуже щастило. Мабуть, він хоче довідатися, що його очікує. Якби там не було Артура, та потвора мала б значно більше часу для збору інформації. То Поттер каже, що бачив, як усе сталося?

— Так, — підтвердила місіс Візлі. Голос її звучав стурбовано. — Знаєш, Дамблдор ніби чекав, що Гаррі щось таке побачить.

— Так, — буркнув Муді, — ми ж усі знаємо, що з Поттером діється щось дивне.

— Дамблдор був дуже стривожений, коли я вранці розмовляла з ним про Гаррі.

— Авжеж, він стурбований, — прохрипів Муді. — Хлопець бачить події очима зміюки Відомо-Кого. Ясно, що Поттер не усвідомлює, що це означає, але ж, якщо Відомо-Хто оволодів ним...

Гаррі вийняв видовжене вухо зі свого. Його серце шалено закалатало, а обличчя налилося кров'ю. Він озирнувся на інших. Вони стояли зі струнами у вухах і перелякано дивилися на нього.

— РОЗДІЛ ДВАДЦЯТЬ ТРЕТІЙ —

Різдво в ізольованій палаті

Може, саме тому Дамблдор і уникав погляду Гаррі? Боявся, що на нього гляне Волдеморт, що ці зелені очі раптом стануть яскраво-червоними з вузенькими, мов у котів, зіницями? Гаррі пригадав, як колись з потилиці професора Квірела вилізло зміїне обличчя Волдеморта — і поклав руку на свою потилицю, уявляючи, що б він відчув, якби Волдеморт раптом вискочив з його власної голови.

Він почувався брудним, заразним, ніби мав у собі смертоносну бацилу й дорогою з лікарні негідний був сидіти у вагоні метро поруч з невинними, чистими людьми, чий розум і тіло не були осквернені Волдемортом... Він не тільки бачив змію, він *був* тією змією, тепер він це знав напевно...

І тут йому в голову стрельнула жахлива думка, пригадалися слова, від яких усередині засудомило й кишки почали звиватися, неначе вужі.

"А що йому потрібно, крім поплічників?

Те, що можна здобути лише таємно... якась зброя. Те, чого він не мав минулого разу".

"Та це ж я та зброя", — подумав Гаррі, і в його жилах немовби розтеклася отрута. Він похолов і залився потом, хитаючись разом з вагоном, що мчав темним тунелем. "Це мене намагається використати Волдеморт! Ось чому, куди б я не пішов, мене весь час охороняють! Це захищають не мене, а інших людей! Тільки нічого не виходить, бо в Гоґвортсі до мене цілодобово охорони не приставиш... я *справді* напав уночі на містера Візлі. Так, то був я. Мене до цього змусив Волдеморт. Можливо, він і зараз сидить у мені, прислухаючись до моїх думок..."

— З тобою все гаразд, любий? — прошепотіла місіс Візлі, нахиляючись до Гаррі через голову Джіні, а поїзд з гуркотом летів у темному тунелі. — Щось у тебе поганий вигляд. Може, тебе нудить?

Усі дивилися на нього. Він затряс головою і втупився в рекламу страхування нерухомості.

— Гаррі, любий, з тобою *справді* все гаразд? — стурбовано перепитала місіс Візлі, коли вони обходили неохайний газон посеред площі Ґримо. — Ти такий блідий... чи ти зранку хоч спав? Одразу йди лягай і поспи хоч дві години.

Гаррі кивнув головою. Тепер він мав гарну відмовку від розмов з іншими, тож, тільки-но відчинилися вхідні двері, швиденько минув підставку для парасоль у формі тролевої лапи й побіг сходами до їхньої з Роном кімнати.

Там він почав крокувати туди-сюди, проходячи повз ліжка й порожню раму від портрета Фінеаса Ніґелуса, а голова його аж кипіла від жахливих запитань та думок.

"Чи він і сам став змією? Може, він — анімаг... ні, це неможливо, він знав би... а може, то *Волдеморт* анімаг, — подумав Гаррі, — тоді все стає на свої місця... *авжеж,* той перетворився на змію... а тоді заволодів мною, і ми обидва перетворилися... але як тоді пояснити, що я за п'ять хвилин устиг побувати в Лондоні й повернутися назад у ліжко... але ж Волдеморт — наймогутніший у світі чаклун, окрім Дамблдора, тож легко, мабуть, може переносити людей хоч куди".

І тут він вжахнувся від раптової думки: *"Але ж це божевілля... якщо Волдеморт заволодів мною, то я оце зараз чітко вказую йому розташування штабу Ордену Фенікса! Він знатиме, хто входить до Ордену і де перебуває Сіріус... а я ж чув безліч такого, чого не мав знати: все, що розповів мені Сіріус ще в перший вечір, коли я тут опинився..."*

Він може зробити лише одне — негайно піти з площі Ґримо. Проведе Різдво у Ґоґвортсі, де нікого немає, і тоді всі будуть у безпеці, хоч би під час канікул... але ж ні, цього не досить, у Ґоґвортсі все одно перебуває чимало учнів і вони можуть постраждати. А що, як наступною жертвою стане Шеймус, Дін або Невіл? Гаррі зупинився і втупився в порожню раму Фінеаса Ніґелуса. Шлунок мовби налився свинцем. Вибору не було — він мусив вертатися на Привіт-драйв, щоб цілком ізолюватися від інших чарівників.

"Якщо так, — подумав він, — то нема чого тягти". Намагаючись не думати, як прореагують Дурслі, коли побачать його на своєму порозі на півроку раніше, ніж чекали, Гаррі підійшов до валізи, закрив її й замкнув, тоді за звичкою озирнувся в пошуках Гедвіґи і аж тут згадав, що вона й досі в Ґрімвортсі... ну що ж, менше буде нести... схопив валізу і вже почав волокти її до дверей, як почув єхидний голос: — Тікаємо?

Він озирнувся. На полотні власного портрета з'явився Фінеас Ніґелус. Він притулився до рами й поглядав на нього з великою цікавістю.

— Нікуди я не тікаю, — буркнув Гаррі, все ще тягнучи валізу.

— Мені здавалося, — сказав Фінеас Ніґелус, погладжуючи свою гостру борідку, — що до ґрифіндорського гуртожитку потрапляють лише *відважні?* Думаю, ти б краще пасував до мого гуртожитку. Ми, слизеринці, теж відважні, але не дурні. Скажімо, опиняючись перед вибором, ми завжди рятуємо власну шкуру.

— Я не рятую власну шкуру, — огризнувся Гаррі, тягнучи валізу по шорсткому й побитому міллю килиму перед дверима.

— Я *бачу*, — погладжував борідку Фінеас Ніґелус, — це зовсім не боягузлива втеча... це *шляхетний* вчинок.

Гаррі не звертав уваги. Він уже поклав руку на дверну клямку, коли Фінеас Ніґелус ліниво сказав: — Маю для тебе вістку від Албуса Дамблдора.

Гаррі негайно озирнувся.

— Яку саме?

— Залишайся на місці.

— Та я ж не рухаюся! — відрізав Гаррі, не відходячи від дверей. — То яку ти маєш вістку?

— Та я ж тобі щойно сказав, йолопе, — незворушно промовив Фінеас Ніґелус. — Дамблдор просив переказати: *"Залишайся на місці"*.

— Чому? — здивувався Гаррі, випускаючи з рук валізу. — Чому я маю тут залишатися? Що він іще казав?

— Більше нічого, — Фінеас Ніґелус підняв тонку чорну брову, ніби вважав ці запитання зухвалими.

Гарріне роздратування вирвалося назовні, мов змія, що раптом вигулькує з високої трави. Він був виснажений, спантеличений понад усяку міру, адже минулі півдоби відчував по черзі то жах, то полегкість, то знову жах, а Дамблдор і далі не хоче з ним розмовляти!

— Оце й усе? — вигукнув він. — *"Залишайся на місці"*? Я це вже чув, коли на мене напали дементори! Сиди, Гаррі, й не ripайся, поки дорослі все влаштують! Але ми тобі нічого не скажемо, бо твій манюній мозок з цим не впорається!

— Знаєш, — ще голосніше за Гаррі крикнув Фінеас Ніґелус, — саме тому мені й *гидко* було вчителювати! Молоді люди завжди свято переконані, що тільки вони у всьому мають рацію. Невже тобі ніколи не стріляло в голову, нещасний і пихатий жевжику, що директор Ґоґвортсу міг мати досить підстав, щоб не втаємничувати тебе в усі найдрібніші деталі своїх планів? Ти ніколи не завдавав собі праці замислитися, чому дотримання Дамблдорових приписів, що здавалися тобі такими несправедливими, завжди вберігало тебе від неприємностей? Ні? Ні, бо як усі молодики, ти абсолютно впевнений, що тільки ти здатний відчувати й мислити, тільки ти можеш усвідомити небезпеку, тільки ти такий розумник, що розгадав плани Темного Лорда...

— То він і *справді* планує щось зі мною зробити? — негайно спитав Гаррі.

— Хіба я таке казав? — недбало розглядав свої шовкові рукавички Фінеас Ніґелус. — А зараз, якщо ти не проти, у мене є важливіші справи, ніж слухати підліткові нарікання... бувай здоровий.

Він покрокував до краю рами і зник.

— Чудово, забирайся! — закричав Гаррі на порожню раму. — І красненько подякуй Дамблдорові!

Порожнє полотно не озивалося. Гаррі розлючено поволік валізу назад до ліжка, а тоді впав обличчям на поїдене мілю покривало, заплющив очі й відчув, як болить його обважніле тіло.

Здавалося, ніби він пройшов багато-багато кілометрів...

аж не вірилося, що лише добу тому він стояв під омелою, а до нього підходила Чо Чанґ... Він почувався таким виснаженим... і боявся заснути... Дамблдор звелів йому залишатися... отже, він може заснути... але йому страшно... а що, як усе повториться?

Провалювався в темряву...

Кіноплівка в його голові ніби лише й чекала, щоб закрутитися. Він ішов пустим коридором до простих чорних дверей, повз шорсткі кам'яні стіни, смолоскипи, повз прочинені двері зліва, за якими вели вниз кам'яні сходи...

Дійшов до чорних дверей, але не міг їх відчинити... стояв перед ними і розпачливо прагнув зайти... за ними лежало те, чого він жадав усім серцем... вимріяна нагорода... якби ж тільки не болів шрам... він би тоді краще міг усе обмірковувати...

— Гаррі, — почувся далекий Ронів голос, — мама каже, що вечеря готова, але якщо ти не хочеш уставати, то вона тобі щось залишить.

Гаррі розплющив очі, але Рон уже вийшов з кімнати.

"Він не хоче залишатися зі мною наодинці, — подумав Гаррі. — *Він же чув, що казав Муді"*.

Мабуть, тепер ніхто не захоче з ним знатися, розуміючи, *що* зачаїлось у нього всередині.

Він не піде вечеряти, бо не хоче нав'язувати їм своє товариство. Перевернувся на другий бік і незабаром знову провалився в сон. Прокинувся аж уранці. В животі болісно судомило з голоду, а Рон сопів на сусідньому ліжку. Роззирнувшись по кімнаті, побачив темні контури Фінеаса Ніґелуса, що знову стояв у своєму портреті. Спало на думку, що Дамблдор, мабуть, послав Ніґелуса, щоб той за ним пильнував — ану ж Гаррі знов на когось нападе.

Він ще гостріше відчув себе якимось нечистим. Уже шкодував, що підкорився Дамблдорові... якщо таке життя судилося йому на площі Ґримо, то, може, таки краще повернутися на Прівіт-драйв...

*

Уранці всі прикрашали будинок до Різдва. Гаррі ще не пам'ятав Сіріуса в такому чудовому настрої. Той навіть виспівував колядки, такий був радий, що проведе Різдво не сам. Гаррі чув його спів крізь підлогу в холодній вітальні, де він самотньо сидів, дивлячись, як білішає небо за вікном, обіцяючи сніг. Його наповнювало дике задоволення від того, що він дає всім змогу про нього наговоритися. Коли почув, як місіс Візлі лагідно покликала його на обід, піднявся сходами ще вище й нічого їй не відповів.

Десь о шостій вечора задзвенів дзвінок у дверях, і місіс Блек знову залементувала. Припускаючи, що то прийшов Манданґус або якийсь інший член Ордену, Гаррі лише зручніше вмостився під стіною Бакбикової кімнати, де він ховався, і намагався не звертати уваги на бурчання в животі, годуючи гіпогрифа здохлими щурами. Здригнувся від несподіванки, коли за кілька хвилин хтось загупав у двері кімнати.

— Я знаю, що ти там, — почувся Герміонин голос. — Вийди, будь ласка. Мені треба з тобою поговорити.

— А *ти* чого тут? — здивувався Гаррі, відчиняючи двері, а Бакбик почав шкрябати встелену соломою підлогу, шукаючи, чи не залишилося там щурів. — Ти ж мала бути з батьками на гірськолижному курорті!

— Правду кажучи, я не надто люблю лижі, — пояснила Герміона. — Тому я й приїхала на Різдво сюди. — Волосся в неї було присипане снігом, а щоки рожеві від морозу. — Але не кажи про це Ронові. Я йому сказала, що захоплена лижами — щоб перестав з мене сміятися. Мама з татом трохи розчаровані, але я їм сказала, що всі, хто серйозно готується до іспитів, залишаються в Ґоґвортсі. Вони зрозуміли, бо хочуть, щоб я добре вчилася. Але то таке, — всміхнулася вона, — ходімо краще до вашої кімнати. Ронова мама розпалила там камін і принесла бутерброди.

Гаррі зійшов за нею на третій поверх. У кімнаті з подивом побачив Рона і Джіні. Обоє сиділи на Роновім ліжку, чекаючи на нього.

— Я приїхала "Лицарським автобусом", — безтурботно повідомила Герміона, перш ніж Гаррі встиг щось сказати. — Дамблдор ще вчора зранку розповів, що сталося, але я мусила дочекатися офіційного завершення чверті, а вже тоді вирушати. Амбридж і так уже біситься, що ви всі вислизнули у неї з-під носа, хоч Дамблдор і сказав їй, що, оскільки містер Візлі потрапив до лікарні Святого Мунґо, то він дав вам дозвіл його провідати.

Герміона вмостилася біля Джіні, й дівчата разом з Роном подивилися на Гаррі.

— Як ти почуваєшся? — запитала Герміона.

— Добре, — напружено відповів Гаррі.

— Ой, Гаррі, не вигадуй, — не повірила вона. — Рон і Джіні кажуть, що, відколи ви повернулися з лікарні, ти від усіх ховаєшся.

— Оце таке кажуть? — люто глянув Гаррі на Рона й Джіні. Рон опустив голову, а от Джіні нітрохи не збентежилася.

— Бо це правда! — вигукнула вона. — Ти навіть дивитися на нас не хочеш!

— Це ви на мене не дивитесь! — розсердився Гаррі.

— Може, ви зиркаєте одне на одного по черзі, і через те не встигаєте перехоплювати погляди, — припустила Герміона й кутики її вуст сіпнулися.

— Дуже смішно, — огризнувся Гаррі й відвернувся.

— Перестаньте грати комедію, — гостро сказала Герміона. — Мені вже розповідали, що ви вчора почули через видовжені вуха...

— Так? — прохрипів Гаррі, тримаючи руки в кишенях і дивлячись, як за вікном падає лапатий сніг. — Усі тільки й роблять, що про мене базікають! Та я вже звик.

— Гаррі, ми хотіли поговорити з тобою, — сказала Джіні, — але ж ти весь час ховаєшся...

— Бо не хочу, щоб зі мною говорили, — відрубав Гаррі, відчуваючи, як у ньому наростає роздратування.

— Це досить безглуздо з твого боку, — розсердилася Джіні, — особливо, якщо врахувати, що Відомо-Хто колись був

заволодів мною. Я могла б тобі розповісти, що тоді відчувала.

Гаррі завмер, збагнувши ці слова. Тоді повернувся до неї.

— Я забув, — буркнув він.

— Молодець, — холодно мовила Джіні.

— Вибач, — щиро сказав Гаррі. — То... ти гадаєш, що він заволодів і мною?

— Чи ти пам'ятаєш усе, що робив? — спитала Джіні. — Чи існують у твоїй пам'яті провали, коли ти не знаєш, що з тобою діялося?

Гаррі замислився.

— Ні, — заперечив він.

— Тоді Відомо-Хто тобою не заволодівав, — зробила висновок Джіні. — Коли це сталося зі мною, я мала багатогодинні провали в пам'яті. Раптом опинялася десь, не знаючи, як туди потрапила.

Гаррі ще боявся їй повірити, але серце від радості мало не вистрибувало з грудей.

— Але той сон про вашого тата і змію...

— Гаррі, ти й раніше бачив схожі сни, — втрутилася Герміона. — Торік ти також іноді відчував, що робить Волдеморт.

— Тепер було інакше, — похитав головою Гаррі. — Я був у тій змії. Ніби я *сам* був змією... а що, як Волдеморт якось узяв і переніс мене в Лондон?..

— Коли-небудь, — втратила терпець Герміона, — ти нарешті прочитаєш "Історію Ґоґвортсу" і збагнеш, що в Ґоґвортсі не можна ні являтися, ні роз'являтися. Гаррі, навіть Волдеморт не зміг би тебе взяти й кудись перенести з твоєї спальні.

— Старий, ти весь час був у ліжку, — підтвердив Рон. — Я бачив, як ти цілу хвилину метався в ліжку, поки нам вдалося тебе розбудити.

Гаррі знову почав замислено міряти кроками кімнату. Їхні слова не лише заспокоювали, але й були цілком логічні... він механічно взяв з тарілки на ліжку бутерброд і пожадливо надкусив.

"Це означає, що не я та зброя", — подумав Гаррі. Його

серце переповнилося радістю — аж захотілося підспівати Сіріусові, що протупав повз їхні двері, йдучи до Бакбикової кімнати й виспівуючи на повний голос "...а гіпогриф трясеться, осел смутно пасеться..."

*

І як він міг хотіти відсвяткувати Різдво на Прівіт-драйв? Сіріусове піднесення від того, що в його будинку знову повно людей, а особливо від того, що до нього повернувся Гаррі, передавалося всім. Він анітрохи не нагадував того похмурого господаря будинку, котрим був улітку. Натомість його розпирала рішучість принести всім не менше, якщо не більше, радості, ніж вони отримали б на свята в Гоґвортсі, тож напередодні Різдва він невтомно прибирав і прикрашав разом з усіма будинок, який неможливо було впізнати, коли в ніч перед Різдвом усі йшли спати. З потьмянілих канделябрів звисала вже не павутина, а гірлянди гостролисту, а також золоті й срібні стрічки. На пошарпаних килимах височіли цілі кучугури магічного снігу. Розкішна ялинка, роздобута десь Манданґусом і прикрашена живими феями, закривала собою Сіріусове родинне дерево, і навіть ельфівські голови в коридорах красувалися в капелюхах та бородах, наче діди морози.

Різдвяного ранку Гаррі прокинувся й побачив біля ліжка цілу купу дарунків, а Рон уже розбирав свою — ще більшу.

— Непоганий улов цього року, — повідомив він Гаррі з-під гори паперу. — Дякую за компас для мітли, чудовий даруночок, не те, що Герміонин... вона подарувала мені *щоденник для домашніх завдань...*

Гаррі розклав свої дарунки і знайшов пакунок, підписаний Герміониною рукою. Йому вона теж подарувала щоденник, який щоразу, коли його розгортати на певній сторінці, промовляв мудрі приказки, наприклад: *"Зробив діло — гуляй сміло!"*

Сіріус і Люпин подарували Гаррі комплект чудових книжок під назвою "Практика захисних чарів та їхнє використ-

тання проти темних мистецтв". Книжки мали яскраві й рухомі ілюстрації всіх описаних у ній антизаклять. Гаррі з цікавістю погортав перший том і побачив, що той йому дуже знадобиться при плануванні занять ДА. Геґрід прислав гаманець з бурого хутра і з іклами. Очевидно, він був зачаклований від злодіїв, але Гаррі, на жаль, не міг покласти туди ані монетки, бо ризикував лишитися без пальців. Від Тонкс він отримав маленьку діючу модель "Вогнеблискавки". Гаррі дивився, як та кружляє по кімнаті й шкодував, що справжня мітла йому вже недоступна. Рон подарував йому величезну коробку горошку на кожен смак, містер і місіс Візлі — традиційний джемпер ручної в'язки та пакунок пиріжків з м'ясом, а Добі — якусь жахливу картину, що він її сам, мабуть, і намалював. Гаррі саме перевернув її догори ногами, щоб подивитися, чи не краща вона в такому вигляді, коли це з гучним ляскотом біля його ліжка явилися Фред і Джордж.

— Веселого Різдва, — побажав Джордж. — Донизу ще не поспішайте.

— Чому це? — здивувався Рон.

— Та мама знову розплакалася, — невдоволено пояснив Фред. — Персі прислав назад різдвяний джемпер.

— Не написав ані слова, — додав Джордж. — Не поцікавився татовим здоров'ям, не відвідав його, нічого.

— Ми намагалися її заспокоїти, — Фред обійшов ліжко й подивився на картину. — Сказали, що Персі — смердюча купа щурячого лайна.

— Не подіяло, — пояснив Джордж, пригощаючись шоколадною жабкою. — Тому за це взявся Люпин. Нехай він її трошки підбадьорить. Тоді, мабуть, і підемо снідати.

— А що тут, до речі, намальовано? — примружився Фред, дивлячись на картину Добі. — Схоже на гібона з чорними очима.

— Це ж Гаррі! — показав Джордж на зворотний бік картини, — тут ззаду написано!

— Доволі схожий, — вишкірився Фред. Гаррі кинув у ньо-

го новим щоденником. Той влучив у стіну, впав на підлогу й радісно пророк: *"Хто рано встає, тому Бог дає!"*

Вони встали й одяглися. Чули, як усі бажають одне одному веселого Різдва. Сходячи донизу, зустріли Герміону.

— Дякую за книжку, Гаррі, — радісно сказала вона. — Я вже давно мріяла про "Нову теорію числомагії"! А ці парфуми такі незвичні, Роне.

— От і добре, — знітився Рон. — А це для кого, до речі? — показав він на акуратно загорнутий дарунок у неї в руках.

— Для Крічера, — весело пояснила Герміона.

— Дивися тільки, щоб не одяг! — попередив її Рон. — Пам'ятаєш, як казав Сіріус: "Крічер забагато знає, його не можна відпускати на волю!"

— Це не одяг, — відповіла Герміона, — хоч, якби моя воля, я обов'язково подарувала б йому якусь одежину замість тієї старої бруднющої ганчірки. Це ковдра з клаптиків. Я собі подумала, що вона трохи оживить його спальню.

— Яку спальню? — пошепки запитав Гаррі, бо вони якраз минали портрет Сіріусової матері.

— Сіріус каже, що це не так спальня, як... клітка, — пояснила Герміона. — Взагалі він спить під баком з водою у комірчині біля кухні.

Коли вони зійшли в підвал, там була тільки місіс Візлі. Стоячи біля плити, вона привітала їх з Різдвом таким голосом, ніби хворіла на сильну застуду. Усі ховали від неї очі.

— Оце і є Крічерова спальня? — спитав Рон, підходячи до закіптюжених дверцят у куточку навпроти комори. Гаррі ще ні разу не бачив, щоб вони були відчинені.

— Так, — трохи нервово відповіла Герміона. — Е-е... краще, мабуть, постукати.

Рон постукав, але відповіді не було.

— Мабуть, лазить десь угорі, — припустив він і смикнув дверцята. — *Ве-е!*

Гаррі зазирнув усередину. Більшу частину комірчини займав величезний старомодний бак для кип'ятіння води, але внизу під трубами Крічер влаштував собі мовби гніз-

дечко. На підлозі лежало якесь ганчір'я та смердючі старі ковдри, а невеличка вм'ятина посередині свідчила, що саме там Крічер і спав, згорнувшись калачиком. Скрізь були розкидані крихти черствого хліба і шматочки старого запліснявілого сиру.

Ззаду в кутку поблискували дрібні монетки та інші речі, які, очевидно, Крічер збирав у будинку, мов та сорока, рятуючи від Сіріусових прибирань. Йому також пощастило зберегти родинні фотографії у срібних рамцях, які цього літа безжально викидав Сіріус. І хоч скло на них було здебільшого розбите, та звідти на Гаррі бундючно позирали крихітні чорно-білі постаті, серед яких він, здригнувшись, упізнав чорняву жінку з важкими повіками, свідком суду над якою побував у Дамблдоровім ситі спогадів — Белатрису Лестранж. Це, здається, була улюблена Крічерова фотографія. Він поставив її перед усіма іншими й незграбно заліпив потріскане скло чароскотчем.

— Мабуть, залишу дарунок отут, — акуратно поклала Герміона пакунок у заглиблення в ганчірках і ковдрах, а тоді обережно зачинила дверцята. — Він його потім знайде. Усе буде гаразд.

— До речі, — саме тієї миті вийшов з комори Сіріус з великим індиком у руках, — хто-небудь останнім часом бачив Крічера?

— Я його не бачив, відколи ми сюди прибули, — сказав Гаррі. — Ти ще якраз виганяв його з кухні.

— Так... — спохмурнів Сіріус. — Знаєш, я його теж відтоді не бачив... мабуть, ховається десь нагорі.

— Він же не міг звідси піти, правда? — завагався Гаррі. — Тобто, коли ти сказав "геть", він же не міг подумати, що це означало геть з будинку?

— Ні-ні, ельфи-домовики не можуть нікуди піти, якщо їм не дати одягу. Вони дуже прив'язані до родинного будинку, — пояснив Сіріус.

— Хоч якщо дуже захочуть, то можуть і піти, — заперечив Гаррі. — Добі три роки тому покинув Мелфоїв, щоб по-

передити мене. Усе ж відважився, хоч і мусив себе пізніше покарати.

Сіріус трохи збентежився, а тоді сказав: — Пошукаю його потім. Мабуть, десь нагорі ридає над старими панталонами моєї матері. Звичайно, він міг залізти в комірку з білизною й померти там від задухи... але це вже я щось розмріявся.

Фред, Джордж і Рон зареготали, а от Герміона глянула на нього докірливо.

Коли закінчився різдвяний обід, Візлі, Гаррі й Герміона вирішили в супроводі Дикозора та Люпина ще раз провідати містера Візлі. Манданґус ще встиг застати пудинг і бісквіт з вершками, попередньо "позичивши" для такої нагоди в когось машину, бо метро на Різдво не працювало. Машину, яку навряд чи було взято зі згоди власника, збільшили чарами, як це колись робили зі стареньким візлівським "Фордом-Англією". Хоча ззовні її розміри й не змінилися, всередині зручно розмістилося десять осіб разом з водієм Манданґусом. Місіс Візлі спочатку вагалася — Гаррі знав, що їй важко було вибрати між неприязню до Манданґуса і небажанням подорожувати без чарів, та врешті-решт холод надворі й благання дітей перемогли, і вона без зайвих нарікань всілася на задньому сидінні між Фредом та Біллом.

Подорож до лікарні Святого Мунґо забрала небагато часу, бо всі дороги були майже порожні. Безлюдною вуличкою скрадалися до лікарні поодинокі чарівники й чарівниці. Усі вилізли з машини, а Манданґус заїхав за ріг, де мав їх зачекати. Вони, ніби між іншим, підійшли до вітрини з манекеном у зеленім нейлоновім сарафані, а тоді по черзі пройшли крізь скло.

Приймальня була святково оздоблена. Кришталеві кулі, що освітлювали лікарню, були пофарбовані в золотисто-червоні барви й перетворилися на величезні сяючі різдвяні іграшки. Над усіма дверима висів гостролист, а в кожному куточку іскрилися магічним снігом та бурульками ялинки, увінчані блискучими золотими зірками. Відвідувачів було значно менше, ніж минулого разу, хоч посеред приймальні

Гаррі раптом відштовхнула якась чаклунка, в якої з лівої ніздрі стирчала мандаринка.

— Родинна суперечка? — фальшиво всміхнулася білява відьма за столом. — Ви вже сьогодні третя... "Наслідки від чарів" на п'ятому поверсі.

Містер Візлі сидів на ліжку, тримав на колінах тацю з рештками індика, а вигляд у нього був збентежений.

— Усе гаразд, Артуре? — поцікавилася місіс Візлі, коли всі привітали містера Візлі і вручили йому дарунки.

— Так-так, — занадто бадьоро відповів містер Візлі. — Ти... е-е... не бачила цілителя Сметвика?

— Ні, — підозріливо глянула на нього місіс Візлі. — А що?

— Нічого-нічого, — легковажно відказав містер Візлі, розгортаючи подарунки. — Ну, як святкуєте? Що отримали на Різдво? Ой, *Гаррі*... це просто *чудо!* — Він щойно відкрив набір запобіжників та викруток, що йому подарував Гаррі.

Але місіс Візлі чоловікова відповідь не задовольнила. Коли містер Візлі нахилився, щоб потиснути Гаррі руку, вона поглянула на бинти під його сорочкою.

— Артуре, — запитала вона, і щось у її голосі клацнуло, наче мишоловка, — тебе перебинтували? Чому це зробили на день раніше? Мені казали, що тобі мінятимуть пов'язки завтра.

— Що? — злякався містер Візлі й натяг ковдру аж до шиї. — Ні-ні... це нічого... це... я...

Він зіщулився під пронизливим поглядом місіс Візлі.

— Ти лише не хвилюйся, Молі, але Авґустусу Паю прийшла в голову думка... він той цілитель-практикант, знаєш, такий приємний юнак і дуже цікавиться... е-е... нетрадиційною медициною... тобто деякими старими маґлівськими способами лікування... ну, такими, як *накладання швів.* Молі, вони дуже добре загоюють... маґлівські рани...

З грудей місіс Візлі вирвався зловісний звук — щось середнє між криком і гарчанням. Люпин одразу перейшов до ліжка з вовкулакою, якого ніхто не провідував і який тоскно поглядав на юрбу коло містера Візлі. Білл пробель-

котів, що хотів би випити чаю, а Фред і Джордж зірвалися на ноги й зголосилися піти з ним.

— Ти хочеш мені сказати, — дедалі голосніше допитувалася місіс Візлі, не помічаючи, як усі крадькома розбігаються з палати, — що здуру погодився на маґлівське лікування?

— Та чому здуру, люба Молі, — виправдовувався містер Візлі, — просто... ми з Паєм вирішили випробувати... тільки, на жаль... ну, з цими специфічними ранами... вийшло не зовсім так, як ми сподівалися...

— *Тобто?*

— Я... не знаю, чи ти розумієш, що таке накладання швів?

— Звучить, ніби ви намагалися зшити тобі шкіру, — безжалісно пирхнула місіс Візлі, — але ж навіть ти, Артуре, не повинен був погоджуватися на таку дурість...

— Я, мабуть, теж піду вип'ю чаю, — підвівся Гаррі.

Герміона, Рон і Джіні кинулися за ним. Зачиняючи двері, вони ще почули крик місіс Візлі:

— ЩО ОЗНАЧАЄ "В ПРИНЦИПІ ТАК"?!

— Типовий тато, — похитала головою Джіні, коли вони йшли коридором. — Накладання швів... треба ж таке...

— Але шви, до речі, добре помагають гоїти немагічні рани, — чемно сказала Герміона. — Мабуть, зміїна отрута їх розчиняє абощо. Де тут можна попити чаю?

— У кафетерії на шостому поверсі, — пригадав Гаррі вказівник над столом гостьвідьми.

Вони дійшли коридором до подвійних дверей, за якими були сходи з розхитаними східцями, а вздовж стіни — портрети жорстоких на вигляд цілителів. Доки піднімалися сходами, цілителі ставили їм чудернацькі діагнози й призначали жахливі ліки. Рон серйозно образився, коли одна старезна відьма вигукнула, що в нього запущена форма бризкухи.

— І що ж воно таке? — сердито спитав він, коли цілителька побігла за ним, уже вшосте перескакуючи з портрета на портрет і відштовхуючи зображених там персонажів.

— Це жахлива шкірна хвороба, юний паничу, через яку ви станете рябим і ще миршавішим, ніж зараз...

— Сама ви миршава! — огризнувся Рон, а його вуха почервоніли.

— ...щоб вилікуватися, мусите взяти жаб'ячу печінку, прив'язати її щільненько до горла, а як настане повний місяць, роздягніться догола й залізьте в діжку з вутрячими очима...

— Нема в мене ніякої бризкухи!

— Але ж потворні плями на вашому обличчі...

— Це ластовиння! — спалахнув Рон. — Шкутильгайте у свій портрет і дайте мені спокій!

Він повернувся до друзів, які старанно тамували сміх.

— Який це поверх?

— Здається, вже шостий, — відповіла Герміона.

— Ні, ще тільки п'ятий, — заперечив Гаррі, — треба піднятися вище...

Та вже ступивши на сходовий майданчик, він зненацька зупинився, дивлячись у маленьке віконечко в подвійних дверях, що вели в коридор. На дверях висіла табличка "НАСЛІДКИ ВІД ЧАРІВ", а з віконечка, притискаючи носа до скла, на них дивився якийсь чоловік. Він мав хвилясте біляве волосся, блакитні очі й широку безглузду посмішку, що відкривала сліпучо-білі зуби.

— Ого! — вигукнув Рон, глянувши на того чоловіка.

— О, Господи, — раптом затамувала подих Герміона. — Професор Локарт!

Їхній колишній учитель захисту від темних мистецтв штовхнув двері й вийшов до них у довжелезному бузковому халаті.

— Вітаю всіх! — проголосив він. — Мабуть, хотіли б узяти в мене автограф?

— Він не дуже змінився, правда? — пробурмотів Гаррі, а Джіні усміхнулася.

— Е-е... як ся маєте, пане професоре? — дещо знічено запитав Рон. Саме Ронова несправна чарівна паличка так сильно ушкодила професорові Локарту пам'ять, що він опинився в лікарні Святого Мунґо. Та Гаррі й тепер не дуже

йому співчував, бо Локарт сам тоді намагався назавжди стерти пам'ять Гаррі й Ронові.

— Чудово, дякую! — життєрадісно озвався Локарт, витягуючи з кишені досить пошарпане павичеве перо. — То скільки вам автографів? Можу підписати всім одночасно.

— Е-е... дякуємо, якось іншим разом, — відповів Рон, а Гаррі поцікавився: — Пане професоре, а хіба вам можна ходити по коридорах? Чи не повинні ви бути в палаті?

На Локартовім обличчі зів'яла усмішка. Якусь мить він пильно вдивлявся в Гаррі, а тоді запитав: — Чи ми десь зустрічалися?

— Е-е... так, зустрічалися, — підтвердив Гаррі. — Ви колись були вчителем у Гоґвортсі, пам'ятаєте?

— Учителем? — збентежено перепитав Локарт. — Я? Справді?

І на його обличчі знову з'явилася усмішка — так зненацька, що всім стало аж ніяково.

— Сподіваюсь, я гарно вас навчав? То як щодо автографів? Може, дати вам одразу з десяток, і ви роздаруєте їх усім своїм друзям, щоб ніхто не залишився обділений?

Але тут з дверей наприкінці коридору вигулькнула чиясь голова й почувся голос: — Ґільдерою, ти нестерпний хлопчисько! Куди це тебе знову понесло?

Добродушна цілителька з блискітками у волоссі метушливо поспішала до них коридором, лагідно всміхаючись Гаррі та його друзям.

— О, Ґільдерою, то в тебе гості! Як це *гарно*, якраз на Різдво! Знаєте, його, бідолашного, *ніхто* не провідує, і я не розумію, чому, бо він же таке золотце!

— Я роздаю автографи! — повідомив цілительці Ґільдерой зі сліпучою усмішкою. — Їм потрібно море моїх автографів, ніяких заперечень і чути не бажають! Сподіваюся, нам вистачить фотографій!

— Ох, ти мій щебетунчику, — взяла цілителька Локарта за руку й ніжно йому всміхнулася, ніби дворічній дитинці-вундеркіндові. — Кілька років тому він був дуже знамени-

тий. Ми маємо надію, що це бажання роздавати автографи свідчить, що пам'ять починає до нього повертатися. Зайдете сюди? Він, знаєте, лежить в ізольованій палаті і, мабуть, вислизнув, коли я розносила різдвяні дарунки, бо двері там завжди замкнені... не те, щоб він був небезпечний... Але, — перейшла вона на шепотіння, — він, боронь Боже, може завдати якоїсь шкоди сам собі... не знає, хто він такий, розумієте, піде кудись і не пам'ятає, як повернутися... дуже люб'язно з вашого боку, що його провідали.

— Е-е, — чомусь показав Рон на верхній поверх, — ми взагалі... е-е...

Але цілителька очікувально їм усміхнулася, і Ронове ледь чутне бурмотіння "збиралися попити чаю" розтануло в порожнечі. Вони безпомічно перезирнулися, а тоді рушили коридором за Локартом і цілителькою.

— Тільки ненадовго, — тихенько пробурмотів Рон.

Цілителька спрямувала чарівну паличку на палату Януса Тікі й промовила: *"Алогомора"*. Двері відчинилися й вона зайшла перша, міцно тримаючи Ґільдероя за руку, аж доки посадила його в крісло біля ліжка.

— Це палата для тих пацієнтів, що перебувають у нас довго, — тихенько пояснила цілителька гостям. — З невиліковними наслідками чарів. Звичайно, після інтенсивного лікування настоянками та замовляннями може настати певне поліпшення. Ґільдерой уже хоч трошки себе усвідомлює, а справи містера Боуда взагалі пішли вгору. Він уже відновив здатність говорити, хоч ми ще не знаємо, якою саме мовою він розмовляє. Знаєте, мені ще треба роздати різдвяні дарунки, а ви тут поспілкуйтеся.

Гаррі озирнувся. Видно було, що ця палата для її пацієнтів — постійне житло. Біля ліжок було значно більше особистих речей, ніж у палаті містера Візлі. Скажімо, стіна біля узголів'я Ґільдероєвого ліжка була обвішана його фотографіями, що білозубо всміхалися й махали руками. Деякі він кострубатим дитячим почерком підписав самому собі. Щойно цілителька посадила його в крісло, як Ґільдерой

витяг пачку фотографій, схопив перо й почав гарячково їх підписувати.

— Можете покласти в конверти, — порадив він Джіні, кидаючи їй на коліна підписані знімки. — Ви ж знаєте, мене не забувають. Я й досі отримую від шанувальників стоси листів... Ґледіс Ґаджен пише мені *щотижня*... хотів би я знати, чому... — Він збентежено замислився, а тоді знову засяяв усмішкою і з новою енергією почав підписувати фото. — Мабуть, через мою зовнішність...

На ліжку навпроти лежав, утупившись у стелю, скорботний чарівник з пожовклою шкірою. Він щось буркотів сам до себе, ні на кого не зважаючи. Ще далі лежала жінка з оброслою шерстю головою та обличчям. Гаррі пригадав, як щось подібне сталося в другому класі з Ґерміоною, але завдана їй тоді шкода виявилася, на щастя, тимчасовою. У дальньому кутку палати квітчасті запони затуляли ще два ліжка, відокремлюючи пацієнтів, що там лежали, від решти хворих.

— Це тобі, Агнесо, — радісно звернулася цілителька до зарослої шерстю жінки, вручаючи тій стосик дарунків. — Бачиш, тебе не забувають. А твій син прислав сову з віткою, що ввечері тебе провідає. Гарно, правда?

Агнеса голосно гавкнула.

— Дивися, Бродеріку, а тобі прислали рослину у вазоні і гарненький календарик з різними гіпогрифами на кожен місяць. Тепер тобі буде трохи веселіше, — примовляла цілителька, підходячи до чоловіка-буркотуна й ставлячи йому на тумбочку біля ліжка досить огидну рослину з довжелезними звивистими щупальцями і за допомогою чарівної палички чіпляючи на стіну календарик. — І... ой, місіс Лонґботом, ви вже йдете?

Гаррі миттєво озирнувся. Запони, що затуляли два ліжка в кутку палати, були відхилені, і до виходу йшло двоє відвідувачів: старезна чарівниця грізного вигляду в довжелезній зеленій сукні, поїденому міллю лисячому хутрі та гостроверхому капелюсі, прикрашеному опудалом яструба, вела за собою цілковито пригніченого... *Невіла*.

Гаррі раптом збагнув, хто лежить на тих віддалених ліжках. Почав гарячково думати, чим би відвернути увагу друзів, щоб Невіл непомітно і без зайвих запитань вийшов з палати, але Рон теж озирнувся, коли почув прізвище "Лонґботом", і, перш ніж Гаррі встиг його зупинити, покликав:

— *Невіл!*

Невіл підскочив і зіщулився, ніби повз нього просвистіла куля.

— Це ми, Невіле, — радісно вигукнув Рон, зриваючись на ноги. — Чи ти бачив?.. Тут лежить Локарт! А ти кого відвідував?

— Це твої друзі, любий Невіле? — люб'язно поцікавилася Невілова бабуся, насуваючись на них.

Видно було, що Невіл волів би опинитися де завгодно, тільки не тут. Його пухке лице почервоніло, а очі втупилися в підлогу.

— А, так, — пильно придивилася бабуся до Гаррі і простягла йому свою зморщену пазуристу руку. — Так-так, авжеж, я знаю, хто ти такий. Невіл розповідає про тебе з великою повагою.

— Е-е... дякую, — відповів Гаррі, потискаючи їй руку. Невіл розглядав свої черевики, ще більше червоніючи.

— А ви, очевидно, Візлі, — місіс Лонґботом королівським жестом подала руку спочатку Ронові, а потім Джіні. — Я знаю ваших батьків... не дуже добре знаю, та все ж... це приємні люди... а ти, мабуть, Герміона Ґрейнджер?

Герміона була приголомшена, що місіс Лонґботом знала її ім'я та прізвище, але чемно потисла їй руку.

— Невіл мені багато про вас розповідав. Ви йому допомогли в кількох скрутних ситуаціях, так? Він хороший хлопчик, — зиркнула вона з-над кістлявого носа на Невіла суворим оцінюючим поглядом, — але не перейняв, на жаль, батькових талантів. — І вона так кивнула головою в бік двох ліжок у кутку, що опудало яструба на її капелюсі небезпечно затряслося.

— Що? — ошелешено перепитав Рон. (Гаррі хотів насту-

пити Ронові на ногу, але в джинсах зробити це непомітно було значно важче, ніж у мантії.) — То там твій *тато*, Невіле?

— Що таке? — гостро озвалася місіс Лонґботом. — Невіле, ти що, не розповідав друзям про батьків?

Невіл глибоко вдихнув, зиркнув у стелю і заперечливо похитав головою. Гаррі було страшенно шкода Невіла, але він не знав, чим йому допомогти в цій ситуації.

— Але ж тут нічого соромитись! — розсердилася місіс Лонґботом. — Невіле, ти повинен ними *пишатися! Пишатися!* Вони не для того принесли в жертву своє здоров'я й розум, щоб їхній єдиний син їх соромився!

— Я не соромлюся, — ледь чутно промимрив Невіл, дивлячись куди завгодно, тільки не на Гаррі з друзями. Рон аж навшпиньки пнувся, щоб побачити, хто ж там лежить на тих двох ліжках.

— Але з твого вигляду цього не скажеш! — заперечила місіс Лонґботом. — Мого сина та його дружину, — бундючно глянула вона на Гаррі, Рона, Джіні й Герміону, — довели тортурами до безумства прибічники Відомо-Кого.

Герміона й Джіні затулили долонями роти. Приголомшений Рон перестав витягувати шию, щоб побачити Невілових батьків.

— Вони були аврорами, і в чаклунській громаді їх дуже шанували, якщо хочете знати, — вела далі місіс Лонґботом. — Дуже обдарована пара. Я... так, люба Алісо, що таке?

Невілова мама ішла по палаті в нічній сорочці. Це вже була далеко не та пухненька радісна жіночка, котру Гаррі бачив на старій Дикозоровій фотографії початкового складу Ордену Фенікса. Обличчя в неї було худе й виснажене, очі здавалися завеликими, а сиве, аж біле, волосся стирчало наче тонке клоччя. Видно було, що вона не хоче, чи не може говорити. Мати зробила до Невіла кілька боязких кроків, тримаючи щось у простягненій руці.

— Знову? — втомлено спитала місіс Лонґботом. — Дуже добре, люба Алісо, дуже добре... Невіле, візьми, що там у неї...

Але Невіл і так уже підставив долоню, а мати поклала в неї обгортку від жуйки "Друбл".

— Дуже гарно, моя люба, — вдавано бадьорим голосом похвалила її Невілова бабуся, поплескавши невістку по плечі.

А Невіл просто сказав:

— Дякую, мамо.

Мати попленталася назад, щось мугикаючи собі під ніс. Невіл з викликом озирнувся на інших, ніби пропонував їм посміятися, але Гаррі ще ніколи в житті не бачив нічого сумнішого.

— Будемо, мабуть, вертатися, — зітхнула місіс Лонґботом, надіваючи довгі зелені рукавички. — Була дуже рада з вами всіма познайомитися. Невіле, викинь ту обгортку в кошик для сміття, вона вже тобі стільки їх надавала, що можеш обклеїти цілу кімнату.

Але Гаррі помітив, як Невіл, виходячи з палати, крадькома запхав обгортку в кишеню.

Двері за ними зачинилися.

— Я й не знала, — сказала Герміона, готова розплакатися.

— Я теж, — хрипко озвався Рон.

— І я, — прошепотіла Джіні.

Вони всі подивилися на Гаррі.

— Я знав, — сумно зізнався він. — Мені розповів Дамблдор, але я пообіцяв нікому більше не казати... саме за це й посадили в Азкабан Белатрису Лестранж — за те, що катувала Невілових батьків закляттям "Круціатус", аж доки вони збожеволіли.

— То це зробила Белатриса Лестранж? — жахнулася Герміона. — Та жінка, чиє фото повісив у своїй комірчині Крічер?

Запала довга мовчанка, котру перервав сердитий голос Локарта:

— Я що, даремно тут підписував?

— РОЗДІЛ ДВАДЦЯТЬ ЧЕТВЕРТИЙ —

Блокологія

Крічер, як виявилося, зачаївся на горищі. Сіріус розповідав, що знайшов його там, укритого порохом і заклопотаного, поза сумнівом, пошуками нових реліквій Блекової родини для своєї схованки в комірчині. Хоч Сіріуса й задовольнила ця версія, та Гаррі відчув неспокій. Крічер тепер мав кращий настрій, менше, ніж раніше, буркотів усілякі прокльони і слухняніше виконував накази, проте раз чи двічі Гаррі ловив на собі його пожадливий погляд, але той одразу від нього відвертався.

Гаррі не ділився своїми невиразними підозрами з Сіріусом, чия веселість випаровувалася разом із завершенням різдвяних канікул. Наближався день їхнього від'їзду до Ґоґвортсу, і в Сіріуса дедалі частішали "напади відлюдькуватості", як називала їх місіс Візлі, під час яких він ставав мовчазний, дратівливий, і по кілька годин сидів у кімнаті Бакбика. Його похмурість пронизувала весь будинок, просочуючись попід дверима, ніби якийсь отруйний газ, і заражала всіх присутніх.

Гаррі не хотів знову залишати Сіріуса на самоті з Крічером. Якщо чесно, то він уперше в житті нітрохи не прагнув повертатися в Ґоґвортс. Адже в школі панувала тиранія Долорес Амбридж, котра за час їхньої відсутності проштовхнула, поза сумнівом, ще з десяток постанов. Йому вже не світив квідич, натомість з наближенням іспитів мала тільки зростати кількість домашніх завдань, а Дамблдор і досі залишався недоступний. Правду кажучи, якби не ДА, Гаррі, мабуть, благав би Сіріуса, щоб дозволив йому покинути Ґоґвортс і залишитися на площі Ґримо.

А в останній день канікул сталося таке, після чого Гаррі взагалі почав жахатися повернення до школи.

— Гаррі, любий, — зазирнула місіс Візлі до кімнати Гаррі й Рона. Ті якраз грали в чарівні шахи в присутності Гер-

міони, Джіні та Криволапика. — Чи не міг би ти зайти на кухню? З тобою хотів би поговорити професор Снейп.

До Гаррі не відразу дійшли її слова. Його тура саме ув'язалася в запеклу битву з Роновим пішаком і Гаррі захоплено її підганяв.

— Збивай його... *збивай*, це звичайний пішак, дурна! Вибачте, місіс Візлі, що ви сказали?

— Професор Снейп. На кухні. Хоче поговорити.

Гаррі злякано розкрив рота. Подивився на Рона, Джіні й Герміону, а ті на нього. Криволапик, якого Герміона ледве стримувала останню чверть години, радісно стрибнув на дошку, примусивши фігури з несамовитим вереском розбігатися хто куди.

— Снейп? — безпорадно перепитав Гаррі.

— *Професор* Снейп, мій любий, — осудливо виправила його місіс Візлі. — Швиденько, бо він поспішає.

— Що йому від тебе треба? — збентежено запитав Рон, коли місіс Візлі вийшла з кімнати. — Ти ж нічого такого не зробив, правда?

— Та ні! — обурився Гаррі, намагаючись пригадати, що він міг такого зробити, щоб Снейп приперся аж сюди, на площу Ґримо. Може, отримав за останню домашню роботу оцінку "Т"?

За хвилину-другу він відчинив двері кухні й побачив там Сіріуса та Снейпа. Вони сиділи за довгим кухонним столом, люто дивлячись у протилежні боки. Їхнє важке мовчання було просякнуте взаємною неприязню. Перед Сіріусом на столі лежав розгорнутий лист.

— Е-е, — дав знати про себе Гаррі.

Снейп повернув до нього обличчя, облямоване пасмами масного чорного волосся.

— Сідай, Поттере.

— Знаєш, Снейп, — голосно сказав Сіріус, відхилившись на задніх ніжках стільця й дивлячись у стелю, — я б волів, щоб ти тут не командував. Це мій дім, якщо хочеш знати.

Мертвотно-бліде Снейпове обличчя вкрилося неприєм-

ним рум'янцем. Гаррі сів на стілець біля Сіріуса з протилежного від Снейпа боку стола.

— Поттере, я мав би зустрітися з тобою наодинці, — на Снейпових губах з'явилася знайома крива посмішка, — але Блек...

— Я його хрещений батько, — ще голосніше, ніж перед тим, вигукнув Сіріус.

— Я прибув сюди за Дамблдоровим наказом, — Снейпів голос, на відміну від Сіріусового, ставав дедалі тихіший і в'їдливіший, — але ти, Блек, можеш залишатися, я не проти. Ти ж любиш почуватися... залученим.

— Що ти цим хочеш сказати? — зірвався на ноги Сіріус, а його стілець перекинувся на підлогу.

— Тільки те, що я розумію, як тебе... е-е... дратує той факт, що ти не робиш для Ордену нічого *корисного*, — наголосив на останньому слові Снейп.

Тепер уже почервонів Сіріус. Снейп переможно скривив губи й повернувся до Гаррі.

— Поттере, мене сюди прислав директор — переказати його побажання, щоб ти цієї чверті почав вивчати блокологію.

— Що вивчати? — не зрозумів Гаррі.

Снейп вишкірився ще глузливіше.

— Блокологію, Поттере. Магічний захист розуму від зовнішнього проникнення. Маловідому, але вельми корисну галузь магії.

Серце Гаррі закалатало з шаленою швидкістю. Захист від зовнішнього проникнення? Але ж він не одержимий, з цим усі погодилися...

— А навіщо мені вивчати ту логію... як там її? — вигукнув він.

— Бо директор вважає це слушним, — єлейним голосом пояснив Снейп. — Щотижня матимеш приватні уроки, але нікому про це не розповідатимеш, особливо Долорес Амбридж. Ти зрозумів?

— Так, — відповів Гаррі. — А хто мене буде вчити?

Снейп підняв брову.

— Я, — сказав він.

Гаррі відчув, як у нього похололо в грудях. Додаткові уроки зі Снейпом... за що йому така кара? Він зиркнув на Сіріуса, шукаючи підтримки.

— А чому Дамблдор сам не може навчати Гаррі? — агресивно спитав Сіріус. — Чому ти?

— Мабуть, тому, що директор воліє доручати все неприємне іншим, — шовково відказав Снейп. — Можу тебе запевнити, що я не домагався цієї роботи. — Він підвівся. — Поттере, чекатиму тебе в понеділок о шостій вечора. У моєму кабінеті. Якщо хтось поцікавиться, скажи, що йдеш на додаткові заняття з настійок. Хто бачив тебе на моїх уроках, не стане заперечувати, що тобі вони необхідні.

Він рвучко рушив до виходу, аж його чорний дорожній плащ розвіявся у нього за плечима.

— Стривай, — зупинив його Сіріус і випростався на стільці.

— Блек, я поспішаю. На відміну від тебе, я не маю необмеженого вільного часу.

— Тоді я відразу до суті, — встав Сіріус. Він був значно вищий за Снейпа, що, як помітив Гаррі, стискав у кишені кулак — мабуть, тримав чарівну паличку. — Якщо я почую, що ти використовуєш ці уроки блокології, щоб знущатися над Гаррі, то ти мені за це відповіси.

— Як зворушливо, — зневажливо посміхнувся Снейп. — Але ж ти вже, мабуть, помітив, що Поттер дуже схожий на свого батька?

— Помітив, — гордо відповів Сіріус.

— Тоді ти мусиш знати, який він зарозумілий, і що будь-яке зауваження відскакує від нього, наче горох від стіни, — єлейно сказав Снейп.

Сіріус різко відштовхнув стільця і рушив навкруг столу до Снейпа, на ходу витягаючи чарівну паличку. Снейп вихопив свою. Вони наготувалися до бійки. Сіріус лютував, а Снейп вираховував ситуацію, зиркаючи то на кінчик Сіріусової чарівної палички, то на його обличчя.

— Сіріусе! — вигукнув Гаррі, але той ніби й не чув.

— Я попередив тебе, *Слинявусе*, — Сіріус наблизився до Снейпа мало не впритул, — я чхати хотів на те, що Дамблдор вважає, ніби ти виправився. Мені видніше!

— Чого ж ти йому не скажеш? — просичав Снейп. — Боїшся, що він не сприйме серйозно поради чоловіка, який ось уже півроку переховується в материному домі?

— А скажи мені, як там зараз Луціус Мелфой? Мабуть, радіє, що його вірний цуцик працює в Гоґвортсі?

— До речі про собак, — м'яко озвався Снейп, — чи відомо тобі, що Луціус Мелфой упізнав тебе, коли ти влаштував собі прогуляночку? Це ти, Блек, добре придумав — показатися на вокзальній платформі, де тобі ніщо не загрожувало... зате тепер ти маєш залізні підстави в майбутньому навіть носа не висувати зі своєї нори.

Сіріус підняв чарівну паличку.

— НІ! — закричав Гаррі, перестрибуючи стіл і намагаючись їх розборонити. — Сіріусе, не треба!

— Ти хочеш сказати, що я боягуз? — заревів Сіріус, відпихаючи від себе Гаррі, але той не вступався.

— Мабуть, так, — відповів Снейп.

— Гаррі... відійди! — загарчав Сіріус, відштовхуючи його вільною рукою.

Відчинилися двері, і на кухню зайшла вся щаслива родина Візлів разом з Герміоною та самим містером Візлі, що гордо крокував у плащі-дощовику, накинутому поверх смугастої піжами.

— Одужав! — радісно оголосив він усім присутнім. — Цілком одужав!

І тут усі Візлі завмерли на порозі, побачивши перед собою застиглих Сіріуса і Снейпа, які націлили один одному в обличчя чарівні палички, і Гаррі, що стояв між ними, розчепіривши руки, і намагався їх розборонити.

— Мерлінова борода, — сказав містер Візлі, й усмішка зникла з його обличчя, — що тут відбувається?

Сіріус і Снейп опустили чарівні палички. Гаррі перевів

погляд з одного на другого. Обличчя в кожного зберігало вираз цілковитої зневаги, але несподівана поява стількох свідків примусила їх отямитися. Снейп засунув чарівну паличку в кишеню, обернувся й мовчки шаснув повз Візлів з кухні. За дверима озирнувся.

— О шостій вечора в понеділок, Поттере.

І зник. Сіріус люто дивився йому вслід, стискаючи чарівну паличку.

— Що тут сталося? — ще раз запитав містер Візлі.

— Нічого, Артуре, — відповів Сіріус, тяжко дихаючи, ніби щойно пробіг довгу дистанцію. — Просто товариська розмова між двома давніми шкільними друзями. — Він зробив величезне зусилля, щоб усміхнутися. — То... ти вже одужав? Це дуже добре, дуже.

— Правда? — підвела чоловіка до стільця місіс Візлі. — Цілитель Сметвик урешті-решт сотворив чудо і знайшов протиотруту від тієї зміюки. Артур же отримав добрячий урок на тему дилетантських забав з маґлівською медициною. *Чи не так, любий?* — грізно спитала вона.

— Так, люба Молі, — покірно погодився містер Візлі.

У той день спільна вечеря мала бути радісна, адже до них повернувся містер Візлі. Гаррі бачив, що Сіріус намагався всіх розважати, проте коли хрещений батько не змушував себе голосно реготати з Фредових і Джорджевих жартів, або не припрошував усіх їсти, то на його обличчя знову повертався похмурий і тоскний вираз. Поміж ним і Гаррі сиділи Манданґус та Дикозор, які завітали привітати містера Візлі з одужанням. Він хотів би поговорити з Сіріусом, сказати, щоб той не вірив жодному Снейповому слову, що Снейп зумисне його підбурював, бо ніхто з них не вважає Сіріуса боягузом за те, що він виконує Дамблдорів наказ і залишається на площі Ґримо. Але нагоди поговорити ніяк не траплялося, а дивлячись на стражденне Сіріусове лице, Гаррі взагалі не знав, чи наважився б це сказати, навіть якби нагода з'явилася. Тож він упівголоса повідомив Ронові й Герміоні, що братиме в Снейпа уроки блокології.

— Дамблдор хоче, щоб у тебе припинилися ті сни про Волдеморта, — припустила Герміона. — А хіба ти сам проти цього?

— Додаткові уроки у Снейпа? — вражено перепитав Рон. — Краще вже кошмарні сни!

Вони мали повертатися до Ґоґвортсу на "Лицарському автобусі" — знову в супроводі Тонкс і Люпина. Ті вже снідали, коли Гаррі, Рон і Герміона зайшли вранці на кухню. Охоронці пошепки про щось розмовляли, але щойно Гаррі відчинив двері, як вони негайно замовкли.

Поспіхом поснідавши, усі вдяглися куртки й обмоталися шарфами, щоб захиститися від холодного січневого вітру. Гаррі відчув, як йому неприємно стисло груди. Він не хотів прощатися з Сіріусом — мав якісь недобрі передчуття. Не знав, коли вони зустрінуться наступного разу, і відчував своїм обов'язком сказати Сіріусові, щоб той не вчинив якоїсь дурниці. Гаррі боявся, що Снейпове звинувачення в боягузтві боляче вразило Сіріуса і він зараз може навіть планувати якусь відчайдушну вилазку за межі площі Ґримо. Та не встиг він надумати, що сказати, як Сіріус поманив його пальцем.

— Візьми оце, — неголосно сказав він і тицьнув Гаррі в руки незграбно загорнутий пакуночок завбільшки з книжку.

— А що це? — поцікавився Гаррі.

— Тепер ти зможеш мені повідомити, якщо Снейп почне чіплятися. Ні, тут не відкривай! — насторожено зиркнув Сіріус на місіс Візлі, яка переконувала близнюків надіти сплетені нею рукавички. — Сумніваюся, що Молі це схвалить... але скористайся цим, якщо я буду потрібний, добре?

— Добре, — погодився Гаррі, кладучи пакунок у внутрішню кишеню куртки, хоч і знав, що ніколи не скористається тим, що в ньому лежало. Він, Гаррі, нізащо не стане виманювати Сіріуса зі схованки, як би не поводився Снейп на майбутніх уроках блокології.

— То ходімо, — сумно всміхнувся Сіріус і поплескав Гаррі по плечі.

Перш ніж Гаррі спромігся на якісь слова, вони вже під-

нялися у супроводі Візлів по сходах і зупинилися перед дверима, замкнутими на важкі ланцюги й засуви.

— Бувай, Гаррі, бережи себе, — пригорнула його місіс Візлі.

— До зустрічі, Гаррі, і пильнуй мені за зміями! — добродушно всміхнувся містер Візлі й потис йому руку.

— Ага... добре, — неуважно відповів Гаррі. Це була остання нагода попросити Сіріуса бути обережнішим. Він глянув на хрещеного батька і вже розкрив було рота, але тут Сіріус поспіхом обійняв його однією рукою і хрипко сказав: — Бережи себе, Гаррі. — Наступної миті Гаррі опинився на морозному зимовому повітрі, а Тонкс, яка сьогодні надійно замаскувалася під високу жінку в твідовому костюмі зі сталево-сірим волоссям, підштовхувала його в спину.

Двері будинку номер дванадцять, грюкнувши, зачинилися за ними. Вони спускалися сходами за Люпином. Зійшовши на тротуар, Гаррі озирнувся. Будинок номер дванадцять швидко зменшився, а будинки обабіч нього розширилися й зайняли його місце. Якась мить — і його наче й не було.

— Що скоріше сядемо в автобус, то краще, — сказала Тонкс, і Гаррі здалося, що вона оглянула площу трохи нервово. Люпин рвучко підняв праву руку.

БАБАХ!

Прямо з повітря перед ними виник яскраво-пурпуровий триповерховий автобус. Він мало не врізався у вуличний ліхтар, якому довелося відстрибнути.

На тротуар зіскочив худющий прищавий клаповухий молодик у пурпуровій уніформі і вигукнув:

— Запрошуємо до...

— Так-так, ми знаємо, дякую тобі, — урвала його Тонкс. — Сідайте, сідайте, скоріше...

І вона підштовхнула Гаррі до східців. Кондуктор аж очі витріщив.

— Тиць-гриць, бляшка-мушка... та це ж Гаррі!..

— Якщо ти ще раз назвеш його ім'я, я прокляну тебе навіки, — погрозливо прошипіла Тонкс, заштовхуючи в автобус Джіні й Герміону.

— Я завжди хотів на ньому покататися, — зрадів Рон, зупиняючись біля Гаррі і роззираючись.

Минулого разу Гаррі їхав "Лицарським автобусом" пізно вночі, й усі три поверхи тоді були заставлені мідними ліжками. А ось тепер, зранку, скрізь біля вікон безладно стояли різнокаліберні крісла. Деякі з них, коли автобус різко зупинився на площі Ґримо, мабуть, попадали. Кілька чарівників і чарівниць, нарікаючи, зводилися на ноги, а чиясь сумка з покупками вилетіла на середину автобуса і з неї на підлогу висипалася гидка мішанина жаб'ячої ікри, тарганів та заварного крему.

— Бачу, нам доведеться розділитися, — почала шукати вільних місць Тонкс. — Фред, Джордж і Джіні, прошу сідати отам ззаду... з вами залишиться Ремус.

Сама ж вона разом з Гаррі, Роном та Ґерміоною піднялася на найвищий поверх, де знайшла два вільні крісла в передньому ряду, а ще два — в останньому. Кондуктор Стен Шанпайк охоче відпровадив Гаррі й Рона аж у кінець автобуса. Пасажири розглядали Гаррі, коли він проходив повз них, але варто йому було сісти в крісло, як усі знову відвернули голови.

Гаррі й Рон заплатили Стенові по одинадцять серпиків, і автобус, загрозливо похитуючись, рушив. Пробрязкав довкола площі Ґримо, постійно виїжджаючи на тротуар, а тоді бабахнуло знов, і всі попадали назад. Ронове крісло перекинулося, а Левконія, що була в нього на колінах, вирвалася з клітки, злякано пурхнула вперед і сіла Ґерміоні на плече. Гаррі, який уник падіння, бо встиг схопитися за скобу для підсвічника, визирнув у вікно. Вони мчали якоюсь автострадою.

— Ми вже осьо за Бірмінґемчиком, — радісно повідомив Стен у відповідь на німе Гарріне запитання, а Рон тим часом намагався встати з підлоги. — То як ся маєш, Гаррі? Гарненько? Я влітку кожен день натрапляв у газетці на твоє прізвище, але там ніколи не писали нічого доброго. Я, канєшненько, казав Ерні, що вони там казна-чого понаписують, а ми ж на власні очі бачили, що ти ніякий не псих.

Він вручив їм квитки і захоплено витріщався на Гаррі. Видно було, що Стенові начхати, психів вони везуть чи не психів, аби лиш їхні пасажири були досить відомі, щоб про них писали в газеті. "Лицарський автобус" небезпечно нахилився, обганяючи по тротуару кілька машин. Гаррі побачив, як Герміона затулила долонями очі, а Левконія безтурботно похитувалася на її плечі.

БАБАХ!

Крісла знову полетіли назад, бо "Лицарський автобус" уже перестрибнув з Бірмінґемської автостради на якийсь тихенький і звивистий сільський путівець. Щоразу, як вони вже вкотре вискакували на бордюр, живопліт обабіч дороги ледве встигав відстрибувати з-під самісіньких коліс. З путівця вони перенеслися на головну вулицю якогось гамірного містечка, тоді опинилися на височенному гірському мосту, а потім мчали по виметеній вітром дорозі між високими будинками, і все це супроводжувалося громовим бабаханням.

— Я вже змінив свою думку, — пробелькотів Рон, ушосте встаючи з підлоги, — більше не хочу їздити цією штукою.

— Наступна зупиночка буде у Ґоґвортсі, — весело попередив їх Стен, мало не впавши на друзів. — Та жіночка, що вами командує, просила, щоб я випустив вас найпершеньких. Спочатку, канєшненько, нехай зійде мадам Марш... — знизу долинула чиясь відрижка, а тоді щось огидно забулькотіло, — бо вона буцім трішечки занедужала.

Минуло ще пару хвилин, і ось уже "Лицарський автобус" різко зупинився перед невеличким шинком, що відхилився набік, уникаючи зіткнення. Було чути, як Стен виводив з автобуса нещасну мадам Марш і як полегшено загомоніли на другому поверсі її сусіди-пасажири. Автобус знову рвонув, набираючи швидкість, аж поки...

БАБАХ!

Вони вкотилися у засніжений Ґоґсмід. Гаррі помітив на бічній вуличці "Кабанячу голову", над якою скрипіла на морозному вітрі вивіска з відтятою головою вепра. Лапатий сніг летів у велике вітрове скло автобуса.

Нарешті вони зупинилися біля воріт Гоґвортсу.

Люпин і Тонкс допомогли всім знести з автобуса багаж і стали прощатися. Гаррі глянув на триповерховий "Лицарський автобус" і побачив, як усі пасажири, попритулявши носи до шибок, їх розглядають.

— На території школи ви будете в безпеці, — сказала Тонкс, пильно придивляючись до безлюдної дороги. — Вдалої вам чверті.

— Бережіть себе, — побажав Люпин, тиснучи всім руки. Наприкінці він затримався біля Гаррі. — Послухай мене... — сказав він ледь чутно, поки всі прощалися з Тонкс, — Гаррі, я знаю, що тобі не подобається Снейп, але він неперевершений блоколог, а ми всі... і Сіріус теж... хочемо, щоб ти навчився себе захищати, тому серйозно над цим попрацюй, добре?

— Добре, — важко зітхнув Гаррі, дивлячись у передчасно постаріле Люпинове лице. — До побачення.

Шестеро друзів, тягнучи за собою валізи, попленталися слизькою доріжкою до замку. Герміона раділа, що перед сном ще встигне сплести кілька ельфівських шапочок. Підійшовши до дубових вхідних дверей, Гаррі озирнувся. "Лицарський автобус" уже зник. Знаючи, що його чекає попереду, він із задоволенням зник би разом з ним.

*

Майже весь наступний день Гаррі з жахом очікував вечора. Два ранкові уроки настійок нітрохи не розвіяли його побоювань, бо Снейп був неприємний, як і завжди. Настрій у Гаррі псувався ще більше, коли в коридорах до нього підходили члени ДА, з надією питаючи, чи відбудеться сьогодні зібрання.

— Про наступну зустріч я вас повідомлю, — знову й знову повторював Гаррі, — але сьогодні я не можу, бо маю ще урок... е-е... лікувальних настійок.

— Урок *лікувальних настійок?* — зневажливо скривився Захаріас Сміт, зупинивши Гаррі після обіду у вестибюлі. —

О Господи, та ти, мабуть, безнадійний. Снейп іще нікому не призначав додаткових уроків.

Сміт бадьоро покрокував геть. Рон роздратовано глянув йому вслід.

— Може, його зачаклувати? Я звідси ще дістану, — підняв він чарівну паличку й націлив Смітові поміж лопаток.

— Облиш, — сумно буркнув Гаррі. — Це ж усі так, мабуть, думають. Що я справді тупий...

— Привіт, Гаррі, — пролунав у нього за спиною голос. Він озирнувся й побачив Чо.

— О, — промовив Гаррі, а в животі у нього все перекрутилося. — Привіт.

— Гаррі, ми будемо в бібліотеці, — Герміона рішуче схопила Рона за лікоть і поволокла до мармурових сходів.

— Гарно відсвяткував Різдво? — запитала Чо.

— Так, непогано, — відповів Гаррі.

— У нас усе пройшло досить тихенько, — сказала Чо. Була вона якась збентежена. — Е-е... скоро знову йдемо до Гоґсміда, бачив оголошення?

— Що? Ой, ні, я ще не дивився на дошку оголошень.

— На день Валентина...

— Ясно, — сказав Гаррі, не розуміючи, чому вона йому про це каже. — Ти, мабуть, хотіла...

— Тільки з тобою, — не дала йому договорити Чо.

Гаррі витріщився на неї. Він збирався запитати: "Ти, мабуть, хотіла б знати, коли буде наступне зібрання ДА?", але її відповідь збила його з пантелику.

— Я... е-е... — пробелькотів він.

— Якщо не можеш, то нічого, — засоромилася вона. — Не журися. Я... то я побігла.

І вона пішла. Гаррі дивився їй услід, а мозок його працював з шаленою швидкістю. Нарешті щось там клацнуло.

— Чо! Зачекай... ЧО!

Він кинувся за нею й наздогнав на мармурових сходах.

— Е-е... чи не хотіла б ти на день Валентина піти зі мною в Гоґсмід?

— Ой, так! — зашарілася вона.

— Ну... то домовилися, — сказав Гаррі і підстрибом побіг у бібліотеку до Рона й Герміони, відчуваючи, що день не зовсім пропав.

Та перед шостою вечора навіть радість від того, що він запросив Чо Чанґ на прогулянку, не могла розвіяти зловісних передчуттів, які лише поглиблювалися з кожним його кроком до Снейпового кабінету. Він зупинився біля самісіньких дверей, воліючи опинитися, де завгодно, тільки не тут, а тоді важко зітхнув, постукав і зайшов.

Стіни темного приміщення були заставлені полицями з сотнями скляних посудин, де в різнобарвних розчинах плавали слизькі частинки всіляких тварин і рослин. У кутку стояла шафа з речовинами, у викраденні яких Снейп якось — і небезпідставно — звинувачував Гаррі. Але тепер Гарріну увагу привернув стіл, на якому стояла освітлена свічками неглибока кам'яна чаша з вирізьбленими рунами та символами. Гаррі відразу її впізнав — це було Дамблдорове сито спогадів. Дивуючись, як тут опинилася ця чаша, він аж підскочив, коли з глибини кімнати пролунав холодний Снейпів голос.

— Зачини за собою двері, Поттере.

Гаррі так і зробив, відчуваючи, ніби сам себе ув'язнює. Снейп тим часом вийшов на світло і мовчки вказав йому на стілець навпроти стола. Гаррі сів, і Снейп також. Його холодні чорні очі, не кліпаючи, втупилися в Гаррі, а кожна риса його обличчя випромінювала неприязнь.

— Ну, Поттере, тобі відомо, чому ти тут опинився, — почав він. — Директор попросив мене навчити тебе блокології. Хочу сподіватися, що ти проявиш до неї більше хисту, ніж до уроків настійок.

— Ага, — буркнув Гаррі.

— Поттере, це буде не звичайний урок, — зловісно звузилися Снейпові очі, — але я твій учитель, і тому ти завжди маєш звертатися до мене "професоре" або "пане професоре".

— Так... *пане* професоре, — відказав Гаррі.

Снейп якусь мить дивився на нього примруженими очима, а тоді сказав: — Отже, блокологія. Як я вже казав на кухні твого любого хрещеного батечка, ця галузь магії блокує, запечатує мозок від магічного втручання чи впливу.

— Пане професоре, а чому професор Дамблдор вважає, що це мені потрібно? — глянув Гаррі прямо Снейпові в очі, не знаючи, чи той йому щось відповість.

Снейп подивився на нього, а тоді презирливо скривився: — Поттере, *навіть ти* міг би вже про це здогадатися. Темний Лорд досконало володіє виманологією...

— Чим-чим, *пане професоре?*

— Умінням видобувати почуття та спогади з мозку іншої особи...

— Він читає чужі думки? — швидко запитав Гаррі, адже підтверджувалися його найгірші побоювання.

— Тобі бракує проникливості, Поттере, — блиснув очима Снейп. — Ти не відчуваєш нюансів. Саме тому в тебе виходять такі жалюгідні настоянки.

Снейп на якусь мить замовк, явно насолоджуючись образою, завданою Гаррі, а тоді повів далі.

— Тільки маґли базікають про "читання чужих думок". Мозок — це не книга, яку можна розгорнути, коли забажаєш, і почитати на дозвіллі. Думки не викарбувані на стінках черепа, щоб їх могли переглядати всі, кому не ліньки. Наш розум — це складна, багатошарова комплексна субстанція... принаймні в більшості людей. — Він криво усміхнувся. — Але той, хто опанував виманологію, володіє здатністю, за певних обставин, проникати в мозок своїх жертв і правильно тлумачити здобуту інформацію. Скажімо, Темний Лорд майже завжди знає, коли йому хтось бреше. Лише досвідчені блокологи можуть заблокувати ті почуття чи спогади, які суперечать їхній брехні, а тоді сміливо молоти в його присутності будь-яку нісенітницю.

Хоч би що там казав Снейп, але ця виманологія здавалася Гаррі не чим іншим, як читанням чужих думок, і це його анітрохи не тішило.

— То він може знати, що ми в цю мить думаємо? Пане професоре?

— Темний Лорд дуже далеко звідси, а мури й територія Гоґвортсу охороняються багатьма стародавніми закляттями та замовляннями, які гарантують фізичну й розумову безпеку тим, хто тут мешкає, — пояснив Снейп. — Поттере, час і простір мають у чарах велике значення. Для успішної виманології здебільшого потрібен зоровий контакт.

— А навіщо я маю вивчати блокологію?

Снейп, дивлячись на Гаррі, провів собі по губах довгим, тонким пальцем.

— На тебе, Поттере, як видно, не діють загальні правила. Прокляття, що не зуміло тебе вбити, утворило специфічний зв'язок між тобою і Темним Лордом. Можна припустити, що в ті хвилини, коли твій мозок найбільш розслаблений і вразливий, скажімо, під час сну, ти ділишся з Темним Лордом думками й емоціями. Директор вважає недоцільним, щоб так було й надалі. Він хоче, щоб я тебе навчив оберігати розум від проникнення Темного Лорда.

Серце Гаррі знову закалатало з шаленою швидкістю. Усе це якось не складалося.

— Але чому професор Дамблдор хоче це все припинити? — несподівано запитав він. — Мені воно не дуже подобається, але ж користь з цього була! Тобто... я ж побачив, як та змія напала на містера Візлі, а інакше професор Дамблдор не зміг би його врятувати. Пане професоре?

Снейп якийсь час дивився на Гаррі, все ще водячи пальцем по губах. А потім заговорив повільно й обережно, ніби ретельно виважував кожнісіньке слово.

— Схоже, що Темний Лорд до останнього часу не усвідомлював цього зв'язку між ним і тобою. Досі ти відчував його емоції, вловлював його думки, але він про це не знав. Але видіння, яке ти мав напередодні Різдва...

— Зі змією та містером Візлі?

— Не перебивай мене, Поттере, — погрозливо мовив Снейп. — Як я вже сказав, видіння, яке ти мав перед Різд-

вом, було таким потужним проникненням у думки Темного Лорда...

— Але ж я це бачив зміїними очима, а не його!

— Мені здається, Поттере, що я тобі звелів не перебивати!

Але Гаррі не цікавило, розсердився Снейп чи ні. Нарешті він намацав нитку, що може вивести його з цього лабіринту. Підсунувся на самісінький краєчок стільця й напружився, ніби ось-ось готовий був злетіти.

— Як сталося, що я бачив усе зміїними очима, якщо вловлював думки Волдеморта?

— *Не називай імені Темного Лорда!* — роздратувався Снейп.

Запала неприємна мовчанка. Вони люто дивилися один на одного над ситом спогадів.

— Його так називає професор Дамблдор, — спокійно пояснив Гаррі.

— Дамблдор надзвичайно могутній чаклун, — пробурмотів Снейп. — *Він* може безпечно називати це ім'я... а от ми всі... — Снейп мимоволі потер те місце на лівій руці, що було, як знав Гаррі, затавроване Чорною міткою.

— Я просто хотів знати, — якомога ввічливіше вимовив Гаррі, — чому...

— Схоже, ти опинився у зміїній голові тому, що там у ту мить перебував і сам Темний Лорд, — гаркнув Снейп. — Він заволодів змією, тому тобі й наснилося, що ти проник у неї.

— І Вол... він... збагнув, що я там був?

— Схоже на те, — холодно підтвердив Снейп.

— А звідки ви знаєте? — допитувався Гаррі. — Це лише здогад професора Дамблдора чи...

— Я тобі звелів, — просичав Снейп, випроставшись у кріслі і втупившись у Гаррі щілинками очей, — звертатися до мене "пане професоре"!

— Так, пане професоре, — нетерпляче погодився Гаррі, — але звідки ви знаєте?..

— Досить того, що знаю, — жорстко урвав його Снейп. — Найважливіше, що Темний Лорд тепер знає про твою здат-

ність проникати в його думки та почуття. А ще він дійшов висновку, що це все може відбуватися і в зворотному напрямку, тобто усвідомив, що він теж може проникати у твої думки й почуття...

— І може мене собі підкорити? — запитав Гаррі й поспіхом додав: — Пане професоре?

— Може, — незворушно й холодно озвався Снейп. — Ось для чого й потрібна блокологія.

Снейп витяг із внутрішньої кишені мантії чарівну паличку, і Гаррі весь аж напружився, проте Снейп лише підніс її собі до скроні й доторкнувся до коренів масного волосся. Коли забрав паличку, то між нею й скронею простяглася, мов товста павутинка, якась сріблясta речовина. Вона обірвалася, щойно він смикнув паличкою, і поволі впала в сито спогадів, де сріблясто-біло завирувала — ні газ, ні рідина. Снейп ще двічі підносив чарівну паличку до скроні і струшував у кам'яну чашу сріблясту речовину. Потім без жодних пояснень обережно взяв сито спогадів, поставив його на поличку й повернув обличчя до Гаррі, тримаючи чарівну паличку напоготові.

— Поттере, устань і витягни чарівну паличку.

Гаррі нервово підвівся. Вони стояли один навпроти одного, розділені столом.

— Спробуй за допомогою чарівної палички мене роззброїти або ж захиститися будь-яким відомим тобі способом, — звелів Снейп.

— А ви що зробите? — боязко глянув на Снейпову чарівну паличку Гаррі.

— Я спробую проникнути у твій мозок, — м'яко прошелестів Снейп. — Побачимо, який ти чинитимеш опір. Мені казали, що ти вже виявляв здатність опиратися закляттю "Імперіус". Від цього треба захищатися схожим чином... ну, приготуйся. *Легіліменс!*

Снейп завдав удару раніше, ніж Гаррі встиг зосередитися й налаштуватися на опір. Кабінет поплив у нього перед очима і зник. У голові ніби замерехтіла кіноплівка з такими

яскравими образами, що вони його засліпили й змусили забути про все довкола.

Йому було п'ять років, Дадлі гасав на новенькому червоному велосипеді, а Гарріне серце розривалося від заздрості... йому було дев'ять років, бульдог Ріпер загнав його на дерево, а Дурслі реготали внизу на газоні... він сидів із Сортувальним Капелюхом на голові, а той казав, як добре йому велося б у Слизерині... Герміона лежала в шкільній лікарні з зарослим густою шерстю лицем... сотня дементорів оточила його біля темного озера... він стояв під омелою, а до нього підходила Чо Чанґ...

"Ні, — пролунав голосочок у Гарріній голові, щойно там з'явився спогад про Чо, — *на це не можна дивитися, не можна, це особисте..."* Відчув гострий біль у коліні. Знову побачив Снейпів кабінет і зрозумів, що впав на підлогу, боляче вдарившись коліном об ніжку стола. Глянув на Снейпа, що опустив чарівну паличку і потирав зап'ястя. Там було почервоніння, схоже на опік.

— Ти навмисне виконав жалюче закляття? — холодно спитав Снейп.

— Ні, — з мукою проказав Гаррі, встаючи з підлоги.

— Я так і подумав, — уважно придивлявся до нього Снейп. — Ти надто далеко впустив мене у свій мозок. Втратив контроль.

— Ви бачили все те, що й я? — спитав Гаррі, не впевнений, що хоче чути відповідь.

— Уривками, — скривив губи Снейп. — Чий то був пес?

— Моєї тітки Мардж, — пробурмотів Гаррі, сердито зиркаючи на Снейпа.

— Для першого разу було не так і безнадійно, — знову підняв чарівну паличку Снейп. — Урешті-решт ти спромігся мене зупинити, хоч і потратив час та енергію на зайві крики. Мусиш зосередитися. Чини мені опір розумом, і тобі не доведеться вдаватися до чарівної палички.

— Я намагаюся, — огризнувся Гаррі, — але ж ви мені не кажете, як це робити!

— Що за манери, Поттере?! — погрозливо прошипів Снейп. — А тепер заплющ очі.

Перш ніж послухатися, Гаррі глянув на нього з огидою. Йому не подобалося стояти з заплющеними очима, коли перед ним був Снейп з чарівною паличкою в руках.

— Викинь з голови все зайве, Поттере, — пролунав холодний Снейпів голос. — Позбудься всіх емоцій...

Проте лють на Снейпа все ще пульсувала отрутою в жилах Гаррі. Позбутися люті? Простіше було б позбутися ніг...

— Поттере, ти не виконуєш... старайся... зосередься...

Гаррі спробував очистити голову, намагався не думати, не пригадувати, не відчувати...

— Давай іще раз... на рахунок "три"... раз... два... три... *Леґіліменс!*

Величезний чорний дракон став дибки перед ним... мама й тато махали руками з зачарованого дзеркала... на землі лежав Седрик Діґорі й дивився на нього невидющими очима...

—НІ-І-І-І-І-І-І!

Гаррі знову стояв навколішки, затуляючи лице руками, а голова нестерпно боліла, ніби хтось видирав йому з черепа мозок.

— Уставай! — гаркнув Снейп. — Уставай! Ти не стараєшся, не докладаєш жодних зусиль. Даєш мені доступ до спогадів, яких боїшся, вручаючи мені тим самим зброю!

Гаррі знову встав, а серце в нього калатало так несамовито, мовби він і справді щойно побачив на цвинтарі мертвого Седрика. Снейп здавався блідішим, ніж завжди, і сердитішим, хоч навіть близько не був такий злий, як Гаррі.

— Я... стараюся, — процідив Гаррі крізь зуби.

— Я наказав тобі позбутися емоцій!

— Так? А мені зараз нелегко це зробити, — огризнувся Гаррі.

— То станеш легкою здобиччю Темного Лорда! — гаркнув Снейп. — Дурні, що не вміють приховувати почуттів, не контролюють власних емоцій, впиваються сумними спогадами й легко дозволяють себе спровокувати... одне слово,

слабаки... вони не мають найменшого шансу проти його могутності! Поттере, він сміховинно легко проникне в твій мозок!

— Я не слабак, — ледь чутно проказав Гаррі. Його проймала така лють, що він боявся от-от накинутися на Снейпа.

— То доведи це! Опануй себе! — гримнув Снейп. — Стримай свою лють, наведи лад у голові! Робимо ще одну спробу! Приготуйся! Давай! *Легіліменс!*

Гаррі дивився, як дядько Вернон забиває цвяхами поштову скриньку... сотня дементорів ковзала понад озером, насуваючись на нього... він біг з містером Візлі коридором без вікон... вони наближалися до простих дерев'яних дверей... Гаррі сподівався зайти в ці двері... але містер Візлі повів його ліворуч, а тоді вниз по кам'яних сходах...

— Я ЗНАЮ! ЗНАЮ!

Він знову стояв рачки на підлозі Снейпового кабінету, шрам неприємно поколював, зате крик, що вилетів з його рота, звучав з тріумфом. Він знову відштовхнувся від підлоги, встав і побачив Снейпа, що дивився на нього, піднявши чарівну паличку. Схоже було, що він зупинив дію закляття, перш ніж Гаррі почав з ним боротися.

— Що сталося, Поттере? — пильно придивився він до Гаррі.

— Я бачив... я пригадав, — задихано пояснив Гаррі. — Я щойно збагнув...

— Що збагнув? — різко запитав Снейп.

Гаррі відповів не відразу. Він розкошував цією миттю сліпучого осяяння, потираючи чоло...

Йому вже місяцями снився той коридор без вікон, що закінчувався замкненими дверима, та він ні разу не замислювався, чи існує таке місце насправді. А ось тепер, знову побачивши цей спогад, усвідомив, що весь той час йому снився коридор, яким він біг з містером Візлі дванадцятого серпня, поспішаючи до судової зали міністерства. Той коридор вів до відділу таємниць, і саме там був містер Візлі тієї ночі, коли на нього напала Волдемортова змія.

Він глянув на Снейпа.

— Що зберігають у відділі таємниць?

— Що ти сказав? — неголосно перепитав Снейп, і Гаррі з великою втіхою відзначив, що той почав нервуватися.

— Я спитав, що зберігають у відділі таємниць, пане професоре, — повторив Гаррі.

— А чому ти про це питаєш? — поволі протяг Снейп.

— Бо, — не відводив Гаррі очей від Снейпового обличчя, — той коридор, який я щойно бачив... мені він снився місяцями... я його впізнав... він веде до відділу таємниць... і я думаю, що Волдемортові там щось потрібно...

— *Я казав тобі не називати ім'я Темного Лорда!*

Вони люто позирали один на одного. Шрам у Гаррі знову розболівся, але він не звертав на це уваги. Видно було, що Снейп стривожений, однак, заговоривши знову, він намагався видаватися спокійним і незворушним.

— У відділі таємниць зберігають багато чого, Поттере. Зрозумієш ти з того мало, а загалом усе воно ніяк тебе не стосується. Я дохідливо пояснив?

— Так, — відповів Гаррі, розтираючи шрам, що пік дедалі дужче.

— Прийдеш сюди в середу в цей самий час. Продовжимо працю.

— Гаразд, — погодився Гаррі. Він хотів якнайшвидше вийти зі Снейпового кабінету і знайти Рона з Герміоною.

— Щовечора перед сном учись позбуватися всіх емоцій. Очисть свій мозок, зроби його порожнім і спокійним, зрозуміло?

— Так, — майже не слухав Гаррі.

— І попереджаю тебе, Поттере... я буду знати, якщо ти цього не робитимеш...

— Добре, — буркнув Гаррі, закинув на плече портфель і поспішив до дверей. У дверях озирнувся на Снейпа, що стояв до Гаррі спиною і вивуджував кінчиком палички з сита спогадів свої думки, ретельно вкладаючи їх назад у голову. Гаррі мовчки й обережно зачинив за собою двері. Шрам його й досі боляче сіпався.

Рона й Герміону Гаррі знайшов у бібліотеці. Вони працювали над цілою горою нових домашніх завдань професорки Амбридж. Небо за вікном давно потемнішало, і решта учнів, переважно п'ятикласників, сиділа під настільними лампами, повтикавшись носами в підручники й гарячково шкрябаючи перами. Крім цього, було чутно хіба що порипування одного з черевичків мадам Пінс, бібліотекарки, коли та блукала проходами, погрозливо дихаючи в потилиці учням, які сміли торкатися до її коштовних книжок.

Гаррі легенько тремтів. Шрам його й досі болів, а сам він був ніби в гарячці. Сідаючи навпроти Рона та Герміони, помітив у вікні своє відображення. Був дуже блідий, а шрам вирізнявся на чолі чіткіше, ніж завжди.

— Як там пішло? — прошепотіла Герміона, а тоді раптом занепокоїлась. — Гаррі, що з тобою?

— Та... все добре... не знаю, — нетерпляче пробурмотів він, зіщулившись від нового нападу болю в чолі. — Послухайте... я щось зрозумів...

І він переповів їм те, що бачив і до чого додумався.

— То... то ти кажеш... — прошепотів Рон, а поруч, порипуючи, пропливла мадам Пінс, — що та зброя... те, за чим полює Відомо-Хто... лежить у Міністерстві магії?

— У відділі таємниць, якщо точніше, — пошепки уточнив Гаррі. — Я бачив ті двері, коли твій тато відводив мене до судової зали на слухання моєї справи. І це, безперечно, ті самі двері, які він охороняв, коли його вкусила змія.

— Авжеж, — Герміона важко й протяжно зітхнула.

— Що авжеж? — досить нетерпляче запитав Рон.

— Роне, та подумай сам... Стержис Подмор намагався пробратися за якісь двері в Міністерстві магії... це ж, мабуть, ті самі двері! Це не може бути випадковий збіг!

— А чому Стержис мав туди пробиратися, якщо він і так на нашому боці? — засумнівався Рон.

— Не знаю, — завагалася Герміона. — Це трошки дивно...

— А що там у тому відділі таємниць? — запитав Гаррі у Рона. — Твій тато ніколи про це не згадував?

— Я знаю, що людей, які там працюють, називають "невимовники", — насупив брови Рон. — Бо ніхто насправді не знає, що вони там роблять... дивне місце для зберігання зброї.

— Нічого дивного, якраз усе дуже логічно, — заперечила Герміона. — Мабуть, міністерство розробляє там щось цілком таємне... Гаррі, з тобою справді все нормально?

Гаррі саме почав розтирати лоба обома руками, ніби хотів його випрасувати.

— Так... усе добре... — відірвав він тремтячі руки від чола. — Просто почуваюся трохи... не надто мені подобається блокологія.

— Кожного трясло б, якби в його мозок раз за разом вривалися, — поспівчувала Герміона. — Вертаймося краще у вітальню, там буде затишніше.

Але у вітальні було повно людей, лунав сміх і захоплені крики. Фред із Джорджем демонстрували найновіші товари своєї крамнички жартів.

— Безголові капелюхи! — вигукував Джордж, а Фред розмахував перед учнями гостроверхим капелюхом, оздобленим пухнастим рожевим пером. — По два ґалеони за штуку! Ось дивіться на Фреда!

Сяючий Фред натяг капелюха на голову. Якусь мить стояв з дурнуватим виглядом, а потім голова його зникла разом з капелюхом.

Кілька дівчат заверещало, але всі інші аж покотилися з реготу.

— А тепер скидаємо! — вигукнув Джордж, а Фредова рука почала мацати в повітрі над плечима. Зненацька знову з'явилася його голова, а в руці — щойно знятий рожевоперий капелюх.

— Цікаво, який механізм дії тих капелюхів? — забула про домашню роботу Герміона, уважно спостерігаючи за Фредом та Джорджем. — Тобто, зрозуміло, що це якісь невидимі чари, але вони досить розумно поширили радіус дії невидимості за межі зачарованого предмета... та мені здається, що ці чари досить короткочасні.

Гаррі нічого не відповів. Його нудило.

— Пороблю завдання завтра, — пробурмотів він, запихаючи в портфель підручники, котрі щойно з нього повитягав.

— То запиши це у свій щоденник домашніх завдань! — порадила Герміона. — Щоб не забути!

Глянувши на Рона, Гаррі поліз у портфель, витяг щоденника і невпевнено його розгорнув.

"Не відкладай на завтра все, бо це добра не принесе!", — докірливо вигукнув щоденник, поки Гаррі записував домашнє завдання від Амбридж. Герміона задоволено всміхнулася.

— Я, мабуть, піду спати, — Гаррі поклав щоденник у портфель, вирішивши за першої нагоди потай кинути його у вогонь.

Він перетнув вітальню, ухилившись від Джорджа, що намагався натягти на нього безголового капелюха, і ступив на холодні й тихі сходи до хлопчачих спалень. Його знову нудило, як і тієї ночі, коли йому привиділася змія, але він подумав, що йому стане краще, якщо він трохи полежить. Відчинив двері до спальні, зайшов, і відчув такий нестерпний біль, ніби хтось засадив йому в чоло ножа. Не знав, де опинився, стоїть він чи лежить, не пам'ятав навіть власного імені.

У вухах дзвенів маніакальний регіт... він уже давно не відчував такого щастя... був сповнений радості, екстазу, тріумфу... сталося щось чудове-пречудове...

— Гаррі? ГАРРІ!

Хтось ударив його по лиці. Божевільний регіт переривався болісним криком. Його покидало відчуття щастя, але сміх не стихав...

Він розплющив очі й віразу ж усвідомив, що регіт лунає з його власних уст. Щойно він це збагнув, як регіт урвався. Важко дихаючи, Гаррі лежав на підлозі й дивився в стелю, а шрам на його чолі жахливо пульсував. Стривожений Рон зігнувся над ним.

— Що сталося? — спитав він.

— Я... не знаю... — видушив з себе Гаррі й сів на підлозі. — Він такий щасливий... такий щасливий...

— Відомо-Хто?

— Сталося щось добре для нього, — промимрив Гаррі, що весь аж трусився, як і тоді, коли побачив, що на містера Візлі напала змія. — Сталося те, чого він так прагнув.

Гаррі страшенно нудило. Слова лунали, як і колись у ґрифіндорській роздягальні, ніби їх вимовляв його вустами хтось чужий, але він знав, що це правда. Набрав повні груди повітря, намагаючись не виблювати на Рона. Був страшенно радий, що зараз тут не було Шеймуса й Діна.

— Герміона попросила, щоб я пішов і подивився, як ти, — тихенько сказав Рон, допомагаючи Гаррі встати. — Казала, що після того, як Снейп маніпулюватиме твоїм мозком, твій самозахист буде на низькому рівні... але ж колись це, мабуть, допоможе?

Він з сумнівом подивився на Гаррі, підводячи його до ліжка. Гаррі невпевнено кивнув головою і повалився на подушки. Все його тіло нестерпно ломило після стількох сьогоднішніх падінь на підлогу, а в шрамі й далі відчувався пекучий біль. Гаррі не міг позбутися відчуття, що його перше зіткнення з блокологією не посилило, а скоріше послабило опірність його розуму. А ще він з величезною тривогою думав, що ж такого могло статися, що Лорд Волдеморт відчув себе найщасливішим за всі останні чотирнадцять років.

— РОЗДІЛ ДВАДЦЯТЬ П'ЯТИЙ —

Загнаний жук

Уже наступний ранок приніс відповідь на Гарріне запитання. Коли прибув Герміонин "Щоденний віщун", вона розгладила його, глянула на першу шпальту і так зойкнула, що всі поблизу озирнулися.

— Що? — в один голос запитали Гаррі з Роном.

Замість відповіді вона розклала газету перед ними на столі і вказала на десять чорно-білих фотографій на першій сторінці, на яких були обличчя дев'ятьох чаклунів і однієї відьми. Дехто з них глумливо посміхався, а інші зухвало тарабанили пальцями по рамках своїх знімків. Кожне фото супроводжувалося текстом з ім'ям злочинця та описом злочину, за який його було ув'язнено в Азкабані.

"Антонін Дологов, — було написано під знімком чаклуна з довгим блідим і перекривленим обличчям, що глузливо дивився на Гаррі, — засуджений за брутальне вбивство Ґідеона й Фабіана Преветів".

"Авґустус Руквуд, — так звали поцяткованого віспою чоловіка з масним волоссям, що втомлено притулився до краю фотографії, — засуджений за видачу таємниць Міністерства магії Тому-Кого-Не-Можна-Називати".

Але Гаррі не відводив очей від фотографії відьми. Він одразу, щойно побачив цю сторінку, звернув увагу на її обличчя. Мала вона довге чорне волосся, що на знімку було безладно розпатлане, хоч він пам'ятав його охайним, густим і блискучим. Дивилася на нього очима з важкими повіками, а на її тонких вустах вигравала зухвала і презирлива посмішка. Як і Сіріус, вона ще зберігала рештки привабливості, хоч від її колишньої краси — мабуть, завдяки Азкабану — уже мало що залишилося.

"Белатриса Лестранж, засуджена за катування й доведення до цілковитого безумства Френка та Аліси Лонґботомів".

Герміона штурхнула Гаррі під ребро й показала на заго-

ловок над фотографіями, на який Гаррі не звернув уваги, зосередившись на Белатрисі.

МАСОВА ВТЕЧА З АЗКАБАНУ
МІНІСТЕРСТВО ПОБОЮЄТЬСЯ, ЩО ДАВНІ СМЕРТЕЖЕРИ ГУРТУЮТЬСЯ ДОВКОЛА БЛЕКА

— Блека? — голосно перепитав Гаррі. — Ідіо...

— Цссс! — розпачливо засичала Герміона. — Не кричи... спочатку прочитай!

"Учора вночі Міністерство магії повідомило про масову втечу з Азкабану.

У розмові з журналістами, що відбулася в кабінеті міністра магії Корнеліуса Фаджа, пан міністр підтвердив, що вчора ввечері сталася втеча десяти особливо небезпечних в'язнів і що він уже повідомив маґлівського прем'єр-міністра про серйозну загрозу з боку цих осіб.

— На превеликий жаль, ми опинилися в тій самій ситуації, що й два з половиною роки тому, коли втік убивця Сіріус Блек, — сказав містер Фадж. — Ми також переконані, що ці дві події взаємопов'язані. Втеча такого масштабу не могла відбутися без зовнішнього сприяння, а ми повинні пам'ятати, що Блек, якому вперше в історії Азкабану вдалося звідти втекти, ідеально підходить на роль підбурювача, який ділиться з іншими своїм досвідом. На нашу думку, ці злочинці, серед яких є й Блекова двоюрідна сестра Белатриса Лестранж, об'єдналися довкола свого лідера Блека. Проте ми докладаємо максимум зусиль, щоб упіймати злочинців, і просимо магічну громаду зберігати пильність та обережність. У жодному разі не можна навіть наближатися до когось із цих осіб".

— От тобі й маєш, Гаррі, — сказав приголомшений Рон. — Он чому він учора був такий щасливий.

— Мені це не вкладається в голові, — обурився Гаррі, — як може Фадж звинувачувати у втечі *Сіріуса?*

— А що йому залишається робити? — з гіркотою пояснила Герміона. — Він же не може сказати: "Вибачте мені всі, бо Дамблдор попереджав, що таке може статися і що азкабанські вартові перейдуть на бік Лорда Волдеморта"...

та перестань сахатися, Роне... "а тепер ще й утекли найзапекліші Волдемортові посіпаки". Він же добрих півроку тільки те й робив, що всім торочив, які ви з Дамблдором брехуни!

Герміона розгорнула газету й узялася читати статтю про втечу, а Гаррі оглянув Велику залу. Не міг збагнути, чому інші учні не виказують переляку чи хоч би не обговорюють жахливу новину з першої шпальти, а потім згадав, що мало хто отримує газету щодня, як Герміона. Учні балакали собі про домашні завдання, про квідич і хтозна про які ще дурниці, тоді як за межами школи ще десятеро смертежерів поповнили Волдемортові лави.

Гаррі глянув на вчительський стіл. Там була цілком інакша ситуація. Надзвичайно серйозні Дамблдор і професорка Макґонеґел заглибилися в розмову. Професорка Спраут зіперла "Віщуна" на пляшечку з кетчупом і так зосереджено читала першу шпальту, що навіть не помічала, як з ложки крапає їй на коліна яєчний жовток. А от професорка Амбридж на протилежному краю стола напихалася вівсянкою. Принаймні хоч тепер її мішкуваті ропушачі очі не пронизували Велику залу, стежачи за поведінкою учнів. З кожним ковтком вона дедалі більше хмурилася і зрідка лиховісно позирала на Дамблдора та Макґонеґел, які продовжували зосереджену розмову.

— Ой, Боже... — Герміона ошелешено втупилася в газету.

— Що там іще? — занепокоєно спохопився Гаррі.

— Це просто... *жах,* — приголомшено відповіла Герміона. Вона розгорнула газету на десятій сторінці і віддала її хлопцям.

ТРАГІЧНА ЗАГИБЕЛЬ ПРАЦІВНИКА МІНІСТЕРСТВА МАГІЇ

"Адміністрація лікарні Святого Мунґо вчора пообіцяла провести повне розслідування смерті 49-річного працівника Міністерства магії Бродеріка Боуда, котрого знайшли у власному ліжку задушеним рослиною з вазона. Цілителі, які прибули на місце події, не зуміли оживити містера Боуда, що за кілька тижнів до смерті був поранений під час нещасного випадку на роботі .

Головну цілительку палати містера Боуда Міріам Страут тимчасово усунуто від виконання обов'язків, тому вона вчора не змогла прокоментувати подію, однак речник лікарні заявив таке:

— Ми маємо суворі обмеження щодо речей, які дозволено тримати в палатах, але, здається, цілителька Страут, надміру завантажена роботою в різдвяний період, недооцінила небезпечність рослини на тумбочці біля ліжка містера Боуда. Коли він почав потроху говорити й рухатися, цілителька Страут дозволила містерові Боуду самому доглядати рослину, не роздивившись, що то був не безневинний пурхоцвіт, а живець рослини "пастка диявола". Отож, коли містер Боуд, який почав одужувати, доторкнувся до рослини, вона негайно його задушила.

У лікарні Святого Мунґо й досі не спромоглися пояснити, яким чином ця рослина потрапила до палати, і тому просять зголоситися чарівників та чарівниць, які володіють будь-якою інформацією з цього приводу".

— Боуд... — вимовив Рон. — *Боуд*. Десь я вже чув це прізвище...

— Ми його бачили, — прошепотіла Герміона. — У лікарні Святого Мунґо, пам'ятаєш? Він був на ліжку навпроти Локарта, лежав собі й дивився у стелю. І ми бачили, як там опинилася пастка диявола. Вона... цілителька... сказала, що то був різдвяний дарунок.

Гаррі ще раз переглянув допис. Жах здіймався в горлі, гіркий, мов жовч.

— І як це ми не впізнали пастку диявола? Ми ж її раніше бачили... ми могли б не допустити його смерті.

— А хто міг подумати, що пастка диявола опиниться в лікарні під виглядом домашнього вазончика? — різко озвався Рон. — Ми тут не винні, а ось тих, хто прислав її тому чолов'язі, варто було б розшукати! Якісь телепні! Чому вони не перевіряли, що купують?

— Ой, Роне, перестань! — голос у Герміони тремтів. — Не думаю, що можна посадити пастку диявола у вазон і не помітити, що вона намагається вбити кожного, хто до неї

торкається. Це було вбивство... До того ж, тонко продумане... Якщо рослину прислали анонімно, то хіба довідаєшся, хто це зробив?

Гаррі не думав про пастку диявола. Він пригадав, як спускався в ліфті на дев'ятий рівень міністерства в день слухання своєї справи, і як на рівні Великої зали до ліфта зайшов чоловік з пожовклим лицем.

— Я зустрічав Боуда, — поволі проказав він. — Бачив його, як був у міністерстві з твоїм татом.

Рон аж рота роззявив.

— А я чув, як тато говорив про нього вдома! Він був невимовником... працював у відділі таємниць!

Якусь мить вони дивилися один на одного, а тоді Герміона висмикнула в них газету, склала, ще раз сердито поглянула на фотографії десятьох смертежерів-утікачів і зірвалася на ноги.

— Куди ти? — здивувався Рон.

— Відіслати листа, — відповіла Герміона, закидаючи на плече портфеля. — Це... не знаю, чи... але варто спробувати... і лише я це зможу.

— Мене просто *бісить*, коли вона так поводиться, — пожалівся Рон, встаючи разом з Гаррі з-за столу і значно поволі за Герміону виходячи з Великої зали. — Невже так важко хоч раз нам сказати, що вона задумала? На це пішло б не більше десяти секунд... О! Геґрід!

Геґрід спинився за дверима у вестибюль, пропускаючи попереду себе гурт рейвенкловців. Він і досі був увесь у синцях, як того дня, коли повернувся з подорожі до велетнів, а на носі виднівся свіжий поріз.

— Як там, усьо файно? — спробував він зобразити усмішку, але спромігся тільки на болісну гримасу.

— Геґріде, що з тобою? — поцікавився Гаррі, коли той пошкандибав за рейвенкловцями.

— Та всьо файно, — якомога безтурботніше постарався сказати Геґрід, та це йому не дуже вдалося. Махнув рукою і ледь не збив з ніг налякану професорку Вектор, яка саме

повз них проходила. — Повно роботи... до уроків треба готуватися... у двох саламандр з'явилася лускова гниль... а ще я си отримав іспитовий термін, — проказав він.

— *Іспитовий термін?* — так голосно вигукнув Рон, аж на нього здивовано озирнулися інші учні. — Вибач... але... тобі дали іспитовий термін? — перейшов він на шепіт.

— Ага, — підтвердив Геґрід. — Але я й сам того сподівався, по правді кажучи. Може, ви не зауважили, але тота перевірка не пішла аж так файно... але нехай, — зітхнув він тяжко. — Мушу си піти й натерти саламандр меленим перцем, бо їм ще хвости повідпадають. Бувайте, хлопці...

Він почовгав до вхідних дверей, а тоді зійшов кам'яними сходами на мокру траву. Гаррі дивився йому вслід, зважуючи, скільки ще неприємностей він подужає витримати.

*

Звістка, що Геґрід отримав іспитовий термін, за кілька днів облетіла всю школу, проте, на Гарріне обурення, майже нікого вона не засмутила. Навпаки, деякі учні, а особливо Драко Мелфой, страшенно зраділи. А щодо тієї дивної загибелі в лікарні Святого Мунґо непомітного службовця відділу таємниць, то Гаррі, Рон і Герміона були, мабуть, єдині, хто про це знав і кого це турбувало. У коридорах тепер говорили тільки про одне — про втечу десятьох смертежерів, бо цю новину нарешті рознесли по школі ті рідкісні учні, які читали газети. Ходили чутки, що декого із засуджених бачили в Ґоґсміді, що вони, мабуть, переховуються у Верескливій Халупі і збираються вдертися в Ґоґвортс, як колись вдирався Сіріус Блек.

Ті учні, що походили з чаклунських родин, добре пам'ятали, що імена тих смертежерів вимовляли в них удома не з меншим страхом, ніж ім'я Волдеморта. Злочини, скоєні ними в часи Волдемортового терору, давно вже стали легендарними. Деякі ґоґвортські учні були родичами смертежерських жертв, і тепер вони, самі того не бажаючи, стали

об'єктами нездорового зацікавлення з боку інших. Сьюзен Боунз, чиї дядько, тітка та інша рідня загинули від рук когось з цієї десятки, сумно сказала Гаррі на гербалогії, що тепер добре розуміє, як то бути на його місці.

— Не уявляю, як ти витримуєш... це такий жах, — співчутливо мовила вона, кидаючи забагато драконячих какульок в кошик з саджанцями хрипохапів, від чого ті почали звиватися й пищати.

Звісно, на Гаррі цими днями теж тицяли пальцями й перешіптувалися за спиною, та йому здавалося, що тон тих перешіптувань дещо змінився. Тепер учні шепотіли не вороже, а радше зацікавлено, а раз або й двічі він навіть уловив уривки розмов, що свідчили про недовіру до версії "Віщуна" про те, як і чому десятеро смертежерів зуміли вирватися з Азкабанської фортеці. Перелякані й збиті з пантелику учні почали сумніватися в цій версії і, здається, схилятися до тієї, про яку їм мало не рік товкмачили Гаррі і Дамблдор.

Змінився настрій не лише в учнів. Тепер у коридорах можна було зустріти двох-трьох учителів, які гаряче перешіптувалися, проте відразу замовкали, коли до них наближалися учні.

— Видно, вони не мають змоги вільно розмовляти в учительській, — тихо припустила Герміона, пройшовши разом з Гаррі та Роном повз професорів Макґонеґел, Флитвіка й Спраут, які збилися докупи біля кабінету замовлянь. — Бо там стирчить Амбридж.

— Гадаєте, вони мають якісь новини? — поцікавився Рон, озираючись на трьох учителів.

— Якщо й мають, то ми про це все одно не дізнаємося, — сердито буркнув Гаррі. — Особливо після постанови... який там уже її номер? — Зранку після звістки про втечу з Азкабану на дошці оголошень з'явилося нове повідомлення:

НАКАЗОМ ВЕРХОВНОГО ІНКВІЗИТОРА ГОҐВОРТСУ

Учителям відтепер заборонено надавати учням будь-яку інформацію,

що не стосується безпосередньо тих предметів, які вони викладають, отримуючи за це заробітну платню.

Цей наказ видано згідно з освітньою постановою номер двадцять шість.

Підпис: Долорес Джейн Амбридж, Верховний інквізитор

Найновіша постанова стала темою численних учнівських жартів. Лі Джордан зауважив Амбридж, що згідно з новими правилами вона не мала права сварити Фреда і Джорджа за те, що вони грали на уроці у вибухові карти.

— Вибухові карти не мають ніякого відношення до захисту від темних мистецтв, пані професорко! Ця інформація не стосується вашого предмета!

Коли Гаррі наступного разу побачив Лі, рука в того страшенно кривавила. Гаррі порадив йому скористатися мурт-лаповим відваром.

Він думав, що втеча в'язнів Азкабану хоч трохи вгамує Амбридж і що її приголомшить ця зухвала акція, що сталася під самим носом її дорогенького Фаджа. Але це лише посилило її нестримне бажання взяти під особистий контроль кожнісінький аспект гоґвортського життя. Вона була рішуче настроєна позвільняти з посад декотрих учителів. Питання було тільки в тому, хто стане першою жертвою — професорка Трелоні чи Геґрід.

Тепер усі уроки віщування та догляду за магічними істотами відбувалися в присутності Амбридж. Причаївшись з нотатником біля каміна в задушливій від нудотних пахощів кімнаті на вежі, вона перебивала дедалі ближчу до істерики професорку Трелоні, задаючи їй складні запитання, що стосувалися ворожіння на птахах чи гептомології, наполягаючи, щоб та передбачала учнівські відповіді, й вимагаючи від неї почергово демонструвати своє вміння в роботі з кришталевою кулею, чайними листочками та рунами на каменях. Гаррі здавалося, що професорка Трелоні ось-ось не витримає цієї напруги. Кілька разів він зустрічав її в ко-

ридорах — що само собою вже було незвично, адже Трелоні переважно не виходила зі свого кабінету на вежі. Вона нестямно бубоніла щось собі під ніс, заламувала руки й перелякано озиралася через плече. А ще від неї міцно тхнуло хересом. Якби Гаррі не переживав так через Геґріда, то міг би їй навіть поспівчувати. Однак з роботи мали викинути когось із них, і Гаррі точно знав, кого саме він хотів би й далі бачити на своїй посаді.

На жаль, Гаррі бачив, що Геґрід анітрохи не кращий за Трелоні. Хоч він і дотримувався Герміониної поради й від самого Різдва не показував учням нічого страшнішого за крупа — істоти, що нічим не відрізнялася від коротколапого цуцика, окрім роздвоєного хвоста, — та йому дедалі важче було зберігати самовладання. На уроках Геґрід був на диво неуважний і розгублений, забував про що говорить, неправильно відповідав на запитання й увесь час кидав на Амбридж тривожні погляди. А ще він тримався віддалеки від Гаррі, Рона та Герміони, чого з ним ніколи раніше не бувало, і категорично заборонив їм відвідувати його після смерку.

— Як вона вас зловит, то нам усім гаплик, — рішуче заявив він, і вони, не бажаючи ще більше йому нашкодити, утримувалися від вечірніх прогулянок до його хижі.

Гаррі здавалося, що Амбридж цілеспрямовано позбавляла його всього, заради чого варто було жити в Гоґвортсі: відвідин Геґрідової хатини, листування з Сіріусом, "Вогнеблискавки" і квідичу. Він міг мститися єдиним чином — з подвоєним завзяттям присвятити себе ДА.

Гаррі був радий бачити, що їх усіх, навіть Захаріаса Сміта, підштовхнула до посиленої праці новина про десятьох смертежерів, які опинилися на волі. Та ніхто не працював так самовіддано, як Невіл. Новина про втечу тих, хто катував його батьків, спричинила в ньому дивовижні, навіть дещо тривожні зміни. Він ані разу не згадав про зустріч з Гаррі, Роном і Герміоною в ізольованій палаті лікарні Святого Мунґо. Вони також, за його прикладом, зберігали

мовчанку. Нічого він не казав і про втечу Белатриси та її дружків-мучителів. Тепер на зібраннях ДА Невіл майже взагалі не розмовляв, а тільки ретельно відпрацьовував кожне нове закляття й протизакляття, скрививши від зосередження своє пухке личко. Він не звертав уваги на травми й нещасні випадки і працював старанніше за всіх. Невіл так швидко прогресував, що це вже трохи бентежило, а коли Гаррі навчав товаришів закляттю "щит", завдяки якому можна було відбивати дрібні замовляння, скеровуючи їх на самого нападника, то лише Герміона опанувала це закляття швидше за Невіла.

Гаррі багато чого віддав би, щоб з таким самим успіхом оволодіти блокологією. Але його заняття зі Снейпом, які з самого початку просувалися досить важко, так і не приносили бажаних результатів. Навпаки, Гаррі відчував, що з кожним уроком його справи погіршуються.

Перед тим, як він почав вивчати блокологію, його шрам поболював зрідка, переважно вночі, або ще після тих дивних проникнень у Волдемортові думки та настрої, що бували в нього досить рідко. А тепер його шрам майже не переставав боліти, й він часто відчував спалахи роздратування або веселості, ніяк не пов'язані з тим, що відбувалося з ним тієї миті. І це завжди супроводжувалося особливо пекучим болем у шрамі. Гаррі мав жахливе враження, що поступово перетворюється на якусь антену, котра вловлює найменші коливання Волдемортового настрою. Він міг чітко визначити дату початку цієї підвищеної чутливості, бо вона збігалася з першим уроком блокології у Снейпа. Ба більше, йому тепер майже щоночі снилося, як він іде коридором до входу у відділ таємниць, і ці сни завжди закінчувалися тим, що він з надією стояв біля звичайних чорних дверей.

— Може, це так, як буває з хворобою, — занепокоїлася Герміона, коли Гаррі зізнався в цьому їй та Ронові. — З лихоманкою, скажімо. Перед покращанням спочатку настає погіршення.

— Погіршення настає через Снейпові уроки, — категорично заявив Гаррі. — Я вже не витримую постійного болю в шрамі і втомився щоночі тинятися тим коридором. — Він сердито потер чоло. — Хай би вже ті двері відчинилися, бо скільки можна стояти й на них витріщатися...

— Тут не до сміху, — рішуче сказала Герміона. — Дамблдор не хоче, щоб ти бачив ті сни про коридор, бо інакше він би не просив Снейпа навчити тебе блокології. Ти мусиш старанніше працювати на його уроках.

— Та я ж працюю! — розсердився Гаррі. — Спробувала б ти сама... коли Снейп намагається влізти тобі в голову... це тобі не жарти, якщо хочеш знати!

— А може... — поволі протяг Рон.

— Що може? — крикнула Герміона.

— Може, це не Гаррі винен, що йому не вдається захистити свій мозок, — зловісно припустив Рон.

— Тобто? — не зрозуміла Герміона.

— Може, Снейп і не намагається допомогти Гаррі...

Гаррі й Герміона витріщилися на Рона. Рон відповів їм глибокодумним поглядом.

— Може, — ледь чутно сказав він, — Снейп насправді намагається зробити Гаррін мозок ще доступнішим... щоб Відомо-Кому було легше...

— Цить, Роне, — розсердилася Герміона. — Скільки ти вже разів підозрював Снейпа — а чи хоч *раз* ти мав рацію? Дамблдор йому довіряє, він працює для Ордену, і цього достатньо.

— Але ж він був смертежером, — уперто правив своєї Рон. — І ми ніколи не мали доказів, що він *насправді* перейшов на наш бік.

— Дамблдор йому довіряє, — повторила Герміона. — А якщо ми не віримо Дамблдорові, то кому ж тоді вірити?

*

З усіма цими турботами й безліччю роботи — неймовірною кількістю домашніх завдань, що нерідко примушували

п'ятикласників працювати далеко за північ, з таємними зустрічами ДА та регулярними заняттями зі Снейпом — січень пролетів неймовірно швидко. Не встиг Гаррі отямитись, як настав лютий, принісши теплішу й вологішу погоду та наблизивши вже другі цього навчального року відвідини Гоґсміда. Після того як вони домовилися піти в село удвох, Гаррі майже не мав часу на розмови з Чо, але тепер несподівано усвідомив, що проведе в її товаристві цілісінький день святого Валентина.

Вранці чотирнадцятого лютого він одягався особливо ретельно. Прийшов з Роном на сніданок саме тоді, як прибула совина пошта. Гедвіґи не було — хоч Гаррі її й не чекав — а ось Герміона вихопила листа з дзьоба незнайомої сови.

— Нарешті! Якби я не отримала його сьогодні... — вона нетерпляче роздерла конверта й витягла аркушик пергаменту. Її очі пробіглися листом, а на обличчі з'явився страшенно задоволений вираз.

— Слухай, Гаррі, — глянула вона на нього, — це дуже важливо. Чи не міг би ти опівдні зустрітися зі мною в "Трьох мітлах"?

— Ну... я не знаю, — невпевнено відповів Гаррі. — Чо, мабуть, сподівається, що я цілий день проведу з нею. Ми ще не вирішили, що будемо робити.

— То приведи її з собою, — наполягала Герміона. — Прийдеш?

— Ну... гаразд, а навіщо?

— Ніколи пояснювати, мушу швиденько написати відповідь.

І вона побігла з Великої зали, стискаючи в одній руці листа, а в другій грінку.

— Ти йдеш? — запитав Гаррі в Рона, але той похмуро похитав головою.

— Я взагалі не зможу піти в Гоґсмід, бо Анжеліна хоче присвятити тренуванню цілісінький день. Ніби це допоможе. Гіршої команди я ще не бачив. Глянув би ти на Слоупера

й Керка. Повна лажа! Вони ще гірші за мене. — Він важко зітхнув. — Не розумію, чому Анжеліна не відпускає мене з команди.

— Бо коли ти у формі, то граєш добре, ось чому, — роздратовано відказав Гаррі.

Дуже важко було співчувати Ронові, коли він сам віддав би все на світі, щоб зіграти в наступному матчі з Гафелпафом. Рон, мабуть, це відчув, бо більше під час сніданку про квідич не згадував, а поснідавши, вони доволі прохолодно розійшлися. Рон подався на квідичне поле, а Гаррі глянув на своє віддзеркалення в блискучій чайній ложечці, спробував пригладити волосся, а тоді з деяким острахом пішов у вестибюль зустрічати Чо, не уявляючи навіть, про що вони розмовлятимуть.

Вона вже чекала його біля дубових вхідних дверей, дуже гарна зі своїм зав'язаним у хвіст волоссям. Гаррі раптом здалося, що в нього завеликі ноги, не знав, де діти руки, і з жахом усвідомив, як безглуздо теліпаються вони по боках.

— Привіт, — ледь чутно видихнула Чо.

— Привіт, — озвався Гаррі.

Якусь мить вони дивилися одне на одного, а тоді Гаррі запропонував: — Ну, е-е... то що... йдемо?

— Ага... так...

Вони стали в чергу до Філча, який звіряв прізвища зі списком, зрідка переглядалися й нервово всміхалися, але нічого не говорили. Коли вийшли надвір, Гаррі відчув полегкість, бо мовчки йти було легше, ніж стояти з незграбним виглядом. Був прохолодний, вітряний день, і коли вони минали стадіон, Гаррі побачив, як над трибунами промчалися Рон та Джіні, й відчув, як у нього стислося серце, що він не з ними.

— Ти дуже сумуєш за квідичем? — спитала Чо.

Він озирнувся й побачив, що вона дивиться на нього.

— Так, — зітхнув Гаррі. — Сумую.

— Пам'ятаєш, як ми вперше грали одне проти одного, ще в третьому класі? — запитала вона.

— Так, — усміхнувся Гаррі. — Ти ще мене блокувала.

— А Вуд наказав тобі не корчити джентльмена і, якщо треба, скинути мене з мітли, — засміялася Чо. — Я чула, що його взяли у "Вершки з Портрі". Це правда?

— Ні, він у "Калабані Юнайтед". Я бачив його торік на Кубку світу.

— Ой, я теж тебе там бачила, пам'ятаєш? Ми були в одному наметовому містечку. Там було так гарно, правда?

За розмовою про Кубок світу вони дійшли до воріт. Гаррі аж не вірив, що з нею так легко розмовляти — не важче, ніж з Роном чи Герміоною. Він уже почав відчувати впевненість і бадьорість, але тут їх перегнала зграя слизеринських дівчат на чолі з Пенсі Паркінсон.

— Поттер і Чанґ! — закричала Пенсі під акомпанемент єхидного хихотіння. — Фе-е, Чанґ, що в тебе за смак! Діґорі хоч був гарний!

Дівчата з криком і вереском побігли далі, глузливо озираючись на Гаррі й Чо, між якими запала збентежена мовчанка. Гаррі вже не знав, що сказати про квідич, а Чо почервоніла й дивилася собі під ноги.

— То... куди б ти хотіла піти? — спитав Гаррі, коли вони дійшли до Гоґсміда. На Високій вулиці було повно учнів, що прогулювалися, зазирали у вітрини крамничок або теревенили на тротуарах.

— Та все одно, — стенула плечима Чо. — Може, просто походимо по крамничках?

Вони пішли до "Дервіш і Бенкс". На вітрині висів великий плакат, його розглядало кілька місцевих мешканців. Коли до них приєдналися Гаррі та Чо, гоґсмідці розступилися й Гаррі знову побачив знімки десятьох утікачів-смертежерів. Після слів "За наказом Міністерства магії" йшлося про нагороду — тисячу ґалеонів — будь-якому чаклунові чи відьмі за інформацію, що призвела б до повторного арешту когось із зображених злочинців.

— Якось дивно, — тихенько сказала Чо, дивлячись на знімки смертежерів, — пам'ятаєш, коли втік Сіріус Блек,

скрізь по Гоґсміді нишпорили дементори, шукали його? А тепер на свободі десять смертежерів, і ніде не видно жодного дементора...

— Так, — погодився Гаррі, відводячи погляд від обличчя Белатриси Лестранж і дивлячись на Високу вулицю. — Дуже дивно.

Він анітрохи не шкодував, що поблизу не було дементорів, але тепер, замисливши, зрозумів, що їхня відсутність багато про що свідчить. Вони не тільки дозволили смертежерам утекти, але й не збиралися їх шукати... схоже було, що дементори й справді вийшли з-під міністерського контролю.

Десятеро втікачів-смертежерів дивилися на них з вітрин усіх крамничок, повз які проходили Гаррі та Чо. Коли вони минали "Пера від Скривеншафта", почався дощ. Холодні, важкі краплини періщили по обличчю.

— Кави хочеш? — вагаючись, запитала Чо, коли дощ подужчав.

— Можна, — озирнувся Гаррі. — А де?

— Тут поблизу є непогана кав'ярня. Ти ще не бував у мадам Падіфут? — і вона повела його бічною вуличкою до невеличкої кав'ярень, що її Гаррі раніше й не помічав. Там було тісно й душно, а все, що тільки можна, прикрашали рюшечки й бантики. Гаррі з відразою пригадав собі кабінет Амбридж.

— Гарно, правда? — радісно спитала Чо.

— Е-е... так, — покривив душею Гаррі.

— Дивись, це все прикраси до дня Валентина! — показала Чо на золотих херувимчиків, що висіли над кожним круглим столиком, періодично посипаючи клієнтів рожевим конфетті.

— Ага...

Вони сіли за останнім вільним столиком біля запітнявілого вікна. Зовсім поруч сидів з якоюсь гарненькою білявкою капітан рейвенкловської квідичної команди Роджер Девіс. Вони трималися за руки. Гаррі стало ніяково, особливо коли він роззирнувся по кав'ярні й побачив, що всі

сидять парами й тримаються за руки. А може, Чо сподівається, що й він триматиме її за руку?

— Що бажаєте, дорогенькі? — запитала мадам Падіфут, дебела жіночка із закрученим у вузол чорнявим волоссям. Вона ледве протислася до них між столиками.

— Дві кави, будь ласка, — замовила Чо.

Поки чекали на каву, Роджер Девіс та його дівчина почали цілуватися, тягнучись через цукорницю. Краще б вони такого не робили, подумав Гаррі. Відчував, що Девіс занадто високо встановив планку, і тепер Чо сподіватиметься, що Гаррі спробує його перевершити. Його обличчя запалало, він спробував відвести очі у вікно, але воно так запітнявіло, що нічого не було видно. Щоб відтягти ту мить, коли знову треба буде подивитися на Чо, Гаррі втупився у стелю, немовби оцінював якість побілки. Херувимчик, що висів над ними, негайно сипонув йому межи очі пригорщу конфетті.

Минуло ще кілька болісних хвилин, і тут Чо згадала Амбридж. Гаррі з полегкістю вхопився за цю тему, і якийсь час вони з насолодою її лаяли, але цей сюжет був так обсмоктаний під час зустрічей ДА, що його надовго не вистачило. Знову запала мовчанка. Гаррі виразно чув чмокання за сусіднім столиком і гарячково вишукував, що б то йому сказати ще.

— Е-е... слухай, а не хотіла б ти в обід піти зі мною у "Три мітли"? Я там маю зустрітися з Герміоною Ґрейнджер.

Чо здивовано підняла брови.

— Ти зустрічаєшся з Герміоною Ґрейнджер? Сьогодні?

— Так. Вона мене попросила, то я й подумав, що треба прийти. Підеш зі мною? Вона казала, що нічого, якщо й ти там будеш.

— Он як... це люб'язно з її боку.

Але Чо сказала це таким тоном, ніби анітрохи не зраділа. Навпаки, голос її став холодний і неприязний.

Ще кілька хвилин минули в мертвій тиші, а Гаррі так швидко сьорбав каву, що невдовзі мав би замовляти ще

одну чашку. Поряд з ними Роджер Девіс та його дівчина мовби склеїлися губами.

Рука Чо лежала на столі біля чашечки з кавою, і Гаррі відчував незбориме бажання її потримати. *"Візьми,* — сказав він собі, а в його грудях завирувала суміш страху й хвилювання, — *візьми її за руку"*. Просто дивовижно, як важко було простягти руку на якихось двадцять сантиметрів, щоб торкнутися її долоні. Значно важче, ніж блискавично упіймати в повітрі снича...

Та щойно він смикнув рукою, як Чо забрала свою руку зі столу. Вона тепер з легкою цікавістю спостерігала, як Роджер Девіс цілується з білявкою.

— До речі, він мене запрошував сюди, — тихо сказала вона. — Кілька тижнів тому. Роджер. Але я йому відмовила.

Гаррі, що схопив цукорницю, щоб якось виправдати свій несподіваний рух рукою, не міг збагнути, навіщо вона йому це каже. Якщо вона хотіла сидіти за сусіднім столиком і палко цілуватися з Роджером Девісом, то чого погодилася піти на прогулянку з ним?

Він нічого не сказав. Херувимчик сипонув на них ще жменю конфетті й воно попадало в чашечку з захололим кавовим осадом, що його збирався було допити Гаррі.

— Торік я приходила сюди з Седриком, — сказала Чо.

Минула секунда-дві, поки Гаррі усвідомив сенс її слів, і в грудях у нього похололо. Він не міг повірити, що вона вирішила говорити про Седрика саме зараз, коли довкола цілувалися пари, а над їхніми головами кружляв херувимчик.

Коли Чо заговорила знову, голос її звучав якось тонко.

— Я вже давно хотіла тебе спитати... чи Седрик... чи він... з... з... згадував про мене перед смертю?

Гаррі менш за все хотів би розмовляти на цю тему, тим паче з Чо.

— Та... ні... — ледь чутно відповів він. — Він... він не мав коли щось казати. То... чи ти... чи ти дивилася на канікулах якісь матчі з квідичу? Ти ж уболіваєш за "Тайфунів"?

Він це сказав роблено веселим і бадьорим тоном. З жа-

хом побачив, що її очі знову наливаються слізьми, так само, як після останнього перед Різдвом зібрання ДА.

— Слухай, — розпачливо нахилився він до неї, щоб ніхто їх не почув, — не згадуймо зараз про Седрика... поговорім про щось інше...

Та цього, мабуть, не варто було говорити.

— Я думала, — сказала вона, і сльози бризнули на стіл, — я думала, ти з... з... зрозумієш! Мені *треба* про це поговорити! Та й т-тобі теж т-треба про це поговорити! Ти ж бачив, як це сталося, п-правда?

Це був якийсь жах. Дівчина Роджера Девіса навіть відклеїлася від нього, щоб подивитися, як ридає Чо.

— Я говорив про це, — прошепотів Гаррі, — з Роном і з Герміоною, але...

— О-о, ти говорив з Герміоною Ґрейнджер! — вереснула вона. Її обличчя блищало від сліз. Ще кілька пар перестали цілуватися й подивилися на них. — Але не хочеш поговорити зі мною! М-мабуть, краще ми... р-розплатимося і ти побіжиш до своєї Герміони Ґ-ґрейнджер, як і хотів!

Гаррі отетеріло дивився, як Чо схопила мереживну хустинку й почала витирати своє мокре лице.

— Чо? — ледь чутно промовив він, воліючи, щоб Роджер знову почав цілувати свою білявку і та перестала на них витріщатися.

— Давай, біжи! — крикнула Чо, ридаючи в хустинку. — Навіщо було мене запрошувати, якщо ти запланував побачення з іншими дівчатами... зі скількома ти ще маєш зустрітися після Герміони?

— Це зовсім не так! — усміхнувся Гаррі, з полегкістю збагнувши нарешті, що саме її так роздратувало, але негайно зрозумів, що його усмішка була недоречна.

Чо зірвалася на ноги. Усі в кав'ярні принишкли й спостерігали тепер тільки за ними.

— Колись побачимось, Гаррі, — драматичним тоном попрощалася вона і, гикаючи від плачу, кинулася до дверей. Рвучко їх відчинила і вибігла під зливу.

— Чо! — покликав Гаррі, але двері з мелодійним дзеньк-котом уже зачинилися за нею.

У кав'ярні запанувала мертва тиша. Усі дивилися на Гаррі. Він кинув на стіл ґалеона, струснув з волосся рожеве конфетті й побіг за Чо.

Надворі лило мов з відра, а її ніде не було видно. Він не міг зрозуміти, що сталося. Півгодини тому між ними все ж було добре.

— Ох ці жінки! — сердито пробурмотів він, чалапаючи дощовою вулицею з руками в кишенях. — Чого їй приспічило говорити про Седрика? Чому вона завжди починає такі розмови, після яких сльози з неї течуть, мов зі шланга?

Повернув праворуч, пробігся калюжами, і за пару хвилин уже заходив у "Три мітли". Знав, що Герміони там іще немає, але сподівався зустріти когось знайомого, щоб перебути час. Струснув головою, відкидаючи з очей мокре волосся, і роззирнувся. В кутку самотньо сидів сумний Геґрід.

— Здоров, Геґріде! — привітався Гаррі, протискаючись поміж столами й підтягуючи для себе стільця.

Геґрід аж підскочив і глянув на Гаррі так, ніби не впізнавав. Гаррі побачив на його обличчі два свіжі порізи й кілька нових синців.

— А, це ти, Гаррі, — впізнав нарешті Геґрід. — Усьо файно?

— Так, усе гаразд, — збрехав Гаррі, бо поруч з побитим і зажуреним Геґрідом він відчував, що не має чого жалітися. — А як ти?

— Я? — перепитав Геґрід. — Та всьо файно, Гаррі, дуже файно.

Він втупився у дно свого олов'яного кухля завбільшки з відро й зітхнув. Гаррі не знав, що йому сказати. Якийсь час вони так і сиділи мовчки. Тоді Геґрід зненацька озвався: — Маємо одну біду на двох, Гаррі, правда?

— Е-е... — завагався Гаррі.

— Так... я вже колись то казав... обидва чужаки, — велемудро закивав головою Геґрід. — І обидва сироти. Так... сироти.

Він відсьорбнув з кухля величезний ковток.

— Шо то значит мати порядну родину, — вів далі Геґрід. — Мій татко був порядний. І твої мама з татом також. Якби вони й далі жили, твоє життє було б інакше, ґа?

— Так... мабуть, — обережно погодився Гаррі. Геґрід мав якийсь химерний настрій.

— Родина, — похмуро вів Геґрід. — Хоч би шо там казали, але кров таки має значення...

І він змахнув краплинку крові з порізу над оком.

— Геґріде, — не зміг стриматися Гаррі, — звідки беруться оці твої рани?

— Ґа? — здригнувся Геґрід. — Які рани?

— Оці! — показав Гаррі на Геґрідове обличчя.

— Та... Гаррі, це звичайні ґулі й синці, — ухилився від відповіді Геґрід, — така в мене робота.

Він допив свій кухоль, поставив його на стіл і підвівся.

— Ше побачимоси, Гаррі... бувай си здоровий.

І Геґрід з жалюгідним виглядом пошкандибав з шинку під зливу. Гаррі сумно дивився йому вслід. Геґрід був нещасний і щось приховував, але категорично відкидав усі спроби йому допомогти. Що відбувалося? Та не встиг Гаррі про це поміркувати, як його хтось покликав.

— Гаррі! Гаррі, сюди!

З протилежного кінця зали йому махала рукою Герміона. Він підвівся й почав пробиватися до неї крізь переповнений людьми шинок. Гаррі вже був за кілька столів од неї, коли побачив, що вона сидить не сама. З нею ділила столик найнеймовірніша, неможлива парочка — Луна Лавґуд та колишня журналістка "Щоденного віщуна" Ріта Скітер, котру Герміона ненавиділа чи не найбільше в світі.

— Ти щось рано прийшов! — посунулася Герміона, щоб він мав де сісти. — Я думала, ти будеш з Чо, сподівалася тебе тут побачити не раніше, ніж за годину!

— Чо? — миттю крутнулася на стільці Ріта й пожадливо вп'ялася очима в Гаррі. — *Дівчина?* Гарнісінько!

Вона схопила сумочку з крокодилячої шкіри й почала в ній нишпорити.

— *Вас* це не стосується, навіть якби Гаррі зустрічався з сотнею дівчат, — холодно сказала Ріті Герміона. — Тому прошу це все заховати.

Ріта, що вже витягала ядучо-зелене перо, закрила сумочку з таким виглядом, ніби її змусили ковтнути смердосоку.

— Що ви тут затіяли? — запитав Гаррі, подивившись на Ріту, Луну й Герміону.

— Наша юна старостиня саме збиралася це сказати, аж тут прийшов ти, — голосно відсьорбнула Ріта зі склянки. — Сподіваюся, мені можна з ним *розмовляти?* — буркнула вона Герміоні.

— Можна, — холодно відказала Герміона.

Безробіття погано позначалося на Ріті. Волосся, колись ретельно закручене кучерями, тепер звисало вздовж обличчя неохайними пасмами. Яскраво-червона фарба на п'ятисантиметрових нігтях облупилася, а кілька фальшивих коштовних каменів з оправи окулярів випало. Ріта зробила ще один ковток і запитала кутиком уст: — Гаррі, а вона хоч гарненька?

— Ще одне слово про любовні пригоди Гаррі, і нашу угоду буде розірвано, я це обіцяю, — роздратувалася Герміона.

— Яку угоду? — здивувалася Ріта, витираючи долонею рота. — Ти ще не згадала ні про яку угоду, наша юна міс добропорядність. Ти тільки покликала мене сюди. Ох, колись я ще... — Вона тяжко зітхнула.

— Так-так, колись ви ще нашкрябаєте бридких статейок про мене та Гаррі, — байдуже урвала її Герміона. — Але кого це зараз цікавить?

— Цього року бридких статейок про Гаррі понаписували й без мене, — глянула на нього поверх окулярів Ріта й додала хрипким шепотінням: — Гаррі, що ти відчуваєш? Ти зраджений? Збентежений? Недооцінений?

— Він обурений, — чітко й виразно проказала Герміона. — Бо він сказав міністрові магії правду, але міністр такий ідіот, що йому не повірив.

— То ти й далі наполягаєш, що Той-Кого-Не-Можна-На-

зивати повернувся? — зняла окуляри Ріта, дивлячись на Гаррі пронизливим поглядом. Її палець тим часом нетерпляче тягся до сумочки з крокодилячої шкіри. — Заохочуєш Дамблдорові побрехеньки про повернення Відомо-Кого і про те, що ти єдиний цьому свідок?

— Я не єдиний свідок, — огризнувся Гаррі. — Там ще було з десяток смертежерів. Може, назвати прізвища?

— Це було б гарнісінько, — видихнула Ріта й знову заходилася нишпорити в сумочці, дивлячись на нього так, ніби ніколи не бачила нічого прекраснішого. — Такий величезний жирний заголовок: "Поттер звинувачує..." Тоді підзаголовок: "Гаррі Поттер називає смертежерів, які й досі є серед нас". А тоді твоя велика гарнісінька фотографія з підписом: "Схвильований п'ятнадцятирічний Гаррі Поттер, який уцілів після нападу Відомо-Кого, викликав учора зливу обурення, звинувативши в причетності до смертежерів шанованих і видатних членів чаклунської громади..."

Вона вже підносила до рота своє самописне перо, але враз захват на її обличчя змінився розчаруванням.

— Але ж, — відклала вона перо й вовком глянула на Герміону, — наша юна старостиня, зрозуміло, не захоче, щоб це все з'явилося в пресі.

— Власне кажучи, — солодко відповіла Герміона, — юна старостиня саме цього й *хоче*.

Ріта витріщилася на неї. Гаррі теж. А от Луна мрійливо замугикала собі під ніс "Візлі — наш король" і помішала коктейль соломинкою з цибулиною на кінці.

— Ти *хочеш*, щоб я написала все, що він скаже про Того-Кого-Не-Можна?.. — притишеним голосом перепитала Ріта.

— Саме так, — підтвердила Герміона. — Всю правду. Тільки факти. Слово в слово, як це скаже Гаррі. Він вам викладе всі деталі, назве імена досі не виявлених смертежерів, яких він там побачив, опише, як тепер виглядає Волдеморт... ох, заспокойтеся, — презирливо кинула вона Ріті хустинку, бо та, почувши Волдемортове ім'я, так підскочила, що перевернула на себе півсклянки вогневіскі.

Ріта почала витирати свого поплямленого дощовика, не відводячи очей від Герміони. А тоді відверто сказала: — "Віщун" цього не надрукує. Ніхто не вірить у його вигадки, якщо ти досі сама цього не помітила. Усі вважають, що це марення. Ось якщо ти дозволиш мені написати статтю з цієї точки зору...

— Нам не потрібні чергові побрехеньки про те, що в Гаррі поїхав дах! — розсердилася Герміона. — Їх уже було достатньо, дякуємо! Я хочу, щоб він отримав нагоду сказати правду!

— На подібні статті нема попиту, — холодно відказала Ріта.

— Ви хочете сказати, що "Віщун" цього не надрукує, бо Фадж не дозволить? — роздратовано кинула Герміона.

Ріта уважно й довго дивилася на Герміону. Тоді нахилилася до неї над столом і сказала діловим тоном: — Так, "Віщун" залежить від Фаджа, але що це міняє по суті? Вони не надрукують статті з позитивним образом Гаррі. Ніхто не захоче її читати. Це суперечитиме настроям громади. Люди й так дуже стурбовані останньою втечею з Азкабану. Вони просто не хочуть вірити в повернення Відомо-Кого.

— Отже, "Щоденний віщун" існує, щоб повідомляти лише те, що люди хочуть почути? — ядучо спитала Герміона.

Ріта знову випросталася, здивовано підняла брови й допила своє вогневіскі.

— "Віщун" існує для продажу, дурне дівчисько, — холодно пояснила вона.

— Мій тато вважає, що це жахлива газета, — несподівано втрутилася в розмову Луна. Цмулячи крізь соломинку коктейль, вона дивилася на Ріту своїми величезними, банькатими, трохи божевільними очима. — А ось він публікує тільки те важливе, що людям необхідно знати. Його не цікавлять гроші.

Ріта зневажливо зиркнула на Луну.

— Твій батько, мабуть, видає якийсь тупий сільський бюлетеньчик? — скривилася вона. — Де друкує всілякі там "Двадцять п'ять способів, як непомітно змішатися з маґлами" і дні наступних доброчинних розпродажів?

— Ні, — заперечила Луна, занурюючи цибулину в коктейль, — він видає "Базікало".

Ріта похлинулася так голосно, що люди за сусіднім столом стурбовано озирнулися.

— Тільки те важливе, що людям необхідно знати? — убивчим тоном перепитала вона. — Та цей журнальчик годиться тільки на те, щоб удобрювати ним землю замість гною.

— Але ви зараз маєте нагоду трохи підняти його рівень, — мило всміхнулася Герміона. — Луна каже, що її батько охоче надрукує інтерв'ю з Гаррі.

Ріта якусь мить витріщалася на них, а тоді розреготалася.

— "Базікало"! — заливалася вона. — Ви вважаєте, що люди серйозно сприймуть його інтерв'ю, якщо його опублікує "Базікало"?

— Дехто не сприйме, — незворушно відповіла Герміона. — Але у версії втечі з Азкабану, оприлюдненій "Щоденним віщуном", не сходяться кінці з кінцями. Мені здається, багатьох цікавить, чи не існує правдоподібнішого пояснення цієї події. Тож якщо альтернативна версія буде опублікована навіть у такому... — вона скоса зиркнула на Луну, — такому... скажімо, *нетиповому* журналі... люди захочуть її прочитати.

Ріта якийсь час мовчала й уважно розглядала Герміону, схиливши голову набік.

— Гаразд, припустімо, я це зроблю, — нарешті сказала вона. — А який буде гонорар?

— Не думаю, що тато платить авторам, — сонно проказала Луна. — Вони вважають за честь побачити в журналі свої матеріали та своє ім'я.

Ріта Скітер мала такий вигляд, ніби знову ковтнула смердосоку, а тоді накинулася на Герміону.

— Я маю це зробити *на дурняк?*

— Так, — спокійно підтвердила Герміона, потягуючи коктейль. — Бо інакше я буду змушена повідомити у відповідні інстанції, що ви незареєстрований анімаг. До речі, "Віщун" заплатить вам чималий гонорар за опис життя в Азкабані очима в'язня.

Ріта, здавалося, мріяла тільки про те, щоб схопити паперову парасольку, яка стирчала з Герміонинoї склянки, й запхати її Герміоні в носа.

— Отже, я не маю вибору? — сказала Ріта тремтячим голосом. Вона знову відкрила сумочку з крокодилячої шкіри, витягла аркуш пергаменту й наготувала самописне перо.

— Тато буде радий, — повеселішала Луна.

Ріта скреготнула зубами.

— Ну що, Гаррі, — повернулася до нього Герміона. — Готовий розповісти людям правду?

— Думаю, що так, — відповів Гаррі, дивлячись, як Ріта кладе самописне перо на пергамент.

— Тоді повний вперед, Ріто, — спокійно звеліла Герміона, виловлюючи вишеньку з дна склянки.

— РОЗДІЛ ДВАДЦЯТЬ ШОСТИЙ —

Бачене й непередбачене

Луна не могла сказати напевне, коли саме в "Базікалі" з'явиться Рітине інтерв'ю з Гаррі, бо її батькові якраз мали прислати чудову велику статтю про найновіші випадки спостережень за зім'яторогими хропачами, — а це, звісно, дуже важлива стаття, тож Гаррі, можливо, доведеться чекати наступного номера, — сказала Луна.

Гаррі нелегко було розповідати про ту ніч, коли повернувся Волдеморт. Ріта витягувала з нього найменші подробиці, і він розказував їй усе, що лише міг пригадати, знаючи, що це єдина нагода розповісти людям правду. Цікаво, як вони на неї відреагують. Він здогадувався, що багатьох це тільки ще раз переконає в тому, що він остаточно здурів — хоча б тому, що його розповідь буде надрукована поряд з відвертими нісенітницями про зім'яторогих хропачів. Але втеча Белатриси Лестранж та її колег-смертежерів викликала в Гаррі палке бажання зробити хоч *щось*, навіть без надії на успіх...

— Цікаво, як сприйме Амбриджка твоє інтерв'ю! — захоплено сказав Дін за обідом у понеділок. Шеймус, що сидів навпроти Діна, наминав величезні шматки курятини та шинки, але Гаррі знав, що він прислухається.

— Гаррі, ти правильно зробив, — підтримав його Невіл. Він був блідий і говорив ледь чутно: — Було, мабуть... важко... розповідати про це... правда?

— Так, — проказав Гаррі, — але ж люди мусять довідатися, на що здатний Волдеморт.

— Звичайно, — погодився Невіл, — і про його смертежерів теж... люди повинні знати...

Невіл не доказав і уткнувся в тарілку з картоплею. Шеймус підняв очі, але перехопив погляд Гаррі і знову відвернувся.

За якийсь час Дін, Шеймус і Невіл пішли до вітальні,

а Гаррі з Герміоною залишилися за столом, чекаючи Рона, котрий через тренування з квідичу ще не обідав.

До зали зайшла Чо Чанґ зі своєю подругою Маріеттою. Гаррі неприємно засмикало в животі, але вона навіть не глянула на ґрифіндорський стіл і сіла до нього спиною.

— О, я й забула спитати, — Герміона весело глянула на рейвенкловський стіл, — що там сталося у вас з Чо? Чому ти прийшов з побачення так рано?

— Е-е... ну, це був... — пробелькотів Гаррі, накладаючи собі вже другу порцію ревеневого пудингу, — абсолютний крах.

І він переповів їй, що сталося в кав'ярні мадам Падіфут.

— ... а тоді, — закінчив він за кілька хвилин, доїдаючи пудинг, — вона підскочила і сказала: "Колись побачимось, Гаррі" — і вибігла! — Гаррі поклав на стіл ложку і глянув на Герміону. — Ну, і що це все означало?

Герміона зиркнула на Чо й зітхнула.

— Ох, Гаррі, — сумно сказала вона. — Вибач, але ти повівся нетактовно.

— Я нетактовно? — обурився Гаррі. — Однієї хвилини ми гарно собі говоримо, а наступної вона вже мені розповідає, як її запрошував Роджер Девіс і як вона лизалася з Седриком у тій ідіотській кав'ярні... І як я мав на це реагувати?

— Розумієш, — терпляче сказала Герміона, ніби пояснювала якійсь занадто емоційній дитині, що два додати два дорівнює чотири, — тобі не треба було казати, що ти маєш зустрітися зі мною.

— Але ж... — розгубився Гаррі, — ти ж сама сказала, щоб я зустрів тебе о дванадцятій і привів її з собою, а як я мав це зробити, нічого їй не кажучи?

— Треба було сказати це інакше, — не менш терпляче пояснила Герміона. — Треба було сказати, що тобі дуже прикро, але я *вирвала* з тебе обіцянку прийти в "Три мітли", і тобі дуже не хочеться, ти волів би провести цілісінький день з нею, але, на жаль, таки мусиш піти, і чи не могла б вона, будь ласка, будь ласочка, піти з тобою, бо ти думаєш пробути там дуже недовго. І ще було б непогано

згадати, що я, на твою думку, бридка, — додала, ніби між іншим, Герміона.

— Але ж я так не думаю, — отетерів Гаррі.

Герміона засміялася.

— Гаррі, та ти гірший за Рона... ну, може, й ні, — зітхнула вона, бо до зали саме увійшов заляпаний грязюкою і роздратований Рон. — Розумієш... ти засмутив Чо, коли сказав, що збираєшся зустрітися зі мною, тому вона й вирішила викликати в тебе ревнощі. Хотіла таким чином з'ясувати, як ти до неї ставишся і чи дуже вона тобі подобається.

— То он чого вона таке виробляла! — здивувався Гаррі, а Рон гепнувся на лаву навпроти й потяг до себе всі страви, до яких міг дістати. — А чи не простіше було просто спитати, хто мені більше подобається — вона чи ти?

— Дівчата рідко таке питають, — відказала Герміона.

— Ось і дарма! — вигукнув Гаррі. — Бо я тоді сказав би, що вона мені подобається, і їй не довелося б знову впадати в істерику через Седрикову смерть!

— Я ж не кажу, що вона була дуже розсудлива, — відказала Герміона, а до них між тим підсіла Джіні, так само, як і Рон, брудна й сердита. — Просто намагаюся тобі пояснити, що вона тоді відчувала.

— Ти повинна написати книжку, яка роз'яснювала б хлопцям усі прибацані дівчачі фокуси, — сказав Рон Герміоні, розрізаючи картоплину.

— Так, — палко підтримав його Гаррі, позираючи на рейвенкловський стіл. Чо саме встала й вийшла із зали, так на нього й не глянувши. Він засмучено повернувся до Рона й Джіні. — То як пройшло тренування?

— Жахливо, — сердито буркнув Рон.

— Та ну, — глянула на Джіні Герміона, — не думаю, що це було аж так...

— Було, — втрутилася Джіні. — Просто паскудно. Анжеліна трохи не розплакалася.

Рон і Джіні після обіду пішли в душ. Гаррі й Герміона повернулися до переповненої ґрифіндорської вітальні, де їх

чекала звична гора домашніх завдань. Гаррі вже з півгодини мучився над новою зоряною картою для уроку астрономії, коли з'явилися Фред і Джордж.

— Рона й Джіні немає? — оглянув вітальню Фред, підсуваючи собі крісло. Коли Гаррі заперечливо похитав головою, Фред сказав: — Це добре. Бо ми подивилися їхнє тренування. Їх просто роздовбуть. Без нас вони — нуль без палички.

— Та чого ти, Джіні грає непогано, — чесно визнав Джордж, сідаючи біля Фреда. — Правду кажучи, я навіть не розумію, коли вона навчилася, бо ми їй не дозволяли грати з нами.

— Вона ще з шести років залазила у ваш сарайчик у садку і крадькома випробовувала всі мітли, — почувся голос Герміони з-за хиткого стосу посібників зі стародавніх рун.

— А-а... — без особливого подиву сказав Джордж. — Тоді все зрозуміло.

— А Рон упіймав хоч одного м'яча? — визирнула Герміона з-понад "Магічних ієрогліфів і логограм".

— Він ловить, коли забуває, що на нього дивляться, — закотив очі Фред. — Тому нам у суботу просто треба буде попросити глядачів відвертатися від поля й вести неквапливі бесіди щоразу, як квафел опинятиметься біля Рона. — Він знову встав і стурбовано підійшов до вікна, де задивився на темну галявину. — Знаєте, квідич — єдине, заради чого варто було тут лишатися.

Герміона кинула на нього суворий погляд.

— У тебе попереду іспити!

— Ми вже тобі казали, що НОЧІ нас не турбують, — відповів Фред. — Спецхарчування вже на мазі, як здихатися чиряків, ми винайшли — вистачає кількох краплин мурт-лапового відвару. Це нам Лі підказав.

Джордж солодко позіхнув і засмучено подивився на захмарене нічне небо.

— Не знаю, чи й захочу дивитися цю гру. Якщо нас переможе Захаріас Сміт, я зроблю собі харакірі.

— Краще зроби йому, — буркнув Фред.

— У тому й біда з тим квідичем, — неуважно сказала Герміона, знову схилившись над перекладами рун, — що він викликає негативні емоції й породжує ворожнечу між гуртожитками.

Вона підвела голову, шукаючи "Спелменову абетку складів", і побачила, що Фред, Джордж і Гаррі дивляться на неї з неприязню і недовірою.

— Але ж це так! — гаряче вигукнула Герміона. — Це гра і більш нічого!

— Герміоно, — похитав головою Гаррі, — ти добре розбираєшся в почуттях і всьому такому, але в квідичі не тямиш ні бельмеса.

— Може, й не тямлю, — спохмурніла вона, повертаючись до перекладів, — зате мій гарний настрій не залежить від Ронового воротарського хисту.

І хоч Гаррі скоріше стрибнув би з вежі, де проходять уроки астрономії, ніж визнав за Герміоною слушність, однак у суботу після матчу він віддав би яку завгодно суму ґалеонів, щоб теж не перейматися квідичем.

Найкраще в цьому матчі було те, що він довго не тривав. Ґрифіндорським уболівальникам довелося витримати всього двадцять дві хвилини агонії. Годі було сказати, що саме було найгіршим. Гаррі думав, що претендувати на цю сумнівну честь могли: чотирнадцята безнадійна Ронова спроба захистити ворота; той випадок, коли Слоупер не влучив по бладжеру і вмазав биткою Анжеліні по зубах; а ще — Керків вереск, коли той з переляку впав з мітли, бо на нього мчав Захаріас Сміт з квафелом у руках. Це ще було диво, що Ґрифіндор програв з розривом усього десять очок, бо Джіні спромоглася вихопити снича з-під самого носа гафелпафського ловця Самербі. Тож остаточний рахунок виявився 230:240.

— Гарно впіймала, — похвалив він Джіні у вітальні, де панувала гнітюча, мов на похороні, атмосфера.

— Мені просто пощастило, — стенула вона плечима. — Снич був не дуже швидкий, а Самербі застудився й чхнув,

аж очі заплющив, якраз тоді, як з'явився снич. Нічого, ось коли ти повернешся в команду...

— Джіні, я ж отримав *довічну* заборону.

— Твоя заборона триватиме, доки в школі буде Амбридж, — виправила його Джіні. — А це велика різниця. Отож, коли ти повернешся, я хочу спробувати себе в ролі загонички. Наступного року вже не буде Анжеліни з Алісією, а мені однак більше подобається забивати голи, ніж бути ловцем.

Гаррі глянув на Рона, що згорбився в кутку з пляшкою маслопива.

— Анжеліна все одно не відпустить його з команди, — сказала Джіні, немовби прочитала Гарріні думки. — Вона вважає, що він себе іще покаже.

Гаррі подобалося, що Анжеліна й далі вірила в Рона, та водночас йому здавалося, що краще б вона відпустила Рона з команди. Адже той знову покидав поле під громовий супровід пісні "Візлі — наш король", яку з величезним задоволенням виконував хор слизеринців, що мали тепер усі шанси на перемогу в кубку з квідичу.

До них підійшли Фред і Джордж.

— Мені його навіть дражнити не хотілося, — сказав Фред, дивлячись на зневірену Ронову постать. — Хіба що раз... коли він пропустив чотирнадцятий гол...

Він шалено замахав руками, немовби по-собачому плив у повітрі.

— Покажу це на якійсь вечірці.

Рон невдовзі поплентався спати. З поваги до його стану Гаррі зачекав якийсь час, перш ніж і собі йти до спальні, щоб Рон міг, якщо захоче, прикинутися сплячим.

І справді, коли Гаррі прийшов, Рон хропів занадто голосно й штучно.

Гаррі заліз у постіль, думаючи про матч. Так важко було дивитися на нього з трибун. Його вразила гра Джіні, хоч він і знав, що на її місці впіймав би снича раніше... один раз снич промайнув біля Керкових ніг. Якби Джіні тоді не

завагалася, могла б навіть вирвати для Ґрифіндору перемогу.

Амбридж сиділа на кілька рядів нижче від Гаррі й Герміони. Раз чи двічі вона озиралася, щоб на нього глянути, а її широкий ропушачий рот розтягувався в переможній посмішці. Він згадував про це й аж палав від люті, лежачи тут у темряві. Проте за кілька хвилин пригадав, що має перед сном звільняти мозок від будь-яких емоцій, як нагадував йому Снейп наприкінці кожного уроку блокології.

Він спробував це зробити, але думка про Снейпа на додачу до згадки про Амбридж тільки посилила його обурення і, замість заснути, він зосередився на своїй ненависті до цієї парочки. Поволі стихло Ронове вдаване хропіння, змінившись глибоким і неспішним диханням. Гаррі засинав значно довше. Його тіло було втомлене, але мозок ніяк не хотів заспокоїтися.

Йому наснилося, що в кімнаті на вимогу Невіл танцює з професоркою Спраут вальс, а професорка Макґонеґел підіграє їм на козиці. Якийсь час він весело на них дивився, а тоді вирішив розшукати решту членів ДА.

Та коли вийшов з кімнати, побачив перед собою не гобелен з Варнавою Дурнуватим, а палаючий смолоскип, уткнутий у скобу на кам'яній стіні. Поволі повернув голову ліворуч. Там, наприкінці переходу без вікон, були прості чорні двері.

Рушив до них, відчуваючи, як росте в ньому хвилювання. Мав дивне відчуття, що тепер йому нарешті пощастить їх відчинити... вони були вже зовсім близько, і він схвильовано побачив з правого боку внизу сяючу смужечку блідого синього світла... двері були прочинені... простяг руку, щоб відчинити їх навстіж, і...

Рон зненацька гучно і по-справжньому захропів, і Гаррі одразу прокинувся. Його права рука досі тяглася кудись у темряву, відчиняючи двері, що були за сотні кілометрів звідси. Він опустив її, відчуваючи розчарування, поєднане з провиною. Знав, що не повинен був бачити тих дверей,

але йому так кортіло довідатися, що ж там за ними, що він не міг стримати свого роздратування на Рона... якби ж той захропів хоч на хвильку пізніше.

*

Зранку в понеділок вони ввійшли до Великої зали на сніданок саме в ту мить, як прибула совина пошта. Герміона не єдина з нетерпінням чекала "Щоденного віщуна". Майже всі сподівалися знайти там свіжі новини про утікачів-смертежерів, яких так досі й не впіймали, хоч бачили, нібито, доволі часто. Герміона заплатила сові-листоноші кната і мерщій розгорнула газету. Гаррі тим часом попивав помаранчевий сік. Цього року він отримав лише одного листа, тож коли перед ним приземлилася перша сова, подумав, що та помилилася.

— Ти до кого? — запитав він, ліниво забираючи з-під її дзьоба помаранчевий сік і нахиляючись, щоб прочитати ім'я адресата:

Гаррі Поттер
Велика зала
Гоґвортська школа

Спохмурнівши, він потягся до сови по лист, та не встиг його взяти, як на стіл сіли ще три, чотири, п'ять сов. Вони билися за місце, ставали лапами в тарілочку з маслом і перекидали сільнички, намагаючись кожна першою віддати йому свого листа.

— Що це відбувається? — ошелешено вигукнув Рон, і вже учні з усього ґрифіндорського столу витягували шиї, щоб краще роздивитися, а до перших сов підлетіли ще сім, голосно ухкаючи й розмахуючи крильми.

— Гаррі! — затамувала подих Герміона, а тоді запхала руку в той пернатий клубок і витягла сову-сипуху з довгим циліндричним пакунком. — Здається, я знаю, що це все означає... спочатку подивись оце!

Гаррі здер буру обгортку. Звідти викотився згорнутий

у трубочку березневий номер "Базікала". Розгорнув трубочку й побачив своє власне обличчя, що дурнувато всміхалося з обкладинки. Великими червоними літерами просто на фотографії було написано:

ГАРРІ ПОТТЕР НАРЕШТІ ЗАГОВОРИВ:
ПРАВДА ПРО ТОГО-КОГО-НЕ-МОЖНА-НАЗИВАТИ
І ПРО НІЧ, ЩО СТАЛА СВІДКОМ ЙОГО ПОВЕРНЕННЯ

— Гарно, правда? — сказала Луна, що підійшла до ґрифіндорського столу і втислася на лаву між Фредом та Роном. — Вийшло щойно вчора, я попросила тата прислати тобі безплатний примірник. А це, мабуть, — показала вона рукою на сов, що й далі штовхалися на столі перед Гаррі, — листи від читачів.

— Я так і подумала, — нетерпляче сказала Герміона. — Гаррі, ти не проти, якщо ми...

— Будь ласка, — відповів приголомшений Гаррі.

Рон і Герміона почали роздирати конверти.

— Це від якогось типа, який думає, що в тебе не всі вдома, — переглянув листа Рон.

— Ця жінка радить тобі пройти курс шокової чаротерапії в лікарні Святого Мунґо, — розчаровано додала Герміона.

— А цей лист непоганий, — поволі вимовив Гаррі, дочитуючи довжелезного листа від якоїсь чаклунки з Пейслі. — Вона пише, що мені вірить!

— А цей чолов'яга якийсь розгублений, — завзято долучився до читання листів Фред. — Пише, що ти на психа не схожий, але ніяк не хоче повірити, що Відомо-Хто повернувся, тому не знає, що й думати. І нащо ото було псувати стільки пергаменту?

— Гаррі, а ось ти переконав ще когось! — схвильовано вигукнула Герміона. — *"Прочитавши вашу версію, я дійшла висновку, що "Щоденний віщун" ставився до вас дуже несправедливо... мені геть не хотілося б думати, що Той-Кого-Не-Можна-Називати повернувся, але я змушена визнати, що ви кажете правду..."* Ой, це просто чудо!

— Цей теж вважає, що ти верзеш дурниці, — шпурнув через плече зіжмаканого листа Рон, — ... а оця пише, що ти навернув її на свою віру, і вона вважає тебе справжнім героєм... навіть додала свою фотографію... ого!

— Що тут відбувається? — пролунав штучно солодкий, тоненький, мов у дівчинки, голосок.

Тримаючи в руках пачку конвертів, Гаррі підвів голову. За Фредом і Луною стояла професорка Амбридж, а її вирячені ропушачі очі дивилися на весь цей гармидер з сов та листів на столі перед Гаррі. З-за її спини виглядали інші учні.

— Чому ви отримали стільки листів, містере Поттере? — повільно прошипіла професорка.

— А що, це вже злочин? — голосно спитав Фред. — Заборонено отримувати пошту?

— Думайте, що говорите, містере Візлі, бо заробите покарання, — сказала Амбридж. — Ну що, містере Поттере?

Гаррі вагався, та хіба приховаєш те, що він зробив? Примірник "Базікала", однак, рано чи пізно потрапить їй на очі.

— Це відгуки читачів на моє інтерв'ю, — відповів Гаррі. — Про те, що сталося зі мною в червні.

Чомусь він зиркнув при цьому на вчительський стіл. Гаррі мав дивне відчуття, що Дамблдор щойно за ним спостерігав, та коли він глянув на директора, той був заглиблений у бесіду з професором Флитвіком.

— Інтерв'ю? — перепитала тоншим і пронизливішим, ніж завжди, голосом Амбридж. — Що ви маєте на увазі?

— Кореспондентка мене питала, а я відповідав, — пояснив Гаррі. — Ось...

І він кинув їй примірник "Базікала". Вона його вп'іймала й глянула на обкладинку.

Її бліде одутле обличчя вкрилося бридкими фіолетовими плямами.

— Коли ви це зробили? — запитала вона, і її голос легенько затремтів.

— У минулі вихідні в Гоґсміді, — відповів Гаррі.

Вона втупилася у нього, аж світячись од гніву, а журнал трусився в її куцих пальцях.

— Ви більше не будете відвідувати Гоґсмід, містере Поттере, — прошепотіла вона. — Як ви посміли... як ви могли... — Вона набрала повні груди повітря. — Я весь час намагалася відучити вас від брехні. Але до вас це, бачу, й досі не дійшло. П'ятдесят очок з Ґрифіндору і ще один тиждень покарань.

І вона пішла, притискаючи до грудей "Базікала". Учні проводили її поглядами.

Невдовзі по всій школі були розвішані величезні об'яви, причому не тільки на дошці оголошень, а й у всіх коридорах та класах.

НАКАЗОМ ВЕРХОВНОГО ІНКВІЗИТОРА ГОҐВОРТСУ

Учнів, у яких знайдуть журнал "Базікало", буде відраховано.

Цей наказ видано згідно з освітньою постановою номер двадцять сім.

Підпис: Долорес Джейн Амбридж, Верховний інквізитор

Герміона чомусь щоразу, як наштовхувалася на таке оголошення, аж сяяла від задоволення.

— Чому ти так радієш? — поцікавився Гаррі.

— Гаррі, невже ти не розумієш? — пояснила Герміона. — Щоб кожнісінький учень школи обов'язково прочитав твоє інтерв'ю, не можна було вигадати нічого кращого, ніж його заборонити!

Схоже було, що Герміона мала цілковиту рацію. До вечора учні вже цитували одне одному те інтерв'ю, хоч Гаррі ніде не помітив навіть клаптика з "Базікала". Він чув, як про інтерв'ю шепотіли перед дверима класів, на уроках і за обідом, а Герміона повідомила, що його обговорювали навіть у дівчачому туалеті, коли вона туди забігала перед уроком стародавніх рун.

— А тоді вони побачили мене й засипали запитаннями, бо знали, що ми з тобою друзі, — розповідала Герміона з ся-

ючими очима, — і знаєш, Гаррі, мені здається, що вони тобі повірили! Думаю, ти їх нарешті переконав!

Професорка Амбридж тим часом нишпорила по школі, навмання зупиняючи учнів і наказуючи їм вивертати кишені та розгортати підручники. Гаррі знав, що вона полює на примірники "Базікала", але учні були до цього вже готові. Вони зачарували сторінки з Гарріним інтерв'ю, щоб усі, крім них самих, бачили тільки розділи з підручників, або просто чисте місце. Незабаром у школі, здається, не залишилося жодного учня, який не прочитав би інтерв'ю.

Учителям, звичайно, згідно з освітньою постановою номер двадцять шість, було заборонено згадувати про інтерв'ю, але вони все одно примудрялися показати своє ставлення. Професорка Спраут нагородила Ґрифіндор двадцятьма очками, коли Гаррі передав їй поливальницю. Усміхнений професор Флитвік наприкінці уроку замовлянь тицьнув йому в руки коробку пискливих цукрових мишок, прошепотів: "Цсс!" і пішов. А професорка Трелоні вибухла істеричними риданнями на уроці віщування й оголосила приголомшеним учням і незадоволеній Амбридж, що Гаррі врешті-решт *не* помре трагічно й передчасно, а доживе до похилого віку, стане міністром магії й матиме дванадцятеро дітей.

Та найбільше Гаррі зрадів, коли наступного дня поспішав на трансфігурацію, а його наздогнала Чо.

Не встиг він отямитись, як вона схопила його за руку й зашепотіла на вухо:

— Пробач мені, дуже-дуже прошу. Твоє інтерв'ю було таке сміливе... я навіть розридалася.

Йому було прикро, що вона знову лила сльози, але й приємно, що вони помирилися. Особливо Гаррі зрадів, коли вона, перед тим як бігти далі, швиденько цмокнула його в щоку. Та не встиг він дійти до кабінету трансфігурації, як сталася ще одна приємна подія — з натовпу перед класом до нього вийшов Шеймус.

— Я хотів сказати, — пробелькотів він, дивлячись на ліве

Гарріне коліно, — що я тобі вірю. І ще я вислав примірник цього журналу мамі.

Якщо Гаррі ще чогось не вистачало для цілковитого щастя, то цим виявилася реакція Мелфоя, Креба і Ґойла. Він їх побачив по обіді в бібліотеці. Вони щось обмірковували, стуливши докупи голови, з миршавим на вигляд хлопцем, котрого, як прошепотіла Герміона, звали Теодор Нот. Зиркнули на Гаррі, що шукав на полицях книгу про часткове щезнення — Ґойл погрозливо хруснув суглобами пальців, а Мелфой щось лиховісно зашепотів Кребові. Гаррі чудово розумів, чому вони так поводяться — адже він сказав у інтерв'ю, що їхні батьки належать до смертежерів.

— А найкумедніше, — весело прошепотіла Герміона, коли вони виходили з бібліотеки, — що вони не можуть нічого тобі заперечити, бо тим самим визнають, що прочитали статтю!

На додаток Луна сказала їм за обідом, що ще жоден випуск "Базікала" так швидко не продавався.

— Тато друкує повторний наклад! — повідомила вона Гаррі, схвильовано вирячивши очі. — Він просто не йме віри, каже, що читачів це зацікавило більше за зім'яторогих хропачів!

Того вечора в ґрифіндорській вітальні Гаррі був героєм. Фред і Джордж відважилися накласти на обкладинку "Базікала" збільшувальне закляття й почепили її на стіні, тож тепер велетенська Гарріна голова дивилася на всіх присутніх і періодично проріка́ла: "МІНІСТЕРСТВО — БАРАНИ" або "АМБРИДЖИХО, СИДИ ТИХО І ЖЕРИ ЛАЙНО". Герміона не побачила в цьому нічого смішного. Вона жалілася, що їй це заважає зосередитися, і врешті-решт роздратовано пішла спати раніше, ніж звичайно. Гаррі теж мусив визнати, що після однієї-двох годин плакат перестав викликати сміх, до того ж балакальне закляття почало втрачати силу, і тепер чулися тільки окремі слова, наприклад, "ЛАЙНО" чи "АМБРИДЖИХО" з дедалі більшими паузами й дедалі писклявіші. Гаррі аж голова розболілася, а в шрамі знову непри-

ємно закололо. Учні, що сиділи довкола нього і вже кількадцятий раз просили його переказати інтерв'ю, розчаровано застогнали, коли він заявив, що теж мусить виспатися.

Коли Гаррі зайшов до спальні, там не було нікого. Він на якусь мить притулився чолом до холодної шибки біля ліжка. Це трохи заспокоїло біль у шрамі. Тоді роздягся й заліз у ліжко, сподіваючись, що голова перестане боліти. Його трохи нудило. Перевернувся на бік, заплющив очі й одразу заснув...

Стояв у темній заштореній кімнаті, освітленій кількома свічками. Руками стискав спинку крісла перед собою. Мав довжелезні білі пальці, що, мабуть, роками не бачили сонячного світла й нагадували лапи великих блідих павуків на темному оксамиті крісла.

Перед кріслом у сяйві свічок стояв навколішки чоловік у чорному одязі.

— Здається, я отримав погану пораду, — вимовив Гаррі високим холодним голосом, що тремтів від злості.

— Володарю, благаю вашого прощення, — прохрипів той чоловік на підлозі. Його потилиця виблискувала в мерехтінні свічок. Здається, він тремтів.

— Я тебе не звинувачую, Руквуде, — сказав Гаррі холодно.

Зняв руки зі спинки крісла й, обігнувши його, підійшов до чоловіка, що стояв навколішки. Зупинився над ним у темряві, дивлячись на нього з незвичної висоти.

— Ти впевнений у цих даних, Руквуде? — запитав Гаррі.

— Так, Володарю, так... я ж працював у цьому відділі...

— Ейвері казав мені, що це міг би забрати Боуд.

— Боуд ніколи не взяв би, Володарю... Боуд знав би, що не зможе... інакше він би так люто не впирався Мелфоєвому закляттю "Імперіус"...

— Руквуде, встань, — прошепотів Гаррі.

Чоловік навколішках трохи не впав, поспішаючи виконати наказ. Його обличчя було поцятковане віспинками, що рельєфно виділялися у світлі свічок. Навіть коли підвівся, залишався похиленим, ніби кланявся, і раз у раз переляканно зиркав на Гарріне обличчя.

— Ти добре вчинив, що розповів мені, — сказав Гаррі. — Дуже добре... здається, я кілька місяців згаяв даремно... та нічого... тепер почнемо заново. Прийми подяку Лорда Волдеморта, Руквуде...

— Володарю... так, Володарю, — полегшено захрипів Руквуд.

— Мені буде потрібна твоя допомога. Принось мені всю інформацію, яку зможеш роздобути.

— Авжеж, Володарю, обов'язково... все, що скажете...

— Дуже добре... можеш іти. Пришли до мене Ейвері.

Руквуд позадкував, розшаркуючись, і зник за дверима.

Залишившись на самоті в темній кімнаті, Гаррі відвернувся до стіни. Там, у затінку, висіло старезне потріскане дзеркало. Гаррі підійшов до нього. Дедалі чіткіше бачив у пітьмі своє віддзеркалення... біліше за череп лице... червоні очі зі щілинами замість зіниць...

— НІ-І-І-І-І-І-І-І-І-І!

— Що?! — закричав хтось поблизу.

Гаррі шалено заметався, заплутався в запонах і впав з ліжка. Кілька секунд не міг збагнути, де опинився. Був переконаний, що з темряви над ним знову нависне біле, мов череп, обличчя, але натомість почув біля себе Ронів голос.

— Перестань крутитися як прибацаний, я зараз тебе розплутаю!

Рон порозкидав запони, і Гаррі глянув на нього в місячному сяйві, лежачи на спині й відчуваючи пекучий біль у шрамі. Рон мав такий вигляд, ніби збирався лягати спати і саме скидав з себе мантію.

— Знову на когось напали? — допоміг він Гаррі встати. — На тата? Ота зміюка?

— Ні... з усіма все добре... — видушив Гаррі, а чоло йому палало вогнем. — Крім Ейвері... він у халепі... дав Волдемортові неправдиву інформацію... той дуже розсердився...

Гаррі застогнав, опустився, тремтячи, на ліжко й почав розтирати шрам.

— Але тепер йому допоможе Руквуд... він знову на правильному шляху...

— Що ти таке кажеш? — перелякався Рон. — Тобто... ти щойно бачив Відомо-Кого?

— Я *сам був* Відомо-Ким, — сказав Гаррі й підніс до очей руки, щоб пересвідчитись, що мертвотно-білих довжелезних пальців уже немає. — Там ще був Руквуд, один з тих смертежерів, що втекли з Азкабану, пам'ятаєш? Руквуд щойно йому сказав, що Боуд не міг би того зробити.

— Що зробити?

— Забрати щось... він казав, що Боуд знав би, що не зможе цього зробити... Боуд був під впливом закляття "Імперіус"... Руквуд, здається, сказав, що його зачаклував Мелфоїв батько.

— Боуда зачаклували, щоб він щось забрав? — перепитав Рон. — Але ж... Гаррі, це мала бути...

— Зброя, — договорив за нього Гаррі. — Я знаю.

Відчинилися двері й до спальні зайшли Дін та Шеймус. Гаррі заховав ноги під ковдру. Навіщо їм знати, що сталося щось дивне, тим паче, що Шеймус лиш сьогодні перестав вважати Гаррі психом.

— Ти сказав, — пробурмотів Рон, нахиляючись до Гаррі і вдаючи, що наливає собі води з карафки на тумбочці біля ліжка, — що *сам був* Відомо-Ким?

— Так, — ледь чутно підтвердив Гаррі.

Рон ковтнув забагато води, й вона потекла йому з підборіддя на груди.

— Гаррі, — сказав він, поки Дін і Шеймус роздягалися й голосно балакали, — ти повинен розповісти...

— Нікому я не повинен розповідати, — урвав його Гаррі. — Я б цього всього не бачив, якби опанував блокологію. Я мушу навчитися від цього відключатися. Ось що вони хочуть.

Кажучи "вони", він мав на увазі Дамблдора. Повернувся до Рона спиною і за якийсь час почув, як зарипів Ронів матрац, коли той теж ліг у ліжко. Шрам почав нестерпно пекти. Він прикусив зубами подушку, щоб не стогнати. Знав, що десь там зараз карають Ейвері.

*

Вранці Гаррі й Рон ледве дочекалися перерви, щоб розповісти Герміоні, що сталося. Хотіли мати абсолютну певність, що їх ніхто не підслухає. Коли усамітнилися у звичному своєму кутку на холодному й вітряному подвір'ї, Гаррі переказав їй у найменших подробицях усе, що запам'ятав зі свого сну. Коли закінчив, вона якийсь час мовчала, і лише пильно й напружено розглядала Фреда з Джорджем, які були без голів і продавали з-під поли на протилежному боці подвір'я чарівні капелюхи.

— То он чого його вбили, — неголосно сказала вона, відводячи нарешті очі від Фреда й Джорджа. — Коли Боуд намагався викрасти ту зброю, з ним сталося щось незрозуміле. Мабуть, вона сама або все, що її оточує, зачаровані захисними чарами, щоб ніхто не міг до неї доторкнутися. Ось чому він лежав у лікарні Святого Мунґо, щось сталося з його головою, і він не міг розмовляти. Але пам'ятаєте, що нам сказала цілителька? Боуд почав одужувати. А це для них був би завеликий ризик. Тобто, коли він торкнувся до зброї, то отримав такий шок, що той міг послабити дію "Імперіуса". А якби до Боуда повернувся дар мови, він міг розповісти, що з ним було. Тоді б усі довідались, що його посилали викрадати зброю. Авжеж, Луціус Мелфой легко міг його зачаклувати. Він же постійно стирчить у міністерстві.

— Він там тинявся навіть тоді, як було слухання моєї справи, — підтвердив Гаррі. — Був... стривайте... — згадав він. — Він того дня був у коридорі, що веде до відділу таємниць! Твій тато казав, що він, можливо, хоче винюхати, як пройшло слухання. А що, як...

— Стержис! — приголомшено вигукнула Герміона.

— Що? — отетерів Рон.

— Стержис Подмор... — ледь чутно сказала Герміона, — був заарештований за намагання пройти у двері! Луціус Мелфой міг зачаклувати і його! Мабуть, він це зробив у той день, коли ти, Гаррі, його там бачив. Стержис мав Дикозорів плащ-невидимку, так? А що, як він стояв на ча-

тах біля дверей, невидимий, і Мелфой почув, як він поворухнувся... або здогадався, що там хтось стоїть... або просто виконав закляття "Імперіус" на той випадок, якщо там є вартовий? І ось, коли Стержис мав наступну нагоду.. можливо, коли знову настала його черга вартувати... він спробував проникнути у відділ, щоб викрасти зброю для Волдеморта... *Роне, та заспокойся...* Але його впіймали й запроторили в Азкабан...

Вона глянула на Гаррі.

— А тепер Руквуд сказав Волдемортові, як добратися до зброї?

— Я не чув усієї розмови, але так воно звучало, — відповів Гаррі. — Руквуд там працював... а може, Волдеморт доручить це зробити самому Руквуду?

Герміона кивнула, хоч думала явно про своє. А тоді зненацька сказала:

— Гаррі, але ж ти не повинен був усе це бачити.

— Що? — розгубився він з несподіванки.

— Ти мав би вже навчитися не допускати у свій мозок таких видив, — суворо зауважила Герміона.

— Та я знаю, — погодився Гаррі. — Але...

— Думаю, треба забути все, що ти бачив, — рішуче сказала Герміона. — І ти тепер повинен значно старанніше опановувати блокологію.

Наступні дні були не кращі. Гаррі отримав ще дві оцінки "Ж" за настійки, він і далі сидів мов на голках, не знаючи, чи виженуть з роботи Геґріда, а ще ніяк не міг забути сон, у якому був Волдемортом, хоч і не говорив більше на цю тему з Роном і Герміоною, бо не хотів чути від неї чергових дорікань. Йому дуже хотілося обговорити сон з Сіріусом, але про це годі було й думати, тож він намагався заштовхати згадку про сон у якнайдальший закуток мозку. Та, на жаль, навіть якнайдальші закутки не були вже такі безпечні, як раніше.

— Уставай, Поттере.

Минуло вже кілька тижнів після сну про Руквуда, а Гаррі

й досі опритомнював навколішки у Снейповім кабінеті, намагаючись очистити голову від усього зайвого. Щойно його знову змусили відтворити потік найдавніших спогадів, про існування яких він і не здогадувався. Переважно вони були пов'язані з приниженнями, яких він зазнавав від Дадлі та його зграї ще в початковій школі.

— Отой останній спогад, — спитав Снейп. — Що то було?

— Не знаю, — втомлено підвівся з підлоги Гаррі. Йому дедалі важче було виділяти окремі спогади з потоку образів та звуків, викликаних в його уяві Снейпом. — Ви маєте на увазі той, де мій двоюрідний брат замикав мене в туалеті?

— Ні, — заперечив Снейп. — Той, де в темній кімнаті стояв навколішки якийсь чоловік...

— Це... нічого особливого, — буркнув Гаррі.

Темні Снейпові очі пронизали Гаррі. Пригадуючи, що Снейп назвав зоровий контакт вирішальним фактором виманології, Гаррі закліпав очима й відвернувся.

— Звідки в твоїй голові взявся той чоловік і та кімната, Поттере? — запитав Снейп.

— Це... — відповів Гаррі, не дивлячись на Снейпа, — це був... звичайний сон.

— Сон? — перепитав Снейп.

Запала мовчанка, під час якої Гаррі уважно розглядав велику мертву жабу, що плавала в банці з фіолетовою рідиною.

— Поттере, ти знаєш, чому ми тут стирчимо? — сказав Снейп низьким погрозливим голосом. — Знаєш, чому я присвячую свої вечори цій нудній праці?

— Так, — розгублено відповів Гаррі.

— То нагадай мені, Поттере, чого ми тут.

— Щоб я оволодів блокологією, — тепер Гаррі розглядав мертвого вугра.

— Правильно, Поттере. І хоч який ти нетямущий... — Гаррі з ненавистю зиркнув на Снейпа, — ...але після двох місяців занять міг би досягти, мені здається, хоч якогось успіху. Скільки ти ще бачив снів про Темного Лорда?

— Тільки цей один, — збрехав Гаррі.

— Можливо, Поттере, — сказав Снейп, примруживши свої темні холодні очі, — насправді тобі *подобаються* твої видіння й сни? Може, ти тоді відчуваєш себе інакшим... важливішим?

— Це не так, — заперечив Гаррі, зціпивши зуби й стискаючи в руці чарівну паличку.

— От і добре, Поттере, — холодно сказав Снейп, — бо ти не інакший і не важливіший, і не тобі з'ясовувати, що каже смертежерам Темний Лорд.

— Авжеж, це ваша робота, — огризнувся Гаррі.

Він не збирався такого казати, ця фраза вирвалася попри його волю. Вони довго дивилися один на одного, і Гаррі збагнув, що зайшов надто далеко. Але коли Снейп нарешті відповів, на його обличчі з'явився чудернацький, майже задоволений вираз.

— Так, Поттере, — очі його блиснули. — Це моя робота. А тепер, якщо ти готовий, продовжимо.

Він підняв чарівну паличку:

— Раз... два... три... *Легіліменс!*

Сотня дементорів насувалася на Гаррі понад озером... він зосереджено примружився... вони наближалися... бачив темні провалля під їхніми каптурами... але бачив також і Снейпа, що стояв перед Гаррі й ледь чутно щось бурмотів... але тут чомусь Снейп почав ставати дедалі чіткішим, а дементори, навпаки, стали зникати...

Гаррі підняв чарівну паличку.

— *Протего!*

Снейп захитався... його чарівна паличка відлетіла кудись угору, далеко від Гаррі... і раптом мозок Гаррі почав аж кишіти чужими спогадами. Ось якийсь чоловік з гачкуватим носом кричав на зіщулену жінку, а маленький чорнявий хлопчик плакав у кутку... підліток з масним волоссям сидів самотньо в темній кімнаті, націляв на стелю чарівну паличку й збивав нею мух... якась дівчина реготала, коли худорлявий хлопець намагався осідлати неслухняну мітлу...

— ГОДІ!

Гаррі відчув, ніби його щосили штовхнули в груди. Невпевнено позадкував, поки не наштовхнувся на полички при стінах Снейпового кабінету. Почув, як щось тріснуло. Снейп увесь поблід і ледь-ледь тремтів.

У Гаррі змокріла спина. Одна з банок розбилась, і з неї виливалася рідина, в якій звивалася якась слизька гидота.

— *Репаро,* — просичав Снейп, і розбита банка миттєво стала як нова. — Ну, Поттере... це вже було краще... — Важко дихаючи, він поправив на столі сито спогадів, у яке завжди складав перед початком уроку деякі свої думки, і ніби перевірив, чи вони й досі там. — Здається, я не вчив тебе користуватися закляттям "щит"... але воно, безсумнівно, виявилося ефективним...

Гаррі мовчав. Відчував, що краще не озиватися. Був переконаний, що увірвався щойно в Снейпові спогади, бачив сцени зі Снейпового дитинства. Було незвично думати, що маленький хлопчик, котрий плакав, дивлячись на своїх батьків, тепер оце стояв перед ним з повними ненависті очима.

— Спробуймо, мабуть, ще раз, — сказав Снейп.

Гаррі охопив жах. Знав, що тепер доведеться розплатитися за те, що сталося. Вони знову стали по обидва боки столу, і Гаррі відчув, що тепер йому набагато важче буде очистити мозок від зайвого.

— Отже, на рахунок "три", — звелів Снейп, знову піднімаючи чарівну паличку. — Раз... два...

Гаррі не встиг зосередитися й очистити мозок, бо Снейп уже кричав: — *Легіліменс!*

Він мчав коридором зі смолоскипами на порожніх кам'яних стінах до відділу таємниць... прості чорні двері наближалися й більшали. Він біг так швидко, що ось-ось мав у них врізатися. Лишалося кількадесят сантиметрів. Він знову бачив смужку блідого синього світла...

Двері відчинилися! Він нарешті зайшов у них і опинився в круглій залі з чорними стінами й підлогою, освітленій

блакитним полум'ям свічок, а довкола було ще більше дверей... треба було йти далі... але які двері йому обрати?..

— ПОТТЕРЕ!

Гаррі розплющив очі. Він знову лежав на спині, не пам'ятаючи, як це сталося. Був задиханий, наче й справді біг коридором до відділу таємниць, справді вривався в чорні двері й опинявся в круглій залі.

— Поясни! — люто вигукнув Снейп, нависаючи над ним.

— Я... не знаю, що сталося, — чесно зізнався Гаррі, підводячись на ноги. На потилиці від удару об підлогу вискочила ґуля, і почувався він мов у гарячці. — Я ще ніколи такого не бачив. Тобто я вже вам казав, що мені снилися двері... але раніше вони ніколи не відчинялися...

— Ти не дуже стараєшся!

Снейп чомусь здавався ще сердитішим, ніж дві хвилини тому, коли Гаррі проник у його спогади.

— Поттере, ти лінивий і недбалий, тому й не дивно, що Темний Лорд...

— Чи не могли б ви мені щось сказати, *пане професоре?*— знову почав заводитися Гаррі. — Чому ви називаєте Волдеморта Темним Лордом? Я чув, що до нього так звертались тільки смертежери.

Снейп роззявив рота, щоб гарикнути... але тут десь за межами кімнати пролунав жіночий крик.

Снейп рвучко підняв голову до стелі.

— Що таке?.. — пробурмотів він.

Звідкілясь з вестибюлю лунав приглушений гамір. Снейп насуплено озирнувся.

— Поттере, по дорозі сюди ти не помічав нічого незвичного?

Гаррі заперечливо похитав головою. Десь угорі знову закричала жінка. Снейп, тримаючи напоготові чарівну паличку, підійшов до дверей і вийшов. Гаррі якусь мить вагався, а тоді подався за ним.

Крики й справді долинали від вестибюлю. Поки Гаррі біг кам'яними сходами з підвалу, вони дедалі голоснішали.

Вестибюль був переповнений. Одні учні вибігали з Великої зали, де й досі тривала вечеря, щоб побачити, що діється, а інші стовбичили на мармурових сходах. Гаррі проштовхався крізь гурт довготелесих слизеринців. Учні утворили велике коло, дивлячись перед собою хто здивовано, а хто злякано. Навпроти, по той бік вестибюлю, Гаррі побачив професорку Макґонеґел. Здавалося, її ось-ось знудить від побаченого.

Посеред кола учнів стояла професорка Трелоні, тримаючи в одній руці чарівну паличку, а в другій — порожню пляшку з-під хересу. Вигляд у неї був цілком божевільний. Волосся стирчало, окуляри були такі перекошені, що одне око здавалося більшим за друге. Її численні шалі й шарфи безладно звисали з плечей, створюючи враження, що вона ось-ось розпадеться по швах. Біля неї на підлозі лежали дві валізи, причому одна з них догори дном, ніби її кинули навздогін професорці Трелоні зі сходів. Вона перелякано дивилася на щось невидиме для Гаррі біля підніжжя сходів.

— Ні! — закричала професорка Трелоні. — НІ! Не може бути... не може... я не визнаю!

— Невже ви й досі не збагнули, що це таки станеться? — пролунав високий, мов у дівчинки, голос. Він звучав бездушно й задоволено, і Гаррі, зробивши крок праворуч, побачив, що Трелоні перелякано дивилася на професорку Амбридж. — Хоч ви не здатні передбачити навіть завтрашню погоду, але ж могли зрозуміти, що жалюгідний рівень ваших уроків, які я інспектувала, та відсутність навіть найменшого поступу з вашого боку неминуче призведуть до звільнення з посади.

— Ви н-не маєте права! — завила професорка Трелоні, а сльози бризнули з її очей за величезними окулярами, — н-не маєте права мене звільнити! Я тут працюю шістнадцять років! Г-Ґоґвортс — це м-мій д-дім!

— *Був* ваш дім, — виправила її професорка Амбридж, і Гаррі бридко було бачити, з якою насолодою розтягла во-

на своє ропушаче обличчя, дивлячись, як професорка Трелоні впала, нестримно ридаючи, на валізу, — але годину тому міністр магії затвердив своїм підписом наказ про ваше звільнення. Тож, будьте ласкаві, вийдіть з вестибюлю. Ви нас ганьбите.

Вона стояла й дивилася з виразом незмірної втіхи, як професорка Трелоні здригалася й стогнала, хитаючись на своїй валізі від невимовного горя. Гаррі почув ліворуч від себе приглушене ридання й озирнувся. Це плакали, притулившись одна до одної, Лаванда й Парваті. Тоді почулися кроки. Професорка Макґонеґел вийшла з кола учнів, підійшла до професорки Трелоні й поплескала її по плечі, водночас виймаючи зі своєї мантії велику носову хустинку.

— Годі вже, годі, Сивіло... заспокойся... витри носа... не все так погано, як тобі здається... тобі не доведеться покидати Ґоґвортс...

— Невже, професорко Макґонеґел? — Амбридж погрозливо вийшла на кілька кроків уперед. — А чи вповноважені ви робити такі...

— Я вповноважений, — пролунав глибокий голос.

Відчинилися дубові вхідні двері. Учні, що стояли там, розступилися, і в проході з'явився Дамблдор. Що він робив надворі, Гаррі збагнути не міг, але його постать на тлі химерно-імлистої ночі вражала. Не зачиняючи за собою дверей, він пройшов крізь коло учнів до професорки Трелоні, що заплакано здригалася на своїй валізі біля професорки Макґонеґел.

— Ви, професоре Дамблдоре? — особливо гидко реготнула Амбридж. — Боюся, що ви не зрозуміли ситуації. Я маю тут... — вона витягла з мантії сувій пергаменту, — ...наказ про звільнення, підписаний мною і міністром магії. Згідно з освітньою постановою номер двадцять три, Верховний інквізитор Ґоґвортсу має повноваження інспектувати, призначати іспитові терміни та звільняти будь-якого вчителя, котрий, на її... тобто на мою... думку, не відповідає рівню й вимогам Міністерства магії. Я вирішила, що про-

фесорка Трелоні занадто слабка викладачка. Отож я її звільнила.

На превеликий подив Гаррі, Дамблдор і далі всміхався. Він поглянув на професорку Трелоні, що невтішно ридала на валізі, і сказав: — Авжеж, професорко Амбридж, це слушно. Ви маєте повне право як Верховний інквізитор звільняти моїх учителів. Але ви не вповноважені виганяти їх із замку, — він люб'язно вклонився. — Право приймати такі рішення все ще належить директорові, а я хочу, щоб професорка Трелоні залишалася жити в Гоґвортсі.

На цих словах професорка Трелоні нестямно зареготала, ледве заглушуючи гикавку.

— Ні... ні, я п-піду, Дамблдоре! Я п-покину Гоґвортс і п-пошукаю собі долі деінде...

— Ні, Сивіло, — урвав її Дамблдор, — ти залишишся.

Він обернувся до професорки Макґонеґел.

— Професорко Макґонеґел, чи я можу вас попросити відвести Сивілу назад?

— Авжеж, — відповіла Макґонеґел. — Уставай, Сивіло...

З юрби швиденько вийшла професорка Спраут і схопила Трелоні за другу руку. Разом вони повели її повз Амбридж угору по мармурових сходах. Підбіг професор Флитвік з витягнутою чарівною паличкою. Він пискнув *"Локомотор валізи!"* — і багаж професорки Трелоні піднявся в повітря й поплив за нею. Професор Флитвік замикав цю процесію.

Професорка Амбридж стояла мов укопана, втупившись у Дамблдора, що все ще люб'язно всміхався.

— А що, — просичала вона так, що чутно було на весь вестибюль, — ви збираєтесь робити, коли я призначу нового вчителя віщування і йому буде потрібне її помешкання?

— О, цим можете не перейматися, — чемно відповів Дамблдор. — Знаєте, я вже знайшов нового вчителя віщування, і його влаштовує помешкання на першому поверсі.

— Ви знайшли?.. — пронизливо перепитала Амбридж. — *Ви* знайшли? Чи не могла б я вам нагадати, Дамблдоре, що, згідно з освітньою постановою номер двадцять два...

— ...міністерство має право призначати відповідного кандидата, якщо... підкреслюю, *якщо*... директор не зможе підібрати його сам, — закінчив за неї Дамблдор. — А я з радістю вам повідомляю, що цього разу мені пощастило. Дозвольте відрекомендувати.

Він повернувся до відчинених дверей, крізь які проникала нічна імла. Гаррі почув тупіт копит. У вестибюлі приголомшено загомоніли, а учні, що стояли біля дверей, швиденько позадкували, спотикаючись і звільняючи шлях новоприбулому.

З туману з'явилося лице, котре Гаррі вже бачив колись темної, грізної ночі в Забороненому лісі. Біле волосся й дивовижно блакитні очі. Чоловічі голова й торс, що переходили в золотистий кінський тулуб.

— Це — Фіренце, — весело повідомив Дамблдор отетерілій Амбридж. — Гадаю, він відповідає вашим вимогам.

— РОЗДІЛ ДВАДЦЯТЬ СЬОМИЙ —

Кентавр і ябеда

— Герміоно, тепер ти, мабуть, шкодуєш, що відмовилася від курсу віщування? — дурнувато всміхнулася Парваті.

Минуло два дні після звільнення професорки Трелоні, і Парваті за сніданком підкручувала собі чарівною паличкою вії, дивлячись на своє віддзеркалення в ложці. Цього ранку мав відбутися перший урок у Фіренце.

— Не надто, — байдуже відповіла Герміона, читаючи "Щоденного віщуна". — Я ніколи не захоплювалася кіньми.

Вона перегорнула сторінку й почала переглядати статті.

— Він не кінь, а кентавр! — обурилася Лаванда.

— *Розкішний* кентавр... — зітхнула Парваті.

— У нього все одно чотири ноги, — незворушно заперечила Герміона. — До речі, я чомусь думала, що звільнення Трелоні вас засмутило.

— Засмутило! — запевнила її Лаванда. — Ми ходили її провідувати, подарували їй нарциси... не ті від Спраут, що ґелґочуть, а гарні.

— І як там вона? — поцікавився Гаррі.

— Сумує, бідолаха, — співчутливо відповіла Лаванда. — Розповідала нам зі слізьми, що краще назавжди піде з замку, ніж лишатиметься тут з Амбридж. І я її розумію, адже Амбридж повелася з нею жахливо!

— Мені чомусь здається, що Амбридж тільки починає показувати зуби, — похмуро сказала Герміона.

— Це неможливо, — заперечив Рон, наминаючи яєчню з шинкою. — Вона вже стільки всього показала, що гірше й бути не може.

— Згадаєте мої слова — вона ще захоче помститися Дамблдорові за те, що призначив нового вчителя і не порадився з нею, — згорнула газету Герміона. — Тим паче, що це знову напівлюдина. Пригадайте вираз її обличчя, коли вона побачила Фіренце.

Після сніданку Герміона пішла на урок числомагії, а Гаррі з Роном подалися за Парваті й Лавандою на віщування.

— Ми що, не йдемо в Північну вежу? — здивувався Рон, коли Парваті минула мармурові сходи.

Парваті зневажливо зиркнула на нього через плече.

— А як би Фіренце мав лізти по тій драбині? Ми будемо в одинадцятому кабінеті, про це вчора повідомлялося на дошці оголошень.

Одинадцятий кабінет був на першому поверсі в коридорі, що починався з вестибюлю навпроти Великої зали. Гаррі знав, що уроки в цьому кабінеті проводили рідко і він більше нагадував занедбану комору чи склад. Та зайшовши туди за Роном, він приголомшено виявив, що стоїть посеред лісової галявинки.

— Як це?..

Підлога кабінету була вкрита пружним мохом, тут і там росли дерева. Вкрите листям гілля тріпотіло біля вікон і попід стелею, тому всю кімнату пронизували косі промені м'якого, мерехтливого, зеленого світла. Учні, що поприходили раніше, сиділи просто на землі, спираючись спинами на стовбури дерев чи на валуни, обхопивши руками коліна чи поскладавши руки на грудях. Вигляд у всіх був досить нервовий. Посеред галявинки, де не було дерев, стояв Фіренце.

— Гаррі Поттер, — подав він Гаррі руку, коли той зайшов.

— Е-е... вітаю, — потис Гаррі руку кентаврові, що, не кліпаючи, дивився на нього своїми неймовірно блакитними очима, але не всміхався. — Е-е... радий вас бачити.

— І я, — вклонився кентавр, схиливши біляву голову. — Було провіщено, що ми зустрінемося знову.

Гаррі помітив на грудях кентавра синець у формі копита. Повернувшись до учнів, що сиділи на землі, побачив їхні захоплені погляди. Усіх, либонь, глибоко вразило, що він так по-приятельськи привітався з Фіренце, якого вони, здається, просто побоювалися.

Коли зачинилися двері й останній учень сів на пеньок біля кошика для сміття, Фіренце жестом обвів кімнату.

— Професор Дамблдор люб'язно влаштував нам у цьому кабінеті, — сказав він, коли всі стихли, — імітацію мого природного середовища. Я волів би навчати вас у Забороненому лісі, де я до цього понеділка жив... але тепер це неможливо.

— Даруйте... е-е... пане професоре... — затамувавши подих, підняла руку Парваті, — ... але чому неможливо? Ми там були з Геґрідом, нам геть не страшно!

— Тут ідеться не про вашу відвагу, — пояснив Фіренце, — а про мене самого. Я не можу повернутися в ліс. Мене вигнали з табуна.

— З табуна? — розгублено перепитала Лаванда, і Гаррі бачив, що вона подумала про худобу. — Що... ага!

Нарешті вона збагнула. — То вас є *більше?* — спантеличено спитала вона.

— А правда, що Геґрід розводив вас як тестралів? — поцікавився Дін.

Фіренце повільно-повільно повернув голову до Діна, і той збагнув, що бовкнув щось дуже образливе.

— Я не... тобто... пробачте, — пробелькотів він ледь чутно.

— Кентаври не служать людям і не розважають їх, — спокійно пояснив Фіренце. Запала мовчанка, а Парваті знову підняла руку.

— Вибачте, пане професоре... а чому вас вигнали інші кентаври?

— Бо я погодився працювати у професора Дамблдора, — відповів Фіренце. — Вони вважають, що це зрада.

Гаррі пригадав, як майже чотири роки тому кентавр Бейн вилаяв Фіренце, бо той на своїй спині вивіз Гаррі в безпечне місце. І Бейн обізвав його за це "конякою". Цікаво, чи то Бейн ударив Фіренце в груди?

— Почнемо урок, — сказав Фіренце, змахнув своїм довгим білим хвостом, підняв руки до листя над головою, а тоді поволі їх опустив. Одразу в кімнаті потемнішало, і ось лісова галявина оповилася сутінками, а на стелі з'явилися зірки.

Почулося захоплене охкання, а Рон вигукнув:

— Оце так!

— Лягайте на спини, — спокійно вів далі Фіренце, — і дивіться на небеса. Там для тих, хто бачить, написано долю наших рас.

Гаррі розлігся й задивився на стелю. Згори до нього блимала червона зірка.

— Я знаю, що ви на уроках астрономії вивчили назви планет і їхніх супутників, — лунав спокійний Фіренців голос, — а ще накреслили карти руху зірок по небі. Кентаври століттями розгадували таємниці цього руху. Ми дослідили, що в небі над головою можна побачити проблиски майбутнього...

— Професорка Трелоні навчала нас астрології! — Парваті, лежачи на спині, схвильовано витягла перед собою руку і так її й тримала. — Марс призводить до нещасних випадків, опіків і всього такого, а коли він утворює отакий, як зараз, кут із Сатурном... — вона намалювала в повітрі прямий кут, — ...то це означає, що треба дуже обережно поводитися з гарячими предметами...

— Це, — спокійно промовив Фіренце, — типова людська нісенітниця.

Рука Парваті безвольно впала.

— Банальні подряпини, дріб'язкові людські нещастячка, — вів далі Фіренце, а його копита тупнули об вкриту мохом підлогу. — Для Всесвіту це все не важливіше, ніж мурашина метушня, і планетарний рух не має до цього жодного стосунку.

— Професорка Трелоні... — обурено почала було Парваті.

— ... звичайна людина, — договорив за неї Фіренце. — Засліплена й обмежена забобонами, притаманними вашому племені.

Гаррі ледь-ледь повернув голову, щоб глянути на Парваті. Вона була дуже ображена, як і ще кілька учениць біля неї.

— Сивіла Трелоні, може, й володіє даром ясновидіння, не знаю, — вів далі Фіренце, походжаючи перед ними, і Гаррі

знову почув посвист його хвоста, — але вона здебільшого марнує свій час на оманливі дурниці, що люди їх називають ворожінням. Я ж прийшов сюди, щоб ознайомити вас з мудрістю кентаврів, неупередженою й об'єктивною. Ми спостерігаємо за небесами, щоб уловити непомітну мить припливів та відпливів, які свідчать про настання великих змін або наближення зла. Іноді минає десять років, поки ми остаточно переконуємось у тому, що побачили.

Фіренце вказав на червону зорю прямо над Гаррі.

— Десятиліття тому все свідчило, що чаклунська громада отримала тільки короткий перепочинок між двома війнами. Над нами яскраво сяє Марс, провісник битви, а це означає, що незабаром знову почнеться побоїще. Кентаври можуть спробувати провістити, коли саме це станеться, спалюючи певні рослини й листя, а потім стежачи за димом і вогнем...

Гаррі досі не бував на таких незвичайних уроках. Вони таки палили на підлозі кабінету шавлію й мальву, а Фіренце радив їм придивлятися до певних форм та символів у струменях їдкого диму. Його геть не турбувало, що ніхто не бачив описаних ним знаків. Він казав, що людям майже ніколи таке не вдавалося, бо навіть у кентаврів на це йде багато років праці, та й узагалі — безглуздо занадто довіряти цим речам, якщо й самі кентаври іноді хибно витлумачують побачені знаки. Він був цілком інакший, ніж будь-який учитель людського роду. Вважав своїм обов'язком не так передати їм знання, як переконати, що все на світі ненадійне — навіть велемудрість кентаврів.

— У нього все якесь невизначене, правда? — неголосно промовив Рон, коли вони погасили мальвове вогнище. — Тобто я був би не проти довідатися трохи більше про ту війну, що нам загрожує, а ти?

За дверима кабінету задзвенів дзвоник, і всі аж підскочили. Гаррі геть забув, що вони в замку. Йому здавалося, що він і справді опинився в лісі. Ошелешені учні почали виходити з класу.

Гаррі й Рон подалися було за ними, але Фіренце покликав:

— Гаррі Поттере, підійди на одне слово.

Гаррі озирнувся. Кентавр підступив до нього ближче. Рон завагався.

— Ти теж можеш лишитися, — сказав йому Фіренце. — Тільки зачини, будь ласка, двері.

Рон поспішив виконати прохання.

— Гаррі Поттере, ти Геґрідів друг, так? — запитав кентавр.

— Так, — підтвердив Гаррі.

— То попередь його від мого імені. Його намагання марні. Краще йому від них відмовитися.

— Його намагання марні? — нерозуміюче перепитав Гаррі.

— І йому краще від них відмовитися, — кивнув головою Фіренце. — Я міг би й сам попередити Геґріда, але ж мене вигнали... з мого боку було б нерозумно з'являтися зараз біля лісу.. Геґрід має достатньо неприємностей і без протистояння з кентаврами.

— А... що саме намагається зробити Геґрід? — нервово поцікавився Гаррі.

Фіренце незворушно дивився на Гаррі.

— Геґрід нещодавно зробив мені велику послугу, — сказав він, — і вже віддавна заслужив мою пошану за турботу, що її виявляє до всіх живих істот. Я не зраджу його таємниці. Але він має схаменутися. Його намагання марні. Перекажи йому це, Гаррі Поттере. Щасти тобі.

*

Радість, що її відчував Гаррі після виходу інтерв'ю в "Базікалі", давно вже забулася. Хмарний березень змінився дощовим квітнем, а його життя знову нагадувало нескінченний ланцюжок тривог і неприємностей.

Амбридж продовжувала сидіти на всіх уроках догляду за магічними істотами, тому передати Геґрідові попередження Фіренце було дуже важко. Нарешті Гаррі спромігся це зробити, коли одного дня прикинувся, ніби загубив підручник "Фантастичні звірі і де їх знайти" і через те після

уроку мусив повернутися до класу. Коли він переказав кентаврові слова, Геґрід якусь мить приголомшено дивився на нього своїми запухлими підбитими очима. Тоді якось опанував себе.

— Файний він, Фіренце, — хрипко сказав Геґрід, — але не відає, шо си говорит. Мої намагання якраз успішні.

— Геґріде, що ти затіяв? — стурбовано запитав Гаррі. — Будь обережний! Амбридж уже звільнила Трелоні, а вона ж тільки входить у смак. Якщо ти робиш щось таке, чого не варто робити, то вона тебе...

— Є речі, важливіші за посаду, — заперечив Геґрід, хоч руки його затремтіли, і миска, повна кнарлового посліду, бухнулася на підлогу. — Не журися за мене, Гаррі, займайся своїми справами і будь чемним хлопчиком.

Геґрід почав збирати розкиданий по підлозі послід, тож Гаррі нічого не лишалося, як пригнічено поплентатися до замку.

Тим часом іспити для отримання СОВ невблаганно наближалися, про що не забували постійно нагадувати вчителі й Герміона. Усі п'ятикласники більше чи менше, але страждали від стресу. Анна Ебот перша отримала від мадам Помфрі заспокійливу настоянку після того як на гербалогії розридалася, заявляючи крізь сльози, що вона дуже тупа й не складе іспитів, і хоче негайно покинути школу.

Якби не зібрання ДА, Гаррі вважав би, що він дуже нещасний. Іноді йому здавалося, що він живе лише заради годин, проведених у кімнаті на вимогу за непростою працею, яка, одначе, приносила велике задоволення, адже коли він гордо поглядав на членів ДА, то бачив, яких великих успіхів вони досягли. Іноді Гаррі аж нетерпілося побачити реакцію Амбридж, коли всі члени ДА іспити із захисту від темних мистецтв для отримання СОВ складуть на "відмінно".

Нарешті вони почали працювати над патронусами, чого всі вже давно й нетерпляче чекали, хоч Гаррі не втомлювався нагадувати, що вичаклувати патронуса в яскраво освітленій кімнаті, коли їм ніхто не загрожує, незмірно лег-

ше, ніж зробити те саме, коли на тебе насувається, скажімо, дементор.

— Ой, та не псуй нам задоволення, — безтурботно сказала Чо під час їхнього останнього заняття перед Великоднем, дивлячись, як по кімнаті на вимогу пливе її сріблястий патронус-лебідь. — Вони такі гарненькі!

— Їхнє завдання не бути гарненькими, а захищати, — терпляче пояснював Гаррі. — Нам потрібен якийсь ховчик. Я навчився саме так — мусив вичакловувати патронуса, коли ховчик прикидався дементором...

— Але ж це буде страшно! — вигукнула Лаванда, вистрілюючи з чарівної палички хмарки сріблястої пари. — І в мене... все одно... не виходить! — сердито додала вона.

Невілові теж не вдавався патронус. Він зосереджено морщив лоба, але з його палички вилітали тільки невиразні клаптики сріблястого диму.

— А ти думай про щось радісне, — нагадав йому Гаррі.

— Та я намагаюся, — згорьовано пробелькотів Невіл, так стараючись, що його кругле обличчя аж блищало від поту.

— Гаррі, здається, мені вдалося! — закричав Шеймус, що вперше прийшов на зібрання ДА. Привів його Дін. — Дивися... ой... щезло... але це було щось волохате, Гаррі!

Герміонин патронус, лискуча срібна видра, вистрибував довкола неї.

— Гарні вони, правда? — ніжно поглядала вона на нього.

Двері кімнати на вимогу відчинилися й знову зачинилися. Гаррі озирнувся, але нікого не побачив. Минуло кілька секунд, перш ніж він усвідомив, що учні біля дверей принишкли. Наступної миті відчув, як хтось смикає його за мантію біля колін. Подивився вниз і з превеликим подивом побачив ельфа-домовика Добі, що поглядав на нього з-під своїх восьми вовняних шапочок.

— Здоров, Добі! — привітався Гаррі. — Ти чого... що сталося?

Ельфові очі перелякано округлилися, й він затремтів. Члени ДА, що стояли біля Гаррі, замовкли. Всі дивилися на

Добі. Ті кілька патронусів, що їх вичаклували учні, розвіялись на срібну імлу, і в кімнаті стало ще темніше, ніж було.

— Гаррі Поттере, паничу... — пропищав ельф, тремтячи з голови до ніг. — Гаррі Поттере, паничу... Добі прийшов вас попередити... хоч ельфам-домовикам наказали мовчати...

Добі з розгону вгатився головою об стіну. Гаррі, вже знайомий з його методами самопокарання, хотів було його втримати, але Добі відлетів від стіни, мов м'ячик, бо вісім шапочок подіяли як амортизатори. Герміона й деякі інші дівчата злякано й співчутливо зойкнули.

— Та що сталося, Добі? — допитувався Гаррі, хапаючи крихітну ельфову ручку і втримуючи його від дальших намагань покалічитися.

— Гаррі Поттере... вона... вона...

Добі щосили луснув себе по носі вільним кулачком. Гаррі схопив його й за цю руку.

— Хто "вона", Добі?

Але він уже здогадувався, бо тільки одна "вона" могла викликати в Добі такий жах. Ельф глянув на нього перекошеними очима й беззвучно поворушив губами.

— Амбридж? — перепитав наляканий Гаррі.

Добі кивнув, а тоді спробував буцнутися головою об Гаррі коліна. Гаррі втримував його віддалеки.

— То що там з нею? Добі... вона ж не довідалася про це... про нас... про ДА?

Та відповідь він прочитав на приголомшеному личку Добі. Гаррі міцно тримав його за руки, тож ельф хотів хвицнути себе ногою і впав навколішки.

— Вона йде сюди? — тихенько спитав Гаррі.

Добі аж завив і почав щосили гупати босими ногами по підлозі.

— Так, Гаррі Поттере, так!

Гаррі випростався й озирнувся на непорушних переляканих учнів, що дивилися на очманілого ельфа.

— ЧОГО ЧЕКАЄТЕ? — загорлав Гаррі. — ТІКАЙТЕ!

Усі негайно кинулися до виходу, створивши там "малу

купу", і почали, мов кулі, вилітали з кімнати. Гаррі чув, як вони бігли коридором і сподівався, що їм вистачить глузду не мчати зразу до спалень. До дев'ятої години ще лишалося десять хвилин. Якби ж то вони сховалися в бібліотеці чи в соварні, адже так було значно ближче...

— Гаррі, мерщій! — заверещала Герміона десь зсередини юрби, що проштовхувалася до дверей.

Гаррі схопив Добі, що й далі намагався покалічитись, і побіг з ним до виходу.

— Добі... це наказ... повертайся на кухню до інших ельфів, і якщо вона питатиме, чи ти мене попередив, збреши їй і скажи, що ні! — звелів Гаррі. — І ще я забороняю тобі калічитися! — додав він, відпустивши ельфа після того, як нарешті переступив поріг і грюкнув за собою дверима.

— Дякую вам, Гаррі Поттере! — пропищав Добі й кинувся тікати. Гаррі глянув ліворуч і праворуч. Усі так швидко тікали, що він лише встиг помітити, як у кінці коридору майнули й зникли чиїсь підошви. Кинувся бігти направо. Там був хлопчачий туалет, він міг би вдати, що весь цей час просидів там. Тільки б добігти...

— О-О-ОЙ!

Він через щось перечепився і з розгону полетів додолу, проїхавши на животі мало не два метри. Ззаду почувся чийсь регіт. Гаррі перевернувся на спину й побачив Мелфоя, що ховався в ніші за бридкою вазою у формі дракона.

— Замовляння-спотикання, Поттере! — крикнув той. — Пані професорко... ПАНІ ПРОФЕСОРКО! Я одного впіймав!

З-за рогу вискочила Амбридж. Вона захекалась, але задоволено всміхалася.

— Це він! — радісно вигукнула професорка, побачивши на підлозі Гаррі. — Чудово, Драко, чудово, ой, дуже добре... п'ятдесят очок Слизерину! Зараз я ним займуся... вставай, Поттере!

Гаррі звівся на ноги, люто зиркаючи на них. Він ще ніколи не бачив такої щасливої Амбриджки. Вона міцно схопила його за руку й усміхнено повернулася до Мелфоя.

— Дракo, біжи й спробуй упіймати ще когось, — звеліла вона. — Скажи іншим, хай обшукають бібліотеку... чи є там хтось захеканий... перевірте туалети... міс Паркінсон нехай зайде в дівчачий... а ти, Поттере, — додала вона неймовірно шовковим, але погрозливим голосом, коли Мелфой побіг, — підеш зі мною до кабінету директора.

За кілька хвилин вони вже були біля кам'яного гаргуйля. Гаррі тривожно думав, чи впіймали ще когось. Згадав про Рона... місіс Візлі його приб'є... а що буде з Герміоною, якщо її виключать до того як вона отримає СОВи. Для Шеймуса це взагалі було перше зібрання... а Невіл уже досяг таких успіхів...

— Свистобджілка, — проспівала Амбридж. Кам'яне одоробло відскочило вбік, стіна за ним розійшлася, й вони піднялися рухомими кам'яними сходами нагору. Перед полірованими дверима з ручкою-кільцем у формі грифона Амбридж навіть не зупинилася, щоб постукати, а відразу ввірвалася, міцно тримаючи Гаррі.

У кабінеті було повно людей. Дамблдор сидів за столом зі спокійним обличчям, стуливши докупи пучки своїх довжелезних пальців. Професорка Макґонеґел виструнчилася біля нього, обличчя її було напружене. Міністр магії Корнеліус Фадж навшпиньки похитувався біля каміна, помітно вдоволений ситуацією. Обабіч дверей стояли, наче вартові, Кінґслі Шеклболт і ще якийсь суворий чаклун з коротесеньким цупким волоссям, якого Гаррі не впізнав, а під стіною вгадувалася веснянкувата, прикрашена окулярами мармиза Персі Візлі. Він уже радісно наготував перо й великий сувій пергаменту.

Портрети старих директорів і директорок сьогодні не прикидалися, що сплять. Усі вони стурбовано спостерігали за тим, що відбувалося. Коли зайшов Гаррі, дехто перестрибнув у сусідні рами і щось шепотів колегам на вухо.

Коли двері за спиною зачинилися, Гаррі вивільнився з рук Амбридж. Корнеліус Фадж витріщився на нього з лиховісною втіхою на лиці.

— Ну, — сказав він. — Ну-ну-ну...

Гаррі спромігся відповісти йому якнайлютішим поглядом. Серце гарячково калатало у нього в грудях, але розум був на диво чистий і холодний.

— Він вертався до ґрифіндорської вежі, — повідомила Амбридж. Її голос був до непристойності збуджений, просякнутий тією ж бездушною втіхою, що й тоді, коли вона у вестибюлі спостерігала за істерикою бідолашної професорки Трелоні. — Його впіймав юний Мелфой.

— Справді? — схвально відгукнувся Фадж. — Треба не забути подякувати Луціусу. Ну, Поттере... сподіваюся, ти знаєш, чого тут опинився?

Гаррі мав чіткий намір зухвало відповісти "так". Він уже розкрив рота й почав вимовляти це слово, коли раптом побачив Дамблдорове обличчя. Дамблдор не дивився на Гаррі... його очі втупилися в якусь точку над його плечем... але коли Гаррі на нього глянув, той ледь помітно похитав головою.

Гаррі на ходу змінив рішення.

— Та... ні.

— Перепрошую? — не зрозумів Фадж.

— Ні, — твердо заперечив Гаррі.

— Ти *не* знаєш, чого ти тут?

— Ні, не знаю, — повторив Гаррі.

Фадж недовірливо перевів погляд з Гаррі на професорку Амбридж. Гаррі скористався їхньою секундною неувагою, щоб іще раз зиркнути на Дамблдора, а той, дивлячись на килим, непомітно кивнув головою і ще непомітніше підморгнув.

— То ти й гадки не маєш, — саркастично проказав Фадж, — чому професорка Амбридж привела тебе до цього кабінету? Ти навіть не вважаєш, що порушив якісь шкільні правила?

— Шкільні правила? — перепитав Гаррі. — Ні.

— Або міністерські постанови, — уточнив Фадж.

— Не розумію, про що ви кажете, — відказав Гаррі.

Його серце й досі несамовито калатало. Було варто брехати Фаджеві хоч би для того щоб бачити, як у міністра

підвищувався тиск, але Гаррі навіть не уявляв, як врешті викрутитися з халепи. Якщо хтось доніс Амбриджці про ДА, то йому як керівникові можна відразу пакувати валізи.

— То це, виявляється, для тебе новина, — сказав Фадж хрипким від злості голосом, — що в школі розкрито нелегальну учнівську організацію?

— Так, новина, — Гаррі непереконливо зобразив на обличчі невинність.

— Гадаю, пане міністре, — пролунав шовковий голос Амбридж, — ми досягнемо більше, якщо я покличу нашого інформатора.

— Так, так, авжеж, — погодився Фадж, а коли Амбридж вийшла з кабінету, він лиховісно глянув на Дамблдора. — Нема нічого кращого, ніж хороший свідок. Правду кажу, Дамблдоре?

— Справді нічого, Корнеліусе, — серйозно відповів Дамблдор і легенько вклонився.

Кілька хвилин усі чекали, не дивлячись одне на одного, а тоді Гаррі почув, як за спиною відчинилися двері й до кабінету увійшла Амбридж, тримаючи за плече кучеряву приятельку Чо Маріетту. Та затуляла обличчя долонями.

— Не бійся, люба, нема нічого страшного, — м'яко мовила професорка Амбридж, поплескуючи її по спині, — уже все гаразд. Ти правильно вчинила. Пан міністр тобою дуже задоволений. Він скаже твоїй матері, яка ти хороша дівчинка. Маріеттина мати, пане міністре, — додала вона, дивлячись на Фаджа, — це мадам Еджком з відділу магічного транспортування, управління мережі порошку флу... вона допомогла нам контролювати ґоґвортські каміни, якщо пригадуєте.

— Чудово, просто чудово! — захоплено вигукнув Фадж. — Яблучко від яблуні далеко не падає! Ну, дівчино, підведи очі, не соромся, а ми послухаємо, що ти нам... а хай йому гаргуйлець!

Маріетта підняла голову, і Фадж приголомшено відсахнувся, трохи не впавши у камін. Вилаявся і почав топтати

ногами край свого плаща, з якого вже курився димок. Маріетта завила й натягла комір мантії по самі очі, але всі встигли побачити, що обличчя її жахливо спотворене фіолетовими гнійниками. Прищі обсипали їй ніс і щоки, складаючись у слово "ЯБЕДА".

— Не звертай увагу на прищики, люба, — нетерпляче підганяла її Амбридж, — забери від рота мантію і скажи панові міністру...

Але Маріетта знову здушено завила й несамовито замахала головою.

— Ну, нехай, дурне дівчисько, я *сама* йому скажу, — проскрипіла Амбридж. Знову огидно всміхнулася й почала: — Отже, пане міністре, сьогодні після вечері міс Еджком прийшла до мого кабінету і сказала, що хоче мені щось повідомити. Порадила мені піти до таємної кімнати на восьмому поверсі, яку іноді називають "кімната на вимогу" — мовляв, я там знайду те, що мене зацікавить. Я її розпитала, й вона зізналася, що там має відбутися певна зустріч. На жаль, тієї ж миті почали діяти оці чари, — вона махнула рукою на Маріеттине обличчя, — і коли дівчина побачила себе в дзеркалі, то страшенно засмутилася й нічого більше не змогла сказати.

— Он воно як, — глянув Фадж на Маріетту, як йому, мабуть, здалося, лагідним і батьківським поглядом. — З твого боку було дуже відважно, моя люба, прийти й розповісти все професорці Амбридж. Ти вчинила дуже добре. А зараз розкажи нам, що було на тій зустрічі? З якою метою вона відбулася? Хто там був?

Але Маріетта нічого не сказала. Вона знову захитала головою, дивлячись на всіх розширеними переляканими очима.

— Чи не можна позбутися цього закляття? — нетерпляче спитав у Амбридж Фадж, вказуючи на Маріеттине лице. — Щоб вона змогла нарешті нормально говорити?

— Я ще не знайшла протизакляття, — неохоче визнала Амбридж, а Гаррі відчув гордість за Гермінину майстерність. — Але це вже не має значення. Мені досить і того,

що вона сказала. Якщо пригадуєте, пане міністре, я вам ще в жовтні надіслала рапорт, що Поттер зустрічався з учнями в "Кабанячій голові", у Гоґсміді...

— А які ви маєте докази? — втрутилася професорка Макґонеґел.

— Мінерво, я маю свідчення Віллі Відершина, який тоді був у шинку. Він, щоправда, був увесь перебинтований, але це нітрохи не вплинуло на його слух, — самовдоволено повідомила Амбридж. — Він чув кожнісіньке слово, вимовлене Поттером, і відразу поспішив до школи, щоб скласти свої свідчення...

— То он чому його не засудили за відригуючі туалети! — підняла брови професорка Макґонеґел. — Дуже цікаві деталі про механізми нашої судової системи!

— Відверта корупція! — заревів портрет огрядного червононосого чарівника на стіні за Дамблдоровим столом. — За моєї пам'яті міністерство не йшло на угоди з дрібними злочинцями! Такого ніколи не було!

— Дякую, Фортеск'ю, ми все зрозуміли, — м'яко озвався Дамблдор.

— Метою Поттерової зустрічі з учнями, — вела далі професорка Амбридж, — було переконати їх долучитися до нелегального товариства, де мали б вивчати закляття й замовляння, визнані міністерством невідповідними для шкільного віку...

— Гадаю, Долорес, що тут ти помиляєшся, — спокійно урвав професорку Дамблдор, поглядаючи на неї поверх окулярів-півмісяців, що висіли на його гачкуватому носі.

Гаррі подивився на нього. Він не уявляв, яким чином Дамблдор може йому допомогти. Якщо Віллі Відершин у "Кабанячій голові" й справді чув кожне його слово, то порятунку просто не існувало.

— Ого! — вигукнув Фадж, знову погойдуючись на пальцях. — Ану, послухаймо найновішу історію — вигадану, щоб витягти з халепи Поттера! Кажи, Дамблдоре... що, невже Віллі Відершин нам набрехав? Чи, може, в той день у "Ка-

банячій голові" був Поттерів двійник? Або ти знову нам розповідатимеш про зворотний час, воскреслих мертвяків та невидимих дементорів?

Персі Візлі щиро розреготався.

— Дуже добре, пане міністре, просто чудово!

Гаррі хотілося хвицьнути його ногою. Але тут він, на превеликий подив, побачив, що Дамблдор теж легенько всміхається.

— Корнеліусе, я не заперечую... як, думаю, не заперечує й Гаррі... що він того дня справді був у "Кабанячій голові" й намагався набрати учнів у групу захисту від темних мистецтв. Я тільки звертаю увагу Долорес на те, що вона помиляється, вважаючи, ніби створення такої групи було в той час незаконне. Якщо ви пригадуєте, міністерська постанова про заборону учнівських товариств з'явилася аж через два дні після зустрічі в Гоґсміді, тож у "Кабанячій голові" він не порушував ніяких правил.

Персі мав такий вигляд, ніби його чимось важким стукнули по лобі. Фадж перестав гойдатися — у нього відвисла щелепа.

Амбридж отямилася перша.

— Це все чудово, директоре, — солодко всміхнулася вона, — але вже минуло майже півроку після затвердження освітньої постанови номер двадцять чотири. Якщо перша зустріч і не була незаконна, то всі наступні були такими, поза всяким сумнівом.

— Вони *були б* такі, — Дамблдор з чемною цікавістю розглядав її з-над переплетених пальців, — *якби* відбувалися після набрання цією постановою чинності. Чи є у вас хоч якісь підтвердження, що ці зустрічі таки відбувалися?

Поки Дамблдор говорив, Гаррі почув за спиною якесь шелестіння. Йому здалося, що Кінґслі щось прошепотів, а також ніби відчув, як його легенько щось чиркнуло збоку, ніби подув вітерцю або доторк пташиних крилець. Та глянувши вниз, він нічого такого не побачив.

— Підтвердження? — перепитала Амбридж зі своєю гид-

кою ропушачою усмішкою. — Ви що, Дамблдоре, не чули? А що ж, на вашу думку, тут робить міс Еджком?

— О, то вона нам може розповісти про зустрічі за минулі півроку? — здивовано підняв брови Дамблдор. — Бо мені здалося, що вона повідомила тільки про сьогоднішню зустріч.

— Міс Еджком, — негайно звернулася до дівчини Амбридж, — скажіть нам, чи давно вже відбуваються ці зустрічі. Можете просто ствердно кивнути головою або заперечливо нею похитати. Я впевнена, що від цього прищів у вас не побільшає. Чи за минулі півроку зустрічі відбувалися регулярно?

У Гаррі всередині ніби щось обірвалося. Це кінець, цих незаперечних свідчень не спростує навіть Дамблдор.

— Кивніть або похитайте головою, — вмовляла Маріетту Амбридж, — давайте, скоріше, це на ваше закляття не вплине.

Усі в кімнаті дивилися на Маріетту. Її обличчя було приховане мантією та кучерявим волоссям. Визирали тільки очі. Може, то відсвічував вогонь з каміна, але її очі здалися йому напрочуд порожніми. І тут — на превеликий подив Гаррі — Маріетта заперечливо похитала головою.

Амбридж миттю зиркнула на Фаджа, а тоді знову на Маріетту.

— Ви, мабуть, не зрозуміли запитання, моя люба? Я хочу знати, чи за минулі шість місяців ви відвідували ці зібрання? Відвідували, правда ж?

І знову Маріетта похитала головою.

— Що ви маєте на увазі? — почала дратуватися Амбридж.

— Мені здається, що тут усе цілком ясно, — втрутилася професорка Макґонеґел, — за минулі півроку ніяких таємних зустрічей не було. Це так, міс Еджком?

Маріетта ствердно кивнула.

— Але ж сьогодні зустріч була! — розлючено крикнула Амбридж. — Зустріч відбулася, міс Еджком, у кімнаті на

вимогу, ви ж мені самі про це казали! А керував нею Поттер, він це все й організував, Поттер... *та чого ти хитаєш головою, дівчисько?!*

— Зазвичай, коли хтось заперечливо хитає головою, — спокійно пояснила Макґонеґел, — то це означає відповідь "ні". Отож, якщо міс Еджком не використовує якоїсь невідомої нам мови знаків...

Професорка Амбридж ухопила Маріетту, підтягла до себе й почала трусити, мов грушу. Дамблдор миттю зірвався на ноги й підняв чарівну паличку. Кінґслі кинувся вперед, і Амбридж відсахнулася від Маріетти, замахавши руками, ніби їх щось обпекло.

— Я не дозволю тобі, Долорес, давати волю рукам з моїми учнями, — вперше за весь час розгнівався Дамблдор.

— Заспокойтеся, мадам Амбридж, — порадив глибоким неквапливим голосом Кінґслі. — Вам зараз не варто встрявати в халепу.

— Ні, — глянула Амбридж на Кінґслі, що навис над нею. — Тобто так... твоя правда, Шеклболт... я... я втратила самовладання.

Маріетта завмерла на тому місці, де її відпустила Амбридж. Їй, здається, анітрохи не потурбував раптовий напад інквізиторки. Вона так само натягувала мантію аж по самісінькі дивно порожні очі й дивилася кудись перед собою.

У Гаррі в голові раптом сяйнула підозра, пов'язана з шепотінням Кінґслі і з тим, що його потім щось легесенько чиркнуло збоку.

— Долорес, — сказав Фадж, намагаючись вирішити питання раз і назавжди, — сьогоднішнє зібрання... те, що точно відбулося, як нам відомо...

— Так, — трохи оговталася Амбридж, — так... отже, міс Еджком поінформувала мене, і я в супроводі кількох *надійних* учнів негайно піднялася на восьмий поверх, щоб на гарячому впіймати учасників зборища. Здається, однак, що їх попередили про мій прихід, бо коли ми вийшли на восьмий поверх, вони розбігалися хто куди. Та це вже не

має значення. Ось у мене всі їхні прізвища. Міс Паркінсон на моє прохання обшукала кімнату на вимогу, щоб перевірити, чи нічого там не залишилося. Нам були потрібні докази, й кімната нам їх надала.

І Гаррі з жахом побачив, як вона витягла з кишені список прізвищ, той, що висів на стіні кімнати на вимогу, й передала його Фаджеві.

— Варто було мені побачити в списку прізвище Поттера, як я зрозуміла, з чим ми маємо справу, — м'яко проказала вона.

— Чудово, — зрадів Фадж, а на його обличчі з'явилася усмішка, — чудово, Долорес. І... а грім би його побив...

Він поглянув на Дамблдора, що й далі стояв біля Марієтти, тримаючи в руках чарівну паличку.

— Бач, як вони себе назвали? — неголосно сказав Фадж. — *Дамблдорова армія.*

Дамблдор простяг руку і взяв у Фаджа аркуш пергаменту. Він подивився на назву, що її Герміона нашкрябала там кілька місяців тому, і якусь мить мовчав. А тоді всміхнувся й підвів голову.

— Ну, я програв, — тільки й сказав він. — Тобі потрібне моє письмове зізнання, Корнеліусе... чи вистачить заяви в присутності свідків?

Гаррі бачив, як перезирнулися Макґонеґел і Кінґслі. На їхніх обличчях був переляк. Він не розумів, що відбувається, і Фадж, очевидно, теж.

— Заяви? — поволі вимовив Фадж. — Що... я не...

— *Дамблдорова* армія, Корнеліусе, — усміхнений Дамблдор помахав Фаджеві перед обличчям списком прізвищ. — Не Поттерова, а *Дамблдорова армія.*

— Але... але...

До Фаджа раптом дійшло. Він з жахом відсахнувся, зойкнув і знову відскочив від вогню.

— Ти? — просичав він, знову топчучи тліючий плащ.

— Саме так, — люб'язно відповів Дамблдор.

— Ти це організував?

— Я, — підтвердив Дамблдор.

— Ти набрав учнів до... до своєї армії?

— Сьогодні мало відбутися перше зібрання, — кивнув головою Дамблдор. — Тільки для того, щоб побачити, чи захочуть вони до мене долучитися. Тепер я розумію, що міс Еджком не варто було запрошувати.

Марієтта кивнула. Фадж перевів погляд з неї на Дамблдора і випнув груди.

— То *ти* затіяв проти мене змову?! — загорлав він.

— Саме так, — бадьоро підтвердив Дамблдор.

— НІ! — вигукнув Гаррі.

Кінґслі застережливо глянув на нього, Макґонеґел грізно розширила очі, але Гаррі раптом збагнув, до чого веде Дамблдор. Цього не можна було допустити.

— Ні... професоре Дамблдоре!..

— Заспокойся, Гаррі, або тобі доведеться вийти з мого кабінету, — спокійно застеріг Дамблдор.

— Так, Поттере, цить! — гаркнув Фадж, який і далі з якоюсь боязкою втіхою дивився на Дамблдора. — Ну-ну-ну... я нині прийшов сюди, сподіваючись вигнати Поттера, а натомість...

— Натомість заарештуєш мене, — усміхнено додав Дамблдор. — Це так, ніби загубив кнатик, а знайшов ґалеон, правда?

— Візлі! — вигукнув Фадж, трусячись від радості, — Візлі, ти все записав? Усе, що він сказав, його зізнання — записав?

— Так, пане міністре, все! — гаряче підтвердив Персі. Він аж носа собі заляпав чорнилом, так поспішав записувати.

— І те, що він намагався зібрати армію для боротьби з міністерством, і що хотів розхитати мої позиції?

— Так, пане міністре, все записав! — задоволено переглянув свої записи Персі.

— Тоді, — аж світився радістю Фадж, — зніми з цих записів копію, Візлі, й негайно вишли її в "Щоденний віщун". Якщо відправити швидкісною совою, то матеріал з'явиться в ранковому випуску!

Персі вилетів з кабінету, грюкнувши дверима, а Фадж знову повернувся до Дамблдора:

— Зараз тебе переправлять у міністерство, де висунуть офіційні звинувачення, а потім ти чекатимеш суду в Азкабані!

— Так, — лагідно підтвердив Дамблдор. — Але ми можемо наштовхнутися на невеличку перешкоду.

— На яку перешкоду? — перепитав Фадж. Голос його й далі радісно дзвенів. — Не бачу ніяких перешкод, Дамблдоре!

— А я, — вибачливим тоном сказав Дамблдор, — на жаль, бачу.

— Справді?

— Здається, ти в полоні хибної думки, ніби я збираюся... як би це краще сказати?.. *мирно здатися*. Та я тобі, Корнеліусе, мирно не здамся. Я не маю наміру сідати в Азкабан. Я міг би, зрозуміло, звідти втекти... але навіщо гаяти час? Крім того, якщо чесно, в мене безліч справ.

Обличчя Амбридж поволі багровіло. Здавалося, ніби їй у горлянку заливають окріп. Фадж дивився на Дамблдора з дурнуватим виразом, ніби йому щойно завдали несподіваного удару і він досі не може оговтатися. Видушив з себе якийсь здавлений звук, а тоді озирнувся на Кінґслі та на чоловіка з коротким сивим волоссям, що досі, єдиний у кімнаті, не зронив ані слова. Цей чоловік заспокійливо кивнув Фаджеві і ступив від стіни крок уперед. Гаррі побачив, як його рука, ніби між іншим, потяглася до кишені.

— Не роби дурниць, Доліш, — лагідно попередив Дамблдор. — Я знаю, що ти чудовий аврор... пам'ятаю, як ти склав на "відмінно" всі свої НОЧІ... але, якщо ти спробуєш... е-е... *взяти* мене силою, то я тебе покалічу.

Чоловік, якого звали Доліш, дурнувато закліпав. Знову зиркнув на Фаджа, сподіваючись отримати підказку, що ж йому робити далі.

— Отже, Дамблдоре, — глузливо всміхнувся Фадж, опановуючи себе, — ти хочеш сам-один чинити опір Долішу, Шеклболту, Долорес і мені?

— Ні, Мерлінова борода, — усміхнувся Дамблдор, — хіба що у вас вистачить дурості мене до цього змусити.

— Він буде не сам! — вигукнула професорка Макґонеґел, сягаючи рукою в кишеню мантії.

— Сам, Мінерво, сам! — різко заперечив їй Дамблдор. — Ти будеш потрібна Ґоґвортсу!

— Годі з мене! — гаркнув Фадж, витягаючи чарівну паличку. — Доліш! Шеклболт! *Узяти його!*

Кабінет осяяв срібний спалах. Пролунав мовби постріл з рушниці, і підлога затряслася. Чиясь рука схопила Гаррі за комір і повалила на підлогу саме тоді, як блиснув ще один спалах. Деякі портрети закричали, Фоукс вереснув, а вгору здійнялася хмара пилюки. Гаррі закашлявся, а тоді побачив, як просто перед ним гепнулася на підлогу чиясь темна постать. Почувся вереск, глухий удар, хтось крикнув "Ні!", пізніше пролунав дзвін розбитого скла, шалене шаркання ніг, стогін і... тиша.

Гаррі спробував вивільнитися від того, хто притискав його до підлоги, й побачив, що то була професорка Макґонеґел. Це вона повалила їх з Маріеттою додолу, рятуючи від ушкоджень. Пилюка поволі осідала на них згори. Трохи задихаючись, Гаррі побачив, як до нього наближається висока постать.

— З вами все гаразд? — спитав Дамблдор.

— Так! — відповіла професорка Макґонеґел, устаючи й підводячи Гаррі та Маріетту.

Пилюка осіла. Стало видно, що сталося з кабінетом. Дамблдорів стіл лежав перекинутий, усі тонконогі столики теж поперекидалися, срібне приладдя з них порозліталося на друзки. Фадж, Амбридж, Кінґслі й Доліш нерухомо лежали на підлозі. Фенікс Фоукс кружляв над ними, м'яко виспівуючи.

— На жаль, я мусив закляти й Кінґслі, бо інакше це було б підозріло, — неголосно пояснив Дамблдор. — Він дуже швидко на все реагував, миттю видозмінив цій Еджком пам'ять, коли всі відвернулися... подякуєш йому від мого

імені, Мінерво, добре?.. Незабаром усі очуняють і найкраще буде, якщо вони не знатимуть, що ми встигли побалакати... поводься так, ніби все сталося щойно, а їх просто збило з ніг... вони нічого не пам'ятатимуть...

— А ти, Дамблдоре, де дінешся? — прошепотіла професорка Макґонеґел. — Сховаєшся на площі Ґримо?

— Та ні, — похмуро всміхнувся Дамблдор, — я не збираюся відсиджуватись у схованці. Фадж скоро пошкодує, що вигнав мене з Ґоґвортсу, це я тобі обіцяю.

— Пане професоре... — звернувся до Дамблдора Гаррі.

Він не знав з чого починати — з того, як йому прикро, що він організував ДА і призвів до такої халепи, чи з того, як йому боляче, що Дамблдор кидає Ґоґвортс, щоб урятувати його від виключення? Але Дамблдор урвав його, перш ніж Гаррі встиг вимовити хоч слово.

— Слухай мене, Гаррі, — наполегливо сказав він. — Ти повинен старанно вивчати блокологію. Ти мене зрозумів? Виконуй усе, що тобі наказує Снейп, і тренуйся щовечора, перед тим як засинаєш, щоб перекривати доступ у мозок поганим снам... дуже скоро ти збагнеш, навіщо це робиться, але пообіцяй мені...

Заворушився чоловік, котрого звали Доліш. Дамблдор схопив Гаррі за руку.

— Пам'ятай... перекривай доступ до мозку...

Але щойно Дамблдорові пальці торкнулися Гаррі, як шрам у нього на чолі пронизало болем, і він знову відчув це жахливе зміїне прагнення напасти на Дамблдора, вкусити його, поранити...

— ...ти все збагнеш, — прошепотів Дамблдор.

Фоукс, що кружляв по кабінету, опустився нижче. Дамблдор відпустив Гаррі й ухопився рукою за довгий золотистий фенікс ів хвіст. Спалахнув вогонь, і вони зникли.

— Де він? — заволав Фадж, устаючи з підлоги. — *Де він?*

— Не знаю! — вигукнув Кінґслі, теж зриваючись на ноги.

— Він же не міг роз'явитися! — крикнула Амбридж. — На території школи не можна...

— Сходи! — гаркнув Доліш, метнувся до дверей, відчинив їх навстіж і вибіг, а за ним побігли Кінґслі та Амбридж. Фадж завагався, а тоді поволі звівся на ноги, обтрушуючи з мантії пил. Запала довга й напружена мовчанка.

— Ну, Мінерво, — промовив гидким голосом Фадж, розгладжуючи подертий рукав, — думаю, твоєму другові Дамблдору настав кінець.

— Ти так гадаєш? — презирливо озвалася професорка Макґонеґел.

Але Фадж її, здавалося, й не чув. Він оглянув розгромлений кабінет. Деякі портрети на нього засичали, а один чи два навіть показали рукою непристойні жести.

— Відведи краще тих двох спати, — зневажливо кивнув він на Ґаррі з Маріеттою.

Професорка Макґонеґел нічого не відповіла, але повела Ґаррі й Маріетту до дверей. Коли двері зачинилися в Ґаррі за спиною, він іще встиг почути голос Фінеаса Ніґелуса.

— Знаєте, міністре, я багато в чому не погоджуюся з Дамблдором... але, визнайте — він усе робить стильно...

— РОЗДІЛ ДВАДЦЯТЬ ВОСЬМИЙ —

Найгірший спогад Снейпа

НАКАЗОМ МІНІСТЕРСТВА МАГІЇ

Долорес Джейн Амбридж (Верховний інквізитор) замінила Албуса Дамблдора на посаді директора Гоґвортської школи чарів і чаклунства.

Цей наказ видано згідно з освітньою постановою номер двадцять вісім.

Підпис: Корнеліус Освальд Фадж, міністр магії

Ці оголошення за ніч з'явилися по всій школі, але з них важко було зрозуміти, яким чином усі до одного в замку довідалися, що Дамблдор зник, подолавши двох аврорів, Верховного інквізитора, міністра магії та його молодшого помічника. Куди б Гаррі не пішов, скрізь у замку говорили тільки про Дамблдорову втечу, і хоч деякі подробиці були явно перебільшені (Гаррі підслухав, як одна другокласниця переконувала подругу, що Фадж зараз лежить у лікарні Святого Мунґо з гарбузом замість голови), було просто дивовижно, якою точною була решта інформації. Скажімо, всі знали, що Гаррі з Маріеттою єдині з учнів стали свідками сцени в Дамблдоровім кабінеті, а беручи до уваги, що Маріетта лежала в шкільній лікарні, Гаррі просто замучили проханнями переказати, як усе було насправді.

— Дамблдор скоро повернеться, — впевнено заявив Ерні Макмілан після того як дорогою з гербалогії уважно вислухав розповідь Гаррі. — Вони нічого не змогли з ним зробити, ще коли ми були в другому класі, то й зараз нічого в них не вийде. Мені казав Гладкий Чернець... — Ерні змовницьки притишив голос, а Гаррі, Рон і Герміона підсунулися до нього ближче, — ...що Амбридж намагалася вчора ще раз зайти в Дамблдорів кабінет після того як вони обшукали увесь замок і всю шкільну територію, але ніде

його не знайшли. Проте не змогла пройти повз гаргуйля. Директорів кабінет не хоче її до себе впускати. — Ерні глузливо всміхнувся. — Вона трохи не луснула зі злості.

— Уявляю, як вона вже налаштувалася перебратися в кабінет директора, — зловтішно сказала Герміона, коли вони піднімалися кам'яними сходами до вестибюлю. — Розмріялася попихати іншими вчителями, самовпевнена дурепа, що рветься до влади, скажена стара...

— Ну-ну, цікаво, Ґрейнджер, як ти, тіпа, закінчиш це речення?

З-за дверей вигулькнув Драко Мелфой у супроводі Креба та Ґойла. Його бліде загострене обличчя аж палало злобою.

— Карочє, мабуть, доведеться зняти кілька очок з Ґрифіндору й Гафелпафу, — ліниво протяг він.

— Мелфою, ти не маєш права знімати очки зі старост, — заперечив йому Ерні.

— Я знаю, знаю, що, тіпа, *старости* не можуть знімати очки одні з одних, — глузливо вишкірився Мелфой.

Креб із Ґойлом загиготіли.

— А от члени інквізиторського загону...

— *Що?* — перепитала Герміона.

— Інквізиторського загону, Ґрейнджер, — повторив Мелфой, показуючи на крихітну срібну літеру "І", пришпилену до його мантії під значком старости. — Карочє, це група добірних учнів, які підтримують Міністерство магії. Нас вибрала особисто професорка Амбридж. Так от, члени інквізиторського загону наділені *конкретними* повноваженнями знімати очки... отож Ґрейнджер, я знімаю з тебе п'ять очок за грубість на адресу нашої нової директорки. А з тебе, Макмілан, п'ять очок за те, що ти, тіпа, мені суперечив. З тебе, Поттер, теж п'ять очок, бо я від тебе не кайфую. Візлі, в тебе не заправлена сорочка, за це знімаю ще п'ять очок. Ой, мало не забув, Ґрейнджер, ти ж бруднокровка, карочє, з тебе ще десять очок.

Рон витяг чарівну паличку, але Герміона відштовхнула її вбік, зашепотівши: "Ні!"

— Розумний хід, Ґрейнджер, — гигикнув Мелфой. — Нова директорка, нові часи... карочє, будь чемний, Потіку... і ти, королю Візлику...

Регочучи, Мелфой, Креб і Ґойл покрокували далі.

— Він блефував, — пробелькотів ошелешений Ерні. — Не може бути, щоб йому дозволили знімати очки... це ж якась нісенітниця... суперечить самій посаді старости.

Але Гаррі, Рон і Ґерміона мимоволі озирнулися на величезні пісочні годинники, що стояли в нішах уздовж стіни й показували очки, набрані гуртожитками. Зранку Ґрифіндор і Рейвенклов були попереду, маючи майже однакову кількість очок. Але прямо на очах у друзів коштовні камінчики, що були замість піску, підскочили вгору, а рівень у нижніх клепсидрах знизився. Нічого не змінилося лише в заповненому смарагдами слизеринському годиннику.

— Бачили? — пролунав Фредів голос.

Фред з Джорджем зійшли мармуровими сходами й приєдналися до Гаррі, Рона, Ґерміони й Ерні, що стояли перед годинниками.

— Мелфой щойно зняв з усіх нас майже п'ятдесят очок, — розлючено повідомив Гаррі, дивлячись, як у ґрифіндорському годиннику ще кілька камінців підлетіло вгору.

— Монтеґю на перерві теж хотів нас дістати, — сказав Джордж.

— Як то "хотів"? — швидко перепитав Рон.

— Він так і не зумів нічого сказати, — пояснив Фред, — бо ми його запхнули сторч головою в щезальну шафу на другому поверсі.

Ґерміона отетеріла.

— Вам за це загрожують страшенні неприємності!

— Не раніше, ніж Монтеґю знову тут з'явиться, а це може статися аж за кілька тижнів, бо я не знаю, куди ми його відіслали, — незворушно відповів Фред. — Окрім того... ми все одно вирішили не зважати на різні там неприємності.

— А що, раніше зважали? — іронічно спитала Ґерміона.

— А ти як думала? — відповів Джордж. — Нас же зі школи не вигнали.

— Ми завжди вчасно зупинялися, — пояснив Фред.

— Хіба що іноді на якусь мить пізніше, — уточнив Джордж.

— Але великої шкоди ніколи не робили, — додав Фред.

— А тепер? — нерішуче поцікавився Рон.

— Ну, тепер... — почав Джордж.

— ... коли немає Дамблдора... — підхопив Фред.

— ... думаємо, що трохи шкоди... — продовжив Джордж.

— ... наша дорогенька нова директорка заслуговує, — закінчив Фред.

— Не смійте! — прошепотіла Герміона. — Нічого не робіть! Вона буде рада вас вигнати!

— Герміоно, ти нас не зрозуміла, — усміхнувся їй Фред. — Ми ж і не хочемо тут більше лишатися. І секунди тут би не стирчали, якби не вирішили спочатку зробити Дамблдорові невеличку послугу. До речі, — він глянув на годинник, — зараз має початися перша дія. Я на вашому місці пішов би до Великої зали обідати, і тоді вчителі знатимуть, що ви до цього непричетні.

— До чого саме? — занепокоїлася Герміона.

— Побачите, — відповів Джордж. — А зараз тікайте.

Фред і Джордж зникли в натовпі, що квапився на обід. Збитий з пантелику Ерні пробурмотів щось про незакінчену домашню роботу з трансфігурації і теж пішов.

— Думаю, що й *нам* треба змиватися, — нервово сказала Герміона. — Про всяк випадок...

— Ну, так, — погодився Рон, і вони пішли до Великої зали. Та ледве Гаррі встиг помітити, що сьогодні стелю вкривали рвані білі хмарки, як хтось поплескав його по плечі. Озирнувшись, він побачив просто перед носом сторожа Філча. Гаррі квапливо позадкував, бо на Філча краще було дивитися здалеку.

— Поттере, тебе хоче бачити директорка, — злісно усміхнувся сторож.

— Це не я зробив, — дурнувато бовкнув Гаррі, маючи на

увазі те, що затіяли Фред і Джордж. Філчева щелепа аж затрусилася від нечутного сміху.

— Нечисте сумління? — просичав він. — За мною.

Гаррі озирнувся на стурбованих Рона й Герміону, знизав плечима й подався за Філчем крізь юрбу голодних учнів.

Філч був у доброму гуморі. Поки вони піднімалися мармуровими сходами, він хрипко мугикав щось собі під ніс. Коли вийшли на перший сходовий майданчик, він сказав:

— Поттере, тут усе міняється.

— Я помітив, — холодно буркнув Гаррі.

— Еге ж... я багато років товкмачив Дамблдорові, що він з вами всіма занадто м'який, — огидно захихотів Філч. — Ви б ніколи, кляті виродки, не розкидалися смердюляниками, якби знали, що я зможу вас так відшмагати, що аж шкура позлазить! Нікому б і в голову не прийшло кидатися в коридорах ікластими тарілками, якби я міг підвісити вас за ноги у себе в кабінеті! Та коли затвердять освітню постанову номер двадцять дев'ять, Поттере, мені багато чого дозволять... а *ще* вона попросила міністра підписати наказ, щоб вигнати звідси Півза... тепер, нарешті, все зміниться, коли за справу візьметься *вона*...

Амбридж, мабуть, добре постаралася, щоб перетягти Філча на свій бік, подумав Гаррі. А найгірше, що він їй багато в чому зможе прислужитися, бо краще за нього всі таємні шкільні переходи та схованки знали, мабуть, лише близнюки Візлі.

— Ось ми й прийшли, — криво всміхнувся Філч, тричі постукав і відчинив двері до кабінету професорки Амбридж. — Я привів вам Поттера, мадам.

У кабінеті Амбридж, такому знайомому Гаррі після численних покарань, нічого не змінилося. Лише на письмовому столі з'явилася велика дерев'яна колодка з написом золотими літерами: "ДИРЕКТОРКА". А ще до масивного залізного гачка на стіні за столом були прикуті ланцюгами й замкнені на замок його "Вогнеблискавка" та "Чистомети" Фреда і Джорджа.

Амбридж сиділа за столом і щось грамузляла на рожевому пергаменті, проте, коли вони зайшли, підвела голову й широко всміхнулася.

— Дякую, Арґусе, — солодко сказала вона.

— Нема за що, мадам, — Філч уклонився так низько, наскільки дозволяв йому ревматизм, і позадкував до виходу.

— Сідайте, — кинула нова директорка, вказуючи на стілець. Гаррі сів. Вона ще якийсь час шкрябала пером. Гаррі розглядав гидких кошенят, що стрибали на тарілках у неї над головою, і намагався вгадати, які нові жахіття приготувала вона для нього.

— Ну що ж, — нарешті сказала Амбридж, відклала перо і самовдоволено глянула на нього, мов ропуха, що приготувалася ковтнути соковиту муху. — Що б ви хотіли випити?

— Що? — перепитав Гаррі, впевнений, що йому почулося.

— Випити, містере Поттере, — повторила вона, всміхаючись іще ширше. — Чаю? Кави? Гарбузового соку?

Називаючи кожен напій, вона легенько махала чарівною паличкою, і на столі з'являлася відповідна склянка або чашка.

— Дякую, нічого, — відмовився Гаррі.

— Але я хотіла б, щоб ви зі мною випили, — мовила вона загрозливо-солодким голосом. — Виберіть щось.

— Гаразд... тоді чаю, — стенув плечима Гаррі.

Амбридж підвелася й довго доливала до чаю молока, повернувшись до нього спиною. Тоді обійшла з чашкою довкола столу, зловісно-солодко усміхаючись.

— Ось, — подала йому чай. — Пийте, поки тепленький. Так от, містере Поттере... гадаю, після прикрих учорашніх подій нам варто побалакати.

Він нічого не відповів. Амбридж знову сіла в крісло й чекала. В мовчанці минуло кілька довгих хвилин, а тоді вона весело вигукнула:

— Та ви ж нічого не п'єте!

Гаррі підніс чашку до вуст і одразу ж опустив. Одне бридке кошеня з тих, чиї зображення висіли в Амбридж за спи-

ною, мало такі самі великі й круглі сині очі, як і магічне око Дикозора Муді. Тож Гаррі подумав, що йому сказав би Дикозор, довідавшись, що Гаррі п'є напій, запропонований заклятим ворогом.

— Що таке? — здивувалася Амбридж, яка уважно за ним стежила. — Додати цукру?

— Ні, — відмовився Гаррі.

Він знову підніс чашку до міцно стулених губ і зробив вигляд, що п'є. Амбридж усміхнулася ще ширше.

— Добре, — прошепотіла вона. — Дуже добре. Так от... — Вона нахилилася трошки вперед. — *Де Албус Дамблдор?*

— Уявлення не маю, — миттю відповів Гаррі.

— Пийте-пийте, — додала вона з тією ж посмішкою. — Містере Поттере, не варто зі мною гратися. Мені відомо, що ви знаєте, куди він щез. Ви з Дамблдором з самого початку затіяли усе це разом. Подумайте про вашу ситуацію, містере Поттере...

— Але ж я не знаю, де він, — повторив Гаррі.

Він знову зробив вигляд, що п'є чай. Амбридж стежила за ним дуже уважно.

— Дуже добре, — сказала вона, хоч вигляд мала невдоволений. — Тоді, будьте ласкаві, скажіть, де перебуває Сіріус Блек.

У Гаррі в животі все перевернулося, а рука так затремтіла, що чашка аж заторохкотіла об тарілочку. Підніс її до міцно стулених губ і облив собі мантію гарячою рідиною.

— Не знаю, — трохи зашвидко бовкнув він.

— Містере Поттере, — сказала Амбридж, — дозвольте вам нагадати, що в жовтні саме я ледь не впіймала злочинця Сіріуса у ґрифіндорському каміні. Мені чудово відомо, що він зустрічався з вами, і якби я вже тоді зуміла роздобути докази, жоден з вас не розгулював би зараз на свободі, можете мені повірити. Повторюю запитання, містере Поттере... де зараз Сіріус Блек?

— Не маю поняття, — голосно відповів Гаррі. — Ані найменшого.

Вони так довго дивилися одне на одного, що в Гаррі аж засльозилися очі. Тоді Амбридж підвелася.

— Ну що ж, Поттере, цього разу повірю вам на слово, але попереджаю: за мною стоїть така потуга, як міністерство. Усі канали зв'язку в школі й поза нею під наглядом. Регулювальник мережі порошку флу стежить за кожним каміном у Ґоґвортсі... крім мого, звичайно. Мій інквізиторський загін відкриває й перечитує всю вхідну й вихідну совину пошту. А містер Філч контролює всі потаємні переходи замку. Якщо я знайду хоч найменше свідчення...

БАБАХ!

Підлога кабінету затряслася. Амбридж, щоб не впасти, спантеличено схопилася за стіл.

— Що це?..

Вона дивилася на двері. Гаррі скористався нагодою, щоб вилити чай з майже повної чашки у найближчу вазу з засушеними квітами. Чув, як кількома поверхами нижче бігали й кричали люди.

— Вертайтеся на обід, Поттере! — крикнула Амбридж, витягла чарівну паличку й кинулася з кабінету. Гаррі трошки зачекав, а тоді побіг за нею, щоб побачити, що там бабахнуло.

З'ясувати це було неважко. Поверхом нижче панував хаос. Хтось (а Гаррі, зрозуміло, знав, хто саме) запустив у дію величезний ящик зачаклованого феєрверку.

Коридорами гасали туди-сюди дракони з золотисто-зелених іскор. Вони гучно вибухали й стріляли вогнем. Яскраво-рожеві вогненні колеса діаметром метрів по півтора загрозливо шипіли в повітрі, немов літаючі тарілки. Від стін рикошетом відбивалися ракети з довжелезними хвостами зі сліпучих срібних зірок. Бенгальські вогні виписували в повітрі лайливі слова. Хлопавки вибухали скрізь, наче міни, і замість, щоб поступово гаснути, зникати чи вщухати, усі ці піротехнічні чудасії, здавалося, лише набирали енергії й потужності.

Прибиті жахом Філч і Амбридж завмерли на сходах. Гаррі

побачив, як одне велике вогненне колесо вирішило, мабуть, що йому треба більше місця для маневру, і зі зловісним свистом полетіло прямо на Амбридж та Філча. Ті з переляку закричали й пригнулися, а колесо пролетіло над ними й вилетіло крізь вікно на подвір'я замку. Тим часом кілька драконів і величезний фіолетовий кажан, жахливо димлячи, скористалися відчиненими дверима в кінці коридору й шугонули у напрямку третього поверху.

— Швидше, Філч! — зарепетувала Амбридж, — вони розлетяться по всій школі, якщо ми зараз нічого не зробимо... *Закляктус!*

З її чарівної палички вистрілив струмінь червоного світла і влучив в одну ракету. А та, замість завмерти в повітрі, вибухла з такою силою, що пропалила дірку в картині, на якій була зображена замріяна відьма посеред лугу. Відьма ледве встигла втекти і за кілька секунд втислася в сусідню картину. Намальовані там чарівники, що перед цим грали в карти, попідхоплювалися, щоб звільнити їй місце.

— Не приголомшуй нічого, Філч! — сердито гаркнула Амбридж, немовби це він, а не вона сама щойно виконала це закляття.

— Ваша правда, пані директорко! — прошипів Філч, який був сквибом, а отже, йому було легше проковтнути феєрверк, аніж його приголомшити. Він кинувся до найближчої комірчини, витяг звідти мітлу й почав нею розмахувати. Не минуло й кількох секунд, як феєрверк мітлу підпалив.

Гаррі надивився досить. Зігнувшись від реготу, він побіг до дверей, прихованих, як він знав, за гобеленом трохи далі по коридору. Прослизнув туди і наштовхнувся на Фреда та Джорджа, що зачаїлися там. Хлопці прислухалися, як репетують Амбридж та Філч, і аж трусилися від ледве стримуваного реготу.

— Вражаюче, — усміхнувся їм Гаррі. — Справді вражаюче... ще трохи і ви залишите доктора Флібустьєра без роботи...

— Дякую, — прошепотів Джордж, витираючи з обличчя

сльози сміху. — Якби ж вона спробувала зараз "щезника"... вони тоді почнуть ділитися надесятеро.

Феєрверк цілісінький день горів і ширився по всій школі. Хоч він наробив великої руйнації, особливо вогняними вертунцями, однак учителі, як було видно, не надто цим переймалися.

— От лихо, — саркастично бідкалася професорка Макґонеґел, коли дракон увірвався в її клас, голосно бахкаючи й стріляючи вогнем. — Міс Браун, чи не могли б ви побігти до пані директорки й сказати їй, що в наш клас залетів феєрверк?

У результаті професорка Амбридж цілісінький перший день у ролі директорки бігала по школі й намагалася погасити феєрверк у кабінетах інших учителів, бо ті самі ніяк не могли з ним упоратися. Коли пролунав останній дзвінок, і учні вже йшли до ґрифіндорської вежі, Гаррі з величезною радістю побачив, як розпатлана й чорна від сажі Амбридж, витираючи з лоба піт, виходить з кабінету професора Флитвіка.

— Дуже вам дякую, пані професорко! — пропищав професор Флитвік. — Я б і сам, звичайно, міг позбутися бенгальських вогнів, але не був певний, чи я маю на це *повноваження*.

Він засяяв посмішкою і зачинив двері перед її перекошеним лицем.

Того вечора безсумнівними героями ґрифіндорської вітальні були Фред і Джордж. Навіть Герміона проштовхалася крізь збуджену юрбу, щоб їх привітати.

— Це був просто розкішний феєрверк, — захоплено визнала вона.

— Дякую-дякую, — трохи здивувався і водночас зрадів Джордж. — "Візлівські Вибухові Вогні". На жаль, довелося використати увесь наш запас. Тепер доведеться починати з нуля.

— Але вони марно не пропали, — сказав Фред, приймаючи замовлення від галасливих ґрифіндорців. — Герміоно,

якщо хочеш записатися на "Базову багаторазову бабахівку", то вона коштує п'ять ґалеонів, а "Набір найновіших набоїв" — двадцять...

Герміона підійшла до столу, за яким сиділи й дивилися на свої портфелі Гаррі й Рон, ніби сподівалися, що домашні завдання вистрибнуть звідти й самі почнуть себе виконувати.

— Може, ми сьогодні влаштуємо вихідний? — весело запропонувала Герміона, коли повз вікно промайнув сріблястий хвіст візлівської ракети. — У п'ятницю починаються великодні канікули, і в нас ще буде повно вільного часу.

— Що з тобою? — здивовано глянув на неї Рон.

— Якщо вже ти про це згадав, — безтурботно озвалася Герміона, — то знаєш... мені здається, що я маю дещо... *бунтівний* настрій.

Коли за годину Гаррі пішов спати, вдалині ще чулися вибухи невгамовних хлопавок, а роздягаючись, він побачив, як повз вежу промайнув самотній бенгальський вогник, виразно прошипівши "пісь-пісь".

Гаррі позіхнув і заліз під ковдру. Зняв окуляри, тож рештки феєрверку, що пролітали повз вікно, видавалися йому розмитими іскристими хмаринками, такими прекрасними й таємничими на тлі чорного неба. Він повернувся на бік, уявляючи, як почувається Амбридж після першого дня на Дамблдоровій посаді, а також, як зреагує Фадж, коли довідається, що в школі цілісінький день панував суцільний гармидер. Усміхнувся й заплющив очі...

Шипіння й вибухи феєрверку за вікном віддалялися... а може, це він сам від них кудись віддалявся...

Провалився прямо в коридор, що вів до відділу таємниць. Мчав до звичайних чорних дверей... *відчиніться... відчиніться...*

Вони відчинилися.

Опинився в круглій залі з багатьма дверима... перебіг її, штовхнув рукою такі самі двері і вони теж відчинилися...

Тепер він був у довгому прямокутному приміщенні, де

клацали якісь прилади. На стінах мерехтіло світло, але він не зупинявся... мусив бігти далі...

Наприкінці були ще одні двері... вони теж відчинилися від його доторку...

І ось він опинився в темному приміщенні, високому й просторому, мов церква. Там не було нічого, крім довжелезних рядів полиць, на яких лежали невеличкі запорошені кулі зі скловолокна... Серце в Гаррі збуджено закалатало... він знав, куди йому треба... побіг далі, і його кроки були нечутні в цьому величезному порожньому приміщенні...

Тут було щось дуже-дуже йому потрібне...

Щось таке, чого він жадав... або жадав хтось інший...

Його шрам заболів...

БАБАХ!

Гаррі миттю прокинувся, сердитий і збаламучений. У темній спальні лунав веселий регіт.

— Круто! — вигукнув Шеймус, чий силует вирізнявся на тлі вікна. — Здається, одне вогненне колесо зіштовхнулося з ракетою і вони наче спарувалися! Ідіть сюди, подивіться!

Гаррі чув, як Рон і Дін злазили з ліжок, щоб подивитися. Лежав мовчки й нерухомо, біль у шрамі вщухав, а його охоплювало розчарування. Відчував, ніби в нього з-під самого носа забрали щось дуже цікаве й жадане... цього разу він був так близько.

Повз вікна ґрифіндорської вежі тепер пролітали шипучі поросята зі срібно-рожевими крильми. Гаррі лежав і прислухався до підбадьорливих вигуків ґрифіндорців зі спалень на нижніх поверхах. Йому неприємно засмоктало в животі, коли згадав, що завтра ввечері буде урок блокології.

*

Увесь день Гаррі тремтів від жаху, думаючи, що скаже Снейп, довідавшись, як далеко пробрався він у відділ таємниць у вчорашньому своєму сні. З почуттям провини він усвідомив, що з часу їхнього останнього уроку самостійно блокологією він не займався ні разу. Після зникнен-

ня Дамблдора навколо стільки всього діялося, що він був певний — хоч як би старався, все одно не зміг би звільнити мозок від усього зайвого. Однак сумнівався, що Снейп візьме це до уваги.

Спробував хоч трохи потренуватися на уроках, але нічого не вийшло. Коли він замовкав, щоб звільнитися від думок і емоцій, Герміона щоразу питала, що з ним сталося. Та й як, урешті-решт, можна було очистити мозок, коли вчителі постійно бомбардували учнів запитаннями для закріплення пройденого матеріалу.

Налаштувавшись на найгірше, він після вечері подався до Снейпового кабінету. Але у вестибюлі його наздогнала Чо.

— О, йди сюди, — зрадів Гаррі, що хоч ненадовго зможе відтягти зустріч зі Снейпом, і поманив її в той куток вестибюлю, де стояли величезні пісочні годинники. Ґрифіндорський годинник був уже майже порожній. — Як справи? Амбридж тебе ще не питала про ДА?

— Та ні, — поспіхом відповіла Чо. — Ні, просто... я тільки хотіла сказати... Гаррі, я й уявити не могла, що Маріетта все розповість...

— Ага, — невдоволено буркнув Гаррі. Він і справді волів би, щоб Чо прискіпливіше добирала подруг. Його мало тішило, що Маріетта, як він чув, і досі лежала в шкільній лікарні, бо мадам Помфрі нічогісінько не могла вдіяти з її прищами.

— Насправді вона мила дівчина, — виправдовувалася Чо. — Просто зробила помилку...

— *Мила дівчина, яка зробила помилку?* Вона ж усіх нас зрадила, і тебе теж!

— Але ж ми всі виплуталися, — благально сказала Чо. — Знаєш, її мама працює в міністерстві, їй було дуже нелегко...

— Ронів тато теж працює в міністерстві! — сердито вигукнув Гаррі. — А в нього, якщо ти й досі не помітила, на обличчі не написано "ябеда"...

— Це дуже жорстокий трюк Герміони Ґрейнджер, — сердито пирхнула Чо. — Вона повинна була нас попередити, що зачаклувала список...

— А я вважаю, що вона класно придумала, — холодно заперечив Гаррі. Чо почервоніла, а очі її спалахнули.

— Ну так, я й забула... якщо це зробила люба Герміона...

— Тільки не починай знову плакати, — застеріг її Гаррі.

— Я й не збиралася! — крикнула Чо.

— Ну то... добре, — буркнув він. — У мене зараз купа справ.

— То й біжи у своїх справах! — люто вигукнула Чо, розвернулася й пішла.

Роздратований Гаррі зійшов у Снейпів підвал. Хоч він і знав з досвіду, що Снейпові значно легше проникати в його мозок, якщо він приходить сердитий і обурений, та нічого не міг з собою вдіяти і, наближаючись до підвальних дверей, думав лиш про те, що не встиг сказати Чо про Маріетту.

— Ти спізнився, Поттере, — холодно промовив Снейп, коли Гаррі зачинив за собою двері.

Снейп стояв до Гаррі спиною, видобуваючи з себе, як завжди, деякі думки й акуратно складаючи їх у Дамблдорове сито спогадів. Поклав останнє сріблясте пасмо в кам'яну чашу і повернувся до Гаррі.

— То як, — спитав. — Чи ти тренувався?

— Так, — збрехав Гаррі, не відводячи очей від ніжок Снейпового стола.

— Зараз побачимо, — спокійно мовив Снейп. — Витягни чарівну паличку, Поттере.

Гаррі зайняв своє звичне місце обличчям до Снейпа. Той стояв з другого боку стола. Гарріне серце несамовито калатало від злості на Чо й тривоги за те, що ж цього разу видобуде Снейп з його мозку.

— На рахунок "три", — ліниво проказав Снейп. — Раз, два...

Двері Снейпового кабінету рвучко відчинилися й увірвався Драко Мелфой.

— Пане професоре... ой... вибачте...

Мелфой здивовано глянув на Снейпа і Гаррі.

— Усе гаразд, Драко, — опустив чарівну паличку Снейп. — Поттер прийшов на додаткові заняття з настійок.

Такого радісного Мелфоя Гаррі бачив тільки тоді, як Амбридж приходила інспектувати Гґріда.

— А я й не знав, — вишкірився Мелфой на Гаррі, обличчя якого палало. Багато чого віддав би він за можливість крикнути Мелфоєві всю правду... або, ще краще, торохнути його добрячим закляттям.

— Ну, що там, Драко? — запитав Снейп.

— Професорка Амбридж... карочє, їй потрібна ваша допомога, пане професоре, — повідомив Мелфой. — Знайшли Монтеґю, пане професоре, він застряг у туалеті на п'ятому поверсі.

— А як він там опинився? — здивувався Снейп.

— Не знаю, пане професоре, він і сам, тіпа, якийсь розгублений.

— Ну-ну, Поттере, — сказав Снейп, — продовжимо заняття завтра ввечері.

І він вилетів з кабінету. Мелфой глузливо й ледь чутно прошамкотів: — *Додаткові заняття, Поттер?* — і побіг за Снейпом.

Сердитий Гаррі поклав чарівну паличку в кишеню й пішов до виходу. От добре, матиме ще цілу добу, щоб потренуватися. Мав би радіти, що все так обійшлося. Хоч тепер, на жаль, Мелфой розпатякає цілій школі, що Гаррі мусить брати додаткові заняття з настійок.

Був уже біля дверей кабінету, коли побачив, як на одвірку танцює смуга мерехтливого світла. Зупинився, бо воно йому щось нагадувало... і пригадав: світло було трохи схоже на те, що мерехтіло в іншому приміщенні, яким він проходив у вчорашньому сні, потрапивши у відділ таємниць.

Озирнувся. Світло линуло з сита спогадів на Снейповім столі. Там вирувало й кружляло щось сріблясто-біле. Снейпові думки... ті, що він оберігав від Гаррі, якби той випадково прорвався крізь Снейпів захист...

Гаррі дивився на сито спогадів, переповнений цікавістю... що ж саме Снейп намагався приховати від нього?

Сріблясте світло мерехтіло на стіні... Гаррі ступив два

кроки до стола, напружено думаючи. Може, там інформація про відділ таємниць, яку Снейп ховає від нього?

Гаррі зиркнув на двері. Серце калатало як ніколи. Як довго Снейп визволятиме Монтеґю з туалету? Він відразу повернеться в кабінет, чи відведе Монтеґю до шкільної лікарні? Швидше за все відведе... Монтеґю — капітан слизеринської квідичної команди, тож Снейп захоче пересвідчитися, що з ним усе гаразд.

Гаррі підступив ближче до сита спогадів і зазирнув у нього. На мить завагався, прислухаючись, а тоді витяг чарівну паличку. У кабінеті і в коридорі панувала суцільна тиша. Гаррі легенько тицьнув чарівною паличкою в те, що було у ситі спогадів.

Срібляста речовина завирувала. Гаррі схилився над нею й побачив, що вона стала прозора. Він знову мовби дивився в якесь приміщення крізь кругле віконечко в стелі... до речі, якщо він не помилявся, це була Велика зала.

Його дихання затуманювало поверхню Снейпових думок... мозок був ніби в якійсь мряці... справжнісіньке божевілля чинити так, як йому закортіло... він весь тремтів... Снейп може повернутися будь-якої миті... але Гаррі пригадав, як розсердилася Чо, як глузливо вишкірився Мелфой, і його охопила зухвала відвага.

Набрав повні груди повітря й занурив лице у Снейпові думки. Підлога кабінету відразу похитнулася, і Гаррі полетів сторч головою у сито спогадів...

Він падав у холодну темряву, шалено обертаючись, а далі...

Опинився посеред Великої зали, але там не було чотирьох гуртожитських столів. Замість них у залі стояла сотня менших столиків, за ними сиділи учні і, низько понахилявшись, щось писали на сувоях пергаменту. Тишу порушувало тільки рипіння пер та шелестіння пергаменту. Учні явно складали іспити.

Сонце світило з височенних вікон на похилені потилиці учнів, і ті відсвічували різними відтінками мідного, каш-

танового й золотого. Гаррі обережно роззирнувся. Десь тут мав би бути і Снейп... це ж був *його* спогад...

А ось і він, за столиком позаду Гаррі. Гаррі придивився. Підліток Снейп був якийсь миршавий і блідий, наче рослина, що давно не бачила сонця. Масне волосся звисало над столом, а гачкуватий ніс мало не торкався пергаменту, на якому він писав. Гаррі обійшов Снейпа ззаду і глянув на назву екзаменаційної роботи: "ІСПИТ ДЛЯ ОТРИМАННЯ СЕРЕДНІХ ОЦІНОК ВЗІРЦЕВОГО УЧНЯ З ЗАХИСТУ ВІД ТЕМНИХ МИСТЕЦТВ".

Отже, Снейпові було п'ятнадцять чи шістнадцять років, тобто він був приблизно Гарріного віку. Його рука аж літала над пергаментом. Написав уже принаймні на тридцять сантиметрів більше, ніж його сусіди, хоч почерк мав дуже щільний, а літери крихітні.

— Залишилося п'ять хвилин!

Гаррі аж підскочив з несподіванки. Озирнувся й побачив поблизу потилицю професора Флитвіка, що ходив поміж столами. Професор Флитвік саме проходив повз хлопця з розкуйовдженим чорним волоссям... з дуже розкуйовдженим чорним волоссям...

Гаррі метнувся так швидко, що якби був у своїй фізичній подобі, то перекинув би, мабуть, кілька столів. Натомість він плавно проминув два проходи між рядами й вилетів у третій. Потилиця чорнявого хлопця дедалі ближчала і... ось він розігнувся, відклав перо й підсунув до себе сувій пергаменту, немовби хотів перечитати написане...

Гаррі зупинився перед його столиком і подивився на свого п'ятнадцятирічного батька.

Мало не вибухав від хвилювання. Дивився мовби на власний портрет з невеличкими відмінностями. Джеймс мав карі очі, ніс у нього був трохи довший, ніж у Гаррі, а на чолі не було шраму. Проте вони мали однакові худорляві обличчя, однакові губи, брови. Волосся в Джеймса стирчало на потилиці так само, як і в Гаррі, руки його не відрізнялися від Гарріних, та й на зріст вони були майже однаковісінькі.

Джеймс солодко позіхнув і розкуйовдив своє й так уже розпатлане волосся. Тоді поглянув на професора Флитвіка, повернувся на стільці й усміхнувся хлопцеві, що сидів за чотири столики від нього.

Гаррі знову розхвилювався, бо побачив Сіріуса. Той весело показав Джеймсові великого пальця, недбало погойдуючись на задніх ніжках свого стільця. Сіріус був надзвичайно вродливий. Темне волосся спадало йому на чоло з тією невимушеною елегантністю, якої ніколи не могли досягти ні Джеймс, ні Гаррі. Якась дівчина, що сиділа в Сіріуса за спиною, з надією стріляла в нього очима, хоч він того навіть не помічав. А ще за два місця від тієї дівчини сидів... тут Гаррі знову відчув приємне хвилювання... Ремус Люпин. Був він блідий і хворобливий на вигляд (може, наближався час повного місяця?) і всю свою увагу зосередив на іспиті. Перечитав відповіді, почухав підборіддя кінчиком пера і насупився.

Це означало, до речі, що десь поблизу мав би бути й Червохвіст... і справді, за кілька секунд Гаррі помітив і його — низенького хлопця з мишачим волоссям і гострим носом. Червохвіст мав стурбований вигляд. Гриз нігті, дивлячись на свою роботу, і човгав по підлозі ногами. Коли-не-коли з надією позирав на сусідів. Гаррі якусь мить дивився на Червохвоста, а тоді знову глянув на Джеймса. Батько щось малював на клапті пергаменту. Це було зображення снича, а знизу він написав дві літери "Л.Е.". Що б це могло означати?

— Прошу відкласти пера! — пискнув професор Флитвік. — Це стосується й тебе, Стебінсе! Прошу не вставати з місць, доки я не зберу ваші пергаменти! *Акціо!*

Понад сто сувоїв пергаменту полетіли в простягнуті руки професора Флитвіка й повалили його на спину. Почувся регіт. Двоє учнів, що сиділи спереду, зірвалися з місць, підхопили професора Флитвіка за лікті й поставили на ноги.

— Дякую вам... дякую, — засапався професор Флитвік. — А тепер можете всі виходити!

Гаррі глянув на батька, котрий поспіхом закреслив оздоблені візерунками літери "Л. Е.", підвівся, поклав перо й екзаменаційні питання в ранець, закинув його на спину й затримався — мабуть, щоб зачекати Сіріуса.

Неподалік Гаррі побачив Снейпа, той ішов поміж столами до виходу у вестибюль, на ходу перечитуючи екзаменаційні питання. Сутулий і кістлявий, він ішов посмикуючись, немов павук, а його масне волосся метлялося перед очима.

Зграйка балакучих дівчат відділила Снейпа від Джеймса, Сіріуса й Люпина. Гаррі втиснувся між ними й таким чином міг і далі бачити Снейпа, а водночас прислухатися до розмов Джеймса з друзями.

— Муні, як тобі сподобалося десяте питання? — поцікавився Сіріус, коли вони вже вийшли у вестибюль.

— Просто кайф, — весело відповів Люпин. — *"П'ять ознак, що визначають вовкулаку"*. Класне питання.

— І що, ти зумів пригадати всі ознаки? — вдавано стурбованим голосом запитав Джеймс.

— Начебто так, — серйозно відказав Люпин, поки вони юрмилися біля вхідних дверей разом з іншими учнями, що теж прагнули якнайшвидше вийти на сонячне подвір'я. — Перша: він сидить на моєму стільці. Друга: носить мій одяг. Третя: його звати Ремус Люпин.

Не розреготався лише Червохвіст.

— Я пригадав форму писка, зіниць і хвоста, — стурбовано пояснив він, — але більше нічого не зміг придумати...

— Чого ти такий тупий, Червохвосте? — не стерпів Джеймс. — Ти ж раз на місяць гасаєш з вовкулакою...

— Тихіше, — благально попросив Люпин.

Гаррі знову тривожно озирнувся. Снейп, що був неподалік, все ще переглядав екзаменаційні питання... але ж це був Снейпів спогад, тож якщо він на подвір'ї піде в інший бік, Гаррі вже не зможе йти за Джеймсом. Однак, на його превелику радість, коли Джеймс зі своїми трьома друзями подався галявиною до озера, Снейп рушив за ними, не

відриваючи очей від екзаменаційних питань і явно не маючи якихось конкретних планів.

Тримаючись трохи попереду нього, Гаррі міг не відставати від Джеймса з друзями.

— Цей іспит був легенький, — почув він голос Сіріуса. — Я дуже здивуюся, якщо не отримаю за нього "відмінно".

— Я теж, — погодився Джеймс. Сягнув рукою в кишеню й витяг золотого снича, що відчайдушно пручався.

— Де ти його взяв?

— Свиснув, — недбало пояснив Джеймс. Він почав бавитися зі сничем, відпускаючи його майже на півметра, а тоді знову ловив. Мав неймовірну реакцію. Червохвіст захоплено на все це дивився.

Вони зупинилися в затінку того самого бука на березі озера, що під ним якось у неділю Гаррі, Рон та Герміона дописували домашні завдання, й попадали на траву. Гаррі знову озирнувся й задоволено побачив, що Снейп теж сів на травичці в затінку густих кущів. Він і далі був заглиблений у питання іспитів для СОВ, і це дало Гаррі змогу сісти на траві між буком та кущами, спостерігаючи за чотирма друзями під деревом. Сонце іскрилося на гладесенькій поверхні озера. Дівчата, які щойно вийшли з Великої зали, посідали на березі, поскидували взуття і, сміючись, бовтали ногами у воді.

Люпин дістав книжку й почав читати. Сіріус поглядав на учнів, що там і тут товклися на траві. Вигляд він мав дещо зверхній і знуджений, однак не менш привабливий. Джеймс і далі грався зі сничем, відпускаючи його щораз далі, але завжди в останню мить ловлячи. Червохвіст дивився на це з роззявленим ротом. Коли Джеймсові вдавався особливо ефектний рух, Червохвіст захоплено ойкав і ляпав у долоні.

Минуло хвилин з п'ять, і Гаррі вже дивувався, чому батько не заспокоїть Червохвоста, але Джеймсові, мабуть, подобався вияв такої уваги. Гаррі помітив, що батько постійно розкуйовджував собі волосся, ніби не хотів, щоб воно

лежало охайно, а ще він часто позирав на дівчат, що сиділи на березі.

— Та вже досить, — озвався нарешті Сіріус, коли Джеймс ефектно впіймав снича, а Червохвіст радісно закричав, — бо Червохвіст від захоплення зараз напудить у штани.

Червохвіст порожевів, але Джеймс лише всміхнувся.

— Добре, якщо це тебе так дратує... — він сховав снича в кишеню. Гаррі мав чітке враження, що лише перед Сіріусом Джеймс не хизувався, як перед усіма іншими.

— Мені тут нудно, — буркнув Сіріус. — Швидше б настав повний місяць.

— Мусиш зачекати, — похмуро озвався Люпин, що не відривався від книжки. — Попереду ще трансфігурація, якщо тобі нудно, то перевір мене. На, візьми... — і він подав йому підручника.

Але Сіріус зневажливо пирхнув. — Мені ця дурня не потрібна, я й так усе знаю.

— Зараз розвеселишся, Гультяю, — неголосно сказав Джеймс. — Дивися, хто там...

Сіріус повернув голову. Завмер, наче пес, що занюхав зайця.

— Чудово, — тихо промовив він. — *Слинявус.*

Гаррі озирнувся, щоб побачити, на кого дивиться Сіріус.

Снейп тим часом звівся на ноги і запихав у ранець питання для СОВ. Коли він вийшов із затінку кущів і пішов по траві, Сіріус і Джеймс теж повставали.

Люпин із Червохвостом продовжували сидіти. Люпин не відривався від книжки, хоч його очі не рухалися, а між бровами з'явилася зморшка. Червохвіст пожадливо зиркав то на Джеймса з Сіріусом, то на Снейпа.

— Як ся маєш, Слинявусе? — голосно привітався Джеймс.

Снейп відреагував так миттєво, ніби очікував нападу. Кинув на землю портфель, сягнув рукою під мантію і вже витягав чарівну паличку, коли Джеймс вигукнув:

— *Експеліармус!*

Снейпова чарівна паличка злетіла на три-чотири метри вгору й упала в траву в нього за спиною. Сіріус зареготав.

— *Імпедімента!* — крикнув він, спрямовуючи на Снейпа чарівну паличку. Той полетів на землю, не маючи змоги дотягтися до власної палички, що лежала в траві.

До них обернулися всі учні. Деякі повставали й попідходили ближче. Одні поглядали на те, що відбувалося, боязко, а іншим видовище подобалося.

Снейп, важко дихаючи, лежав на землі. Джеймс і Сіріус насувалися на нього, тримаючи напоготові чарівні палички, причому Джеймс увесь час озирався на дівчат біля води. Червохвіст уже був на ногах і жадібно за всім стежив, обходячи Люпина, щоб краще бачити.

— Як іспити, Слинько? — поцікавився Джеймс.

— Я бачив, як він аж носом тер об пергамент, — лиховісно сказав Сіріус. — Тепер пергамент, мабуть, такий заляложений, що ніхто не розбере жодного слова.

Дехто з учнів засміявся. Снейпа тут помітно недолюблювали. Червохвіст теж пронизливо захихотів. Снейп спробував підвестися, але закляття ще не втратило своєї сили. Він борсався, наче обплутаний невидимими мотузками.

— Ти... зачекай-зачекай, — він важко дихав і дивився на Джеймса з неприхованою ненавистю, — зачекай... ти!

— Чого іще чекати? — холодно спитав Сіріус. — Що ти збираєшся зробити, Слинько? Витерти собі носа?

Снейп лайнувся і почав їх проклинати, але його чарівна паличка лежала за три метри від нього, тож нічого не сталося.

— Помий собі рота, — холодно відреагував Джеймс. — *Брудозникс!*

Зі Снейпового рота вилетіли рожеві мильні бульбашки. Губи його вкрилися піною, він почав хапати ротом повітря й задихатися...

— ВІДЧЕПІТЬСЯ від нього!

Джеймс і Сіріус озирнулися. Джеймсова вільна рука відразу потяглася до волосся.

То була одна з тих дівчат, що сиділи на березі озера. Густе темне волосся з рудуватим відливом падало їй на плечі,

відтінюючи дивовижні зелені мигдалеподібні очі... Гарріні очі.

Гарріна мама.

— Як ся маєш, Еванс? — привітався Джеймс, і голос його раптом став дуже лагідний, глибокий і дорослий.

— Відчепіться від нього, — повторила Лілі. Вона дуже неприязно зиркнула на Джеймса. — Що він вам зробив?

— Ну... — Джеймс обмірковував відповідь, — вистачає самого факту його існування...

Дехто засміявся. Сіріус і Червохвіст теж. Люпин, що все ще не підводив очей від підручника, не сміявся. Не засміялася й Лілі.

— Поттере, ти вважаєш, що це смішно? — холодно спитала вона. — Ти просто самовпевнений нахаба. *Відчепися* від нього.

— Відчеплюся, Еванс, якщо почнеш зі мною зустрічатися, — швидко сказав Джеймс. — Погодься, і я ніколи не підніму паличку на того Слинька.

Стримувальне закляття за його спиною вже почало втрачати силу. Снейп, випльовуючи з рота мильні бульбашки, поповз до своєї чарівної палички.

— Я не стала б з тобою зустрічатися, навіть якби довелося вибирати між тобою і кальмаром, — відрубала Лілі.

— Не пощастило, друже Золотороже, — весело поспівчував Джеймсові Сіріус і повернувся до Снейпа. — ОЙ!

Та було вже пізно. Снейп націлив чарівну паличку прямісінько на Джеймса. Блиснуло світло, і на Джеймсовім лиці з'явилася рана, забризкавши кров'ю мантію. Джеймс крутнувся, знову спалахнуло світло, і ось уже Снейп висів у повітрі догори дриґом, мантія закотилася йому на голову, оголивши бліді худющі ноги й сіруваті труси.

Учні в натовпі заулюлюкали, а Сіріус, Джеймс і Червохвіст аж покотилися зі сміху.

Лілі, розлючене обличчя якої ледь-ледь пересмикнулося, ніби вона й сама готова була всміхнутися, крикнула:

— Опусти його на землю!

— В момент, — погодився Джеймс і легенько смикнув чарівною паличкою. Снейп гепнувся на землю. Виплутавшись з-під власної мантії, він швидко зірвався на ноги й наставив чарівну паличку, але Сіріус вигукнув: *"Петрифікус Тоталус!"* — і Снейп знову повалився, мов колода.

— ВІДЧЕПІТЬСЯ ВІД НЬОГО! — закричала Лілі. Вона теж витягла чарівну паличку. Джеймс і Сіріус боязко озирнулися.

— Ой, Еванс, не змушуй мене знову хапатися за паличку, — попередив Джеймс.

— То розчаклуй його!

Джеймс тяжко зітхнув, повернувся до Снейпа і пробурмотів протизакляття.

— Будь ласка, — зітхнув він ще раз, поки Снейп зводився на ноги. — Тобі пощастило, Слинявусе, що тут була Еванс...

— Мені не потрібна допомога задрипаної бруднокровки!

Лілі закліпала очима.

— Прекрасно, — холодно озвалася вона. — Надалі я тебе не рятуватиму. І не забудь випрати труси, *Слинявусе.*

— Попроси в Еванс пробачення! — заревів Снейпові Джеймс, погрозливо націлившись чарівною паличкою.

— Мені не потрібно, щоб *ти* витягав з нього вибачення, — крикнула Лілі, повертаючись до Джеймса. — Ти нічим не кращий за нього.

— Що? — вибухнув Джеймс. — Я НІКОЛИ не обізвав би тебе... сама знаєш як!

— Розтріпуєш свої патли, бо думаєш, що стаєш стильнішим, ніби щойно зліз із мітли, викаблучуєшся з тим дурним сничем, тиняєшся коридорами й зачакловуєш усіх, хто тебе дратує, тільки тому, що ти це вмієш... я ще дивуюся, як твоя мітла взагалі відривається від землі з таким придурком. Мене від тебе НУДИТЬ.

Вона розвернулася й побігла геть.

— Еванс! — крикнув їй услід Джеймс. — ЕВАНС!

Але вона не озирнулася.

— Що з нею? — здивувався Джеймс, марно намагаючись вдавати, що все це не має для нього великого значення.

— Читаючи поміж рядків, старий, можна припустити, що вона вважає тебе чваньком, — пояснив Сіріус.

— Ну що ж, — розлючено буркнув Джеймс, — що ж...

Знову зблиснуло світло — і Снейп іще раз завис у повітрі догори ногами.

— Хто хоче бачити, як я скину зі Слинька труси?

Але Гаррі не встиг довідатися, чи справді Джеймс роздяг Снейпа. Його руку раптом стисли, мов кліщами, чиїсь пальці. Гаррі зіщулився й озирнувся, щоб глянути, хто його схопив. І тут, на превеликий жах, побачив величезного й цілком дорослого Снейпа, що стояв біля нього, побілілий від злості.

— Розважаєшся?

Гаррі відчув, що здіймається догори. Сонячний день довкола нього згас. Він мчав кудись угору крізь крижану темряву, а Снейпові пальці міцно стискали його руку. Тоді раптом зробив щось на зразок сальто в повітрі, ноги торкнулися кам'яної підлоги підвалу, і він знову опинився біля сита спогадів у темному кабінеті вчителя настійок.

— Ну, — Снейп так міцно стис Гарріну руку, що вона аж заніміла. — *Що*... Поттере, розважався?

— Н-ні, — спробував вивільнити руку Гаррі.

Це було страшне видовище — Снейпові губи тремтіли, обличчя поблідло, а зуби вишкірились.

— Веселий був твій батько, правда? — Снейп так струсонув Гаррі, що в того трохи не злетіли з носа окуляри.

— Я... не...

Снейп щосили відштовхнув Гаррі від себе і той боляче гепнувся на підлогу.

— Не смій нікому говорити про побачене! — заревів Снейп.

— Не буду, — підвівся Гаррі й позадкував якомога далі від Снейпа. — Не буду, звичайно, я не...

— Геть звідси, геть! Не хочу тебе більше бачити у своєму кабінеті!

Гаррі кинувся до виходу, а над його головою розбилася посудина з дохлими тарганами. Він вискочив за двері і так чкурнув, що зупинився аж тоді, коли його зі Снейпом уже

розділяли три поверхи. Важко дихаючи, притулився до стіни й почав розтирати синець на руці.

Не мав жодного бажання так рано повертатися до ґрифіндорської вежі чи переповідати побачене Ронові й Герміоні. Гаррі почувався таким переляканим і нещасним не тому, що на нього кричали і шпурлялися банками. Просто він знав, як то буває, коли тебе принижують на очах у інших, чудово розумів, що відчував Снейп, коли його батько над ним глумився, а судячи зі щойно побаченого, батько й справді був зухвалий і зарозумілий — на чому завжди й наголошував йому Снейп.

— РОЗДІЛ ДВАДЦЯТЬ ДЕВ'ЯТИЙ —

Консультація з працевлаштування

— А чому ти більше не вивчаєш блокологію? — поцікавилася нахмурена Герміона.

— Та я ж тобі *казав*, — пробелькотів Гаррі. — Снейпові здається, що я вже вивчив основи і далі можу займатися самостійно.

— То що, тобі вже не сняться дивні сни? — недовірливо спитала Герміона.

— Майже ні, — відповів, не дивлячись на неї, Гаррі.

— А я думаю, що Снейп не повинен був зупинятися, доки ти не будеш абсолютно певний, що їх контролюєш! — обурилася Герміона. — Гаррі, ти мусиш піти до нього й попросити...

— Не піду, — категорично заперечив Гаррі. — Забудь про це, Герміоно.

Був перший день великодніх канікул, і Герміона за звичкою креслила для них трьох графіки повторення матеріалу. Гаррі з Роном у це не втручалися, бо все одно з нею краще було не сперечатися, та й графіки ці, врешті-решт, могли пригодитися.

Рон запанікував, довідавшись, що до іспитів залишилося всього шість тижнів.

— Не розумію, чому це для тебе несподіванка? — здивувалася Герміона, торкаючись чарівною паличкою кожного квадратика на Роновім графіку, і той спалахував відповідним кольором, залежно від предмета.

— Не знаю, — буркнув Рон, — багато всього діялося.

— На, це тобі, — передала вона йому графік, — якщо його дотримаєшся, то все буде нормально.

Рон похмуро подивився на графік і раптом повеселішав.

— Ти мені щотижня даєш вільний день!

— Це для квідичних тренувань, — пояснила Герміона.

Усмішка на Роновім обличчі зів'яла.

— А який сенс? — знову спохмурнів він. — Скоріше мій тато стане міністром магії, ніж ми цього року завоюємо кубок.

Герміона нічого не відповіла. Вона дивилася на Гаррі, що втупився в стіну, а Криволапик торсав його лапкою — хотів, щоб його почухали за вушком.

— Що таке, Гаррі?

— Га? — отямився він. — Та нічого.

Гаррі схопив підручник "Теорії захисних чарів" і вдав, що шукає потрібний розділ. Криволапик розчаровано заліз під Герміонине крісло.

— Я недавно бачила Чо, — невпевнено почала Герміона. — Вона щось була не в гуморі... ви що, знову посварилися?

— Що? А, так, посварилися, — зрадів Гаррі, що Герміона змінила тему.

— А чому?

— Через її подружку-ябеду, Маріетту, — пояснив Гаррі.

— І правильно зробив, що посварився! — обурено вигукнув Рон, відкладаючи графік повторення матеріалу. — Якби не вона...

Рон почав нарікати на Маріетту Еджком, і це Гаррі дуже допомогло. Тепер йому достатньо було з сердитим виразом кивати головою і вставляти "так" або "правильно", коли Рон переводив дух, а самому пригадувати побачене в ситі спогадів.

Гаррі відчував, як той спогад роз'їдає його зсередини. Він ніколи не сумнівався, що його батьки були чудовими людьми, тому завжди обурено відкидав усі наклепи, якими паплюжив батька Снейп. Хіба ж не *казали* такі люди, як Геґрід і Сіріус, що Гаррін батько був прекрасною людиною? ("*А ти подивись, яким був сам Сіріус,* — бурмотів набридливий голосочок у Гарріній голові, — *...не кращий, якщо не гірший.*") Так, він колись підслухав, як професорка Макґонеґел казала, що школа ще не бачила гірших шибеників, ніж його батько і Сіріус, але вона також назвала їх натхненниками близнюків Візлі, а Гаррі не міг собі уявити, щоб Фред і Джордж для забави перевертали когось догори ногами...

хіба що вони когось люто ненавиділи... скажімо, Мелфоя, або того, хто справді цього заслужив...

Гаррі намагався довести самому собі, що Джеймс не просто так знущався над Снейпом, але ж хіба не питала Лілі: "Що він вам зробив?" І хіба Джеймс не відповів: "Вистачає самого факту його *існування*". Хіба Джеймс не почав ту дурну забаву лише тому, що Сіріусові було нудно? Гаррі пригадав, як Люпин розповідав на площі Ґримо, що Дамблдор зробив його старостою, сподіваючись, що він хоч трохи стримуватиме Джеймса та Сіріуса... проте в ситі спогадів Люпин сидів і не втручався...

Гаррі пригадав, як не витримала Лілі; мати вчинила порядно. Але його дуже тривожив вираз її обличчя, коли вона кричала на Джеймса; помітно було, що вона його ненавидить, і Гаррі не міг збагнути, чому вони врешті-решт побралися. Він навіть підозрював, що Джеймс міг її просто присилувати...

Майже п'ять років думка про батька була джерелом радості і натхнення. Коли йому казали, що він схожий на Джеймса, Гаррі аж світився від гордості. А тепер... тепер згадка про батька приносила холод і розпуку.

Минали великодні канікули, погода дедалі теплішала-веселішала, але Гаррі, як і всі п'яти- й семикласники, сидів безвихідно над підручниками, повторював пройдений матеріал і бував хіба що в бібліотеці. Гаррі вдавав, що настрій у нього поганий тільки через наближення іспитів, а оскільки його друзям-ґрифіндорцям самим уже остогидло вчитися, то йому ніхто не допікав зайвими запитаннями.

— Гаррі, я ж до тебе звертаюся, ти чуєш?

— Га?

Він озирнувся. До його самотнього столика в бібліотеці підсіла розпатлана Джіні Візлі. Був пізній недільний вечір. Герміона пішла до ґрифіндорської вежі повторювати стародавні руни, а Рон був на квідичному тренуванні.

— Привіт, — підтягнув до себе підручники Гаррі. — А чому ти не на тренуванні?

— Уже закінчилося, — пояснила Джіні. — Рон мусив відвести до лікарні Джека Слоупера.

— Чому?

— Ми не певні, але *думаємо*, що він сам себе лупнув биткою і знепритомнів. — Вона тяжко зітхнула. — До речі... прийшла посилка, ми її щойно отримали після перевірки в Амбридж.

Джіні підняла на стіл коробку, загорнуту в бурий папір. Його явно розгортали, а потім абияк знову обгорнули ним коробку. Зверху червоним чорнилом було написано: *"Перевірено й дозволено Верховним інквізитором Гоґвортсу"*.

— Це великодні яєчка від мами, — пояснила Джіні. — Є одне й для тебе... На.

Вона передала йому гарне шоколадне яєчко, оздоблене крихітними глазурованими сничами. Судячи з обгортки, в яєчку був ще й пакетик свистобджілок. Гаррі якусь мить дивився на нього, а тоді з жахом відчув, як йому до горла підступив клубок.

— Що з тобою, Гаррі? — тихенько спитала Джіні.

— Усе нормально, — хрипко відповів Гаррі. Клубок у горлі був болючий. Він не розумів, чому на нього так подіяло великоднє яйце.

— Ти останнім часом якийсь зажурений, — не вгавала Джіні. — Мені здається, якби ти *поговорив* з Чо...

— Я хотів би поговорити не з Чо, — заперечив Гаррі.

— А з ким? — пильно глянула на нього Джіні.

— Я...

Він озирнувся, чи ніхто їх не підслуховує. Досить далеко від них Мадам Пінс видавала величезну гору книжок ошелешеній Анні Ебот.

— Я хотів би поговорити з Сіріусом, — пробурмотів він. — Але знаю, що це неможливо.

Джіні задумливо дивилася на нього. Щоб десь подіти руки, Гаррі зняв обгортку з великоднього яєчка, відламав чималий шматок і поклав у рот.

— Якщо ти так хочеш поговорити з Сіріусом, — про-

тягла Джіні, теж частуючись яєчком, — то можна щось придумати.

— О-о, тут придумаєш, — втомлено зітхнув Гаррі. — Амбриджка стежить за камінами й перечитує листи.

— Якщо ростеш в одному домі з Фредом і Джорджем, — замислено сказала Джіні, — то починаєш розуміти: не існує нічого неможливого, якщо маєш крихту зухвальства.

Гаррі глянув на неї. Можливо, це подіяв шоколад — Люпин завжди радив його їсти після зіткнення з дементорами — або просто він нарешті висловив уголос бажання, що нестерпно пекло його зсередини ось уже цілий тиждень, але Гаррі відчув якусь надію.

— ЩО ЦЕ ВИ ТУТ ВИТВОРЯЄТЕ?!

— От чорт, — прошепотіла Джіні, зриваючись на ноги. — Я й забула...

На них насувалася мадам Пінс. Її зморшкувате лице перекосив гнів.

— *Шоколад у бібліотеці!* — закричала вона. — Геть... *геть*... ГЕТЬ!

Махнула чарівною паличкою — і Гарріні книжки, портфель і каламар полетіли з бібліотеки навздогін йому та Джіні, кілька разів добряче стукнувши їх по головах.

*

Ніби підкреслюючи важливість майбутніх іспитів, наприкінці канікул на столах у ґрифіндорській вежі з'явилися брошурки, проспекти й рекламки з описами різноманітних чаклунських професій, а на дошці оголошень вивісили таке повідомлення:

КОНСУЛЬТАЦІЯ З ПРАЦЕВЛАШТУВАННЯ

У перший тиждень останньої чверті всім п'ятикласникам необхідно зустрітися з вихователями їхніх гуртожитків для обговорення майбутнього працевлаштування. Знизу додається розклад індивідуальних консультацій.

Гаррі переглянув список і побачив, що він має бути в ка-

бінеті професорки Макґонеґел о пів на третю в понеділок,. а це означало, що доведеться пропустити майже весь урок віщування. Разом з іншими п'ятикласниками останні дні великодніх канікул він провів, перечитуючи всю залишену для них інформацію про майбутні професії.

— Цілительство мене не приваблює, — мовив Рон в останній вечір перед початком чверті. Він перечитував брошурку з перехрещеними кісткою та чарівною паличкою на обкладинці — тобто з емблемою лікарні Святого Мунґо. — Тут пишуть, що для цього необхідно, складаючи НОЧІ, отримати, щонайменше, "Д" з настійок, гербалогії, трансфігурації, замовлянь і захисту від темних мистецтв. Тобто... оце так... потрібно зовсім небагато, правда?

— Бо це дуже відповідальна робота, — неуважно сказала Ґерміона. Вона переглядала яскравий помаранчево-рожевий проспект, що називався "ТО ВИ ХОТІЛИ Б МАТИ РОБОТУ, ПОВ'ЯЗАНУ З МАҐЛАМИ?" — Не треба особливої кваліфікації, щоб налагоджувати контакти з маґлами. Вистачить отримати СОВу за маґлознавство: *"Набагато більше важать ваше завзяття, витримка та добре почуття гумору!"*

— Для налагодження контакту з моїм дядьком доброго почуття гумору не вистачить, — похмуро заперечив Ґаррі. — Радше треба мати добру реакцію, щоб ухилятися від стусанів. — Ґаррі саме читав рекламну брошурку про роботу в чаклунському банку. — Ось послухайте: *"Прагнете захопливої праці, пов'язаної з подорожами, пригодами та вагомими преміями за ризикові пошуки скарбів? То подумайте про роботу в чаклунському банку "Ґрінґотс", де зараз є вакантні посади зламувачів заклять у багатообіцяючих закордонних проектах..."* Але потрібне знання числомагії... Ґерміоно, ти можеш за це взятися!

— Мене банки не цікавлять, — байдуже відповіла Ґерміона, що переглядала брошурку "ЧИ МАЄТЕ ВИ ХИСТ ДО МУШТРУВАННЯ ТРОЛІВ-ОХОРОНЦІВ?"

— Агов! — почув Ґаррі голос над вухом. Він озирнувся. До них підсіли Фред і Джордж. — Джіні нам про тебе роз-

повіла, — сказав Фред, кладучи ноги на столик, від чого на підлогу впало кілька брошурок про роботу в Міністерстві магії. — Казала, що ти хотів би поспілкуватися з Сіріусом.

— Що? — негайно озвалася Герміона. Її рука завмерла на півдорозі до проспекту "ЗАВІТАЙТЕ У ВІДДІЛ МАГІЧНИХ НЕЩАСНИХ ВИПАДКІВ ТА КАТАСТРОФ".

— Так... — якомога недбаліше підтвердив Гаррі, — було б непогано...

— Не будь таким ідіотом, — випросталася Герміона і глянула на нього так, ніби не вірила власним очам. — З Амбридж, яка порпається в камінах і обшукує всіх сов?

— Думаю, можна піти іншим шляхом, — з усмішкою потягся Джордж. — Треба тільки елементарно відвернути її увагу. До речі, ви, мабуть, помітили, що на великодніх канікулах ми не вчиняли ніяких заворушок?

— Бо який був сенс псувати собі відпочинок? — додав Фред. — Ніякого сенсу. Окрім того, ми б заважали учням повторювати пройдене, а такого ми собі аж ніяк не могли дозволити.

Він святенницьки вклонився Герміоні, яку помітно вразила така чуйність з його боку.

— Але завтра знову починаються будні, — весело провадив Фред. — І якщо ми все одно збираємося трошки хаснути, то чому Гаррі не може цим скористатися, щоб побалакати з Сіріусом?

— Так, *але все ж*, — заперечила Герміона з таким виглядом, ніби пояснювала щось простеньке комусь дуже тупому, — навіть, якщо ви й *відвернете* її увагу, то як саме Гаррі зможе з ним поговорити?

— У кабінеті Амбриджки, — тихесенько проказав Гаррі.

Він уже давно про це думав і не бачив іншої альтернативи. Амбридж сама сказала, що не стежать тільки за її каміном.

— Ти... мабуть... здурів? — ледве чутно прошепотіла Герміона.

Рон опустив брошурку про торгівлю високосортними грибками і насторожено прислухався.

— Не думаю, — знизав плечима Гаррі.

— А як же ти туди потрапиш?

Гаррі вже мав готову відповідь.

— Сіріусів ніж.

— Вибач?

— Позаторік на Різдво Сіріус подарував мені ножа, що відкриває будь-який замок, — пояснив Гаррі. — Тому, якщо вона навіть зачаклувала двері й *"Алогомора"* не подіє — а вона це зробила, я не сумніваюся...

— А ти що про це думаєш? — запитала Герміона в Рона, і Гаррі відразу пригадав місіс Візлі, що просила допомоги у свого чоловіка під час першої Гарріної вечері на площі Ґримо.

— Не знаю, — засовався Рон, не бажаючи висловлювати свою думку. — Якщо Гаррі хоче, то це його власна справа.

— Оце справжній друг, та ще й з роду Візлів, — поплескав Рона по плечі Фред. — Ну що ж. У нас є певні плани на завтра, відразу після уроків, бо найбільший ефект вийде тоді, як усі ще будуть у коридорах... Гаррі, ми почнемо це у східному крилі, щоб відразу виманити її з кабінету... думаю, ми тобі можемо гарантувати хвилин з двадцять. Так? — глянув він на Джорджа.

— Легко, — підтвердив Джордж.

— А що саме ви зробите? — поцікавився Рон.

— Побачиш, братику, — відповів Фред, і вони з Джорджем підвелися, — якщо прогуляєшся завтра десь о п'ятій вечора тим коридором, де статуя Григорія Улесливого.

*

На другий день Гаррі прокинувся раненько, відчуваючи майже таку ж стурбованість, як і того ранку, коли в міністерстві відбувався розгляд його справи. Гаррі хвилювало не лише майбутнє вторгнення до кабінету Амбридж і використання її каміна для розмови з Сіріусом, хоча й цього було б цілком досить. Сьогодні Гаррі мав ще й побачити Снейпа — уперше після того як Снейп викинув його зі свого кабінету.

Гаррі якийсь час полежав, думаючи, що його чекає цього дня, а тоді тихенько встав, підійшов до вікна біля Невілового ліжка й задивився на чудовий ранок. У синьому безхмарному небі висів прозорий молочний серпанок. Просто перед Гаррі виднівся розлогий бук, під яким його батько колись знущався над Снейпом. Не був певний, що скаже йому Сіріус для виправдання побаченого в ситі спогадів, але страшенно хотів почути безпосередньо з Сіріусових уст, що ж тоді сталося, дізнатися про якісь пом'якшувальні моменти, знайти хоч якесь пояснення батькової поведінки...

Увагу Гаррі привернув якийсь рух на узліссі Забороненого лісу. Він примружився від сонця й побачив Геґріда, що виходив з-за дерев. Здається, він накульгував. Гаррі дивився, як Геґрід пошкандибав до дверей своєї хижі, а тоді зайшов досередини. Кілька хвилин Гаррі стежив за хижею. Геґрід більше не з'являвся, а з димаря заструмував димок. Отже, Геґрід не був тяжко поранений, якщо міг розвести вогонь.

Гаррі відвернувся від вікна, пішов до своєї валізи й почав одягатися.

Його очікувало проникнення в кабінет Амбридж, тож Гаррі й не сподівався, що цей день буде спокійний. Однак він не врахував, що Герміона не перестане відраджувати його від того, що він запланував на п'яту годину. Уперше в житті на історії магії вона слухала професора Бінса так само неуважно, як і Гаррі з Роном, зате невтомно засипала Гаррі застереженнями, які той пропускав повз вуха.

— ...а якщо вона тебе впіймає, то не тільки вижене зі школи, а й здогадається, що ти розмовляв з Сопуном, і тоді таки *змусить* тебе випити сироватку правди й відповісти на її запитання...

— Герміоно, — обурено прошепотів Рон, — може, ти нарешті перестанеш нападати на Гаррі й почнеш слухати Бінса? Бо інакше мені самому доведеться конспектувати його лекцію!

— Можеш хоч раз законспектувати, не помреш!

Коли вони спустилися в підвали, Гаррі й Рон з Герміоною не розмовляли. Це її не зупинило, й вона скористалася їхньою мовчанкою, щоб бомбардувати їх нескінченним потоком похмурих прогнозів. Вона так несамовито сичала, що Шеймус мало не п'ять хвилин розглядав свій казанок, шукаючи, де він протікає.

Тим часом Снейп вирішив поводитися так, ніби Гаррі просто не існувало. Гаррі був звиклий до такої тактики, адже її з превеликою втіхою застосовував дядько Вернон. Слава Богу, що не сталося нічого гіршого. До речі, порівняно з традиційним Снейповим глузуванням і дошкульними зауваженнями, цей новий підхід мав свої переваги. Гаррі з радістю виявив, що, коли до нього ніхто не чіпляється, йому досить легко вдається виготовити підбадьорливу настоянку. Наприкінці уроку він налив порцію настоянки в пляшечку, закоркував її і поніс до Снейпового стола для перевірки, відчуваючи, що зараз міг би навіть отримати оцінку "Д".

Та щойно він відвернувся від стола, як почув за спиною голосний брязкіт. Мелфой вибухнув задоволеним реготом. Гаррі швидко обернувся. Пляшечка з його настоянкою лежала розбита на підлозі, а Снейп дивився на нього зі зловтіхою.

— Овва, — тихим голосом сказав він. — Ще одна нульова оцінка, Поттере.

Гаррі від гніву не міг говорити. Побіг до свого казанка, щоб наповнити ще одну пляшечку й таки примусити Снейпа поставити оцінку, але з жахом побачив, що казанець уже порожній.

— Вибач! — затулила руками рота Герміона. — Вибач мені, Гаррі. Я думала, що ти вже все зробив, тому взяла й почистила казанець!

Гаррі навіть слова не зміг сказати. Коли продзвенів дзвінок, він, не озираючись, подався з підвалу, а за обідом сів між Невілом і Шеймусом, щоб Герміона не допікала його через плани, пов'язані з кабінетом Амбридж.

Коли Гаррі прийшов на віщування, то був у такому кепському настрої, що навіть забув про консультацію щодо працевлаштування у професорки Макґонеґел. Пригадав про це аж тоді, як Рон поцікавився, чому він на неї не пішов. Помчав сходами нагору й прибіг, ледве дихаючи, всього на п'ять хвилин пізніше.

— Вибачте, пані професорко, — прохрипів він, зачиняючи двері. — Вилетіло з голови.

— Нічого, Поттере, — сказала Макґонеґел, а в кутку в цей час хтось зашморгав носом. Гаррі озирнувся.

Там з нотатником на колінах сиділа професорка Амбридж. На шиї в неї було недоладне жабо, а на обличчі — бридка самовдоволена усмішка.

— Сідай, Поттере, — напружено мовила професорка Макґонеґел. Тремтячими руками вона перекладала на столі численні брошурки.

Гаррі сів спиною до Амбридж і щосили намагався не прислухатися до рипіння її пера об пергамент.

— Отже, Поттере, ми тут зустрічаємося, щоб обговорити твої плани щодо майбутньої праці й допомогти тобі вибрати предмети для вивчення в шостому і сьомому класах, — пояснила професорка Макґонеґел. — Чи ти вже думав, що хотів би робити після закінчення Ґоґвортсу?

— Е-е... — видушив з себе Гаррі.

Його увагу дуже відвертало рипіння пера за спиною.

— Ну? — підганяла професорка Макґонеґел.

— Взагалі, я хотів би стати аврором, — проказав Гаррі.

— Для цього потрібно мати найвищі оцінки, — сказала професорка Макґонеґел, витягаючи зі стосу проспектів на столі маленьку темну брошурку й розгортаючи її. — Коли складатимеш НОЧІ, мусиш щонайменше з п'яти предметів отримати оцінку не нижчу за "добре". Після цього необхідно буде пройти цілу серію суворих тестів у штаб-квартирі аврорів, де випробують твій характер і здібності. Це тяжка професія, Поттере, туди беруть най-най-найкращих. Мені навіть здається, що за минулі три роки на цю роботу не взяли нікого.

Тієї миті професорка Амбридж легенько кашлянула, немовби перевіряла, як тихо зможе це зробити. Професорка Макґонеґел не звернула на це уваги.

— Ти, мабуть, хотів би знати, які тобі треба вивчати предмети? — запитала вона голосніше, ніж досі.

— Так, — відповів Ґаррі. — Очевидно, захист від темних мистецтв?

— Авжеж, — коротко підтвердила професорка Макґонеґел. — А ще б я порадила...

Професорка Амбридж знову кашлянула, тепер значно виразніше. Професорка Макґонеґел на мить заплющила очі, а тоді знову розплющила й говорила далі, ніби нічого не сталося.

— А ще б я порадила трансфігурацію, адже авторам під час роботи часто доводиться перетворюватися чи розперетворюватися. Але мушу попередити, Поттере, що в моїх класах готуватимуться до рівня НОЧІ тільки ті учні, які отримали "добрі" або вищі СОВи. Я оцінила б теперішній твій рівень на "задовільно". Тож ти повинен перед іспитами добряче попрацювати, щоб мати змогу продовжити навчання. Окрім цього, тобі треба буде вивчати замовляння, це завжди пригодиться, і настоянки. Так, Поттере, настоянки, — додала вона, ледь помітно всміхнувшись. — Авторам абсолютно необхідно знати отрути й протиотрути. А професор Снейп категорично відмовляється приймати учнів, які отримали СОВи менші, ніж "відмінні", тому...

Професорка Амбридж кашлянула дуже голосно.

— Долорес, може, тобі дати краплі від кашлю? — запитала професорка Макґонеґел, не дивлячись на професорку Амбридж.

— Та ні, дуже тобі дякую, — відповіла Амбридж з тією самовдоволеною усмішкою, що її так ненавидів Ґаррі. — Мінерво, чи не могла б я вставити буквально два слова?

— Не сумніваюся, що могла б, — процідила професорка Макґонеґел крізь міцно стиснуті зуби.

— Мені просто цікаво, чи містер Поттер досить *урівно-*

важений як на аврора? — солодко проказала професорка Амбридж.

— Тобі цікаво? — зверхньо кинула професорка Макґонеґел. — Поттере, — провадила вона далі, мовби й не зупинялася, — якщо це в тебе серйозний намір, то я б тобі радила зосередитися на трансфігурації та настоянках. Бачу, професор Флитвік минулі два роки ставив тобі "задовільно" і "добре", отже, з замовляннями в тебе нібито непогано. Щодо захисту від темних мистецтв, то тут твої оцінки в основному були високі. Професор Люпин узагалі вважав, що ти... *Долорес, тобі справді не потрібні краплі від кашлю?*

— Ой, Мінерво, не потрібні, дякую, — дурнувато всміхнулася професорка Амбридж, яка щойно закашлялася чи не найголосніше. — Мені лише здалося, що перед тобою немає останніх Гарріних оцінок із захисту від темних мистецтв. Я їх тобі передавала.

— Оці? — з відразою витягла професорка Макґонеґел аркуш рожевого пергаменту з Гарріної папки. Переглянула його, трохи звівши брови, а тоді без коментарів поклала назад у папку.

— Як я вже казала, Поттере, професор Люпин вважав, що ти виявив неабиякі здібності до цього предмета, а отже, і до професії аврора...

— Мінерво, ти не зрозуміла мого зауваження? — знову втрутилася професорка Амбридж медовим голосом, навіть забувши покашляти.

— Авжеж зрозуміла, — професорка Макґонеґел так зціпила зуби, що її слова важко було розібрати.

— Тоді я просто збентежена... як же ти після цього можеш давати містерові Поттеру марні надії на те...

— Марні надії? — перепитала професорка Макґонеґел, і далі не дивлячись на Амбридж. — Він отримав високі оцінки на всіх тестах із захисту від темних мистецтв.

— Мінерво, мені страшенно прикро тобі заперечувати, але ти мала помітити, що з мого предмета Гаррі має жалюгідні результати...

— Либонь, я повинна зрозуміліше пояснити, що маю на увазі, — нарешті глянула прямо у вічі Амбридж професорка Макґонеґел. — Він отримав високі оцінки з усіх тестів, що їх проводили *компетентні* вчителі.

Усмішка професорки Амбридж зникла так миттєво, ніби перегоріла лампочка. Вона відхилилася в кріслі, перегорнула сторінку свого нотатника й почала там писати з шаленою швидкістю, а її вибалушені очі перекочувалися з боку вбік. Професорка Макґонеґел знов обернулася до Гаррі. Ніздрі в неї тріпотіли, очі палали.

— Маєш якісь запитання, Поттере?

— Так, — сказав Гаррі. — Які саме тести на характер і здібності проводить міністерство, якщо добре скласти НОЧІ?

— Треба продемонструвати здатність опиратися чужому тиску та несприятливим обставинам, — сказала професорка Макґонеґел, — виявити завзяття й наполегливість, адже навчання аврора триває додаткові три роки. А ще, звичайно, показати високий рівень володіння практичним захистом. Потрібно довго вчитися навіть після закінчення школи, тому, якщо ти не готовий...

— І ще не треба забувати, — втрутилася Амбридж, голос у якої був тепер крижаний, — що міністерство перевіряє репутацію тих, хто бажає стати аврором. Чи не порушували вони законів.

— ... якщо ти не готовий складати іспити й після Ґоґвортсу, то варто подумати про інший...

— А це означає, що цей хлопець має не більше шансів стати аврором, ніж Дамблдор — повернутися до цієї школи.

— Отже, він має дуже добрі шанси, — відрізала професорка Макґонеґел.

— Поттер порушував закон, — голосно додала Амбридж.

— З Поттера зняли всі звинувачення, — ще голосніше заперечила Макґонеґел.

Професорка Амбридж підвелася. Вона була така низька, що це мало що змінило. Однак її показна самовдоволеність

змінилася нестямною люттю, від чого широке обвисле обличчя стало напрочуд зловісне.

— Поттер не має жодних шансів стати аврором!

Професорка Макґонеґел теж зірвалася на ноги — і досягла цим значнішого ефекту, адже тепер вона височіла над професоркою Амбридж.

— Поттере, — задзвенів її голос, — я допоможу тобі стати аврором, хоч би чого це мені коштувало! Я з тобою працюватиму навіть ночами, але ти досягнеш необхідного результату!

— Міністр магії нізащо не візьме на роботу Гаррі Поттера! — просичала Амбридж.

— Коли Поттер шукатиме роботу, міністром магії, цілком можливо, буде хтось інший! — крикнула Макґонеґел.

— Ага! — теж крикнула професорка Амбридж, наставивши на Макґонеґел свого куцого пальця. — Так! Так-так-так! Авжеж! Ось чого ти хочеш, Мінерво Макґонеґел! Хочеш, щоб Корнеліуса Фаджа замінив Албус Дамблдор! Гадаєш, що опинишся на моєму місці, станеш першим заступником міністра і заодно директоркою!

— Ти мариш, — презирливо сказала професорка Макґонеґел. — Поттере, на цьому консультацію завершено.

Гаррі схопив портфель і вискочив з кабінету, не наважившись глянути на професорку Амбридж. Навіть у коридорі він чув, як Амбридж із професоркою Макґонеґел щось кричали одна одній.

Коли згодом професорка Амбридж прийшла на урок захисту від темних мистецтв, вона дихала так важко, ніби щойно пробігла крос.

— Гаррі, добре поміркуй, чи варто робити те, що ти задумав, — зашепотіла Герміона відразу, як вони знайшли в підручниках тридцять четвертий розділ "Ненасилля і переговори". — Здається, в Амбридж уже й так жахливий настрій.

Амбридж коли-не-коли люто зиркала на Гаррі, а той не піднімав голови від "Теорії захисних чарів", хоч нічого там не бачив, а просто сидів і думав...

Міг собі уявити реакцію професорки Макґонеґел, якби його впіймали під час спроби проникнути в кабінет Амбридж — усього через кілька годин після того як вона за нього поручилася... йому ніщо не заважало вернутися до ґрифіндорської вежі і аж влітку, на канікулах, розпитати Сіріуса про сцену, очевидцем якої Гаррі став у ситі спогадів... ніщо не заважало, але думка про такі розсудливі дії свинцевим тягарем тиснула йому на груди... а ще ж лишалися Фред і Джордж, які ретельно спланували свою акцію... не кажучи вже про ніж, подарований Сіріусом, — він лежав зараз у його портфелі разом зі старим батьковим плащем-невидимкою.

Та якщо його впіймають...

— Гаррі, Дамблдор пожертвував своїм становищем, щоб ти залишився в школі! — шепотіла Герміона, затуляючись книжкою від Амбридж. — Якщо тебе сьогодні виженуть, усе це виявиться марним!

Він міг забути про цей задум і просто змиритися зі спогадом про те, що вчинив його батько одного літнього дня понад двадцять років тому...

І тут він згадав Сіріуса в каміні ґрифіндорської вітальні нагорі...

"Ти не такий, як був твій батько... для Джеймса життя без ризику було нецікаве..."

Але чи хотів він і далі бути схожим на батька?

— Гаррі, не роби цього, прошу тебе, не роби! — розпачливо заблагала Герміона, коли дзвоник сповістив про закінчення уроку.

Він не відповів. Не знав, як йому бути.

Рон, мабуть, вирішив нічого не говорити й не радити. Він навіть не дивився на Гаррі, але щойно Герміона розкрила рота для чергової спроби відрадити Гаррі, як Рон неголосно буркнув:

— Відчепися від нього, чуєш? Він і сам може вирішити.

Коли Гаррі виходив з класу, серце в нього несамовито калатало. Не встиг дійти й до середини коридору, як почув

удалині специфічні звуки, які, безсумнівно, свідчили про початок акції. Згори долинули крики й верески. Учні, що виходили з класів, завмерли, боязко поглядаючи на стелю...

Амбридж вилетіла зі свого кабінету з максимальною швидкістю, яку дозволяли розвинути її короткі ноги. Витягла чарівну паличку й побігла у протилежному від кабінету напрямку. Зараз або ніколи.

— Гаррі... будь ласка! — розпачливо благала Герміона.

Але він уже вирішив. Надійніше стис портфель і кинувся бігти, прослизаючи поміж учнів, які квапилися побачити, що сталося в східному крилі, і бігли йому назустріч.

Гаррі влетів у вже безлюдний коридор, що вів до кабінету Амбридж, і сховався за лицарськими обладунками, шолом яких зі скрипом повернувся, щоб на нього подивитися. Відкрив портфель, вийняв Сіріусового ножа й накинув на себе плаща-невидимку. Тоді поволі і обережно виповз із-під обладунків і подався до кабінету Амбридж.

Застромив лезо магічного ножа в щілину між дверима й одвірком, легенько провів ним угору-вниз і витяг. Щось ледве чутно клацнуло — і двері відчинилися. Прослизнув до кабінету, мерщій зачинив за собою двері й озирнувся.

Там ніщо не ворушилося, крім бридких мальованих кошенят, які й далі вистрибували на тарілках, що прикрашали стіну над конфіскованими мітлами.

Гаррі зняв плаща-невидимку, підбіг до каміна й одразу знайшов те, що йому було потрібно — маленьку коробочку з сяючим порошком флу.

Присів перед порожнім каміном і відчув, як тремтять руки. Ніколи раніше цього не робив, хоч і знав, як усе має бути. Запхав голову в камін, тоді набрав чималу пучку порошку й кинув його на акуратно складені поліна. Вони одразу спалахнули смарагдово-зеленим полум'ям.

— Площа Ґримо, будинок дванадцять! — голосно й чітко промовив Гаррі.

То було дивовижне відчуття. Звичайно, він уже подорожував за допомогою порошку флу, але тоді все його тіло

кружляло в полум'ї, пролітаючи по мережі чаклунських камінів, що вкривала всю країну. Цього ж разу його коліна навіть не відірвалися від холодної підлоги кабінету, і тільки голова мчала кудись, охоплена смарагдовим полум'ям...

Аж ось, не менш раптово, ніж почалося, кружляння припинилося. Його нудило, він мав таке відчуття, ніби голова була обмотана дуже теплим шарфом. Гаррі розплющив очі й побачив, що визирає з кухонного каміна, перед яким стояв довгий дерев'яний стіл. За столом сидів якийсь чоловік і зосереджено вивчав аркуш пергаменту.

— Сіріус?

Чоловік підскочив і озирнувся. То був не Сіріус, а Люпин.

— Гаррі! — приголомшено вигукнув він. — Чого ти тут? Що сталося? Чи все гаразд?

— Так, — відповів Гаррі. — Я тільки хотів знати... тобто я хотів би... побалакати з Сіріусом.

— Зараз покличу, — схопився на ноги все ще приголомшений Люпин. — Він нагорі шукає Крічера — той знову заховався десь на горищі...

І Гаррі побачив, як Люпин вибіг з кухні. Тепер йому не залишалося нічого робити, як дивитися на крісло й ніжки стола. Дивувався, чому Сіріус ніколи не казав, як незручно розмовляти з каміна. Його коліна вже затерпли на твердій кам'яній підлозі інквізиторського кабінету.

Незабаром прибігли Люпин і Сірус.

— Що таке? — відразу запитав Сіріус, відкидаючи з лоба довге чорне волосся й сідаючи на підлогу біля каміна, щоб бути на одному рівні з Гаррі. Стурбований Люпин теж став навколішки. — З тобою все нормально? Потрібна допомога?

— Та ні, — заперечив Гаррі, — річ не в цьому... я хотів поговорити... про свого тата.

Вони здивовано перезирнулися, але Гаррі не мав часу соромитися й ніяковіти. Біль у колінах посилювався, а з початку акції вже мало б минути хвилин п'ять. Джордж гарантував йому не більше двадцяти хвилин. Ось чому він негайно почав розповідати про те, що побачив у ситі спогадів.

Коли закінчив, то ні Сіріус, ні Люпин не промовили й слова. А тоді Люпин тихенько сказав: — Гаррі, на твоєму місці я не судив би про батька на підставі побаченого. Йому було тільки п'ятнадцять років...

— Мені теж п'ятнадцять! — гаряче заперечив Гаррі.

— Послухай, Гаррі, — примирливо сказав Сіріус, — Джеймс і Снейп ненавиділи один одного з першої зустрічі. Таке буває, ти ж можеш це зрозуміти, правда? Гадаю, що Джеймс втілював у собі все, до чого прагнув Снейп... ним захоплювалися, він чудово грав у квідич... йому майже все легко вдавалося. А Снейп був малим диваком, що по самі вуха захопився темними мистецтвами, тоді як Джеймс... хоч би яким він тобі здавався, Гаррі... завжди ненавидів темні мистецтва.

— Так, — погодився Гаррі, — але ж він напав на Снейпа без жодних на те підстав, тільки тому... бо ти сказав, що тобі нудно, — закінчив він дещо вибачливим тоном.

— Я цим анітрохи не пишаюся, — швидко сказав Сіріус.

Люпин скоса зиркнув на Сіріуса, а тоді мовив: — Гаррі, зрозумій, твоєму батькові і Сіріусу вдавалося все, за що вони бралися... вони були найстильнішими в школі... усім подобалися... і якщо їх колись трохи й заносило...

— Тобто, якщо ми іноді бували чванливими бевзями, — пояснив Сіріус.

Люпин усміхнувся.

— Він іще постійно куйовдив собі волосся, — похнюплено додав Гаррі.

Сіріус і Люпин зареготали.

— Я й забув, що він це робив, — лагідно промовив Сіріус.

— А сничем він теж бавився? — поцікавився Люпин.

— Так, — нічого не розуміючи, глянув Гаррі на усміхнених Сіріуса й Люпина, що поринули в спогади. — Словом... мені здалося, що він поводився як дурень.

— Звичайно, як дурень! — бадьоро погодився Сіріус, — та ми всі були дурні! Може, крім Муні, — чесно виправився він, зиркнувши на Люпина.

Але Люпин похитав головою. — Хіба я хоч раз заборонив вам чіплятися до Снейпа? — заперечив він. — Хіба хоч раз наважився вам сказати, що ви зайшли надто далеко?

— Так, але, — не погодився Сіріус, — іноді ти змушував нас соромитися своїх вчинків... а це вже щось...

— А ще, — вперто стояв на своєму Гаррі, вирішивши вилити всі свої сумніви, якщо вже тут опинився, — він постійно поглядав на дівчат біля озера, сподівався, що ті на нього подивляться!

— Та він завжди клеїв дурника, коли поблизу була Лілі, — знизав плечима Сіріус, — біля неї він не міг стриматися, щоб не похизуватися.

— А як сталося, що вони одружилися? — приречено спитав Гаррі. — Вона ж його ненавиділа!

— Та де там, — заперечив Сіріус.

— Почала зустрічатися з ним у сьомому класі, — додав Люпин.

— Після того як Джеймс трохи вгамувався, — сказав Сіріус.

— І перестав для сміху зачаровувати учнів, — закінчив Люпин.

— Навіть Снейпа? — запитав Гаррі.

— Ну, — протяг Люпин, — зі Снейпом була особлива ситуація. Тобто Снейп сам не втрачав нагоди заклясти Джеймса, то хіба можна було очікувати, що Джеймс з цим змириться?

— І що, мама не заперечувала?

— Якщо чесно, вона про це майже не знала, — пояснив Сіріус. — Адже Джеймс не запрошував Снейпа на побачення, щоб накладати на нього чари в неї на очах.

Сіріус насуплено дивився на Гаррі, якого їхні пояснення переконали мало.

— Послухай, — сказав він, — твій батько був моїм найкращим другом і доброю людиною. Багато п'ятнадцятирічних хлопців поводяться як ідіоти. Але він це переріс.

— Що ж, — важко зітхнув Гаррі. — Просто я ніколи не думав, що буду співчувати Снейпові.

— Якщо ти вже про це згадав, — Люпин легенько нахмурив брови, — то цікаво, як відреагував Снейп, коли зрозумів, що ти все побачив?

— Сказав, що більше не навчатиме мене блокології, — байдужим голосом пояснив Гаррі. — Подумаєш, налякав...

— ЩО він сказав? — гаркнув Сіріус, а Гаррі аж підскочив і трохи не вдавився попелом.

— Гаррі, ти серйозно? — перепитав Люпин. — Він перестав давати тобі уроки?

— Так, — Гаррі здивувався, що вони надали цьому аж такого великого значення. — Ну то й що? Я цим не переймаюся, мені так ще краще...

— Я мушу там бути, щоб поговорити зі Снейпом! — рішуче заявив Сіріус і вже почав зводитися на ноги, але Люпин знову посадив його на місце.

— Якщо вже й говорити зі Снейпом, то це маю зробити я! — категорично заперечив він. — Але, Гаррі, перш за все ти сам мусиш піти до Снейпа і сказати, що він у жодному разі не може припиняти уроків з тобою... якщо Дамблдор про це довідається...

— Та як я йому скажу? Він же мене вб'є! — обурився Гаррі. — Бачили б ви його, коли я вийшов із сита спогадів.

— Гаррі, для тебе не існує нічого важливішого за опанування блокології! — суворо сказав Люпин. — Ти мене зрозумів? Не існує нічого!

— Добре, — збентежено й роздратовано буркнув Гаррі. — Я спробую з ним поговорити... але це буде не...

Він раптом замовк. Почув далекі кроки.

— Це що, Кричер спускається?

— Ні, — глянув йому за спину Сіріус. — Це хтось там у тебе.

Серце в Гаррі мало не зупинилося.

— Мушу тікати! — квапливо вигукнув він і вийняв голову з каміна на площі Ґримо. На якусь мить здалося, ніби вона шалено закрутилася на плечах — і ось він уже знову стояв навколішки перед каміном Амбридж і дивився, як замерехтіло й погасло смарагдове полум'я.

— Швидко, швидко! — задихався хтось за дверима кабінету. — О, вона їх не зачинила...

Гаррі схопив плаща-невидимку й ледве встиг його на себе накинути, як у кабінет увірвався Філч. Був він страшенно радий і щось гарячково бубонів собі під ніс. Перебіг кімнату, висунув шухляду директорчиного стола й почав ритися в паперах.

— Дозвіл на шмагання... дозвіл на шмагання... нарешті можна... вони роками наривалися...

Витяг аркуш пергаменту, поцілував його, притис до грудей і хутко почовгав з кабінету.

Гаррі зірвався на ноги, пересвідчився, що портфель при ньому і що плащ-невидимка надійно його закриває, рвучко відчинив двері й вибіг з кабінету вслід за Філчем, який віддалявся з нечуваною швидкістю.

Коли Гаррі спустився поверхом нижче, то вирішив, що вже безпечно знову стати видимим. Скинув плаща, запхнув його в портфель і швиденько рушив далі. З вестибюлю долинали крики й метушня. Збіг униз мармуровими сходами й побачив, що там зібралася мало не вся школа.

Це нагадувало той вечір, коли звільнили Трелоні. Учні, ставши попід стінами, утворили велике коло. Деякі, як помітив Гаррі, були заляпані чимось дуже схожим на смердосік. У натовпі були також учителі та привиди. Серед усіх присутніх вирізнялися члени інквізиторського загону. Видно було, що вони дуже собою пишаються. Угорі погойдувався Півз, приглядаючись до Фреда і Джорджа, що стояли посеред вестибюлю з промовистим виглядом людей, яких загнали в кут.

— Ну! — переможно вигукнула Амбридж. Гаррі збагнув, що вона стоїть усього кількома сходинками нижче за нього і свердлить очима свої чергові жертви. — Що... думаєте, це дуже смішно — перетворювати шкільний коридор на болото?

— Та наче трохи смішненько, — відказав Фред, дивлячись на неї без найменшого страху.

Філч проштовхався до Амбридж, ледь не ридаючи від щастя.

— Я знайшов дозвіл, пані директорко, — хрипко повідомив він, розмахуючи аркушем пергаменту, що його на Гарріних очах вийняв з шухляди. — Знайшов дозвіл і приготував батоги... ох, дозвольте мені негайно почати...

— Дуже добре, Аргусе, — відповіла вона. — А ви, — глянула директорка на Фреда з Джорджем, — зараз довідаєтеся, що роблять з порушниками в моїй школі.

— Знаєте, що? — озвався Фред. — Мабуть, ми так і не довідаємось.

Він повернувся до брата.

— Джорджику, мабуть, вистачить нам уже шкільної освіти.

— Я й сам уже про це думав, — безтурботно підтримав його Джордж.

— Настав час розкрити наші таланти в реальному світі, — продовжив Фред.

— Безперечно, — погодився Джордж.

І перш ніж Амбридж устигла промовити хоч слово, вони підняли чарівні палички й вигукнули разом:

— *Акціо мітли!*

Гаррі почув, як вдалині щось загуркотіло. Глянувши ліворуч, він ледве встиг пригнутися. Фредова й Джорджева мітли мчали коридором до своїх власників. З однієї звисали важкий ланцюг і залізний гак зі стіни, до якої вони були приковані. Мітли повернули ліворуч, кулею пролетіли понад сходами й різко загальмували перед близнюками, брязнувши ланцюгом об кам'яні плити підлоги.

— Ми з вами більше не зустрінемося, — сказав Фред професорці Амбридж, закидаючи ногу на мітлу.

— Не шукайте з нами контакту, — додав Джордж, сідаючи на свою.

Фред окинув поглядом учнів, що мовчки на них дивилися.

— Якщо хтось забажає придбати "Переносне болото", щойно продемонстроване нагорі, — ласкаво просимо на алею

Діаґон, номер дев'яносто три... "Відьмацькі витівки Візлів", — оголосив він. — Наша нова крамничка!

— Спеціальні знижки для ґоґвортських учнів, які пообіцяють використати наші товари, щоб здихатися оцієї старої кажанихи, — додав Джордж, показуючи на професорку Амбридж.

— ЗУПИНИТИ ЇХ! — заверещала вона, та було вже пізно. Побачивши, що на них насувається інквізиторський загін, Фред і Джордж відштовхнулися від підлоги й злетіли вгору метрів на п'ять. Залізний гак загрозливо розгойдувався під ними. Фред глянув на Полтергейста, що завис над юрбою на одному з ними рівні.

— Півзе, покажи їй де раки зимують.

І Півз, який ніколи досі не виконував учнівських наказів, скинув свого капелюха з дзвіночками й слухняно віддав їм честь. А Фред і Джордж під бурхливі оплески учнів розвернулися і крізь відчинені двері полетіли з замку в напрямку чудового призахідного сонця.

— РОЗДІЛ ТРИДЦЯТИЙ —

Ґрот

У наступні кілька днів історія про те, як Фред і Джордж здобули свободу, переказувалася стільки разів, що Гаррі не сумнівався — народжується ще одна гоґвортська легенда. Уже за тиждень навіть очевидці події переконували всіх, що на власні очі бачили, як близнюки на своїх мітлах пішли в піке на Амбридж і закидали її какобомбами, а вже тоді вилетіли у двері. Точилися нескінченні розмови про можливість повторити їхній подвиг. Гаррі часто чув, як учні казали, наприклад: "Чесно, мені іноді хочеться сісти на мітлу й полетіти звідси" або "Ще один такий урок і я зроблю так, як Візлі".

Фред і Джордж зробили все, щоб їх забули нескоро. По-перше, вони не залишили вказівок, як позбутися того болота, що утворилося в коридорі на шостому поверсі східного крила. Амбридж і Філч чого лишень не випробували, щоб його висушити, та все дарма. Врешті-решт це місце обгородили мотузками, а Філч, скрегочучи зубами, мусив переправляти учнів через болото до класів на човнику. Гаррі не сумнівався, що такі вчителі, як Макґонеґел чи Флитвік, могли б за одну мить позбутися болота, але, як це вже було з "Візлівськими вибуховими вогнями", вони просто незворушно спостерігали собі за марними потугами Амбридж.

Окрім того, у дверях її кабінету залишилися дві великі діри з контурами мітел. Їх пробили візлівські "Чистомети", рвучись до своїх господарів. Філч прилаштував нові двері, а Гарріну "Вогнеблискавку" заніс у підвал, де Амбридж, за чутками, приставила до неї охорону — озброєного троля. Однак її біди на цьому не закінчилися.

Натхненні прикладом Фреда й Джорджа, чимало учнів змагалося тепер за вільну посаду Головного Правопорушника. Попри нові двері, хтось-таки зумів пропхнути в кабінет Амбридж ніфлера з волохатим рильцем. Той, шука-

ючи блискучих предметів, негайно влаштував страшенний розгардіяш, а коли Амбридж зайшла до кабінету, стрибнув на неї і спробував повідгризати з її куцих пальців персні. У коридорах тепер так часто вибухали какобомби і смердюляники, що учні завели нову моду — виходячи з класів, накладати на себе бульбашкоголові замовляння. Це давало їм запас свіжого повітря, хоч і створювало враження, ніби всі понатягували на голови перевернуті догори дном круглі акваріуми.

Філч шастав коридорами з батогом у руках, відчайдушно намагаючись упіймати бешкетників, але їх тепер було так багато, що він просто не встигав збагнути, в який бік кидатися. Інквізиторський загін приходив йому на допомогу, але з його членами коїлося щось дивне. Ворінґтона зі слизеринської квідичної команди поклали в шкільну лікарню з жахливою нашкірною хворобою, від якої він увесь покрився мовби кукурудзяними пластівцями. Пенсі Паркінсон, на превелику Герміонину радість, на другий день пропустила всі уроки, бо в неї раптом виросли оленячі роги.

Тим часом виявилося, що Фред і Джордж, перед тим як покинути Ґоґвортс, встигли продати безліч наборів "Спецхарчування для спецсачкування". Щойно Амбридж заходила до класу, учні починали непритомніти, блювати, метатися в гарячці або стікати кров'ю з носа. Репетуючи від люті й роздратування, Амбридж намагалася знайти причину тих таємничих симптомів, але учні вперто їй повторювали, що страждають на "амбриджит". Чотири рази поспіль призначивши покарання цілому класові, але так нічого цим і не досягши, вона була змушена змиритися й відпускати з уроків цілі юрби учнів, що кривавилися, зомлівали, вкривалися потом і блювали.

Але навіть користувачі "Спецхарчування" не могли скласти серйозної конкуренції неперевершеному маестро хаосу Півзу, який дуже близько до серця взяв прощальні Фредові слова. З божевільним хихотінням він шугав по школі, вилітаючи зненацька з класних дошок і перекидаючи столи,

вази та статуї. Двічі він запихав Місіс Норіс у лицарські обладунки, і вона там нявчала як скажена, доки її не рятував розлючений сторож. Півз розбивав ліхтарі й задмухував свічки, жонглював палаючими смолоскипами над головами переляканих учнів; а коли бачив акуратно складені стосики пергаменту, то підпалював їх або викидав у вікно. Він затопив третій поверх, відкрутивши всі крани в туалетах, під час сніданку вкинув у Велику залу мішок з тарантулами, а для перепочинку годинами літав за Амбридж і коли вона починала говорити, голосно видував губами непристойні звуки.

Ніхто з учителів, окрім Філча, навіть пальцем не поворухнув, щоб їй допомогти. Гаррі навіть був свідком, як через тиждень після відльоту Фреда і Джорджа професорка Макґонеґел проходила неподалік від Півза, що старанно розкручував кришталевий канделябр, і виразно прошепотіла йому кутиком рота:

— Треба крутити в другий бік.

На додачу до всього Монтеґю так і не отямився від довгого перебування в туалеті. Був він розгублений, увесь час втрачав орієнтацію, а у вівторок зранку в замок прибули його розлючені батьки.

— Може, їм розповісти? — стурбовано мовила Ґерміона, притулившись щокою до вікна в класі замовлянь, щоб краще бачити містера й місіс Монтеґю. — Про те, що з ним сталося? Щоб мадам Помфрі змогла його вилікувати.

— Не треба, і так одужає, — байдуже озвався Рон.

— Та й Амбриджка матиме ще одну халепу, — задоволено додав Гаррі.

Вони з Роном торкнулися чарівними паличками до чайних чашок, які мали зачаклувати. З Гарріної чашки вистромилися чотири коротесенькі лапки, що не діставали до поверхні стола й безпомічно дриґалися в повітрі. Ронова чашка відростила чотири тонесенькі лапки, що ледве підняли її над собою, а тоді затремтіли й зігнулися, розколовши чашку на дві половинки.

— *Репаро,* — миттю сказала Герміона, помахом чарівної палички склеївши чашку. — Це все чудово, але що як Монтеґю не одужає ніколи?

— А тобі що до того? — роздратувався Рон, а його чашка знову захиталася мов п'яна, підгинаючи тремтячі колінця. — Не треба було Монтеґю знімати з Ґрифіндору очки. Якщо вже хочеш за когось переживати, то краще попереживай за мене!

— За тебе? — перепитала вона, ловлячи свою чашку, яка на чотирьох міцних лапках весело чкурнула зі стола. — А з якого дива я мала б за тебе переживати?

— Коли останній мамин лист пройде нарешті Амбриджин контроль, — з гіркотою сказав Рон, підпихаючи свою чашку, яка ніяк не могла втриматися на кволих лапках, — буду я бідний. Не здивуюся, якщо вона знову прислала ревуна.

— Але ж...

— Ось побачите, що у втечі Фреда й Джорджа мама звинуватить мене, — сумно зітхнув Рон. — Скаже, що я мав їх зупинити, мав ухопитися за їхні мітли і тримати їх... я знову виявлюся у всьому винний.

— Якщо вона таке й *скаже,* то це буде абсолютно несправедливо, бо що ж ти міг зробити? Але я впевнена, що вона не скаже нічого, бо, якщо вони й справді відкрили крамничку на алеї Діаґон, то, мабуть, запланували це ще хтозна-коли.

— Так, але є друге питання — як вони дістали там приміщення? — Рон так сильно вдарив чарівною паличкою по чашці, що її лапки знову підігнулися, впали на стіл разом з чашкою й безпомічно задриґалися. — Тут щось нечисто. Щоб наймати приміщення на алеї Діаґон, треба мати купу ґалеонів. Вона захоче знати, як вони роздобули стільки грошей.

— Я теж про це думала, — погодилася Герміона, дозволивши своїй чашці бігати колами навколо Гарріної, чиї коротенькі лапки й далі не могли дотяґтися до поверхні

столу, — я навіть припускаю, що Манданґус переконав їх перепродувати крадене або ще якесь жахіття.

— Не переконав, — кинув Гаррі.

— Як ти знаєш? — одночасно вигукнули Рон і Герміона.

— Бо... — Гаррі завагався, але, мабуть, настала пора зізнатися. Не варто було й далі мовчати, якщо через це Фреда й Джорджа могли запідозрити у злочинних намірах. — Бо це я дав їм гроші. Торік у червні подарував їм свою нагороду за Тричаклунку.

Усі вражено замовкли. Герміонина чашка скористалася цим, подріботіла до краю стола і хряснулася на підлогу, розлетівшись на черепочки.

— Ні, Гаррі, ти *не міг!* — пробелькотіла Герміона.

— *Я зміг*, — вперто повторив Гаррі. — І анітрохи не шкодую. Мені ці гроші не були потрібні, а вони за них відкриють чудову крамничку жартів.

— Та це ж класно! — зрадів Рон. — Це все ти, Гаррі, винен... тепер мама не матиме до мене претензій! Можна їй про це сказати?

— Мабуть, краще сказати, — приречено погодився Гаррі, — особливо, якщо вона думає, ніби вони перепродують крадені казани чи щось таке...

Герміона не промовила ні слова до самого кінця уроку, але Гаррі мав виразну підозру, що ця її вимушена мовчанка довго не триватиме. І справді, коли вони на перерві вийшли з замку на лагідне травневе сонечко, вона вп'ялася в Гаррі намистинами очей і рішуче розкрила рота.

Та Гаррі не дав їй нічого сказати.

— Не треба мене діставати, справу вже зроблено, — категорично заявив він. — Фред і Джордж отримали гроші... і, судячи з усього, багато вже витратили... забрати їх я вже не можу, і не хочу. Тож не трать дарма сили, Герміоно.

— А я й не збиралася говорити про Фреда й Джорджа! — образилася вона.

Рон скептично пирхнув, і Герміона метнула на нього спопеляючий погляд.

— От і не збиралася! — сердито крикнула вона. — Я хотіла спитати, коли Гаррі збирається йти просити Снейпа, щоб відновив уроки блокології.

У Гаррі обірвалося серце. Коли вичерпалася тема Фредового й Джорджевого драматичного відльоту, на яку пішло чимало годин, Рон і Герміона захотіли почути новини про Сіріуса. Гаррі не звірявся їм про справжні причини свого бажання побалакати з Сіріусом, тож не знав, що й відповідати. Врешті-решт мусив зізнатися, що Сіріус наполягав, щоб він продовжував вивчати блокологію. Після того він не раз про це шкодував, бо Герміона нічого не забула і постійно діставала його розмовами на цю тему.

— Навіть не кажи, що тобі вже не сняться дивні сни, — правила своєї Герміона, — бо Рон розповідав, що ти вночі знову щось бурмотів крізь сон.

Гаррі сердито глянув на Рона. Той зробив вигляд, що йому за себе соромно.

— Ти не так і сильно бурмотів, — почав виправдовуватися Рон. — Якесь "ще трохи далі".

— Мені снилося, що ви граєте в квідич, — збрехав Гаррі. — Я хотів, щоб ти трохи далі простяг руку і зловив квафела.

Ронові вуха почервоніли. Гаррі відчув мстиву насолоду. Зрозуміло, нічого такого йому не снилося.

Уночі він знову блукав коридором відділу таємниць. Проминув круглу залу, тоді те приміщення, де щось клацало і де мерехтіло світло, а потім знову опинився у великій, мов печера, залі з безліччю полиць із запорошеними скляними кулями.

Він поспішив до ряду номер дев'яносто сім, повернув ліворуч і побіг уздовж ряду... мабуть, саме тоді й почав бурмотіти вголос... *"ще трохи далі"*... бо відчував, що його свідоме "я" прагне прокинутися... не встиг добігти до кінця ряду, як уже знову лежав на ліжку, втупившись у стелю.

— Ти хоч *намагаєшся* перекривати доступ у свій мозок? — пронизувала його поглядом Герміона. — Ти тренуєшся з блокології?

— Аякже! — відповів нібито ображеним тоном Гаррі, але у вічі їй не дивився. Насправді йому було цікаво, що ж там заховано в приміщенні з запорошеними кулями, і тому він прагнув і далі бачити ті сни.

Однак до іспитів залишалося вже менш як місяць, і кожна вільна хвилина присвячувалася повторенню матеріалу, тож коли Гаррі лягав у ліжко, його мозок був такий перенасичений інформацією, що йому взагалі не вдавалося заснути. Коли ж нарешті засинав, то перевтомлений мозок найчастіше підсовував йому ідіотські сни про майбутні екзамени. Мав також підозру, що частина свідомості — та, що говорила зазвичай Герміониним голосом, — відчувала певну провину, коли він мчав коридором до чорних дверей, і тому намагалася його розбудити раніше, ніж він добігав до мети.

— Знаєш, — сказав Рон, вуха в якого й досі були червоні, — якщо Монтеґю не одужає до матчу Слизерину з Ґафелпафом, то в нас будуть шанси завоювати Кубок.

— Так, можливо, — зрадів зміні теми Гаррі.

— Ми ж одну гру виграли й одну програли... якщо Слизерин продує в суботу Ґафелпафу...

— О, клас, — погодився Гаррі, не слухаючи Рона. Щойно подвір'ям пройшла Чо Чанґ і навіть не глянула в його бік.

*

Завершальний матч квідичного сезону — між Ґрифіндором та Рейвенкловом — мав відбутися в останню суботу травня. Хоч Ґафелпаф перед тим і переміг з невеликим розривом Слизерин, та ґрифіндорці не сміли й мріяти про перемогу — насамперед через жахливу гру Рона на воротах, хоч йому, звісно, ніхто нічого не казав. А от він сам був настроєний досить оптимістично.

— Гірше бути вже не може, правда? — упевнено сказав він за сніданком Гаррі й Герміоні. — Нам нічого втрачати.

— Мені здається, — сказала Герміона, коли вони з Гаррі в юрбі схвильованих учнів ішли на стадіон, — що Рон змо-

же показати себе краще, коли поруч не буде Фреда з Джорджем. Вони ніколи не додавали йому впевненості.

Їх наздогнала Луна Лавґуд. На голові в неї стирчало щось схоже на живого орла.

— Ой, Боже, я й забула! — вигукнула Ґерміона, дивлячись на орла, що розмахував крильми, коли Луна незворушно проходила повз гурт слизеринців, які хихотіли й тицяли на неї пальцями. — Сьогодні ж гратиме Чо!

Ґаррі, котрий цього не забув, щось невиразно буркнув.

Вони знайшли місця в одному з найвищих рядів трибун. Був гарний, ясний день. Кращого Ронові годі було й бажати, і Ґаррі без надії сподівався, що Рон сьогодні не дасть слизеринцям приводу радісно виспівувати "Візлі — наш король".

Матч, як завжди, коментував Лі Джордан, дуже підупалий духом після відльоту Фреда й Джорджа. Коли на поле вийшли команди, він назвав прізвища гравців, але без звичного запалу.

— ... Бредлі... Девіс... Чанґ, — оголосив він, і Ґаррі відчув, як закрутило в животі, коли на полі з'явилася Чо. Її блискуче чорне волосся куйовдив легенький вітерець. Ґаррі зрозумів, що не хоче більше з нею сваритися. Навіть те, що вона, готуючись сідати на мітлу, жваво розмовляла з Роджером Девісом, викликало в нього напад ревнощів.

— І ось почалося! — вигукнув Лі. — Девіс одразу оволодів квафелом, рейвенкловський капітан Девіс не відпускає квафела, він ухиляється від Джонсон, тоді від Спінет... мчить просто до воріт! Розмахується... і... і... — Лі голосно вилаявся. — І відкриває рахунок.

Ґаррі й Ґерміона застогнали разом з ґрифіндорцями. Зрозуміло, що слизеринці з протилежного боку трибун негайно затягли противнючими голосами:

Візлі — дірка-воротар,
Це класнюча роль!..

— Ґаррі, — прохрипів хтось йому на вухо. — Ґерміоно...

Ґаррі озирнувся й побачив величезне бородате обличчя

Геґріда. Очевидно, той протиснувся сюди повз верхній ряд, де сиділи першо- та другокласники, бо вони мали такий вигляд, ніби по них проїхався трактор. Геґрід чомусь пригинався, ніби не хотів, щоб його помітили, хоч все одно вивищувався над усіма щонайменше на півтора метра.

— Слухайте, — прошепотів він, — чи не могли б ви піти зо мнов? У цю хвилю? Поки всі дивляться гру?

— Геґріде, а чи не можна зачекати? — завагався Гаррі. — До кінця матчу?

— Нє, — відповів Геґрід. — Нє, Гаррі, тепер, конче... поки всі дивляться в інший бік... будь ласочка...

З Геґрідового носа крапала кров. Під очима були свіжі синці. Після Геґрідового повернення до школи Гаррі його ще не бачив так зблизька. Видовище було гнітюче.

— Добре, — відразу погодився Гаррі, — добре, йдемо.

Вони з Герміоною почали протискатися повз незадоволених учнів, яким доводилося вставати і їх пропускати. В тому ряду, де йшов Геґрід, учні не жалілися, а просто зіщулювалися якнайнижче.

— Се з вашого боку дуже люб'язно, направду, — подякував Геґрід, коли вони вже вибралися на сходи. Він нервово озирався навсібіч, поки спускалися з трибун на галявину. — Аби тілько вона не завважила, що ми пішли.

— Маєш на увазі Амбриджку? — запитав Гаррі. — Та ні, там біля неї інквізиторський загін у повному складі, бачиш? Мабуть, очікує під час матчу якоїсь халепи.

— Так, нам би то не зашкодило, — зазирнув Геґрід поза трибуни, пересвідчуючись, що на галявині аж до самої його хижі нікого немає. — Мали би тоді троха більше часу.

— А що таке, Геґріде? — тривожно глянула на нього Герміона, поки вони поспішали до узлісся.

— Зараз будете виділи, — озирнувся Геґрід, бо на трибунах заревіли глядачі. — Хтось, певно, забив?

— Мабуть, Рейвенклов, — важко зітхнув Гаррі.

— Файно... це файно... — неуважно відказав Геґрід.

Галявиною вони мусили за ним бігти, бо він ступав вели-

чезними кроками, раз у раз озираючись. Коли дійшли до хатини, Герміона за звичкою повернула ліворуч до дверей, але Геґрід проминув двері й подався на самий краєчок лісу. Підхопив там арбалет, притулений до дерева, і озирнувся, побачивши, що їх біля нього немає.

— Ходіт сюди, — кивнув кудлатою головою.

— У ліс? — отетеріла Герміона.

— Еге ж, — підтвердив Геґрід. — Швидко, поки ніхто нас не ввидів!

Гаррі й Герміона перезирнулися, а тоді кинулися за Геґрідом, що з арбалетом у руках подався в зелену гущавину. Щоб не відстати, Гаррі й Герміоні довелося бігти.

— Геґріде, а навіщо тобі зброя? — запитав Гаррі.

— Про всєк випадок, — знизав широчезними плечима Геґрід.

— Але ж ти не брав арбалета, коли показував нам тестралів, — боязко озвалася Герміона.

— Нє, але ж ми тогди далеко не йшли, — пояснив Геґрід. — Та й тогди в лісі ше був Фіренце.

— А яка різниця, був тоді Фіренце чи не був? — здивувалася Герміона.

— Бо теперка на мене люті всі інші кентаври, от яка різниця, — неголосно відповів Геґрід, озираючись довкола. — Колись вони були... ну не те шоб товариські... але ми якось мирилися. Вони займалися своїми справами, але завше приходили, коли я мав якесь питання. Але то си скінчило.

Він тяжко зітхнув.

— Фіренце казав, що вони розсердилися, бо він пішов на роботу до Дамблдора, — мовив Гаррі й аж спіткнувся об якийсь корінь — так пильно вдивлявся в Геґрідову постать.

— Еге ж, — погодився засмучений Геґрід. — І то ше залегко сказано. Були страшенно люті. Якби я си не втрутив, забили б того бідаку Фіренце до смерти...

— Вони на нього напали? — приголомшено спитала Герміона.

— Так, — хрипко підтвердив Геґрід, продираючись крізь низьке гілля. — Мало не півтабуна.

— І ти зміг їх зупинити? — захоплено і вражено перепитав Гаррі. — Сам?

— А як інакше? Шо я, мав стояти й дивитися, як його вбивають, га? — здивувався Геґрід. — То ше щастя, шо я там проходив, направду... я си гадав, шо Фіренце то запам'ятає, а не буде робити мені дурних попереджень! — додав він раптом сердито.

Гаррі й Герміона спантеличено перезирнулися, але насуплений Геґрід не уточнив, що мав на увазі.

— Отож, — важко дихаючи, провадив він далі, — відтоді всі решта кентаврів на мене люті, а вони в цьому лісі мають величезний вплив... наймудріші тут істоти.

— То ми, Геґріде, прийшли сюди через них? — спитала Герміона. — Через кентаврів?

— Та нє, — відмахнувся Геґрід, — вони тут — приший кобилі хвіст. Певно, вони б могли нам троха всьо ускладнити... але зараз будете виділи, про шо мова.

Так нічого й не пояснивши, він замовк і рухався далі, ступаючи один крок там, де їм доводилося ступати три, тож їм нелегко було не відставати.

Стежка ледве проглядалася, а дерева росли так густо, що в лісі було темно, мов увечері. Вони давно проминули галявину, на якій Геґрід показував їм тестралів, але Гаррі не особливо хвилювався, аж доки Геґрід несподівано зійшов зі стежки й почав кружляти між дерев, прямуючи до темної гущавини.

— Геґріде! — покликав Гаррі, ледве продираючись крізь густі кущі ожини, котрі Геґрід запросто переступав. Йому дуже яскраво пригадалося, що було, коли він якось у цьому лісі зійшов був зі стежки. — Куди ми йдемо?

— Троха далі, — буркнув Геґрід через плече. — Швидко, Гаррі... треба вже си тримати разом.

Було страшенно важко не відставати від Геґріда, тим паче, що гілки й колючі чагарники, які заважали Геґрідові не більше, ніж павутиння, чіплялися Гаррі й Герміоні за мантії, а часом так обплутували, що доводилось зупиня-

тися, щоб вивільнитися з тих обіймів. Гарріні руки й ноги вкрилися незабаром порізами й подряпинами. Вони забилися в такі нетрі, що Геґрідова велика темна постать іноді ледве бовваніла в мороці. У глухій лісовій тиші будь-який звук здавався загрозливим. Тріск малесенької галузочки лунав мов постріл, а найменше шелестіння — як от пурхання звичайнісінького горобця — змушувало Гаррі тривожно вдивлятися в пітьму. Майнула думка, що він ще ніколи так далеко не заглиблювався, не зустрічаючи при цьому жодної істоти. Це було доволі зловісно.

— Геґріде, а ми не могли б засвітити чарівні палички? — тихенько спитала Герміона.

— Е-е... файно, — пошепки погодився Геґрід. — Хоча...

Зненацька він завмер і озирнувся. Герміона наштовхнулася на нього і впала. Гаррі встиг її підхопити над самою землею.

— Певно, станемо на хвильку, аби я... вам дещо сказав, — промовив Геґрід. — Перед тим як іти далі.

— Чудово! — зраділа Герміона, а Гаррі знову поставив її на ноги. Вони обоє проказали *"Лумос!"* — і кінчики їхніх чарівних паличок засвітилися. Завдяки сяйву двох мерехтливих промінчиків Геґрідове обличчя виринуло з пітьми, і Гаррі знову побачив, який той знервований і сумний.

— Файно, — почав Геґрід. — Видите... річ у тім...

Він набрав повні груди повітря.

— Цілком можливо, шо мене звільнят будь-якого дня, — протарабанив він.

Гаррі й Герміона перезирнулися, а тоді знову глянули на нього.

— Ти ж так довго протримався... — невпевнено почала Герміона. — Чому ти думаєш...

— Амбридж гадає, шо то я підкинув їй до кабінету того ніфлера.

— А то не ти? — вирвалося в Гаррі, перш ніж він подумав, що каже.

— Нє, холєра ясна, не я! — обурився Геґрід. — Тілько шось трапиться з магічними істотами, як вона гадає, шо то я.

Вона тілько й шукала нагоди спекатися мене, відколи я вернувся сюди. Звісно, я би не хтів нікуди йти, та якби не... ну... певні обставини, шо я вам зараз їх поясню, то я ліпше пішов би й не чекав, поки вона вижене мене на очах у всьої школи, як ту Трелоні.

Гаррі й Герміона почали було протестувати, але Геґрід зупинив їх помахом велетенської руки.

— То ше не кінец світу. Коли я звідси піду, буду допомагати Дамблдорови, зможу принести користь для Ордену. А у вас буде Граблі-Планка... ви файно здасте екзамени...

Його голос затремтів і обірвався.

— Не журіться за мене, — квапливо озвався він знову, коли Герміона спробувала погладити його по долоні. Витяг з кишені камізельки величезну брудну хустинку й витер нею очі. — Слухайте, я взагалі вам того не казав би, але мушу. Видите, якщо я піду... я не можу се зробити так, аби... аби не сказати комусь... бо я... я буду потребував помочі від вас двох. І від Рона, якщо він захоче.

— Так-так, ми тобі допоможемо, — відразу озвався Гаррі. — Що нам треба зробити?

Геґрід могутньо шморгнув носом і мовчки поплескав Гаррі по плечі з такою силою, що той аж бухнувся об дерево.

— Я знав, шо ви си погодите, — сказав Геґрід, затуливши лице хустинкою, — але я... ніколи... не забуду... ну... файно... ходім ше троха... вважєйте, бо там кропива...

Вони мовчки йшли ще з п'ятнадцять хвилин. Гаррі вже розкрив було рота, щоб запитати, скільки їм ще йти, коли Геґрід раптом простяг убік праву руку, сигналізуючи про зупинку.

— Вважєйте, — ледь чутно мовив він. — Тепер тихесенько...

Вони, скрадаючись, рушили далі, і Гаррі побачив попереду великий і гладенький земляний пагорб заввишки з Геґріда. То могло бути, злякано подумав Гаррі, лігво якоїсь велетенської тварини. Навколишні дерева були видерті з корінням, отож пагорб здіймався посеред порожньої ділянки землі, оточений наваленими стовбурами й гілляч-

ками, що утворювали своєрідну загорожу або барикаду. За нею, власне, й стояли тепер Гаррі, Герміона та Геґрід.

— Заснув, — прошепотів Геґрід.

І справді, Гаррі почув далеке ритмічне хропіння, мовби хтось дихав велетенськими легенями. Скоса зиркнув на Герміону, що дивилася на пагорб, роззявивши рота. Була вона страшенно перелякана.

— Геґріде, — шепіт її ледве чувся, так голосно дихала спляча істота, — хто це такий?

Гаррі це питання видалося дивним, бо він саме хотів спитати: "*Що* це таке?"

— Геґріде, ти ж нам казав... — почала Герміона, і чарівна паличка затремтіла в її руках, — ти казав, що ніхто з них не хотів сюди приходити!

Гаррі перевів погляд з неї на Геґріда і тут, коли нарешті все збагнув, злякано зойкнув і знову глянув на пагорб.

Велика купа землі, на якій легко могли вміститися він, Герміона і Геґрід, поволі рухалася то вгору, то вниз, відповідно до глибокого хрипкого дихання. То був ніякий не пагорб. То була вигнута спина...

— Він не хтів іти, — розпачливо сказав Геґрід. — Але ж я мусив його привести, Герміоно, мусив!

— Але чому? — ледь не плакала Герміона. — Чому... що... ой, *Геґріде!*

— Я знав, шо треба його сюди привести, — пояснив Геґрід, теж готовий заплакати, — і... і навчити його файних манер... і тоді я міг би вивести його в люди й показати, шо він цілком безпечний!

— Безпечний! — пронизливо вигукнула Герміона, а Геґрід несамовито замахав на неї руками, бо велетенська істота голосно загарчала й поворухнулася уві сні. — Це ж від нього в тебе всі ці рани, правда? Ось чому ти постійно побитий!

— Він просто не розраховує своєї сили! — почав переконувати Геґрід. — Він уже си виправляє і менше махає кулаками.

— То он чому ти добирався додому аж два місяці! — стривожено мовила Герміона. — Ой, Геґріде, навіщо ти його

сюди привів, якщо він не хотів іти? Невже йому не краще було б зі своїми?

— Вони його мучили, Герміоно, бо він такий манюній! — пояснив Геґрід.

— Манюній? — перепитала Герміона. — *Манюній?*

— Герміоно, я не міг його покинути, — з бороди і з побитого Геґрідового лиця цебеніли сльози. — Бо він... мій братик!

Герміона втупилася в нього, роззявивши рота.

— Геґріде, коли ти кажеш "братик", — поволі вимовив Гаррі, — то маєш на увазі...

— Ну... братик по мамі, — уточнив Геґрід. — Виявляється, шо мама си зійшла з іншим велетнем, коли кинула мого татка, і так з'явився Ґроп...

— Ґроп? — перепитав Гаррі.

— Еге ж... так звучит, коли він вимовляє своє ім'я, — стурбовано пояснив Геґрід. — Він ще погано говорит по-нашому... я пробував його навчити... виглядає, шо вона не любила його — так само, як і мене. Видите, для велеток найголовніше — народжувати файних великих діточок, а він був замалий як на велетня... тілько п'єть метрів...

— О так, зовсім манюній! — саркастично вигукнула близька до істерики Герміона. — Справжня крихітка!

— З нього там усі знущалися... я просто не міг його там залишити...

— А мадам Максім не була проти?

— Вона... вона виділа, як то для мене важливо, — відповів Геґрід, заламуючи свої велетенські руки. — Але... за якийсь час вона си від нього втомила, то правда... тому наші шляхи розійшлися... але вона си обіцяла нікому ніц не казати...

— А як тобі вдалося його сюди довести, щоб ніхто не помітив? — здивувався Гаррі.

— Тому ж то це так довго й тривало, — пояснив Геґрід. — Ми йшли тілько вночі і найдикішими місцями. Звісно, він може рухатися дуже швидко, але ж постійно хтів вертатися назад.

— Ой, Геґріде, чому ж ти його не відпустив! — Герміона сіла на зламане дерево й затулила обличчя руками. — Що ти збираєшся робити з буйним велетнем, який навіть не хоче тут залишатися!

— Ну... "буйним"... се троха зарізко, — і далі схвильовано заламував руки Геґрід. — Мушу визнати, шо він кілька разів кидався на мене, коли мав поганий настрій, але він стає кращий, набагато кращий, він си заспокоює.

— А навіщо тоді ці канати? — поцікавився Гаррі.

Він щойно помітив товстенні канати, що тяглися від стовбурів найбільших дерев до Ґропа, який згорнувся клубочком на землі спиною до них.

— Ти його прив'язав? — ледь чутно запитала Герміона.

— Ну... так... — винувато підтвердив Геґрід. — Видите... я ж вам казав... він ще не може розрахувати своєї сили.

Гаррі тепер зрозумів, чому в лісі не було жодної живої істоти.

— То що ти хочеш від мене, Гаррі й Рона? — запитала Герміона, передчуваючи щось недобре.

— Припильнуйте за ним, — хрипко відповів Геґрід. — Коли мене тут не буде.

Гаррі й Герміона обмінялися приреченими поглядами, а Гаррі з острахом пригадав, що пообіцяв Геґрідові виконати будь-яке його прохання.

— А що... що саме треба робити? — допитувалася Герміона.

— Його не треба годувати, не! — гаряче пояснив Геґрід. — Він і сам собі здобуде харчі. Пташки, олені й усьо таке... не, йому лиш потрібне товариство. Якби я тілько знав, шо хтось йому хоч троха допоможе... ну... наприклад, навчит його нашої мови.

Гаррі нічого не відповів, лише глянув на велетенську постать, що лежала на землі перед ними. На відміну від Геґріда, що здавався просто завеликою людиною, Ґроп був якийсь деформований. Те, що Гаррі спочатку здалося зарослою мохом брилою, виявилося Ґроповою головою. Вона була завелика щодо тіла і, на відміну від людських пропорцій,

дуже кругла і вкрита цупким кучерявим волоссям кольору папороті. Зверху на голові виднівся краєчок великого м'ясистого вуха, а сама голова відразу переходила в плечі, як у дядька Вернона, майже без шиї. Спина, вкрита якоюсь бруднючою бурою накидкою з грубо зшитих докупи звірячих шкур, була дуже широка; а коли Ґроп уві сні дихав, нерівні шви між цими шкурами розходилися. Ноги велет підібгав до тіла. Гаррі бачив тільки величезні брудні, завбільшки як санчата, босі ступні, що лежали одна на одній.

— Ти хочеш, щоб ми його навчали? — глухим голосом запитав Гаррі. Тепер він збагнув суть Фіренцевого попередження: *"Його намагання марні. Краще йому від них відмовитися"*. Лісові мешканці вже, мабуть, чули, як Геґрід безуспішно намагався вчити Ґропа людської мови.

— Еге ж... чи хоч просто з ним балакали, — з надією уточнив Геґрід. — Бо, якщо він буде говорити з людьми, то, гадаю, скорше си зрозуміє, шо ми до нього файно ставимося й хочемо, аби він тут лишився.

Герміона не забирала з обличчя рук і дивилася на Гаррі з-поміж пальців.

— Я вже починаю сумувати за Норбертом, — пробурмотів Гаррі, а вона істерично реготнула.

— То ви то зробите, чи як? — запитав Геґрід, здається, не почувши слів Гаррі.

— Ми... — видушив Гаррі, згадуючи, що пов'язаний обіцянкою. — Ми спробуємо, Геґріде.

— Я знав, Гаррі, шо на тебе можна покластися, — засяяв крізь сльози Геґрід, витираючи обличчя своєю хустинкою-як-скатертинкою. — Але я не хтів би, шоб ви занадто цим переймалися... бо ви ж маєте на носі екзамени... може, разочок на тиждень заскакували б сюди в плащі-невидимці, аби си троха з ним побалакати, та й усьо. То я його розбуджу... познайомлю з вами...

— Що?! Ні! — зірвалася на ноги Герміона. — Геґріде, не треба, не варто його будити... ні-ні... нам не горить...

Але Геґрід уже переступив через величезний стовбур, що

лежав перед ними, і наближався до Ґропа. Коли підійшов метрів на три, взяв із землі довгу гілляку, заспокійливо всміхнувся через плече Гаррі й Герміоні, а тоді сильно штурхонув Ґропа у спину.

Велетень заревів, і це ревіння луною розійшлося в тихому лісі. Птахи гучно шугонули з верхівок дерев. Тим часом Ґроп на очах у Гаррі й Герміони підводився з землі, і земля аж задрижала, коли Геґрідів братик відштовхнувся від неї своєю велетенською рукою, щоб стати навколішки. Він озирнувся, щоб глянути, хто і що його потурбувало.

— Всьо файно, Ґропику? — якомога бадьоріше запитав Геґрід, задкуючи з піднятою вгору гіллякою, якою хотів було ще раз штурхнути Ґропа. — Файно виспався, га?

Гаррі й Герміона відійшли якомога далі, не випускаючи велетня з поля зору. Ґроп стояв навколішки поміж двох дерев, яких ще не встиг вирвати з корінням. Його величезне обличчя нагадувало сірий повний місяць, що висів над ними в сутінках. Мовби хтось витесав грубі людські риси на величезній кам'яній кулі — куций безформний ніс і перекошений рот, напханий кривими жовтими зубами завбільшки з півцеглини кожен. Маленькі, за велетневими мірками, каламутні буро-зелені очі були ще заспані й напівзаплющені. Ґроп щосили потер їх брудними суглобами пальців, а тоді несподівано спритно звівся на повен зріст.

— О Боже! — пискнула від жаху Герміона поруч з Гаррі.

Дерева, до яких були прив'язані канати, що обмотували Ґропові руки й ноги, загрозливо зарипіли. Заввишки він був, як і казав Геґрід, метрів п'ять. Роззирнувшись затьмареним поглядом, Ґроп простяг величезну, як пляжна парасоля, долоню до верхніх гілок розлогої сосни, схопив пташине гніздо і, побачивши, що пташки там немає, незадоволено заревів і перевернув гніздо догори дном. Яйця полетіли, мов гранати, до землі, і Геґрід мусив затуляти голову руками.

— До речі, Ґропику, — крикнув Геґрід, боязко позираючи вгору, чи знову не падають на нього яйця, — я хтів би по-

знайомити тебе з моїми друзями. Пам'ятаєш, я казав тобі про них? Пам'ятаєш, коли я згадував, шо маю десь ненадовго піти, а вони припильнують тебе якийсь час? Пам'єтаєш, Ґропику?

Але Ґроп тільки заревів. Важко було зрозуміти, чи чув він Геґріда і чи взагалі сприймав Геґрідові слова як певну мову. Схопив верхівку сосни й потяг її до себе — мабуть, лише для того щоб подивитися, чи далеко вона відлетить, коли її відпустити.

— Го-гой, Ґропику, не роби так! — крикнув йому Геґрід. — Бо вирвеш її, як і ті другі...

І справді, Гаррі побачив, як почала тріскатися земля навколо сосни.

— Маю для тебе товариство! — знову крикнув Геґрід. — Товариство, видиш! Дивися сюди, дурнику, я привів тобі друзів!

— Ой, Геґріде, не треба, — застогнала Герміона, але Геґрід уже знову підняв гілляку і різко штурхнув Ґропа в коліно.

Велетень пустив дерево, яке від цього шалено захиталося й обсипало Геґріда дощем соснових колючок, і глянув собі під ноги.

— *Осьо*, — пошкандибав Геґрід до Гаррі й Герміони, — це Гаррі, Ґропику! Гаррі Поттер! Він тебе буде навідував, як мене тут не буде, зрозумів?

Велетень аж тепер побачив Гаррі й Герміону. Вони злякано дивилися, як він опустив нижче величезну брилу голови, приглядаючись до них.

— А це осьо Герміона, видиш? Гер... — Геґрід завагався, а тоді спитав у Герміони: — Ти не будеш проти, Герміонцю, коли він буде тебе називати Гермі? Бо йому тєжко запам'ятати таке довге ім'я.

— О, певно що ні, — пискнула Герміона.

— Це Гермі, Ґропику! Вона теж буде приходити! Правда, файно? Будеш мати двох друзів... ҐРОПИКУ, НІ!

Ґропова рука раптом потяглася до Герміони. Гаррі встиг відтягти її за дерево, тож велетові пальці лише чиркнули по стовбуру й схопили в жменю порожнє повітря.

— ТИ НЕЧЕМНИЙ, ҐРОПИКУ! — закричав Геґрід, а тремтяча Герміона притислася за деревом до Гаррі й заскімлила. — ДУЖЕ НЕЧЕМНИЙ! НЕ МОЖНА ТАК ХАПАТИ... ОЙ!

Гаррі визирнув з-за стовбура й побачив, що Геґрід лежить на землі, тримаючись за носа. А Ґроп, очевидно, вже втратив до них інтерес, бо знову випростався й потяг до себе сосну.

— Файно, — ледве ворушив язиком Геґрід. Він звівся на ноги, однією рукою затискаючи закривавленого носа, а другою намацуючи арбалет. — Ну... ви з ним запізналися і... і тепер він буде вас знати, як ви сюди прийдете...

Він глянув на Ґропа, що з задоволеним виразом брилоподібного обличчя смикав сосну. Коріння затріщало й видерлося з землі.

— Гадаю, шо на нині досить, — зітхнув Геґрід. — То шо... вертаємося?

Гаррі й Герміона закивали головами. Геґрід знову поклав арбалет на плече і рушив повз дерева, тримаючись за носа.

Якийсь час ніхто не озивався, навіть тоді, як почувся страшенний тріск — Ґроп нарешті вирвав сосну з землі. Герміонине обличчя було бліде й напружене. Гаррі не знав, що й казати. Що буде, коли хтось довідається про Ґропа, якого Геґрід переховує в Забороненому лісі? А він ще й пообіцяв продовжити разом з Роном і Герміоною абсолютно марні Геґрідові намагання цивілізувати велетня. Як міг Геґрід при всій його неймовірній здатності вірити в те, що ікласті почвари можуть ставати милими й безпечними, дурити самого себе ілюзіями, ніби Ґроп колись навчиться спілкуватися з людьми?

— Заждіть, — раптом зупинив Геґрід Гаррі й Герміону, що якраз вийшли на латку густого споришу. Він витяг із сагайдака стрілу і вставив її в арбалет. Гаррі й Герміона підняли чарівні палички. Тепер, зупинившись, вони теж почули поблизу якесь шарудіння.

— Овва-а, — тихо сказав Геґрід.

— Геґріде, ми тобі вже казали, — пролунав глибокий чоловічий голос, — щоб ти тут більше не з'являвся.

Якусь мить здавалося, що в мерехтливих зелених сутінках до них пливе оголений чоловічий торс. Потім вони побачили, що в талії торс плавно переходить у гнідий кінський круп. Цей кентавр мав горде вилицювате обличчя і довге чорняве волосся. Був, як і Геґрід, озброєний. Сагайдак зі стрілами й лук висіли через плече.

— Як ся маєш, Маґор'яне? — обережно привітався Геґрід.

Дерева за кентавровою спиною зашурхотіли і з'явилося ще четверо-п'ятеро кентаврів. Гаррі упізнав вороного й бородатого Бейна, з яким познайомився майже чотири роки тому, тієї самої ночі, що й з Фіренце. Бейн не подав і знаку, що колись бачив Гаррі.

— То що, — лиховісно сказав він і негайно обернувся до Маґор'яна, — ми, нібито, погодилися, що зробимо, якщо оця людина ще хоч раз поткне носа до лісу?

— То я тепер "оця людина"? — спалахнув Геґрід. — Тільки за те, шо не дозволив вам скоїти вбивство?

— Не треба було втручатися, Геґріде, — пояснив Маґор'ян. — Наші звичаї й наші закони інакші, ніж у вас. Фіренце нас зрадив і зганьбив.

— Не знаю, з чого ви то взяли, — нетерпляче заперечив Геґрід. — Він ніц такого не зробив, лиш допоміг Албусові Дамблдору...

— Фіренце пішов у рабство до людей, — сказав сивий кентавр з пооораним зморшками лицем.

— *Рабство!* — нищівно глянув на нього Геґрід. — Він тілько зробив Дамблдорові послугу і всьо...

— Він продає людям наші знання й таємниці, — спокійно заперечив Маґор'ян. — Такій ганьбі нема виправдання.

— Це ваша справа, — знизав плечима Геґрід, — але я си вважаю, що ви робите велику помилку...

— Як і ти, людино, — обізвався Бейн, — коли повертаєшся до нашого лісу, хоч ми тебе й попередили...

— Слухайте мене, — розсердився Геґрід. — З мене доста того "вашого" лісу, якщо вже за те мова. Не вам, холєра ясна, вирішувати, хто тут може ходити...

— І не тобі, Геґріде, — незворушно озвався Маґор'ян. — Нині я тебе відпущу лише тому, що ти зі своїми малими...

— Це не його малі! — презирливо гаркнув Бейн. — Це учні, Маґор'яне, зі школи! Мабуть, уже скористалися наукою зрадника Фіренце.

— Хоч би там як, — спокійно вів далі Маґор'ян, — але вбивство лошат — жахливий злочин... ми не чіпаємо невинних. Сьогодні, Геґріде, можеш іти. Але віднині щоб і ноги твоєї тут не було. Ти втратив право на дружбу з кентаврами, бо допоміг утекти від нас зрадникові Фіренце.

— Мене не вижене з лісу зграя старих шкап! — вигукнув Геґрід.

— Геґріде, — з жахом пискнула Ґерміона, а Бейн і сивий кентавр вдарили копитами в землю, — ходімо звідси, прошу!

Геґрід зрушив з місця, але й далі не опускав арбалета й не відводив погрозливого погляду від Маґор'яна.

— Ми знаємо, кого ти ховаєш у лісі, Геґріде! — гукнув їм услід Маґор'ян, а інші кентаври тим часом зникли в лісі. — І терпець нам уже вривається!

Геґрід розвернувся. Було видно, що він готовий кинутися на Маґор'яна.

— Скільки треба, стільки й будете терпіти, бо ліс так само його, як і ваш! — закричав він, а Гаррі з Ґерміоною, впираючись руками в кротячу камізельку, щосили підштовхували Геґріда вперед. Він насуплено глянув униз і здивувався, коли побачив, як вони його штовхають. Мабуть, він цього навіть не відчув.

— Чого се ви? — буркнув він і пішов далі, а вони, важко дихаючи, задріботіли поруч. — От клєті старі шкапи!

— Геґріде, — засапалася Ґерміона, обминаючи зарості кропиви, на які вони натикалися по дорозі туди, — якщо кентаври не хочуть, щоб у лісі були люди, то як ми з Гаррі зможемо...

— Але ж ви чули, шо вони казали, — відмахнувся Геґрід, — вони си не чіпают лошат... тобто діточок. Та й чого б то вони мали нами командувати?

— Дарма стараєшся, — пробурмотів Гаррі пригніченій Герміоні.

Нарешті вони знову вийшли на стежку, і за якихось десять хвилин ліс почав рідшати. Знову можна було бачити латки чистого синього неба, а з далини долинали радісні крики та оплески.

— Ще один гол? — запитав Геґрід, спиняючись у затінку дерев, коли попереду вже з'явився квідичний стадіон. — Матч уже си скінчив, як гадаєте?

— Не знаю, — промимрила бідолашна Герміона. Вигляд у неї був жалюгідний — у волоссі повно гілочок та листя, мантія в кількох місцях роздерлася, а на обличчі й руках виднілося безліч подряпин. Гаррі знав, що й сам він ненабагато кращий.

— Певно, всьо скінчилося! — примружено глянув Геґрід на стадіон. — Видите... всі вже виходят... якщо поквапитеся, то зможете змішатися з юрбою, й ніхто не буде знати, що ви були тутка!

— Добра думка, — погодився Гаррі. — Бувай, Геґріде.

— Просто не вірю, — тремтячим голосом сказала Герміона, коли вони далеченько відійшли від Геґріда. — Не вірю. *Справді* не можу повірити.

— Та перестань, — буркнув Гаррі.

— Перестати?! — гарячково вигукнула вона. — Велетень! Велетень у лісі! А ми повинні давати йому уроки рідної мови! Зрозуміло, за тієї умови, що нас пропускатиме туди й назад табун розлючених кентаврів! Я... просто... не... *вірю!*

— Поки що нам нічого робити не треба! — намагався впівголоса заспокоїти її Гаррі, коли вони злилися з юрбою гафелпафців, що поверталися в замок, розмовляючи між собою. — Він не просив щось робити, доки його не вигнали з роботи — а його можуть і не вигнати.

— Гаррі, та ну тебе! — сердито зупинилася Герміона, і всі тепер змушені були її обходити. — Його обов'язково виженуть, і якщо чесно — після того, що ми побачили, хіба можна винуватити в цьому Амбридж?

Гаррі мовчки пронизав її лютим поглядом, і на віях у неї забриніли сльози.

— Ти не хотіла цього казати, так? — ледь чутно мовив Гаррі.

— Ні... ну... гаразд... я не хотіла, — сердито витерла вона сльози. — Але навіщо він так ускладнює життя собі... і *нам*?

— Не знаю...

Візлі — наш король,
Візлі — наш король,
Ось чому співаєм так:
Візлі — наш король...

— Скільки ж можна співати ту ідіотську пісеньку, — благально проказала Герміона, — невже вони ще не натішилися?

Велика хвиля учнів зі стадіону залила галявину.

— Ходімо швидше, поки нас не наздогнали слизеринці, — зітхнула Герміона.

Візлі — суперворотар,
Це найкраща роль!
Ґрифіндор отримав дар,
Візлі — наш король.

— Герміоно... — невпевнено промовив Гаррі.

Пісня голоснішала, але її виспівував не натовп срібно-зелених слизеринців, а золотисто-червона лава, що поволі рухалася до замку, тримаючи на плечах чиюсь фігурку.

Візлі — наш король,
Візлі — наш король,
Ґрифіндор співає так:
Візлі — наш король...

— Ні... — ледь чутно прошепотіла Герміона.

— Так! — вигукнув Гаррі.

— ГАРРІ! ГЕРМІОНО! — зарепетував сам не свій Рон, розмахуючи в повітрі срібним квідичним кубком. — МИ ПЕРЕМОГЛИ!

Їхні обличчя засяяли щасливими усмішками.

Біля входу в замок зчинилася тиснява, і Рон боляче гахнувся головою об одвірок, але ніхто не хотів опускати його додолу. Не перестаючи співати, юрба протислася у вестибюль. Гаррі й Герміона усміхнено дивилися вслід, аж поки стихли останні рядки пісеньки "Візлі — наш король". Тоді глянули одне на одного, й усмішки їхні зів'яли.

— Нічого не кажемо йому аж до завтра, добре? — сказав Гаррі.

— Добре, — втомлено погодилася Герміона. — Мені поспішати нікуди.

Разом піднялися по сходах. Біля вхідних дверей мимоволі озирнулися на Заборонений ліс. Може, то уявилося, але Гаррі здалося, що вдалині зірвалася в повітря зграйка птахів, немовби дерево, на якому вони влаштували свої гнізда, щойно хтось видер з корінням.

— РОЗДІЛ ТРИДЦЯТЬ ПЕРШИЙ —

СОВи

Рон, завдяки якому Ґрифіндору пощастило завоювати квідичний кубок, був у такій ейфорії, що на другий день у нього ні до чого не лежали руки. Він безперестанку говорив про матч, тому Гаррі з Герміоною було нелегко знайти момент для згадки про Ґропа. Щоправда, вони не особливо цього й прагнули. Не хотілося так різко повертати Рона до реальності. Знову був гарний теплий день, тож вони переконали його піти з ними повторювати матеріал до бука на березі озера. Там було менше шансів, ніж у вітальні, що їх підслухають. Рона спочатку не надто захопила ця ідея, адже у вітальні кожен ґрифіндорець, минаючи Ронове крісло, обов'язково поплескував його по плечі і час від часу хтось затягував пісеньку "Візлі — наш король". Однак згодом він таки погодився, що подихати свіжим повітрям йому не завадить.

Вони посідали в затінку під буком, порозкладали підручники, а Рон, мабуть, уже вдвадцяте розповідав, як уперше врятував ворота від гола.

— Тобто я вже пропустив один гол від Девіса і не був дуже впевнений, але чомусь, коли на мене невідомо звідки вилетів Бредлі, я подумав: *"Я відіб'ю!"* Мав якусь секунду, щоб вирішити, куди кидатися. Він, здавалося, цілився в праве кільце... праве для мене, а для нього, зрозуміло, ліве... але я чомусь відчув, що він хоче мене обдурити, тож ризикнув і кинувся ліворуч... тобто праворуч для нього... і... та ви ж бачили, що сталося, — скромно додав він, невідомо навіщо провівши рукою по волоссю, після чого здалося, ніби його щойно розкуйовдив вітер, а тоді ще й озирнувся, чи чує його неподалік зграйка балакучих гафелпафських третьокласниць. — А потім, через п'ять хвилин, коли на мене помчав Чеймберз... Що таке? — зупинився на півслові Рон, побачивши вираз Гаррінього обличчя. — Чого ти шкіришся?

— Нічого, — і Гаррі швиденько нахилився над конспектом з трансфігурації, намагаючись приховати посмішку. Рон щойно був дуже схожий на іншого ґрифіндорського квідичиста, що розкуйовджував собі волосся, сидячи під цим самим деревом. — Просто я радий, що ми виграли, ось і все.

— Так, — з насолодою промовив Рон, — *ми виграли.* Ви бачили вираз обличчя в Чанґ, коли Джіні вихопила в неї снича з-під самісінького носа?

— Мабуть, вона заплакала? — скрушно буркнув Гаррі.

— Так... не стрималася... — трохи насупився Рон. — А бачили, як вона кинула мітлу, коли приземлилася?

— Е-е... — завагався Гаррі.

— Якщо чесно, Роне... то не бачили, — важко зітхнула Герміона, відклала підручник і глянула на нього, ніби просила вибачення. — Ми з Гаррі, власне, тільки й бачили, що перший гол Девіса.

Ретельно розкуйовджене Ронове волосся аж розгладилося від розчарування. — Ви що, не дивилися? — ледь чутно спитав він, округлюючи очі. — Не бачили, як я відбивав м'ячі?

— Не бачили, — розвела руками Герміона. — Роне, ми не хотіли йти зі стадіону... Та довелося!

— Так, — розчервонівся Рон. — Чому?

— Через Геґріда, — пояснив Гаррі. — Він вирішив нам розповісти, чому після повернення від велетнів весь час ходить побитий. Благав, щоб ми пішли з ним до лісу. Ми не змогли відкараскатись. Ти ж знаєш, який він буває. Так от...

На розповідь пішло хвилин з п'ять, і під кінець Ронове обурення змінилося відвертою недовірою.

— *Він його привів з собою і заховав у лісі?*

— Так, — похмуро підтвердив Гаррі.

— Ні, — заперечив Рон, ніби це могло щось змінити. — Він не міг такого зробити.

— Але зробив, — твердо сказала Герміона. — Ґроп має п'ять метрів заввишки, любить видирати з корінням шестиметрові дерева і знає, — гмикнула вона, — що мене звати *Гермі.*

Рон нервово реготнув.

— І Геґрід хоче, щоб ми...

— Навчили його людської мови, — доказав за нього Гаррі.

— Він здурів, — майже захоплено сказав Рон.

— Так, — роздратовано погодилася Герміона, перегортаючи сторінку "Проміжної трансфігурації" й розглядаючи малюнки з поясненнями, як перетворювати сову на театральний бінокль. — Я починаю думати, що це з ним серйозно. Але, на жаль, він витяг з мене і з Гаррі обіцянку.

— То порушите обіцянку та й усе, — рішуче сказав Рон. — Тобто слухайте... у нас на носі екзамени, і нам залишається ось стілечки... — він майже докупи склав великий і вказівний пальці, — ...щоб нас і без цього викинули зі школи. До речі... пам'ятаєте Норберта? Або Арагога? Чи це хоч раз доводило до добра, якщо ми зв'язувалися з якоюсь Геґрідовою почварою?

— Я знаю, але ж... ми пообіцяли, — тихенько сказала Герміона.

Рон задумливо пригладив волосся й зітхнув:

— Геґріда ж іще не звільнили. Він стільки протримався, що дотягне, можливо, й до кінця року, і нам тоді взагалі не доведеться потикатися до Ґропа.

*

Подвір'я замку сяяло під сонцем, ніби щойно пофарбоване. Безхмарне небо всміхалося самому собі з гладесенької іскристої поверхні озера. Зелена шовковиста трава погойдувалася під лагідним вітерцем. Настав червень, але для п'ятикласників це означало тільки одне — початок іспитів для отримання СОВ.

Учителі вже не завдавали їм домашніх завдань. На уроках повторювали ті теми, що швидше за все, на думку вчителів, могли трапитися на іспитах. Цілеспрямована, гарячкова атмосфера не залишала в Гарріній голові місця ні для чого, крім СОВ. Та на уроках настійок він інколи все ж думав, чи сказав Люпин Снейпові, щоб той і далі навчав Гаррі блокології. Якщо й сказав, то Снейп знехтував Лю-

пином так само відверто, як нехтував тепер Гаррі. Втім, Гаррі це було зручно. Справ і мороки вистачало й без додаткових уроків у Снейпа. Герміона, на його щастя, теж цими днями не мала часу, щоб набридати йому ще й з блокологією. Вона безперервно щось бурмотіла собі під ніс і вже багато днів не залишала ніде одягу для ельфів.

З наближенням іспитів для СОВ не лише Герміона поводилася дивно. Ерні Макмілан виробив дратівливу звичку розпитувати всіх, як саме вони повторюють матеріал.

— Скільки годин на добу ви присвячуєте повторенню? — допитувався він з маніакальним блиском в очах у Гаррі й Рона перед уроком гербалогії.

— Не знаю, — відповів Рон. — Кілька.

— Більше восьми чи менше?

— Менше, мабуть, — трохи стривожився Рон.

— А я працюю по вісім годин, — гордо випнув груди Ерні. — Вісім або дев'ять. Обов'язково годину щодня перед сніданком. У середньому вісім. Іноді, у вихідні, працюю по десять годин. У понеділок було дев'ять з половиною. У вівторок гірше... тільки сім і п'ятнадцять хвилин. А от у середу...

Гаррі був страшенно вдячний професорці Спраут, яка саме тієї миті запросила всіх до оранжереї, змусивши Ерні урвати свій монолог.

Драко Мелфой тим часом винайшов інший спосіб сіяти паніку.

— Кароче, головне не те, *що* ви знаєте, — голосно казав він Кребові й Ґойлу біля кабінету настійок за кілька днів до іспитів, — а *кого* ви знаєте. Так от, мій старий уже багато років дружить з головою чаклунської екзаменаційної комісії... з Ґрізельдою Марчбенкс... вона буває у нас в гостях...

— Думаєте, це правда? — стурбовано прошепотіла Герміона до Гаррі й Рона.

— Навіть якщо й так, ми все одно нічого не вдіємо, — невесело відповів Рон.

— А я думаю, що це неправда, — тихенько сказав Невіл,

що стояв позаду. — Бо Ґрізельда Марчбенкс дружить з моєю бабусею, і вона про Мелфоїв ніколи й не згадувала.

— А яка вона, Невіле? — відразу зацікавилася Ґерміона. — Сувора?

— Трохи схожа на бабусю, — пригнічено відповів Невіл.

— Але ж від того, що ти її знаєш, гірше тобі не буде, правда? — підбадьорив його Рон.

— Ох, не знаю, чи це поможе, — ще нещасніше промимрив Невіл. — Бабуся завжди каже професорці Марчбенкс, що я гірший за тата... та ви ж її самі бачили в лікарні Святого Мунґо.

Невіл утупився в підлогу. Ґаррі, Рон і Ґерміона перезирнулися, але не знали, що сказати. Це вперше Невіл заговорив про їхню зустріч у чаклунській лікарні.

Тим часом у школі розквітнув чорний ринок, на якому п'яти- й семикласники торгували засобами для зосередження, кмітливості й невсипущості. Ґаррі й Рон мало не спокусилися на пляшку "Розумового еліксиру від Баруфіо", яку їм запропонував рейвенкловський шестикласник Еді Кармайкл. Він присягався, що лише завдяки еліксиру отримав торік дев'ять "відмінних" СОВ. Півлітрову пляшку він пропонував усього за дванадцять ґалеонів. Рон пообіцяв Ґаррі віддати борг за свою половину, коли закінчить Ґоґвортс і знайде роботу. Та не встигли вони домовитися про цю оборудку, як Ґерміона конфіскувала в Кармайкла пляшку і весь її вміст вилила в унітаз.

— Ґерміоно, ми ж хотіли купити! — закричав Рон.

— Не будьте дурнями, — огризнулася вона. — З таким самим успіхом ви могли б купити в Ґарольда Дінґла порошок з драконячого пазура.

— А що, Дінґл має порошок з драконячого пазура? — зацікавився Рон.

— Уже ні, — відповіла Ґерміона. — Я його теж конфіскувала. Ви ж знаєте, що все це дурниці.

— Драконячий пазур не дурниця! — заперечив Рон. — Це неймовірний препарат! Прискорює роботу мозку, на

кілька годин стаєш страшенно здібним... Герміоно, дай хоч дрібку, це ж не зашкодить...

— Якраз зашкодить, — невблаганно відрубала Герміона. — Я його перевірила — і виявилося, що то сушене лайно доксь.

Ця інформація вгамувала бажання Гаррі й Рона знайти розумовий стимулятор.

На наступному уроці трансфігурації вони отримали розклад іспитів для отримання СОВ і детальний опис порядку складання.

— Як бачите, — сказала професорка Макґонеґел учням, що переписували з класної дошки дати й години, — ви складаєте іспити для СОВ два тижні. Теорію здаєте зранку, а практику — після обіду. Зрозуміло, що практичні іспити з астрономії відбудуться вночі.

Мушу вас попередити, що ваші екзаменаційні бланки зачаковані потужними протишахрайськими закляттями. В залі для іспитів заборонено користуватися самовідповідальними перами, а також нагадайками, відривними манжетами-шпаргалками і чистоправним чорнилом. Щороку, мушу вам сказати, з'являється хоч один учень чи учениця, які гадають, що можуть порушити приписи чаклунської екзаменаційної комісії. Сподіваюся, що в Ґрифіндорі таких не знайдеться. Наша нова... директорка... — професорка Макґонеґел вимовила це слово з таким виразом, який з'являвся на обличчі тітки Петунії, коли та дивилася на особливо велику й непіддатливу пляму, — попросила вихователів гуртожитків попередити своїх учнів, що шахрайство каратиметься суворо... адже результати ваших іспитів враховуватимуться при оцінці нового режиму, запровадженого в школі директоркою...

Професорка Макґонеґел ледь помітно зітхнула. Гаррі бачив, як сіпнулися ніздрі її гострого носа.

— ... та це аж ніяк не означає, що ви не повинні старатися. Думайте про власне майбутнє.

— Скажіть, пані професорко, — підняла руку Герміона, — коли ми отримаємо результати іспитів?

— Вам пришлють сову десь у липні, — відповіла професорка Макґонеґел.

— Чудово, — досить голосно прошепотів Дін Томас, — до канікул можна за них не переживати.

Гаррі уявив, як він через півтора місяця у кімнаті на Прівіт-драйв очікує своїх СОВ. Принаймні буду знати, сумно подумав він, що влітку прийде хоч один лист.

Перший іспит — теорію замовлянь — було заплановано на понеділок зранку. Гаррі погодився перевірити Ґерміонині відповіді в неділю по обіді й майже відразу про це пошкодував. Вона страшенно хвилювалася й весь час виривала в нього з рук підручника, щоб пересвідчитись, чи відповіла абсолютно точно. Врешті-решт вона боляче вдарила його по носі гострим краєм "Досягнень у замовлянні".

— Навіщо я взагалі тобі потрібний? — рішуче віддав він їй підручника, витираючи сльози, що виступили на очах.

Тим часом Рон перечитував конспекти з замовлянь за попередні два роки, заткнувши пальцями вуха й беззвучно ворушачи губами. Шеймус Фініґан лежав горілиць на підлозі й напам'ять декламував означення субстантивного замовляння, а Дін звіряв це зі "Стандартною книгою замовлянь" для п'ятого класу. Парваті й Лаванда повторювали пересувне замовляння, примушуючи свої пенали гасати один за одним по краю стола.

Вечеря в той день проходила в спокійній атмосфері. Гаррі й Рон майже не розмовляли, зате після цілісінького дня важкої праці їли з великим апетитом. А от Ґерміона весь час відкладала ножа й виделку, пірнала під стіл і витягала з портфеля черговий підручник, щоб перевірити якусь деталь чи факт. Рон почав її вмовляти нормально попоїсти, інакше вона вночі погано спатиме, але тут з її кволих пальців вислизнула виделка і, голосно дзенькнувши, впала на тарілку.

— О Господи, — ледь чутно сказала вона, озираючись на вестибюль. — Це вони? Екзаменатори?

Гаррі з Роном негайно озирнулися. За дверима у Велику

залу стояла Амбридж з гуртом старезних чарівників і чарівниць. Гаррі зі зловтіхою відзначив, що Амбридж нервує.

— Може, глянемо на них зблизька? — запропонував Рон.

Гаррі й Герміона кивнули головами, й вони втрьох підбігли до подвійних дверей у вестибюль, тоді поволі вийшли за поріг і неквапом рушили повз екзаменаторів. Гаррі подумав, що професорка Марчбенкс — це, мабуть, мініатюрна згорблена чаклунка з павутиною зморшок на лиці. Амбридж розмовляла з нею дуже поштиво. Здавалося, що професорка Марчбенкс недочувала, бо відповідала професорці Амбридж трохи заголосно, зважаючи, що вони стояли зовсім поруч.

— Доїхали нормально, нормально доїхали, це ж нам не вперше! — нетерпляче пояснювала вона. — Але останнім часом щось нічого не чути від Дамблдора! — додала вона, озираючись у вестибюлі, ніби сподівалася, що він раптом з'явиться з комірчини для мітел. — Не знаєте, де він?

— Гадки не маю, — відповіла Амбридж, лиховісно зиркаючи на Гаррі, Рона й Герміону, які затримались біля сходів, бо Рон вдав, що зав'язує шнурки. — Але впевнена, що Міністерство магії незабаром його розшукає.

— Сумніваюся, — крикнула крихітна професорка Марчбенкс, — якщо тільки Дамблдор сам цього не захоче! Кому ж це знати, як не мені... я особисто приймала в нього іспити з трансфігурації та замовлянь, коли він складав НОЧІ... він таке виробляв своєю чарівною паличкою... я ніколи такого не бачила.

— Так... — пробелькотіла професорка Амбридж, а Гаррі, Рон і Герміона поволеньки попленталися сходами нагору, — дозвольте показати вам нашу вчительську. Ви ж, мабуть, хотіли б попити з дороги чаю.

Вечір був доволі напружений. Кожен намагався ще щось повторити, але мало кому це приносило велику користь. Гаррі рано пішов спати, але довго не міг заснути. Пригадував консультацію з працевлаштування й категоричну заяву професорки Макґонеґел про те, що вона допоможе

йому стати аврором, хоч би чого це їй коштувало. Тепер, коли настав час іспитів, він уже шкодував, що не назвав тоді якоїсь реальнішої для себе професії. Знав, що не спиться не тільки йому, але ніхто в спальні не озивався і, врешті-решт, усі позасинали.

За сніданком п'ятикласники теж майже не розмовляли. Парваті бурмотіла собі під ніс закляття, і сільничка перед нею здригалася. Герміона так швидко перечитувала "Досягнення в замовлянні", що її зіниці зливалися в одну пляму, а Невіл весь час випускав з рук ножа й виделку і перекидав вазочку з варенням.

Коли закінчився сніданок, п'яти- й семикласники зібралися у вестибюлі, а всі інші учні порозходилися по класах. О пів на десяту їх усіх знову покликали до Великої зали. Вона тепер мала такий самий вигляд, як і в ситі спогадів, коли Гаррі бачив свого батька, Сіріуса та Снейпа, що складали іспити для СОВ. Зникли чотири гуртожитські столи, а замість них з'явилося безліч столиків — окремий для кожного учня. За вчительським столом стояла професорка Макґонеґел. Коли всі повсідалися й замовкли, вона сказала: — Можете починати, — і перевернула величезний пісочний годинник, що стояв на столі біля неї. Ще там були запасні пера, чорнильниці та сувої пергаменту.

Гаррі розгорнув екзаменаційний білет — і серце його закалатало... Герміона, що сиділа за три ряди праворуч і на чотири столики попереду, вже щось писала... він глянув на перше запитання: "а) Напишіть закляття і б) опишіть рухи чарівної палички, необхідні для літання предметів".

Гаррі на мить пригадав довбню, що злетіла високо вгору, а тоді гепнулася на масивний череп троля... усміхнувся, схилився над пергаментом і почав писати.

*

— Було не так і погано, правда? — схвильовано запитала Герміона через дві години, все ще стискаючи в руках екзаменаційний білет. — Не знаю, чи я добре описала підба-

дьорливі замовляння — мені трохи не вистачило часу. Ви описали протизакляття від гикавки? Я не була певна, чи варто, — мені здалося, що воно було вже зайве... а в двадцять третьому питанні...

— Герміоно, — суворо урвав її Рон, — скільки ж можна... ми не збираємося складати кожнісінький іспит двічі. Вистачить з нас по горло й одного разу.

П'ятикласники пообідали разом з усією школою (в залі знову з'явилися чотири гуртожитські столи), а тоді зібралися в маленькій кімнатці біля Великої зали, де мали чекати початку практичних іспитів. Учнів викликали за абеткою невеличкими групками, а решта бурмотіли закляття й махали чарівними паличками, зрідка випадково штурхаючи одне одного в спину чи в око.

Назвали Герміонине прізвище. Вона затремтіла й вийшла з приміщення разом з Ентоні Ґольдштейном, Ґреґорі Ґойлом та Дафною Ґрінґрас. Після іспиту учні не поверталися, тож Гаррі й Рон не знали, як складала Герміона.

— Усе буде нормально, пам'ятаєш, як вона отримала п'ятірку з трьома плюсами на одному тесті із замовлянь? — нагадав Рон.

За десять хвилин професор Флитвік покликав: — Паркінсон Пенсі... Патіл Падма... Патіл Парваті... Поттер Гаррі.

— Ні пуху, — тихенько побажав Рон. Гаррі зайшов до Великої зали, так міцно стискаючи чарівну паличку, що аж тремтіла рука.

— Підходь до професора Тофті, Поттере, — пискнув професор Флитвік, що стояв біля самих дверей. Він скерував Гаррі до старезного лисого екзаменатора, що сидів за невеличким столиком у дальньому кутку, неподалік від професорки Марчбенкс, яка приймала іспит у Драко Мелфоя.

— Поттер, так? — запитав професор Тофті, звіряючись зі списком і дивлячись на Гаррі поверх пенсне. — Знаменитий Поттер?

Краєм ока Гаррі добре помітив, яким нищівним поглядом зиркнув на нього Мелфой. Келих для вина, що його

Мелфой підняв у повітря, впав на підлогу й розбився. Гаррі не зміг стримати сміху. Професор Тофті підбадьорливо всміхнувся у відповідь.

— Правильно, — сказав він старечим тремтячим голосом, — не треба хвилюватися. Ну, а тепер, чи не міг би ти поперевертати в повітрі оцю підставку для яйця.

Загалом Гаррі був задоволений іспитом. Його замовляння-піднімання вдалося, безперечно, значно краще, ніж у Мелфоя, однак він переплутав кольорозмінне й розбухальне закляття, бо щурик, який мав стати помаранчевим, зненацька розбух до розмірів борсука, перш ніж Гаррі виправив помилку. Він був радий, що цього не бачила Герміона, і пізніше їй про це не розповідав. А от Ронові розповів, бо Ронова тарілка перетворилася на величезний гриб, і Рон не мав зеленого поняття, чому це сталося.

Того вечора було не до відпочинку. Після вечері всі одразу пішли до вітальні готуватися до завтрашнього іспиту з трансфігурації. Коли Гаррі лягав у ліжко, голова в нього гула від складних магічних формул і теорій.

Наступного ранку на письмовому іспиті він забув означення обмінного закляття, але практичний іспит пройшов доволі непогано. Принаймні він зумів "щезнути" цілу ігуану, тоді як бідолашна Анна Ебот за сусіднім столиком геть розгубилася й невідомо яким чином перетворила свого тхора на зграю фламінго, зупинивши іспити на десять хвилин, доки птахів ловили й виносили з зали.

У середу був іспит з гербалогії. Якщо не брати до уваги, що його легенько вкусила зубата герань, Гаррі цілком непогано впорався з цим іспитом. У четвер — екзамен із захисту від темних мистецтв. Тут Гаррі вперше був упевнений, що склав добре. Він не мав ніяких проблем з письмовими питаннями, а на практичному іспиті з величезною насолодою виконав усі протипристрітні й захисні закляття просто перед носом у Амбридж, яка холодно за ним спостерігала.

— Браво! — вигукнув професор Тофті, коли Гаррі бездоганно виконав закляття для виганяння ховчика. — Просто

чудово! Мабуть, це вже все, Поттере... хіба що... — Він трохи нахилився вперед. — Я чув від свого друга Тіберіуса Ордена, що ти вмієш вичакловувати патронуса? Хочеш отримати додаткові бали?..

Гаррі підняв чарівну паличку, глянув на Амбридж і уявив, що її виганяють з роботи.

— *Експекто патронум!*

З кінчика чарівної палички вистрибнув сріблястий олень і пустився залою навскач. Усі екзаменатори не зводили з нього очей, а коли патронус розвіявся срібною імлою, професор Тофті радісно заплескав у свої жилаві, зморшкуваті долоні.

— Чудово! — вигукнув він. — Дуже добре, Поттере, можеш іти!

Коли Гаррі проходив повз професорку Амбридж, що стояла біля дверей, їхні погляди перетнулися. Її широкий обвислий рот шкірився гидкою посмішкою, але Гаррі на це не зважав. Якщо він не помилявся, то щойно мусив отримати "відмінну" СОВу.

П'ятниця в Гаррі й Рона була вільна, а Герміона складала іспити зі стародавніх рун. Маючи попереду ще й вихідні, вони вирішили трошки перепочити від повторення. Потягуючись і позіхаючи, хлопці грали в зачаровані шахи біля відчиненого вікна, крізь яке повівав теплий літній вітерець. Гаррі бачив удалині Геґріда, що проводив урок на узліссі. Намагався вгадати, яких істот там зараз вивчають... мабуть, то були єдинороги, бо хлопці стояли трохи ззаду...

Тут відчинився отвір за портретом і крізь нього пролізла Герміона. Настрій у неї був жахливий.

— Як руни? — позіхнув і потягся Рон.

— Я неправильно переклала слово *"егваз"*, — сердито відповіла вона. — Це *"партнерство"*, а не *"захист"*. Я переплутала його з *"ейгвазом"*.

— Не страшно, — ліниво сказав Рон, — це ж тільки одна помилочка, ти все одно отримаєш...

— Ой, замовкни! — гримнула Герміона. — Іноді вистачить однієї помилки, щоб провалити іспит. А крім того, хтось знову підкинув ніфлера в кабінет Амбриджки. Не знаю, як його пропхнули в нові двері, але я щойно там проходила, і Амбридж верещала як недорізана... здається, він хотів відгризти в неї кусень ноги...

— Класно, — зраділи Гаррі й Рон.

— Нічого не класно! — гаряче заперечила Герміона. — Вона ж думає, що це робить Геґрід, ви що, забули? А ми *не хочемо*, щоб Геґріда вигнали з роботи!

— Та він же зараз на уроці, його не можна звинуватити, — показав Гаррі на вікно.

— Гаррі, ти іноді такий *наївний*. Невже ти думаєш, що Амбридж потрібні якісь докази? — спитала Герміона, якій, видно, хотілося побути в поганому настрої. Грюкнувши дверима, вона подалася до дівчачих спалень.

— Яка мила, приязна дівчина, — тихенько сказав Рон і побив своєю королевою Гарріного офіцера.

Поганий настрій не покидав Герміону і на вихідні, але Гаррі й Ронові було не до цього. Майже всю суботу й неділю вони готувалися до іспиту з настійок, що мав відбутися в понеділок, і якого Гаррі очікував з найбільшим страхом — не сумнівався, що тут настане крах його честолюбному прагненню стати аврором. І справді, письмовий іспит виявився складним, хоч Гаррі міг сподіватися високої оцінки за питання про багатозільну настійку. Він дуже точно описав її дію, адже ще в другому класі незаконно випробував її на собі.

Практичний іспит після обіду був не такий страшний, як Гаррі думав. Снейп не брав у ньому безпосередньої участі, тож Гаррі виготовляв настоянки значно спокійніше. Невіл, що сидів неподалік, теж був набагато веселіший, ніж завжди на уроках настійок. Коли професорка Марчбенкс оголосила: — Прошу всіх відійти від казанів, іспит завершено, — Гаррі закоркував пляшечку зі зразком своєї настоянки, відчуваючи, що доброї оцінки, може, й не отримає, але принаймні іспиту не провалив.

— Залишилося тільки чотири екзамени, — втомлено сказала Парваті Патіл, коли вони верталися до ґрифіндорської вітальні.

— Тільки! — сердито обізвалася Герміона. — Я маю складати числомагію, а це, мабуть, найскладніший предмет!

Усім вистачило глузду промовчати, тож вона не мала змоги зігнати на комусь злість і змушена була висварити якихось першокласників, бо ті дуже голосно сміялися.

Гаррі був сповнений рішучості добре себе показати у вівторок на іспиті з догляду за магічними істотами і не підвести Геґріда. На практичному іспиті, що відбувався після обіду на узліссі Забороненого лісу, учні мали знайти кнарла, схованого серед десятка їжаків. Найпростіше було це зробити, пропонуючи їм по черзі молоко, бо кнарли, ці вкрай недовірливі істоти, чиї голки наділені багатьма магічними якостями, скаженіли, підозрюючи, що їх намагаються отруїти. Ще треба було продемонструвати вміння поводитися з посіпачками, нагодувати й почистити вогняного краба, не зазнавши при цьому серйозних опіків, і скласти дієту для хворого єдинорога.

Гаррі бачив, як стурбовано визирав Геґрід з віконечка своєї хижі. Коли Гарріна екзаменаторка, цього разу пухкенька низенька відьмочка, всміхнулася йому й сказала, що він може йти, Гаррі швидко показав Геґрідові великого пальця і подався назад до замку.

Теоретичний іспит з астрономії пройшов у середу досить добре. Гаррі не був певен, що правильно написав назви супутників Юпітера, зате добре пам'ятав, що жоден з них не вкритий глодом. Практичний іспит мав відбуватися вночі, а вдень вони складали віщування.

Іспит з віщування пройшов дуже погано. Гаррі, мабуть, скоріше побачив би якісь образи на поверхні свого стола, ніж у кришталевій кулі, що вперто залишалася порожня. Він геть розгубився при тлумаченні чайного листя і сказав, що професорка Марчбенкс має невдовзі зустрітися з круглим, темним і вогким незнайомцем. А завершив своє фі-

аско тим, що переплутав на її долоні лінію життя з лінією розуму й оголосив, що вона мала вмерти ще тиждень тому.

— Ми ж знали, що провалимо цей іспит, — похмуро буркнув Рон, коли вони спускалися мармуровими сходами. Він щойно трошки поліпшив Гаррі настрій, зізнавшись, як розписував екзаменаторові гидкого чоловіка з бородавкою на носі, якого побачив у кришталевій кулі, — а тоді підняв голову й зрозумів, що описував віддзеркалення в кулі самого екзаменатора.

— Не треба було взагалі братися за цей ідіотський предмет, — сказав Гаррі.

— Зате ми тепер можемо про нього забути.

— Так, — погодився Гаррі. — Не треба буде більше прикидатися, що наближення Юпітера до Урана має для нас якесь значення.

— Мені тепер начхати, якщо мої чайні листочки провіщатимуть *"смерть, Роне, смерть"*... я їх викидатиму у сміття, де їм і місце.

Гаррі розреготався, але тут їх наздогнала Герміона. Він одразу перестав сміятися, щоб її не дратувати.

— Здається, з числомагією в мене все добре, — повідомила вона, і Гаррі з Роном полегшено зітхнули. — До вечора ми ще маємо час швиденько переглянути зоряні карти...

Коли вони об одинадцятій ночі вилізли на астрономічну вежу, нічне небо було безхмарне й чисте, а зорі виднілися просто ідеально. Шкільну територію заливало срібне місячне сяйво. Віяв прохолодний вітерець. Учні налаштували телескопи і, за вказівкою професорки Марчбенкс, почали заповнювати роздані їм зоряні карти.

Професори Марчбенкс і Тофті прогулювалися між учнями, дивилися, як ті, зазираючи в телескопи, фіксують точні позиції зірок і планет. Тишу порушувало тільки шарудіння пергаменту, рипіння штативів і скрипіння численних пер. Минуло півгодини, тоді година. Маленькі золотисті квадратики замкових вікон потроху зникали — у замку гасили світло.

Гаррі вже домальовував на карті сузір'я Оріона, коли прямо під парапетом, біля якого він стояв, відчинилися вхідні двері замку, і світло залило кам'яні сходи й частину галявини. Гаррі глянув униз, міняючи положення свого телескопа, і встиг помітити п'ять-шість видовжених тіней, що ковзнули по яскраво освітленій траві. Потім двері зачинилися й галявина знову занурилася в суцільну темряву.

Гаррі ще раз притулив око до телескопа і настроїв його на Венеру. Глянув на зоряну карту, щоб нанести позицію планети, але щось відвернуло його увагу. Затримав перо над аркушем пергаменту, примружився й побачив, що галявиною, внизу, йде шість постатей. Якби вони не рухалися, а місячне світло не золотило їм маківки, то розрізнити їх на темній землі було б неможливо. Навіть з такої відстані Гаррі, здається, впізнав найкоротшу з тих постатей, що йшла на чолі групи.

Не міг зрозуміти, чого б то Амбридж заманулося гуляти опівночі, та ще й у супроводі п'яти осіб. Тут у нього за спиною хтось кашлянув, і він згадав, що складає іспит. Уже й забув, де була Венера. Припавши оком до вічка телескопа, знайшов її знову і вже вдруге зібрався нанести на карту, коли почув далекий стук, що луною розлігся по безлюдній території школи. За стуком почувся глухий гавкіт великого пса.

Серце його закалатало, і він придивився уважніше. Вікна Геґрідової хижі засвітилися й навколо неї вирізнилися силуети людей, що перед цим ішли галявиною. Двері відчинилися, і Гаррі побачив, як усі шестеро зайшли в хатину.

Гаррі відчув тривогу. Озирнувся на Рона й Герміону, щоб побачити, чи вони щось помітили, але в цю мить ззаду до нього підійшла професорка Марчбенкс, і він, не бажаючи, щоб його запідозрили ніби він підглядає до інших учнів, квапливо схилився над зоряною картою, вдаючи, що додає там якісь записи, а сам тим часом зиркав з-над парапету на Геґрідову хижу. Постаті ходили по хатині, періодично затуляючи лампу.

Гаррі відчув на потилиці погляд професорки Марчбенкс і знову зазирнув у телескоп, дивлячись на місяць, положення якого зафіксував ще годину тому. Та коли професорка Марчбенкс відійшла, почув у далекій хижі ревіння, що пронизало темряву аж до верху астрономічної вежі. Кілька учнів біля Гаррі визирнули з-під телескопів і подивилися в бік Геґрідової хатини.

Професор Тофті знову легенько й сухо кашлянув.

— Прошу зосередитися, хлопці й дівчата, — неголосно сказав він.

Учні знову припали до телескопів. Гаррі глянув ліворуч. Герміона приголомшено дивилася на Геґрідову хижу.

— Залишилося двадцять хвилин, — оголосив професор Тофті.

Герміона аж підскочила й знову схилилася над зоряною картою. Гаррі глянув на свою й побачив, що помилково підписав Венеру Марсом. Почав виправляти помилку.

Раптом удалині щось бабахнуло. Хтось з учнів зойкнув, хтось стукнувся лобом об телескоп — так квапився побачити, що ж там діється внизу.

Двері Геґрідової хижі рвучко відчинилися, і в світлі, що лилося зсередини, можна було чітко розгледіти його величезну постать, що ревіла й розмахувала кулаками, а шестеро дрібніших постатей намагалися влучити в нього приголомшливими закляттями, судячи з тонесеньких ниточок червоного світла, що проскакували в його бік.

— Ні! — вигукнула Герміона.

— Та що це таке! — обурився професор Тофті. — Це ж іспити!

Але ніхто вже не звертав уваги на зоряні карти. Струмені червоного світла й далі металися біля Геґрідової хижі, але чомусь від Геґріда відскакували. Він і далі стояв на ногах і, як бачив Гаррі, чинив опір. У повітрі лунали крики й вереск. Якийсь чоловік закричав: — Не дурій, Геґріде!

Геґрід заревів: — Шляк би тебе трафив, Доліш! Мене так легонько не візьмеш!

Гаррі бачив удалині контури Ікланя, що захищав Геґріда, стрибаючи на чаклунів, а тоді в нього влучило приголомшливе закляття і пес упав на землю. Геґрід люто завив, схопив винуватця в оберемок і кинув. Той пролетів метрів три й більше не піднімався. Герміона зойкнула й затулила рота руками. Гаррі озирнувся на Рона й побачив, що той теж переляканий. Ніхто з них ще не бачив Геґріда таким розлюченим.

— Дивіться! — пискнула Парваті, що перехилилася через парапет і показувала на вхідні двері до замку, які знову відчинилися. Темну галявину залило світло, й було видно, як там рухається самотня довга чорна тінь.

— Увага! — стурбовано вигукнув професор Тофті. — Вам залишилося всього шістнадцять хвилин!

Але ніхто його не слухав. Усі стежили за постаттю, яка бігла в напрямку Геґрідової хижі, біля якої точилася бійка.

— Як ви *посміли!* — заволала ця постать, не зупиняючись. — Як ви посміли!

— Це Макґонеґел! — прошепотіла Герміона.

— Відчепіться від нього! *Відчепіться,* я сказала! — долинув з пітьми голос професорки Макґонеґел. — На якій підставі ви на нього напали? Він нічого не зробив!

Герміона, Парваті й Лаванда заверещали. Постаті навколо хатини вистрілили в професорку Макґонеґел не менш, ніж чотирма приголомшувачами. Чотири промені влучили в неї на півдорозі між хатиною й замком. На якусь мить професорка засвітилася моторошним червоним сяйвом, а тоді підлетіла вгору, впала з усього розмаху на спину й завмерла.

— Хай йому гаргуйлець! — закричав професор Тофті, який теж забув про іспит. — Без попередження! Ганебно!

— БОЯГУЗИ! — заревів Геґрід. Його голос було добре чути навіть зверху на вежі, а в замку аж хитнулося сяйво свічок. — КЛЯТІ БОЯЗУГИ! НАТЕ ВАМ... І ЩЕ НАТЕ...

— Ой матінко... — зойкнула Герміона.

Геґрід завдав двох могутніх ударів найближчим до нього

напасникам. Судячи з усього, він миттю відправив їх у глибокий нокаут. Гаррі побачив, як Геґрід нахилився, і подумав, що на нього нарешті подіяло закляття. Та вже наступної миті Геґрід знову випростався, а на спині в нього був якийсь лантух... Гаррі зрозумів, що він поклав собі на плечі Ікланя.

— Хапай його, хапай! — верещала Амбридж, але останній дієздатний її помічник аж ніяк не палав бажанням кидатися під Геґрідові кулаки. І замість хапати, він так швидко позадкував, що перечепився через когось зі своїх непритомних колег і впав. Геґрід відвернувся й почав тікати, несучи на плечах Ікланя. Амбридж послала йому навздогін ще одне приголомшливе закляття, але не влучила, і Геґрід, який щодуху біг до дальніх воріт, розчинився в пітьмі.

Запала довга напружена тиша. Учні з роззявленими ротами дивилися в той бік. Тоді пролунав тремтячий голос професора Тофті:

— Е-е... вам лишилося п'ять хвилин.

Хоч Гаррі заповнив тільки дві третини карти, він ледве дочекався кінця іспиту. Потім абияк склав телескоп і помчав ґвинтовими сходами донизу. Ніхто з учнів і не збирався йти спати. Усі, збившись докупи біля підніжжя сходів, голосно й схвильовано обговорювали те, свідками чого стали.

— Яка паскудна жінка! — аж задихалася від люті Герміона. — Підкралася до Геґріда нишком, серед ночі!

— Мабуть, хотіла уникнути чергової сцени, такої, як з Трелоні, — велемудро сказав Ерні Макмілан, протискаючись до них.

— Геґрід класно себе показав, правда? — не так вражено, як стурбовано сказав Рон. — А як це від нього відбивалися всі закляття?

— Бо він має кров велетня, — тремтячим голосом пояснила Герміона. — Дуже важко приголомшити велетня. Вони як тролі, дуже міцні... але бідна професорка Макґонеґел... отримати чотири приголомшувачі в груди. А вона ж не така й молода.

— Жахіття, жахіття, — помпезно похитав головою Ерні. — Ну, я пішов спати. На добраніч усім.

Учні почали розходитись, схвильовано обговорюючи побачене.

— Добре, хоч Геґріда не потягли в Азкабан, — сказав Рон. — Мабуть, він приєднається до Дамблдора...

— Мабуть, — ледь не плакала Герміона. — Це жахливо! Я думала, що скоро повернеться Дамблдор, а тепер ми ще й Геґріда втратили.

Вони попленталися до ґрифіндорської вітальні й виявили, що там повнісінько учнів. Метушня знадвору розбудила декого, і ті попіднімали з ліжок друзів. Шеймус і Дін, які прийшли раніше за Гаррі, Рона та Герміону, розповідали всім, що вони бачили й чули з астрономічної вежі.

— Але навіщо їм звільняти Геґріда зараз? — похитала головою Анжеліна Джонсон. — Це ж не Трелоні, він цього року викладав набагато краще, ніж раніше!

— Амбриджка ненавидить покручів, — з гіркотою пояснила Герміона, падаючи в крісло. — Вона завжди хотіла вигнати Геґріда.

— А ще вона підозрювала, що Геґрід підкидав їй у кабінет ніфлерів, — додала Кеті Бел.

— Отакої, — затулив рота Лі Джордан. — Та то ж я їй підкинув тих ніфлерів. Фред із Джорджем залишили мені двох, і я чарами закидав їх крізь вікно.

— Вона б його все одно вигнала, — сказав Дін. — Він був дуже близький до Дамблдора.

— Це правда, — погодився Гаррі, сідаючи в крісло біля Герміони.

— Сподіваюся, що з професоркою Макґонеґел усе добре, — трохи не плакала Лаванда.

— Її занесли до замку, ми бачили з вікна спальні, — повідомив Колін Кріві. — Вигляд у неї був не найкращий.

— Мадам Помфрі її вилікує, — впевнено сказала Алісія Спінет. — У неї не було ще жодної невдачі.

Вітальня спорожніла майже о четвертій ранку. Гаррі не

спалося. Його не полишав образ Геґріда, що тікав кудись у темряву. Гаррі був такий злий на Амбридж, що навіть не міг придумати для неї гідної кари, хоч Ронова пропозиція — кинути її в ящик з голодними вибухозадими скрутами — мала свої плюси. Заснув, уявляючи різні варіанти жахливої помсти, а через три години прокинувся страшенно втомлений.

Останній іспит, історія магії, мав відбутися аж по обіді. Гаррі з величезним задоволенням після сніданку заснув би знову, але перед іспитом треба було повторити матеріал, тож він сів біля вікна вітальні, обхопивши голову руками і, переборюючи дрімоту, перечитував стос позичених йому Герміоною конспектів заввишки з півметра.

О другій годині п'ятикласники зайшли до Великої зали й посідали за столиками, на яких лежали перевернуті екзаменаційні білети. Гаррі був цілком виснажений. Хотів, щоб усе це закінчилося, щоб нарешті виспатися. Завтра вони з Роном збиралися піти на квідичне поле, політати на Роновій мітлі й насолодитися нарешті свободою від нескінченних повторень матеріалу.

— Відкрийте екзаменаційні білети, — промовила професорка Марчбенкс і поставила перед собою пісочний годинник. — Можете починати.

Гаррі втупився в перше питання. Минуло кілька секунд, перш ніж до нього дійшло, що він не збагнув ані словечка. За шибкою височенного вікна гула оса, відвертаючи увагу. Поволі й невпевнено він нарешті почав писати відповідь.

Дуже важко було пригадувати імена, а дати постійно плуталися. Пропустив четверте питання *("На вашу думку, законодавство про чарівні палички сприяло ґоблінським бунтам XVIII століття, чи поклало їм край?")*, вирішивши повернутися до нього наприкінці, якщо матиме час. Спробував відповісти на п'яте запитання *("Як було порушено Статут про секретність 1749 року, і які заходи запровадили для уникнення повторних порушень?")*, але мав серйозну підозру, що пропустив кілька важливих деталей. Чомусь подумав, що це все мало якийсь стосунок до упирів.

Пошукав запитання, на яке міг би відповісти впевнено, і його очі засвітилися, коли побачив десяте питання: *"Опишіть обставини, що призвели до створення Міжнародної конфедерації чаклунів, і поясніть, чому в неї відмовилися вступати маги з Ліхтенштейну"*.

"Я це знаю", — подумав Гаррі, хоч його мозок і досі працював мляво й повільно. Побачив у голові заголовок, написаний Герміониною рукою: *"Створення Міжнародної конфедерації чаклунів..."*, бо прочитав цей конспект сьогодні зранку.

Почав писати, коли-не-коли поглядаючи на великий пісочний годинник, що стояв на столі перед професоркою Марчбенкс. Сидів одразу за Парваті Патіл. Її довге темне волосся звисало аж на спинку стільця. Разів два задивлявся на крихітні золотисті іскорки, що виблискували в її волоссі, й мусив трусити головою, щоб позбутися цього видіння.

"... першим Верховним головою Міжнародної конфедерації чаклунів був П'єр Бонакор, але це призначення опротестувала чаклунська громада Ліхтенштейну, бо..."

Навколо Гаррі метушливими щурами шкряботіли пера. Сонце нестерпно пекло в потилицю. Чим саме скривдив Бонакор ліхтенштейнських чаклунів? Гаррі мав відчуття, що це було пов'язано з тролями... знову тупо глянув на волосся Парваті. Якби ж він міг виконати виманливі чари, відкрити в її голові віконечко й побачити, як саме тролі спричинили сварку між П'єром Бонакором та Ліхтенштейном...

Гаррі заплющив очі, затулив долонями обличчя і замість червоного сяйва побачив під повіками прохолодну пітьму. "Бонакор хотів заборонити полювання на тролів і надати тролям певні права... але Ліхтенштейн у цей час вів боротьбу з особливо злими гірськими тролями..." Он воно що.

Розплющив очі. Вони засльозилися й запекли від сліпучого білого пергаменту. Помалу написав два рядки про тролів, а тоді перечитав усе написане. Небагато там було інформації й деталей, хоч Гаррі пам'ятав, що Герміонин конспект на тему конфедерації налічував чимало сторінок.

Знову заплющив очі, намагаючись їх побачити, згадати... "Конфедерація вперше зібралася у Франції..." Так, він це вже написав...

Ґобліни хотіли взяти участь, але їх не допустили... він і це вже написав...

А з Ліхтенштейну ніхто не захотів приїхати...

"Думай", — звелів він собі, затуливши обличчя руками, а пера навколо писали нескінченні відповіді, а пісок у годиннику на столі все сипався...

Він знову йшов прохолодним темним коридором до відділу таємниць, ішов рішуче й цілеспрямовано, часто поривався бігти, прагнув нарешті досягти своєї мети... чорні двері звично відчинилися перед ним, і ось він уже був у круглому приміщенні з численними дверима...

Перетнув його і зайшов у другі двері... плями мерехтливого світла на стінах і підлозі, а ще химерне клацання якихось механізмів, але ніколи зупинятися, треба поспішати...

Пробіг останні метри до третіх дверей, що відчинилися так само, як і попередні...

Знову опинився у великому, мов собор, приміщенні, де було повно полиць зі скляними кулями... серце шалено калатало... тепер він свого досягне... біля дев'яносто сьомого номера повернув ліворуч і кинувся в прохід між двома рядами...

Але з самого краю на підлозі хтось лежав, хтось чорний, він ворушився долі, мов поранений звір... у Гаррі всередині все стислося від страху... від хвилювання...

З рота видобувся голос, пронизливий, холодний голос, позбавлений людського тепла...

— Забери це для мене... зніми негайно... я не можу доторкнутися... а ти можеш...

Чорна постать на підлозі ворухнулася. Гаррі побачив, як його рука — біла долоня з довжелезними пальцями — простяглася вперед, стискаючи чарівну паличку... почув, як пронизливий, холодний голос сказав: — *Круціо!*

Чоловік на підлозі закричав від болю, спробував устати,

але впав, зсудомлений. Гаррі реготав. Підняв чарівну паличку, націлив її на чоловіка, а той застогнав і завмер.

— Лорд Волдеморт чекає...

Руки чоловіка на землі затремтіли, він дуже повільно розправив плечі й підняв голову. Його закривавлене й виснажене обличчя скривилося від болю, але було сповнене незламної рішучості...

— Тобі доведеться мене вбити, — прошепотів Сіріус.

— Безперечно, наприкінці я так і зроблю, — озвався холодний голос. — Але ти, Блек, спочатку це мені дістанеш... Думаєш, досі ти відчував біль? Подумай добре... часу ми маємо досить, а твоїх криків ніхто не почує...

Але в ту мить, як Волдеморт знову опустив чарівну паличку, хтось закричав. Закричав і впав боком з теплого стільця на холодне каміння підлоги. Гаррі опритомнів, ударившись об підлогу, але й далі кричав, шрам палав, а довкола вирувала Велика зала.

— РОЗДІЛ ТРИДЦЯТЬ ДРУГИЙ —

З каміна

— Я не піду... мені не треба до лікарні... не хочу...

Гаррі щось нерозбірливо бурмотів, вириваючись з рук професора Тофті, що допоміг йому вийти у вестибюль і тепер з великою тривогою поглядав на нього. Учні мовчки стояли навколо й дивилися.

— Я... зі мною все гаразд, пане професоре, — затинався Гаррі, витираючи піт з лоба. — Справді... я просто задрімав... щось страшне наснилося...

— Іспитове перенапруження! — співчутливо сказав старенький чаклун і поплескав Гаррі по плечі тремтячою рукою. — Буває, юначе, буває! Випий холодної водички і повертайся до Великої зали. Іспит уже закінчується, але ти ще, мабуть, зможеш гарненько дописати останню відповідь.

— Так, — ошаліло відповів Гаррі. — Тобто... ні... я все зробив... усе, що міг...

— Чудово, чудово, — лагідно сказав старенький чаклун. — Я заберу твою екзаменаційну роботу, а тобі раджу піти й гарненько відлежатися.

— Я так і зроблю, — енергійно закивав головою Гаррі. — Дуже вам дякую.

Щойно старенький переступив поріг Великої зали, як Гаррі вибіг сходами нагору, а тоді помчав коридорами з такою швидкістю, що портрети, повз які він біг, докірливо буркотіли йому вслід. Піднявся ще на кілька поверхів і нарешті кулею влетів у подвійні двері шкільної лікарні, аж мадам Помфрі, що саме заливала ложечкою якусь яскраво-синю рідину в роззявлений рот Монтеґю, перелякано зойкнула.

— Поттере, що ти виробляєш?

— Мушу побачити професорку Макґонеґел, — Гаррі так важко дихав, що легені ледь не розривалися. — Негайно... це терміново!

— Її тут немає, Поттере, — сумно відповіла мадам Помф-

рі. — Вранці її перевели до лікарні Святого Мунґо. Отримати в її віці чотири приголомшливі закляття в груди? Це ще диво, що вона жива.

— Її... немає? — отетеріло перепитав Гаррі.

Здалеку пролунав дзвоник, і він почув знайомий галас учнів, що вибігали з класів у коридори. Стояв нерухомо й дивився на мадам Помфрі. Його охопив жах.

Нікого не залишилося. Дамблдора немає, Геґріда немає, але він завжди сподівався, що лишатиметься професорка Макґонеґел. Можливо, дратівлива й сувора, але завжди надійна і незмінно тут присутня...

— Не дивно, Поттере, що тебе це шокувало, — схвально сказала мадам Помфрі. — Спробували б вони приголомшити Мінерву Макґонеґел серед білого дня, віч-на-віч! Боягузи, ось хто вони такі... нікчемні боягузи... якби я не переймалася, що з вами, учнями, без мене може тут статися, то з протесту негайно б подала у відставку.

— Так, — безпорадно видихнув Гаррі.

Розвернувся і сліпо попрямував з лікарні у переповнений коридор. Натовп штовхав його і відпихав, а він стояв, заповнюючись, немов отруйним газом, панічним жахом, доки не закрутилася голова. Він не знав, що робити...

"Рон і Герміона", — пролунав голосок у голові.

Він знову кинувся бігти, розштовхуючи учнів і не зважаючи на їхні сердиті крики. Збіг двома поверхами нижче і вибігав уже на мармурові сходи, коли побачив друзів, що квапливо піднімалися до нього.

— Гаррі! — вигукнула перелякана Герміона. — Що сталося? З тобою все гаразд? Ти не захворів?

— Де ти був? — допитувався Рон.

— Ідіть за мною, — звелів їм Гаррі. — Маю вам щось сказати.

Повів їх коридором другого поверху, зазираючи в усі двері, аж доки знайшов порожній клас. Затяг туди Рона й Герміону, зачинив двері, притулився до них спиною і глянув на друзів.

— Волдеморт напав на Сіріуса.

— *Що?*

— Звідки ти...

— Побачив. Щойно. Коли задрімав на екзамені.

— Але... де? Як? — зблідла Герміона.

— Як — не знаю, — відповів Гаррі. — Зате знаю — де. У відділі таємниць є приміщення, в якому повно полиць з маленькими скляними кулями. Це сталося наприкінці дев'ятого сьомого ряду... Він хоче використати Сіріуса, щоб той йому звідти щось дістав... катує його... погрожує потім убити!

Голос Гаррі тремтів так само, як і коліна. Підійшов до парти й сів, намагаючись заспокоїтися.

— Як нам туди потрапити? — запитав у друзів.

На мить запала мовчанка. Тоді Рон пробелькотів: — К-куди потрапити?

— У відділ таємниць, щоб урятувати Сіріуса! — голосно пояснив Гаррі.

— Але ж... Гаррі... — ледь чутно сказав Рон.

— Що? *Що?* — крикнув Гаррі.

Не міг зрозуміти, чому вони дивляться на нього так, ніби він верзе якісь нісенітниці.

— Гаррі, — перелякано почала Герміона, — як... як міг Волдеморт потрапити в Міністерство магії, щоб ніхто цього не помітив?

— Хіба я знаю? — закричав Гаррі. — Питання в тому, як *нам* туди потрапити!

— Гаррі... подумай сам, — підступила до нього на крок Герміона, — зараз п'ята година... в Міністерстві магії повно працівників... як там могли опинитися непомітно для всіх Волдеморт і Сіріус? Гаррі... це чаклуни, яких шукають по цілому світі... невже вони могли непомітно пробратися в будинок, де повно аврорів?

— Не знаю! Може, Волдеморт був у плащі-невидимці! — знову закричав Гаррі. — Та й у відділі таємниць завжди було порожньо, коли я там бував...

— Гаррі, ти там ніколи не бував, — спокійно заперечила Герміона. — Тобі тільки снилося.

— Це не звичайні сни! — крикнув їй в обличчя Гаррі, зриваючись на ноги і теж підступаючи на крок. Хотілося трусонути нею, мов грушею. — Як ти тоді поясниш випадок з Роновим татом? Що це було? Звідки я знав, що з ним щось сталося?

— Це правда, — тихенько сказав Рон, поглядаючи на Герміону.

— Але ж це так... так *неправдоподібно!* — з розпачем вигукнула Герміона. — Гаррі, як міг Волдеморт напасти на Сіріуса, якщо той весь час сидить на площі Ґримо!

— Може, Сіріус не витримав і вийшов подихати свіжим повітрям, — схвильовано пояснив Рон. — Він уже давно хотів вирватися з того будинку...

— Але навіщо, — наполягала Герміона, — навіщо Волдемортові використовувати саме *Сіріуса*, щоб дістати зброю чи що там ще?

— Не знаю! Може бути безліч різних причин! — закричав на неї Гаррі. — Може, Волдеморт просто вибрав Сіріуса, бо йому начхати, що з ним станеться...

— Знаєте, я оце щойно подумав, — приглушеним голосом сказав Рон. — Сіріусів брат був смертежером. Може, він розкрив Сіріусові таємницю, як здобути зброю!

— Так... і саме тому Дамблдор намагався весь час тримати Сіріуса під замком! — погодився Гаррі.

— Ви мені вибачте, — крикнула Герміона, — але це все нісенітниці! Ми не маємо жодних доказів, що Волдеморт і Сіріус насправді там були...

— Герміоно, Гаррі їх бачив! — накинувся на неї Рон.

— Що ж, — налякано, але рішуче відказала вона, — я таки мушу це сказати...

— Що сказати?

— Гаррі, це не критика... Але ти робиш... так, ніби... я маю на увазі... тобі не здається, що ти весь час граєш роль... роль... *рятівника?* — запитала вона.

Гаррі уважно на неї подивився.

— Що означає "роль рятівника"?

— Ти... — вона ще ніколи так боязко на нього не дивилася. — Тобто... скажімо, торік... на озері... під час турніру... ти не повинен був... тобто тобі зовсім не потрібно було рятувати ту малу Делякур... тебе трохи... занесло....

Гаррі залила гаряча хвиля злості. Як вона зараз могла нагадувати йому про ту помилку?

— Тобто це було дуже шляхетно з твого боку і все таке, — негайно почала виправдовуватися Герміона, яку до смерті налякав вираз Гарріного обличчя, — усі вважали, що ти вчинив просто чудово...

— Дивно-дивно... — процідив крізь зуби Гаррі, — бо я добре пам'ятаю, як Рон казав, що я гаяв час і *корчив з себе героя*... ви й зараз так вважаєте? Думаєте, я знову вирішив корчити з себе героя?

— Ні-ні-ні! — заперечила вражена жахом Герміона. — Я не це мала на увазі!

— То швидше поясни, бо ми справді марнуємо час! — крикнув Гаррі.

— Я хочу сказати, що... Гаррі, Волдеморт тебе знає! Він затяг Джіні в Таємну кімнату, щоб заманити туди тебе. Це якраз у його стилі, він знає, що ти... примчиш Сіріусові на поміч! А що, як він просто заманює *тебе* у відділ таєм...?

— Герміоно, немає значення, заманює він мене чи ні... Макґонеґел забрали в лікарню Святого Мунґо, у Ґоґвортсі нікого з Ордену не лишилося, нам нема з ким порадитись, але якщо ми не кинемося на порятунок, то Сіріус загине!

— Гаррі... а що, як твій сон був... якщо то був просто сон?

Гаррі аж загарчав з роздратування. Герміона злякано від нього відсахнулася.

— До тебе не доходить!— закричав Гаррі. — Це не кошмари, мені це не сниться! Як ти думаєш, навіщо мені потрібна була блокологія?! Чому Дамблдор так не хотів, щоб я усе те бачив? Бо це все СПРАВЖНЄ, Герміоно... Сіріус у пастці, я його там бачив. Волдеморт на нього напав, і ніхто нічого не знає! А це означає, що тільки ми можемо його врятувати! І якщо ви не хочете — що ж, я все зроблю сам! Але якщо

мене не зраджує пам'ять, вас не дуже дратувала моя *роль рятівника,* коли я рятував вас від дементорів, або... — обернувся він до Рона... — коли я рятував від Василіска твою сестру...

— Я й не казав, що мене це дратувало! — сердито вигукнув Рон.

— Гаррі, ти сам щойно сказав, — зашипіла Герміона, — що Дамблдор хотів, щоб ти навчився захищати мозок. Якби ти ретельно вивчав блокологію, ти ніколи б не побачив...

— ЯКЩО ТИ ДУМАЄШ, ЩО Я ЗРОБЛЮ ВИГЛЯД, НІБИ ЦЬОГО НЕ БАЧИВ...

— Сіріус тобі сказав, що немає нічого важливішого, ніж навчитися перекривати доступ у мозок!

— А Я ВВАЖАЮ, ЩО ВІН ЗАГОВОРИВ БИ ІНАКШЕ, ЯКБИ ЗНАВ, ЩО Я...

Відчинилися двері. Гаррі, Рон і Герміона рвучко озирнулися. До класу зайшла зацікавлена Джіні, а за нею — Луна, у якої, як завжди, був такий вигляд, ніби вона тут опинилася цілком випадково.

— Привіт, — невпевнено проказала Джіні. — Ми почули голос Гаррі. Чого це ви тут розкричалися?

— Не твоя справа, — огризнувся Гаррі.

Джіні здивовано підняла брови.

— Зі мною не треба розмовляти таким тоном, — холодно промовила вона, — я просто хотіла знати, чи можу якось допомогти.

— Не можеш, — кинув Гаррі.

— Знаєш, ти страшенний грубіян, — незворушно сказала Луна.

Гаррі вилаявся і відвернувся. Йому зараз тільки бракує встрягти в суперечку з Луною Лавґуд.

— Заждіть, — раптом обізвалася Герміона. — Заждіть... Гаррі, вони *можуть* допомогти.

Гаррі з Роном подивилися на неї.

— Слухай, Гаррі, — затято мовила вона, — нам треба з'ясувати, чи справді Сіріус виходив зі штаб-квартири.

— Я ж тобі кажу, що бачив...

— Гаррі, я тебе благаю! — розпачливо вигукнула Герміона. — Дозволь нам, перш ніж мчати до Лондона, перевірити, чи Сіріуса немає вдома. Якщо виявиться, що немає, то клянуся, я не стану тебе зупиняти. Піду з тобою і зроблю все, щоб його врятувати.

— Сіріуса катують ЗАРАЗ! — закричав Гаррі. — Не можна гаяти часу.

— Гаррі, а якщо це Волдемортова пастка?! Ми мусимо перевірити! Мусимо!

— І як? — запитав Гаррі. — Як це перевірити?

— Доведеться скористатися каміном Амбридж і спробувати з ним зв'язатися, — сказала Герміона, яку й саму нажахала ця думка. — Ми знову відвернемо увагу Амбридж, але комусь треба буде за нею стежити, і отут нам допоможуть Джіні й Луна.

Безуспішно намагаючись зрозуміти, що відбувається, Джіні негайно погодилася: — Так, ми допоможемо.

А Луна поцікавилася:

— Коли ви кажете "Сіріус", то маєте на увазі Стаббі Бордмена?

Ніхто їй не відповів.

— Гаразд, — гаркнув Гаррі до Герміони, — якщо ти придумаєш, як це зробити швидко, то я згоден, бо інакше негайно рушаю у відділ таємниць.

— У відділ таємниць? — здивувалася Луна. — А як ти туди потрапиш?

Гаррі знову не звернув на неї уваги.

— Отож, — Герміона, склавши на грудях руки, походжала між партами, — хтось із нас повинен знайти Амбридж... і заманити її якнайдалі від кабінету. Можна їй сказати... не знаю... може, що Півз знову задумав щось жахливе...

— Беру це на себе, — відразу зголосився Рон. — Скажу їй, що Півз громить кабінет трансфігурації, це за сто кілометрів від її кабінету. До речі, якщо зустріну по дорозі Півза, попрошу, щоб він і справді вчинив там погром.

Те, що Герміона навіть не заперечила проти погрому в кабінеті трансфігурації, свідчило про серйозність ситуації.

— Гаразд, — не переставала вона крокувати класом, наморщивши чоло. — Ще треба буде зробити так, щоб біля її кабінету не було інших учнів, бо інакше слизеринці їй про все донесуть.

— Ми з Луною можемо стояти з обох кінців коридору, — запропонувала Джіні, — й попереджати, щоб ніхто туди не йшов, бо там хтось начебто напустив задушливого газу. — Герміона аж здивувалася, що Джіні так легко все це вигадала, але Джіні лише стенула плечима й пояснила: — Фред з Джорджем планували зробити таке на прощання.

— Гаразд, — погодилася Герміона. — Тоді ми з тобою, Гаррі, проникнемо в кабінет під плащем-невидимкою, і ти зможеш порозмовляти з Сіріусом...

— Його там немає, Герміоно!

— Я мала на увазі, що ти зможеш... зможеш перевірити, вдома Сіріус чи ні, а я стоятиму на варті, бо тобі не можна залишатися самому. Лі вже довів, що вікно там незахищене, коли закидав крізь нього ніфлерів.

Попри всю свою злість і нетерплячку, Гаррі визнав, що готовність Герміони супроводжувати його до кабінету Амбридж свідчила про вірність і солідарність.

— Я... добре, дякую, — пробурмотів він.

— Але нам однак не варто розраховувати більше, ніж на п'ять хвилин, — полегшено зітхнула Герміона, коли Гаррі погодився з її задумом, — бо не треба забувати про її інквізиторський загін та про Філча, які все тут винюхують.

— П'яти хвилин вистачить, — сказав Гаррі. — То йдемо...

— *Вже?* — отетеріла Герміона.

— Звичайно, вже! — розсердився Гаррі. — А що, чекати, поки закінчиться вечеря, чи як?.. Герміоно, Сіріуса катують *зараз*, у цю мить!

— Ну добре, — з розпачем погодилася вона. — Біжи за плащем-невидимкою, й зустрінемося на початку коридору, що веде до її кабінету.

Гаррі кинувся з класу й помчав, розштовхуючи юрбу учнів у коридорах. Двома поверхами вище зустрів Шеймуса і Діна, які весело його привітали й повідомили, що планують до самого світанку святкувати у вітальні завершення екзаменів. Гаррі їх майже не слухав. Поки хлопці сперечалися, скільки маслопива треба роздобути на чорному ринку, він заліз у отвір за портретом і так швидко повернувся назад з надійно захованими у портфелі плащем-невидимкою та Сіріусовим ножем, що ті й не помітили, що він кудись зникав.

— Гаррі, може, підкинеш кілька ґалеонів? Гарольд Дінґл обіцяв продати нам вогневіскі...

Але Гаррі вже мчав коридором. За кілька хвилин він перестрибнув останні сходинки й приєднався до Рона, Герміони, Джіні й Луни, які стояли на самому початку коридору, що вів до кабінету Амбридж.

— Я готовий, — видихнув він. — А ви?

— Ну що ж, — прошепотіла Герміона, коли повз них пройшла зграйка галасливих шестикласників. — Ти, Роне... береш на себе Амбриджку.. Джіні й Луна, можете звільняти коридор від учнів... а ми з Гаррі надягаємо плащ і чекаємо, коли буде безпечно зайти...

Рон пішов і його яскраво-руду потилицю було видно навіть з кінця коридору. Тим часом не менш примітна потилиця Джіні в супроводі білявої Луниної голови попливла в протилежний бік, вигулькуючи то тут, то там у натовпі учнів.

— Іди сюди, — Герміона потягла Гаррі за руку до ніші за колоною, на якій розмовляла сама з собою кам'яна голова якогось бридкого середньовічного чаклуна. — Гаррі... з тобою справді все нормально? Ти страшенно блідий.

— Усе нормально, — коротко сказав він, витягаючи з портфеля плащ-невидимку. Насправді в нього болів шрам, але не дуже сильно, тож Волдеморт ще не завдав Сіріусові смертельного удару, бо коли він катував Ейвері, біль у шрамі був просто нестерпний...

— На, — він накинув на них обох плащ-невидимку, й вони

почали уважно прислухатися, не зважаючи на латинські фрази, які бурмотіло погруддя чаклуна.

— Сюди не можна! — попереджала учнів Джіні. — Вибачте, треба йти в обхід отими сходами, бо тут хтось напустив задушливого газу...

Учні обурювались, а один сердито сказав: — Не бачу я тут ніякого газу.

— Бо він безбарвний, — досить переконливо вдала гнів Джіні, — але, якщо хочеш, то йди. Твій труп стане доказом для наступного ідіота, який нам не повірить.

Поволі натовп почав рідшати. Новина про задушливий газ розійшлася між учнями, і вже ніхто туди не йшов. Коли в коридорі збезлюдніло, Герміона неголосно сказала: — Гаррі, краще вже не буде... ходімо.

І вони рушили, ховаючись під плащем-невидимкою. У дальньому кінці коридору спиною до них стояла Луна. Проходячи повз Джіні, Герміона прошепотіла:

— Молодець... але не забудь про сигнал.

— Який сигнал? — пробурмотів Гаррі перед дверима кабінету Амбридж.

— Коли вони побачать Амбриджку, то почнуть голосно виспівувати "Візлі — наш король", — пояснила Герміона, а Гаррі застромив лезо Сіріусового ножа в щілину між дверима й стіною. Замок, клацнувши, відімкнувся, і вони зайшли в кабінет.

Недоладні кошенята вигрівалися на пообідньому сонечку, що осявало їхні тарілки, а в кабінеті було тихо й порожньо, як і минулого разу. Герміона полегшено зітхнула.

— Я боялася, що після другого ніфлера вона тут виставить охорону.

Скинули плаща-невидимку. Герміона підбігла до вікна й крадькома визирнула надвір, тримаючи чарівну паличку напоготові. Гаррі метнувся до каміна, схопив горщик з порошком флу і кинув дрібку в камін — спалахнув смарагдовий вогонь. Швидко став навколішки, запхав голову в мерехтливе полум'я й крикнув: — Площа Ґримо, дванадцять!

Голова закрутилася, ніби він щойно зійшов з ярмаркової каруселі, але коліна не відривалися від холодної підлоги кабінету. Замружився від вируючого попелу, а коли обертання припинилося, розплющив очі й побачив, що дивиться на довжелезну холодну кухню будинку на площі Ґримо.

Там нікого не було. Він цього сподівався, але не був готовий до гарячої хвилі жаху й паніки, яка на нього накотила від вигляду порожнього приміщення.

— Сіріусе? — гукнув він. — Сіріусе, ти є?

Його голос луною розійшовся по кухні, але ніхто не відповів, хіба що справа від каміна почулося якесь шарудіння.

— Хто там? — крикнув він, думаючи, що то миша.

Перед ним з'явився ельф-домовик Кричер. Він був чимось страшенно задоволений, хоч обидві руки мав, здається, поранені, судячи з грубого шару бинтів.

— У каміні голова Поттера, — оголосив він порожній кухні, кидаючи на Гаррі дивно радісні погляди. — Кричеру цікаво, навіщо він прибув?

— Кричере, де Сіріус? — нетерпляче запитав Гаррі.

Ельф-домовик хрипко реготнув.

— Хазяїн вийшов, Гаррі Поттере.

— Куди вийшов? *Куди він вийшов, Кричере?*

Кричер тільки гигикнув.

— Попереджаю тебе! — крикнув Гаррі, чудово розуміючи, що в цій ситуації покарати Кричера ніяк не зможе. — А де Люпин? Де Дикозор? Чи є тут хтось із них?

— Нема нікого, крім Кричера! — радісно повідомив ельф, а тоді відвернувся від Гаррі й помалу пішов до дверей. — Кричер, мабуть, зараз побалакає трохи зі своєю хазяєчкою, авжеж, бо він уже давно не мав такої нагоди, Кричерів хазяїн не підпускав його до неї...

— Куди пішов Сіріус? — гукнув услід ельфові Гаррі. — Кричере, *він пішов у відділ таємниць?*

Кричер завмер на місці. Гаррі з-за лісу ніжок від стільців ледве бачив його лису голову.

— Хазяїн не каже бідненькому Кричерові, куди він ходить.

— Але ж ти знаєш! — крикнув Гаррі. — Правда? Ти знаєш, де він зараз!

На мить запала тиша, а тоді ельф голосно гигикнув.

— Хазяїн не повернеться з відділу таємниць! — радісно повідомив він. — Крічер тут знову сам зі своєю хазяєчкою!

Він рвонув до дверей і вислизнув у коридор.

— Ти!..

Та не встиг Гаррі вилаятись чи крикнути якусь образу, як відчув лютий біль у тімені. Вдихнув цілу хмару попелу, відчув, задихаючись, як його тягнуть з полум'я, а тоді з жахливою раптовістю побачив перед собою широке обвисле обличчя професорки Амбридж, що тягла його з каміна за волосся, заломивши голову до самої спини, ніби збиралася перерізати йому горло.

— Ти думав, — засичала вона, заламуючи йому голову ще сильніше, так, що він тепер дивився в стелю, — що після двох ніфлерів я дозволю проникнути в мій кабінет хоч одній паскудній нишпорці? Я зачаклувала двері хитрочуйними чарами, дурнику. Забери в нього чарівну паличку, — прогавкала вона комусь, кого Гаррі не бачив, але відчув, як чужа рука витягує з нагрудної кишені його мантії чарівну паличку. — І в неї забери.

Гаррі почув човгання ніг і зрозумів, що Герміона теж залишилася без чарівної палички.

— Кажи, що ти робив у моєму кабінеті, — звеліла Амбридж, смикнувши Гаррі за волосся так, що він аж захитався.

— Я хотів... забрати "Вогнеблискавку"! — прохрипів він.

— Брешеш. — Вона знову смикнула його за чуба. — Твоя "Вогнеблискавка" під пильною охороною зберігається в підвалі, і ти, Поттере, дуже добре це знаєш. Твоя голова була в каміні. З ким ти спілкувався?

— Ні з ким... — спробував вивільнитися Гаррі. Відчув, як з голови висмикнулося кілька волосин.

— *Брешеш!* — крикнула Амбридж. Штовхнула його від себе, і він вгатився в стіл. Бачив тепер, що Герміону притисла до стіни Мілісент Булстроуд. Мелфой спирався на

підвіконня і шкірився, підкидаючи й ловлячи його чарівну паличку.

У коридорі почулася метушня, і в кабінет зайшло кілька здоровань-слизеринців, тягнучи Рона, Джіні, Луну і — на превеликий подив Гаррі — Невіла, який уже ледве дихав, бо його мертвою хваткою тримав за горло Креб. У всіх чотирьох роти були заткнуті кляпами.

— Піймали всіх, — сказав Ворінґтон і грубо штовхнув Рона в кабінет. — А *цей*, — наставив він жирного пальця на Невіла, — заважав мені схопити *її*, — показав він на Джіні, що намагалася копнути по кісточках величезну слизеринку, яка її тримала, — тож я його теж притяг.

— Добре, добре, — сказала Амбридж, дивлячись, як пручається Джіні. — Схоже на те, що Ґоґвортс незабаром стане зоною, вільною од Візлів!

Мелфой зареготав голосно й улесливо. Амбридж видала свою широку самовдоволену усмішку і всілася в крісло з ситцевою оббивкою, вилупившись на своїх бранців, наче та ропуха з клумби.

— То що, Поттере, — почала вона. — Ти виставив навколо мого кабінету вартових і послав цього блазня, — кивнула вона на Рона, а Мелфой засміявся ще голосніше, — з повідомленням, ніби Полтерґейст чинить розгардіяш у кабінеті трансфігурації, хоч я прекрасно знала, що він у цей час заливав чорнилом окуляри шкільних телескопів... мене про це проінформував містер Філч.

Ясно, що тобі було необхідно з кимось поговорити. Це був Албус Дамблдор? Чи той покруч Геґрід? Сумнівно, щоб то була Мінерва Макґонеґел — я чула, що вона ще надто квола для розмов.

Мелфой і деякі інші члени інквізиторського загону після цих слів зареготали. Гаррі відчув, що його аж трусить зі злості й ненависті.

— Не ваше діло, з ким я розмовляв, — огризнувся він.

Обвисле лице Амбридж напружилося.

— Ну що ж, — промовила вона своїм найнебезпечнішим

фальшиво-солодким голосом. — Ну що ж, містере Поттере... я дала вам нагоду зізнатися добровільно. Ви відмовилися. В мене немає іншого вибору, як змусити вас силою. Драко... приведи професора Снейпа.

Мелфой поклав Гарріну чарівну паличку в кишеню мантії і вийшов з кабінету, криво посміхаючись, але Гаррі не звернув на це уваги. Щойно він збагнув. Як він міг про це забути! Думав, що тут не залишилося жодного члена Ордену, що нема кому допомогти врятувати Сіріуса — але він помилявся. Бо в Гоґвортсі ще був член Ордену Фенікса — Снейп.

У кабінеті панувала тиша, якщо не зважати на штурханину й шарпанину, викликану намаганнями слизеринців утримати Рона та інших затриманих. На килим крапала кров з Ронової губи, а він уперто намагався вирватися від Ворінґтона, що заломив йому руку за спину. Джіні не полишала спроб копнути по нозі шестикласницю, яка міцно скрутила їй обидві руки. Невіл увесь посинів, але й далі пручався, вивільняючись із Кребової хватки. Герміона робила безуспішні спроби відкинути Мілісент Булстроуд. А ось Луна дивилася собі у вікно, мовби їй тут було нудно.

Гаррі знову зиркнув на Амбридж, яка уважно за ним спостерігала. Напустив на лице незворушний вираз, коли в коридорі почулися кроки, і до кабінету увійшов спочатку Драко Мелфой, а за ним Снейп.

— Хотіли мене бачити, пані директорко? — запитав Снейп, байдуже глянувши на пари учнів, що й далі борюкалися.

— А-а, професор Снейп, — широко всміхнулася і підвелася Амбридж. — Так, мені потрібна ще пляшечка сироватки правди, і то якнайшвидше.

— Ви взяли в мене останню, щоб допитати Поттера, — відказав він, незворушно дивлячись на неї крізь масну завісу свого чорного волосся. — Ви ж не використали її всю? Я казав, що вистачить трьох крапель.

Амбридж почервоніла.

— Можете зробити ще трохи? — її голос став солодким, мов у дівчинки, що бувало завжди, коли вона лютувала.

— Авжеж, — підтвердив Снейп, скрививши губу. — Вона має настоюватися повний місячний цикл, тож буде готова десь за місяць.

— За місяць? — заволала Амбридж, роздуваючись, мов ропуха. — *Місяць?* Снейп, вона мені потрібна сьогодні! Я щойно впіймала Поттера, коли він використовував мій камін для спілкування з невідомою особою чи особами!

— Справді? — вперше виявив хоч якесь зацікавлення Снейп і подивився на Гаррі. — Мене це не дивує. Поттер ніколи не виявляв особливої пошани до шкільних правил.

Його холодні чорні очі пронизали Гаррі, але той не відвів погляду, а тільки щосили зосередився на своєму сні, прагнучи, щоб Снейп проник у його мозок і все збагнув...

— Я бажаю його допитати! — сердито повторила Амбридж, а Снейп відвернувся від Гаррі і знову глянув у її тремтяче від люті обличчя. — Бажаю, щоб ви забезпечили мене настійкою, яка змусить його розповісти мені правду!

— Я вже вам сказав, — незворушно відповів Снейп, — що запасів сироватки правди не маю. Хіба що ви хочете Поттера отруїти... отрута в мене є. І запевняю, що я з превеликим задоволенням підтримав би цей ваш задум... але більше нічим допомогти не можу. Біда тільки в тому, що більшість отрут діють надто швидко, не залишаючи жертві часу для зізнання.

Снейп знову глянув на Гаррі, котрий уп'явся йому в очі, розпачливо намагаючись переказати все без слів.

"Волдеморт напав на Сіріуса у відділі таємниць", — відчайдушно посилав він думку. *"Волдеморт напав на Сіріуса..."*

— Я призначаю вам іспитовий термін! — вереснула професорка Амбридж, а Снейп глянув на неї, здивовано підвівши брови. — Ви навмисне не хочете допомогти! Я сподівалася більшого! Луціус Мелфой завжди був про вас найвищої думки! Геть з мого кабінету!

Снейп іронічно їй уклонився і вийшов. Гаррі знав, що ось-ось буде втрачено останню нагоду повідомити Орден про те, що відбувається.

— Він напав на Гультяя! — крикнув Гаррі. — Напав на Гультяя там, де це заховано!

Снейп зупинився, тримаючи руку на клямці дверей.

— На Гультяя? — вигукнула професорка Амбридж, пильно поглядаючи то на Гаррі, то на Снейпа. — Що це за Гультяй? Де і що саме заховано? Що це все означає, Снейп?

Снейп озирнувся на Гаррі. Обличчя його було незворушне. Гаррі не знав, зрозумів той щось чи ні, але перед Амбридж не наважувався говорити відвертіше.

— Поняття не маю, — холодно відповів Снейп. — Поттере, коли я захочу, щоб ти кричав мені різні дурниці, я дам тобі лепетального напою. А ти, Кребе, послаб хоч трохи хватку. Якщо Лонґботом задихнеться, нам доведеться заповнювати безліч нудних паперів, а ще, боюсь, доведеться згадати про це у твоїй характеристиці, коли шукатимеш собі роботу.

Грюкнув за собою дверима, а Гаррі ще більше розгубився, адже Снейп був його останньою надією. Зиркнув на Амбридж. Вона була не менш розгублена. Важко дихала, не приховуючи злості й роздратування.

— Нехай, — витягла вона чарівну паличку. — Нехай... У мене нема вибору... йдеться не лише про шкільну дисципліну... це питання безпеки міністерства... так... так...

Здавалося, Амбридж сама себе в чомусь переконує. Вона нервово переступала з ноги на ногу, дивилася на Гаррі, постукуючи чарівною паличкою по долоні й важко дихаючи. Гаррі спостерігав за нею і почувався жахливо безсилим без чарівної палички.

— Поттере, ти мене змушуєш... я не хотіла, — і далі неспокійно тупцяла на місці Амбридж, — але іноді мета виправдовує засоби... впевнена, що пан міністр зрозуміє, що я не мала іншого вибору...

Мелфой втупився в неї голодними очима.

— Гадаю, закляття "Круціатус" розв'яже тобі язика, — тихо проказала Амбридж.

— Ні! — закричала Герміона. — Пані професорко... це незаконно.

Але Амбридж не звернула на це уваги. Обличчя її мало огидний збуджений, нетерплячий вираз, якого Гаррі в неї ще ніколи не бачив. Професорка підняла чарівну паличку.

— Пан міністр був би проти цього порушення закону, пані професорко! — крикнула Герміона.

— Корнеліус не переймається тим, про що не знає, — задихано проказала Амбридж і почала послідовно націляти чарівну паличку на різні частини Гарріного тіла, очевидно, вирішуючи, де болітиме найдужче. — Він так і не довідався, що це я торік наслала на Поттера дементорів, але все одно був радий нагоді вигнати його зі школи.

— То це *ви?* — трохи не задихнувся Гаррі. — Це *ви* наслали на мене дементорів?

— *Хтось* же мусив діяти, — видихнула Амбридж і спрямувала чарівну паличку прямісінько в чоло. — Усі тільки патякали, що тебе треба якось угамувати... зганьбити тебе... та лише *я* щось зробила... Але ти, Поттере, тоді викрутився! Та тепер не викрутишся... — Вона набрала повні груди повітря й вигукнула: — *Круц...*

— Ні! — заверещала надтріснутим голосом Герміона з-за спини Мілісент Булстроуд. — Не треба! Гаррі... доведеться сказати!

— Нізащо! — крикнув Гаррі, дивлячись на Герміону, якої за Мілісент майже не було видно.

— Ми мусимо, Гаррі! Вона все одно витисне правду силою! Який... який у цьому сенс?

І Герміона безпомічно заридала, уткнувшись у мантію Мілісент Булстроуд. Та негайно перестала притискати її до стіни й гидливо відступила набік.

— Так-так-так! — переможно проказала Амбридж. — Наша маленька міс Запитайко цього разу нам щось відповість! Ану, дівчино, говори!

— Ер... мі...о... ні! — закричав Рон з кляпом у роті.

Джіні дивилася на Герміону такими очима, ніби ще ніколи її не бачила. Невіл, який уже ледве дихав, теж не відводив від неї очей. Але Гаррі раптом щось помітив. Хоч Гер-

міона й ридала розпачливо, затуливши лице руками, однак жодної сльозинки не було видно.

— Я... пробачте, — пробелькотіла Герміона. — Але... я вже не витримую...

— Усе гаразд, дівчино, все гаразд! — схопила Амбридж Герміону за плечі, штовхнула в крісло з ситцевою оббивкою й нависла над нею. — Ну, кажи... з ким щойно спілкувався Поттер?

— Він, — схлипнула в долоні Герміона, — *намагався* поговорити з професором Дамблдором.

Рон завмер, очі його розширилися. Джіні перестала тупцяти по ногах слизеринки, яка її тримала. Навіть Луна трохи здивувалася. На щастя, увага Амбридж та її посіпак була прикута до Герміони, й вони не помітили цих підозрілих змін.

— З Дамблдором? — перепитала Амбридж. — То ви знаєте, де зараз Дамблдор?

— Та ні! — ридала Герміона. — Ми шукали в "Дірявому казані" на алеї Діаґон, і в "Трьох мітлах", і навіть у "Кабанячій голові"...

— Дурне дівчисько... Дамблдор не сидітиме в шинку, коли за ним полює все міністерство! — закричала Амбридж і кожнісінька риса її обвислого обличчя просякла розчаруванням.

— Але... нам треба було сказати йому щось дуже важливе! — завивала Герміона, ще щільніше затуляючи обличчя руками, і Гаррі знав, що це було не з розпачу, а для того щоб приховати цілковиту відсутність сліз.

— Так? — знову розхвилювалася Амбридж. — І що ж ви хотіли йому сказати?

— Ми... ми хотіли сказати, що все вже г-готове! — заходилася плачем Герміона.

— Що готове? — Амбридж знову схопила її за плечі й труснула. — Що готове, дівчино?

— Зб... зброя, — відповіла Герміона.

— Зброя? Зброя?! — очі Амбридж трохи не луснули від

збудження. — Ви розробили якийсь спосіб опору? Зброю, щоб використати її проти міністерства? За наказом Дамблдора, зрозуміло?

— Т-т-так, — затиналася Герміона, — але він був змушений звідси піти, перш ніж ми її закінчили, а т-т-тепер ми все зробили і н-н-не знаємо, як йому про це с-с-сказати!

— Що це за зброя? — хрипко спитала Амбридж, усе ще стискаючи Герміонині плечі своїми куцими пальцями.

— Ми с-с-самі не розуміємо, — зашморгала носом Герміона. — Ми т-т-тільки зробили те, що нас п-п-попросив професор Д-д-дамблдор.

Амбридж радісно випросталась.

— Веди мене до цієї зброї, — звеліла вона.

— Я не покажу... їм, — пронизливо вискнула Герміона, крізь пальці поглядаючи на слизеринців.

— Ти тут не став нам умов, — різко сказала професорка Амбридж.

— Добре, — знову заридала в долоні Герміона. — Добре... нехай дивляться, може, використають її проти вас! Якщо чесно, то я хотіла б, аби ви покликали якомога більше людей... хай приходять і дивляться! Ц-це вам буде добра наука... ой, як би було чудово, якби ц-ціла школа довідалася, де вона і як нею к-користуватися, а тоді, якби ви когось роздратували, вам би п-показали, де раки зимують!

Ці слова справили на Амбридж могутнє враження. Вона підозріливо зиркнула на інквізиторський загін, затримавши на якусь мить вирячені очі на Мелфоєві, що не встиг приховати пожадливий і нетерплячий вираз обличчя.

Амбридж досить довго розглядала Герміону, а тоді промовила, як їй, очевидно, здавалося, материнським голосом.

— Що ж, дорогенька, підемо вдвох... і ще візьмемо Поттера, так? Ходімо.

— Пані професорко, — втрутився Мелфой, — мені здається, з вами має піти представник загону, щоб простежити...

— Я міністерський працівник найвищої кваліфікації, Мелфою! Невже ти вважаєш, що я сама не впораюся з дво-

ма підлітками, які не мають чарівних паличок? — гостро спитала Амбридж. — До того ж, думаю, що цю зброю не варто бачити іншим школярам. Залишайтесь тут до мого повернення і простежте, щоб ніхто з них, — вона показала на Рона, Джіні, Невіла й Луну, — не втік.

— Ясно, — похмуро й розчаровано буркнув Мелфой.

— А ви йдіть попереду й показуйте мені дорогу, — націлила Амбридж чарівну паличку на Гаррі й Герміону. — Ведіть.

— РОЗДІЛ ТРИДЦЯТЬ ТРЕТІЙ —

Бійка й політ

Гаррі навіть не здогадувався, що задумала Герміона, та й узагалі, чи мала вона якийсь задум. Він тримався на півкроку позад неї в коридорі, що вів від кабінету Амбридж, бо розумів, що викличе підозру, якщо покаже, що не знає, куди йти. Не наважувався заговорити. Амбридж ішла майже впритул за ними, і він чув її нерівне дихання.

Герміона вивела їх сходами у вестибюль. З Великої зали долинали голоси, брязкіт ножів та виделок. Гаррі вразило, що за якихось п'ять-шість метрів люди мирно вечеряють, святкують завершення іспитів і нічим на світі не переймаються.

Герміона вийшла з дубових вхідних дверей і спустилася кам'яними сходами у духмяний літній вечір. Сонце майже торкалося верхівок дерев Забороненого лісу, і коли Герміона впевнено попрямувала через галявину — Амбридж дріботіла позаду, намагаючись не відставати, — їхні довгі темні тіні тяглися за ними по траві, немов плащі.

— Вона захована в Геґрідовій хатині? — прокричала Амбридж просто Гаррі у вухо.

— Авжеж, ні, — в'їдливо відповіла Герміона. — Геґрід міг би ненароком привести її в дію.

— Так, — погодилася Амбридж. Її збудження наростало. — Він так і зробив би, здоровецький тупий виродок.

Вона засміялася. Гаррі відчув величезне бажання обернутися й схопити її за горло, але стримався. Його шрам пульсував у м'якому тихому вечірньому повітрі, але ще не почав нестерпно пекти, а Гаррі знав, що це сталося б, якби Волдеморт налаштувався до вбивства.

— То... де ж вона? — не зовсім впевнено запитала Амбридж, коли Герміона заглибилася в ліс.

— Там, зрозуміло, — показала Герміона на темні дерева. — Її ж треба було добре сховати, щоб учні випадково не знайшли.

— Ну, так, — погодилася Амбридж трохи боязко. — Авжеж... дуже добре... то ви йдіть попереду.

— Може, дайте нам вашу чарівну паличку, якщо ми вже йдемо перші? — запитав Гаррі.

— Ні, Поттере, не дам, — солодко заперечила Амбридж, штурхаючи його паличкою в спину. — Моє життя міністерство цінує значно більше, ніж ваше.

Коли вони зайшли у прохолодний затінок перших дерев, Гаррі спробував перехопити Герміонин погляд. Прогулянка Забороненим лісом без чарівних паличок здалася йому найнеобачнішим вчинком за весь сьогоднішній вечір. Але Герміона лише зневажливо глипнула на Амбридж і попрямувала просто в гущавину, йдучи так швидко, що коротконога Амбридж ледве за ними встигала.

— Ще далеко? — спитала Амбридж, коли її мантія роздерлася об кущ ожини.

— О, так, — відповіла Герміона, — вона захована надійно.

Гаррі охопила тривога. Герміона вибрала не ту стежку, що вела до Ґропа, а ту, яка три року тому привела його до лігва монстра Арагога. Герміони тоді з ним не було. Чи вона здогадується, яка небезпека чигає там на них?

— Е-е... ти впевнена, що це правильна дорога? — багатозначно запитав він.

— Так, — рішуче підтвердила вона, ламаючи зарості із зайвим, як він подумав, завзяттям. Позаду Амбридж перечепилася об деревце, що лежало на землі. Ніхто не зупинився, щоб допомогти їй устати.

Герміона прямувала вперед, голосно крикнувши через плече:

— Ще трохи далі!

— Герміоно, не кричи, — пробурмотів Гаррі, намагаючись від неї не відставати. — Нас може почути хто завгодно...

— Я цього й хочу, — ледь чутно відповіла вона, доки Амбридж, важко дихаючи, наздоганяла їх. — Побачиш...

Вони йшли ще досить довго і нарешті забрели в таку гущавину, що крони дерев узагалі не пропускали світла.

Знову, як і колись у цьому лісі, Гаррі відчув, що за ними стежать невидимі очі.

— Ще далеко? — сердито запитала ззаду Амбридж.

— Уже близько! — крикнула Герміона, коли вони вийшли на тьмяну й вогку просіку. — Ще трошечки...

Повітря пронизала стріла й грізно вп'ялася в дерево прямо над її головою. Звідусіль раптом почувся тупіт копит. Гаррі відчув, як задрижала під ногами земля. Амбридж вереснула і випхала його поперед себе, як щит...

Гаррі вирвався з її рук і озирнувся. Їх оточило з півсотні кентаврів, і всі вони цілилися у них з луків. Гаррі з Герміоною поволі позадкували до середини просіки, а Амбридж заскімлила з жаху.

— Хто ви такі? — пролунав голос.

Гаррі глянув ліворуч. З кола до них вийшов гнідий кентавр Маґор'ян. У руках, як і всі решта, він тримав натягнутого лука. Праворуч від Гаррі скімлила Амбридж, цілячись у кентавра тремтячою чарівною паличкою.

— Я запитав вас, люди, хто ви такі, — грубо повторив Маґор'ян.

— Я Долорес Амбридж! — вигукнула директорка пронизливим переляканим голосом. — Перший заступник міністра магії, а також директор і Верховний інквізитор Гоґвортсу!

— Ви з Міністерства магії? — перепитав Маґор'ян, а кентаври довкола неспокійно заворушилися.

— Саме так! — ще пронизливішим голосом підтвердила Амбридж. — Тож бережіться! За законами, затвердженими відділом нагляду й контролю за магічними істотами, напад покручів на людину...

— *Як* ви нас назвали? — крикнув дикий на вигляд вороний кентавр, у якому Гаррі впізнав Бейна. Решта кентаврів сердито загомоніли і ще дужче натягли тятиви луків.

— Не називайте їх так! — розлючено сказала Герміона, але Амбридж її мовби й не чула. Не зводячи з Маґор'яна тремтячої чарівної палички, вона провадила далі: — Закон номер 15 "Б" чітко зазначає: "Напад магічної істоти, що, як

вважається, має наближений до людського інтелект, а отже, несе відповідальність за свої дії..."

— "Наближений до людського інтелект"? — перепитав Маґор'ян, а Бейн та деякі інші кентаври заревіли від гніву, б'ючи копитами землю. — Ми це вважаємо великою образою, людино! Наш інтелект, дякувати Богові, набагато перевершує ваш.

— Що ви робите в нашому лісі? — вигукнув суворий сивий кентавр, якого Гаррі з Ґерміоною бачили під час останньої подорожі в ліс. — Чого ви сюди прийшли?

— У *вашому* лісі? — перепитала Амбридж, трясучись тепер не тільки від жаху, а й від обурення. — Мушу нагадати — ви мешкаєте тут лише тому, що Міністерство магії дало вам дозвіл займати певні ділянки землі...

Стріла просвистіла над її головою, зачепивши волосся мишачого кольору. Амбридж оглушливо заверещала і затулила голову руками. Деякі кентаври схвально заревіли, а інші хрипко зареготали. Їхній дикий регіт луною розлігся темною просікою. Вони загрозливо затупотіли копитами.

— То чий це тепер ліс, людино? — закричав Бейн.

— Брудні покручі! — заверещала Амбридж, затуляючи голову руками. — Звірі! Дикі тварюки!

— Тихо! — крикнула Ґерміона, та було вже пізно. Амбридж махнула чарівною паличкою на Маґор'яна й вереснула:

— *Зв'язатус!*

Просто з повітря з'явилися мотузки, що, наче товстенні змії, міцно обмотали кентаврові груди й руки. Він гнівно заревів і став дибки, намагаючись вивільнитися, а інші кентаври кинулися в атаку.

Гаррі повалив Ґерміону на землю. Лежачи долілиць, він відчув дикий жах, коли навколо, мов грім, затупотіли копита, одначе кентаври з лютими криками їх перестрибували.

— Ні-і-і-і-і-і! — верещала Амбридж. — Ні-і-і-і-і-і-і... я перший заступник... не маєте права... пустіть мене, тварюки... ні-і-і-і-і!

Гаррі побачив червоний спалах і зрозумів, що вона спробувала вразити когось приголомшливим закляттям; а потім заверещала ще голосніше. Підвівши трохи голову, Гаррі побачив, що Бейн схопив Амбридж за поперек і підняв високо вгору. Вона звивалася й верещала з жаху. Її чарівна паличку впала на землю, і серце в Гаррі закалатало. Якби ж до неї дотягтися...

Та щойно він простяг руку, як на чарівну паличку наступило копито якогось кентавра й переламало її навпіл.

— Ану! — прогримів над Гарріним вухом голос, і груба волохата рука виринула мовби з повітря й поставила його на ноги. Герміону теж підняли з землі. Гаррі бачив над рухливими різномастими спинами й головами кентаврів, як Бейн поволік Амбридж кудись між дерева. Її безупинний вереск дедалі слабшав і врешті-решт його цілком заглушило тупотіння копит.

— А з цими що? — запитав суворий сивий кентавр, що тримав Герміону.

— Це молодняк, — пролунав неквапливий скорботний голос у Гаррі за спиною. — Ми не чіпаємо лошат.

— Ронане, це вони її сюди привели, — відказав кентавр, що міцно тримав Гаррі. — І не такі вони й молоді... оцей скоро досягне зрілості.

Він потрусив Гаррі за комір мантії.

— Будь ласка, — затамувавши подих, промовила Герміона, — будь ласка, не займайте нас, ми не поділяємо її думок, ми не працюємо в міністерстві! Ми сюди прийшли, бо сподівалися, що ви її від нас відженете.

З виразу обличчя сивого кентавра, який тримав Герміону, Гаррі відразу зрозумів, що, сказавши це, вона припустилася жахливої помилки. Сивий кентавр відкинув назад голову, люто затупотів задніми ногами й заревів: — Ти бачиш, Ронане? Вони вже такі самі пихаті, як і все їхнє плем'я! То ми мали виконати за тебе брудну роботу? Так, людська дівчино? Ми мали поводитись, як твої слуги, відганяти твоїх ворогів, наче слухняні пси?

— Ні! — пискнула пройнята жахом Герміона. — Прошу вас... я не це мала на увазі! Я просто сподівалася, що ви зможете... допомогти нам...

Що далі, то гірше.

— Ми не допомагаємо людям! — прогарчав той кентавр, що тримав Гаррі, ще міцніше його стискаючи й одночасно стаючи дибки — на якусь мить Гарріні ноги відірвалися від землі. — Наша раса живе своїм життям і цим пишається. Ми не дозволимо вам звідси піти й вихвалятися, що ми виконали вашу забаганку!

— Ми не збираємося такого казати! — закричав Гаррі. — Ми знаємо, що ви все робите з власної волі!

Але ніхто його, здається, не слухав.

Бородатий кентавр, що стояв оддалік, вигукнув: — Вони прийшли сюди непрохані й повинні за це відповісти!

На ці його слова табун відгукнувся схвальним ревінням, а якийсь сірої масті кентавр крикнув: — Відправмо їх до тої жінки!

— Ви ж казали, що не чіпаєте невинних! — закричала Герміона, і з її очей бризнули справжні сльози. — Ми вам нічого поганого не зробили, ми не погрожували вам чарівними паличками! Ми хочемо назад до школи, будь ласка, відпустіть нас...

— Ми не такі, як той зрадник Фіренце, людська дівчино! — вигукнув сивий кентавр, а його приятелі схвально заіржали. — Може, ти думала, що ми — гарненькі балакучі коні? Ми древнє плем'я, яке не терпітиме чаклунських зазіхань і образ! Ми не дотримуємося ваших законів, не визнаємо вашої вищості, ми...

Та вони так і не почули, чого ще не роблять кентаври, бо тієї миті на краю просіки щось так голосно затріщало, що Гаррі, Герміона й півсотні кентаврів миттю озирнулися. Кентавр знову кинув Гаррі на землю, сягнувши по лук і сагайдак зі стрілами. Герміона теж упала, і Гаррі кинувся до неї, але тут зловісно розхилилися два товстелезні стовбури, і між ними з'явилася гігантська постать велетня Ґропа.

Кентаври, що були найближче до нього, позадкували на тих, що стояли далі. Просіка перетворилася на ліс натягнутих луків та стріл. Усі цілилися у величезне сірувате обличчя, нависле над ними між густого плетива гілок. Ґроп дурнувато роззявив перекошеного рота. Було видно його схожі на цеглини жовті зуби, що відсвічували в напівтемряві, а тупі, багнистого кольору, очі звузилися, коли він покосився на істот біля його ніг, обплутаних обірваними канатами.

Він ще ширше роззявив рота.

— Геґер.

Гаррі не знав, що означає "геґер" і яка то мова. Його турбувало інше. Він стежив за Ґроповими ступнями, завдовжки з Гаррі. Герміона міцно стисла його руку. Кентаври принишкли й дивилися на велетня, що крутив величезною круглою головою з боку набік і теж розглядав тих, хто внизу, мовби щось шукав.

— *Геґер!* — ще наполегливіше гукнув він.

— Іди звідси, велетню! — крикнув Маґор'ян. — Тебе ніхто сюди не кликав!

Проте на Ґропа ці слова не справили ніякого враження. Він трохи нахилився (кентаври ще міцніше стисли в руках луки), а тоді заревів: — ГЕҐЕР!

Деякі кентаври занервувалися, а Герміона раптом зойкнула.

— Гаррі! — прошепотіла вона. — Здається, він намагається сказати "Геґрід"!

Саме в цю мить Ґроп помітив їх, єдиних людей серед моря кентаврів, і ще нижче нахилив голову, уважно до них приглядаючись. Гаррі відчув, як затремтіла Герміона, коли Ґроп знову широко роззявив рота і промовив глибоким гримотливим голосом: — Гермі.

— Господи, — Герміона так міцно стисла Гарріну руку, що та аж заніміла, а сама Герміона, здавалося, от-от зомліє, — він... він запам'ятав!

— ГЕРМІ! — заревів Ґроп. — ДЕ ГЕҐЕР?

— Я не знаю! — пропищала перелякана Герміона. — Вибач, Ґроп, але я не знаю!

— ҐРОП ХОЧЕ ГЕҐЕР!

Велетень простяг униз здоровецьку руку. Герміона дико заверещала, відсахнулася на кілька кроків назад і впала. Без чарівної палички Гаррі зібрався бити, штовхати, кусати — що завгодно, — коли рука потяглася до нього, збивши при цьому з ніг білосніжного кентавра.

Кентаври тільки цього й чекали. Ґропові простягнуті пальці були вже біля Гаррі, коли з півсотні стріл просвистіли в повітрі й уп'ялися в гігантське обличчя велетня. Той завив від болю й люті, випростався й почав терти собі щоки величезними долонями, ламаючи стріли, але ще глибше заганяючи їхні наконечники.

Він кричав і гупав ножиськами, а кентаври кинулися врозтіч. Краплини Ґропової крові завбільшки як галька заляпували Гаррі з голови до ніг, поки він допомагав Герміоні встати. Удвох вони щодуху помчали під захист дерев і лише там озирнулися. Ґроп із залитим кров'ю лицем наосліп намацував кентаврів. Ті безладно тікали, галопуючи поміж дерев обабіч просіки. Гаррі й Герміона дивилися, як Ґроп, люто ревучи й ламаючи дерева, кинувся за кентаврами.

— Ой, — Герміона так трусилася, аж їй підгиналися коліна. — Ой, яке жахіття. Він же їх повбиває.

— Якщо чесно, то я не проти, — з гіркотою зітхнув Гаррі.

Тупіт кентаврів і гупання велета поступово слабшали. І раптом шрам у Гаррі тьохнув болем. Його охопив жах.

Вони згаяли стільки часу — і тепер були ще далі від порятунку Сіріуса, ніж тоді, коли він побачив видіння. Без чарівної палички, серед Забороненого лісу, без можливості перенестися деінде.

— Чудовий задум, — крикнув він Герміоні, бажаючи зігнати на комусь злість. — Просто надзвичайний! І що ж нам тепер робити?

— Повертатися до замку, — ледь чутно пробелькотіла Герміона.

— Поки ми туди доліземо, Сіріус буде мертвий! — люто стукнув Гаррі ногою по дереву. Згори почулося верескливе

скрекотання. Сердитий посіпачка розмахував стиснутими в кулачки довжелезними пальцями-галузками.

— Без чарівних паличок ми нічого не вдіємо, — безнадійно мовила Ґерміона, намагаючись зосередитися. — До речі, Ґаррі, а як ти взагалі планував добиратися до Лондона?

— Нас це теж цікавить, — пролунав за її спиною знайомий голос.

Ґаррі й Ґерміона інстинктивно притислися одне до одного й озирнулися.

З-за дерев вийшов Рон, а за ним — Джіні, Невіл і Луна. Вигляд у них був не найкращий. У Джіні по щоці тяглося кілька довгих подряпин, у Невіла над правим оком набрякала велика фіолетова ґуля, а Ронова губа кривавила ще більше — проте всі були дуже собою вдоволені.

— То що, — Рон відхилив низьку гілку і простяг Ґаррі його чарівну паличку, — щось придумав?

— Як ви вирвалися? — здивувався Ґаррі.

— Кілька приголомшувачів, роззброювальні чари, а Невіл виконав дуже класне стримувальне закляття, — безтурботно пояснив Рон, віддаючи чарівну паличку і Ґерміоні. — Але Джіні була найкраща, вона зачаклувала Мелфоя "Кажанячими шмарклями". Було на що подивитися, бо йому заліпило морду тією гидотою з крильцями. А тоді ми побачили з вікна, що ви йдете в ліс, і побігли за вами. А що ви зробили з Амбридж?

— Її кудись понесли, — відповів Ґаррі. — Кентаври.

— А вас просто так покинули? — здивувалася Джіні.

— Та ні, їх розігнав Ґроп, — пояснив Ґаррі.

— Який Ґроп? — зацікавилася Луна.

— Ґеґрідів молодший братик, — зразу ж відказав Рон. — Але це вже не має значення. Ґаррі, що ти з'ясував у каміні? Відомо-Хто напав на Сіріуса чи...

— Так, — підтвердив Ґаррі, і його шрам знову боляче тьохнув, — я впевнений, що Сіріус ще живий, але не знаю, як туди потрапити, щоб йому допомогти.

Усі злякано вмовкли. Ця перешкода здавалася нездоланною.

— Доведеться нам полетіти, — сказала Луна своїм найбуденнішим голосом.

— Якраз, — роздратовано озирнувся на неї Гаррі. — По-перше, не існує ніяких *"нас"*, якщо ти під цим словом маєш на увазі й себе, а по-друге, Рон єдиний серед нас має мітлу, яку не охороняє озброєний троль, отож...

— Я теж маю мітлу! — втрутилася Джіні.

— Але ти не полетиш, — сердито заперечив Рон.

— Вибачай, але я не менше, ніж ти, переживаю за Сіріуса! — рішуче випнула підборіддя Джіні, від чого раптом стала разюче схожа на Фреда з Джорджем.

— Ти теж... — почав було Гаррі, але Джіні люто його урвала:

— Я вже на три роки старша, ніж був ти, коли змагався з Відомо-Ким за філософський камінь, і саме завдяки мені Мелфой і досі стирчить у кабінеті Амбридж і відбивається від величезних летючих шмарклів...

— Так, але...

— Ми всі разом були в ДА, — тихенько додав Невіл. — Це ж було задумано для боротьби з Відомо-Ким, так? І це для нас перша нагода зробити щось справжнє... Чи то все була звичайна гра?

— Ні... звичайно, не гра... — невпевнено заперечив Гаррі.

— Тоді ми з вами, — сказав Невіл. — Ми хочемо допомогти.

— Це правда, — радісно всміхнулася Луна.

Гаррі перехопив Ронів погляд. Він знав, що Рон думає точнісінько те ж саме — якщо вибирати когось із членів ДА для порятунку Сіріуса, то Джіні, Невіла й Луну вони не вибрали б ніколи.

— Це не має ніякого значення, — процідив крізь зуби Гаррі, — бо ми все одно не знаємо, як туди потрапити.

— А я думала, що ми це вже вирішили, — здивувалася Луна. — Ми ж летимо!

— Слухай, — ледве стримував роздратування Рон, — мож-

ливо, ти й умієш літати без мітли, але ми крила собі не відростимо...

— Літають не тільки на мітлі, — незворушно заперечила Луна.

— Що, полетимо на спині того задриганого хрипача, чи як там його? — скривився Рон.

— Зім'яторогий хропач не літає, — відповіла Луна з погордою, — а ось *вони* літають, і до того ж, казав Геґрід, дуже легко знаходять дорогу туди, куди прагнуть потрапити їхні вершники.

Гаррі миттю озирнувся. Між деревами стояли, моторошно поблискуючи очима, два тестрали. Здавалося, вони розуміють кожнісіньке слово їхньої розмови.

— Справді! — прошепотів він, підходячи до них. Тестрали кивали своїми рептилячими головами, відкидаючи назад довгі чорні гриви, і Гаррі хвацько поплескав блискучу шию найближчого з них. Невже він колись вважав, що вони бридкі?

— Це ті ненормальні коні? — непевно запитав Рон, дивлячись кудись убік від тестрала, якого погладжував Гаррі. — Ті, яких не видно, доки не бачив чиєїсь смерті?

— Так, — підтвердив Гаррі.

— І скільки їх?

— Лише двоє.

— А нам треба трьох, — приголомшено, але рішуче сказала Герміона.

— Чотирьох, Герміоно, — насупилася Джіні.

— Здається, нас тут шестеро, — спокійно полічила всіх Луна.

— Не мели дурниць, ми не всі летимо! — розсердився Гаррі. — Послухайте, ви... — показав він на Невіла, Джіні й Луну, — ви тут ні до чого, вам не...

Ті бурхливо запротестували. Шрам заболів ще дужче. Не можна було гаяти жодної миті. Часу на суперечки не було.

— Добре, як собі хочете, — кинув він, — але якщо ми не знайдемо ще тестралів, ви все одно не зможете...

— Ой, та вони ще прийдуть, — впевнено сказала Джіні, дивлячись, як і Рон, у зовсім протилежний бік і, очевидно, вважаючи, що дивиться саме на коней.

— Чого ти так гадаєш?

— Може, це для вас новина, але ви з Герміоною заляпані кров'ю, — незворушно пояснила Джіні, — а ми знаємо, що Геґрід заманює тестралів сирим м'ясом. Саме тому, мабуть, і ці тут з'явилися.

Тієї миті Гаррі відчув, як його щось легенько смикнуло за мантію, і побачив, що тестрал облизує його вогкий від Ґропової крові рукав.

— Ну що ж, — сказав Гаррі, а в голові його сяйнула цікава думка, — ми з Роном вилітаємо на цих двох, а Герміона побуде з вами, щоб заманити інших тестралів...

— Я тут не залишуся! — розсердилася Герміона.

— То й не треба, — усміхнулася Луна. — Дивіться, їх уже більше... мабуть, запах від вас таки нічогенький...

Гаррі обернувся. Між деревами, притискаючи до боків великі шкірясті крила й світячи в темряві очима, до них продиралося ще шестеро-семеро тестралів. І що було робити?

— Гаразд, — сердито буркнув він, — тоді — на коні.

— РОЗДІЛ ТРИДЦЯТЬ ЧЕТВЕРТИЙ —

Відділ таємниць

Гаррі міцно вхопився за гриву найближчого тестрала, поставив ногу на пеньок і незграбно виліз на шовковисту кінську спину. Тестрал не пручався, тільки крутив головою, шкірив ікла і намагався ще раз лизнути мантію.

Щоб почуватися безпечніше, Гаррі притиснувся колінами там, де крила з'єднувалися з тілом, і озирнувся. Невіл тим часом перехилився через спину іншого тестрала й намагався тепер закинути на нього свою коротку ногу. Луна всілася на свого коня боком і буденно розправляла мантію, ніби їздила так щодня. А Рон, Герміона й Джіні завмерли з роззявленими ротами й витріщеними очима.

— Що таке? — запитав Гаррі.

— А як ми маємо сідати? — слабким голосом промовив Рон. — Ми ж їх не бачимо.

— Ой, та це легко, — Луна зісковзнула зі свого тестрала й підійшла до Рона, Джіні й Герміони. — Йдіть сюди...

Вона потягла їх до інших тестралів і допомогла по черзі повилазити на спини. Усі троє страшенно нервувалися. Луна поклала їхні руки на гриви, наказала триматися міцно й повернулася до свого тестрала.

— Якесь божевілля, — пробелькотів Рон, боязко проводячи рукою по шиї коня. — Завал... Якби я його хоч бачив...

— Нехай краще залишається невидимим, — несхвально буркнув Гаррі. — Ну що, всі готові?

Вони ствердно кивнули, і Гаррі побачив, як напружилися під мантіями їхні коліна.

— Добре...

Він глянув на чорний лискучий загривок свого тестрала й ковтнув слину.

— Міністерство магії, вхід для відвідувачів, Лондон, — невпевнено промовив він. — Е-е... якщо ви знаєте... як туди добиратися...

Якусь мить тестрал навіть не ворушився. А тоді розгорнув свої крила, ледь не змівши Гаррі, зігнув ноги, — і так швидко й стрімко рвонув угору, що Гаррі мусив руками й ногами міцно вчепитися в його кістлявий круп, щоб не впасти. Заплющив очі й притис обличчя до шовковистої гриви. Продершись крізь найвищі гілки дерев, вони вилетіли в криваво-червоний захід сонця.

Гаррі, мабуть, ще ніколи так швидко не літав. Тестрал промчав над замком, майже не махаючи своїми широченними крильми. Прохолодне повітря било по обличчю. Примруживши від вітру, Гаррі озирнувся й побачив п'ятьох товаришів, що летіли за ним, припавши до ший своїх тестралів, щоб їх не здуло.

Пролетіли над територією Гоґвортсу, проминули Гоґсмід. Внизу пропливали гори й виярки. Уже сутеніло, і Гаррі бачив скупчення вогників, коли вони проминали села, і звивисту дорогу, якою піднімалася самотня машина...

— Повний прикол! — ледве розчув Гаррі за спиною Ронів крик і уявив собі, *що* можна відчувати, якщо кулею мчати на такій висоті, не бачачи навіть, на чому летиш.

Сутеніло. Темно-фіолетове небо всіяли крихітні срібні зорі, і незабаром лише за вогнями маґлівських містечок можна було зорієнтуватися, як високо та з якою швидкістю вони летять. Гаррі міцно обхопив руками кінську шию, прагнучи летіти ще швидше. Скільки вже часу минуло відтоді, як він побачив Сіріуса, що лежав на підлозі відділу таємниць? Як довго він ще зможе чинити опір Волдемортові? Гаррі був упевнений лише в тому, що його хрещений батько не виконав Волдемортового бажання, і не помер, бо тоді Гаррі відчув би Волдемортів тріумф або лють — шрам відразу почав би нестерпно пекти, як це було в ніч нападу на містера Візлі.

Темрява дедалі густішала. Обличчя в Гаррі затерпло й замерзло, ноги заніміли від стискання тестралових боків, але він не наважувався міняти позу, щоб не зірватися... Від пронизливого свисту повітря позакладало у вухах, в роті

пересохло від холодного нічного вітру. Не мав уявлення, як далеко вони залетіли. Усю надію покладав на тестрала, що цілеспрямовано мчав кудись у ніч, зрідка помахуючи крильми.

Якщо вони запізняться...

Він ще живий, ще бореться, я це відчуваю...

Якщо Волдеморт зрозуміє, що Сіріуса не зламати...

Я це відчув би...

Раптом Гаррі у грудях усе ніби обірвалося: тестралова голова зненацька нахилилася до землі, і Гаррі аж зісковзнув з його шиї на кілька сантиметрів униз. Нарешті вони заходили на посадку.. Здалося, позаду почувся крик, Гаррі озирнувся, ледве втримавшись на коні, але ніхто, начебто, не падав... мабуть, когось просто налякала різка зміна напрямку, як і його самого.

Аж ось зусібіч почали насуватися яскраво-оранжеві вогні. Було видно дахи будинків, фари, що нагадували блискучі очі комах, блідо-жовті квадратики вікон. Ще трошки, і вони впадуть на тротуар. Гаррі з останніх сил ухопився за тестрала й зіщулився, очікуючи різкого удару, але кінь торкнувся землі легесенько, мов тінь, і Гаррі зісковзнув з його спини, озираючи вулицю, де недалечко від пошарпаної телефонної будки стояв той самий переповнений сміттям контейнер. У тьмяному оранжевому світлі вуличних ліхтарів важко було розібрати кольори.

Рон приземлився поряд з Гаррі і негайно зіскочив зі свого тестрала на тротуар.

— Більше ніколи... — аж заточився він. Спробував відійти від тестрала, та, не бачачи, наштовхнувся на нього ззаду й трохи не впав. — Ніколи в житті... Нічого гіршого я не переживав...

Джіні й Герміона торкнулися землі поруч з ним. Зістрибнули зграбніше, ніж Рон, але теж полегшено зітхнули, коли відчули під ногами тверду землю. Трохи згодом зіскочив з тестрала тремтячий Невіл, і легенько зісковзнула Луна.

— Куди тепер? — ввічливо спитала вона в Гаррі, немовби це була просто цікава екскурсія.

— Сюди, — відповів Гаррі. Вдячно поплескав свого тестрала, підбіг до розбитої телефонної будки і відчинив дверцята. — Та *заходьте!* — поквапив він тих, хто вагався.

Рон і Джіні слухняно зайшли. За ними втислися Герміона, Невіл і Луна. Гаррі востаннє зиркнув на тестралів, що нишпорили в контейнері, обнюхуючи зогнилі недоїдки, і слідом за Луною заліз у будку.

— Хто там найближче до телефону, наберіть шість-два-чотири-чотири-два! — звелів він.

Рон якимось дивом вигнув руку і дотягся до телефонного диска. Коли диск відсюркотів, у будці пролунав холодний жіночий голос.

— Вітаємо вас у Міністерстві магії. Прошу назвати ваше прізвище та справу, в якій ви прийшли.

— Гаррі Поттер, Рон Візлі, Герміона Ґрейнджер, — затарабанив Гаррі, — Джіні Візлі, Невіл Лонґботом, Луна Лавґуд... ми маємо когось порятувати, якщо цього ще не зробило міністерство!

— Дякую, — озвався холодний жіночий голос. — Відвідувачі, прошу взяти значки й начепити спереду на одяг.

З металевого жолобка, з якого зазвичай вискакують дрібні монетки здачі, вилетіло з півдесятка значків. Герміона зібрала їх у жменю й мовчки передала Гаррі над головою Джіні. На верхньому було написано "Гаррі Поттер, рятувальна місія".

— Відвідувачі міністерства, ви зобов'язані пройти обшук і пред'явити свої чарівні палички для реєстрації працівникові служби безпеки, який сидить в кінці Великої зали.

— Гаразд! — голосно відповів Гаррі, а його шрам знову засіпався. — Ми можемо вже *рушати?*

Підлога телефонної будки здригнулася, і тротуар поплив повз шибки вгору. Тестрали, що порпалися в смітті, поступово зникли з поля зору. Друзів огорнула темрява, і з глухим скреготом вони занурилися в глибини Міністерства магії.

Смужечка м'якого золотистого світла спочатку впала їм на ноги, а потім, розширюючись, залила їх цілком. Гаррі зігнув коліна й наготував, наскільки це було можливо у такій тісноті, чарівну паличку. Визирнув крізь шибку, щоб перевірити, чи ніхто їх не чекає — у Великій залі було безлюдно. Люстри світили тьмяніше, ніж удень. Вбудовані в стіни каміни не горіли, але, коли ліфт безгучно зупинився, Гаррі побачив, що на темно-синій стелі й далі звиваються золотисті символи.

— Міністерство магії бажає вам приємного вечора, — пролунав жіночий голос.

Дверцята телефонної будки відчинилися. Гаррі вибрався перший, за ним Невіл і Луна. Тишу Великої зали порушувало хіба що невпинне дзюрчання води в золотому фонтані. Струмені били з чарівних паличок чаклуна та чарівниці, з вістря кентаврової стріли, з гострячка ґоблінового капелюха і з вух ельфа-домовика.

— Ходімо, — неголосно сказав Гаррі й повів друзів повз фонтан до стола, за яким колись чаклун служби безпеки зважував Гарріну чарівну паличку. Але тепер за столом нікого не було.

Гаррі був переконаний, що представник служби безпеки має бути десь тут. Його відсутність — лиховісна ознака. Погані передчуття лише посилилися, коли вони крізь золоті ворота вийшли до ліфтів. Гаррі натиснув кнопку "вниз", і майже відразу з дзенькотом з'явився ліфт. Золоті ґратчасті двері голосно брязнули й розійшлися, а друзі зайшли в кабінку. Гаррі вдарив по кнопці з дев'ятим номером. Двері зачинилися, і ліфт, брязкаючи й дзенькаючи, почав опускатися. Гаррі, коли був тут з містером Візлі, не звернув уваги, які деренчливі ці ліфти. Здавалося, це підіймé на ноги всіх працівників служби безпеки! Аж тут ліфт зупинився, холодний жіночий голос повідомив: "Відділ таємниць" — і ґратки роз'їхалися. Вони вийшли в коридор, де нічого не ворушилося, крім полум'я смолоскипів — потік повітря з ліфта змусив їх замерехтіти.

Гаррі обернувся до звичайних чорних дверей. Багато місяців він бачив їх у снах, аж ось нарешті опинився тут.

— Ходімо, — прошепотів він і перший пішов коридором. За ним з роззявленим ротом ішла Луна.

— Слухайте, — зупинився Гаррі за два метри від дверей. — Може... може, хто залишився б тут... на варті...

— А як же тебе попередити про небезпеку? — здивувалася Джіні. — Ти ж можеш бути хтозна-де.

— Гаррі, ми підемо з тобою, — сказав Невіл.

— Ідемо всі разом, — рішуче підтримав його Рон.

Гаррі й далі не хотів тягти їх усіх за собою, але вибору не було. Повернувся обличчям до дверей і... точнісінько, як уві сні, двері відчинилися, він переступив поріг, а за ним зайшли всі решта.

Вони стояли у великому круглому приміщенні. Усе тут було чорне — разом з підлогою і стелею. Однакові двері без табличок і ручок з рівними інтервалами розташовувалися вздовж чорних стін. У проміжках між ними виднілися ряди свічок, що горіли блакитним полум'ям. Їхнє холодне мерехтливе світло відбивалося в блискучій мармуровій підлозі, від чого здавалося, що під ногами — басейн з темною водою.

— Зачиніть хтось двері, — пробурмотів Гаррі.

Пошкодував, що дав цей наказ у ту ж мить, коли Невіл його виконав. Без довгої смужки світла з осяяного смоло-скипами коридору тут стало так темно, що якийсь час вони нічого не бачили, крім мерехтливих язичків блакитного полум'я на стінах і власних примарних відображень на підлозі.

У снах Гаррі завжди впевнено проходив через приміщення до дверей навпроти входу, а потім ішов ще далі. Але тут було з десяток однакових дверей. Він глянув на двері перед собою, намагаючись вирішити, котрі ж їм потрібні, аж раптом пролунав громовий гуркіт, і свічки почали переміщатися. Це рухалася кругла стіна.

Герміона вчепилася в Гарріну руку, ніби злякалася, що

підлога теж зрушить з місця. На кілька секунд, поки крутилася стіна, блакитне полум'я злилося в одну смугу, немовби спалахнули якісь довжелезні неонові лампи, а потім гуркіт припинився так само несподівано, як і почався, і все навколо знову завмерло.

Перед Гаррієними очима світилися блакитні смужки. Більше він нічого не бачив.

— Що це було? — налякано прошепотів Рон.

— Мабуть, це щоб ми забули, крізь які двері зайшли, — ледь чутно припустила Джіні.

Гаррі відразу збагнув, що вона мала рацію. Вхідні двері знайти тепер було не легше, ніж розшукати на цій чорнющій підлозі мураху. А потрібні їм двері ховалися десь серед десятка інших.

— Як ми тепер повернемося? — занепокоївся Невіл.

— Зараз це не має значення, — рішуче сказав Гаррі, кліпаючи, щоб позбутися блакитних смуг перед очима, й міцно стискаючи чарівну паличку, — нам нема чого вертатися, доки не знайдемо Сіріуса...

— Тільки не треба його кликати! — стурбовано втрутилася Герміона, але Гаррі й сам це добре розумів. Інстинкт підказував йому поводитися якомога тихіше.

— Куди ж нам іти? — спитав Рон.

— Я не... — почав було Гаррі. Тоді ковтнув слину. — У снах я заходив у двері вкінці коридору, який веде від ліфтів. Опинявся в темному приміщенні... тобто тут... а потім крізь інші двері заходив до зали, яка мовби... мерехтить. Треба спробувати різні двері, — швиденько додав він. — Я зрозумію, куди йти, коли побачу те приміщення. Ходімо.

Він підійшов до дверей навпроти, торкнувся лівою рукою прохолодної блискучої поверхні, і, тримаючи напоготові чарівну паличку, штовхнув їх.

Двері легко відчинилися.

Після темряви першої зали лампи, що низько звисали зі стелі на золотих ланцюгах, створювали враження, ніби це довге прямокутне приміщення набагато яскравіше, хоч там

і не було того іскристого мерехтливого світла, що його Гаррі бачив у снах. Там майже нічого не було, крім кількох столів, а в самому центрі стояв величезний скляний резервуар з темно-зеленою рідиною, в якому спокійно могли б поміститися вони всі. Там ліниво погойдувались якісь перламутрово-білі предмети.

— Що то там плаває? — прошепотів Рон.

— Не знаю, — відповів Гаррі.

— Якась риба? — припустила Джіні.

— Аквавірусні личинки! — схвильовано вигукнула Луна. — Тато казав, що в міністерстві розводять...

— Ні, — урвала її Герміона. Голос її прозвучав якось дивно. Вона підійшла ближче до резервуара. — Це мізки.

— *Мізки?*

— Так... Цікаво, що тут з ними роблять?

Гаррі теж підійшов до резервуара. Роздивившись зблизька, побачив, що Герміона не помилилася. Моторошно виблискуючи, мізки поволі рухалися в цій зеленій рідині, ніби якась слизька цвітна капуста.

— Ходімо звідси, — сказав Гаррі. — Треба спробувати інші двері.

— Тут теж є двері, — показав на стіни Рон. Серце в Гаррі завмерло — який він великий, цей відділ таємниць!

— Уві сні я минав темну залу і з неї заходив у іншу, — пояснив він. — Треба вернутися й пошукати там.

Вони швидко повернулися в темну округлу залу. Тепер у Гаррі перед очима замість блакитного полум'я свічок пливли примарні обриси мізків.

— Зачекай! — вигукнула Герміона, коли Луна зібралася вже зачинити двері кімнати з мізками. — *Флаґрате!*

Вона провела в повітрі чарівною паличкою, і на дверях з'явилася палаюча літера "Х".

Тільки-но двері клацнули й зачинилися, як знову загуркотіло, і стіна почала дуже швидко крутитися, але тепер серед блакитного світла, що злилося в одну смугу, вирізнялася золотисто-червона пляма, а коли все знову завмерло,

вогняний хрест і далі палав, позначаючи вже перевірені ними двері.

— Добра думка, — похвалив її Гаррі. — Тепер спробуємо оці...

І відчинив другі двері, тримаючи чарівну паличку напоготові. Усі пішли за ним.

Ця зала була більша за попередню, тьмяно освітлена й прямокутна, вона знижувалася до середини, утворюючи западину завглибшки метрів із шість. Вони стояли на верхньому ярусі кам'яних лав, які оточували залу, мов у амфітеатрі чи в тій судовій залі, де Гарріну справу розглядав Чарверсуд. Але замість крісла з ланцюгами посеред западини було кам'яне підвищення, на якому стояла така старезна потріскана й облуплена кам'яна арка, що Гаррі взагалі дивувався, як це вона й досі тримається. Арка не була нічим підперта, але з неї звисала якась пошарпана чорна завіса. Хоч холодне повітря в залі було нерухоме, завіса легесенько колихалася, немовби до неї хтось щойно торкнувся.

— Хто там? — гукнув Гаррі, зістрибуючи на одну лаву нижче. Ніхто не відповів, але завіса все ще колихалася.

— Обережно! — прошепотіла Герміона.

Гаррі почав спускатися по лавах, мов по сходах, поки не опинився на кам'яному дні западини. Помалу підійшов до підвищення, і кроки його відлунювали на всю залу. Знизу арка здавалася значно вищою, ніж згори. Завіса й далі легесенько колихалася, ніби щойно хтось зайшов у арку.

— Сіріусе? — ще раз гукнув Гаррі, але тепер ледь чутно.

Мав чудернацьке відчуття, ніби по той бік завіси хтось стоїть. Міцно стискаючи чарівну паличку, обійшов навколо підвищення, але там нікого не було. Побачив тільки зворотний бік пошарпаної чорної тканини.

— Гаррі, — покликала Герміона згори. — Тут щось не те. Ходімо звідси.

У її голосі чувся переляк, причому значно більший, ніж у приміщенні, де плавали мізки. Проте ця старезна арка

чомусь вабила Гаррі. Його заінтригувала хитка завіса. Страшенно хотілося вилізти на підвищення і зайти в арку.

— Гаррі, ходімо вже, чуєш? — наполягала Гермiона.

— Добре, — відповів він, але з місця не зрушив. Здалося, ніби він щось почув. З того боку завіси долинав якийсь ледь чутний шепіт і бурмотіння.

— Що ви кажете? — голосно спитав він, і його слова луною полетіли вздовж кам'яних лав.

— Ніхто нічого не казав, Гаррі! — Гермiона рушила до нього.

— Там хтось шепочеться, — ухилився від неї Гаррі, вдивляючись у завісу. — Роне, це ти?

— Я тут, старий, — озвався Рон збоку від арки.

— Невже ніхто не чує? — здивувався Гаррі, бо шепіт і бурмотіння дедалі голоснішали. Гаррі навіть не помітив, як його нога опинилася на підвищенні.

— Я теж чую, — підійшла до них біля арки Луна, задивляючись на хитку завісу. — Там усередині люди!

— Як це, *"там усередині"?* — значно сердитіше, ніж того вимагала ситуація, спитала Гермiона, зістрибуючи з останньої сходинки, — там нема ніякої *"середини"*, це просто арка, там нікого не може бути. Гаррі, годі вже, ходімо звідси...

Вона схопила його за руку й потягла, але він не підкорився.

— Гаррі, ми прийшли сюди заради Сіріуса! — розпачливо вигукнула вона.

— Сіріус, — повторив за нею Гаррі, що й далі заворожено дивився на тріпотливу завісу. — Так-так...

Щось врешті стало на місце в його голові. *Сіріус*, його впіймали і катують, а він тут розглядає арку...

Позадкував від підвищення й ледве відірвав очі від завіси.

— Ходімо, — пробурмотів ледь чутно.

— А я що кажу?! Ходімо вже! — Гермiона повела їх за собою довкола підвищення. З протилежного боку на завісу, мов заворожені, дивилися Джіні й Невіл. Гермiона мовчки

взяла Джіні за руку, Рон схопив Невіла, й вони рішуче потягли їх назад до кам'яних лав, і вгору до дверей.

— Що то була за арка, як ти думаєш? — запитав Гаррі у Герміони, коли вони знову опинилися у темній круглій залі.

— Не знаю, але то було щось небезпечне, — твердо мовила вона, знову виводячи на дверях вогняний хрест.

Стіна ще раз закрутилася, а потім завмерла. Гаррі навмання підійшов до наступних дверей і штовхнув їх. Вони не відчинялися.

— Що таке? — запитала Герміона.

— Вони... замкнені... — Гаррі натис плечем, але двері не піддавалися.

— Це, мабуть, те, що нам треба? — розхвилювався Рон, штовхаючи разом з Гаррі двері. — Це точно!

— Відійдіть! — крикнула Герміона. Спрямувала чарівну паличку туди, де мав би бути в нормальних дверях замок, і вигукнула: *Алогомора!*

Нічого не сталося.

— Сіріусів ніж! — згадав Гаррі. Витяг його з кишені мантії і застромив у щілину між дверима й стіною. Усі нетерпляче спостерігали, як він провів лезом згори донизу, витяг ножа і знову вперся в двері плечем. Проте вони й не думали відчинятися. Ба більше, коли Гаррі глянув на ножа, то побачив, що лезо розплавилося.

— Облишмо цю кімнату, — рішуче сказала Герміона.

— А якщо це саме та, що треба? — заперечив Рон, дивлячись на неї боязко і водночас якось засмучено.

— Такого не може бути, бо Гаррі уві сні проходив у всі двері, — Герміона намалювала ще одного вогняного хреста, а Гаррі тим часом сховав у кишеню ні до чого вже непридатне руків'я Сіріусового ножа.

— Знаєте, що там могло бути? — сказала Луна, коли стіна знову закружляла.

— Безперечно, якесь базікало, — ледь чутно буркнула Герміона, а Невіл нервово захихотів.

Стіна зупинилася, й Гаррі, відчуваючи дедалі сильніший розпач, штовхнув наступні двері.

— *Це тут!*

Відразу впізнав це дивовижне, танцююче, іскристе, мов діаманти, світло. Коли очі звикли до яскравого сяйва, побачив скрізь безліч годинників — великих і маленьких, високих стоячих і кишенькових, настінних, що висіли в проміжках між книжковими шафами, і настільних, розміщених на численних столах. Невпинне, надокучливе цокання заповнювало весь простір, неначе тут крокували тисячі крихітних ніг. Джерелом танцюючого іскристого світла був кришталевий, подібний до дзвона, ковпак, що височів у глибині кімнати.

— Сюди!

Серце Гаррі шалено закалатало, коли він зрозумів, що знайшов потрібне приміщення. Повів усіх за собою вузеньким проходом поміж столами, прямуючи, як і в сні, до джерела світла. Кришталевий ковпак, заввишки з Гаррі, стояв на столі, і в ньому вирував буйний сліпучий вихор.

— Ой, *дивіться!* — вигукнула Джіні, коли вони підійшли ближче, й показала на самісіньку середину ковпака.

Там, у середині іскристого потоку, рухалося й виблискувало, мов коштовний камінчик, крихітне яєчко. Піднявшись угору, воно розкололося, з нього вискочило пташеня колібрі, і вихор відніс його на самий верх ковпака, але там його пір'ячко знову стало вологе й обважніле. Потік поніс пташеня на дно ковпака, й воно знову опинилося в яєчку.

— Йдемо далі! — різко звелів Гаррі, бо помітив, що Джіні захотілося постояти й порозглядати процес чергової появи колібрі з яйця.

— А ти сам скільки стовбичив біля старої арки! — сердито буркнула вона, однак пішла за ним до єдиних дверей, що були за ковпаком.

— Це тут, — знову сказав Гаррі, і серце в нього закалатало з такою силою і швидкістю, що він ледве міг говорити, — треба зайти сюди...

Він озирнувся на друзів. Усі з серйозним і стурбованим виглядом тримали чарівні палички напоготові. Ще раз глянув на двері — і штовхнув їх. Вони відчинилися.

Це було саме те приміщення — височенне, мов церква, з безліччю стелажів, заставлених маленькими запорошеними скляними кулями. Вони тьмяно поблискували в сяйві свічок у підсвічниках, розвішаних з певними інтервалами між поличками. Полум'я свічок було блакитне, як і в тій округлій залі, що лишилася позаду. Тут було дуже холодно.

Гаррі ступив ще кілька кроків і зазирнув у темний прохід поміж двома рядами стелажів. Нічого не почув і не помітив там ані найменшого руху.

— Ти казав, що то був дев'яносто сьомий ряд, — прошепотіла Герміона.

— Так, — видихнув Гаррі, придивляючись до найближчого ряду. Внизу під свічками з блакитним полум'ям поблискували срібні цифри "п'ятдесят три".

— Треба, мабуть, піти праворуч, — знову прошепотіла Герміона, поглядаючи на сусідній ряд. — Так... це п'ятдесят четвертий...

— Приготуй чарівну паличку, — ледь чутно нагадав Гаррі.

Вони крадькома просувалися далі, весь час озираючись і минаючи довжелезні ряди стелажів, що вели в майже суцільну темряву. Під кожною скляною кулею були приліплені крихітні пожовклі наклейки. Деякі кулі дивно відсвічували, ніби в них була якась рідина. Інші були темні, наче перегорілі електролампочки.

Минули вісімдесят четвертий ряд... вісімдесят п'ятий... Гаррі прислухався до найменшого шарудіння... але ж Сіріусові могли заткнути рота кляпом, або ж він знепритомнів... *або,* озвався непроханий голосок у голові, *він уже мертвий...*

"Я це відчув би, — переконував Гаррі сам себе, а серце калатало вже десь аж під самісіньким горлом, — я це знав би..."

— Дев'яносто сьомий! — прошепотіла Герміона.

Вони скупчилися на початку ряду, зазираючи в прохід. Там нікого не було.

— Він десь там, наприкінці, — вимовив пересохлими губами Гаррі. — Звідси просто не видно.

І повів їх між височенними рядами зі скляними кулями, декотрі з яких м'яко відсвічували...

— Він має бути тут, — прошепотів Гаррі, переконаний, що вони от-от побачать на темній підлозі замученого Сіріуса. — Десь тут... дуже близько...

— Гаррі? — невпевнено покликала Герміона, але він не хотів відповідати. У горлі йому пересохло.

— Уже десь... тут... — бурмотів він.

Дісталися до кінця ряду й вийшли під тьмяне сяйво свічок. Там нікого не було. Тільки лунка, припала порохом тиша.

— Він може бути тут... — хрипко зашепотів Гаррі, зазираючи в наступний прохід. — Або тут... — поспішив до ще одного ряду.

— Гаррі? — знову озвалася Герміона.

— Що? — гиркнув він.

— Мені... мені здається, що Сіріуса тут немає.

Ніхто не говорив. Гаррі не хотів ні на кого дивитися. Його аж знудило. Не розумів, чому тут немає Сіріуса. Він мусив тут бути... Я ж його бачив...

Побіг між рядами, зазираючи в порожні проходи. Один змінювався іншим. Побіг у протилежний бік, минаючи друзів, що дивилися на нього. Ніде не було ані сліду Сіріуса, чи бодай натяку на бійку.

— Гаррі? — покликав Рон.

— Що?

Не хотів слухати Рона. Не хотів почути, що він виявився останнім дурнем і що треба вертатися в Гоґвортс... Обличчя його палало, і він волів би якомога довше скрадатися тут, у темряві, ніж вертатися в освітлену Велику залу й бачити їхні докірливі погляди...

— Ти це бачив? — запитав Рон.

— Що? — відразу обізвався Гаррі. Мабуть, то було якесь свідчення, що Сіріус тут-таки був, якийсь ключ до розгадки. Побіг назад до друзів, що стояли біля дев'яносто сьомого ряду, але нічого там не побачив, окрім Рона, що дивився на якусь запорошену скляну кулю на полиці.

— Що? — похмуро перепитав Гаррі.

— Тут... тут твоє ім'я, — пояснив Рон.

Гаррі наблизився. Рон показав на одну з маленьких скляних кульок, що ледь помітно світилася, хоча й була страшенно запорошена, мовби роками ніхто її не торкався.

— Моє ім'я? — не зрозумів Гаррі.

Підступив ближче. Був нижчий за Рона, тож мусив витягати шию, щоб прочитати пожовклу наліпку, приклеєну до полички під запорошеною скляною кулею. Шістнадцять років тому, судячи з дати, тонким нерівним почерком там було написано таке:

С.П.Т. для А.П.В.Б.Д
Темний Лорд
і (?) Гаррі Поттер

Гаррі втупився в напис.

— Що це таке? — занепокоївся Рон. — Чому тут твоє ім'я?

Він глянув на інші наліпки в ряду.

— Мене тут немає, — приголомшено сказав Рон. — І нікого з наших.

— Гаррі, краще не займай, — різко попередила Герміона, коли він простяг руку.

— Чому? — здивувався Гаррі. — Це ж пов'язане зі мною!

— Не треба, Гаррі, — зненацька втрутився Невіл. Гаррі глянув на нього. Кругле Невілове обличчя блищало від поту. Здавалося, він уже не витримує цього напруження.

— Там моє ім'я, — наполягав Гаррі.

І, усвідомлюючи власну нерозсудливість, він обхопив пальцями запорошену поверхню кулі. Сподівався, що вона буде холодна, але помилився. Навпаки, здавалося, ніби

вона багато годин простояла на сонці, немовби її розігріло те сяйво, яким вона світилася.

Передчуваючи, навіть маючи надію, що станеться щось дивовижне, щось неочікуване, що врешті виправдає їхню довгу й небезпечну подорож, Гаррі зняв скляну кулю з полиці і втупився в неї.

Не сталося нічого особливого. Усі обступили Гаррі, дивлячись на кулю, а він стер з неї товстий шар пилюки.

І тут за їхніми спинами пролунав тягучо-лінивий голос.

— Дуже добре, Поттере. А тепер повернися, чемно й повільно, і віддай це мені.

— РОЗДІЛ ТРИДЦЯТЬ П'ЯТИЙ —

За завісою

Довкола них раптом виринули чорні постаті, перекриваючи їм шлях. Крізь прорізи у їхніх масках світилися очі, з десяток чарівних паличок націлилися сяючими кінчиками просто в серця друзям. Джині зойкнула з жаху.

— Мені, Поттере, — ліниво повторив Луціус Мелфой, простягаючи руку долонею вгору.

У Гаррі в грудях усе обірвалося. Вони потрапили в пастку, і їх було вдвоє менше.

— Мені, — знову повторив Мелфой.

— Де Сіріус? — запитав Гаррі.

Кілька смертежерів зареготали. Темна постать ліворуч від Гаррі переможно промовила хрипким жіночим голосом:

— Темний Лорд завжди все знає!

— Завжди, — м'яко повторив Мелфой. — Давай сюди пророцтво, Поттере.

— Я хочу знати, де Сіріус!

— *Я хочу знати, де Сіріус!* — перекривила його та жінка.

Зграя смертежерів підступила ближче й зупинилася зовсім поруч з Гаррі та його друзями. Світло чарівних паличок сліпило хлопцеві очі.

— Ви напали на нього! — вигукнув Гаррі, намагаючись не зважати на паніку, яка його охоплювала, на жах, з яким він боровся, відколи вони зайшли в дев'яносто сьомий ряд. — Він тут. Я знаю.

— *Дитинка плокинулася від стлаху й подумала, со її сон був плавдивий,* — бридко закривлялася й засюсюкала жінка. Гаррі відчув, як у нього за спиною заворушився Рон.

— Нічого не роби, — пробурмотів Гаррі. — Ще рано...

Жінка, що з нього глузувала, пронизливо розреготалася.

— Ви його чули? *Ви його чули?* Дає вказівки дітлахам, ніби думає з нами битися!

— О, Белатрисо, ти ще не знаєш Поттера, — спокійно

озвався Мелфой. — Він має велику слабкість до героїзму. Темний Лорд прекрасно це збагнув. *Віддай мені пророцтво, Поттере.*

— Я знаю, що Сіріус тут, — повторив Гаррі, хоч паніка стискала йому груди, і він не міг нормально дихати. — Я знаю, що ви його схопили!

Це викликало новий вибух реготу смертежерів, але жінка сміялася найголосніше.

— Пора б уже зрозуміти різницю між снами й життям, Поттере, — озвався Мелфой. — Віддай мені пророцтво, або ми пустимо в діло чарівні палички.

— То використовуйте, — огризнувся Гаррі й підняв свою чарівну паличку на рівень грудей. Миттєво довкола нього піднялося ще п'ять чарівних паличок — Ронова, Герміонина, Невілова, палички Джіні й Луни. Гаррі ще дужче стисло в грудях. Якщо Сіріуса й справді тут нема, то його друзі загинуть даремно...

Але смертежери не ворухнулися.

— Передай сюди пророцтво — й ніхто не постраждає, — холодно звелів Мелфой.

Тепер уже Гаррі засміявся.

— Аякже! — глузливо мовив він. — Я віддам вам це... пророцтво, так? І ви отак просто відпустите нас додому? І все?

Не встиг він договорити, як смертежерка вигукнула:

— *Акціо пророц...*

Та Гаррі був до цього готовий. Вигукнув *"Протего!"*, перш ніж та закінчила своє закляття, і хоч куля почала вислизати з його пальців, зумів її втримати.

— О, він уміє гратися, наш хлопчик-горобчик Поттер, — блиснула жінка божевільними очима крізь щілини маски. — Дуже добре, тоді...

— НЕ СМІЙ! Я Ж ТОБІ КАЗАВ! — загорлав на неї Луціус Мелфой. — Якщо ти розіб'єш!..

Гаррі гарячково міркував. Смертежерам була потрібна ця запорошена кулька зі скловолокна. Його ж вона нітрохи не цікавила. Він хотів єдиного — щоб усі залишилися жи-

ві, щоб ніхто з друзів не заплатив жахливу ціну за його тупість...

Жінка вийшла зі зграї смертежерів і відкинула з обличчя каптур. Азкабан виснажив Белатрису Лестранж, зробив її лице худющим і кістлявим, мов череп, але очі її світилися гарячковим, фанатичним блиском.

— Тебе треба переконувати ще? — запитала вона, швидко дихаючи. — Дуже добре... візьміть оту найменшу, — наказала вона найближчим від неї смертежерам. — Нехай дивиться, як ми будемо мучити дівчинку. Я сама нею займуся.

Гаррі відчув, як друзі заступили собою Джіні. Він теж зробив крок убік, щоб закрити її спиною. Пророцтво притис до грудей.

— Якщо нападете на нас, то розіб'єте цю штуку, — застеріг він Белатрису. — Не думаю, що ваш шеф дуже зрадіє, якщо ви повернетеся без неї.

Белатриса не ворухнулася. Тільки дивилася на нього, облизуючи язиком тонкі губи.

— До речі, — вів далі Гаррі, — про яке пророцтво йдеться?

Не знав, що робити, тому й спитав. Невілова рука, що торкалася його, тремтіла. Відчував на потилиці ще чиєсь швидке дихання. Сподівався, що друзі міркують, як вибратися з халепи, бо його голова була порожня.

— Про яке пророцтво? — перепитала Белатриса, і на її обличчі зів'яла посмішка. — Гаррі Поттер, ти що, смієшся?

— Ні, не сміюся, — заперечив Гаррі, поглядаючи то на одного смертежера, то на другого, шукаючи найслабшу ланку, проміжок, у який можна було б прослизнути. — Навіщо воно Волдемортові?

Кілька смертежерів засичали.

— Ти смієш вимовляти його ім'я? — прошепотіла Белатриса.

— Так, — відповів Гаррі, міцно стискаючи в руці скляну кулю в очікуванні нових спроб вирвати її чарами. — Я легко вимовляю ім'я Вол...

— Стули пельку! — крикнула Белатриса. — Як ти смієш

вимовляти це ім'я нечистими вустами, як ти смієш осквернять його своїм язиком покруча, як смієш...

— А ви не знаєте, що він теж покруч? — відчайдушно урвав її Гаррі. Герміона аж застогнала в нього над вухом. — Ваш Волдеморт. Його мати була чаклунка, але тато — маґл... чи, може, він вам казав, що чистокровний?

— ЗАКЛЯК...

— НІ!

З чарівної палички Белатриси Лестранж вирвався червоний струмінь, але Мелфой одразу відхилив його вбік. Закляття влучило в полицю за півметра від Гаррі й розбило кілька скляних куль.

Дві перламутрово-білі, мов привиди, і плинні, наче дим, постаті здійнялися з розбитого скла, розкиданого по підлозі, й заговорили. Їхні голоси переплітались між собою, тож можна було розібрати лише уривки, та й ті заглушували крики Мелфоя та Белатриси.

— ... *сонцестояння матиме новий...*— промовив образ старого бородатого чоловіка.

— НЕ НАПАДАЙ! НАМ ЦЕ ПРОРОЦТВО ПОТРІБНЕ!

— Він посмів... як він сміє... — незв'язно верещала Белатриса, — стоїть тут... брудний покруч...

— ЗАЧЕКАЙ, ПОКИ ЗДОБУДЕМО ПРОРОЦТВО! — горлав Мелфой.

— ... *і потім ніхто не прийде...* — виголосила примара молодої жінки.

Два образи, що зринули з розбитих куль, розчинилися в повітрі. Від них і від їхніх колишніх осель залишилися тільки скляні друзки на підлозі. Проте вони підказали Гаррі одну думку. Але як поділитися нею з друзями?

— Ви мені не сказали, що такого важливого в цьому пророцтві, яке я мав би вам віддати, — почав він тягти час. Ледь помітно пересунув убік ногу, шукаючи ноги друзів.

— Поттере, не треба водити нас за носа, — застеріг Мелфой.

— Нікого я не воджу, — заперечив Гаррі, а сам і далі крадь-

кома шукав чию-небудь ногу. Нарешті наткнувся на чиюсь і наступив. Почув за спиною ледь чутний зойк і зрозумів, що то була нога Герміони.

— Що? — прошепотіла вона.

— Хіба Дамблдор тобі не розповідав, що згадка про причину появи твого шраму зберігається в глибинах відділу таємниць? — глузливо запитав Мелфой.

— Я... що? — розгубився Гаррі й на якусь мить забув про свій задум. — До чого тут мій шрам?

— *Що?* — настирливіше зашепотіла за спиною Герміона.

— Як же так? — з лиховісною втіхою спитав Мелфой. Дехто зі смертежерів знову зареготав, а Гаррі скористався цим і прошепотів Герміоні, майже не розтуляючи губ: — Громіть полиці...

— То Дамблдор нічого тобі не сказав? — перепитав Мелфой. — Тоді зрозуміло, Поттере, чого ти не прийшов раніше. Темний Лорд ще дивувався, чому...

— ... коли я скажу *"давай"*...

— ... ти побіг не відразу, коли він показав тобі у снах, де ця куля захована. Думав, що ти з природної цікавості захочеш почути точні слова...

— Он як? — сказав, аби щось сказати, Гаррі. Не так почув, як відчув спиною, що Герміона переповідає його наказ іншим, і тому намагався розмовою відвернути увагу смертежерів. — То він хотів, щоб я прийшов по цю кулю? А чому?

— *Чому?* — Мелфой, здавалося, страшенно зрадів. — А тому, Поттере, що забрати пророцтво з відділу таємниць можуть лише ті, кого воно безпосередньо стосується. Темний Лорд це з'ясував, коли змушував інших його викрасти.

— А чому він хотів викрасти пророцтво, що стосувалося мене?

— Вас обох, Поттере, обох... невже ти ніколи не задумувався, чому Темний Лорд хотів убити тебе ще немовлям?

Гаррі втупився в щілини маски, крізь які виблискували Мелфоєві очі. Невже це пророцтво було причиною смерті

його батьків, причиною появи його шраму-блискавки? Невже він тримає в руці відповідь на всі ці запитання?

— Хтось напророкував про мене й про Волдеморта? — неголосно перепитав Гаррі, дивлячись на Луціуса Мелфоя й міцно стискаючи пальцями теплу скляну кульку. Була вона не більша за снича і шорстка від прикипілого пилу. — А він змусив мене прийти й забрати це пророцтво для нього? Чого ж він не прийшов сам?

— Сам? — аж зайшлася божевільним реготом Белатриса. — Щоб Темний Лорд приходив у Міністерство магії, де всі так мило ігнорують його повернення? Щоб з'являвся тут перед аврорами, які марнують час на пошуки мого любого двоюрідного братика?

— То він послав вас виконати за нього всю брудну роботу? — вколов Гаррі. — Спочатку змушував викрасти пророцтво Стержиса... потім Боуда?

— Дуже добре, Поттере, дуже добре... — протяг Мелфой. — Темний Лорд знає, що ти маєш голову на пле...

— ДАВАЙ! — крикнув Гаррі.

П'ять голосів за його спиною гримнули "РЕДУКТО!" П'ять заклять полетіли в п'ять різних боків, і полиці, в які вони влучили, негайно вибухли. Височенні стелажі захиталися, а сотні скляних куль порозбивалися на друзки. З них вилітали перламутрово-білі постаті, що зависали в повітрі, а їхні голоси з невідь-якої минувшини відлунювали серед оглушливого тріску скла й дерева, серед уламків, що густим дощем сипалися на підлогу...

— ТІКАЙТЕ! — загорлав Гаррі, а зі стелажів, що загрозливо хиталися, летіли все нові й нові скляні кулі. Гаррі схопив Герміону за мантію й поволік за собою, прикриваючись другою рукою від друзок скла, що падали згори. Якийсь смертежер кинувся до них крізь хмару пилюки, і Гаррі щосили вгатив його ліктем у пику, приховану маскою. Усі кричали, хтось горлав від болю, лунав оглушливий тріск, полиці падали одна на одну, а химерні уривки пророцтв лунали з безлічі кульок...

Гаррі побачив, що шлях попереду вільний. Повз нього, затуляючи голови руками, промчали Рон, Джіні й Луна. Щось важке вдарило його в щоку, але він лише пригнувся й побіг далі. Чиясь рука схопила його за плече. Почув Герміонин крик *"Закляктус!"* — і рука негайно його відпустила...

Добігли до кінця дев'яносто сьомого ряду. Гаррі повернув праворуч і побіг ще швидше. Чув за спиною кроки й голос Герміони — вона підганяла Невіла. Попереду були відчинені двері, крізь які вони сюди зайшли. Гаррі вже бачив мерехтливе сяйво схожого на дзвін ковпака. Шаснув у двері, міцно стискаючи в руці пророцтво, зачекав, поки всі перестрибнуть поріг, і, грюкнувши, зачинив двері...

— *Колопортус!* — видихнула Герміона, і двері запечаталися з химерним чваканням.

— А де... де всі інші? — захекано спитав Гаррі.

Йому здавалося, що Рон, Луна й Джіні бігли попереду, що вони чекають їх у цій залі, але тут нікого не було.

— Мабуть, побігли не в той бік! — з жахом прошепотіла Герміона.

— Слухайте! — теж прошепотів Невіл.

За дверима, які вони щойно запечатали, чулися вигуки й біганина. Гаррі притулив до дверей вухо й почув Мелфоєве гарчання:

— Покинь Нота, *покинь, кажу*... Його рани — ніщо порівняно з тим, що зробить Темний Лорд, якщо ми втратимо пророцтво. Джаґсон, сюди, треба організуватися! Ділимося на пари й шукаємо дітлахів! Тільки будьте обережні з Поттером, поки не заберете в нього пророцтво! Інших, якщо треба, можна вбивати... Белатрисо, Родольфусе — ви йдіть ліворуч. Креб з Рабастаном — біжіть направо... Джаґсон, Дологов — до тих дверей попереду... Макнейр та Ейвері, сюди... Руквуде, туди.... Мульцибер іде зі мною!

— Що нам робити? — запитала в Гаррі Герміона, трусячись усім тілом.

— Насамперед, не будемо тут чекати, поки нас знайдуть, — відповів Гаррі. — Тікаймо від цих дверей.

Якомога тихіше вони пробігли повз мерехтливий ковпак, де з крихітного яєчка постійно вилуплювалася й знову поверталася в нього пташка колібрі. Майже добігли до входу в круглу залу, коли Гаррі почув, як щось велике й важке вгатилося в запечатані Герміоною двері.

— Відійди! — наказав хтось хрипко. — *Алогомора!*

Двері вилетіли, а Гаррі, Герміона й Невіл кинулися під столи. Бачили, як наближаються краї двох смертежерських мантій, і чули кроки.

— Вони могли вибігти в коридор, — припустив хрипкий голос.

— Перевір під столами, — порадив другий голос.

Гаррі побачив, як згинаються коліна смертежерів. Виставив з-під стола чарівну паличку й вигукнув:

— ЗАКЛЯКТУС!

Струмінь червоного світла влучив у найближчого смертежера. Той гепнувся спиною на високий стоячий годинник і перекинув його на підлогу. Але другий смертежер устиг відскочити й ухилитися від Гарріного закляття. Тепер він уже й сам спрямував чарівну паличку на Герміону, яка виповзала з-під стола, щоб краще прицілитися.

— *Авада...*

Гаррі стрибнув і схопив смертежера за коліна. Той повалився додолу і не влучив у Герміону. Невіл аж стола перекинув, так спішив допомогти. Не тямлячись, наставив чарівну паличку на них обох і вигукнув:

— ЕКСПЕЛІАРМУС!

Як Гарріна, так і смертежерова палички вислизнули їм з рук і полетіли до входу в залу Пророцтв. Обидва зірвалися на ноги й помчали за паличками — смертежер попереду, а Гаррі на півкроку позаду. Приголомшений тим, що зробив, Невіл побіг на ними.

— Гаррі, відійди! — закричав Невіл, сповнений рішучості виправити помилку.

Гаррі відскочив, а Невіл прицілився й загорлав:

— ЗАКЛЯКТУС!

Струмінь червоного світла пролетів над самісіньким смертежеровим плечем і влучив у засклену настінну шафку, де було повно різноманітних годинників. Шафка впала на підлогу й розлетілася, вибухнувши на всі боки битим склом, а тоді застрибнула назад на стіну і знову стала як нова, а за мить ще раз упала і вибухла...

Смертежер схопив свою чарівну паличку, що лежала на підлозі біля мерехтливого скляного ковпака. Гаррі пірнув під найближчий стіл. Смертежер обернувся, але його маска перекосилася, й він нічого не бачив. Зірвав її вільною рукою й закричав: — ЗАКЛЯ...

— ЗАКЛЯКТУС! — встигла поперед нього Герміона, яка щойно їх наздогнала. Червоний струмінь ударив смертежера в груди. Смертежер завмер з піднятою рукою, його чарівна паличка впала на підлогу, а сам він повалився спиною на скляний ковпак з колібрі. Гаррі чекав, що зараз почує дзенькіт розбитого скла і смертежер сповзе на підлогу, — натомість його голова провалилася крізь поверхню ковпака, наче то була мильна бульбашка, і смертежер завмер горілиць на столі, а його голова так і стриміла в ковпаку, де мерехтів сліпучий вихор.

— *Акціо чарівна паличка!* — крикнула Герміона. Гарріна паличка прилетіла з темного кутка прямо їй у руку, й вона кинула її йому.

— Дякую, — проказав Гаррі. — Змиваємося звідси...

— Дивіться! — з жахом вигукнув Невіл. Він не відводив очей від смертежерової голови в скляному ковпаку.

Усі троє підняли чарівні палички, але ніхто не завдав удару. Роззявивши роти, вони отетеріло дивилися на те, що сталося з головою смертежера.

Вона швидко зменшувалася й лисіла, чорне волосся й щетина зникали під шкірою, щоки ставали гладенькі, а череп округлювався і вкривався ніжним пушком...

З товстої, м'язистої шиї смертежера, який і досі намагався звестися на ноги, тепер химерно стирчала голівка немовляти. Аж ось на їхніх очах ця голівка знову почала

розбухати до початкових розмірів, а з маківки й підборіддя проросло густе чорне волосся...

— Це Час, — благоговійно промовила Герміона. — *Час*...

Смертежер потрусив своєю бридкою головою, намагаючись отямитися, але не встиг, бо голова знову стала дитячою...

У сусідній залі хтось крикнув, тоді почувся тріск і вереск.

— РОН? — закричав Гаррі, швидко відвернувшись від ковпака з його потворним видовищем. — ДЖІНІ? ЛУНА?

— Гаррі! — зойкнула Герміона.

Смертежер витяг голову з-під ковпака. Вигляд у нього тепер був чудернацький. Його дитяча голівка заходилася плачем, а товстелезні руки небезпечно розмахували навсібіч, трохи не зачепивши Гаррі — той ледве встиг пригнутися. Гаррі підняв чарівну паличку, але Герміона, на превеликий подив, схопила його за руку.

— Не можна кривдити дитину!

Сперечатися було ніколи. У залі Пророцтв тупотіли кроки, вони наближалися, й Гаррі із запізненням зрозумів, що не треба було йому кричати й видавати себе.

— Тікаймо! — гукнув він, і, залишивши позаду потворного смертежера з дитячою голівкою, вони кинулись до відчинених дверей, що вели до темної зали.

Пробігли вже половину відстані, коли Гаррі помітив, що назустріч їм через темну залу мчать ще двоє смертежерів. Завернув ліворуч, разом з друзями влетів у темний захаращений кабінетик і зачинив за собою двері.

— *Колопо*... — почала Герміона, та не встигла закінчити закляття, бо двері рвучко відчинилися, і смертежери ввірвалися в кабінет.

Обидва тріумфально заволали:

— ІМПЕДІМЕНТА!

Гаррі, Герміону й Невіла збило з ніг. Невіла кинуло через стіл і він зник з очей. Герміону, що врізалася в книжкову шафу, засипало важкими книжками. Гаррі гупнувся потилицею об кам'яну стіну, з очей йому посипалися дрібні іс-

корки, і якусь мить він був такий запаморочений і очманілий, що ні на що не реагував.

— МИ ЙОГО ВПІЙМАЛИ! — загорлав найближчий до Гаррі смертежер. — ТУТ, У БІЧНОМУ КАБІНЕТІ...

— *Сіленціо!* — крикнула Герміона, і в смертежера пропав голос. Він і далі роззявляв рота крізь проріз у масці, але не чути було ні звуку. Його відштовхнув другий смертежер.

— *Петрифікус тоталус!* — закричав Гаррі, щойно другий смертежер підняв чарівну паличку. Смертежерові руки й ноги зліпилися докупи, і він, наче дошка, гепнувся долілиць на килимок у Гаррі під ногами, не в змозі поворухнутися.

— Молодець, Га...

Але смертежер, якого Герміона щойно позбавила мови, хльоснув зненацька чарівною паличкою, мов батогом. Смужка якогось пурпурового полум'я пронизала Герміоні груди. Вона зойкнула, мовби від подиву, повалилася на підлогу й завмерла.

— ГЕРМІОНО!

Гаррі впав біля неї навколішки, а Невіл швидко поповз із-під стола, тримаючи напоготові чарівну паличку. Смертежер щосили вдарив Невіла ногою. Його черевик розламав надвоє Невілову чарівну паличку і зачепив обличчя. Невіл завив від болю й скрутився на підлозі, затуляючи рота й носа.

Гаррі крутнувся, тримаючи напоготові чарівну паличку, і побачив, як смертежер зриває з себе маску й цілиться чарівною паличкою просто в нього. Гаррі впізнав з фотографії в "Щоденному віщуні" це довге бліде й викривлене обличчя — перед ним був Антонін Дологов, чаклун, що замордував Преветів.

Дологов криво посміхнувся. Вільною рукою показав на пророцтво, що його Гаррі й далі стискав у руці, тоді на себе, потім на Герміону. Хоч він і не говорив, усе було зрозуміло й без слів. Віддай мені пророцтво, або буде те саме, що й з нею...

— Ніби ти все одно нас не вб'єш, коли я віддам! — скривився Гаррі.

Жах, що його охопив, заважав чітко думати. Він стискав Герміонине плече, ще тепле, але не наважувався на неї глянути. *Хоч би вона не померла, хоч би не померла, я буду винен у її смерті...*

— 'і за що, 'Арі, — люто пробелькотів з-під столу Невіл, ніс у якого був переламаний, а з рота на підборіддя текла кров, — не ві'авай йому!

За дверима щось гупнуло, і Дологов озирнувся. У дверях з'явився смертежер з дитячою голівкою, що аж заходилася плачем. Його величезні кулаки некеровано махали на всі боки. Гаррі скористався нагодою:

— ПЕТРИФІКУС ТОТАЛУС!

Дологов не встиг захиститися, закляття влучило в нього, смертежер повалився на свого дружка, й обидва завмерли на підлозі.

— Герміоно, — Гаррі почав її трясти одразу, як смертежер з дитячою голівкою кудись поповз. — Герміоно, прокинься...

— 'о він їй з'обив? — виповз із-під стола і став біля неї навколішки Невіл. Ніс його швидко розпухав, а кров юшила не спиняючись.

— Не знаю...

Невіл намацав Герміонине зап'ястя.

— 'Арі, 'ульс є, це 'очно.

Гаррі охопила така хвиля полегкості, що аж запаморочилася голова.

— Вона жива?

— 'умаю, шо 'ак.

Якусь мить Гаррі пильно прислухався, чи не чути ще кроків, але з сусіднього приміщення долинало тільки рюмсання й лепет смертежера з дитячою голівкою.

— Невіле, ми близько до виходу, — прошепотів Гаррі, — поруч з тією круглою залою... Якщо до того, як з'явиться решта смертежерів, нам пощастить її перебігти й знайти потрібні двері, ти понесеш Герміону коридором прямісінь-

ко до ліфта... а тоді когось знайдеш... здіймеш тривогу...

— А 'и шо 'оби'имеш? — Невіл витер рукавом закривавленого носа.

— Мушу знайти всіх наших, — відповів Гаррі.

— 'оді я піду з 'обою, — рішуче сказав Невіл.

— А Герміона?..

— 'Ізьмемо її з 'обою, — наполягав Невіл, — я її 'онесу, бо ти б'єшся к'аще за мене...

Він устав і взяв Герміону за руку, рішуче дивлячись на Гаррі. Той завагався, а тоді взяв її за другу руку й допоміг завдати безвольне тіло Невілові на плечі.

— Чекай, — Гаррі підняв з підлоги Герміонину чарівну паличку й тицьнув її Невілові в руку, — пригодиться.

Невіл відкинув ногою уламки своєї чарівної палички, й вони помалу рушили до дверей.

— 'Абуся мене п'иб'є, — бідкався Невіл, і кров з його носа аж хлюпала, — па'ичка була ше 'атова.

Гаррі зазирнув у двері й уважно придивився. Смертежер з дитячою голівкою лементував, натикався на різні предмети, топтав старовинні годинники й перекидав столи, а засклена шафка, в якій, — подумав Гаррі, — мабуть, зберігалися часовороти, все собі падала, розбивалась і знов опинялася на стіні як нова.

— Він нас не помітить, — прошепотів Гаррі. — Ходімо... тільки не відставай...

Вони вислизнули з кабінету й рушили до дверей у чорну залу. Невіл заточувався під вагою Герміони. Двері зали Часу зачинилися за ними, і стіни закрутилися знову. Від недавнього удару по потилиці Гаррі нетвердо стояв на ногах і бачив усе трохи розмито. Коли стіна нарешті зупинилася, він примружив очі і з розпачем побачив, що Герміонині вогненні хрести з дверей позникали.

— Куди ж нам тепер?..

Та не встигли вони вирішити, куди йти, як одні двері відчинилися, і з них вискочили три постаті.

— Роне! — кинувся до них Гаррі. — Джіні... що з вами?..

— Гаррі, — захихотів Рон, схопив Гаррі за мантію і втупився в нього нетвердим поглядом, — ось і ти... ги-ги... ти такий смішний, Гаррі... весь розпатланий...

Обличчя в Рона було бліде, а з кутика рота сочилася темна цівочка. Наступної миті коліна в нього підкосилися, але він і далі тримав за мантію Гаррі, який аж вигнувся, мов лук, щоб і собі не впасти.

— Джіні? — злякано запитав Гаррі. — Що сталося?

Та Джіні лише похитала головою, сповзла по стіні на підлогу й сіла, важко дихаючи й тримаючись за ногу.

— Думаю, в неї перелом, я чула, як щось тріснуло, — прошепотіла Луна й схилилася до неї. Луна, здається, єдина не постраждала. — Їх було четверо, й вони нас загнали в залу з планетами. Там так дивно. Ми якийсь час просто пливли в темряві...

— Гаррі, ми зблизька бачили Уран! — знову кволо гигикнув Рон. — Врубався, Гаррі? Ми бачили Уран... ги-ги-ги...

У кутику Ронового рота надулася й луснула кривава бульбашка.

— ...так ось, один з них упіймав Джіні за ногу, я використала зменшувальне закляття й метнула йому в пику Плутоном, але...

Луна розпачливо показала на Джіні, яка ледве дихала і не розплющувала очі.

— А що з Роном? — зі страхом поцікавився Гаррі, бо Рон не переставав хихотіти, чіпляючись за Гарріну мантію.

— Не знаю, чим його закляли, — сумно відповіла Луна, — але він став трохи дивний. Я його ледве сюди дотягла.

— Гаррі, — Рон потяг його до себе, щоб сказати на вухо, кволо хихочучи, — знаєш, хто ця дівчина, Гаррі? Це Лунатичка... Лунатичка Лавґуд... ги-ги-ги...

— Ми мусимо звідси вибратися, — рішуче сказав Гаррі. — Луно, зможеш допомогти Джіні?

— Так, — Луна заклала чарівну паличку собі за вухо, обняла Джіні рукою за талію і спробувала підняти.

— Звичайний вивих, я можу й сама! — запротестувала

Джіні, та вже наступної миті повалилася набік, хапаючись за Луну. Гаррі закинув Ронову руку собі на плече, як це робив влітку з Дадлі. Озирнувся — у них був один шанс із дванадцяти з першого разу вгадати потрібні двері...

Поволік Рона до дверей. Їм залишалося буквально півметра, коли з протилежного боку зали різко відчинилися двері й увірвалося троє смертежерів на чолі з Белатрисою Лестранж.

— *Ось вони!* — закричала Белатриса.

По залі шугнули приголомшливі закляття. Гаррі влетів у двері, безцеремонно скинув з себе Рона й кинувся назад — допомогти Невілові з Герміоною. Вони встигли перестрибнути поріг і зачинити двері перед самим носом Белатриси.

— *Колопортус!* — вигукнув Гаррі й почув, як у двері з того боку з розгону врізалося троє тіл.

— Нічого! — почувся чоловічий голос. — Є й інші двері... МИ ЇХ УПІЙМАЛИ, ВОНИ ТАМ!

Гаррі озирнувся. Вони були в залі Мозку. І справді, уздовж стін було багато інших дверей. Почув здалеку кроки смертежерів, що бігли їх відчиняти.

— Луно... Невіл... поможіть!

Вони утрьох заметалися по залі, запечатуючи всі входи й виходи. Гаррі наштовхнувся на стіл і перелетів через нього, — так поспішав до наступних дверей.

— *Колопортус!*

За стіною лунали швидкі кроки, час від часу чиєсь важке тіло гупалося в чергові двері, аж ті тріщали й здригалися. Луна й Невіл зачаковували двері уздовж протилежної стіни... і тут, коли Гаррі добіг уже до самого кінця кімнати, почувся Лунин крик:

— *Коло... а-а-а-а-а-а-ай...*

Він озирнувся й побачив, як дівчина відлетіла вбік. У двері, що їх вона не встигла запечатати, ввірвалося п'ятеро смертежерів. Луна вдарилася об стіл, проїхалася по ньому і впала з другого боку на підлогу, розпростершись так само нерухомо, як і Герміона.

— Хапайте Поттера! — заверещала Белатриса й рвонула до нього. Він крутнувся й чкурнув у протилежний бік зали. Був у безпеці, поки вони боялися влучити в пророцтво...

— Гей! — це Рон зіп'явся на ноги і поплентався до Гаррі, п'яно похитуючись і хихочучи. — Гей, Гаррі, тут є *мізки*, ги-ги-ги, прикольно, правда, Гаррі?

— Роне, відійди, пригнися...

Але Рон уже націлився чарівною паличкою на резервуар.

— Чесно, Гаррі, це мізки... дивися... *Акціо мозок!*

Усі на якусь мить завмерли. Гаррі, Джіні, Невіл і всі смертежери мимоволі обернулися до резервуара, з зеленої рідини якого вилетів, немов якась стрибуча риба, мозок. Спочатку завис у повітрі, а тоді помчав, обертаючись, до Рона, і з нього, немов рулони плівки, розкручувалися стрічки рухомих картинок...

— Ги-ги-ги, Гаррі, ти ба... — захихотів Рон, дивлячись, як мозок вивергає свої барвисті нутрощі, — Гаррі, ану помацай, так прикольно...

— РОНЕ, НЕ ЗАЙМАЙ!

Гаррі не знав, що станеться, коли Рон доторкнеться до цих летючих щупалець з думками, але був певний, що нічого доброго не вийде. Кинувся до Рона, але той уже вп'ймав мозок простягненими руками.

Щупальці торкнулися шкіри й умлівіч обмотали Ронові руки, немов мотузки.

— Гаррі, дивися, що стал... Ні... ні... мені не подобається... перестаньте... *перестаньте...*

Але тоненькі стрічки вже обвили Ронові груди. Він борсався і віддирав їх, а мозок присмоктався до нього, мов спрут.

— *Діфіндо!* — закричав Гаррі, намагаючись розірвати щупальця, які в нього на очах міцно обмотували Рона, але ті не піддавалися. Рон упав на підлогу, борсаючись з останньої сили.

— Гаррі, він задушиться! — крикнула Джіні, яка не могла встати через перелом ноги. Тут з чарівної палички котро-

гось зі смертежерів вилетів червоний струмінь і влучив їй в обличчя. Вона впала боком і знепритомніла.

— ЗА'ЛЯ'ТУС! — вереснув Невіл, замахуючись Герміониною чарівною паличкою на смертежерів, що насувалися, — ЗА'ЛЯ'ТУС, ЗА'ЛЯ'ТУС!

Але нічого не сталося.

Один зі смертежерів вистрілив приголомшливим заклятям у Невіла, але не влучив. Гаррі з Невілом залишилися вдвох проти п'яти смертежерів, двоє з яких стріляли струменями сріблястого світла, що пролітали повз хлопців, наче стріли, й залишали в стіні за їхніми спинами вибоїни. Гаррі побіг, а Белатриса Лестранж кинулася за ним. Гаррі мчав залою з одною-єдиною думкою — відвести смертежерів якнайдалі від друзів.

Здається, йому це вдалося. Смертежери рвонули за ним, перекидаючи стільці й столи, але закляти його не наважувалися — боялися знищити пророцтво. Гаррі кинувся в єдині відчинені двері, крізь які забігли смертежери. На бігу благав Невіла залишитися з Роном і якось допомогти йому звільнитися. Влетів у наступну залу й відчув, що підлога під ногами зникла...

Він котився вниз крутими кам'яними сходами, підскакуючи на кожному ряду, аж доки гупнувся спиною просто в западину, де на підвищенні височіла кам'яна арка. Йому забило дух. Уся зала аж дзвеніла від смертежерського реготу. Підвів голову й побачив, що до нього спускається та п'ятірка, що була в залі Мозку. Ще стільки ж смертежерів з'явилося з інших дверей. Вони стрибали з лави на лаву, теж насуваючись на нього. Гаррі схопився, хоч ноги страшенно тремтіли й ледве тримали тіло. Пророцтво в лівій руці, на диво, залишилося неушкоджене. А правою він міцно стискав чарівну паличку. Позадкував, озираючись і намагаючись не випустити з поля зору жодного смертежера. Наштовхнувся на щось тверде — то було підвищення з аркою. Не озираючись, виліз на нього.

Смертежери зупинилися і втупились у Гаррі. Дехто був

задиханий не менше за нього. Один страшенно кривавив. Дологов, позбувшись закляття-тілов'язу, криво посміхався. Його чарівна паличка цілила Гаррі прямо в лице.

— Усе, Поттере, ти програв, — ліниво проказав Луціус Мелфой, знімаючи маску, — тому віддай мені пророцтво як чемний хлопчик.

— Відпустіть... відпустіть їх усіх, і я віддам його вам! — розпачливо вигукнув Гаррі.

Кілька смертежерів зареготали.

— Поттере, ти не в тому стані, щоб торгуватися, — бліде Мелфоєве лице аж розчервонілося від задоволення. — Ти ж бачиш, нас десятеро, а ти сам... Дамблдор не навчив тебе рахувати?

— 'Ін не 'ам! — пролунав угорі голос. — 'Ше є я!

Гаррі похололо в грудях. Невіл спускався кам'яними лавами, стискаючи тремтячою рукою Герміонину чарівну паличку.

— Невіле... не треба... вертайся до Рона...

— ЗА'ЛЯКТУС! — закричав Невіл, цілячись по черзі у смертежерів. — ЗА'ЛЯКТУС! ЗА'ЛЯ...

Один з найкремезніших смертежерів схопив Невіла за поперек і притис йому руки до боків. Невіл звивався й борсався, а смертежери реготали.

— Це, здається, Лонґботом? — глузливо посміхнувся Луціус Мелфой. — Твоя баба вже звикла втрачати родичів заради нашої справи... твоя смерть її особливо й не засмутить.

— Лонґботом? — перепитала Белатриса, і лиха посмішка освітила її кістляве лице. — Я мала приємність знати твоїх батьків.

— НІЧОГО 'И НЕ МА'А! — заревів Невіл і так несамовито почав видиратися зі смертежерових рук, що хтось інший крикнув:

— Та приголомште його!

— Ні-ні-ні, — заперечила Белатриса. Вона була в захваті, аж засвітилася від збудження, зиркаючи то на Гаррі, то знову на Невіла. — Давайте поглянемо, скільки протрима-

ється Лонґботом, перш ніж здуріє, як і його батьки... хіба що Поттер вирішить віддати нам пророцтво.

— НЕ 'ІД'АВАЙ! — ревів Невіл, що наче сам не свій борсався й звивався, поки на нього насувалася Белатриса з піднятою чарівною паличкою. — НЕ 'ІД'АВАЙ ЇМ, 'АРРІ!

Белатриса націлилася чарівною паличкою. — *Круціо!*

Невіл закричав, його ноги підсмикнулися до грудей, відірвавшись на якусь мить від підлоги. Він упав, смикаючись і волаючи від болю.

— Це ще тільки квіточки! — знову підняла чарівну паличку Белатриса, а Невіл перестав кричати і лише скімлив біля її ніг. Белатриса озирнулася на Гаррі. — Отож, Поттере, або віддавай нам пророцтво, або твій дружок помре в нестерпних муках!

Гаррі довго не роздумував. Не мав іншого вибору. Куля з пророцтвом була аж гаряча від його руки, коли він простяг її перед собою. Мелфой кинувся до Гаррі.

І тут угорі рвучко відчинилося ще двоє дверей, і до зали ввірвалося п'ятеро: Сіріус, Люпин, Муді, Тонкс і Кінґслі.

Мелфой озирнувся, підняв чарівну паличку, але Тонкс уже вистрілила в нього приголомшливим закляттям. Гаррі навіть не дивився, чи воно влучило, бо негайно зістрибнув з підвищення. Увагу смертежерів відвернула поява членів Ордену, які обстрілювали їх закляттями, перестрибуючи сходинки і збігаючи в заглибину. У цій метушні серед спалахів світла Гаррі побачив, як відповзає вбік Невіл. Сам ухилився від чергового червоного струменя й кинувся додолу, щоб допомогти Невілу.

— Як ти? — крикнув Гаррі, а над головами просвистіло ще одне закляття.

— 'Ормально, — відповів Невіл, намагаючись устати.

— А Рон?

— 'Умаю, шо 'еж... 'ін бився з 'озком, коли я 'ішов...

Прямо між ними раптом вибухнула кам'яна підлога. Закляття влучило туди, де щойно лежав Невіл. Хлопці відповзли від вирви, аж тут невідомо звідки виринула масивна

рука, схопила Гаррі за шию й підтягла вгору — він торкався підлоги лише кінчиками пальців.

— Віддай, — прогарчав на вухо чийсь голос, — віддай мені пророцтво...

Той чоловік так міцно стискав горло, що Гаррі не міг дихати. Побачив крізь сльози Сіріуса, що бився зі смертежером метри за три від нього. Кінґслі боровся відразу проти двох. Тонкс, яка встигла добігти до середніх ярусів, обстрілювала закляттями Белатрису... Ніхто не бачив, що Гаррі помирає. Спрямував чарівну паличку чоловікові в бік, але не міг промовити закляття... А вільна чоловікова рука вже тяглася до долоні, в якій Гаррі стискав пророцтво...

— А-А-А!

Хтозна звідки з'явився Невіл. Він не міг нормально проказати закляття, тому щосили штрикнув Герміониною паличкою в смертежерову маску, в щілину для очей. Чоловік завив од болю і відпустив Гаррі, що миттю обернувся до нього й видихнув:

— ЗАКЛЯКТУС!

Смертежер упав на спину, маска сповзла з його лиця. Це був Макнейр, той, що мав стати катом Бакбика. Око в Макнейра розпухло й налилося кров'ю.

— Дякую! — гукнув Гаррі Невілу, відштовхуючи його набік, бо на них ледь не наштовхнувся Сіріус, який так люто бився зі смертежером, що їхні чарівні палички зливалися в суцільні смуги. Тут Гарріна нога натрапила на щось кругле й тверде, і він послизнувся. На якусь мить йому здалося, що це впало пророцтво, але потім побачив — по підлозі котиться магічне Дикозорове око.

Власник ока лежав на боці з закривавленою головою, а його суперник насувався на Гаррі й Невіла. Це був Дологов. Його довге бліде обличчя судомилося дикою радістю.

— *Таранталеґра!* — закричав він, махнувши чарівною паличкою на Невіла. Невілові ноги негайно почали вибивати якусь оскаженілу чечітку, від чого хлопець утратив рівновагу і знов упав на підлогу. — Ну, Поттере...

Він знову хльоснув, мов батогом, чарівною паличкою, як це зробив перед тим з Герміоною, але Гаррі встиг закричати:

— *Протего!*

Відчув, що по щоці ніби чиркнуло тупим ножем. Його збило з ніг — він повалився боком на Невіла, але закляття "щит" урятувало його від найгіршого.

Дологов ще раз підняв чарівну паличку. — *Акціо проро...*

Звідкись з'явився Сіріус, штовхнув Дологова плечем — і той полетів сторч головою. Пророцтво знову ледь не випало з Гарріних пальців, але він зумів його втримати. Тепер Сіріус бився з Дологовим, їхні чарівні палички виблискували, мов мечі, і розсипали іскри...

Дологов налаштувався хльоснути чарівною паличкою, як це зробив з Гаррі й Герміоною. Гаррі схопився на ноги і закричав:

— *Петрифікус тоталус!*

Руки й ноги Дологова притислися до боків, і він з розмаху беркицьнувся на спину.

— Молодець! — крикнув Сіріус і пригнув Гарріну голову, бо до них уже шугонуло двійко приголомшливих заклять. — А тепер тікай зві...

Вони знову мусили пригнутися. Струмінь зеленого світла мало не влучив у Сіріуса. Гаррі побачив, як упала й покотилася кам'яними сходами обм'якла Тонкс, а Белатриса, шаленіючи від радості, кинулася в саму гущу бійки.

— Гаррі, бери пророцтво, хапай Невіла й тікай! — крикнув Сіріус, кидаючись напереріз Белатрисі. Гаррі не бачив, що було далі, бо огляд йому затулила спина Кінґслі, який бився з Руквудом. Пооране віспою лице смертежера було вже без маски. Гаррі нахилився над Невілом, а над його головою просвистів ще один зелений струмінь...

— Ти можеш стояти? — закричав він просто Невілові у вухо, дивлячись, як безконтрольно смикаються його ноги. — Поклади руку мені на шию...

Невіл так і зробив... Гаррі напружився... Невілові ноги й далі сіпалися, не тримаючи його. І тут, невідомо звідки, на

них налетів якийсь чоловік. Друзі попадали на спини, Невілові ноги несамовито засмикалися, мов у перевернутого догори лапками жука, а Гаррі підняв ліву руку, щоб не розбити скляної кульки.

— Пророцтво, віддай мені пророцтво! — загарчав йому на вухо Луціус Мелфой, і Гаррі відчув на ребрах Мелфоєву чарівну паличку.

— Не дам... геть... від... мене. Невіле... лови!

Гаррі покотив пророцтво по підлозі, а Невіл перекрутився на спині, схопив і притис його до грудей. Мелфой зопалу перевів чарівну паличку на Невіла, але Гаррі миттєво через плече махнув паличкою на смертежера і вигукнув:

— *Імпедімента!*

Закляття влучило Мелфоєві у спину. Встаючи, Гаррі озирнувся й побачив, що Мелфой з усього розмаху врізався в підвищення, на якому йшов двобій між Сіріусом і Белатрисою. Мелфой знову націлився паличкою на Гаррі й Невіла, та не встиг набрати в груди повітря, як між ними опинився Люпин.

— Гаррі, бери його й ТІКАЙ!

Гаррі схопив Невіла за плечі й поволік на перший ярус кам'яних сходів. Невілові ноги сіпалися і не тримали тіла. Гаррі тяг його щосили, й вони піднялися ще на одну сходинку...

Біля самісіньких Гарріних ніг у кам'яну лаву влучило закляття. Лава розвалилася, а Гаррі зірвався на нижчу сходинку. Невіл упав, не перестаючи смикати ногами, але таки спромігся заховати пророцтво в кишеню.

— Давай! — Гаррі розпачливо потяг Невіла за мантію. — Відштовхуйся ногами...

Зробив ще одне колосальне зусилля — і Невілова мантія роздерлася зліва по шву. Кулька зі скловолокна вилетіла з кишені, і, перш ніж вони встигли її впіймати, Невілові неслухняні ноги штовхнули її ще далі. Кулька відлетіла метрів на три праворуч від них, стукнулася об сходи й розбилася. Вони отетеріло втупилися в те місце, приголомшені

тим, що сталося, а в повітря знялася перламутрово-біла постать з неприродно збільшеними очима. Ніхто, крім них, її не помітив. Гаррі бачив, як ворушаться її вуста, але навколо лунало стільки вибухів, криків і волань, що не чути було жодного слова пророцтва. Постать замовкла й безслідно розчинилася.

— 'Аррі, п'обач мені! — Невілове обличчя викривилося з болю, а ноги й далі дриґалися. — П'обач, 'Аррі, я не 'отів...

— Уже не має значення! — крикнув Гаррі. — Вставай, треба звідси...

— *'Амбл'ор!* — дивлячись над Гарріним плечем, вимовив Невіл і його спітніле обличчя раптом аж засяяло.

— Що?

— 'АМБЛ'ОР!

Гаррі озирнувся. У дверях до зали Мозку прямо над ними з піднятою чарівною паличкою стояв Албус Дамблдор. Обличчя його було бліде і люте. Гаррі відчув, ніби кожнісіньку клітину його тіла пронизало струмом — *вони врятовані.*

Дамблдор помчав униз повз Невіла й Гаррі, які вже й не думали тікати. Він був майже внизу, коли його помітив найближчий смертежер і відразу попередив решту. Якийсь смертежер кинувся тікати, дряпаючись по сходах рачки, наче мавпа. Дамблдорове закляття повернуло його назад так легко й невимушено, ніби той потрапив на гачок невидимої вудки...

Лише одна пара продовжувала двобій, мабуть, не помітивши Дамблдора. Гаррі бачив, як Сіріус, глузуючи, ухилився від Белатрисиного червоного струменя.

— Ану, ще! Ти ж здатна на більше! — вигукнув Сіріус, і його голос розійшовся луною в просторій залі.

Другий струмінь світла вдарив його прямо в груди.

Усмішка залишалася на його обличчі, але очі приголомшено розширились.

Гаррі випустив з рук Невіла, навіть цього не усвідомивши. Знову кинувся вниз, витягаючи чарівну паличку.

Дамблдор теж обернувся до підвищення.

Сіріус падав, здавалося, цілу вічність. Його тіло вигнулося зграбною дугою, і він повалився спиною на пошарпану завісу, що звисала з арки.

Гаррі помітив суміш страху й подиву на виснаженому, колись такому вродливому обличчі хрещеного батька, коли той падав у старезну арку і зникав за завісою, яка затріпотіла на мить, ніби від сильного вітру, а тоді знову нерухомо завмерла.

Гаррі почув переможний крик Белатриси Лестранж, але знав, що це ще нічого не означає. Сіріус просто впав у арку і зараз вийде з другого боку...

Але Сіріус не виходив.

— СІРІУСЕ! — закричав Гаррі. — СІРІУСЕ!

Добіг до самого низу, уривчасто дихаючи. Сіріус там, відразу за завісою... Гаррі зараз його витягне...

Та коли він кинувся бігти до підвищення, Люпин схопив Гаррі за барки й не пустив.

— Гаррі, ти вже нічого не зробиш...

— Поможіть йому, врятуйте, він просто впав!

— ... пізно, Гаррі.

— Ми ще можемо його врятувати... — Гаррі несамовито виривався, та Люпин його не відпускав...

— Гаррі, ти вже нічого не вдієш... нічого... його вже немає...

— РОЗДІЛ ТРИДЦЯТЬ ШОСТИЙ —

Єдиний, кого він боявся

— Він є! — закричав Гаррі.

Він не вірив, не міг повірити. Щосили виривався з рук Люпина. Люпин не розумів, що за цією завісою ховаються люди, Гаррі чув їхній шепіт, коли вперше тут опинився. Сіріус просто зачаївся, сховався від них...

— СІРІУСЕ! — волав він. — СІРІУСЕ!

— Гаррі, він не повернеться, — сказав Люпин надтріснутим голосом, намагаючись утримати Гаррі. — Він не повернеться, бо вже пом...

— ВІН... НЕ... ПОМЕР! — заревів Гаррі. — СІРІУС!

Довкола ще щось діялося — безглузда метушня, спалахи нових заклять. Для Гаррі все це не мало значення, він не звертав уваги на закляття, що пролітали повз них. Ніщо не мало значення, тільки б Люпин перестав удавати, що Сіріус — який був зовсім поруч, он, за тією старою завісою — не може повернутися будь-якої миті, відкидаючи назад чорне волосся і прагнучи продовжити бій.

Люпин відтягнув Гаррі від підвищення. Гаррі не зводив очей з арки і вже аж сердився на Сіріуса, що той примушує на себе чекати...

Але вириваючись із рук Люпина, він поступово почав усвідомлювати, що Сіріус ще ніколи не змушував його чекати... Сіріус завжди ризикував усім, щоб тільки побачити Гаррі, щоб допомогти йому... якщо Сіріус не виходив з тієї арки, хоч Гаррі кликав його так розпачливо, ніби від цього залежало все його життя, то це можна було пояснити лише одним — Сіріус не може повернутися... Сіріус і справді вже...

Дамблдор зібрав уцілілих смертежерів посеред зали, зв'язавши їх невидимими мотузками. Дикозор Муді підповз туди, де лежала Тонкс, і намагався її оживити. За підвищенням усе ще блискало світло, лунали крики й стогони — то Кінґслі продовжував Сіріусів двобій з Белатрисою.

— Гаррі!

Невіл, одну за одною долаючи кам'яні лави, сповз туди, де стояв Гаррі. Гаррі вже не виривався від Люпина, який усе ще про всяк випадок тримав його за руку.

— 'Аррі... мені 'ак 'рикро... — пробелькотів Невіл. Його ноги й далі безконтрольно витанцьовували. — Той 'оловік... 'Іріус 'Лек... 'о був 'вій 'руг?

Гаррі кивнув головою.

— Хвилинку, — тихенько сказав Люпин, спрямував чарівну паличку на Невілові ноги й промовив: — *Фініте.* — Закляття перестало діяти. Невілові ноги перестали смикатися. Обличчя в Люпина було бліде. — Треба... треба знайти інших. Де вони, Невіле?

Говорячи, Люпин відвернувся від арки. Здавалося, ніби кожне слово завдає йому болю.

— 'Они 'ишилися 'ам, — показав Невіл. — На 'Она 'апав 'озок, але 'адаю, шо з ним усе 'аразд... а 'Ер'іона 'омліла, але 'ульс 'ув...

За підвищенням голосно бабахнуло й пролунав крик. Гаррі побачив, як Кінґслі впав, волаючи від болю. Белатриса Лестранж побачила Дамблдора й кинулася тікати. Дамблдор метнув у неї закляттям, але вона його відбила. Була вже на середині сходів...

— Гаррі... не смій! — крикнув Люпин, але Гаррі вже вирвався з його послабленої хватки.

— ВОНА ВБИЛА СІРІУСА! — кричав Гаррі. — ВОНА ЙОГО ВБИЛА... А Я ВБ'Ю ЇЇ!

І він помчав нагору. Услід йому щось гукали, та він не зважав. Перед його очима майнув край Белатрисиної мантії, і ось вони знову були в тій залі, де плавали мізки...

Не обертаючись, вона метнула закляття через плече. Резервуар піднявся в повітря й перевернувся. На Гаррі вилився смердючий розчин. Слизькі мізки почали обплутувати його довжелезними барвистими щупальцями, але він крикнув: *"Вінґардіум левіоза!"* — й вони з нього зіслизнули. Ковзаючи, побіг до дверей. Перестрибнув через Луну,

що стогнала на підлозі, минув Джіні, яка спитала: "Гаррі... що..." — тоді Рона, який ледь чутно хихотів, та Герміону, що так і не прийшла до тями. Рвучко відчинив двері в округлу чорну залу й побачив, як Белатриса вибігла з дверей на протилежному кінці приміщення. Там був коридор, що вів до ліфтів.

Гаррі кинувся туди, але вона грюкнула за собою дверима, і стіни почали кружляти. Довкола знову з'явилися смуги блакитного світла з рухомих підсвічників.

— Де вихід? — розпачливо крикнув він, коли стіна з гуркотом зупинилася. — Як звідси вийти?

Зала ніби цього й чекала. За його спиною відчинилися двері, й перед ним простягся безлюдний, освітлений смолоскипами коридор, що вів до ліфтів. Він побіг...

Почувся брязкіт ліфта. Гаррі помчав коридором, завернув за ріг і вдарив кулаком по кнопці, викликаючи другий ліфт. Грюкаючи й дзенькаючи, той помаленьку опустився. Роз'їхалися ґратчасті двері, Гаррі заскочив усередину й затарабанив по кнопці з написом "Велика зала". Двері зачинилися, і він поїхав нагору...

Вискочив з ліфта, не дочекавшись, коли повністю розсунуться ґратки, й роззирнувся. Белатриса була вже майже біля ліфта-телефону, але обернулася до нього й вистрілила ще одним закляттям. Гаррі сховався за фонтаном Магічної братії. Закляття просвистіло повз нього і влучило в кована золотом ворота наприкінці великої зали, що забриніли, мов дзвони. Більше не чув її кроків. Вона вже не тікала. Гаррі зачаївся за статуями й прислухався.

— *Виходь-виходь, Гаррічку!* — почала вона сюсюкати й кривлятися. Її голос відбивався луною від блискучої дерев'яної підлоги. — Чого ж це ти за мною погнався? Хочеш, мабуть, помститися за мого любого двоюрідного братика?

— Хочу! — крикнув Гаррі, і в залі залунав цілий хор примарних Гарріних голосів: *"Хочу! Хочу! Хочу!"*

— Ага-а-а-а-а-а... то ти *любив* його, хлопчику-горобчику Поттере?

Гаррі ще ніколи не відчував більшої ненависті. Вискочив з-за фонтана й загорлав: — *Круціо!*

Белатриса заверещала. Закляття збило її з ніг, але вона не звивалася й не волала від болю, як Невіл. Одразу схопилася на ноги, важко дихаючи, та вже не посміхалася. Гаррі знову сховався за золотим фонтаном. Її закляття-відповідь влучило в голову вродливого чарівника. Голова пролетіла метрів шість і покотилася по дерев'яній підлозі, залишаючи глибокі подряпини.

— Що, ніколи ще не використовував непрощенні закляття, хлопче? — крикнула Белатриса, вже не сюсюкаючи. — Цього треба захотіти, Поттере! Треба прагнути завдати болю... насолоджуватися ним... праведний гнів на мене не діє... я зараз тобі покажу, як це робиться, чуєш? Дам тобі урок...

Гаррі крадькома обходив фонтан з другого боку, коли вона закричала: *"Круціо!"* — і він знову мусив пригнутися, а кентаврова рука з луком відірвалася і з гуркотом упала на підлогу неподалік від золотої голови чарівника.

— Поттере, ти мене не переможеш! — крикнула смертежерка.

Гаррі чув, як вона перебирається праворуч, щоб краще його бачити. Позадкував довкола статуї й заховався за ногами кентавра. Тепер його голова була на одному рівні з головою ельфа-домовика.

— Я була і є найвірнішою слугою Темного Лорда. Він мене навчав темних мистецтв, і я знаю такі потужні закляття, з якими тобі, жалюгідному хлопчику-горобчику, ніколи не впоратися...

— *Закляктус!* — крикнув Гаррі. Він дійшов до того місця, де ґоблін захоплено всміхався вже безголовому чарівникові, і вистрілив смертежерці в спину, коли вона зазирала за фонтан. Белатриса зреагувала так швидко, що він ледве встиг пригнутися.

— *Протего!*

На нього зрикошетив червоний струмінь його власного

приголомшувального закляття. Гаррі відскочив за фонтан, а ґоблінове вухо полетіло через усю кімнату.

— Поттере, я дам тобі один-єдиний шанс! — крикнула Белатриса. — Віддай мені пророцтво... покоти його до мене... і я подарую тобі життя!

— Доведеться тобі мене вбити, бо його вже немає! — закричав Гаррі, і тієї ж миті його чоло пронизало болем. Шрам знову палав вогнем, і Гаррі відчув раптову хвилю ненависті, аж ніяк не пов'язану з його власною люттю. — І *він* це знає! — шалено зареготав Гаррі не гірше за саму Белатрису. — Твій любий Волдеморт знає, що пророцтва вже нема! Мабуть, він буде не надто тобою задоволений?

— Що? Що ти хочеш цим сказати? — крикнула вона, і вперше в її голосі забринів страх.

— Пророцтво розбилося, коли я тягнув сходами Невіла! Цікаво, що тобі тепер скаже Волдеморт?

Шрам палав і пік... від болю на очах виступили сльози...

— БРЕШЕШ! — вереснула вона, але її лють уже не могла приховати переляку. — ПОТТЕРЕ, ВОНО В ТЕБЕ І ТИ ЙОГО МЕНІ ВІДДАСИ! *Акціо пророцтво!* АКЦІО ПРОРОЦТВО!

Гаррі знову зареготав, бо знав, що це її розлютить. Голова боліла так, що, здавалося, череп зараз розколеться. Помахав рукою над одновухим ґобліном і миттю її відсмикнув, бо до нього вже летів черговий зелений промінь.

— Нічого вже немає! — крикнув він. — Нема що забирати! Пророцтво розбилося, й ніхто тих слів не почув! Так і передай своєму шефові!

— Ні! — заверещала вона. — Це неправда! Ти брешеш! ВОЛОДАРЮ, Я СТАРАЛАСЯ!.. НЕ КАРАЙТЕ МЕНЕ...

— Кидаєш слова на вітер! — крикнув Гаррі. Від жахливого, небувалого болю в шрамі, здавалося, аж вилазили очі. — Він все одно тебе не чує!

— Не чую, Поттере? — пролунав пронизливий, холодний голос.

Гаррі розплющив очі.

Високий худий, у чорному каптурі... страхітливе зміїне

біло-кістляве обличчя... налиті кров'ю очі зі щілинками-зіницями... Лорд Волдеморт з'явився посеред зали, цілячись чарівною паличкою в Гаррі. Той завмер, не в змозі поворухнутися.

— Отже, ти розбив моє пророцтво? — вкрадливо мовив Волдеморт, пронизуючи Гаррі безжалісними червоними очима. — Ні, Бело, він не бреше... я бачу істину в глибині його нікчемної голови... місяці підготовки, місяці зусиль... і смертежери знову допустили, щоб Гаррі Поттер зірвав мої задуми...

— Володарю, пробачте, я не знала, я билася з анімагом Блеком! — ридаючи кинулася Белатриса в ноги Волдемортові. — Володарю, ви ж повинні знати...

— Помовч, Бело, — з погрозою сказав Волдеморт. — До тебе ще дійде черга. Чи ти гадаєш, що я прийшов у Міністерство магії, щоб вислуховувати твої слиняві виправдання?

— Володарю... він же тут... унизу...

Волдеморт не звернув на її слова жодної уваги.

— Поттере, мені більше нічого тобі сказати, — спокійно промовив він. — Ти занадто часто мене дратував. І занадто довго. АВАДА КЕДАВРА!

Гаррі навіть пальцем не поворушив, щоб захиститися. У голові гула порожнеча, а чарівна паличка була спрямована в підлогу.

Але безголова золота статуя чарівника в фонтані зненацька ожила, зістрибнула з постаменту і брязнулася на підлогу між Гаррі й Волдемортом. Закляття чиркнуло по грудях статуї, що розставила свої руки, захищаючи Гаррі.

— Що?.. — закричав Волдеморт, озираючись довкола. А тоді видихнув: — *Дамблдор!*

Гаррі озирнувся, і серце в нього закалатало. Біля золотих воріт стояв Дамблдор.

Волдеморт націлився чарівною паличкою, і в Дамблдора шугнув черговий зелений промінь, але Дамблдор, майнувши мантією, раптом зник. Наступної секунди знову з'явився, тепер уже у Волдеморта за спиною. Махнув чарівною

паличкою на решткі фонтану. Ожили й інші статуї. Статуя чарівниці кинулася на Белатрису. Смертежерка заверещала й почала відстрілюватися закляттями, але ніякої шкоди статуї вони не завдали, і та притисла Белатрису до підлоги. Тим часом ґоблін і ельф-домовик подріботіли до камінів, вимуруваних попід стіною, а однорукий кентавр учвал помчав до Волдеморта, який зник і знову з'явився вже біля басейну. Безголова статуя відштовхнула Гаррі назад, подалі від бійки, а Дамблдор пішов на Волдеморта. Золотий кентавр галопував навколо них.

— Томе, ти зробив дурницю, прийшовши сьогодні сюди, — спокійно мовив Дамблдор. — Зараз тут будуть аврори...

— Але мене вже тут не буде, а ти будеш мертвий! — гаркнув Волдеморт. Метнув у Дамблдора ще одне смертоносне закляття, проте не влучив, а тільки підпалив стіл служби безпеки.

Дамблдор змахнув чарівною паличкою. Закляття було таке потужне, що Гаррі, навіть захищений золотим охоронцем, відчув, як волосся стало дибки, коли закляття просвистіло повз нього. Волдеморт устиг вичаклувати прямо з повітря блискучий срібний щит. Закляття не завдало щитові видимої шкоди, він лише задзвенів глибоко, наче гонг — дивним моторошним звуком.

— Невже ти мене вб'єш, Дамблдоре? — гукнув Волдеморт, визираючи своїми вузькими червоними очима поверх щита. — Опустишся до такого звірства?

— Томе, ми обидва знаємо, що чоловіка можна знищити й іншими способами, — спокійно заперечив Дамблдор, йдучи до Волдеморта, ніби нічогісінько на світі не боявся, ніби ніщо не могло зупинити його ходи. — Мушу зізнатися: мені мало просто забрати в тебе життя...

— Немає нічого гіршого за смерть, Дамблдоре! — огризнувся Волдеморт.

— Помиляєшся, — Дамблдор і далі йшов на Волдеморта, говорячи так безтурботно, ніби вони спілкувалися за келихом вина. Гаррі було страшно дивитися, як він іде —

абсолютно безборонний, без жодного щита... Хотів було щось йому крикнути, попередити, але безголовий охоронець спиною притис його до стіни, блокуючи найменші спроби вирватися. — Твоя неспроможність збагнути, що існують речі значно гірші за смерть, завжди була твоїм найслабшим місцем...

Ще один струмінь зеленого світла шугонув з-за срібного щита. Цього разу удар прийняв на себе однорукий кентавр, що вистрибував перед Дамблдором. Він розлетівся на сотні шматочків, але не встигли ці уламки торкнутися підлоги, як Дамблдор замахнувся чарівною паличкою і цвьохнув нею, наче батогом. Довгий тонкий струмінь полум'я вилетів з кінчика палички й обмотався навколо Волдеморта з його щитом. На якусь мить здалося, ніби Дамблдор переміг, але тут вогняна мотузка перетворилася на змію, негайно відпустила Волдеморта і з лютим сичанням кинулася до Дамблдора.

Волдеморт зник, а змія підняла голову над підлогою, готова завдати удару...

У повітрі над Дамблдором спалахнув вогонь, і Волдеморт з'явився цього разу на постаменті серед басейну, де ще недавно височіли п'ять статуй.

— *Обережно!* — закричав Гаррі.

Та водночас з його криком черговий струмінь зеленого світла вистрілив у Дамблдора з Волдемортової чарівної палички, а змія кинулася вперед...

Перед Дамблдором раптом виник Фоукс — він широко розкрив дзьоба й проковтнув увесь зелений промінь. Вибухнув вогнем і впав на підлогу — маленький, зморщений і безкрилий. У ту ж мить Дамблдор довгим і плавним рухом змахнув паличкою. Змія, що ось-ось мала вп'ястися в нього зубами, підлетіла високо вгору й перетворилася на пасмо темного диму, а вода в басейні піднялася і накрила Волдеморта, наче кокон з розтопленого скла.

Кілька секунд було видно тільки темну, розмиту, безлику Волдемортову постать, що невиразно мерехтіла на поста-

менті, намагаючись вирватися з тієї задушливої пастки...

А далі він зник, і водяна маса з гуркотом ринула назад у басейн, переливаючись через краї і розхлюпуючись по блискучій підлозі.

— ВОЛОДАРЮ! — закричала Белатриса.

Було ясно, що все закінчилося, і ясно, що Волдеморт утік, тож Гаррі намірився вибігти з-за статуї-охоронця, але Дамблдор загорлав:

— Залишайся на місці, Гаррі!

Уперше в Дамблдоровім голосі забринів страх. Гаррі не міг зрозуміти, чому, адже в залі не було вже нікого, окрім них самих, ридаючої Белатриси, яку й досі не відпускала статуя чарівниці, та фенікса-пташеняти Фоукса, що кволо попискував на підлозі...

І тут Гаррін шрам вибухнув, і він зрозумів, що вмирає. Це був абсолютно пекельний, абсолютно нестерпний біль...

Його вже не було в цій залі, він був обмотаний кільцями якоїсь істоти з червоними очима, так туго, що Гаррі вже не знав, де закінчувалося його власне тіло і де починалося тіло істоти. Вони злилися в єдине ціле, пов'язані спільним болем, і не було рятунку...

А тоді істота заговорила Гарріними вустами, і він у муках відчув, як рухається його щелепа...

— Убий мене, Дамблдоре...

Гаррі був засліплений і помирав, кожною клітиною тіла волаючи про порятунок. Він відчув, як істота знову скористалася його вустами...

— Якщо смерть — це ніщо, Дамблдоре, то вбий хлопця...

Тільки б припинився цей біль, — думав Гаррі... — хай би нас убили... закінчуй, Дамблдоре... смерть — це ніщо порівняно з цим...

І я знову побачу Сіріуса...

Серце Гаррі затріпотіло від хвилювання, і тут кільця істоти ослабли, а біль ущух. Гаррі лежав долілиць, без окулярів, і тремтів, немовби підлога була крижана, а не дерев'яна...

А ще в залі лунали голоси, багато голосів...

Гаррі розплющив очі й побачив свої окуляри біля ніг безголової статуї, що перед цим його охороняла, а тепер лежала на спині, потріскана й нерухома. Надів їх, підняв голову й побачив прямо перед собою гачкуватий ніс Дамблдора.

— З тобою все гаразд, Гаррі?

— Так, — відповів він. Ним так трясло, що він ледве тримав голову. — Так, я... а де Волдеморт, де... хто всі ці... що...

У великій залі було повно людей. Підлога віддзеркалювала смарагдово-зелені язики полум'я, що ожило в усіх камінах уздовж стіни, і там з'являлися усе нові й нові чарівники та чарівниці. Коли Дамблдор допоміг йому встати, Гаррі побачив, що маленькі золоті статуї ельфа-домовика та ґобліна ведуть попід руки приголомшеного Корнеліуса Фаджа.

— Він тут був! — закричав чоловік у яскраво-червоній мантії з волоссям, зав'язаним на потилиці у хвостик, показуючи на купу золотих уламків з протилежного боку зали, де зовсім недавно лежала під статуєю Белатриса. — Я бачив його, містере Фадж! Клянуся, це був Відомо-Хто, він схопив жінку і роз'явився!

— Я знаю, Вільямсоне, знаю, я сам його бачив! — белькотів Фадж. З-під його смугастої мантії виднілася піжама, він важко дихав, наче щойно пробіг кілька кілометрів. — Мерлінова борода... тут... *тут!*.. у Міністерстві магії!.. пресвяті небеса... просто неймовірно... слово честі... як таке могло?..

— Корнеліусе... — сказав, помітно втішений, що з Гаррі все гаразд, Дамблдор і вийшов наперед (усі помітили його аж тепер — дехто наготував чарівні палички, а інші просто ошелешено дивилися. Статуї ельфа й ґобліна заплескали в долоні, а Фадж з несподіванки підстрибнув, і його ноги в капцях відірвалися від підлоги). — Якщо ти спустишся у відділ таємниць, то в залі Смерті знайдеш кількох утікачів-смертежерів, зачаклованих протироз'явним закляттям. Вони очікують твого рішення, що з ними робити.

— Дамблдоре! — отетеріло зойкнув сам не свій Фадж. — Ти... тут... я... я...

Він дико зиркнув на аврорів, яких привів з собою, й було очевидно, що вже збирався, мабуть, крикнути: "Хапайте його!"

— Корнеліусе, я готовий боротися з твоїми людьми... і знову перемогти! — погрозливо застеріг Дамблдор. — Але кілька хвилин тому ти на власні очі бачив доказ того, що я цілий рік казав правду. Лорд Волдеморт повернувся. Ти увесь цей час полював не за тим, за ким було треба, тож нарешті настав час прислухатися до здорового глузду!

— Я... ні... ну... — почав було Фадж, озираючись довкола, ніби сподівався, що хтось підкаже, як вчинити. Коли ж ніхто не обізвався, він звелів: — Дуже добре... Доліш! Вільямсон! Спустіться у відділ таємниць і подивіться... Дамблдоре, ти... ти повинен пояснити... фонтан Магічної братії... що сталося? — трохи не заскімлив він наприкінці, поглядаючи на підлогу з розкиданими рештками статуй чарівника, чарівниці й кентавра.

— Ми про це поговоримо після того, як я відішлю Гаррі назад у Гоґвортс, — сказав Дамблдор.

— Гаррі... *Гаррі Поттера?*

Фадж обернувся і вп'явся очима в Гаррі, що й далі стояв під стіною біля лежачої статуї, яка охороняла його під час двобою Дамблдора з Волдемортом.

— Він... тут? — Фадж спантеличено розглядав Гаррі. — Як... Що це означає?

— Поясню згодом, — повторив Дамблдор, — коли Гаррі повернеться до школи.

Він пішов від басейну туди, де на підлозі лежала золота голова чарівника. Спрямував на неї чарівну паличку й пробурмотів: — *Летус!* — Голова засяяла блакиттю, кілька секунд зі стуком і брязкотом потрусилася на дерев'яній підлозі, а тоді знову завмерла.

— Стривай, Дамблдоре! — запротестував Фадж, коли Дамблдор підняв з підлоги голову й поніс її до Гаррі. — Ти не маєш дозволу на використання цього летиключа! Не можна такого виробляти на очах у міністра магії! Ти... ти...

Він затнувся, коли Дамблдор владно глянув на нього поверх своїх окулярів-півмісяців.

— Підготуєш наказ про звільнення з Гоґвортсу Долорес Амбридж, — звелів Дамблдор. — Скажеш, щоб твої аврори припинили розшук мого вчителя догляду за магічними істотами, бо він має повернутися на роботу. Пожертвую тобі сьогодні... — Дамблдор витяг з кишені годинника з дванадцятьма стрілками й подивився на нього, — ... півгодини свого часу, впродовж якого ми, гадаю, зможемо обговорити усі важливі моменти того, що тут сталося. Після цього буду змушений повернутися до школи. Якщо буде потрібна моя допомога, зі мною завжди можна зв'язатися у Гоґвортсі. До мене дійдуть листи, адресовані директорові.

Фадж іще більше вибалушив очі, роззявив рота, а його кругле обличчя, облямоване розкошланим сивим волоссям, порожевіло.

— Я... ти...

Дамблдор повернувся до нього спиною.

— Бери летиключа, Гаррі.

Дамблдор простяг йому золоту голову статуї, і Гаррі поклав на неї долоню, не думаючи, що буде далі й де він опиниться.

— Побачимося за півгодини, — тихо сказав Дамблдор. — Раз... два... три...

Гаррі відчув знайоме смикання за уявний гачок біля пупа. Блискуча дерев'яна підлога провалилася з-під ніг. Велика зала, Фадж і Дамблдор зникли, а він помчав кудись у вирі барв та звуків...

— РОЗДІЛ ТРИДЦЯТЬ СЬОМИЙ —

Втрачене пророцтво

Гаррі відчув під ногами тверду поверхню. Коліна підігнулися, а золота голова чарівника з лунким брязкотом упала на підлогу. Гаррі озирнувся й побачив, що прибув у Дамблдорів кабінет.

За час директорової відсутності тут усе знову стало на свої місця. Делікатні срібні прилади, як і раніше, стояли на тонконогих столиках, пихкаючи клубочками диму й тихенько сюркочучи. Портрети директорів і директорок куняли у своїх рамах, посхиливши голови на спинки крісел або тулячись до країв картин. Гаррі визирнув у вікно. На обрії з'явилася блідо-зелена смуга — наближався світанок.

Тиша і спокій, коли-не-коли порушувані лише похропуванням або сопінням сплячих портретів, були йому нестерпні. Якби персонажі навколишніх картин могли віддзеркалювати його почуття, то вони б зараз усі кричали від болю. Гаррі пройшовся спокійним, затишним кабінетом, уривчасто дихаючи й намагаючись ні про що не думати. Але ж мусив думати... іншого виходу не було...

Сіріус загинув через нього. Це все була його вина. Якби ж то він, Гаррі, не був такий дурний і не потрапив у Волдемортову пастку, якби не був такий упевнений, що його сни реальні, якби ж хоч трохи замислився, що Волдеморт, як і казала Герміона, міг зіграти на Гаррініній любові *корчити з себе героя*...

Це було нестерпно, він не хотів про це думати... усередині в ньому зяяла жахлива порожнеча, та він не хотів її відчувати й досліджувати — ту темну діру, в якій був Сіріус... звідки Сіріус зник. Гаррі не хотів залишатися наодинці з цією безмежною мовчазною пусткою, не міг цього витримати...

Портрет за його спиною дуже голосно захропів, а трохи згодом пролунав холодний голос:

— А, Гаррі Поттер...

Фінеас Ніґелус солодко позіхнув і потягся, дивлячись на Гаррі проникливими вузькими очима.

— Чого це тебе принесло сюди з самого ранку? — спитав нарешті він. — Доступ до кабінету заборонено всім, окрім справжнього директора. Чи тебе, може, прислав Дамблдор? Ой, навіть не кажи... — Він знову солодко позіхнув. — Невже зі ще якоюсь вісткою для мого нікчемного пра-правнука?

Гаррі не міг говорити. Фінеас Ніґелус не знав про Сіріусову смерть, але в Гаррі не повертався язик йому про це сказати. Висловленими вголос словами він би визнав, що це остаточно і безповоротно.

Заворушилися й деякі інші портрети. Злякавшись їхніх запитань, Гаррі пішов до виходу й ухопився за дверну ручку.

Вона не поверталася. Гаррі був тут замкнений.

— Сподіваюся, це означає, — припустив огрядний червононосий чарівник, портрет якого висів на стіні за директорським столом, — що Дамблдор незабаром до нас повернеться?

Гаррі обернувся. Чарівник дивився на нього зацікавлено. Гаррі ствердно кивнув головою. Знову посмикав ручку, але вона не ворухнулася.

— Чудово, — зрадів чарівник. — Без нього було дуже нудно, страшенно нудно.

Він умостився в своєму намальованому кріслі, схожому на трон, і милостиво всміхнувся Гаррі.

— Дамблдор про тебе дуже високої думки, хоч ти, мабуть, і сам це знаєш, — безтурботно вів далі чарівник. — О, так, вельми тебе шанує.

Почуття провини, що зачаїлося у Гаррі в грудях, немов якийсь потворний велетенський паразит, почало там звиватися й корчитися. Гаррі не міг цього витримати, йому було нестерпно залишатися тут на самоті... він ще ніколи не почувався так безнадійно в пастці власної голови й тіла, ніколи так спрагло не жадав стати кимось іншим, ким завгодно...

Порожній камін спалахнув смарагдово-зеленим полум'ям,

змусивши Гаррі відскочити від дверей і втупитися в обриси чоловіка, що там обертався. З вогню виникла висока Дамблдорова постать, і на стінах попрокидалися чарівники з чарівницями, а деякі привітали його вигуками.

— Дякую, — м'яко відповів їм Дамблдор.

Спершу він навіть не глянув на Гаррі, а підійшов до сідала біля дверей, вийняв із внутрішньої кишені мантії крихітного, бридкого, обскубаного Фоукса, поклав його обережно на тацю з попелом під золотистим стовпом, на якому зазвичай сидів дорослий фенікс.

— Ну, Гаррі, — врешті відвернувся Дамблдор від пташеняти, — на щастя, ніхто з твоїх друзів-учнів після подій цієї ночі серйозно не постраждав.

Гаррі спробував сказати "добре", але не зміг видушити з себе ні звуку. Йому здалося, що Дамблдор нагадує про всю завдану ним, Гаррі, шкоду. І хоч Дамблдор нарешті дивився йому в очі, причому швидше лагідно, ніж докірливо, Гаррі не наважувався зустрітися з ним поглядом.

— Мадам Помфрі зараз їх усіх латає, — додав Дамблдор. — Німфадорі Тонкс доведеться, мабуть, провести якийсь час у лікарні Святого Мунґо, але вона теж одужає.

Гаррі кивав головою, не відводячи очей від килима, що дедалі світлішав разом з небом за вікном. Він був переконаний, що всі портрети в кімнаті уважно прислухаються до кожнісінького Дамблдорового слова, прагнучи знати, де ж це були Гаррі з Дамблдором і звідки взялося стільки постраждалих.

— Гаррі, я знаю, що ти відчуваєш, — ледь чутно сказав Дамблдор.

— Ні, не знаєте, — раптом голосно вигукнув Гаррі. У ньому закипала лють. Дамблдор *нічого* не знає про його почуття.

— Бачиш, Дамблдоре? — лукаво втрутився Фінеас Ніґелус. — Ніколи не намагайся збагнути учнів. Вони цього не люблять. Їм краще трагічно нарікати, що їх ніхто не розуміє, втішатися жалістю до самих себе, варитися у власному...

— Годі вже, Фінеасе, — урвав його Дамблдор.

Гаррі повернувся до Дамблдора спиною і втупився у вікно. Бачив удалині квідичний стадіон. Колись там був з'явився Сіріус у вигляді кудлатого чорного пса, щоб подивитися, як грає Гаррі... мабуть, хотів побачити, чи Гаррі достойний Джеймса... Гаррі так у нього про це й не спитав ...

— Гаррі, не треба соромитися своїх почуттів, — озвався Дамблдор. — Навпаки... твоя найбільша сила якраз у тому, що ти можеш почувати біль.

Гаррі відчував шалену лють, що палала в жахливій порожнечі його грудей, викликала бажання покарати Дамблдора за його спокій і порожні слова.

— Моя найбільша сила? — тремтячим голосом перепитав Гаррі, дивлячись на квідичний стадіон і не бачачи його. — Ви нічого не розумієте... не знаєте...

— Чого я не знаю? — спокійно спитав Дамблдор.

Це вже було занадто. Гаррі розвернувся, трясучись від люті.

— Я не хочу говорити про свої почуття, добре?

— Гаррі, твої страждання доводять, що ти залишаєшся людиною! Біль — це частина людського існування...

— ТО... Я... НЕ... ХОЧУ.. БУТИ... ЛЮДИНОЮ! — загорлав Гаррі, а тоді схопив з тонконогого столика біля себе делікатний срібний прилад і кинув його через усю кімнату. Прилад вдарився об стіну й розбився на сотні крихітних шматочків. Деякі картини злякано або сердито закричали, а портрет Армандо Діпіта докірливо сказав:

— *Оце так!*

— МЕНІ ВСЕ ОДНО! — крикнув їм Гаррі, схопив лунаскоп і швиргонув його в камін. — З МЕНЕ ДОСИТЬ! Я ВЖЕ ТАКОГО НАДИВИВСЯ! ХОЧУ ВСЕ ПОКИНУТИ, ХОЧУ, ЩОБ УСЕ ЗАКІНЧИЛОСЯ! МЕНІ ВЖЕ ВСЕ ОДНО...

Схопив столик, на якому стояв перед тим срібний прилад, і перекинув його. Столик упав на підлогу, ніжки відламалися й покотилися в різні боки.

— Тобі не все одно, — заперечив Дамблдор. Він навіть не зморгнув і не намагався зупинити Гаррі, що нищив його кабінет. Вираз обличчя мав спокійний, майже відсторо-

нений. — Аж ніяк не все одно, бо ти відчуваєш, що можеш від цього болю померти.

— МЕНІ... ВСЕ ОДНО! — так голосно закричав Гаррі, що трохи не зірвав горло. На якусь мить відчув бажання накинутися на Дамблдора, роздерти його на шматки, розбити це незворушне старече обличчя, струснути його, покалічити, примусити відчути бодай крихітку того жаху, що переповнював його.

— Ні, не все одно, — ще спокійніше повторив Дамблдор. — Ти втратив матір, батька, а тепер ще й найріднішу тобі людину. Тобі не все одно.

— ВИ НЕ ЗНАЄТЕ, ЩО Я ВІДЧУВАЮ! — заревів Гаррі. — ВИ... СТОЇТЕ СОБІ ТАМ... ВИ...

Але слів було вже замало, нищення теж не допомагало. Хотілося втекти, бігти й не озиратися, опинитися десь далеко, де нема цих ясно-блакитних очей, що дивляться на нього, цього нестерпно спокійного старечого лиця. Знову кинувся до дверей, схопився за ручку й почав її торсати.

Але двері не відчинялися.

Гаррі обернувся до Дамблдора.

— Випустіть мене, — сказав. Його всього трусило.

— Ні, — тільки й відповів Дамблдор.

Кілька секунд вони дивилися один на одного.

— Випустіть мене, — повторив Гаррі.

— Ні, — заперечив Дамблдор.

— Якщо ви не... якщо будете мене тут тримати... якщо не дозволите мені...

— Можеш і далі нищити мої речі, — спокійно урвав його Дамблдор. — Їх у мене й так забагато.

Обійшов довкола столу і сів, дивлячись на Гаррі.

— Випустіть мене, — ще раз повторив Гаррі холодним і спокійним, майже як у Дамблдора, голосом.

— Не раніше, ніж усе тобі скажу, — відповів Дамблдор.

— Ви що... ви думаєте, я хочу... думаєте, мене цікавить... МЕНІ ОДНАКОВО, ЩО ВИ СКАЖЕТЕ! — закричав Гаррі. — Я нічого не хочу слухати!

— Вислухаєш, — незворушно вів своєї Дамблдор. — Бо ти ще й близько не такий на мене злий, як мав би бути. Якщо ти на мене нападеш, а тобі до цього лишилося небагато, то я хотів би принаймні отримати по заслузі.

— Що ви таке кажете?..

— Це *моя* вина, що Сіріус загинув, — чітко сказав Дамблдор. — Або майже моя вина... не буду аж такий самовпевнений, щоб брати на себе відповідальність за все. Сіріус був відважний, розумний і енергійний, а такі люди зазвичай не здатні сидіти вдома, у схованці, коли вважають, що іншим загрожує небезпека. Та все одно ти не повинен був проникати у відділ таємниць. Гаррі, якби я був з тобою відвертий, ти давно б уже зрозумів, що Волдеморт заманює тебе у відділ таємниць. Тоді б ти не піддався на його трюки. А Сіріус не мусив би тебе рятувати. У цьому винен я, тільки я.

Гаррі й далі стояв, тримаючись за дверну ручку. Дивився на Дамблдора, затамувавши подих, слухав, але майже не розумів його слів.

— Сідай, будь ласка, — сказав Дамблдор. Це був не наказ, а прохання.

Гаррі завагався, а тоді перетнув кімнату, захаращену срібними коліщатками та дерев'яними уламками, і сів на стілець біля Дамблдорового стола.

— Чи я правильно зрозумів, — поволі промовив зліва від Гаррі Фінеас Ніґелус, — що мій пра-правнук... останній з роду Блеків... загинув?

— Так, Фінеасе, — підтвердив Дамблдор.

— Не може бути, — різко відказав Фінеас.

Гаррі повернув голову, побачив, як Фінеас іде з портрета, і зрозумів, що той вирішив відвідати свої портрети на площі Ґримо. Ходитиме, мабуть, з картини в картину, гукаючи Сіріуса...

— Гаррі, я мушу тобі все пояснити, — сказав Дамблдор. — Пояснити помилки старого чоловіка. Бо я тепер бачу, що все зроблене й незроблене мною щодо тебе має всі ознаки

старечих прорахунків. Юність не може знати, що думає й почуває людина в старості. Але старим не можна забувати власної молодості... а я останнім часом забув, і в цьому моя провина...

Сходило сонце. З-за гір уже визирнув краєчок сліпучо-оранжевого світила, а небо над ним було яскраве й безбарвне. Перший промінець освітив Дамблдора, срібло його брів та бороди, глибокі зморшки на обличчі.

— Я здогадався ще п'ятнадцять років тому, — вів Дамблдор, — коли побачив шрам у тебе на чолі, що він означає. Здогадався, що це, мабуть, свідчення зв'язку між тобою та Волдемортом.

— Ви вже мені про це казали, — нагадав Гаррі, не дбаючи про чемність. Як, зрештою, і про все інше.

— Так, — Дамблдор ніби просив пробачення. — Так, але розумієш... я мушу почати від твого шраму. Невдовзі після того як ти долучився до світу чарівників, стало очевидно, що я не помилився — твій шрам попереджав тебе про наближення Волдеморта або про те, що той відчуває сильні емоції.

— Знаю, — втомлено буркнув Гаррі.

— І ця твоя здатність відчувати Волдемортову присутність, навіть коли він замаскований, і знати, що саме він відчуває, коли охоплений сильними емоціями, ставала дедалі виразніша, особливо після того, як Волдеморт повернув собі тіло й могутність.

Гаррі навіть не кивав головою. І так усе це знав.

— Останнім часом, — вів далі Дамблдор, — мене почало турбувати, що Волдеморт може дізнатися про існування цього зв'язку між вами. І справді, настав час, коли ти так заглибився в його свідомість і думки, що він відчув твою присутність. Зрозуміло, я маю на увазі ту ніч, коли ти став свідком нападу на містера Візлі.

— Так, Снейп мені казав, — пробурмотів Гаррі.

— *Професор* Снейп, Гаррі, — незворушно виправив його Дамблдор. — А тебе не здивувало, чому це все тобі пояснює-

вав не я? Чому не я навчав тебе блокології? Чому я місяцями на тебе навіть не дивився?

Гаррі підвів голову. Бачив, що Дамблдор сумний і втомлений.

— Так, — проказав Гаррі. — Мене це дивувало.

— Розумієш, — провадив далі Дамблдор, — я вважав, що незабаром Волдеморт спробує проникнути в твій мозок, щоб керувати твоїми думками, і я не хотів, щоб він мав для цього зайві підстави. Я був переконаний — він збагне, що наші стосунки ближчі, ніж звичайні стосунки між директором та учнем, і вхопиться за цю можливість, щоб зробити з тебе свого шпигуна. Боявся, що він використає тебе у своїх цілях і спробує тобою заволодіти. Гаррі, в цьому я, мабуть, таки не помилився. У тих рідкісних випадках, коли ми з тобою спілкувалися зблизька, мені здавалося, ніби я бачив у твоїх очах його тінь...

Гаррі пригадав, як у ті миті, коли перетиналися його з Дамблдором погляди, у ньому начебто прокидалася спляча змія, готова кинутися і вкусити.

— Заволодіваючи тобою, Волдеморт не мав на меті мого знищення, що він сьогодні й продемонстрував. Він хотів знищити тебе. Коли він сьогодні на коротку мить був у тебе проник, то сподівався, що я пожертвую тобою, аби тільки його вбити. Тепер ти, Гаррі, бачиш, що я намагався тебе захистити, відштовхуючи від себе. Помилка старого чоловіка...

Він тяжко зітхнув. Гаррі пропускав ці слова повз вуха. Кілька місяців тому йому було б дуже цікаво все це почути, але тепер яке воно мало значення порівняно з зяючою порожнечею від втрати Сіріуса? Ніщо не мало значення...

— Сіріус мені розповідав, як у тобі прокинувся Волдеморт тієї ночі, коли ти бачив сон про напад на містера Візлі. Я відразу збагнув, що збуваються мої найгірші побоювання — Волдеморт зрозумів, що зможе тебе використати. Намагаючись дати тобі зброю для захисту від Волдемортових проникнень у твій мозок, я домовився з професором Снейпом про уроки блокології.

Він зробив паузу. Гаррі стежив за сонячним промінцем, що поволі просувався по полірованій поверхні Дамблдорового стола, освітивши срібний каламар і красиве яскраво-червоне перо. Гаррі знав, що портрети в кабінеті не сплять, уважно прислухаючись до Дамблдорових пояснень. Чув, як іноді шелестіла чиясь мантія, або хтось ледь чутно прокашлювався. Фінеас Ніґелус і досі не повернувся...

— Професор Снейп виявив, — продовжив розповідь Дамблдор, — що тобі вже місяцями снилися двері у відділ таємниць. Волдеморт, відколи знову здобув своє тіло, був одержимий ідеєю почути пророцтво, тож він безперестанку думав про ті двері, і тому вони тобі снилися.

А потім ти побачив, як Руквуд, що працював перед арештом у відділі таємниць, сказав Волдемортові те, про що ми всі знали — що пророцтва відділу таємниць надійно охороняються. Тільки ті, кого ці пророцтва стосуються, можуть зняти їх з полиць і не збожеволіти. Отож Волдеморт або сам мусив проникати у відділ таємниць, ризикуючи себе викрити, або це мав зробити для нього ти. Тепер тобі ще наполегливіше треба було братися за вивчення блокології.

— Але я цього не зробив, — пробурмотів Гаррі. Вирішив це сказати, щоб хоч трохи зменшити тягар своєї вини, адже щире зізнання мусило б послабити жахливий тиск лещат, у яких опинилося його серце. — Я не тренувався, не зважав, а міг би тих снів не бачити. Герміона постійно мені про це торочила. Якби я заблокувався, Волдеморт не зміг би мені показати, куди йти, і... Сіріус би не... Сіріус би не...

Щось вибухло у Гаррі в голові — потреба виправдатися, пояснити...

— Я намагався перевірити, чи справді він напав на Сіріуса, пішов у кабінет до Амбридж, говорив у каміні з Кричером, і той сказав, що Сіріуса немає, що він кудись пішов!

— Кричер збрехав, — спокійно промовив Дамблдор. — Ти ж не його хазяїн, і він може тобі брехати, навіть себе не караючи. Кричер зумисне послав тебе в Міністерство магії.

— Він... він це зробив зумисне?

— Авжеж. На жаль, Крічер уже кілька місяців служив не одному хазяїнові.

— Як це? — не зрозумів Гаррі. — Він же роками не покидав площі Ґримо.

— Крічер скористався нагодою перед Різдвом, — пояснив Дамблдор, — коли Сіріус, очевидно, звелів йому "забиратися геть". Той сприйняв Сіріусові слова буквально, витлумачивши їх як наказ покинути будинок. Подався до єдиної особи з родини Блеків, до якої відчував хоч якусь повагу... до Блекової двоюрідної сестри Нарциси, рідної сестри Белатриси та дружини Луціуса Мелфоя.

— А звідки ви це знаєте? — здивувався Гаррі. Серце його калатало. Підступала нудота. Він пам'ятав дивне Крічерове зникнення на Різдво, пригадував, як потім той знайшовся на горищі...

— Мені вчора розповів сам Крічер, — відказав Дамблдор. — Коли ти в кабінеті Амбридж намагався приховано попередити професора Снейпа, він тебе зрозумів — тобі привиділося, ніби Сіріус потрапив у пастку десь у відділі таємниць. Снейп, як і ти, негайно спробував зв'язатися з Сіріусом. Мушу зазначити, що члени Ордену Фенікса мають надійніші засоби зв'язку, ніж камін у кабінеті Долорес Амбридж.

Одначе, коли ти пішов з Амбридж у ліс і не повернувся, Снейп стривожився, бо зрозумів — ти й далі віриш, ніби Сіріус потрапив у полон до Лорда Волдеморта. Він негайно попередив декого з членів Ордену.

Дамблдор важко зітхнув і провадив далі: — Коли він зв'язався зі штаб-квартирою, там були Аластор Муді, Німфадора Тонкс, Кінґслі Шеклболт і Ремус Люпин. Усі відразу викликалися прийти тобі на допомогу. Професор Снейп просив Сіріуса залишитися, щоб пояснити мені, що сталося, бо я ж будь-якої миті міг прибути до штаб-квартири. Тим часом сам професор Снейп мав намір пошукати тебе в лісі.

Але Сіріус не хотів залишатися, коли всі вирушили на

твої пошуки. Наказав Крічерові розповісти мені, що сталося. Отож, коли я невдовзі після того, як усі подалися в міністерство, прибув на площу Ґримо, саме ельф розповів мені, мало не лускаючи зі сміху, що Сіріуса немає.

— Він сміявся? — перепитав порожнім голосом Ґаррі.

— Ще й як, — підтвердив Дамблдор. — Розумієш, Крічер не міг зрадити нас цілком. Він же не Таємнохоронець Ордену, тож не міг повідомити Мелфоєві, де ми перебуваємо, або переказати йому якісь таємні плани Ордену. Він пов'язаний певними ельфівськими закляттями — наприклад, не може не підкорятися прямим наказам свого хазяїна, Сіріуса. Але він передав Нарцисі певну інформацію, що виявилася дуже цінною для Волдеморта, хоч Сіріус не надавав їй ваги і не забороняв ельфові про це говорити.

— Наприклад? — запитав Ґаррі.

— Наприклад, що найдорожчою на світі людиною для Сіріуса був ти, — тихо сказав Дамблдор. — Або те, що ти ставився до Сіріуса як до батька й брата водночас. Волдеморт уже, звичайно, знав, що Сіріус належав до Ордену, і що тобі відомо, де він перебуває... але Крічерова інформація наштовхнула його на думку, що заради порятунку Сіріуса Блека ти підеш на все.

Губи в Ґаррі були холодні й затерплі.

— Отож... коли я вчора запитав у Крічера, чи Сіріус удома...

— Мелфої... безсумнівно, за вказівкою Волдеморта... звеліли Крічеру придумати для Сіріуса якісь невідкладні справи саме тоді, як ти побачиш у видінні, що Сіріуса катують. Якщо ти вирішиш перевірити, вдома Сіріус чи ні, Крічер скаже, що його немає. Учора Крічер поранив гіпогрифа Бакбика, тож, коли ти з'явився в каміні, Сіріус доглядав його нагорі, і внизу, на кухні, його не було.

В легенях у Ґаррі, здавалося, зовсім не лишилося повітря. Дихання стало швидке й уривчасте.

— І Крічер усе це вам розповів... регочучи? — прохрипів він.

— Він не збирався мені розповідати, — відказав Дамбл-

дор. — Але я достатньо добре володію виманологією, щоб знати, коли мені брешуть, тому я... переконав його... все мені розповісти, а вже тоді подався у відділ таємниць.

— А Герміона, — прошепотів Гаррі, стискаючи холодні руки в кулаки, — ще нам казала добре до нього ставитися...

— Цілком правильно казала, Гаррі, — мовив Дамблдор. — Коли ми зробили в будинку номер дванадцять на площі Ґримо нашу штаб-квартиру, я попереджав Сіріуса, що до Крічера треба ставитися з чемністю й повагою. Казав йому також, що Крічер може бути небезпечний. Не думаю, що Сіріус серйозно поставився до моїх слів і що він узагалі сприймав Крічера як істоту з розвиненими, як у людини, почуттями...

— Не смійте звинувачувати... не смійте... говорити... про Сіріуса як... — Гаррі не вистачало повітря, він не міг нормально говорити, але лють, що ненадовго була вщухла, вибухла з новою силою. Він не дозволить Дамблдорові критикувати Сіріуса. — Крічер брехун... брудний... він заслужив...

— Крічера таким зробили чаклуни, Гаррі, — заперечив Дамблдор. — Повір, йому варто поспівчувати. Його існування не менш жалюгідне, ніж у твого приятеля Добі. Він був змушений коритися наказам Сіріуса, бо Сіріус залишився останнім представником роду, що колись його поневолив. Але Крічер не відчував справжньої відданості. І хоч би які були в Крічера вади, треба визнати, що Сіріус пальцем об палець не вдарив, щоб хоч якось полегшити його долю...

— НЕ КАЖІТЬ ТАКОГО ПРО СІРІУСА! — закричав Гаррі.

Він знову зірвався на ноги, був злий і готовий кинутися на Дамблдора, який зовсім не розумів Сіріуса, не розумів, який той був відважний, скільки вистраждав у житті...

— А що тоді Снейп? — крикнув Гаррі. — Про нього ви мовчите? Коли я йому сказав, що Волдеморт напав на Сіріуса, він тільки вишкірився на мене, як завжди...

— Гаррі, ти ж розумієш, що професор Снейп мусив прикидатися перед Долорес Амбридж, ніби він до твоїх слів серйозно не поставився, — незворушно пояснив Дамбл-

дор, — але, як я тобі вже казав, він негайно повідомив Орден про те, що ти йому сказав. Саме він вирахував, куди ти подався, коли не повернувся з лісу. І саме він дав професорці Амбридж фальшиву сироватку правди, коли вона хотіла тебе допитати, де перебуває Сіріус.

Гаррі пропустив ці слова повз вуха. Відчував дике задоволення, звинувачуючи Снейпа, бо це ніби послаблювало відчуття його власної жахливої вини, і він хотів почути, що Дамблдор з ним погоджується.

— Снейп... Снейп глузував з Сіріуса, що той залишається вдома... робив з Сіріуса боягуза...

— Сіріус був досить зрілий і розумний, щоб не зважати на такі дрібні образи, — відповів на це Дамблдор.

— Снейп перестав давати мені уроки блокології! — заперечував Гаррі. — Викинув мене зі свого кабінету!

— Мені це відомо, — важко зітхнув Дамблдор. — Я вже казав, що помилився, не навчаючи тебе самостійно, хоч тоді я був переконаний, що не існувало більшої небезпеки, ніж відкрити твій мозок Волдемортові в моїй присутності...

— Зі Снейпом було ще гірше! Після його уроків мій шрам завжди страшенно болів... — Гаррі пригадав Ронові міркування на цю тему, — звідки ви знаєте, що він не намагався послабити мене перед Волдемортом, полегшити йому завдання проникнути в мій...

— Я довіряю Северусу Снейпу, — просто сказав Дамблдор. — Проте я забув... це ще одна помилка старого чоловіка... що деякі рани дуже глибокі й не гояться. Я думав, що професор Снейп приборкав свою ненависть до твого батька... та я помилився.

— І це нормально? — закричав Гаррі, не зважаючи на обурені обличчя й несхвальне бурмотіння портретів на стінах. — Снейпові можна ненавидіти мого тата, а от Сіріусові Крічера ненавидіти не можна?

— А я й не казав, що Сіріус ненавидів Крічера, — заперечив Дамблдор. — Він ставився до нього як до слуги, якого можна навіть не помічати. Байдужість і зневага час-

то завдають більшої шкоди, ніж відверта неприязнь... Фонтан, який ми сьогодні розгромили, зображав неправдиві сцени. Ми, чаклуни, надто довго кривдили наших побратимів, а тепер ось пожинаємо плоди.

— ТО ЩО, ПО-ВАШОМУ, СІРІУС ЗАСЛУЖИВ СВОЄЇ ДОЛІ? — крикнув Гаррі.

— Я такого не казав і ніколи не скажу, — тихо відповів Дамблдор. — Сіріус не був жорстокий і загалом добре ставився до ельфів-домовиків. Він не любив Кричера, бо Кричер йому постійно нагадував про ненависний Сіріусові дім.

— Так, ненависний! — надтріснутим голосом вигукнув Гаррі, а тоді відвернувся від Дамблдора й відійшов. Сонце вже яскраво освітлювало кімнату, а очі портретів спостерігали, як він іде, сам не розуміючи, що робить, навіть не бачачи нічого в кабінеті. — Ви змусили його стирчати в тому будинку під замком, а він його ненавидів, ось чому вчора й вирішив з нього вирватися...

— Я намагався зберегти Сіріусові життя, — ледь чутно проказав Дамблдор.

— Ніхто не любить сидіти під замком! — розлючено обернувся до нього Гаррі. — Ви торік ціле літо змусили мене так пронидіти...

Дамблдор заплющив очі й затулив обличчя руками. Та цей незвичний вияв Дамблдорової втоми чи смутку Гаррі не вгамував. Навпаки, він ще більше розізлився, що Дамблдор виявляє ознаки слабкості. Чого це він має бути слабким, коли Гаррі хоче лютувати й зганяти на ньому злість?

Дамблдор опустив руки і глянув на Гаррі поверх окулярів-півмісяців.

— Уже пора, — почав він, — розповісти тобі, Гаррі, те, що я мав би розповісти ще п'ять років тому. Сядь, будь ласкавий. Я розповім тобі все. Прошу тільки мати терпіння. Злитимешся на мене, лютуватимеш... ти вільний робити, що схочеш... коли я закінчу. Тоді я тебе не зупинятиму.

Якусь мить Гаррі сердито дивився на нього, а тоді бухнувся на стілець навпроти Дамблдора і став чекати.

Дамблдор якийсь час дивився у вікно на залите сонцем подвір'я, а тоді глянув на Гаррі й заговорив:

— Гаррі, п'ять років тому ти прибув до Гоґвортсу, цілий і неушкоджений, як я й планував і задумував. Ну... не зовсім неушкоджений. Ти вже зазнав страждань. Я знав, що так буде, коли залишав тебе на порозі будинку твоїх тітки й дядька. Знав, що прирікаю тебе на десять гірких і нелегких років.

Він зробив паузу.

Гаррі мовчав.

— Ти можеш запитати... з повним на те правом... чому так мало бути. Чому тебе не могла взяти до себе якась чаклунська родина? Багато хто всиновив би тебе з великою радістю, мав би за щастя й за честь виховувати тебе як рідного.

У відповідь можу сказати, що найголовніше для мене було зберегти тобі життя. Ніхто, крім мене, не усвідомлював, яка страшна небезпека тобі загрожувала. Волдеморт зазнав поразки всього кілька годин тому. Але його посіпаки... деякі з них не менш жахливі за нього самого... були й далі на волі — злі, люті й жорстокі. А я мав прийняти рішення, думаючи ще й про майбутнє. Чи вірив я, що Волдеморт зник назавжди? Ні. Я не знав, десять, двадцять чи п'ятдесят років мине, поки він повернеться, але був переконаний, що так воно й буде. І ще я, добре його знаючи, не сумнівався, що він не заспокоїться, доки тебе не вб'є.

Я знав, що до Волдеморта, з його знанням чарів, не зможе дорівнятися, мабуть, ніхто з сучасних чаклунів. Знав, що навіть мої найскладніші і наймогутніші захисні заклятя й замовляння навряд чи встоять, якщо він відновить усю свою могутність.

Але я знав також і Волдемортові слабини. Тому я й прийняв таке рішення. Тебе мали оберігати стародавні чари, про які він знає, але які зневажає і, відповідно, завжди недооцінює — а це йому вилазить боком. Я маю на увазі те, що твоя мати померла, рятуючи тебе. Вона забезпечила тебе тривалим захистом, чого він аж ніяк не очікував, захис-

том, що й досі тече у твоїх жилах. Отож я довірився роду твоєї матері. Віддав тебе її єдиній живій родичці — сестрі.

— Вона мене не любить, — нарешті озвався Гаррі. — Їй наплювати...

— Але вона тебе прийняла, — урвав його Дамблдор. — Можливо, неохоче, без бажання, з обуренням, сердито, але прийняла і цим запечатала чари, які я на тебе наклав. Жертва твоєї матері перетворила кровний зв'язок на найпотужніший щит, яким я міг тебе захистити.

— Я все одно не...

— Доки ти мешкаєш під одним дахом зріднею твоєї матері, Волдеморт не може завдати тобі ніякої шкоди. Мати пролила свою кров, але ця кров і далі тече в твоїх жилах і в жилах її сестри. Її кров стала твоїм захистом. Тобі потрібно повертатися туди всього раз на рік, та доки то буде твій дім, Волдеморт нічим тобі не зашкодить. Твоя тітка про це знає. Я пояснив усе в листі, залишеному на порозі разом з тобою. Вона знає, що минулі п'ятнадцять років її житло вберігало тебе від смерті.

— Стривайте, — втрутився Гаррі. — Хвилиночку.

Він випростався на стільці і глянув на Дамблдора.

— Ви прислали їй ревуна. Казали, щоб вона пам'ятала... це ж був ваш голос...

— Я думав, — трохи нахилив голову Дамблдор, — що їй треба нагадати про угоду, яку вона уклала, прийнявши тебе. Я підозрював, що напад дементорів її налякає, покаже, як небезпечно мати такого названого сина, як ти.

— Він і налякав, — тихо підтвердив Гаррі. — Та не так її, як дядька. Він хотів мене вигнати, але тоді прийшов ревун, і вона... сказала, що я повинен залишитися.

Якийсь час він дивився в підлогу, а тоді сказав:

— Але який стосунок це має до...

Не міг вимовити Сіріусове ім'я.

— І ось п'ять років тому, — вів далі Дамблдор, наче й не переривав своєї розповіді, — ти прибув у Гоґвортс, не такий щасливий і не такий доглянутий, як би мені хотілося,

напівголодний, але живий і здоровий. Ти був не розманіженим принцом, а цілком нормальним, як для твоєї ситуації, хлопцем. Мій задум вдавався.

А потім... та ти й сам прекрасно пам'ятаєш усі події твого першого року в Гоґвортсі. Ти подолав усі труднощі й набагато раніше, ніж я собі думав, віч-на-віч зіткнувся з Волдемортом. Ти знову вижив. Ба більше. Ти загальмував його повернення до влади й могутності. Ти бився, як зрілий муж. Моя гордість за тебе не мала меж.

Але мій чудовий задум мав одну ваду, — провадив далі Дамблдор. — Очевидну ваду, яка могла все занапастити. Я це розумів ще тоді. Та успіх мого задуму мав величезне значення, тож я вирішив не допустити, щоб через цю ваду все пропало. Тільки я міг це зробити, тож мусив бути сильним. І ось настало перше моє випробування, коли ти лежав у шкільній лікарні, одужуючи після битви з Волдемортом.

— Не розумію, про що ви говорите, — здивувався Гаррі.

— Пригадуєш, ти запитав мене в шкільній лікарні, чому Волдеморт намагався вбити тебе ще немовлям?

Гаррі ствердно кивнув головою.

— Може, я ще тоді мав тобі все сказати?

Гаррі мовчки дивився в блакитні Дамблдорові очі, а серце його знову несамовито закалатало.

— Ти ще не помітив вади мого задуму? Мабуть, ні. Як ти пам'ятаєш, я вирішив тобі не відповідати. В одинадцять років, подумав я, ще рано все знати. Я не мав наміру розповідати тобі правду в одинадцять років. Занадто серйозні знання для такого юного віку.

Але я ще тоді мав би розпізнати небезпечні ознаки. Мав би спитати себе, чому я не відчув тривоги, що ти так рано поставив запитання, на яке мені колись доведеться давати жахливу відповідь. Мав би усвідомити, що я в той день надто охоче вхопився за можливість нічого тобі не відповідати... ти був ще такий малий... занадто малий.

І ось почався другий рік твого навчання в Гоґвортсі. І зно-

ву ти постав перед випробуваннями, які не випадають на долю навіть дорослих чаклунів. Знову ти перевершив мої найсміливіші сподівання. Але ти більше не питав, чому Волдеморт залишив на тобі цю мітку. Так, ми говорили про твій шрам... майже впритул наблизилися до цієї теми. Чому я тобі нічого не розповів?

Бо мені здавалося, що в дванадцять років одержати таку інформацію не набагато краще, ніж в одинадцять. Я дозволив тобі піти від мене, закривавленому, виснаженому, але радісному. Якщо й відчував певну незручність, що не розповів тобі абсолютно все, то швидко про неї забув. Ти все ще залишався великою дитиною, і я не наважився зіпсувати тобі той переможний вечір...

Помітив, Гаррі? Ти вже бачиш, у чому полягала вада мого чудового задуму? Я потрапив у пастку, яку сам і передбачав, якої хотів уникнути і мусив уникнути.

— Я не...

— Я занадто тебе оберігав, — відверто зізнався Дамблдор. — Мені більше хотілося, щоб ти був щасливий, аніж щоб знав правду, я більше дбав про твій спокій, ніж про мій задум, про твоє життя, а не про життя інших, що могли б його втратити, якби мій задум зазнав невдачі. Іншими словами, я діяв саме так безглуздо, як і розраховував Волдеморт.

Що можна сказати на моє виправдання? Нехай би хтось спробував стежити за тобою так, як я... Я пильнував тебе набагато ретельніше, ніж ти собі можеш уявити... Нехай хтось скаже, що я не хотів тебе вберегти від зайвого болю після стількох страждань. Мене не обходило, скільки безіменних і безликих людей чи істот загине в туманному майбутньому, якщо зараз ти був живий, здоровий і щасливий. Я ж ніколи й не мріяв відповідати за такого, як ти.

Почався третій рік твого навчання. Я здалеку спостерігав, як ти боровся з дементорами, як знайшов Сіріуса, дізнався, хто він такий і врятував його...

Чи мав я сказати все тоді, коли ти тріумфально вирвав

свого хрещеного батька з міністерських лабетів? Коли тобі вже було тринадцять, мої виправдання звучали надто надумано. Ти був ще юний, але вже довів свою винятковість. Гаррі, мене гризли докори сумління. Я знав, що скоро настане час...

А торік ти вибрався з лабіринту, побачивши, як загинув Седрик Діґорі, і сам ледве уникнув смерті... і я знову не сказав тобі, хоч знав, що мушу зробити це якнайшвидше, бо Волдеморт повернувся. І ось сьогодні я розумію, що ти давно вже був готовий отримати знання, які я так довго від тебе приховував. Ти давно довів, що можеш нести цей тягар. Мене виправдовує тільки те, що ти й так мав на собі більше тягарів, ніж будь-який учень у цій школі. Тож я не наважувався додати ще один... найважчий.

Гаррі чекав, але Дамблдор мовчав.

— Я все одно нічого не розумію.

— Волдеморт намагався тебе вбити ще немовлям через пророцтво, зроблене незадовго до твого народження. Він знав про це пророцтво, хоч і не знав його повного змісту. Вирішив убити тебе немовлям, бо вважав, що таким чином звершить саме пророцтво. Виявив, що помилився, і це дорого йому коштувало, бо смертоносне закляття вразило рикошетом його самого. Отож, повернувши собі тіло, а особливо після того як ти неймовірним чином урятувався від нього торік, він забажав почути це пророцтво повністю. Це й була та зброя, що він її так невтомно шукав, відколи повернувся: знання про те, як тебе знищити.

Сонце вже піднялося досить високо, і Дамблдорів кабінет був залитий ним ущерть. Скляна шафка, у якій лежав меч Ґодрика Ґрифіндора, відсвічувала біло і тьмяно, уламки приладів, розкидані Гаррі по підлозі, іскрилися, наче дощові краплини, а за спиною в нього ледь чутно цвірінькало в гніздечку з попелу пташеня Фоукс.

— Пророцтво розбилося, — безпорадно проказав Гаррі. — Я тяг Невіла догори по тих лавах... у залі з аркою, а мантія в нього роздерлася й воно випало...

— Розбився тільки запис пророцтва, що зберігався у відділі таємниць. Але пророцтво було зроблено для певної особи, і та особа має змогу досконало його відтворити.

— А хто його чув? — запитав Гаррі, хоч і здогадувався, яка буде відповідь.

— Я, — зізнався Дамблдор. — Холодної вогкої ночі шістнадцять років тому в кімнаті готельчика над шинком "Кабаняча голова" я мав зустрітися з кандидаткою на посаду вчителя віщування, хоч узагалі не збирався залишати в школі цей предмет. Кандидатка, одначе, була пра-пра-правнучкою дуже відомої й обдарованої провидиці, тож я з люб'язності вирішив з нею побачитися. Був розчарований. Мені здалося, що вона сама не мала й крихти того дару. Якомога чемніше я їй відповів, що вона, на жаль, не відповідає вимогам посади, і вже розвернувся, щоб вийти.

Дамблдор підвівся і пішов повз Гаррі до чорної шафки біля Фоуксового сідала. Нахилився, відсунув засув і витяг звідти неглибоку кам'яну чашу з вирізьбленими на ній рунами, ту, в якій Гаррі побачив, як його батько знущався зі Снейпа. Дамблдор знову підійшов до свого стола, поставив на нього сито спогадів і приклав чарівну паличку собі до скроні. Видобув з неї сріблясті, тонкі, мов павутиння, ниточки думок і чарівною паличкою переніс їх у чашу. Знову сів за стіл і якийсь час дивився, як кружляють у ситі спогадів його думки. Тоді зітхнув і торкнувся сріблястої речовини кінчиком чарівної палички.

Звідти виросла загорнута в шалі постать з неймовірно побільшеними за скельцями окулярів очима. Постать повільно оберталася, не відриваючи ніг від чаші. І раптом Сивіла Трелоні заговорила не звичним своїм ефемерним, потойбічним голосом, а хрипким і різким тоном, який Гаррі вже доводилося колись чути:

"Наближається той, хто зможе перемогти Темного Лорда... народжений наприкінці сьомого місяця тими, хто тричі кидав йому виклик... і Темний Лорд позначить його як рівного собі, але він володітиме силою, недоступною Тем-

ному Лордові... і хтось один загине від руки іншого, бо разом їм жити не судилося... той, хто зможе перемогти Темного Лорда, народиться наприкінці сьомого місяця..."

Повільно обертаючись, професорка Трелоні занурилася в срібну масу і зникла.

Тиша в кабінеті аж бриніла. Ні Дамблдор, ні Гаррі, ні жоден портрет не промовили й словечка. Принишк навіть Фоукс.

— Професоре Дамблдоре? — ледь чутно озвався Гаррі, бо Дамблдор, що й далі дивився на сито спогадів, був занурений у власні думки. — Це... це означало... що це означало?

— Це означало, — пояснив Дамблдор, — що особа, котра єдина має змогу остаточно подолати Лорда Волдеморта, народилася в кінці липня майже шістнадцять років тому. Цей хлопець мав народитися в батьків, котрі вже тричі кидали виклик Волдемортові.

Гаррі відчув, ніби щось на нього насувається. Йому знову стало важко дихати.

— Тобто... я?

Дамблдор якусь мить дивився на нього крізь окуляри.

— Найдивніше, Гаррі, — спокійно мовив він, — що це міг би бути й не ти. Сивілине пророцтво могло стосуватися двох хлопців, народжених того року наприкінці липня, чиї батьки були в Ордені Фенікса і тричі ледве рятувалися від Волдеморта. Один з них — ти. А другий — Невіл Лонґботом.

— Але ж... чому тоді на кулі з пророцтвом було моє, а не Невілове ім'я?

— На офіційному записі пророцтва поміняли наліпку після того, як Волдеморт напав на тебе, коли ти ще був немовлям, — пояснив Дамблдор. — Доглядач зали Пророцтв вирішив, що Волдеморт намагався тебе вбити тому, що знав — Сивілине пророцтво стосується саме тебе.

— То... це можу бути й не я? — запитав Гаррі.

— Боюся, — сказав Дамблдор так повільно, ніби кожнісіньке слово коштувало йому страшенних зусиль, — що це, поза сумнівом, саме *ти*.

— Але ж ви казали... Невіл теж народився наприкінці липня... а його мама й тато...

— Ти забуваєш наступну частину пророцтва про визначальну рису хлопця, котрий здатен перемогти Волдеморта... Волдеморт сам *"позначить його як рівного собі"*. Що він і зробив, Гаррі. Вибрав тебе, а не Невіла. Залишив тобі шрам, що став благословенням і прокляттям водночас.

— Але ж він міг і помилитися! — заперечив Гаррі. — Міг позначити не того!

— Він обрав хлопця, в якому бачив найбільшу для себе загрозу, — сказав Дамблдор. — І зверни увагу, Гаррі, що обрав не чистокровного чаклуна (а тільки такі, на його переконання, варті життя й поваги), а напівкровного, покруча, яким був і сам. Побачив у тобі самого себе, а позначивши тебе шрамом, не вбив тебе, як намірявся, а дав силу і майбуття, завдяки чому ти врятувався від нього вже не раз, а чотири рази... а цього не змогли досягти ні твої, ні Невілові батьки.

— Чому ж він тоді це зробив? — запитав Гаррі, який від почутого заціпенів і похолов. — Чому він намагався вбити мене ще немовлям? Міг би зачекати й побачити, хто з нас буде небезпечніший, коли виросте — я чи Невіл, і вже тоді вбивати...

— Можливо, це був би практичніший варіант, — погодився Дамблдор, — але ж Волдеморт не мав повної інформації про пророцтво. Готельчик "Кабаняча голова", вибраний Сивілою через дешевизну, здавна приваблював, скажімо так, своєріднішу публіку, ніж "Три мітли". Як і ти зі своїми друзями, так і я тієї ночі усвідомив на свою голову, що в цьому місці ніколи не можна бути впевненим, що тебе не підслухають. Зрозуміло, йдучи на зустріч з Сивілою Трелоні, я й не припускав, що почую щось гідне підслуховування. На моє... на наше... щастя, того, хто підслуховував, досить скоро викрили й витурили з будинку, тож він встиг почути лише частину пророцтва.

— То він почув?..

— Почув тільки початок, частину про народження в липні

хлопця, батьки якого тричі кидали виклик Волдемортові. Через це підслуховувач не зміг попередити свого хазяїна, що, нападаючи на тебе, він ризикує передати тобі свою силу і позначить тебе як рівного собі. Тому Волдеморт не знав, що нападати на тебе небезпечно, і що мудріше буде зачекати й дізнатися більше. Він не знав, що ти володітимеш *"силою, недоступною Темному Лордові..."*

— Але ж це не так! — вигукнув здушеним голосом Гаррі. — Я не володію недоступною йому силою, я не міг би навіть битися з ним на рівних, я не можу заволодівати людьми чи... чи їх убивати...

— У відділі таємниць є зала, — урвав його Дамблдор, — яка весь час замкнена. Там міститься сила, водночас прекрасніша і жахливіша за смерть, за людський розум, за природну стихію. Це ще, мабуть, і найзагадковіша з усіх таємниць, що там зберігаються. Ти добре володієш силою, що схована в тій залі, а ось Волдеморт — анітрохи. Ця сила спонукала тебе кинутися на порятунок Сіріуса. Ця сила врятувала й тебе самого, не дала Волдемортові тобою заволодіти, бо він не зміг би перебувати в тілі, сповненому тієї сили, яку він зневажає. Врешті-решт, не мало великого значення, що ти не зміг перекрити доступ до свого мозку. Тебе врятувало серце.

Гаррі заплющив очі. Якби він не кинувся рятувати Сіріуса, Сіріус би не помер... Більше для того, щоб хоч ненадовго відігнати неминучі думки про Сіріуса, аніж сподіваючись відповіді, Гаррі запитав: — Кінець пророцтва... там щось було про те, що... *"разом їм..."*

— *"... жити не судилося"*, — завершив фразу Дамблдор.

— Отож, — мовив Гаррі, черпаючи слова немовби з глибоченної криниці розпачу, — це означає, що... що один з нас повинен убити другого... врешті-решт?

— Так, — підтвердив Дамблдор.

Досить довго вони мовчали. Десь за стінами кабінету Гаррі чув голоси — мабуть, то учні вже йшли на сніданок. Не вірилося, що є на світі люди, які їдять, сміються й нічого

не знають та й не хочуть знати, що Сіріус покинув їх назавжди. Сіріус уже був ніби за мільйони кілометрів, але частинка Гаррі ще й далі вірила — якби він відхилив ту завісу, то знайшов би Сіріуса, і Сіріус поглянув би на нього, привітав би своїм уривчастим сміхом...

— Мабуть, я повинен тобі пояснити ще одне, — вагаючись, мовив Дамблдор. — Ти, може, дивувався, чому я не обрав тебе старостою? Мушу визнати... я подумав... що ти маєш на своїх плечах і так завеликий тягар.

Гаррі подивився на Дамблдора й побачив, як по його обличчі у довжелезну срібну бороду скотилася сльоза.

— РОЗДІЛ ТРИДЦЯТЬ ВОСЬМИЙ —

Початок другої війни

ТОЙ-КОГО-НЕ-МОЖНА-НАЗИВАТИ ПОВЕРТАЄТЬСЯ

"У короткій заяві, виголошеній у п'ятницю ввечері, міністр магії Корнеліус Фадж підтвердив, що Той-Кого-Не-Можна-Називати повернувся в країну і знову почав активну діяльність.

— З величезною прикрістю мушу підтвердити, що чаклун, який називає себе "Лорд"... ви знаєте, кого я маю на увазі... живий і знову перебуває поміж нас, — сказав стомлений і збентежений Фадж, звертаючись до журналістів. — З не меншою прикрістю маємо повідомити про масовий бунт дементорів Азкабану, що відмовилися служити міністерству. На нашу думку, дементори зараз підкоряються Лордові... чи як там його називають.

— Закликаємо чаклунську громаду виявляти пильність. Міністерство зараз друкує довідники з елементарної родинної та особистої безпеки, і наступного місяця вони безкоштовно надійдуть у всі чаклунські будинки.

Чаклунська спільнота зустріла міністерську заяву з хвилюванням і тривогою, бо ще минулої середи міністерство запевняло, що "настирливі чутки про перебування серед нас Відомо-Кого не мають під собою жодних підстав".

Подробиці подій, що привели до рішучої зміни міністерських позицій, невідомі, хоч є підстави вважати, що Той-Кого-Не-Можна-Називати зі зграєю його добірних поплічників, відомих як смертежери, у четвер увечері прорвався в саме Міністерство магії.

Албус Дамблдор, поновлений на посадах директора Ґоґвортської школи чарів і чаклунства, члена Міжнародної конфедерації чаклунів і головного мага Чарверсуду, поки що недоступний для коментарів. Увесь минулий рік він наполягав, що Відомо-Хто не помер, як усі сподівалися й вірили, а набирає поплічників для нової спроби захоплення влади.

Тим часом "Хлопець, що вижив"...

— А ось і про тебе, Гаррі. Я так і знала, що вони й тебе

сюди приплутають, — повідомила Герміона, зиркаючи на нього поверх газети.

Вони були в шкільній лікарні. Гаррі сидів на краєчку Ронового ліжка і слухав Герміону, що читала їм першу шпальту "Недільного віщуна". Джіні, якій мадам Помфрі миттєво зцілила перелом, згорнулася клубочком у ногах Герміонининого ліжка. Ніс у Невіла теж загоївся, і він сидів на стільці між двома ліжками, а Луна, що забігла їх провідати, читала догори дриґом останнє число "Базікала" і Герміони навіть не слухала.

— То він тепер знову "хлопець, що вижив"? — похмуро буркнув Рон. — Уже не "фантазер, що хизується собою"?

Він набрав цілу жменю шоколадних жабок, величезна купа яких височіла на тумбочці біля його ліжка, кинув кілька Гаррі, Джіні й Невілу і здер зубами обгортку зі своєї. На його руках — там, де їх обмотали щупальця мізків, — і досі були глибокі шрами. Мадам Помфрі казала, що думки залишають найглибші рани, хоч відколи вона почала щедро змащувати їх "Забувальним єлеєм доктора Аблі", ситуація поліпшилася.

— Так, Гаррі, тепер вони відгукуються про тебе дуже класно, — сказала Герміона, переглядаючи статтю. — *"Самотній голос правди... його вважали неврівноваженим, але він ніколи не зраджував своїх переконань... був змушений терпіти глузування й наклепи..."* Цікаво, — спохмурніла вона, — тут навіть не згадується, що це вони самі й поширювали у "Віщуні" глузування й наклепи...

Герміона ледь-ледь скривилася від болю й схопилася рукою за ребро. Закляття, яким її вразив Дологов, хоч і справило менший ефект, ніж якби він спромігся вимовити його вголос, та все одно, за словами мадам Помфрі, "завдало величенької шкоди". Герміона мусила щоденно пити по десять різних настоянок, почувалася вже значно краще, тож страшенно нудилася в шкільній лікарні.

— *"Остання спроба Відомо-Кого захопити владу", сторінка друга—четверта; "Що мало розказати нам міністерство", сторінка п'ята; "Чому ніхто не прислухався до*

Албуса Дамблдора", сторінка шоста—восьма; "Ексклюзивне інтерв'ю з Гаррі Поттером", сторінка дев'ята..." — Герміона відкинула газету, — тепер вони мають про що писати. І це інтерв'ю з Гаррі аж ніяк не ексклюзивне, бо воно було надруковане в "Базікалі" кілька місяців тому...

— Тато його їм продав, — неуважно пояснила Луна, перегортаючи сторінку "Базікала". — Отримав за це непогані гроші, тож ми влітку вирушаємо з експедицією у Швецію, спробуємо там зловити зім'яторогого хропача.

Герміона насилу стрималася від сміху, а тоді буркнула:

— Просто чудово.

Джіні перехопила погляд Гаррі й швидко відвернулася, ледь не пирхнувши.

— До речі, — випросталася й знову скривилася від болю Герміона, — а що там діється в школі?

— Флитвік уже висушив Фредове з Джорджем болото, — повідомила Джіні, — до того ж зробив це за три секунди. Але залишив крихітну калюжку під вікном і обгородив її мотузками...

— Навіщо? — отетеріла Герміона.

— Та каже, що в ній дуже цікаві чари, — стенула плечима Джіні.

— А мені здається, що він її зберіг як пам'ятник Фредові й Джорджу, — прогугнявив Рон з повним ротом шоколаду. — До речі, це вони мені прислали, — махнув він на цілу гору жабок. — Мабуть, у них добре йдуть справи з тією крамничкою жартів.

Герміона несхвально зиркнула на нього й запитала:

— То з поверненням Дамблдора все вже заспокоїлось?

— Так, — відповів Невіл, — усе знову нормально.

— Філч, мабуть, дуже радий? — поцікавився Рон, спираючи на графин вкладку від шоколадної жабки із зображенням Дамблдора.

— Де там, — усміхнулася Джіні. — На нього зараз тяжко дивитися... — Вона перейшла на шепіт. — Ходить і бубонить, що нікого кращого за Амбридж у Гоґвортсі ще не було...

Усі шестеро озирнулися. Професорка Амбридж лежала, втупившись у стелю, на ліжку з протилежного краю палати. Дамблдор сам пішов до лісу рятувати її від кентаврів. Як він це зробив, і як йому без найменшої подряпинки вдалося вивести з-під дерев професорку Амбридж, ніхто не знав, а сама Амбридж нічого не розповідала. Після повернення в замок вона не вимовила жодного слова. Ніхто не знав, що з нею сталося. Її зазвичай охайне волосся мишачого кольору було тепер розколошкане, і з нього ще й досі стирчали уламки гілочок та листя, проте загалом вона не зазнала ніяких ушкоджень.

— Мадам Помфрі каже, що в неї просто шок, — прошепотіла Герміона.

— Скоріше, просто злиться, — припустила Джіні.

— Так, бо відразу оживає, якщо зробити отак, — сказав Рон і заклацав язиком, наслідуючи цокання копит. Амбридж блискавично сіла на ліжку, дико роззираючись.

— Щось сталося, пані професорко? — вистромила голову зі свого кабінету мадам Помфрі.

— Ні... ні... — відказала Амбридж, знову падаючи на подушки. — Мабуть, мені наснилося...

Герміона й Джіні затулили роти простирадлами, щоб заглушити регіт.

— Якщо ми вже згадали про кентаврів, — сказала Герміона, пересміявшись, — то хто тепер учитель віщування? Фіренце залишається?

— Мусить, — припустив Гаррі, — бо ж інші кентаври назад його не приймуть.

— Схоже, що викладатимуть і він, і Трелоні, — сказала Джіні.

— Можу закластися, що Дамблдор і сам би з радістю спекався Трелоні, — додав Рон, пережовуючи вже чотирнадцяту жабку. — До речі, цей предмет узагалі нікому не потрібний, Фіренце теж не набагато кращий...

— Як ти можеш таке казати? — здивувалася Герміона. — Після того як з'ясувалося, що справжні пророцтва таки є?

Серце в Гаррі закалатало. Він не розповідав ні Ронові, ні Герміоні, та й узагалі нікому, про що саме йшлося в тому пророцтві. Невіл їм сказав, що куля з пророцтвом розбилася, коли Гаррі тягнув його по сходах у залі Смерті, а Гаррі не поспішав нічого пояснювати. Він ще не готовий був бачити їхню реакцію на те, що мусить стати або вбивцею, або жертвою — іншого не дано...

— Шкода, що воно розбилося, — похитала головою Герміона.

— Шкода, — погодився Рон. — Зате Відомо-Хто не довідався, що ж там було... Куди це ти? — здивовано й розчаровано глянув він на Гаррі, що встав з ліжка.

— До Геґріда, — відповів він. — Він щойно повернувся, а я пообіцяв, що відвідаю його й розповім, як ви почуваєтеся.

— Ну, то добре, — буркотливо сказав Рон, дивлячись на клаптик ясно-синього неба за вікном палати. — Ми теж би з радістю пішли.

— Передай від нас вітання! — крикнула Герміона, коли Гаррі вже виходив з палати. — І запитай, що там сталося з... з його маленьким другом!

Гаррі помахав рукою, показуючи, що все почув і зрозумів, і вийшов з палати.

У замку було дуже тихо навіть як на неділю. Усі, зрозуміло, були на сонячному подвір'ї, радіючи, що завершилися іспити і маючи попереду ще кілька днів у школі, не затьмарених ні повторенням матеріалу, ні домашніми завданнями. Гаррі повільно йшов безлюдним коридором, поглядаючи у вікна. Бачив, як хтось шугає в повітрі над квідичним полем, а в озері кілька учнів купалися в товаристві велетенського кальмара.

Гаррі ніяк не міг вирішити — хоче він бути серед людей чи ні. Коли бував у товаристві, то хотів звідти піти, а коли залишався сам, то хотілося чиєїсь компанії. Подумав, що справді варто відвідати Геґріда, бо, відколи повернувся, навіть з ним нормально не порозмовляв...

Щойно Гаррі зійшов у вестибюль, як з дверей слизеринської вітальні вийшли Мелфой, Креб і Ґойл. Гаррі застиг на місці, те ж саме зробили Мелфой з дружками. Крізь відчинені вхідні двері знадвору долинали крики, сміх і плюскіт води.

Мелфой озирнувся — Гаррі знав, що той перевіряє, чи немає поблизу вчителів, — а тоді глянув на Гаррі й сказав приглушеним голосом:

— Вважай, карочє, Поттер, що ти труп.

Гаррі здивовано підняв брови.

— Цікаво, — усміхнувся він, — як же це я й досі ходжу...

Гаррі ще ніколи не бачив Мелфоя таким лютим. Відчув певне задоволення, дивлячись на його бліде гостре й викривлене лютою обличчя.

— Ти за все заплатиш, — прошипів Мелфой. — Карочє, за те, що ти зробив моєму старому, ти заплатиш *мені*...

— Ой, як страшно, — саркастично сказав Гаррі. — Мабуть, Лордик Волдемортик просто хлопчик порівняно з вами... Що таке? — додав він, бо Мелфой, Креб і Ґойл отетеріли, почувши це ім'я. — Він же дружбан твого старого, хіба ні? Невже ви його злякалися?

— Думаєш, Поттер, що ти, тіпа, крутий, — насувався на нього Мелфой разом з Кребом і Ґойлом. — Зажди-зажди. Я ще до тебе доберуся. Тобі не вдасться засадити мого старого за ґрати...

— А я думав, що вже засадив, — відказав Гаррі.

— Дементори покинули Азкабан, — трохи заспокоївся Мелфой. — Карочє, мій старий разом з усіма іншими незабаром звідти повернеться...

— Ну то й що, — знизав плечима Гаррі. — Зате тепер усім відомо, що вони мерзотники...

Мелфоєва рука потяглася до чарівної палички, але Гаррі був набагато швидший. Він уже свою паличку витяг, а Мелфоєві пальці ще навіть не сягнули в кишеню.

— Поттере!

Чийсь голос забринів на весь вестибюль. Це Снейп піднявся сходами зі свого підвального кабінету, і Гаррі від-

разу відчув ненависть, незрівнянну з його зневагою до Мелфоя... хоч би там що казав Дамблдор, але він ніколи не пробачить Снейпові... ніколи...

— Поттере, що ти тут виробляєш? — як завжди холодно запитав Снейп, підходячи до них.

— Вирішую, яким закляттям ушкварити Мелфоя, пане професоре, — сердито відповів Гаррі.

Снейп вирячився на нього.

— Негайно сховай чарівну паличку, — коротко наказав він. — Десять очок з Ґриф...

Снейп зиркнув на величезні пісочні годинники на стіні й глузливо посміхнувся.

— Ага. Бачу, що в ґрифіндорському годиннику вже не залишилося, чого й знімати. Тоді ми, Поттере, просто...

— Додамо?

До вестибюлю увійшла професорка Макґонеґел. В одній руці вона тримала картатий саквояж, а другою важко спиралася на ціпок, але поза тим вигляд мала цілком непоганий.

— Професорко Макґонеґел! — покрокував до неї Снейп. — Бачу, ви повернулися з лікарні Святого Мунґо!

— Так, професоре Снейпе, — відповіла професорка Макґонеґел і скинула з плечей дорожнього плаща, — я знову, як нова копійка. Ви... Креб... Ґойл...

Владно поманила їх пальцем, і вони незграбно почовгали до неї своїми здоровецькими ножиськами.

— Нате! — шпурнула професорка Кребові саквояж, а Ґойлові плащ, — віднесіть у мій кабінет.

Ті поплелталися мармуровими сходами нагору.

— Ну що ж, — поглянула професорка Макґонеґел на пісочні годинники. — Гадаю, Поттерові з друзями варто додати по п'ятдесят очок кожному за те, що попередили всіх про повернення Відомо-Кого! Що ви на це скажете, професоре Снейп?

— Що? — перепитав Снейп, хоч Гаррі розумів, що він чудово все почув. — Ага... ну... мабуть...

— Отож по п'ятдесят очок Поттерові, обом Візлі, Лонґбо-

тому і міс Ґрейнджер, — сказала професорка Макґонеґел — і в нижню клепсидру ґрифіндорського пісочного годинника посипалася ціла злива рубінів. — Ага... і ще, мабуть, п'ятдесят очок для міс Лавґуд, — додала вона — і в рейвенкловській клепсидрі також побільшало сапфірів. — То ви, професоре Снейп, здається, хотіли зняти з Поттера десять очок... будь ласка...

Кілька рубінів повернулося у верхню клепсидру, проте в нижній все одно залишилося чимало.

— Поттере, Мелфою, в такий чудовий день вам краще піти прогулятися, — весело додала професорка Макґонеґел.

Гаррі не треба було повторювати двічі. Він сховав чарівну паличку в кишеню і пішов надвір, навіть не глянувши на Снейпа з Мелфоєм.

Яскраве сонце сліпило йому очі, коли він прямував галявиною до Геґрідової хижі. Скрізь на траві лежали учні — засмагали, розмовляли, читали "Недільний віщун", ласували цукерками й озиралися на нього. Хтось озивався, а хтось просто махав руками, намагаючись продемонструвати, як і "Віщун", що тепер він для них герой. Гаррі не звертав на них уваги. Не знав, що саме їм відомо про позавчорашні події, але й досі ухилявся від розпитувань.

Постукав у двері Геґрідової хатини, і спершу вирішив, що того немає вдома, але тут з-за рогу вистрибнув Іклань і мало не збив його з ніг своїм радісним вітанням. Виявилося, що Геґрід збирав на городі за хатою квасолю.

— Всьо файно, Гаррі! — засяяв він усмішкою, коли Гаррі підійшов до тину. — Заходь, заходь, вип'ємо по горнєтку кульбаб'ячого сочку...

— Як ся маєш? — запитав Геґрід, коли вони посідали за його дерев'яним столом, тримаючи по склянці крижаного соку. — З тобою... е-е... всьо файно?

Гаррі бачив зі стурбованого виразу Геґрідового обличчя, що той мав на увазі аж ніяк не здоров'я.

— Усе нормально, — відповів Гаррі, не бажаючи говорити про те, на що натякав Геґрід. — То де ти був?

— Ховався в горах, — відповів Геґрід. — У печері, так як колись то робив Сірі...

Геґрід зупинився на півслові, прокашлявся, зиркнув на Гаррі й відсьорбнув добрячий ковток соку.

— Але ниньки я осьо знову вдома, — зітхнув він.

— Вигляд у тебе вже кращий, — почав Гаррі, сповнений рішучості навіть не згадувати Сіріуса.

— Шо? — перепитав Геґрід, а тоді помацав своє обличчя велетенською рукою. — Еге ж. Ґропик тепер поводиться набагато ліпше, набагато. Скажу по правді, він си страшенно втішив, коли я повернувся. Файний хлопака, направду... Я си гадаю, шо варто би було підшукати йому якусь кобітку... жіночку...

Гаррі мав би тієї ж миті відмовити Геґріда від цієї ідеї. Сама думка про появу в лісі ще й велетки, цілком можливо, навіть дикішої й свавільнішої за Ґропа, могла налякати кого завгодно, але Гаррі не мав сили сперечатися на цю тему. Йому знову захотілося побути на самоті, тож він вирішив якнайскоріше відкланятися і почав поспіхом пити кульбаб'ячий сік.

— Гаррі, всі теперка знают, що ти казав правду, — несподівано додав упівголоса Геґрід. Уважно приглядався до Гаррі. — Так воно краще, га?

Гаррі стенув плечима.

— Чуєш... — перехилився Геґрід до нього над столом, — я знав Сіріуса довше за тебе... він загинув у бою... він так завше хотів відійти...

— Нікуди він не хотів відходити! — сердито відрізав Гаррі.

Геґрід схилив свою велику кудлату голову.

— Нє, факт, що нє, — тихенько погодився він. — Та все одно, Гаррі... він був не з тих, що сидять си в хаті тоді, як інші б'ються. Він би собі не пробачив, якби не вирушив на поміч...

Гаррі схопився на ноги.

— Мушу відвідати в лікарні Рона й Ґерміону, — скоромовкою проказав він.

— А-а-а... — засмутився Геґрід. — Тоді... всьо файно, Гаррі... бережи себе, і заскакуй, як будеш мати хви...

— Так... добре...

Гаррі кинувся до дверей. Знову вийшов на сонце, перш ніж Геґрід устиг з ним попрощатися. І знову з галявини його кликали учні. Заплющив на кілька секунд очі, бажаючи, щоб вони всі зникли, щоб розплющити очі й побачити, що він тут сам...

Кілька днів тому, ще до того як закінчилися іспити і він побачив видіння, нав'язане йому Волдемортом, Гаррі віддав би що завгодно, аби чаклунська громада дізналася, що він каже правду, повірила в повернення Волдеморта й переконалася, що Гаррі не брехун і не божевільний. Але тепер...

Він пройшовся понад озером, сів на березі, сховавшись за кущами від настирливих поглядів, і замислився, дивлячись на сонячні іскри на воді...

Хотілося побути на самоті, бо після тієї розмови з Дамблдором він узагалі почувався відокремленим від усіх. Між ним і рештою світу постав невидимий бар'єр. Гаррі був — причому завжди — мічений. Просто ніколи як слід не розумів, що це означає...

І все ж таки, сидячи на березі озера, відчуваючи жахливий тягар журби і біль свіжої, незагоєної рани після втрати Сіріуса, Гаррі не сказав би, що він охоплений великим страхом. Світило сонце, навколо сміялися учні, і він, хоч і був далекий від них усіх, так, ніби належав до іншої раси, ніяк не міг повірити, що попереду в житті його очікує скоєння вбивства або ж загибель...

Довго сидів і дивився на воду, намагаючись не думати про хрещеного батька й не згадувати, що саме навпроти, на протилежному березі, Сіріус колись знепритомнів, відбиваючись від сотні дементорів...

Сонце вже сіло, і Гаррі відчув, що змерз. Підвівся і, витираючи рукавом обличчя, пішов до замку.

*

Рон з Герміоною цілком одужали і вийшли зі шкільної лікарні за три дні до кінця чверті. Герміоні весь час хотілося заговорити про Сіріуса, та Рон цитькав на неї щоразу, як вона згадувала це ім'я. Гаррі ще й досі не був певний, чи хоче заводити розмову про хрещеного батька. Його думки мінялися разом з настроєм. Достеменно знав лиш одне: хоч який він був тут нещасний, але через кілька днів, коли повернеться в будинок номер чотири на Привіт-драйв, страшенно сумуватиме за Ґоґвортсом. Хоч Гаррі тепер і розумів, чому саме має туди щоліта повертатися, краще йому від цього не ставало. Правду кажучи, повернення додому ще ніколи його так не жахало.

Професорка Амбридж покинула Ґоґвортс за день до закінчення чверті. Обідньої пори крадькома вислизнула зі шкільної лікарні, сподіваючись, мабуть, зникнути непомітно, але, на її превеликий жаль, дорогою натрапила на Півза. Той скористався останньою нагодою виконати Фредову вказівку і радісно переслідував її територією школи, луплячи по черзі то ціпком, то шкарпеткою, повною крейди. Учні повибігали у вестибюль, щоб подивитись, як вона дає драпака, а вихователі гуртожитків лише вдавали, що їх угамовують. Професорка Макґонеґел почала було кволо протестувати, а тоді знову впала на стілець за вчительським столом і, майже не криючись, висловила жаль, що не може й сама бігти й улюлюкати в спину Амбридж, бо позичила Півзові свого ціпка.

Настав останній шкільний вечір. Більшість учнів уже спакувалися й поспішали на прощальний бенкет з нагоди завершення навчального року, а ось Гаррі ще й не починав складати речі.

— Спакуєшся завтра! — підганяв Рон, чекаючи біля дверей спальні. — Ходімо, я вмираю з голоду.

— Мені тут недовго... а ти собі біжи...

Та коли за Роном зачинилися двері, Гаррі все ще не поспішав пакуватися. Йому анітрохи не хотілося йти на про-

щальний бенкет. Він боявся, що Дамблдор згадає його в своїй промові. Зрозуміло, він говоритиме про Волдемортове повернення. Зрештою, торік він теж казав про це учням...

Гаррі вийняв з самісінького дна валізи кілька зібганих мантій, щоб покласти туди вже складені, аж тут помітив у куточку абияк загорнутий пакунок. Не міг пригадати, звідки він там узявся. Нахилився, витяг його з-під кросівок і придивився уважніше.

За якусь секунду збагнув, що то таке. Це ж йому дав Сіріус перед виходом з будинку номер дванадцять на площі Ґримо. *"Скористайся цим, якщо я буду потрібен, добре?"*

Гаррі сів на ліжко й розгорнув пакунок. З нього випало маленьке квадратне дзеркальце. Було воно старезне й брудне. Гаррі підніс його до обличчя й побачив там своє віддзеркалення. Перевернув його і прочитав нашкрябану ззаду інструкцію Сіріуса:

"Це дзеркальце складається з двох частин, і друга його половинка в мене. Якщо захочеш зі мною поговорити, назви дзеркальцеві моє ім'я. Ти з'явишся в моєму дзеркальці, а я говоритиму в твоєму. Ми з Джеймсом частенько ним користувалися, коли відбували покарання у різних учителів".

Серце Гаррі закалатало. Пригадав, як чотири роки тому побачив своїх покійних батьків у дзеркалі Яцрес. Він знову зможе розмовляти з Сіріусом, зараз, негайно... він це знав...

Озирнувся, щоб пересвідчитись, що тут нікого немає. Спальня була порожня. Знову подивився в дзеркальце, тоді тремтячими руками підніс його до обличчя і виразно й голосно промовив: — Сіріус.

Поверхня дзеркальця запітніла від його дихання. Підніс дзеркальце ще ближче, мало не вибухаючи від хвилювання, але очі, що дивилися на нього звідтіля, були, безсумнівно, його власними. Ретельно протер дзеркальце й знову дуже виразно промовив кожнісінький склад:

— Сіріус Блек!

Нічого не сталося. Розчароване обличчя, що дивилося з дзеркальця, зрозуміло, належало йому самому...

"Коли Сіріус провалився в арку, то не мав при собі дзеркальця, — пролунав тихенький голосок у Гаррі в голові. — Ось чому воно не діє..."

Гаррі на якусь мить завмер, а тоді так сильно шпурнув дзеркальце назад у валізу, що воно розбилося. Цілу осяйну хвилину він був переконаний, що побачить Сіріуса, що знову з ним порозмовляє...

У грудях аж запекло від розчарування. Устав і почав жужмом кидати речі у валізу просто на розбите дзеркальце...

І тут йому сяйнула думка... цікавіша, ніж дзеркальце... серйозніша й важливіша... як це вона не з'явилася раніше... чому він не спитав?

Гаррі вилетів зі спальні й стрімголов помчав униз ґвинтовими сходами, натикаючись на стіни й майже цього не помічаючи. Кулею пролетів через порожню вітальню, вискочив з отвору за портретом і помчав коридором, не звертаючи уваги на Гладку Пані, що гукала йому вслід: "Бенкет ось-ось почнеться, ще трохи — і ти запізнишся"!

Але Гаррі й не збирався йти на бенкет...

Чого воно так буває, що коли не треба, тут аж кишить привидами, а от зараз...

Він збігав сходами, метався коридорами, але не зустрічав ні душі — ні живої, ні мертвої. Усі були, зрозуміло, у Великій залі. Гаррі різко зупинився біля класу замовлянь, переводячи подих і засмучено думаючи, що мусить зачекати, аж доки закінчиться бенкет...

Та коли він уже зовсім втратив надію, раптом побачив — наприкінці коридору линула чиясь прозора постать.

— Гей... гей, Нік! НІК!

Привид вистромився зі стіни, показавши вбрану в екстравагантний капелюх з пір'їнами небезпечно хитку голову сера Ніколаса де Мимзі-Порпінґтона.

— Добрий вечір, — привітався привид, повністю виринаючи з кам'яної стіни й усміхаючись до Гаррі. — Вияв-

ляється, що не тільки я відсутній на бенкеті? Хоч, зрозуміло, — зітхнув він, — трохи в іншому сенсі...

— Нік, можна тебе щось попросити?

На обличчі Майже-Безголового Ніка з'явився дуже своєрідний вираз — устромивши пальця за свій стоячий комір, він обвів ним довкола шиї, ніби поправляючи, а насправді міркуючи над відповіддю. Перестав поправляти лише тоді, коли його частково відрізана голова мало не відвалилася.

— Е-е... що, Гаррі, саме зараз? — розгубився Нік. — А не можна почекати, доки закінчиться бенкет?

— Ні... прошу тебе... Нік, — благав Гаррі, — мені дуже потрібно з тобою поговорити. Можемо зайти сюди?

Гаррі відчинив двері в найближчий клас, і Майже-Безголовий Нік зітхнув.

— Ну що ж, — змирився він, — не вдаватиму, що я цього не чекав.

Гаррі потримав для нього двері, але привид проплив крізь стіну.

— Чого ти чекав? — запитав Гаррі, зачиняючи двері.

— Що ти мене шукатимеш, — відповів Нік, підпливаючи до вікна й визираючи на сутінкове подвір'я. — Таке буває, іноді... коли хтось зазнає... втрати.

— Твоя правда, — Гаррі не бажав говорити на цю тему. — Я тебе шукав.

Нік нічого на це не відповів.

— Просто... — зніяковів Гаррі, сам того не сподіваючись, — просто... ти помер. Але й далі залишаєшся тут.

Нік зітхнув і не відводив очей від вікна.

— Це ж правда? — наполягав Гаррі. — Ти помер, але я з тобою розмовляю... ти можеш ходити по Гоґвортсу...

— Так, — спокійно погодився Майже-Безголовий Нік, — я ходжу й розмовляю, справді.

— Отже, ти повернувся, правда? — не вгавав Гаррі. — Люди можуть повертатися, так? Привидами. Вони ж не зникають остаточно. *Га?* — нетерпляче додав він, бо Нік і далі мовчав.

Майже-Безголовий Нік повагався, а тоді сказав:

— Не всі можуть повертатися привидами.

— Тобто? — негайно запитав Гаррі.

— Тільки... тільки чарівники.

— Он як, — Гаррі трохи не засміявся з полегшення. — Тоді все гаразд, бо людина, про яку я питаю, чарівник. То він може повернутися, так?

Нік відвернувся від вікна й скорботно поглянув на Гаррі.

— Він не повернеться.

— Хто?

— Сіріус Блек, — відповів Нік.

— Але ж ти повернувся! — розсердився Гаррі. — Ти зумів... помер... але не зник...

— Чарівники можуть залишати на землі свій відбиток, примарно тинятися там, де бували за життя, — сказав нещасний Нік. — Але цей шлях обирають лише одиниці.

— Але чому? — здивувався Гаррі. — Нічого... Це не має значення... Сіріусу начхати, що це не таке вже й поширене явище. Він повернеться, я знаю!

Він так завзято в це повірив, що навіть зиркнув на двері, на якусь частку секунди впевнений, що ось-ось побачить перламутрово-білого, прозорого й усміхненого Сіріуса, що наближається до Гаррі.

— Він не повернеться, — повторив Нік. — Він піде... далі.

— Як це "піде далі"? — швидко перепитав Гаррі. — Куди далі? Слухай... а що взагалі стається, коли помираєш? Куди потрапляєш? Чому не всі повертаються? Чому тут так мало привидів? Чому?..

— Я не можу відповісти, — сказав Нік.

— Але ж ти й сам мертвий? — почав дратуватися Гаррі. — Кому ж відповісти, як не тобі?

— Я злякався смерті, — ледь чутно пояснив Нік. — Вирішив залишитися. Іноді думаю, що не треба було... бо це ж і не тут, і не там... тобто я й не тут, і не там, правду кажучи... — Він сумно всміхнувся. — Гаррі, мені не розкрилися таємниці смерті, бо замість неї я обрав нікчемну імітацію

життя. Гадаю, що вчені чаклуни досліджують це питання у відділі таємниць...

— Не згадуй мені про той відділ! — розсердився Гаррі.

— Мені прикро, що я нічим не можу допомогти, — ввічливо сказав Нік. — Але вибач... там же бенкет, сам розумієш...

І він вилетів з класу, а самотній Гаррі втупився у стіну, в якій розчинився Нік.

Гаррі здавалося, що він іще раз втратив хрещеного батька, коли зникла надія хоч би колись його побачити чи поговорити з ним. Неприкаяно поплентався безлюдним замком, не знаючи, чи доведеться йому ще колись у житті відчувати радість.

Завернув у коридор, що вів до Гладкої Пані й побачив, що попереду хтось чіпляє на дошку оголошень якусь записку. Уважніше придивився й упізнав Луну. Не було де заховатися, та й вона, мабуть, почула його кроки. Врешті-решт, Гаррі зараз просто не мав сили когось уникати.

— Привіт, — якось непевно сказала Луна й позадкувала від дошки оголошень.

— А чого це ти не на бенкеті? — спитав Гаррі.

— Бо я розгубила майже всі свої речі, — безтурботно пояснила Луна. — Їх у мене беруть і ховають, знаєш. Але сьогодні вже останній вечір, і я мушу все позбирати, тому й розвішую оголошення.

Вона вказала на дошку, до якої і справді приколола перелік втрачених нею книжок і одягу з благанням повернути.

Гаррі раптом охопило дивне відчуття, зовсім не схоже на злість чи горе, що переповнювали його після загибелі Сіріуса. Він не зразу збагнув, що йому стало жаль Луну.

— А навіщо комусь ховати твої речі? — спохмурнів він.

— Мабуть тому, — стенула вона плечима, — що всі мене вважають дивакуватою, знаєш. Дехто взагалі обзиває Лунатичкою Лавґуд.

Гаррі глянув на неї і його жаль до Луни посилився.

— Це не причина, щоб ховати твої речі, — рішуче заявив він. — Допомогти тобі шукати?

— Та ні, — всміхнулася Луна. — Усе знайдеться, завжди врешті-решт знаходиться. Просто я хотіла спакуватися зараз. Та нехай... А *ти* чому не на бенкеті?

Гаррі стенув плечима. — Та щось не маю настрою.

— Бачу, що не маєш, — погодилася Луна, дивлячись на нього своїми дивно імлистими опуклими очима. — Той чоловік, якого вбили смертежери — він був твій хрещений батько, правда? Мені казала Джіні.

Гаррі легенько кивнув, але чомусь відчув, що його зовсім не роздратувало, коли Луна заговорила про Сіріуса. Пригадав, що вона теж бачить тестралів.

— А ти... — почав він, — бачила, як хтось помирав?

— Так, — просто сказала Луна, — моя мама померла. Вона була дивовижна чарівниця, але дуже любила експериментувати, і якось одне її закляття подіяло не так, як очікувалося. Мені було дев'ять років.

— Я тобі співчуваю, — пробелькотів Гаррі.

— То було жахливо, — ніби між іншим сказала Луна. — Мені й досі буває дуже сумно. Але ж у мене є тато. Та й узагалі, це ж не означає, що я вже ніколи мами не побачу, правда?

— Е-е... справді? — непевно перепитав Гаррі.

Луна здивовано похитала головою.

— Ой, та ну тебе. Ти ж сам чув їх за завісою. Чи ні?

— Ти маєш на увазі...

— У тій залі з аркою. Просто вони ховалися від нас, та й усе. Ти ж їх чув.

Вони дивилися одне на одного. Луна ледь помітно всміхалася. Гаррі не знав, що й казати чи що думати. Луна вірила в такі химерні речі... але ж він був переконаний, що також чув голоси за завісою.

— А може, все ж допомогти тобі шукати речі? — запитав він.

— Та ні, — відмовилася Луна. — Піду я, мабуть, на бенкет, з'їм якийсь пудинг, а тим часом усе й з'явиться... завжди врешті-решт з'являється... Ну, гарних тобі канікул, Гаррі.

— Ага... тобі теж.

Гаррі дивився, як вона йде, і відчував, що жахливий тягар у грудях трохи полегшав.

*

На другий день усі роз'їжджалися. Поїздка на "Гоґвортському експресі" була насичена подіями. По-перше, Мелфой, Креб і Ґойл, які цілісінький тиждень тільки й чекали нагоди напасти, коли поблизу не буде вчителів, спробували влаштувати на Гаррі засідку, коли він вертався з туалету. Можливо, напад їм би вдався, якби вони, на свою біду, не засіли якраз навпроти купе з членами ДА. Ті крізь скляні двері побачили, що діється, і всі як один кинулися Гаррі на допомогу. Коли Ерні Макмілан, Анна Ебот, Сьюзен Боунз, Джастін Фінч-Флечлі, Ентоні Ґольдштейн і Террі Бут випробували на Мелфоєві, Кребові й Ґойлові безліч різних заклять та замовлянь, яких навчав їх Гаррі, ті почали нагадувати трьох велетенських слизняків, чомусь одягнених у гоґвортську шкільну форму. Гаррі, Ерні й Джастін запхнули їх на багажну полицю й полишили там киснути.

— Дуже хотілось би побачити обличчя Мелфоєвої матері, коли він злазитиме з поїзда, — з помітним задоволенням сказав Ерні, дивлячись, як зверху звивається Мелфой. Ерні не забув приниження, що його зазнав від Мелфоя, коли той, будучи короткий час членом інквізиторського загону, зухвало зняв очки з Гафелпафу.

— А от Ґойлова мати, мабуть, зрадіє, — додав Рон, який прийшов перевірити, що там була за метушня. — Він тепер значно гарніший... до речі, Гаррі, там уже під'їхав візочок з харчами, якщо ти чогось хочеш...

Гаррі подякував усім і повернувся з Роном у своє купе, де купив цілу купу тістечок та гарбузових пиріжків. Герміона знову читала "Щоденного віщуна", Джіні розгадувала вікторину в "Базікалі", а Невіл погладжував свою *мімбулус мімблетонію*, що за рік добряче виросла й тепер від доторків дивно гула.

Гаррі й Рон більшу частину поїздки грали в зачаровані

шахи, а Герміона читала їм уголос окремі місця з "Віщуна". Там тепер було повнісінько статей про те, як відганяти дементорів, про міністерські намагання напасти на сліди смертежерів, а також істеричні листи читачів, які повідомляли, що зранку повз їхню хату прогулювався Лорд Волдеморт...

— Ще нічого й не почалося, — Герміона похмуро склала газету. — Але вже скоро...

— Гаррі, — тихенько сказав Рон, киваючи на скляні двері купе.

Гаррі озирнувся. Коридором проходила Чо в супроводі Марієтти Еджком, яка натягла на голову лижну шапку-маску. Він на мить зустрівся поглядом з Чо. Вона зашарілася й пішла далі. Гаррі зиркнув на шахову дошку саме вчасно, бо Ронів офіцер уже зганяв з поля його пішака.

— До речі... е-е... а що в тебе з нею? — неголосно спитав Рон.

— Нічого, — чесно зізнався Гаррі.

— Я... чув, що вона зараз з кимось зустрічається, — нерішуче сказав Рон.

Гаррі здивовано виявив, що ця інформація анітрохи його не засмутила. Бажання справити на Чо враження залишилося в минулому, яке вже не мало до нього ніякого стосунку. Після Сіріусової смерті в те минуле відійшло багато таких бажань... тиждень, що минув відтоді, тривав, здавалося, довго-довго, поєднавши два різні світи — один з Сіріусом, а другий без нього.

— Добре, що ти з нею зав'язав, старий, — переконано заявив Рон. — Тобто вона гарненька... але тобі краще знайти не таку смурну.

— З іншим, можливо, вона й веселіша, — знизав плечима Гаррі.

— А з ким вона зараз, до речі? — спитав Рон у Герміони, але відповіла йому Джіні.

— З Майклом Корнером, — повідомила вона.

— З Майклом?.. — піднявся з сидіння Рон, щоб на неї глянути. — Але ж то ти з ним зустрічалася!

— Більше не зустрічаюся, — твердо заявила Джіні. — Йо-

му не сподобалося, що Ґрифіндор побив у квідич Рейвенклов, він почав страшенно дутися, тож я послала його під три чорти, і він побіг втішати Чо. — Джіні неуважно почухала кінчиком пера ніс, перевернула "Базікало" догори дриґом і почала позначати галочками правильні відповіді.

Рон дуже зрадів.

— Я завжди вважав, що він трохи причмелений, — сказав він, підштовхуючи свою королеву до тремтячої Гаррієної тури. — Добре, що ти його спекалася. Тільки наступного разу... вибирай когось... кращого.

Кажучи це, він хитро зиркнув на Гаррі.

— Я вибрала Діна Томаса. Гадаєш, він кращий? — невпевнено сказала Джіні.

— ЩО? — загорлав Рон і перекинув шахівницю. Криволапик кинувся ловити фігури, а Ґедвіґа з Левконією сердито заухкали й защебетали нагорі.

Поїзд поволі наближався до Кінґс-Кросу, а Гаррі ще ніколи не відчував такого небажання з нього виходити. На мить навіть уявив, що сталося б, якби він просто відмовився покидати вагон і вперто просидів би тут до самого першого вересня, до часу повернення у Ґоґвортс. Та коли поїзд запахкав і зупинився, Гаррі усе ж зняв з полиці Ґедвіжину клітку і наготувався, як завжди, волокти свою валізу до виходу.

А коли контролер дав Гаррі, Рону й Ґерміоні сигнал, що вже безпечно переходити крізь магічну перегородку між дев'ятою й десятою платформами, Гаррі виявив, що з протилежного боку на нього очікує несподіванка — там його радісно вітав гурт людей, яких він аж ніяк не сподівався побачити.

Там був Дикозор Муді, у своєму капелюсі-котелку, натягнутому на магічне око, ще зловісніший, ніж був би без нього. Його жилаві руки стискали довжелезну ковіньку, а тіло було загорнуте в просторий дорожній плащ. Відразу за ним стояла Тонкс, її яскраво-рожеве волосся виблискувало під сонцем, проміння якого ледве пробивалося крізь закіптюжений вокзальний дах. Вдягнена вона була в латані-перелатані джинси і яскраву фіолетову футболку з написом

"Фатальні сестри". Біля Тонкс стояв Люпин — бліде обличчя, сивіюче волосся й пошарпаний плащ, що прикривав не менш пошарпані штани та джемпер. Попереду стояли містер і місіс Візлі, одягнуті у свій найкращий маґлівський одяг, а також Фред і Джордж у новісіньких куртках з якогось яскраво-зеленого лускатого матеріалу.

— Рон, Джіні! — вигукнула місіс Візлі, підбігаючи до своїх дітей і міцно їх обіймаючи. — Ох, а ти, любий Гаррі... як ся маєш?

— Добре, — збрехав Гаррі, падаючи в її міцні обійми. Бачив у неї за спиною Рона, що здивовано витріщився на новенький одяг близнюків.

— З чого це вони? — показав він на куртки.

— З найкращої драконячої шкури, братику, — відповів Фред, легенько застібаючи блискавку. — Бізнес процвітає, то чом би не зробити собі даруночок?

— Здоров, Гаррі, — привітався Люпин, коли місіс Візлі відпустила Гаррі й кинулася обіймати Герміону.

— Вітаю, — озвався Гаррі. — Я й не сподівався... чого це ви всі тут зібралися?

— Ми вирішили, — ледь-ледь усміхнувся Люпин, — що варто провести коротеньку розмову з твоїми тіткою й дядьком, перш ніж вони заберуть тебе додому.

— Не думаю, що це добра думка, — відразу засумнівався Гаррі.

— Та ні, думаю, що це правильно, — крекнув Муді, що, накульгуючи, підійшов до них. — Мабуть, це вони, Поттере?

Він показав кудись собі за плече. Його магічне око вочевидь бачило крізь котелок усе, що діялося за спиною. Гаррі трохи відхилився, щоб побачити, на кого показує Дикозор, і справді, там стояли троє Дурслів, помітно приголомшені зустріччю, влаштованою Гаррі на вокзалі.

— О, Гаррі! — гукнув містер Візлі, відвертаючись від Герміониних батьків, яких щойно радісно вітав і які тепер по черзі обіймали свою доньку. — То що, вперед?

— Мабуть, так, Артуре, — погодився Муді.

Разом з містером Візлі вони попрямували до Дурслів, які мовби приклеїлися до платформи. Герміона м'яко вивільнилася з материних обіймів і долучилася до всіх.

— Добрий день, — люб'язно привітався містер Візлі з дядьком Верноном, зупиняючись перед ним. — Може, ви мене пам'ятаєте, мене звати Артур Візлі.

Два роки тому містер Візлі власноручно розгромив мало не всю Дурслівську вітальню, тож Гаррі дуже здивувався б, якби дядько Вернон його забув. І справді, дядько Вернон став червоний аж брунатний і люто вилуплювався на містера Візлі, проте нічого не казав, великою мірою, мабуть, тому, що їх, Дурслів, було вдвоє менше. Тітка Петунія була водночас перелякана і присоромлена. Весь час озиралася, ніби боялася, що хтось зі знайомих побачить її в такій компанії. А Дадлі щосили намагався здаватися маленьким і непомітним, хоч це йому аж ніяк не вдавалося.

— Ми подумали, що нам варто перемовитися кількома словами про Гаррі, — і далі всміхаючись, повідомив містер Візлі.

— Так, — прогарчав Муді. — Про те, як з ним поводитися, коли він перебуває у вас.

Вуса дядька Вернона настовбурчилися від обурення. Очевидно, капелюх-котелок справив хибне враження, начебто його власник близький йому за духом, тож дядько Вернон звернувся саме до Муді.

— Не знав, що вас стосується те, що діється у мене вдома...

— Ти ще багато чого не знаєш, Дурслі, — прогарчав Муді.

— Але річ не в цьому, — втрутилася Тонкс, чиє рожеве волосся так обурило тітку Петунію, що вона аж очі заплющила, аби його тільки не бачити. — А в тому, що тільки-но ми довідаємося, що ви погано ставитеся до Гаррі...

— А ми про це довідаємося, не сумнівайтесь, — люб'язно додав Люпин.

— Так, — підтвердив містер Візлі, — навіть якщо ви не дозволите Гаррі користуватися фейлетоном...

— *Телефоном*, — прошепотіла Герміона.

— Отож, якщо ми тільки почуємо, що ви бодай трішечки

скривдили Поттера, то будете мати справу з нами, — пообіцяв Муді.

Дядько Вернон почав погрозливо роздуватися. Його обурення переважило навіть страх перед цією зграєю диваків.

— Ви що, мені погрожуєте, пане? — так голосно гаркнув він, що перехожі аж озирнулися.

— Саме так, — підтвердив Дикозор, радіючи, що дядько Вернон так швидко це второпав.

— І що... я схожий на чоловіка, якого можна залякати? — знову гаркнув дядько Вернон.

— Ну... — Муді відсунув на потилицю котелок, виставивши зловісне й вертке магічне око. Дядько Вернон з переляку відстрибнув і боляче вдарився об візок для валіз. — Так, Дурслі, мушу визнати, що таки схожий.

Муді відвернувся від дядька Вернона і глянув на Гаррі.

— Ну, Поттере... дай знати, якщо ми будемо потрібні. Коли від тебе не буде жодної вістки три дні поспіль, ми когось пришлемо...

Тітка Петунія жалісно заскімлила. Вона, вочевидь, уявила, що скажуть сусіди, побачивши, як хтось із цих людей прямує до них садовою стежкою.

— Тримайся, Поттере, — Муді на мить стис жилавою рукою Гарріне плече.

— Бережи себе, Гаррі, — додав неголосно Люпин. — Будь з нами в контакті.

— Гаррі, щойно випаде нагода, ми тебе заберемо, — прошепотіла місіс Візлі, знову його обіймаючи.

— Скоро побачимося, старий, — Рон міцно потис Гарріну руку.

— Дуже скоро, Гаррі, — переконливо додала Герміона. — Обіцяємо тобі.

Гаррі кивнув. Він не міг знайти слів, які передали б усі його почуття, всю його вдячність за підтримку. Натомість усміхнувся, помахав їм на прощання рукою, обернувся і першим вийшов з вокзалу на сонячну вулицю, а дядько Вернон, тітка Петунія й Дадлі подріботіли за ним.

Original title: Harry Potter and the Order of the Phoenix

Translated from English by Віктор Морозов

All rights reserved; no part of this publication may be reproduced in whole or in part, or transmitted in any form or by any means, electronic, mechanical, photocopying, recording or otherwise, without the prior permission of the publisher

This digital edition first published by Pottermore Publishing in 2022

First published in print in Ukraine in 2003 by
A-BA-BA-HA-LA-MA-HA
Text © J.K. Rowling 2000
Ukrainian translation © Віктор Морозов; за редакцією Івана Малковича та Олекси Негребецького, 2003
Cover illustrations by Olly Moss © Pottermore Limited

WIZARDING WORLD and related trademarks, characters, names and indicia are TM and © Warner Bros. Entertainment Inc
WIZARDING WORLD publishing and theatrical stage rights © J.K. Rowling.
All rights reserved.

The moral right of the author has been asserted

ISBN 978-1-78939-181-7